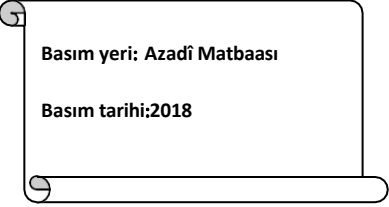

KIZIL YILDIZ SON MUHTEŞEM OLACAK

KOMALÊN CIWAN BASINI
2018

Basım yeri: Azadi Matbaası

Basım tarihi:2018

*Bakurê Kurdistan Devrimini kanlarıyla tekrar fîlizlendiren,
Sur'un, Cizîr'in ve Nisêbîn'in fedailerinin yoldaşı olan;
Heval Reşit Artus
Heval Kendal Roboskî
Heval Jinda Sozdar
Heval Hozan Çiya
Heval Zana Baxtiyar
Heval Zerdeşt Arî Anısına Adanmıştır*

Nasnav: **Reşit Artuş**

Nav û Paşnav: **Fîrat Yaman**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Îzmîr / 01.04.2014**

Cih û Dîroka Şhadete: **Kobanê / 30.06.2016**

Nasnav: **Kendal Roboskî**
Nav û Paşnav: **Abdulmecit Encü**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şhadete: **Amed / 2017**

Nasnav **Jinda Sozdar**

Nav û Paşnav: **Sebiha Üços**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Wan / 27.05.2015**

Cih û Dîroka Şehadete: **Amed / 2016**

Nasnav: **Hozan Çiya**

Nav û Paşnav: **Rodî Hesên**

Cih û Dîroka Tevlîbûne:

Cih û Dîroka Şehadete: **Xakurkê / 2017**

Nasnav: **Zana Baxtiyar**
Nav û Paşnav: **Rıdvan Şahin**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şehadete: **Amed**

Nasnav: **Zerdeşt Arî**
Nav û Paşnav: **Îdris Çelik**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şhadete: **Mêrdîn, Bagok/ 2017**

ÖNSÖZ

BİZİMLE GURUR DUYUN!

Böyle diyordu Cizîr Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç, Cizîr ve tüm Kurdistan gençliği ile Cizîr sokaklarında zulme ve soykırıma karşı özgürlük için direnirken. Sanki eş zamanlı olarak Amed-Sur sokaklarında direnen Komutan Çiyager’in “***Son Muhteşem Olacak***” deyişini duymuş gibiydi. Dikkat edilirse, her iki sözde de geleceğe sesleniş ve tükenmez bir umut vardır.

Elbette önemli olan sondu ve insan onuru için yaşar, toplumlar onuruyla var olurdu. “***Benim tarzımda başlangıç değil, sonuç görkemlidir***” demişti Kürt Halk Önderi. Ve umudun her şeyden daha değerli olduğunu söylemişti. Kırk beş yıldır bıkip usanmadan Kürt halkına ve insanlığa umut ve onur dersi vermişti. Gurur duyulacak onurlu davranışların ve eylemlerin olmasını istemişti.

Tarih biliminden şu gerçeği öğreniyoruz: Öyle anlar oluyor ki, artık mevcut durumu reddetmek ve yeni bir duruma geçmek zorunlu hale geliyor. Buna sosyal bilimde nicel birikimin niteliğe dönüşmesi deniyor. Ve bu dönüşüm anı da devrim süreci olarak tanımlanıyor. Böyle durumlarda bir kişi tüm toplum, bir eylem yangın başlatan bir kıvılcım olabiliyor.

24 Temmuz 2015 sonrasını işte böyle değerlendirmek ve tanımlamak gerekiyor. Yıllarca süren çok yoğun taktikler savaşından sonra artık stratejik bir hamle yapmak zorunlu hale geliyor. İşin daha önemli yanı, ilk stratejik hamleyi karşı taraf yapıyor ve devrimci halk güçleri için buna doğru bir tarzda cevap vermek kalıyor. İşte MHP ve ABD ile anlaşılan AKP faşizminin esas olarak 2015 Newroz’undan itibaren, somut olarak ise 24 Temmuz’la birlikte başlattığı faşist-soykırımcı stratejik saldırı bunu ifade ediyor.

Peki böyle bir durumda onurlu bir yaşam sahibi olmak için ne yapmak gerekirdi?

Çok iyi biliyoruz ki, söz konusu soruya verilen cevaplar muhtelif oldu. Bazıları “*Nerden çıktı bu savaş?*” diyerek şaşkınlığını ortaya

koydu. Bunlardan bazıları “*Savaşı PKK başlattı*” diyerek, başlayan yeni süreçten Kurdistan Özgürlük Hareketini sorumlu tutacak kadar ileri gitti. Bazıları “*Aman direnmeyelim, biraz bekleyelim, bir çare bulunabilir*” diyerek, faşizmle uzlaşmayı ve faşist saldırıya boyun eğmeyi vaaz etti. Bazıları da koşulların olumsuzluğuna, imkânların azlığına, hazırlıkların yetersizliğine ve saire bakmadan, olacaksa bir yaşam özgürce olacak diyerek ve “*Teslimiyet ihanete, pasifizm yenilgiye, direniş zafere götürür*” ilkesini kendine düstur yaparak faşist-soykırımcı saldırıya karşı yiğitçe direnişin yolunu seçti. Tıpkı 1982 Newroz’un da “*Direnmek Yaşamaktır*” diyerek 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı Diyarbakır Zindanında direnişe kalkan Mazlum Doğan gibi! Tıpkı “*Önderliksiz Yaşam Olmaz*” diyerek 30 Haziran 1996 günü Dersim’de kendini düşmanda patlatan Zilan gibi!

Elinizdeki kitap, işte bu direnişi ve onun kahramanlarını anlatıyor. Daha doğrusu, yazarın deyimiyle anlatmaya çalışıyor. Yani 2015-2016 kışının Mazlumlarını ve Zilanlarını halka ve insanlığa tanıtmayı amaçlıyor. Kürt gençliğinin özgür yaşamdaki ısrarını ve bu temelde “*Yaşamı uğrunda ölecek kadar seven*” gerçeğini ortaya koyuyor.

Aslında Cizîr ve Sur öncülüğünde gelişen demokratik öz yönetim direnişlerini ve bu direnişlerin ölümsüz kahramanlarını anlatmaya fazla gerek de bulunmuyor. Çünkü, Onlar söz ve eylemleriyle zaten kendilerini Kürt gençlerine ve kadınlarına, Kürt halkına ve Ortadoğu halklarına ve tüm özgür insanlığa anlattılar. Bu nedenle asıl gerek olan, bu tarihi direnişleri ve bunları geliştiren özgürlük militanlarının duygu, düşünce, amaç ve özlemlerini doğru anlamak ve mümkünse onlar temelinde yaşamayı bilmektir.

Kuşkusuz her şeyin ilki önemli olmaktadır. Bu nedenle, söz konusu direnişleri selamlar ve direniş kahramanlarını saygıyla anarken, bu süreci başlatanları selamlamak ve anmak da gerekir. Bu çerçevede Cizîr’de Apocu çalışmayı ilk başlatan Şehit Mehmet Kurt ile PKK Amed Komitesinin ilk resmi sorumlusu olan ve Sur’da Apocu bilinç ve eylemin tohumlarını atan Şehit Yaşar Organ’ı saygı ve minnetle anmamız gerekiyor. Ve yine Cizîr ve Sur direnişleri olarak tanımlanan demokratik öz yönetim direnişleri için verilen karara gençlik adına katılan Şehit Êrîş’i, direniş başlar başlamaz hemen öz yönetim direniş sahalarına koşan Şehit Axîn ile Şehit Andok’u ve Onlar şahsında tüm direniş şehitlerimizi saygı ve minnetle anmak önem taşıyor.

Bilindiği gibi, söz konusu şehir direnişleri ilk olarak DAİŞ faşizmine karşı gelişen Kobani direnişini desteklemek üzere 6-8 Ekim 2014 serhildanı ile ve onun ardından gelişti. O zaman HDP Milletvekili Heyeti görüşebildiği için, söz konusu sorun Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın müdahalesi ile çözüldü. Ardından 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren faşist Ahmet Davutoğlu Hükümetinin soykırımcı saldırıları başlayınca, YDG-H adıyla örgütlenen ve belli bir tecrübe kazanmış olan Kürt gençleri yeniden benzer bir direniş içine girdi. Söz konusu şehir direniş süreci, amacı gereği demokratik öz yönetim direnişleri olarak tanımlandı. Mahalle tutma ve faşist saldırıya karşı bu temelde direnmenin başlangıç yöntemleri gereği olarak da hendek ve barikatlarla anıldı.

Apocu özgürlük bilinciyle donanan Kürt gençliği, Cizîr ve Sur başta olmak üzere onlarca Kürt kent ve kasabasında 2015-2016 kışında faşist-soykırımcı güçlere gerçekten de tarihinin en ağır darbesini vurdu. Deyim yerindeyse düşmana kök söktüren bir direniş gerçeğini ortaya çıkardı. Hendekleri, barikatları, sokakları, bodrumları, evleri direniş mevsisine dönüştürerek Türk ordusu için **“Nisêbîn sendromunu”** yarattı. Halk üzerine karabasan gibi çökmeye çalışan faşist-soykırımcı güçlerin ödünü patlatan bir korku düzeyi ortaya çıkardı.

Şimdi özgür Kürtlük ve insanlık bu kahramanlık direnişi temelinde var oluyor ve yaşıyor. Onur, şeref ve umut kendini bu kahramanlık direnişinde buluyor. Söz konusu direnişin kahramanları dün direndiler, bugün direnişe öncülük ediyorlar ve her zaman direnecekler ve hep özgürlük direnişine öncülük edecekler! Özgür Kurdistan ve Kürtlük Onların adıyla anılıyor ve sonsuza kadar da böyle anılacak! Ve kesinlikle **“Son her zaman muhteşem olacak!”** Kürt Halkı ve özgür insanlık her zaman bu kahramanlarla gurur duyacak!

Benden elinizdeki kitap için bir önsöz yazmam talep edildi. Duygu ve düşüncelerimi bu temelde ifade etmeye çalıştım ve bir kez daha gördüm ki, benim sözü uzatmama ve fazla bir şey söylememe gerek yoktur. Zaten söz söylenmiş ve hakikat ortaya konmuştur. Gerisi ise elinizdeki kitapta ifade edilmiştir. O halde sizleri kitapla baş başa bırakıyor ve hep genç ve özgür yaşayın diyorum!

28 Temmuz 2017

Abbas

SON MUHTEŞEM OLACAK

Devrimi kızıla, direnişini gençliğe büründüren özgürlüğün ölümsüz fedailerini anlattılar. Haddim değildi, onların bize olan talimatıydı. Serhildanlarda kanını dökerek Kurdistan topraklarını besleyen halkımızın evlatlarını, yiğitlerini, özgür kadınlarını anlattılar. Hakikati, Mezopotamya topraklarına saklayan ve bedeniyle onu örten insanlığın savunucularını anlattılar. Bir halkın kurtuluşuna inanarak, bilmem kaç metre kareyi direnişleriyle dünyaya duyuran, gözlerinde hakikati berraklaştıran direniş destancılarını anlattılar.

Babek'in gençliğini Zarife'yle buluşturmak için, Rindexan'ın gençliğini Hallac-ı Mansur'a anlatmak, Seyid Rıza'nın yeminiyle Leyla Qasim'in yeminini birleştirmek için yazdık.

Şehit Bêrîtan'ın çizgisini bir kez daha zaferle ölümsüzleştirmek, Zekiye'nin aleviyle Surları kaplayan ateş kıvılcımlarını tekrar yakmak için, Ronahî'yle Berîvan'ı Kurdistan'da tekrar bütünleştirmek için yazdık. Şehit Egîd'in köleliğe sıktığı kurşunu daha da büyütüp, sömürgeciliğin alnına mermiyi sıkın zılgıtları ve sloganları tekrar duyurmak için yazdık.

Şehit Mazlumların Amed Zindanındaki fedailiklerini tüm sokaklara yaymak için, Şehit Kemallerin şervanlarının yaşam uğruna nasıl can verdiklerini hatırlatmak için, Şehit Ali Çiçeklerin on yedi yaşını anlatıp, gençliğin nasıl kızıştığını anımsatmak için yazdık.

Büyük bedellerle ölümsüz zamanların fedailerini yaratan Özgürlük Hareketi'nin gençliğini, militanlarını anlatmak, tüm köleliklere karşı direnişin ezgisini yaratan, İmralı Çarmıh mekanını tarihi savaş alanına dönüştüren Bilge'nin yoldaşlarını, parçalarını, fedailerini anlattılar.

Dedim ya haddim değildi, adeta talimattı ve yerine gelmesi gerekiyordu. Cizîr'i, Nisîbîn'i, Sur'u, Gever' i, Farqîn'i anlattılar...

Zaferi yaratan komutanları, Axîn'i, Andok'u, Viyan'ı, Rojvan'ı, Jiyân'ı, Faraşîn'i, Sozdar ve Nuda'yı, Botan'ı, Hogir' ı, Harun'u...

Devrimin daha yeni doğuşunu, on beş, on sekiz yaşlarını, Avesta'yı, Arîn'i, Rûbar'ı, Delal'i Rohat'ı, Sitî'yi, Rênas'ı, Şerker'i, Azadî'yi anlattılar...

Adı intikam olan duruşu, Êrîş'i, Ronas'ı, Gelhat'ı, Newal'ı, Zerdeşt'i, Zilan'ı anlattılar... Özgürlük ve Eşitlik Hareketi'nin amansız mücadelesini fedailikleri ve kahramanlıkları ile daha da büyüten, gençliğin öncülüğünü, rol ve misyonunu anın devrimciliğini yaparak yeniden eylemiyle gösteren, Kurdistan topraklarını katliamlarla her gün sulayan sömürgecilerin karşısında nasıl durulacağını, duruşlarıyla tüm gençliğe anlattılar. İnandılar özgür bir yaşama, özgür bir ülkeye ve toprağa. Yoldaşlığı hissederek, dur durak bilmeyen mermilerin arasında çok az tütünlü direnişin ömrünü uzatmayı, toz duman kaplayan sokaklarda güzellikler için yarışa bilen iradeyi, yüreği yarattılar. Sözü bittiği zamanları yaratan eylemlerin gençliğini dünyaya duyurdular. Kurdistan halkının yaralarını özgürlük bilincine, savaşı özgürlük aşkına dönüştüren savaşçıları anlattılar.

Çıplak duyguların, kelimelerin, öfke ve intikamların baş kahramanlığını yaptılar. Devrimci Halk Savaşında Bakurê Kurdistan'ı Özgürleştirme Hamlesini kararlılıkları ile devrime dönüştüren, Kürt Halkı başta olmak üzere Türkiye ve Ortadoğu halklarının başına bela olan sömürgeci faşist Türk ordusunu yenip tünelleri, bodrumları, sokakları, mahalleleri, evleri, mevzileri direniş kaleleri yapan gençliği anlattılar.

Dedim ya haddim değildi Onları yazmak, yoldaşlık adına, devrim adına verilmiş bir talimattı yazılanlar. Onlar konuşsun, biz anlatalım. Onlar anlatsın biz yüreğimizle kulak verelim. Onlar anlattıkça şehitler çoğaldı ve serpildi yüreklerimize. Onlar anlattıkça, kulaklarımız ve gözlerimiz her şeyiyle Hakikat Dergâhına döndü. Yönümüzü Önder Apo'ya döndük. Onlar anlatsın, biz devrimde karar kıldığımız, özgürlükle sözleştiğimiz zamanlara dönelim. Şimdi Onları dinleyelim;

Tarih Kurdistan devrimi için büyük bir fırsat verdi. Bir orduya karşı birkaç gencin o düşmanı yeneceğine kimse inanmadı. Acı çok büyük, kayıplar çok büyük, "yapılamaz" denilen bir şeydi, sancılıydı.

Êrîşler, Botanlar, Nudalar, Berjînler, Sozdarlar ölümsüzleşti. Ve unutmamak lazım. Özgürlüğe ve halkımıza karşı verilecek bir öz eleştiri var. ÖNDER APO ve şehitlerin çizgisi bizi birleştirecek.

Argeş Botan (Nisêbîn)

Biliyor musun, Heval Dersim'in cenazesi hala o okulun bahçesinde, belki de daha düşman bulamamıştır. Anası, Onu getireceğime inanıyor, “düşmandan önce gidip oradan çıkartmalıyım.” diyorum kendime.

Heval Çiya Rizgar (Nisêbîn)

Çünkü teslim olamazdık ve kabul edemezdik, o kadar güzel arkadaş tanıdık ki bu güzel anılara layık olmak için savaşmamız gerekiyordu. Bunun için her şeyi yapardık. Heval Binevş, hangi sokakta şehit düştiyseye bir gün o sokakta şehit düşmenin hayali içindeyim.

Heval Kurtay (Nisêbîn)

*Sur'daki arkadaşlar Sur filminin yapılmasını istemişti. Bizim arkadaşlar da istiyordu. Ne Nisêbîn, ne Cizîr, ne de Sur ya da başka bir yerdeki arkadaşlar istisna dışında birbirlerini tanımıyorlardı, ancak hepsinin hayali, isteği aynıydı, tek bir şey. O da; **ÖZGÜRLÜK!***

Heval Aryen Armanç (Nisêbîn)

YDG-H ALANA ÇIKTI BU HALK GELHAT GEVER'E YAKIŞTI

Ağustos ayına girecektik artık. Bağlar Göçmenler'de eylem hazırlığı vardı. Avesta Heval, gündüzleri basın çalışmalarına geliyordu, geceleri de kendi birimini alıp Bağlar'da Özlem İkibin tarafında ya da Göçmenler'de eylemle yapıyordu. Ara ara Koşu Yolu eylemlerini de O koordine ediyordu. Hasret, hemen hazırlanmıştı çalışma yerinde; *“Bu akşam ben gideceğim eylem için”* dedi. Ben ve Hasret arkadaş tek kalmıştık çalışma yerinde. *“Peki”* dedim. *“Dikkat et ama gaz yeme, ben yokum kimse taşımaz seni.”* dedim ve güldüm. Çok olmuştu böyle anlar. Biber gazında hemen yere düşüyordu ve sırtımda taşıyordum bir köşeye gidene kadar. Birbirimizin en zayıf, en güçlü noktalarını artık öğrenmiştik. Çünkü savaş sürecinde hemen hemen hiç ayrılmadık birbirimizden. Savaş böyle bir şeydi. İnsan en zayıf, en güçlü yönlerini böylesi süreçlerde öğreniyordu, kendini daha tanıyordu ve kendisi oluyordu. Hasret arkadaş tam çıkacakken, *“Haberlere bakayım hele ne var ne yok sonra gideyim”* dedi. Bilgisayarın başına oturdu. Hasret, düşmanın sitelerini hep takip ediyordu, *“Onlar orada çok pot kırıyorlar, arkadaşlara lazım olur”* deyip gülüyordu. Gerçekten de öyleydi. Sitede AKP Hükümetine küfür eden de çok oluyordu. Bazen o sitede nereye saldıracaklarını bile söylüyorlardı, biz de bakıp hemen söylüyorduk arkadaşlara.

Doğru çıktığı çok olmuştu. Hasret, internetin başında şok olmuş, ekrana bakıyordu. Ben de karşıdaki bilgisayarın başında oturmuştum. Bana bakan gözlerinden gözyaşları akıyordu. Bir şey olmuştu. “*Ne oldu Heval?*” dedim. “*Bir genç öldürmüşler şerefsizler*” diye yanıtladı sorumu. Döndüm ve ekrana baktım. Kan içinde, bir genç. Başka bir fotoğrafta da bir köprüye sırtını dayamış, tertemiz yüzlü bir erkek arkadaş. Fotoğrafta hafifçe gülümsüyor. “*Bu arkadaş*” dedim ve sustum. Şok olmuştum. Ve duyan herkes de şok olmuştur. Bu kadar erken mi! Daha bir şey yapmadık! Nereye gidiyorsun ki!

2014 sürecinde Gelhat Gever arkadaşla Cizîr’de görüşmüştük 9 Ekim’di. 6-9 Ekim serhildanlarının yaşandığı dönemdi. Bir hafta beraber kalmıştık, hep tartışmayla geçmişti. Ve sonra Amed’e dönmüştüm. Birimiz hemen Nisêbîn’e gitmesi gerekirdi. “*Hasret, hazırlan yarın için Nisêbîn’e gideceğiz, eyleme şimdi ben gideceğim Bağlar’a.*” dedim ve Meral’i aradım. Huzur Evleri’nde gürültü çıkartma eylemine gitmişti çekime. O günlerde, Bakurê Kurdistan’da her şey gürültü çıkartmakla, tencere, tavaya vurmakla, elektriğini kapatmakla protesto ediliyordu.

Bağlardaydım. Özlem İ kibinin orada Avesta’nın çıkmasını bekliyorduk çekim için. Ateşler yakıldı, her yer gürültü çıkartıyordu, her pencereden, her evden ses geliyordu. Tüm çocuklar ve onlarca genç sokakta barikatlar yapmaya çalışıyordu. Eskiden çekimlere çok gitmezdim ama bu sürecin her karesinde, bu devrimin en başında ve zaferinde, her karesinde gençlik olmalıydı. Onun için gidiyordum. Daha şahadet gerçekliğiyle tanışmamıştık belki ama önlem önlemdi. Bir yoldaşı göndereceğine, kendin gidersin mantığı vardı. Ve biraz da arkadaşları tek göndermek istemiyordum bir şey olur diye. Meral geldi. Selamlaştık. Ve “*Bijî Serok Apo*” sloganları atan, yüzlerini kefiye ile kapatmış, YDG-H yazan simsiyah tişörtler giyinmiş yedi genç hemen köşedeki mahalleden çıktılar. Önce havai fişekler patladı. Bu, düşmanı çağırmaaktır. Herkes dükkânını kapattı; “*Kapat abê kapat karışacak ortalık*” diyorlardı. Halay çekiliyor, sloganlar atılıyordu. Önce çok zayıf olan bir genç; “*Biz de Kobanê gibi özgürleşeceğiz, tüm halkımız gelsin*” diyordu. Halk yerine düşman geldi! Polisler çok uzaktan biber gazı atıyorlardı. Yahu kim icat etti bunu. “*Mermi olsun, biber gazı olmasın*” diyordu Meral. Benim elimde fotoğraf makinası var, Meral’in elinde büyük “*düğün kamerası*” dediğimiz kamera vardı. Akrep bütün alanı çevirdi, zaten mahalle dar, sadece bir çıkışı vardı, o da çok karanlık bir sokaktı.

Aha! bir Molotof tam isabet etti Akrebe, helal olsun. Bu görüntüleri çekince seviniyorduk. İnsan kendini tutamıyor, gidip molotofu gencin elinden alıp, düşmanın alnına vurası geliyordu. Kimseler kalmadı sokakta, sadece yedi genç ve polisler. Polisler diğer mahalleye geçince çocuklar ve gençler toplanıyordu, ancak biber gazı atılınca herkes yine dağılıyordu. Meral bir köşede durmuş bir eliyle ağzını kapatmış, diğer eliyle kamerayı tutuyor ve çekiyordu. Durduğumuz köşede bir dükkân vardı. Yanında dükkâncıların dondurmalarını koyduğu dondurucular bulunuyordu. Cizîr’de bu donduruculara “*penirê sîrik*” koyuyorlardı. Hemen onun yanında fotoğraf çekmek istiyordum. Bir genç, Akrebin tam önüne geldi, ha vuracak diyorduk. Genç silah sıktı akrebe ve kaçtı. Bu da nerden çıktı!

Eylem devam ediyordu. Akrepler gitti. Gençler yüzü kapalı, arabaları kontrol ediyorlardı. Genelde YDG-H önce eylem yapar sonra da asayiş görevi gibi arabaları kontrol ederdi. Avesta Heval, yüzü kapalı şekilde, bir arabayı durdurdu. Köşede ben ve Meral daha çekim yapıyorduk. Avesta, Rencır tarzı, simsiyah bir arabanın penceresine yakınlaştı. O da neydi! Yüreğimiz elimizde. Rencırdan üç polis indi eli silahlı, Avesta’yı kovalıyorlardı. Arabanın durduğu noktanın karşısı karanlık bir mahalleydi. O karanlık mahallede peşine verdiler Avesta’nın. Ben ve Meral’de peşlerinden gidiyorduk. Sivil polisler ateş ediyorlardı. Hatta bir polis Avesta’ya elindeki küçük tabancayı direk Avesta’nın sırtına attı ama değmedi. Ma o kadar kolay mı YDG-H üyelerin ele geçirmek! Aha karşıdan da polise üç mermi atıldı. Bu arada biz çekim yapıyorduk, uzun saçlı bir polis döndü. Ben ile Meral’e, “*Ne çekiyorsunuz lan! Çekme çekme lan a...k.. çocuğu*” deyip küfürler savurarak gitti. Ve Rencırları da Bakurê Kurdistan’da böylelikle deşifre ettik.

Sabah altıda çalışma yerine gidiyorduk Meral ile. Hala şoktaydım. “*Devrim böyle bir şey mi? Arkadaşlar söylemişti belki görüşemeyiz diye, demek ki işin ucunda şehadet de vardı, daha da gelecekle üstümüze, yahu bu Türkiye’yi cehenneme çevirme planlamaları vardı, şimdi ben gidip yakacağım ha*” gibi şeyler tartışıyorduk Meralle. Hasret’te dinliyordu konuşmalarımızı. Telefonda Kobanê’ye gönderdiğimiz Heval Osman (Êrîş Botan) ile konuşuyordum, gelmeleri gerektiğini söyledim. Orada “YPG’ye katılacağım” diye dayatıyormuş kendini arkadaşlara. İçeri girdik. Avesta olanları Hasret’de anlatıp gültüyordu. Avesta, hemen ayağa kalktı bizi görünce, elindeki tespihi cebine koydu. Ona bakıp tebessüm ettim ve

“iyi misin?” deyince “Ayıpsan” diyerek Meral’a yakınlaştı ve “Gitmek Cizîr’e he?” dediğini duydum. Ona dönerek, “Önce derginin teşvele sayfasına dün gece olanları yaz, öyle gidin he.” dedim. O da gülümseyerek, “Baş üstüne komutan” dedi. Geçti bilgisayarın başına ve yazmaya başladı. Önce kadınlar olarak günlük planlamamızı çıkarttık sonra da Avesta’yı da çağırıp genel planlamayı yaptık. Ben Nisêbîn’e gidiyordum. Meral ve Avesta Cizîr’e gidiyorlar süreci takip için. Meral’e iyice tembihledim, “Sakın ama sakın Avesta eyleme girmesin ve ona bir şey olmasın” dedim. Hasret sinirlenerek, “Ben de geleceğim Nisêbîn’e” dedi. Durgun ve üzgündük ancak daha çok öfkeliydik. Düşmana öfkeli ve tek başına bir karakola saldırarak kadar intikam doluyduk. “Amed’te bir arkadaşın durması gerekiyordu, bir şeyler olabilir çünkü” dedim. “Rohat’ı arayayım” dedi. Aslında gelmesini çok istiyordum çünkü Hasret’e macera gibi geliyordu bu süreç ama Nisêbîn maceradan uzak bir yerdi. Gerçeğin, her şeyin gerçek yeridir Botan sahası. Birbirimize sarıldık. Bu kucaklaşma çok farklı oldu. Gelhat Heval şehit düştü diye mi acaba!

Ve gittiler Meral ile Avesta. Hasret telefonla Rohat ile konuşuyordu, Rohat Amed’e vardığını söylüyordu. Rohat Heval, dün bir özel dosya için Farqîn’e gitmişti. Hasret ile pencereden, Meral ve Avesta’ya baktık. Bir buçuk saat sonra Rohat geldi, durumları sorduk onun aktarımları doğrultusunda ve bizimde tartışmalarımızla bir planlama çıkarttık. Çektiği özel dosyayı izledik. Halktan insanlarla eylem üzerine röportaj yapmıştı. Arkadan biri sürekli slogan atıyor, sonra da topluluk aynı sloganı tekrarlıyordu. “Yahu Rohat bu arkada slogan atanı çekseydin ya” dedim. Başını eğip, kendi kendine söylenerek, “Kendimi nasıl çekeyim ki” diye fısıldayarak cevap verdi. Duymamış gibi yaklaştım. “Sanırım ancak yarın döneriz” deyip tam çıkacakken Hasret, çalışma yerinden Rohat’a döndü ve “Bir daha özel dosya çekimlerinde kamera arkasında slogan atma” deyince gülmeye başladılar. Yola çıktık ve bu arada Zinar’ı aradık. Lice’den dönüyordu. Biz de Mêrdîn yoluna kadar yürümüştük, üç yol var o tarafta. Benzinliğin o tarafta beklemeye başladık.

“Nisêbîn yolcusu kalmasın” denildiğinde arabaya bindik. Zinar, “Ez ji te xilas nebûm cinê” dedi. Ben de güldüm. Hasret, Zinar’ın kafasını şişirmeye başladı bile arka koltuktan. Zinar, kendi kendine söyleniyordu; “Kendisi yetmiyor, bir de bunları da getiriyor.” Benim duymadığımı sanıyordu. Ama cevap vermiyordum. Sonra ciddileşip,

Gelhat Gever yoldaşı tanıyıp tanımadığımızı sordu. Bir süre bu şekilde sohbet ederken MP çalara bastım. *“Daketine meydanê! Tolhildan”* parçasını açtım. Ve birlikte söylemeye başladık. Yolculuğumuz iki buçuk saat sürdü. Hemen Koçerler mahallesine girsek dikkat çekerdı. *“Mahala qijle”* diyor Nisêbîn halkı. Arabayla oradan Oğuzhan İlköğretim okulunun olduğu o daracık sokaklardan, Hükümete Konağının olduğu caddeye kadar gittik. Evin önünde bir market vardı. Marketin hemen dibinde ev var. Evin bahçesi upuzun ve evin etrafını dönüyordu. Evin duvarları pirketlerle yapılmıştı. Zinar arabadan inmiyor Hasret ile tartışıyordu. Zinar, gelmiyordu. Geri dönecekmiş Amed’e. *“Ne işim olur ki burada”* diyordu. *“Nasıl yani ayıptır ma”* diyordu Hasret. Evin sahibi Ana, duvarın üstünden bize baktı, önce tanımadı sonra *“hiii wey hûn bi xêr hatin”* dedi ve aşağı indi. Ben o ara Zinar’a bakıp, *“Zinar, sen bizim arkadaşımızsın, şoförümüz değil, içeri gel”* dedikten hemen sonra uzanıp Ananın elini öptüm. Bu Ana bir gün Amed’e bir aile ilişkimizin evine gelmişti. Onunla oturup konuşmuşuk, kanının bize ısındığını söylemişti. *“Nisêbîn’e gelersen muhakkak uğra”* demişti. Bu fırsat kaçmaz ki, hele bizim gibiler için. Aha o gün geldi çattı ve biz de kapıya dayandık. Ana bizi çok büyük sevinçle karşıladı. İçeri geçtikten kısa bir süre sonra balkona çıktım. Balkondan, mahallenin direğine ve oradan da bilmem nereye kadar uzanan bir kablo vardı. Anayı çağırdım ve gösterdim. Beni balkonda bir köşeye çekti ve hem korkan bir ses tonu hem de bizim de yanlış anlamamamızı istemediğı için nasıl söyleyeceğini bilmez halde lafı dolamaya başladı. Halka anlam vermek gerektiğini düşünüyordum. *“O mobesedir, düşman 6-8 Ekim serhildanlarında balkona yerleştirdi. Oğlum birincisini kırdı, ikincisinde hem oğlumu dövdüler hem de tekrar yerleştirdiler. Ama yönü bu tarafa bakmıyormuş cîgera min”* dedi. *“Daye bu düşmana asla güven olmaz.”* diyerek içeriye geçtik. Yaşanan süreci Anaya aktarmaya başladım. Savaşacağımızı, devrimi, alt yapının nasıl olacağını, sistemin Rojava’da nasıl kurulduğunu falan işte. Ana da Amed’teki diğer anaların aynısını söylüyordu, *“Ji derveyî genclikê tu kes ji şer naştexlê (na axivê)”* İkna edene kadar konuştum. Ana, *“Savaşın çıkmasını istemediğini, Başkan Apo ile devlet görüştüğünde barışa ne kadar inandıklarını, gerillanın artık ölmesini istemediklerini”* söylüyordu. *“Kezeba hemû dayîka xwîn û reş bû”* diyordu. Söyledikleri çok doğrudu. Onun istemediklerini en başta Önder Apo istemiyordu ve mücadelesi bunun içindi. Ama eğer

düşman özgür yaşamamıza müsaade etmezse tabii ki kendimizi savunacağız ve topyekûn direneceğiz. Bunları Anaya aktardım. Aslında Kürt Halkı, özellikle analar sen Önderlikten, gerilladan ve mücadeleden biraz yüksek sesle söz ettiğinde hemen sana destek çıkıyordu. Tilili ve sloganlar durmuyordu.

Güneş batmak üzereydi. Artık Şirin Mahallesi, yani Koçerlere gitme zamanı gelmişti. Anayı ve bir küçük oğlunu da aldım, gittik. Yukarı doğru çıktık. Geniş bir alan vardı. Hafta sonları buraya çarşı-pazar kuruluyormuş. Atatürk Lisesi göründü. Atatürk Lisesine varmadan Belediyenin yaptığı bir heykel çalışması vardı. Halepçe'yi anlatıyormuş. Sağa döndük. Bir tarafımızda Musa Anter Parkı, bir tarafta Atatürk Lisesi ve ortada köprü. Üç küçük çocuk köprüde bisikletin üstünde Hasret'in çekim yaptığını görünce hemen bisikletlerini kameranın önüne sürdüler ve "*Bijî Serok Apo*" sloganiyla halka basın geldiğini duyurdular böylelikle. Halk, bu çocuklar için "YDGH-Ç" diyordu. Bu çocuklar henüz sömürge ve köleliğin ne olduğunu bilmeden mahallelerinden geçen akrep ve Tomalara taş atıyordu. Çünkü işgalci güçlerin zarar verdiklerini, onlara kötü baktıklarını fark ediyorlardı. Yukarıya doğru çıktık. İlerledik ve mahallenin ortasına kadar geldik. Mahallenin ortasında çok az kazılmış bir hendek vardı. Kıvırcık, uzun saçlı bir kadın arkadaş yanıma geldi. Selma arkadaştı. Selma arkadaş tanıyordum, gençlik çalışmalarında yer alıyordu. Kucaklaştık ve geç geldiğim için af diledim. Çünkü basıncı olarak ekip sayımız yetmiyordu. Tam bu sırada uzun boylu ve biraz cüsseli bir kadın arkadaş elimi sıkarak gülümsedi. Sadece gözlerini görüyordum. Yüzünü ince bir tülle kapatmıştı. Bu kadın arkadaş da Selma arkadaşla beraber çalışma yürütüyordu, yerelden örgütlenmişti. Elinde davul vardı. Çok sonra özgür dağlarda da bu davulu onun elinde gördüm, bu sefer yüzü açıktı.

Bu arada birkaç çocukta bizim etrafımıza toplanmıştı. Selma arkadaş Gelhat Heval'den ve onun şahadetinden söz ediyordu. Abdulkadirpaşa mahallesi Şehit Gelhat mahallesi oldu. Koçerler mahallesini tutmak için bir cadde var kapanması gerekir Hakimiyetimizin olması için. O mahalleyi kapatmak için gitti Heval Gelhat. Ve Kobra hemen mahalleye girdi. Kobra suikast ile şehit düşürdü. Selma, biraz umutsuzca konuşuyordu ama yine de "*yapacağız*" diyordu. Karşıdan Heval Feride geldi. Heval Feride'yi Amed'ten tanıyordum. Bir arkadaş tanıştırmıştı. Emekçi bir kadındı.

Durgundu. Sanırım yaşanan şehadetten kaynaklı. Hemen bu şoku atlatmalıydık, zarar verecek devrime! *“Nasıl gidiyor, ne güzel burası, program yapmaya”* geldik gibi cümleler kurdum. Zinar ve Ana sohbet ediyorlardı. Hasret’te sürekli araya girerek Selma’ya Sur’dan söz ediyordu. Selma, *“Heval bazı insanlar kendi evinin önünde istemiyor hendeği”* diyordu. *“E, zaten arkadaşlar da demişti ki her yer hendeke olamaz, bazı yerlerde başka yöntemle savaşıcağız.”* Yani her türlü bu devrim olacak! Selma’nın omuzuna vurdum. Elinde davul olan ve çalan kadın arkadaşı önüme kattım. Hasret’e dedim ki, *“Çıkar mikrofonu, halk kamerayı görünce konuşur, Kürt halkı sesini duyurmaya her zaman için isteklidir.”* Davulu, Hasret arkadaşı, mikrofon ve kamerayı aldım ve o karanlık sokaklarda tek tek kapılara vura vura *“Sterk TV geldi daye”* diyerek bağırıma başladık. Analar ısrarla *“Roj TV hatiye”* diyorlardı. Fark etmez yeter ki halk çıksın. Aha bir Koçer Anasının kapısını çaldık, çıktı. O konuşuyordu ve etrafına kadınlar toplandı. Genç kızlar ve çocuklar arkadan slogan atıyorlardı. *“Peki, gençlik Nisêbîn’de hendeke kazıyor”* sorusunu sorunca, *“Tabi kazacağız, em li pey wanin! Savaşıcağız. Welê Serok beje çi em ê bikin, dê bila Tayîp werê”* diyordu. Bütün Anaları peşime taktım ve hendeğin önüne getirdim. Bu halka süreci anlatamamanın acısını sonradan yaşayacaktık. Analar ve peşine takılan tüm çocuklar ve gençler, az kazanmış hendeğin önüne geliyorlardı. Çocuklar, gençler gene yüzlerini kapatıyorlardı. Bazı gençler gidip hendeğin önünde ateş yakıyorlardı, bizde o ateşin önünde çekim yapıyorduk. Genç kadın arkadaş nasıl da davulu çalıyor! Gençler röportaj vermiyorlar, korkuyorlar biraz. Yüzleri kapalı olunca konuşuyorlar. Devlet, her gün birini katlediyordu. Biri konuşsa zaten diğerleri cesaret bulup hemen konuşurlardı. Halk, gittikçe çoğaldı. Selma yanıma geldi çekim bitince, *“Çay içelim beraber”* dedi. *“Yok”* dedim. *“Bu gece burada kalacağız, halkla beraber sen de gitme.”* Bir çocuk, kazağımdan tutmuş çekiyordu, *“Diya min dibe bila werê çay vexê”* diyordu. Ana, çayı hendeğin önüne getirdi. Yanıma bir arkadaş yaklaştı, yüzü kapalı. *“Bir dakika gelebilir misin?”* dedi. Gittim yanına. *“Sen kimsin, niye çekiyorsun?”* diye sordu. *“Gazeteciyim”* deyince, *“Gençleri çekiyorsun ama hendekleri çekme!”* dedi. *“Çekeceğim Heval”* dedim. Söylemek istemesem de çok ısrar ediyordu. Ondan kaynaklı söyledim. *“Gençlik basınından geldik”* dedim. Bu sefer de; *“Ben öz savunma sorumlusuyum burada, çekmeyeceksin.”* dedi. *“Talimat böyledir ve çekeceğim”* dedim. Biz,

öyle tartışınca Selma arkadaş geldi. İkisi gitti konuştular bir köşede, sonra da geldi yanıma. Anlam vermesem de “*Kusirê meyze neke heval*” dedi. Bunun gibi olayları zaten yaşıyorduk birçok yerde, alıştık. Ama bu tür durumlar genellikle dar yaklaşımlarımızdan da kaynaklanıyordu.

Herkes oraya geldi. Analarla çay içtik. Çekim bittikten sonra etrafı gözlemliyordum. Bir Ana elini Hasret’in boynuna sarmıştı; “*Bu gece kessin bizde kalacaksın*” diyordu. Gözüm gence takılı kalmıştı, genç çok yoruldu ya, gittim elinden kazmayı alıp kazdım. Ana geldi zorla elimden almaya çalıştı. Bu halk, kesinlikle Gelhat Gever’e yakışıyordu. Bu halk, Gelhat Gever’in mücadelesine yakışıyor, bu halk kesinlikle bu devrime yakışacaktı!

**10 AĞUSTOS;
KURDISTAN GENÇLİĞİNİN FEDAİLEŞME GÜNÜ
SÜRECİN TARZI BELLİ OLDU;
DEVİRİM (HEVAL ÊRÎŞ)**

Bize en doğru yolu, en temiz, en yiğit yolu gösterdi. Heval Êrîş, bu süreci devrime evriltti.

Argeş Botan(Sîlopî)

Tarzi ortaya koydu, sürecin nasıl bir çizgide ilerleyeceğini, fedaileşerek gösterdi. Gerçekten Heval Êrîş devrime inanıyordu.

Destan Heval

Dokuz Ağustostu. Sabahın beş buçuğu. Ve zaten sabahın üçünde uyumuştuk. Bir kadın arkadaşı kurtarmak adına gözaltına alındık. Düşman bizi gece saat birde bıraktı. Bir de bu saatte bizi kabul edecek evler bulmamız gerek. Neyse, yürüyerek bir eve gider gitmez uyuduk Hasret arkadaş ile. İkimiz de baskın ihtimaline karşı balkonda uyuyorduk. Devrim, baştanbaşa bir değişiklik ve hazırlık gerektiriyordu. Sabahın beşi telefon çok ısrarla çalınca uyandım, arayan Meral arkadaştı. Basın ekimizin en emekçi arkadaşı. Hep savaş basıncısı olmayı istediği için savaş sürecini istekle karşılamış ve her yere koşturmuştu. “Kerem ke heval” dedim. Hemen “Sîlopî’ ye gel, gençleri hazırladım program için ve sana sürprizim var” dedi. Sevinçle “tamam tamam, Avesta ne yapıyor?” dedim. Telefon kapandı. Kahvaltı hazırladım aile için ve Hasret arkadaş uyandırıp, çıktım. “Şu görüntüleri tekrar kanala gönder, programlarımızın eylem görüntülerini kesiyorlar ya da özel dosyalarımızı yayınlamıyorlar, ben Gün TV ile görüşmeye gideceğim, onları ikna etmek için he.” dedim ve çıktım. Özel savaş medyası her yerde bas bas bağıırıyordu. “PKK, halkı katlediyor, hendeklerden halk rahatsız, çocukları öldürüyorlar, polisler evleri basıyor” diye. Bizim basın en

azından bir iki görüntü verselerdi hem direnişçiler hem de halk moral alırdı. Kanalların, bunu yayınlamama ısrarı artınca “*Ciwan TV*” Youtube sayfası açtık. Gün TV ile tartıştık görüntülerimizi yayınlayın diye. İlle de o görüntüler yayınlanacak arkadaş. Öyle kendi kendime konuşup, hem hesap sorup hem hesap alıyordum. Öbür gün, “*Silopî yolcusu kalmasın*” dedik ve hemen Cizîr Nuh arabasına bindim. Arabada kafayı vurup yatacaktım çünkü gece üç saat uyumuştuk, “*gej*” gibi olmayayım dedim. Koltukların arkasında internet vardı hemen JÖH-PÖH sayfasına girdim, yeni bir şeyler var mı diye, genelde onlar katlettikleri gençlerin fotoğraflarını orada yayınlıyorlardı. Cizîr’de katlettikleri, Ümit Kurt’un, Nihat Kazancı’nın, Amed Özlem İki Binin orada on iki yaşında öldürülen Enes’in ve Silopî’de katledilen Hıdır Tamboğan’ın fotoğrafları vardı. Hıdır Tamboğan, on yedi yaşında bir gençti. Silopî’nin Zap mahallesinde yerde kanlar içinde uzanmış yatıyordu. Elleri birbirine bağlanmış, ayakları üst üste konulmuş ve bağlanmış, üzerinde gerilla kıyafetleri vardı. Bu resme hiç bu kadar uzun bakmamıştım. O yoğunluğun içinde hiç bakma fırsatı da olmuyordu. Bu nasıl bir zalimlik ya! İşte gençler bunun için hendek kazmış, barikat yapmışlar, bu kadar netti. İnsan, savaşın sıcaklığında yoğunlaşamıyor ne acıya ne de yaşananlara. Sadece sürekli ileri bakıyorsun. Otobüste derinden bir acı hissettim. Daha on yedi yaşında ya! İntikamının çekimi için gittiğimi bilmeden gittim Silopî’ye! 10 Ağustos Kurdistan gençlerinin fedailiğinin günü.

Ve büyük patlama! Ses çok yakından geldi, sanırım mayın patladı. Mermi sesleri her yerden geliyor, ama esas ses Zap’tan geliyordu. “*Aha! Meral’in sürprizi buydu demek ki*” desem de “*ya arkadaşlara bir şey olduysa*” diyerek de kaygılanmaya başladım. Daha mermi sesleri kesilmemişken Silopî Belediyesine gittim. Sevê arkadaş oradaydı. Sevê arkadaş KJA toplantılarına gelirken tanımıştım. “*Gençlik ne yapıyorsun?*” dedi. Kucakladı beni. Kırmızı, uzun bir kıyafet giymişti. Uzun, kıvrıkcık, sarı başak gibi saçları, yem yeşil gözleri vardı. Kısa boyluydu. Ona internetin olduğu bir oda ve Zap’a gidip gitmeyeceklerini sordum. “*Düşman kimseyi bırakmıyor, sarmışlar etrafını mahallenin, girmeye çalışacağız bir saat sonra*” dedi. “*Ohoo kimse bir saat bekleyemez, bir saatte neler neler olur ma*” dedim. Ve internetin olduğu odaya gittim. Gittim, son dakika haberlerine baktım. O da ne, İstanbul Sultanbeyli’de patlama! Ve Silopî Zap mahallesinde “*teröristler*” mayın döşemiş. Mayın da içeri girmek isteyen Akrepte patlamış. Hemen gitmeliydim Zap

mahallesine. “Eğer Meral ve Murat görüntü aldılarsa, ohoo halk çok mutlu olacak” diyordum. Yine Sevê arkadaşı arayıp, buldum. Araba gelmiş bile bahçedeydi. Ee, Zap nerde! Bunların niyeti yok gitmeye. Daha önce Sîlopi’ye gitmemiştim ki, Murat arkadaşı aradım. Murat, Meral arkadaşla beraber çekimler için gelmişti.

Murat, Amed’li bir gençti, kiloluydu ama çok hızlı koşardı. Direniş süreci başlayınca çalıştığı kanal direniş görüntülerini yayınlamaya izin vermediği için bizim yanımıza gelmişti. Bizde sorup, soruşturup aldık çalışmaya. Şu anda nerede bilmiyorum ama en son Farqîn ablukasında Farqîn’e firar etti, umarım durumu iyidir. Murat arkadaşı aradım, Meral’i soruyorum “yok” dedi. Sîlopi’nin etrafı polislerle dolu ve helikopter dolaşıyordu. Murat, “Zap mahallesindeyiz ama sanırım sen gelemezsin, giriş çıkışta polisler sıkıyor, dikkat et kendine” dedi. “geleceğim” dedim ve telefonu kapattım.

DBP ilçe binasının hemen karşısında boş bir alan var, alanın yanında bir dükkân var. Dükkâna girdim, televizyon açık, polisler İstanbul Sultanbeyli’de koskoca sarı bir binanın etrafını sarmışlar, içimden, “fedai eylemi kim yaptı acaba” diyordum. Çok sonra eylem yapanların; Harun Raman, Erdal Nuda ve Botan Canfeda arkadaşlar olduğunu öğrenecektim. Göbekli, sakallı ve başında imamların taktığı bir bere takan amca, “sen xeztecisin?” dedi. “Evet, Zap” a nasıl gideceğim?” diye sordum. Amca küçümser bir bakış atarak; “giremezsin kurê kera hepsini kepetmişler” dedi. “Giderim, sen bana söyle hele” dedim, “eger gitsen de çıkamazsın oradan” dedi. “Gideceğim sonra da gelip senin çayını içeceğim” dedim kendimden emin bir şekilde. Güldü, o ara telefon çaldı. Arayan Murat’tı. “Bir çocuk gönderiyorum, onu takip et, benim yanıma getirecek seni” dedi. Bekledim, bekledim. Mermi sesleri kesildi. On dört yaşlarında bir çocuk geldi. Binasının önünde yürüyor, duruyordu, tekrar yürüyor duruyordu. Geldi, konuştuk, beni Zap’a götürecekti. Yürüdük, hendekleri geçtik. Dar bir sokağa girdik. Tek çıkışı vardı. Tam karşıda büyük mavi bir kapı vardı, sol tarafta priketler, sağ tarafta büyük bahçesi ve kocaman yeşil ağaçlarla dolu bir evin bahçesi vardı. Tam önümüzde iki çöp bidonu yerde, etrafları büyük taşlarla kapatılmış, barikat vardı. Çocuğa yanaştım ve, “polisler ne taraftalar?” der demez üst üste mermi sıkıldı. Bir elimle çocuğu yere attım, kendimi de bidonun arkasına. Sırtımı bidona verdim ve

telefonu çıkartıp, gökyüzüne ve evlere doğru gezdirerek sesleri kaydetmeye çalıştım. Sanırım on dakika falan sürdü, çocuk bana dönerek, “*abla kendimizi duvarlara yapıştırarak gideceğiz*” dedi. Elinden tuttum ve sırtımızı duvara yaslayarak gitmeye başladık. Köşeyi döndükten sonra duvarın arkasında Murat’ı gördük. El sıkıştık, çocuğa bir TL verdi, “*al bakalım*” dedi, çocuk o evlerden birine girdi sanırım.

Murat, heyecanla bir sürü şey aktardı ve Meral’dan şikâyetçi olduğunu söyledi. “*Heval, çekim yapmıyor ki sürekli Heval Kemal’in (Şehit Êrîş) yanında hendek falan kazıyor, mayın falan yapıyor, ben gece nöbete gidiyorum, bir bakıyorum o da orada birimlerle tartışıyor*” dedi. Cevap vermeden dinliyordum. Dinlerken de bulunduğumuz mahalleyi gözlemliyordum. Uzun sokakları olan ve her iki köşesindeki kaldırımları parke taşları ile yapılmış bir mahalleydi. Birçok ev iki katlıydı. Çoğu bina alt katta dükkânlar, üst katta evler şeklinde inşa edilmişti . Mavi ve yeşil boncuk taşlardan yapılmış bir iki ev vardı. Sağ tarafta çok uzun ve geniş olmayan boş bir arazi bulunuyordu. Üst üste konulan priketlerden yapılmış duvarın üstünde “*Silopî Halk İnisiyatifi, Kurtay Faraşın Timi*” ve birçok yıldız, “*PKK, YDG-H*” yazıları vardı. Büyük bir çukur açılmıştı mahallenin ortasında. Hemen yan tarafta, “*Ucuz Eşya Pazarı*” yazan bir tuhafiye dükkânının tüm camı yere dökülmüştü. Dükkânın önünde yemyeşil bir ağaç vardı ve patlamadan hiç zarar almamıştı. Çocuklar, gençler etrafta kendi kendilerine yorumlar yapıyorlardı. “*Oğlim felaketti felaket, qirîna polisan hat, ben gördüm sekiz taneydi, ayaklari de yerdeydi, parça parça olmuştı.*” Gerçekten de çukurun etrafı kanlarla doluydu. İki katlı binanın yanındaki elektrik direğinin üstüne bile kan sıçramıştı. Aslında burada anlatamayacağım daha birçok şey vardı o alanda. Savaş böyle bir şeydi! Çekim yapıyordum. Duvarlarının hepsi mermilerden delinmiş kahverengi kapısı olan büyük bir ev vardı, Murat; “*Burası Hıdır Tamboğan’ın evi biliyorsun.*” deyince gidip Anayı ziyaret edeyim ve çekim yapayım dedim ama daha çok onu ziyaret etmek, Anayı görmek istiyordum.

Dar bir koridordan geçerek geniş bir bahçeye girdik, bahçenin yarısı toprak, yarısı betonu. Koridordan önce toprak kısmını çektim. Bir sürü küçük çocuk mermi kovanlarını toplamış, onlarla oynuyorlardı. Çocuklar kamerayı görünce dayanamayıp, “*Bijî Serok Apo, Bijî Serok Apo*” diye slogan atmaya başladılar. Hele şu direnişin güzelliğine bak! Bahçenin beton kısmında bir sürü ana oturmuştu.

Taziye daha devam ediyormuş. Elimde kamera ile beni gören tüm analar bize doğru bakmaya başladı. Murat hemen, “*dem baş dayé*” deyince uzun boylu, laf yerindeyse endamlı bir ana ayağa kalktı. Üzerinde Botan halkının “*qiras û xiftan*” dedikleri geleneksel kıyafet vardı; kahverengi, üzerinde beyaz güller işlemeli. Kınalı saçlarını etrafı keski, sor û zer renkli boncuklarla işlenmiş beyaz, Botanlıların deyimiyle, “*kitan*” yani desmalle örtmüştü. Bize doğru gelirken hemen kamerayı yere bıraktım ve eğilip ananın elini öptüm. Ben onun elini öperken o da başımı öptü. Elimden tuttu, oturttu yanına, o ara diğer analara bakıp, başımı eğdim. Duvarda Şehit Hıdır Tamboğa’nın Newroz’da çektiği çok güzel bir fotoğraf vardı. O fotoğrafa bakınca utandım. Bilmiyorum ama utandım. Ana Kürtçe, “*Oğlum tam altı saat yerde kan kaybetti hem de gözümün önünde, izin vermediler hastaneye götürüyim. Arkadaşları taziye gelmediler, Heval Kemal (Heval Êrîş) geldi, elimi öptü. Hıdır’ın intikamını almadan taziye kurmayın*” dedi. Bugün sabah, sekiz özel harekâtçı öldürdüler. Heval Kemal gelip, “*intikamını aldık dayé*” deyince bende taziye kurdum.” Heval Êrîş, daha yaşarken bile tüm halkın gözünde bir kahraman, bir yiğit olmuştı. “*Genlikê xwîna delalê min rakir*” dedi ana. Bir genç geldi ve elimi sıkarak, “*hoş geldiniz*” dedi. Bu genç, Hıdır Tamboğa’nın yirmi iki yaşındaki abisiymiş ve dün askerden gelmiş, kardeşinin cenazesi için. Ana kameraya döndü ve “*Kimse oğlunu askere göndermesin. Zaten biz göndermesek Türkiye çöker. Bu bahçede kovanlarla oynayan çocuklar Erdoğan’dan intikamımızı alacaklar. Türkiye devleti unutmasın!*” dedi. Köşeden Meral çıktı, geldi sarıldık. Ananın elinden öptü. Oturduk. Bir iki saat sadece anaları ve oradaki gençleri dinledik. “*Düşman üstümüze çok gelirse Gabar’a, Cudî’ye gideriz*” diyorlardı. Sonra kalktık, başka bir eve gittik. Evden çıkınca hemen sol tarafta başka birkaç ev vardı. Meral, evlerden biri için “*bak karargâhımız*” dedi. Kendisine, “*eylem görüntüsünü çektin değil mi?*” diye sorunca, çok mahcup olmuş bir vaziyette “*yok*” dedi. Çok sinirlendim. Murat arkadaş yanımdaydı diye bir şey diyemiyordum. Gece Êrîş ile beraber mayın döşemiş, nöbet tutmuş, onları anlatıyor bana. Köşede duvarı yıkılan evin sahibi amca, “*gelin çay için*” dedi. Ben de o ara; “*Kemal Heval nerede?*” diye sorduğumda, “*Çok yoruldu dün gece, uyuyor. Bir saat sonra kalkar ona burada olduğumuzdan haberdar eder, konuşuruz*” dedi.

Eve geçip oturduk. Evin hemen hemen her tarafında mermi izleri vardı. Bir odası resmen yıkılmıştı. Savaş tam zamanında başlamış

Silopî’de. Ana çay için mutfığa gitti, Murat’da “işim var” dedi, çıktı. Soru yağmurum başladı. Meral anladı herhâlde sinirlendiğimi; *“Heval Kemal odada bir şeylerle ilgileniyordu, ben de montaj yapıyordum, bir saat sonra gel dedi, patlatacağız. Ben zaten yarım saat sonra çıktım, kapının önünde patlamanın şiddetinden yere fırladım, kamerada düştü. Düşman erken gelmiş, öyle olunca da patlatmak zorunda kaldı.”* dedi. Kendimi tutamayarak *“Ama o görüntü halka moral verecekti, düşmanı korkutacaktı. Bir daha hendek kazmayacaksın ve nöbet tutmayacaksın, çekim yap çekim.”* dedim ve kızdım. Avesta’nın nerede olduğunu sordum. *“Bir çekim için Cizîr’e gönderdim, bu akşam gelir”* dedi. Haspinallah! Daha on yedi yaşında, çekim yapmayı da çok iyi bilmiyor, ne diye gitmiş ki şimdi, üstelik tek gitmiş. Anasına söz vermiş koruyacağız diye. Avesta, (Ferhat Doğru) on yedi yaşında bir gençti. Amed’li, uzun boylu, ince zayıf bir gençti. Amed kırıkları gibi sürekli tespih salları, beyaz çorap giyerdi. Anası hep; *“Allah oğlumu özenerek yaratmış”* derdi. Avesta liseyi bırakmıştı, uyuşturucu kullanıyordu. Beş Nisan mahallesinde oturuyorlardı, bir abisi YPG’de savaşıyordu. Zinar diye bir arkadaş beni tanıştırmıştı. Bağlarda tek başına eylem yapıyor, katılım çalışması yürütüyordu. Çok sonra Sur direnişinin komutanı Şehit Çiyager ile çalıştığımı öğrenecektim. Basın çalışmalarına ikna edene kadar her gece Amed Batıkent’e giderek o uyuşturucu içerken onunla konuşup, tartışıp, onu eve götürüyordum. Gözümün önünden ayırmıyordum nerdeyse. Basın çalışmalarındaki ekibimize alışınca kendi kendine kamerayı eline almaya başladı ve çekimlere gitti. On Ekim Ankara patlamasında Ankara’ya gitmiştim, bir hafta gelmedim, geldiğimde yoktu. Sur’a gittiğini söyledi arkadaşlar, iki kez Sur’a gittim. Benden çekindiği için hep kaçmış, başka mevziye gitmiş. Savaş başlasın diye sabahtan akşama kadar dua ediyordu. Tepeden tırnağa bir eylemciydi.

Evin kapısı tıklandı, çay içiyorduk. Gelen kısa boylu, esmer bir erkek arkadaştı. İsmi çoğu defa duyduğum ama ilk defa gördüğüm Kemal arkadaştı. Onu tanıımıyordum ama Şehit Hıdır Tamboğa’nın Anası o kadar güzel söz etti ki zaten tanımış gibi olduk. Konuşurken hep tebessüm ediyordu. Gözleri çok dikkat çekiyordu, koyu kahveydi. Bu nasıl da mütevazî bir duruş böyle. Çok net bakıyordu insanın gözlerinin içine. Meral, ona çok hayran olmuştu, çünkü sürekli anlatıyordu. Telefonda; *“editörümüz”* diye söz ederdi onu deşifre etmemek için. Çay içtik, çekimi ve eylemi sordum. *“Meral’in bir*

suçunun olmadığını, düşmanın erken geldiği için patlattıklarını” söyledi. “*Sen Botanlı mısın Heval*” diye sordu. “*Babam tarafı Botan’lı. Niye sordun?*” dedim gülümseyerek. “*Öyle duruyorsun.*” dedi. Bir çay daha doldurduk, içtik ve kalkmam gerektiğini söyledim. “*Yanlarında sabit bir basıncı olursa iyi olacağını*” söyledi. Sayımız yetmiyordu ki, tutulan birçok alan vardı. Ne sayı ne de teknik imkân yetmiyordu. Az sonra on üç yaşlarında bir çocuk geldi. Elinde bir çanta vardı. Kemal arkadaş, çantayı aldı ve içinden küçük bir kamera çıkarttı. Üstünde “*A Haber*” yazıyordu. Bana uzattı, “*kullanın*” dedi. Almamız ayıp olurdu.”*Bunu birimler düşman üzerinden kaldırmış, birimlerin içinden birine çekim yapmayı Meral arkadaş öğretsin, siz kullanın*” dedim. “*Peki*” dedi. Kalktı, gitti. Meral ile dışarı çıktık. Beni başka bir yoldan Zap’ın dışına çıkarttı. “*Kal*” dedi. Ama kalamazdım. Amed’de beni bekleyen bir kadın arkadaş vardı Türkiye sahasından gelmiş. Zaten daha otobanda kamyon bekleyecektim, geliş gidişlerde aramalar vardı, otobüsler güvenli değildi. Üstelik üç basıncı fazla burada. Kucaklaştık. Ne kadar ona kızsam da o çekimi almadı diye, ona, onun yoldaşlığına müthiş bağlıydım. Onun devrime olan bağlılığına hayran kalıyordum. Êrîş’in şehadetinden sonra gitti.

Sîlopî DBP ilçe binasının karşısındaki dükkana gittim, amca beni görünce şaşırdı ve “*wele helal bê*” dedi. Botan halkı, kendine güvenen kadını severdi. Çünkü onlar gerillayı görmüştü. Gerilla, onlar için ölçüydü. Güldüm. Vakit geçti çay içemedim, hatır istedim ve çıktım. Heval Êrîş’i ilk ve son defa gördüm. Heval Sevê, aklımda hep o kırmızı ve uzun elbisesi ve cap canlı gülüşüyle kaldı. Heval Êrîş, süreci devrime evrilten ve fedailiği şahsında bir kez daha güncelleştiren duruşun sahibi oldu. Onu gördüğüm son andı.

TETİĞE BASAN PARMAKLARA KURBAN, VURSUN ZALİMİN ALNINDAN!

Sanırım 14 Ağustostu. Akşam saat sekize geliyordu, Yedi YPG’li arkadaşın cenazesi Amed’e Bismil Üç Yola gelecekti. Onun saatini netleştirecektim ki telefon çaldı ve arayan basın ekibimizden Yusuftu. Farqîn alanına gitmişti. Onunla telefonda görüştükten sonra hemen Ayşegül arkadaşına telefon numarasını bırakıp çıktım kurumdan. Hemen karşıda taksicilerin kulübesi vardı, koştığımı görünce kulübeden biri kafasını çıkarttı, ben de hiç orali olmadan

yolun karşısına geçtim. Tesislerden saat sekizde Amed belediyesinin o kırmızı ve uzun Cizîr'den Irak'a giden kamyonlara benzeyen otobüsü gelecekti. Kaldırıma çıktım, Farqîn'e gidecek birkaç kişi daha vardı. Kırmızı araba geldi, bindim. Basın kartını gösterince para almıyordu şoförler, Amed belediyesinin bize indirimi. Bir de kepçe verselerdi!

Önlerde bir ananın yanına oturdum. Beyaz laçık (desmal) takmış kafasına, sürme çekmiş gözlerine, barış anaları gibi gözüküyordu. Ana bana bakıyordu. Ayaklarımın arasına koyduğum çantama bakıyordu. Simsiyah giyinmiştim, kocaman kıvrıcık saçlarımla sanırım beni kötü ve tehlikeli biri olarak görüyordu. Siyah montumun içinden bir şeker çıkartıp on uzattım. Gülümsedim. Rahatlamış olacak ki sorular sormaya başladı. O, ha bire konuşuyor, bende gülümseyerek onu dinliyordum. Sen Kurdistan'da bir Anayı dinlemeye başlayınca sana tüm süreçleri değerlendiriyor, öyleki bazı gençler bu uzun konuşmalardan kurtulmak için kulaklık takıyorlar kulaklarına. Kurdistan anaları öyle değil, seni öyle görür görmez “Ew keça kî ye, tu dibe qey Tirk e” derlerdi. Çünkü eğer bir büyük konuşuyorsa ve genç olan onu dinlemiyorsa ayıp karşılanırdı. Kurdistan kültürü, ahlak üzerine kuruluydu.

Farqîn belediyesinin önünde durdu araba. Herkes arabadan inerken, Ana nereye gideceğimi sordu, “*Azizoğlu meydanına*” dedim. Kürtçe evinin orada olduğunu söyledi ve “*seni götürüyüm*” dedi. Saçlarımı topladım ve Ananın elindeki eşyaları aldım, beraber Azizoğlu meydanına doğru gittik. Yusuf'a mesaj attım “*geldim*” diye. Sokaktaki tüm dükkânlar kapalı. İlerliyorduk, sol tarafımızda kocaman bir bahçesi olan tarihi bir cami var, yol ikiye ayrılıyor, sağ tarafta on metre ilerde karakol var, sol tarafta Batman- Silvan yoluna çıkan bir yol var, hemen karşıda daracık, yokuştan aşağı inen bir sokak var, biz de o sokağa girdik. “*Sen, o eylemleri çekeceksin değil mi?*” dedi, bende gülümseyince; “*sizin de işiniz zor, dikkat et ha*” dedi. Ben de etrafa bakıyordum, yolları ezberlemeye çalışıyordum. İlk defa geliyordum Farqîn'e. Dükkânlar kapalı, Ana bu dükkânlarda çeyizlik malzeme satıldığını söyleyip, evli olup olmadığını sordu. Bende güvenlikten kaynaklı küçük bir oğlumun olduğunu ve Ananın ona baktığını söyledim. Tabi ben bunları sıralarken Anayı bir daha hiç görmeyeceğimi hesap ederek söylüyordum. Sonradan yanıldım.

Yolun düz olduğu yerde küçük, dört köşeli bir havuz vardı, iki adım atıp sağa döndük, daracık bir sokağa girdik, çok az yürüdükten

sonra yol ikiye ayrıldı, sola döndük tünel gibi bir yer burası, yürüdük ve sağa dönüp merdivenlerden aşağı indik. Her yer karanlık, saat dokuz buçuğu çoktan geçmiş. Geniş bir mahalle bizi karşıladı, mahalle uzun ve hemen sağ tarafında bir sokak daha var. Ana o geniş mahalleden yukarı çıktı, mahalle yokuşluydu. Bende sağ taraftaki sokağa döndüm, elimde telefon mesaj atacaktım Yusuf'a, merak etmesin diye. Ayağım ağır bir şeye çarptı. Parmak uçlarım acıdı, neyse yola devam ettim. İki katlı bir evin ışıkları yanıyordu. “*Tu kî yî?*” diye bir ses geldi. Daha önceden bu şekilde başka alanlarda da karşılaştığımız için çok şaşırmadım; “*Arkadaşlardır kesin*” dedim ve “*gazeteci*” olduğumu söyledim. “*Abla gel gel, dikkat et bomba var yolun ortasında, çarpma ha.*” Hiii! Bu alanlarda ölüm şah damardan bile daha yakın. Çarptım bile! İki katlı evin köşesinde bekleyen iki genç vardı, birinin pantolonun cebinde molotof, diğerinin elinde pompalı silah vardı. Yüzleri kapalı, selamlaştık. Yusuf Heval için “*orada*” dedi. Düz ilerledim. Yüzü kapalı onlarca genç vardı. Kamerayı hemen çıkartmadım, önce durum nedir ne değildir sorayım dedim. Yusuf, elinde kamerası ile önüme koştu, selamlaştık, çok heyecanlı ve her zamanki şaşkın bakışlarıyla; “*iki özel dosya yaptım*” deyince; “*böyle bir manzarada beş dosya bile çıkar*” dedim neşçyle. “*Ama internet sıkıntısı var, bir ev bulmuşum, röportaja izin vermediler, sonra anlattım tabî*” gibi bir sürü cümleyi peş peşe heyecanla sıraladı, yürüyorduk. İki genç önde yüzleri kapalı, Yusuf elindeki kamera ile onları çekiyordu. Yürüdüler, onları takip ettik Azizoğlu meydanına kadar. “*Weyy babam*” dedim şaşıarak. Bir evden onlarca genç daha çıktı. Sağ tarafta Mêrdîn-Midyat taşları dedikleri taşlarla yapılmış konak gibi büyük bir ev var, sonradan bu evi devletin “*özel güçlerim*” dediği iki yüze yakın JÖH-PÖH katili alacak ve Farqîn'e saldıracaklardı. Sol tarafta daha yapım aşamasında olan üç katlı bir bina var, binanın hemen dibinde Tekel sokağına çıkan küçük dar bir ara vardı. Karşıdan yüzü kapalı onlarca genç, ellerinde molotoflarla bize doğru geliyordu, Yusuf onları kamerayla çekmey başladı. Gençlerin arasından Kleş taşıyan iki genç çıktı ve bize doğru yürümeye başladılar. Onları görenler zılgıtlarla birlikte “*Bijî Serok Apo*” sloganını atıyorlardı. Biri başına puşi bağlamış ve şapka takmış, sıfır kol bir yelek ve askeri yeşil, çokça cebi olan pantolonlardan giymişti. Kamerayı görünce geri döndü ve kırmızı gömlek, gömleğin üzerine aynı beyaz yelekten giyen, yüzü kapalı ve elinde silah olan diğer gencin yanına gitti. “*Muhtemelen bizi*

sordurtacak” diye düşündüm. Başlarını eğip bize doğru geldiler, kameraya alınmayı istemiyorlardı. Yakınlaşınca önce Yusuf ile sonra da benimle selamlaşıp gittiler.

Yusuf ile Tekel sokağındaydık. Duvarın üstünde; *“Şehit Êrîş Fedai Birimi”* yazısı vardı. Selamlaştıktan sonra kadın olduklarını anladığım üç kadından röportaj almak için konuşuyordum. *“Biz YDG-K olarak artık alanlardayız. Önderliğimizi selamlıyorum. Sömürgeciliğe karşı Kurdistan’ı koruyacağız ve özgürleştireceğiz.”* dedi ve arkasını döndü. Arkadaşlarını çağırıyordu. Bu kadın arkadaşın bilinçli biri olduğu belliydi ve yerel olmadığı “sömürge” kavramını kullanmasından anlaşıyordu. *“Biz burada halkımızı koruyacağız.”* diyerek konuşmasını sürdürürken, Röportaj ortasında zılgıt atan, üzerinde kısa kol beyaz bir tişört olan başka bir kadın arkadaş kamerayı çevirdim. Kadın arkadaşın yüzünü çevirmesinden anladım çekindiğini. YDG-H ve YDG-K’li militanlar, devletin *“PKK’nin gençlik şehir yapılanması”* dediği gençler, kamerayı onları deşifre ediyor” diye sevmeslerdi. Çünkü Türk devletinin bir YDG-H ve YDG-K’li genci yakalamak için yapamayacağı şey yoktu. *“Gel gel çabuk”* dedi Yusuf arkadaş. Az önce Azizoğlu meydanında yanımızdan geçen kırmızı tişörtlü genç arkadaş, peşine birçok genç almış, elinde Kleşi, sırtında askeri bir çanta ile yürüyordu. Yanında kısa kol, yeşil gömlek giyen ve silahlı başka bir genç arkadaş daha vardı. Yürüyorlardı. Buranın Mescit mahallesi olduğunu Yusuf tan öğrendim. Evlerin ışıkları açıktı. Hemen hemen tüm evlerin bahçeleri, küçük beyaz priketlerle kısa duvarlar şeklinde çevrilmişti. Her iki köşede de Anaların ekmek yaptıkları tandırlar vardı. Kurdistan’ın hemen hemen tüm şehirlerinde tandır vardır. Bu, Kurdistan kadınının kendi emeğiyle yaptığı, doğal yaşamın öncülüğünü üstelendiğinin kanıtlarından biriydi. Üstünde koyu mavi ve beyaz çizgileri olan tişört giymiş, bir yetmiş boyunda, zayıf bir erkek arkadaş ortada durmuş bir şeyler söylüyordu etrafındaki gençlere. *“Sen buraya, sen şuraya”* diyerek koordine ediyordu gençleri. Yusuf’un heyecanla çağırmasının sebebi buymuş demek. Ortadaki arkadaş için, kesin sorumlu budur diyordum kendi kendime. Bir anda Yusuf, *“Bak o Heval Senar’dır.”* dedi. Hii! sanki mermi kulağımın dibinde patladı. Yanımızda bir genç Kleşle ışığa ateş açtı. Sanırım mobese vardı onu patlattı. Diğer köşeden omuzlarında kum çuvaları taşıyan gençler gelmeye başladı. Onları takip ediyorduk. Elllerinde kazma-kürek birçok genç hendek kazıyordu. Etrafıma

bakıyordum, Yusuf yoktu ama o görüntü karşısında unutmuştum şimdilik onu. Tekel’de gördüğümüz şapka takan ve kameradan kaçan erkek arkadaşta kazmayı kullanan. Kameraya döndü ve “*Farqîn’in Tekel, Mescit, Selahattin mahallesini tuttuk, biz halkın birliği ve savunucusuyuz. Savaşımız, Önder Apo ve halkımız içindir*” dedi. Ve hırsla tuttuğu kazmayla hendeği kazmaya devam etti. “*Spas*” dememe fırsat vermeden elinde molotof olan on sekiz, on dokuz yaşlarında bir genç kameranın önüne atladı ve “*Biz mahallelerimizi özgürleştireceğiz, hendek kazacağız, Önder Apo özgürleşene kadar.*” dedi ve o da hendek kazan gruba dâhil oldu. “*Abla abla gel çek çek*” diyen bir genç koşarak beni çağırdı. Evin damına çıktık. Genç heyecanlı; “*Ew kurê kerê zanin em xendeka dikolin*” diyordu. Parmağımla “şşş” işareti yaptıktan sonra sustu. Yukarı Tekel ve aşağı Mescit mahallelerinin etrafında akrep tipi zırhlı araçlar geziyordu. Çektim. Evin damından aşağı baktım o da ne! Hemen kalktım, kalbim çarpa çarpa damın merdivenlerinden attım kendimi bahçeye ve sokağa koştum. Nefes nefese kalmıştım, hendeğin önünde bir genç Yusuf’a silah doğrultmuştu.

Devletin Kurdistan gençlerini işkenceyle zorla ajanlaştırma politikaları o kadar ilerlemişti ki, gençler arasına yabancı biri gelince güvenmezlerdi. Ve Türk televizyonları onları deşifre ettiği için artık basına hatta elinde kamera olan kimseye güvenmiyorlardı. Onun için elinde kamera olan birine karşı çıkmaları hemen hemen normaldi. Kendisiyle bir süre konuştuktan sonra sakinleşti ve bize yol gösterdi. Bu genç Çiya Farqîn’di. (Sertip Polat) Çiya’nın babası Farqîn’de HÜDA-PAR İlçe Başkanıydı sanırım. O tutulan alanlarda hem Kurdistan’ın Özgürlüğü hem de babasına karşı mücadele ediyordu. O da Farqîn’in tüm direnişinde yer aldı ve son ablukaya doğru şehit düştü.

Gece on bire kadar kaldık. Arkadaşlar arayınca Amed’e geri döndük ve cenazeleri almak için Bismil üç yola gittik. Bir devrimin şehitlerini, şu anda devrim mücadelesinin en üst düzeyde yoğunlaştığı Bakurê Kurdistan topraklarına getirmek intikam dolu duygular yaratıyordu hem beynimizde hem de yüreğimizde. Yedi YPG’li yoldaşın cenazesini getirttik Amed’e. Ve Yeniköy Mezarlığına defin ettik. Rojava devrimine koşmak için Bakurê Kurdistan’ın gövdesine dolanan telleri ellerini kanata kanata kesen gençler şimdi büyük kahramanlar olarak topraklarına

dönüyordu. Ve o kahramanların anıları bizlere tek bir şeyi emrediyordu. İNTİKAM!

Birkaç gün sonra Onaltı Ağustos'tu yanlış değilsem, Yusuf Heval, Farqîn'de gece çatışmaya katılmıştı arkadaşlarla beraber ve hiç çekim almamıştı. Sadece mermi sesleri vardı. Onunla tartışmak için o gün Farqîn'e gidiyordum. Kendimde aynı şeyi çoğu defa başka alanlarda yapmama rağmen şimdi ona karşı çıkmam ne kadar doğru olacak bende bilmiyordum. Bu tutumumuz yılların içimizde yetiştirdiği intikam duygusu ve Bakur'daki devrim hasretinden kaynaklansa da yine de göreve olan yanlış yaklaşım konusunu da içinde taşıyordu. Savaşmak istemi kendini bize çok dayatıyordu. Azizoglu meydanında görüştük ve akşam yasak ilan edildi. Kaldık mı şimdi yasakta. E, bir kameramız ve sadece bir fotoğraf makinamız var. Ne elektrik ne de başka bir şey. Hadi bakalım. E, ben burada kalırsam Sur'a nasıl gideceğiz telaşı içindeyken mermiler patlamaya başladı. İlk o zaman Heval Senar ile tartıştık, konuştuk. Heval Senar, Farqîn sorumlusuydu. Değerli ve savaşçı bir yoldaşı. Eline Karnas alıp, dama çıkacaktı, beni de çağırdı ve gittik. “*Gel de sana bir iki görüntü verelim, düşman mutlu olmasın*” dedi. Damda yere uzandım, küçük kamera omuzumda, oda yanımda uzanmış, Karnas elinde, karşıdaki düşman noktalarına sıkmaya başladı. O bir tane mermi attıktan sonra nerdeyse kurşun yağmuru yağdı bulunduğumuz tarafa doğru. Ama bulunduğumuz yeri tam kestiremiyorlardı. Senar Heval durup tekrar atıyordu. Bu durum sabahın üçüne, dördüne kadar devam etti. Tetiğe basan parmaklara kurban, vursun zalimin alnından. Döksün yere, ülkemizin, topraklarımızın yüceliğine ayak basan sömürgeci faşistleri.

HEYA SEROK AZAD NEBE AŞÎTÎ, ŞAŞÎTÎ YE!

Sur'da kadının teslimiyeti asla kabul etmediğini gördüm. O evde, odada tek başıma battaniyenin altında kalbim her çarptığında Önderliğin bir savunması olsaydı keşke yanımda o beni anlar, benim için bir şeyler söylerdi diyordum.

Heval Hogir Digor (Sur)

HEVAL ANDOK ÖZGÜR'ÜN ANISINA

“Kulağımda hala onların sesi

Düştüğüm yerlere savur küllerimi...”

Konuşması, duruşu, yoldaşlığı devrimlerin verdiği özgürlük inancıyla doluydu. Özgürlüğün yürüyüşünde yoldaşlığın tılsımlarını yaratıyordun her birimiz şahsında, değeri, saygıyı yeniden serpiyordun yozlaşan yüreklerimize. Tek tek her yoldaşa değer verişin, hepsini ayrı ayrı dinleyerek yaptığın değerlendirmeler ve her kim ve ne olursa olsun merhabalaşırken utanarak gülüşün ve sonrası attığın kahkahalarınla kimseye benzemiyordun. Ayrı bir duygu, ayrı bir hissiyat, ayrı bir anlamdı sanki. Yoldaşlığın ahlakını yazdıran gülümseyişin yine belirmişti yüzünde. Kendini geri çekerek bir gülümseyişin vardı ki sanki evrene dağıtıyordu her tınını sesinin. Hiç değişmemiş, ne hissi ne de yüreğinde Hakikatin Bilgesine sunduğun anlam... hiç mi hiç değişmemişti. Taze, çocukça, samimice ve dürüstçe kalmıştı. Yoldaşlığa hitap etmişti konuşmaların. Devrim toplantısındaydık. Bir halay çekişin vardı ki o gece, karanlığın ortasında yükselen zılgıt ve seslerimizle ter ter akmıştı alnından, nefes nefese bırakmıştın kendini. Çirkinliği siliyordun sanki mekânlarımızın doğurduğu o an'lık zamanda, intikamın söz ve eylemine dönüyordun o an. Ben senin elini tutmuştum bu eylemde ve oynamaya, temponu, hızını yakalamaya çalışmıştım. Elimi bırakır gibi olmuştun ve birbirini saran avuçlarımızdan terler yere düşünce ellerimizin birbirinden ayrıldığını hissediyordum. Bizi devrime uğurladın geceye emanet eden yüreğinle.

Andok Özgür Yoldaş; Amed'de bir hava saldırısında şehit düştü. Bağırında umut sürüldü sanki Kurdistan topraklarında. Yüzüme yoldaşlığı nakş ettin, bir kibrit çöpüne varana dek hasreti nakş ettin. Kendini nasıl nakş etti isen serhildanların toprağı Amed'e, bize her koşulda büyük inanç sahibi olmayı da aynı şekilde öğrettin. *“Herkes dolup taşamaz yaşamla”* demiştin. Evet yoldaşım, belki yaşamla

yarılandım ancak senin hala kabul etmediğim şahadetinle, alacağımız intikamla taşmaya başlıyorum. Yüreğimi o yola seninle döşemek bir borçtu. Taşmadan döşemek istedim senin yüreğini Hakikatin yoluna...

E.A: “Heval Andok’un bu örgütte en çok iz bıraktığı şeylerden biri yoldaşlığıdır. Birçok arkadaşla tartışsın gün içerisinde, çalışmadan kaynaklı anlaşılmadığınız durumlar olur yine tartışsın yani muhakkak yapılması gereken bekli de Andok’un yaptığıydı. Tartıştırdı, kızardı. Ama o anlaktı. Aradan belki saniyeler bile geçmeden yine aynı sıcaklıkla yaklaşırdı. Sana ne kadar kızgın da olsa, yani belki biz birebir birbirimizi incitecek sorunlar yaşamadık ama ben her Andok’u gördüğümde aynı duyguları hissederdim. Hep yoldaşlığının çok derin olduğunu hissederdim. Bazen farklı arkadaşlarla çalışma da yürüttüğüm ufak bir şeyde olsa kızgınlığını hissederdim ama Heval Andok’ da bunu hiç hissetmedim. Bu konuda hep aynıydı. Sana yaklaşımı, yoldaşlarına yaklaşımı gerçekten çok büyük bir değer veriyordu. Gerçekten bir yoldaşlık abidesiydi. Bir toplantıda uzun bir değerlendirme yapmıştı ama değerlendirdiği çok önemli bir şey vardı, “Bizim yoldaşlığımızdan başka neyimiz var ki!” Toplantı Kuzey toplantısıydı birçok değerlendirme yapıldı, birçok şey ele alındı o zaman bizim düzenlemelerimiz daha tartışılmamıştı söylediği şey buydu. Bütün toplantılarda verdiği eğitimlerde en çok değerlendirdiği şey buydu. Hiç onu atlatan bir değerlendirmesi olmazdı. Onun kültürü, ele alışı, hassas yaklaşması, incitmeden yaklaşması. Birçok şeyle karşılaşırdu. Beklide bu örgütte en çok zoruna giden yoldaşlarından beklemediği yaklaşımlardı. Yakıştıramıyordu; “Herkes yapar diyordu ama bir PKK’li yapamaz” diyordu yoldaşlık için bile olsa yapmaması gerekir diyordu. O yüzden gerçekten değerliydi. Belki de her şey bunun uğrunaydı. Yoldaşlık, beraber yürümek, aynı cephede savaşmak, aynı duyguları hissetmek ne olursa olsun aynı yaklaşmak ayırmamak çok bir fark gözetmeden her şeye rağmen aynı sıcaklıkla yaklaşmak, aynı heyecanla, özlemle karşılamak Andok’ta çok belirgindi. Arkadaşları değerlendirirken, ele alırken hep bu tarzda yaklaşıtı.

Biz Amed’de çalışma yürütürken o da Sur’a girmişti. Çağırılmıştı görüşmek için. Ben de not göndermiştim. Aslında görüşmek istediğimi yazmıştım, o da bir randevu yeri vermişti gitmemiz için. O gün de Sur’da bir eylem olmuştu bu nedenle de gidemedim. Arkadaşlar “Gitmesen daha iyi olur ya riskli bir durumdur, ya bir şey olursa ya

da başka bir durum gelişirse” dediler. Ben o konuda çok pişmanım, neden gitmedim çünkü o her şeyi ayarlamıştı. Andok, gerçekten çok kızmıştı. Sadece bir not göndermişti. Demişti, “Ben o yolun güvenli olmadığını bilsem, sizi çağırır mıydım, görüşmek ister miydım.” Benim en çok kendime kızdığım nokta o, neden gitmedim. Arkadaşlar da bizim için kaygılandılar, ya bir şey olursa diye. Sonra zaten geri çekildiler, gittiler. Bu olaydan dolayı yani gitmediğimden dolayı kendimi çok kötü hissettim. Andok olsa kesin gelir, ne olursa olsun kim ne söylerse söylesin kesin gelirdi. Sen çağırdığın için gelirdi.

Çok büyük bir fedakârlığı vardı. Arkadaşlar diyor ya baba gibiymi. Bir yere gidip geldiğinde eli hiç boş gelmezdi. Ya da bir şey olduğunda, sen bir şey yaptığında demezdi ben vermeyeyim, bu bende kalsın demezdi. Andok’u anlatmak o kadar kolay değil, yaptıklarını, söylediklerini ele aldıklarını. Bu örgütte özgün eğitim olmadığı sürece, özgün bir çizgi olmadığı sürece orada yozlaşma olur başka hangi eğitimleri versen de. Bu örgütte bir yerde özgünlük yoksa kadın kurtuluş ideolojisinde o çizgi net değilse, o konuda dayatma yoksa orada yozlaşma yaşıyor. Andok deyince gerçekten benim aklıma sadece yoldaşlık geliyor, başka hiçbir tanım, başka hiçbir şey gelmiyor. Kızdığı, öfkелendiğı canının sıkıldığı durumlar da oluyordu fakat öyle anlaktı, çok öyle birine yansıtayım, herkesin gözüne batırayım öyle bir yaklaşımı hiç olmuyordu. Kızsa da kabul etmese de aynı şeydi, o yüzden Andok’u sadece onunla tarif edebiliyorum sadece yoldaşlık diyebiliyorsun. Ama insan onun içine çok şeyi sığdırabiliyor. Cesareti, fedakârlığı, emeğı... Bunların hepsi Andok’ta vardı ve bunların hepsini yoldaşlık adına yapıyordu. Doğaldı. Su nasıl akıyorsa doğalında Heval Andok için bir yoldaşına yaklaşmak da öyleydi. Öyle düşüneyim de nasıl ele alayım, nasıl yaklaşayım değildi. O anda yoldaşı için ne iyiye yapması gereken neyse onu yapardı. Ama insan gerçekten seni hissettiğini hissediyordu. Ben Amed’teyken hep onu hissediyordum. Bazen keşke Andok olsaydı ya da ben Andok’un yanına gitseydim biraz sohbet etseydik diyordum. Büyük ihtimalle birbirimize çıkış yolu gösterirdik. Çünkü Andok’taki o duygu yoğunluğunu insan hissediyor. Şunu biliyorsun, sana çok çıkarsızca yaklaşıyor. Bazılarında bazen öyle olmuyor, o an senin o duygu yoğunluğunu başka yerlerde acımasızca ortaya çıkarabiliyor ama Andok’ta o yoktu. Belki de o yüzden hep Andok’la görüşmek, sohbet etmek istediğim çok anlar oldu. Çünkü o an ona anlatacağım her şey Andok’un bana çözüm üretmek için

yoğunlaşacağı şeyler olurdu. Ya da sadece dinlemesi bile belki benim açımdan birçok şeyi düzeltir iyi gelirdi. İkimize de iyi geleceğini düşünüyordum çünkü ondaki özlemi de hissediyordum. Çıkarsızdı. Yani sana yaklaşımı, seninle bir şey paylaşması, seni dinlemesi bunlardan kendine bir şey çıkarma durumu yoktu. Bu yüzden sen de bir şey anlattığında en doğal ve en rahat halinle anlatıyordun. Şu kelimeyi şöyle kullansam, bunu böyle söylesem, acaba yanlış anlar mı kaygısını çok gütmüyordum. O yüzden Andok gerçekten yoldaşlık abidesiydi. Önderlikle yoldaş olabilmeyi başaran arkadaşlardandı. Burada cüzdanını gördüm, içinde sadece Önderliğin fotoğrafı vardı. Birkaç tane de tekmil tarzındaki notlar vardı. Şehadetini ilk ben duydum ama hiç refleks vermedim. İlde çalışan bir arkadaşla görüştük. “Biliyor musun Heval, Amed’de şehit düşen arkadaşlar olmuş, gençlikten Heval Andok şehit düşmüş” dedi. Ben o an kaldım, o an hiçbir şey hissetmedim, belki de inanmak istemedim. Sonra çıktım, yolda yürümeye başladım. Ama Andok’un şehit düşmüş olmasına dair içimde hiçbir şey yoktu. Çünkü buna inanmak ve düşünmek istemiyordum. Sonra tekrar gittim. En son birkaç gün sonra kimlik bilgileri verildi ve ben televizyonda görünce her şehadette hissettiğim şeyi orada tekrar hissettim. Ben fark ettim ki o ana kadar hiç inanmamışım. Öyle televizyonda, bir anda zaten bilmeme rağmen orada ilk defa duymuş gibi hissettim kendimi. Ama sanırım, Güneyde ya da başka bir alanda hava saldırısıyla şehit düşseydi çok daha üzülürdüm. Hep Amed’e gitmek istiyordu. Diyordu ben şehit düşersem de Kuzeyde istediğim alanda olmalı. Belki öyle şehit düşmemeliydi, fakat insana huzur veren bir şey var. Biliyorsun ki istediği yerde savaştı ve istediği yerde şehit düştü. Erkendi şehadeti, gerçekten çok erken bir şehadetti. Hiçbirimizin beklemediği bir şehadetti. O yüzden televizyonda gördükten sonra gerçekten anladım şehit düşmüş, bir daha göremeyeceğim. Kendime çok kızdım, dedim neden gitmedin ki, neden bir kez daha görüşmedik. Andok’un bize bıraktığı en önemli miras gerçekten yoldaşlığıydı.”

**Sen varsın sanki göz bebeklerimde, intikam nöbetlerimde
Nereye baksam sen, kime baksam sen oluyor.
Yerleşmişsin sanki gözlerime,
Ne yöne dönsem sen,
Nereye çevirsem başımı sen,
Saçlarımda, olmayan örüklerimdesin!
Elinde taşla, zalimi gözetan intikamın yüreğindesin!**

Q.Ö: “Heval Andok’la 2008 yılında İstanbul’da tanıştık. O zaman gençlik çalışmalarına bakıyordu. Daha önce gençlik çalışmalarındaydı ama düzenlemesi oraya olmuştı. Biz de İstanbul’da çalışma yürütüyorduk. Heval Andok, alanda bazı özellikleriyle kendini belli eden bir arkadaşı. Bir dönem lise çalışmasına bakıyordu daha sonra mahalle çalışmalarına baktı. O zaman İstanbul’da bir ekip vardı. YDG’nın ilk kurulma süreçleriydi ve yeni bir ruh vardı. O dönemin efsaneleşen isimleri Heval Kurtay’dan söz edilebilir. O İstanbul yapısında 20-25’e yakın kadrolaşan bir arkadaş yapısı vardı. Ağırlıklı şehit Kurtay Faraşin öncülüğünde kendisini örgütleyen bir yapı vardı. Heval Andok’ta o yapı içerisinde öncüydü. İkisi de Amed Eyaletinde şehit düştü.

Okmeydanı, Şişli gibi bazı mahalleler var ve Kürtler buralarda yoğunlukta yaşıyor. Heval Andok buralara bir dönem baktı. Eylem hiç durmadı. Heval Andok’un örgütlediği o gençlik kesimi biraz böyleydi, eylem yapan, düşmanın üzerine yürüyen, bundan zevk alan bir gençlik vardı. Newroz ve sonrasındaki 1 Mayıs sürecinde İstanbul’da çok yoğun şeyler olmuştı. Heval Andok o süreç İstanbul’u birbirine katan kişilerden birisidir. Düşman, o zaman hastanelere her yere gaz bombası atıyordu. Heval Andok oradan oraya gün boyu düşmanla çatışıyordu. Onun örgütlediği gençler vardı. Heval Andok’un kişiliğinden etkilenerek katılıyorlardı ve çok eğitilmiş değillerdi. O nereye giderse o grup peşindeydi. Biz Ona Beyoğlu’nun tüm çetelerini örgütledin diyorduk. İstanbul’un bazı mahalleleri var ki düşman çok rahat giremez, akşamları kimse oralarda dolaşmaya cesaret edemez. Sen Heval Andok’un yanında gittiğinde güvendeydin. Mahallelerde müthiş bir saygı vardı. Düşman çok rahat değildi o bölgelerde. Öyle bir şey olmuştı ki düşman akşamları rahat gezemiyordu. Heval Andok öyle bir örgütlenme yaratmıştı. Bizim Heval Kurtay’a bağlılığımız çoktu. Birbirlerine bağlılığı da diğer arkadaşlarla öyleydi. Yasamda doğal öncülük vardı. Diyordun bunlar Partiye ruhunu katmış. O dönem kattıkları ve şehit düşen tüm arkadaşlar bu iki arkadaştan etkilenmişlerdi. Arkadaşlar bize takılıyorlardı, diyorlardı siz YDG kadrosusunuz. Bir süreç geçti ama o süreçte etkilenen bir ruh vardı. Oremarla başlayan sonra “Êdî Bese” hamlesiyle devam eden süreçti. Hamleye Heval Andok’un katılımı gerçekten müthişti. Yarı kararsız olanları bile

netleştiriyordu. Gerillayı ele alışı güçlüydü. Eylemci yönü öndeydi dağa bağlılığı Onu özgün ve çekici kılıyordu. O da İran pastarlarına yakalandı. Düşmanın eline esir düştü bir yeni şervan grubuyla. İran'da korkunç işkenceler yapmışlardı. Çok o süreçten bahsetmiyordu ama düşmana karşı direnmişti. Farsça öğrenmişti. Daha sonra TC'ye teslim etmişlerdi. Diyordu benim sınılandığım yerler oldu burası. Çelikleşmişti. Sağlam gerekçeler vardı artık. İran zindanlarının genel yönelimi biliniyor. O süreç bizim İran'la çatışmalarımızın olduğu dönemdir. Şehit Egîd o dönemde idam edildi. 2008 İran'la vuruştığımız süreçtir.”

**İşte yoldaşlığın başını yıldızlara
değdirenin yüreğinden akıttığı;
Garip bir duygu var içimde
Anlam vermeye çalışıyorum.
Öyle kabarmış ki bu duygu,
Coşkun bir sel akıntısı gibi.
Bu akıntıya yön bulmaya çalışıyorum
Akıntı o kadar hızlı ki, varamıyorum
Bir daha deniyorum
Bu sefer bende akıntıya kapılıyorum.
Akıntı her geçtiği yerde
Bir şeyler bırakıyor yarınlara,
Ama aynı zamanda
Almaktan da geri kalmıyor.**

Urmiye Cezaevi

Q.Ö: “2010 sonuydu. Değişmeyen temel şeyleri vardı, biri gülüşüydü. Kahkahasını iyi tanıyan arkadaşlar bilir. Derinden gelen bir kahkahası vardı. Dağla da buluşmuştu, içi içine sığmıyordu. Gerçekten Andok yaşamın tadını alan birisiydi. Yaşama seyirci kalan birisi değildi. Yaşamın hep merkezindeydi. Dağa, kırsala, gerillaya bağlıydı. O zindan, o yoğun düşman yönelimi onun iradesini ve umudunu bitirmemiş aksine daha da güçlendirmişti. Şehit Mervan vardı o da Amed'de şehit düştü. Gençlik basınına bakıyordu. Onlar öyle bir ekipti. O zaman Heval Andok'la zindan üzerine konuştuk, bir daha pek konuşamadık. O zaman yaşamı bozan bir tanesi vardı, Andok'a bir şeyler söyledi Andok kabul etmedi ve tavır koydu. Andok

arkadaş “senin yaptığın partililik değil” diye tavır koydu. Yaşama karşı duyarlıydı. Hata kabul eden birisi değildi. Hatası olursa kabul etmez yüzüne vururdu. O bildiğimiz bireysel kaygılar Andok arkadaşta yoktu. İnsan bir yönüyle Andok’a imreniyordu. Andok kaygısız eleştiriyordu. Moralli olduğum zamanlarda Andok arkadaş daha çok anlıyor ve özliyorum. Andok’u en çok moraliyle özliyorum. Moraliyle hep aklıma geliyor.”

Fedailik, Amed’e yol düşürdü.

Adı Çiyager, adı Zîlan, adı Hogir.

Cesaret, Amed’e yol düşürdü.

Adı Harun, adı Zelal, adı İsa.

Savaşlılar yolunu Amed’e düşürdü.

Adı Bahoz, adı Nuda, adı Rêber.

Yoldaşlık yolunu Amed’e düşürdü,

adını bıraktı Amed’in toprağına,

Sur ‘un bedenine, Lice’nin bereketli torağına.

Yoldaşlık yolunu düşürdü Amed’e.

Adı Andok Özgür!

Tarih Yirmibir Ağustos’u gösteriyordu. Saat beş buçukta Sur’da hendeğin önünde uyuya kalmış Hasret arkadaş. Arıyorum, arıyorum telefona cevap vermiyordu. Şervan arkadaş, (Komalên Ciwan kadrosu) hendeğin başında yalnız kalınca Hasret arkadaşın da onunla kalmasını istemiş, Hasret’de çok uyum var deyince, bir hasır getirmiş bir evden, hendeğin önüne sermiş, “benim nöbetim altı saattir” ve “sen uyu” demiş. O da orada uyuya kalmıştı. Nöbette uyumamak şimdi daha da farz oldu. Sabahın beş buçuğu ve hala uyanmamış. Telefonum çaldı. Rohat’tı. Çalışma yerinde daha çalışıyordu, yanına gittim. “Beraber Nisêbin’e gidelim, hem senin için deneme çekimi olur” dedim. Rohat, bizim özel dosyalarımızın sunucusuydu. Aslında programımızın esas sunucusu Êrîş Botan arkadaştı. Êrîş Botan ve Hêlîn arkadaş beraber Cizîr’de çalışıyorlardı, çok kısa bir süre önce Kobanê,,den geldiler. Ekibimizin bir birimini Kobanê özgürleştğinde oraya göndermiştik. İki üç- programdan sonra geri getirdik çünkü Bakurê Kurdistan’da büyük bir direniş yılı başlayacaktı. Devrimi örüyordu gençler yavaş yavaş. Savaş başlayacak ve bunu tarihe geçirecek, tarihi yazacak olan da gençlikti. Çalışma alanına gittiğimde Rohat arkadaş yerdeydi. Koştum, yerden kaldırdım, “ne oldu?” der demez; “yere düştüm” diye cevap verdi.

Hiç aldırmadan kalktı ve “*bize bir şey olmaz*” deyip geçiştirdi. İkidir onu böyle görüyordum, onun deyimiyle sert bir bakış attım. Wan’dan gelmişti Rohat arkadaş. Riha’lıydı. Hatta tam bir Riha’lıydı. Riha’da iki özellik vardı ya Önder Apo’nun yolu ya da ihanetin yolu. Önder Apo, Riha Savunmasında, Riha’yı “*Kutsallığın ve lanetin yeri*” olarak tanımlıyordu. Rohat arkadaş, Önder Apo’nun yolunu seçmişti. Azadiya Welat gazetesinin yazı işler müdürü yapmıştık onu. Basın ekibimizdeydi. Değerlerin en güzel savunuculuğunu on sekiz yaşında bu kadar net ve radikal bir tarz ve tutumla yapan Rohat arkadaş; Şehit Ali Çiçek’lerin mirasını omuzlarında layıkıyla taşımaya çalışan bir yoldaşı. Hem Farqîn’de, Amed Kaynar Tepe’de, Cizîr’de olan, an’ın devrimini hem dünyaya anlatacak hem de aynı mevzide onlarca gençle aynı cephede savaşıyordu.

Bizden saklamıştı. Rohat’ın bacağına sorun vardı, arada bir hareket ettiremiyormuş ve çok zorlanınca yere düşüyordu. Bacakları için ilaç verilmiş, onlar da bitmiş. Sıcak su getirdim, sabun getirdim işe yarar mı bilmiyorum ama Kurdistan anaları öyle yapıyorlardı. Ne kadar itiraz ettiyse de yıkadık bacağına ve onu bir aileye götürdük. Ailenin oğluna biraz para verdik, ilişkimiz olan doktora ulaştık ve ona adres verdim. Anayle biraz oturup, onu dinledim. Analar onları dinleyenleri severler. “*Depo yap, erzaklarını falan hazırla bak devrim olacak, Rojava gibi*” diyordum. Ailelere bunu söylememiz gerektiğine inanıyorduk. Bana genel hareketten toplumsal alanda çalışma yürüten birinin ismini söyledi ve “*Dibe wê dewlet aşîti bike bi Öcalan re ma. Hûn tenê dibêjin wê şer çebibe, YDG-H cihe xwe de na sekine welle*” diyerek konuşmasını sürdürdü. “*Ma aşîti heba wê Enes û Ümit devlet kuştî ba daye*” dedim. Ve çayımız bitene kadar konuştuk. Süreç ilerledikçe Ananın dediği çıkıyordu. Çoğu kadro ve legal siyaset kendisini tamamen barış geleceğine inandırmış, devletin faşist yönelimlerini, politikalarını göremez hale gelmişti. Gençlik, devrime hazırlık yapmıştı!

Rohat’a aktarım yaptım, “*Doktor gelecek, ilaçlarını da aldır ve bugün dinlen, yarın Cizîr’e gidersin çekim için, hızlı olalım he, ben Lice’ye gidiyorum.*” dedim. Sevindi. Rohat için en güzel haber savaş sahasına gitmek ve hem slogan atmak hem de savaşan gençleri çekmekti. Bunu bu kadar aşkla yapan başka bir erkek arkadaş yoktu

sanırım. Tabi Rênas Avesta (Welat Cengiz) dışında. Ve evden çıktım. Çalışma yerine yürüdüm ve gittim. Arabaya binmiyorduk çünkü arabada bir şey olursa, ele geçmemek ya da tutsak düşmemek için bir şey yapma şansın yoktu. Birçok yerde aramalar vardı, arabalar eskisi gibi rahat gidip gelmiyorlardı. Devlet, takmıştı basına.

Kendi basını dışında kimin elinde kamerayı görse alıyordu. Yürüdüm, Ofisin oraya vardım. Önümde iki genç konuşuyordu; *“Oxlim diiler on askerdir, yalan söyli bınlar”* diyordu. Gittim arkadan yakınlaştım. Gençlerin elinde sigara vardı, önlerine geçtim, şaşırdılar. Gençler sigaralarını sakladı. *“Ne olmuş?”* dedim. *“Lice’de çatışma çıkmış abla, diiler Hevaller eskerleri yere sermişler”* deyinde, *“Spas”* dedim. Ohoo! Madem süreç başladı, hadi bakalım biz de meydan okuyalım direnişimizle. Güldüm. Yusuf Lice’de idi. Canlı kalkan eylemi olduğu için gitmişti. Aradım, çatışma devam ediyordu sanırım çok fazla gürültü vardı, sesi net değildi; *“Özel dosya çektim, sen de gel program için üç genç ayarladım”* diyordu. *“Tamam”* dedim, kapattım. Ama nasıl gideceğim ki hemen. Zinar genellikle ofisteydi. Aradım; *“Ne istiyorsun cinê(cin)”* dedi. *“Yahu beni Lice’ye götürür müsün sana zahmet”* deyince nereden geldiğini sordu. Ben de *“Sen neredesin”* dedim. *“Ofisteyim”* dedi. O konuşuyorken, oraya doğru gidiyordum. Hemen arkasında durdum, *“hadi gidelim, geldim”* dedim. *“Lawo mirov ji te ditirse”* dedi. Ben de güldüm. *“Kuran-ı kerim hepimiz öylesiniz, bir an da çıkıyorsunuz”* dedi. Gene güldüm.

Zinar, gençliğin kooperatif çalışmalarına yardım eden yurtsever, zayıf, kısa boylu bir gençti. Çok az konuştuğunu söylerlerdi ama benim kafamı şişiriyordu. Süreçle ilgili günde elli defa soru sorardı. Sırf ona cevap vermek için bile haber izlediğimiz oluyordu. Ee, katılım telaşı işte! Ailesi çok zengindi. Daha önce uyuşturucu içiyordu. Hasan diye bir erkek arkadaşıyla tanışmış, ondan etkilenip bırakmıştı. Hasan, sonradan katılım yapmıştı, HPG’deydi. Zinar’la Heval Mazlum (İsa Oran) beni tanıştırmıştı. Onunla iyi bir dostluk kurmuştuk. Kavga etsek de birbirimize bağlıydık. Bir erkek olarak bana saygı duyması, beni dinlemesi hoşuma gidiyordu. Cesaretli ve tabiri caizse esaslı bir gençti. Onu çok seviyordum ama belli etmemem gerekiyordu, çünkü bir erkek bir kadının onu sevdiğini görüp, hissedince o sevgiyi kullanmaya başlıyordu. En nihayetinde devrim süreçlerinde bile insanlar sadece özgürlüğe koşuyorlar, daha özgür değillerdi. Ona sürekli süreci anlatıyordum, anlaması için

kitaplar götürüyordum. “*Delikanlı adam kitap mı okur ya, de bırak, ben ne söylene onu yaparım*” derdi. Hiç okumadığını söylüyordu. Ona “*Dörtlerin Gecesi*” ve “*Şehit Sara’nın Yaşamını*” ve tabi kendi aramızda “*General*” dediğimiz Murat Karayılan’ın “*Bir Savaşın Anatomisini*” götürmüştüm. Çalışma yerine gittim. “*Bekle, geleceğim*” dedim. Oraya ofis diyorduk. Hasret arkadaş ofiste çalışıyordu. Ayakta peşimden koşturuyordu, heyecanla anlatıyordu, her şey ona macera gibi geliyordu. “*Akşam eylem vardı, Sur’da arkadaşlar Şervan’ı hendekte tek bırakmışlar, geri çekilmişler, Şervan bilmiyormuş, ben de uyuyordum, düşman saldırmış, arkadaşlar sanıp ateş etmemiş. Hep mermi sesleri vardı. Şervan tek başına çatışmış, mermi bitince silahı ve bombaları almış, bir eve gitmiş. Ben de onu dosya yapıyorum*” diyordu, ben de o ara işlerimi bitirdim.

Ofisin kapısını açtığın zaman uzun bir salon vardı. Hemen kapının karşısında kahverengi, parlak boya ile boyanmış bir oda ve yanında küçük daracık bir oda daha vardı, orayı arşiv yapmıştık, onun yanında da küçük, dar bir tuvalet vardı. Sağ taraftaki salon her iki yöne uzanıyordu, iki yere de masa bırakmıştık, bir yer yazınsal, bir yer görsel yeriydi. Salonun tek parça olduğu noktada iki oda daha vardı, biri kadın arkadaşlara aitti. Programları sunan arkadaşların elbiselerini ve diğer tüm özgün eşyaları oraya koymuştuk. Ona baktım, alnını öptüm. “*Çatışma çıkmış Lice’de, arkadaşlar düşmanı vurmuşlar, program için gitmeliyim*” dedim. Ben bunları söylerken merdivenleri hızla inip, aşağı gidiyordum. Arkamdan, “*ben ne zaman çatışma çekeceğim yahu*” deyip bağıırıyordu. Merdiveni ikişer ikişer atlayıp arabaya gittim.

Lice’ye vardık. Arabadan indik. Zinar beni bir köşeye çekti, “*sana bir şey diyeyim aramızda kalsın*” cevap vermeden, dinledim. “*Ben arkadaşları görüp, geleceğim. Heval Çiyager ile görüşüp, geleceğim*” deyince hemen aklıma, “*o ailelerin bahsettiği Çiyager mi?*” sorusu geldi. “*He*” deyince, “*peki*” anlamında kafamı salladım. Sonradan benim de Heval Çiyager ile çalışacağım ve ona cephane götüreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bunu Zinar’dan hep saklı tuttum. Heval Çiyager araba sürmeyi öğrenmemi isteyecekti. Zinar bana araba öğrettiğinde kuşkulanaçaktı belki ama soramıyordu, sorduğunda ben de hep; “*Rojava’da Doçkayı arabaya koyuyorlar, bende devrimde öyle kullanacağım Doçkayı onun için araba öğreniyorum.*” diyordum. Zinar çok sonralarda bile, Sur’un 105 günlük direnişinde hala

cephane götürüyordu. Onu bir gün devrim sahasında göreceğimin umudu ve inancını hala taşıyorum. Ne zaman aklıma gelse “*bir gün mutlakla!*” cümlesi eksik olmuyor ağzımdan.

Anaların yanına gittim, selam verdim. Sonra da Yusuf’la selamlaştım. Her yer yemyeşil, en tepeye PKK bayrağı dikilmişti ve yanında da Başkan Apo’nun resmi vardı. Hemen onu çektim. Bu bayrak, bugün Cizîr’de dalgalanıyor. Bir gün Amed’in Sur’ların da da dalgalanacak! Yemyeşil ağaçların arasında boş bir alan var, tepede Skorsky helikopter dolaşıyordu. Halk halay çekiyordu. Biri “özgürlük mahkûmları” şarkısını söylüyordu. Zayıf ve uzun, esmer biriydi. Yusuf yanıma yaklaşıp, “*onu çekme he*” dedi. Arkadaş olduğunu anlamıştım. Halay bitti. Bir ağacın gövdesine sırtını yaslayan, uzun, açık mavi bir elbise giymiş, başında bembeyaz Amed’lilerin “merhef” dedikleri bir laçık takan bir Ana oturuyordu. Etrafındaki kadınlar hatta adamlar bile; “Meryem Ana” diye hitap ediyorlardı. Beni ayakta görünce “*otur kızım*” dedi. Bende oturdum ve sohbet ettik. Göz işaretiyle Yusuf’a, “*çekim yap*” dedim. Çünkü Meryem Ana çok önemli şeyler söylüyordu. Dört oğlu ve bir kızı şehit olmuştu sanırım. Bir oğlunu evinin bahçesine gömmüş. “***Göndermesin kimse oğlunu askere, herkes yüzünü Öcalan’a çevirsin. Eğer özgür olacaksak tabi ki savaşıcağız. Sonuna kadar savaşıcağız. Biz barışı değil, özgürlüğü istiyoruz!***” diyordu. Çok az Ana onun gibi “özgürlük için savaş” diyordu. E, bu da biz gençlerin çok hoşuna gidiyordu. Sanırım kadının özü ortaya çıkıyordu, özgürlük için sonuna kadar savaşmak. Yusuf’un yanına bir kadın arkadaş yaklaştı. Sarı başaklar gibi sapsarı kıvrırcık saçları olan, bordo gözlük takmış, siyah ve geniş uzun kollu bluz giymiş, hafif kilolu. Ben ve Anaye bakıyordu, benim de çaktırmadan ona baktığımı fark etmiyordu. Anayla görüşmememiz bittikten sonra Yusuf’la beraber bir köşeye gitmek için yürüdük, bir baktım bizi takip ediyor. Oturduk bir ağacın yanına, az sonra yanıma geldi. Çok düzgün bir Türkçesi vardı, zaten Türk’tü. Türk solundan herhalde diye geçirdim içimden. “*Siz basıncı mısınız?*” dedi. Ben cevap vermeden Yusuf “*evet*” dedi. “*Aslında ben birini soracaktım. Ben İstanbul’dan geldim, beni Lecvan gönderdi.*” Birden benim ismimi söyledi ve “*onu arıyordum, Amed’e gelmek için param yoktu, İstanbul’dan canlı kalkan için halk gelince ben de otobüsle buraya geldim. Siz tanıyor musunuz?*” dedi. Ben de, “*niye soruyorsun ki?*” dedim. “*Beni Lecvan arkadaş basın için gönderdi, onu görmemi istedi.*” dedi. “*Benim, bahsi geçen arkadaş*” dedim. Çok şaşırdı.

Gözleri dolmuştu, “*çatışma çıktı, askerler öldü, helikopterle halka ateş açtılar, üç gündür buradayım. İsmim Yağmur. İstanbul İTÜ’de makine mühendisliği okuyorum.*” dedi. Güldüm, kucakladım onu. Aslında doğru da söylemiyor olabilirdi ama kanım çok ısınmıştı ona. Yusuf’u köşeye çektim. Konuştuk. Yusuf İstanbul’da olan başka bir arkadaştan sordurttu. Doğru söylüyordu Yağmur arkadaş. Yağmur arkadaşla Yusuf olmadan uzun uzun tartıştık. Çekim yapmayı biliyormuş az çok. İdeolojik olarak çok hâkim değil ne sürece ne de PKK’nin mücadelesine. Bir şey olmaz. Bu öyle bir süreç ki yetiştirecek, öğretecek ve devrim hizmetine koyacaktık. Dört gündür Lice’de idi. İki gün de yolda kalmıştı ve hiç banyo yapmamıştı. İşte yavaş yavaş devrimi örecektir olan gençlik toplanıyordu. Türkiyeli bazı gençlerde, üniversitelerde yürütülen çalışmalardan etkilenip gelmişlerdi. Ancak Kurdistan’da gelişecek olan öz yönetim sürecinde yer aldıkça artık dönmek istemeyeceklerdi. Kurdistan’ın özgürlüğü herkesi kendine çekiyordu.

Zinar tepeden yavaş yavaş inerken, güneşte yavaş yavaş tepeden batıyordu. “*Vay be! PKK bayrağı ne güzel oluyormuş şu vakitte.*” Zinar geldi, Yusuf ile vedalaştık. Az önce halay çeken erkek arkadaş “*bir dakika heval*” dedi. Yanına gittim. “*Nasılsın?*” dedi. Halla halla “*ben iyiyim de kardeşim sen kimsin*” dedim içimden. “*Heval Agir’in durumu nasıl selam söyle, diğer arkadaşlar da iyiler mi?*” diye sordu. Anladım, bizim arkadaştı; “*peki, yoldaş sen kimsin*” dedim. “*Hogir Heval, selam söyledi de, yeter*” dedi. “*ser çavemin*” dedim. O, Sur direnişi generali Maksimus’u gördüğüm ilk andı. Yağmur’u da yanıma aldım, gittik.

Önde Zinar’ın yanına oturdum, Yağmur’a soru soruyordum, arkadan ses gelmedi. Uyumuştur. Yağmur arkadaş Türk’tü. Fransa’da ve İtalya’da, Türkiye’de büyümüşü. Biliyorum çok karışık, bana da karışık gelmişti. Onun babası eski DEV-YOL öncülerindenmiş. Annesi de komünistmiş. Ana-babası Türk devletinden kaçmışlar Avrupa’ya. Anası ve babası hep başka ülkede, o hep farklı bir ülkedeymiş. Bir türlü bir araya gelemiyorlarmış. Devrimciler sırf bunun için bile olsa evlenmemeli ve birbirini köleleştirmemeleri gerekirdi. Yoksa başka çocukların yaşamları böyle oluyordu. Babasını ve Anasını çok az görmüş ve babası hasta iken Türkiye’ye gelmiş ve o dönem de sanırım 2009 da babası kanserden yaşamını yitirmiş. Sorgulayan ve saygı duyan, duygusal bir arkadaştı. Ölümcül bir alerjisi vardı. Ne kadar ciddi olduğunu Sur’da bir çatışma

sonrasında anlayacaktım. O kadar yoğun bir sürecin içerisinde Anasını İstanbul’da bırakıp, bizim için gelmişti Amed’e. Sonradan birçok katkısı oldu, en kritik dönemde Farqîn’e, Sur’a, Cizîr’e gidecekti. Çok emek verecekti ve özel dosyalarımızın sunuculuğunu yapacaktı. Ve sonradan Cizîr’e gittiğini, abluka başlayınca da orada kaldığını duydum. Ve sonrası muamma! Umarım hala Kürt halkının ve insanlığın kurtuluş mücadelesini sürdürüyordur.

Hasret ile beraber Dört Ayaklı Minarenin oradaki durakta arabadan indik. Ağustos’un yirmi beşi idi sanırım. Maviye boyanan, tahtalardan yapılmış ve dört tekerleği bulunan arabalarda ciğer satan amcalar, tam bize *“ciğer alacak mısınız”* diyecekti ki, Hasret arkadaş yüksek sesle; *“kolay gelsin ama para yok para amca”* dedi ve yürüdük. Hasret arkadaş, Antalya’dan gelmişti ve genç basınla çalışmalara dâhil olmuştu. Hafif kilolu, yirmi iki yaşında, küt saçları vardı. Hasret arkadaş sonra Sur’da dokuz günlük ablukada kalacak ve artık tam bir savaş basıncısı olacaktı. Ben kendimden emin bir şekilde tarafımı da gözetleyerek Ali Paşa’ya doğru yürüyordum. Hasret arkadaş” da çocuk heyecanına kapılmış bir sevinçle, iki de bir Sur’un yokuştan aşağı giden yumuşak taşlarına takılarak yürüyordu. Fotoğraf makinasını boynuna takmıştı, tam Dört Ayaklı Minareye vardıktan sonra berber Bozo dedikleri bir adamın dükkânı vardı, başımı kaldırarak, hafif gülümsedim ve elimi kaldırdım, selamlaştık. Berber Bozo, Amed’lilerin diliyle, *“Gelip bir çay içmisen Heval?”* deyince tekrar gülümsedim ve *“spas”* dedim. Biz daha köşeden Dört Ayaklı Minareyi dönmemiştik ki, Hasret bir bana baktı, bir Bozo’ya baktı, hemen lafı patlattı; *“Yahu, sanki Sur Belediyesinin başkanı sensin, herkesi tanıyorsun arkadaş”* dedi. Ben de hiç duymamış gibi yaparak, *“Arkadaşlar Ali Paşa’yı özgürleştirecek, hazır mısın habere?”* deyince, daha hızlı yürüyüp, meraklı gözlerle gene bir şey diyecekti ki, biz Meryem Ana Kilisesinin oraya varmıştık. Heval Yılmaz, *“Ooo, özgür basın! Kurtulan alanlara hoş geldiniz”* dedi. Yılmaz Heval üzerine sıfır kol bir beyaz yelek giymişti ve hızlı bir tempoyla hareket ettiği için dikkat çekiyordu. Hemen bizi kilisenin karşısındaki fırına götürdü, *“siz oturun size limonata getireyim”* dedi ve ben daha cevap vermeden gitti. Yılmaz arkadaş Sur’u iyi tanıyordu, Amed’li olduğunu, Kobanê’den geldiğini söylüyordu oradaki gençler, bazıları da orada sadece öz savunmaya baktığını söylüyorlardı. Kendine güvenen bir yapısı vardı, konuşurken çok hızlı konuşuyordu, cümlelerini takip edemiyordum bazen. Bir hafta sonra

Farqîn yolunda cephaneyle yakalanıp zindana girecekti. Hava gittikçe karanlık olmaya başladı ve biz de on dakika sonra fırından çıktık. Sırtımda çantam vardı. Sur'daki çocukları gözlemliyordum ki bir baktım küçük çocuklar bağırarak bize doğru geliyorlar. “YDG-H geldi abla YDG-H” ve öyle der demez hemen kilisenin yan tarafından yedi genç “çep-rast-çep, çep-rast-çep” diyerek, ayaklarını yere vura vura önümüzden geçtiler. Hemen anında elimi çantama attım ve küçük kamerayı çıkarmaya çalıştım. Hasret, Meryem Ana Kilisesinin yanındaki elektrik direğine çıkmış ve onları yukarıdan çekiyordu. Benden hızlı çıktı. Helal olsun. “*Hele bak ya Türklerin askerlerine taş çıkartırlar*” dedi Hasret ve kendini direktten aşağı attı. Bende kamera ile peşlerinden gidiyordum. O kadar heyecanlıydık ki sanki yedi genci değil de, tüm bir halkı çekiyor gibiydik. O kadar heyecanlıydık ki sanki Ankara Çubuk’tan yola çıkan ilk Apocular gelmişti. O kadar heyecanlıydı ki sanki Başkan Apo; “Kurdistan sömürgeci!” tespitini yaptığı günün gecesini karşılıyorduk. En arkadaki sanırım on beş yaşında idi, tanınmamak için tişörtünü kafasına bağlamış, beyaz atleti ile kalmıştı. Gençlerin peşine takılmıştı. Ben çekim yaparken Yılmaz arkadaş, elinde iki limonata ile geldi ve “*yüzlerini çekme ha, sonra düşman onları yakalıyor*” dedi. Limonatayı alınca, gözlerimle Hasrete “*gel*” anlamında bir bakış attım ve “*dikkat ediyor arkadaşlar, o konuda duyarlıyız*” dedim. Orada yanımızda, ne konuştuğumuzu merak eden küçük çocuklar vardı, limonatamızı onlardan birine verdik. Sur’a niçin geldiğimizi Yılmaz arkadaşla aktardıktan sonra *tamam Heval*’der demez kameramı çıkarttım ve Heval Yılmaz nereye gidiyorsa onu çekmeye başladım. O da tek tek alanları tanıtıyordu. Kilisenin hemen duvarının önünde, elinde silah olan, yüzlerini siyah bir bere ile kapatmış, uzun, kırmızı, kol dirsekleri sarı olan, üstünde “Ender spor” yazan formalar giyen üç genç duruyordu. Dik durmuş, gözleriyle bana bakıyorlardı. Yılmaz Heval, yüzünü kameraya dönmüş, karşısında tüm Amed halkı varmış gibi; “*Alanlarımızı sömürgecilerden kurtaracağız. Bu birimin adı Şehit Apê Musa birimidir, onlar yerel birimlerimizdir.*” dedi ve karşıdaki sokağa yönünü dönerek, “*gelin heval*” dedi ve yürümeye devam etti. Yılmaz arkadaş, inşaatçıların çimento yaparken ellerine taktıkları kırmızı eldivenlerden takmıştı. Sol elinde, gençlerin kendi aralarında “Deng” dedikleri, düşmanın da “EYP” dediği ses bombası vardı. Yılmaz arkadaş etrafiyla konuşuyor, bir şeyler söylüyordu. Etrafta toplanan gençler de Yılmaz arkadaşla ve meraklı gözlerle bize

bakıyorlardı. Köşeyi döndükten sonra iki sokak girişi vardı, ikisi birbirine çaprazdı, yüzü kapalı olan iki genç köşeyi tutmuş, bekliyorlardı. Sonradan genç bir kadın olduğunu anladığım bir kadın arkadaş ve iki erkek arkadaş, yanlarında küçük yaşta olan, yüzleri kapalı bir sürü çocuk ile Sur'un çok sağlam olan o parke taşlarını elleri ile kaldırıyorlardı. Yılmaz arkadaş, hendek kazdıklarını söyleyerek parmaklarını onlara doğrulttu ve *“Burada da Şehit Zinar timi var”* dedi. Çocuklar kamerayı görünce hemen önüne atlayıp; *“Bijî Serok Apo, Bijî Serok Apo”* deyip bağırıyorlardı. Kürt çocuklarının kamerayı görünce söyledikleri ilk cümle bu oluyordu. Kamerayı tekrar Yılmaz arkadaşına çevirecektim ki, hiç beklemediğim çok yüksek bir sesle; *“Kurdistan goristan ji bo DALÎŞ'ê yan!”* diye slogan attı. O ses, tüm Sur'a yayıldı. Bu ses, bu sefer çok net ve keskin bir sürecin başlayacağı haberini veriyordu. Sağ ve sol tarafta sokak başları gençler tarafından kapatılmıştı. *“Hadi bakalım”* deyip devam ettik. Bu sefer de geri gelip, Kilise tarafından yan sokaktan gidecektik ki, Faraşın arkadaşın Kilisenin kapısını vurduğunu gördüm. Onun yanında genç bir erkek vardı. Faraşın Heval bana baktı ve gülererek, *“Allahına nasıldı dün gece?”* dedi sırtarak. Ben de aynı şekilde *“seni kurtaracağız diye, tüm biber gazını biz yedik tabî”* deyince tekrar güldü. Ben de durmadan, *“Kutsal yere niye vuruyorsun Heval”* deyince, bir elini kaldırarak, gözlerini hafifçe kıstı ve *“bu belediye var ya bu belediye”* dedi sinirle, ben de daha fazla sinirlenmesin diye, *“tamam tamam”* dedim. Ve Kilisenin yanındaki elektrik direğine tırmanması için yanındaki erkeğe baktı. Yanındaki genç elektrik direğine tırmandı, Kilisede kazma aramaya gideceklermiş. Halkı hendekler konusunda henüz tam olarak aydınlatmamışlardı. Bu nedenle kazma sıkıntıları vardı. Halk sadece; *“Bizi bırakmayacaksınız sonuna kadar sizinleyiz, net bir şey yok, her yer savaş olacak ise biz de savaşıyoruz”* gibi fikirler belirtiyorlardı. Ve tabî Belediye de kepçe vermediği için elleriyle kazıyorlardı gençler hendekleri. Yılmaz Heval gidiyordu, tekrar kamerayı onun yönüne döndürdüm. Yılmaz arkadaşın tam arkasıydım. *“O da ne ya”* diye düşünürken karanlıktan koşarak kameranın öne gelen yüzleri kapalı üç genci göstererek, *“şu gördükleriniz de Şehit Hogir timidir”* dedi Yılmaz. *“Bijî Serok Apo, Bijî Serok Apo”* deyip, tekrar koşarak geldikleri yöne doğru geri gittiler. Kamerayı çantama koydum ve Yılmaz arkadaş ile beraber Kilisenin sol çaprazındaki sokağa yöneldik. Fırının önünde Hasret bir gençle tartışıyordu, ne

konuştuklarını merak ediyordum ama sormadan getim sokağı. Ohoo bu da neydi, az nce elleriyle kazdıkları hendeği bytmşler, barikat yapmaya başlamışlardı Sur’un geleri. Ne kadar hızlılarmış. Eee,bu sefer iş ciddi demişti Kurdistan geleri. Neydi sloganımız; *“Heya Serok Azad Ne Be Aşit şaşit Ye!”*

HAKİKATİN FEDAILERİ YOLCU EDİLİYOR BİRER BİRER

B.M: “Hareket tarihimizin en zorlu hem de en büyük süreciydi. Kazanımları bol olan bir süreç idi. Elimden geldiğince anlatmaya çalışacağım. O sürecin hakkını vererek anlatabilmek önemlidir. Zorluydu ve yazılması da zorlu oldu. Devrim mücadelemizde özellikle Bakurê Kurdistan devrim mücadelesinde çok önemli bir aşamaydı. Bu aşamayı anlamadan bundan sonraki süreci anlamak zorlayıcı olur. Bir kesit de olsa, bir parça da olsa, yarım da olsa anlatmak gerekir. O süreci ve o sürecin kahramanlarını, direnenleri, şehitleri anlatmak gerekir. Bu süreci en iyi ifade eden o direnen arkadaşların kişiliklerini, fedailiklerini, onların son sözlerini tarihe ve topluma mal etmeye çalışacağız. Onların direnişleri üzerine konuşmayacağım çünkü öyle bir gücüm yok, eksik kalır. Ancak onların duruşlarına ve direnişlerine layık olmak için anlatıp bu süreci devrimle sonuçlandırarak onlara layık olabiliriz. Sürece en fazla hazırlanan ve direten Gençlik Hareketiydi. Bu kadar şehadet yaşandı, ağırdı, acıydı ve gerçektir. Faşist TC’nin zalimlikleri karşısında savaş dışında başka bir şey çözüm değildi. Militan olanlar, militanlığın gereklerini yerine getirmeleri gerekir. Direnişlerini halka mal edecekler. Bu süreç militanlığın süreciydi. Gençlik Hareketimizde ilk defa bu kadar şehadet yaşandı.

Bu sürecin ilk şehidi Heval Gelhat oldu. Öz yönetim direnişinin ilk şehididir. Çukurova üniversitesinden katıldı, Gever’li bir yoldaşı. Botan’da çalışmalar yürütüyordu. İlk katılır katılmaz pratikleri ve sonuç alıcı eylemleriyle göz doldurdu. Çalışırken çok titizdi. İşlerine hiç yüzeysel yaklaşmazdı, titiz ve derinlikli yaklaşıyordu. Gelhat arkadaş mütevazılığı ile öndeydi. Dürüstlük ve bağlılığı, halka yaklaşımı hepimize ışık oluyordu. Devrimci Halk Savaşında Nisêbîn direnişinde yer aldı. Emekçi ve pratikçiydi. Özgürlük Hareketine sonuna kadar kendini açtı ve etki de bıraktı herkeste. Çok konuşmazdı

ancak pratiğinden kaynaklı herkesin kafasında yer edinirdi. Onu bir kere gören sürekli hatırlardı. Sorumluydu, şikâyet etmezdi. Yapılması gereken çalışmaları ne kadar zorlansa da tartışmadan coşku ve moralle gidip yapardı. Örgüt görevi aldığı anda onun yapılması gerektiğine inanır ve yerine getirirdi. Sabırlıydı. Yaşam içerisinde çıkan sorunları sürekli anlamaya çalışıyordu, anlamlandırıyordu. O bir çalışmadan elini çektiği zaman o çalışma dururdu. İki arkadaşın yapamadığı çalışmayı o tek başına yapardı. “Şu sorun var, bu sorun ne olacak?” dili yoktu ve her şeyiyle örgüte katılan bir yoldaşı. Sürecin hemen başında suikastla şehit düştü.”

İşte sen, işte yüzün, anlam dolu bakışların ve gülüşün Gelhat yoldaş. Güneşin ışınlarını dağlara yaydığı günün sabahı işte, emeğinle sen. Gülümsüyorsun uğruna canını verdiği Kurdistan halkına ve hayallerine. Sana cevap verdi binlerce genç yoldaşın; “Devrimci intikamla sömürgeciliği parçala” dediler. Bak sana sesleniyor direnişçi Nisêbîn. Seni çağırıyor ellerinde umutlarla Kurdistan çocukları ve sana ağlıyor direnişin anaları.

Gelhat yoldaş, Kürt halkı üzerindeki sömürgeciliği kabul etmemiş, Kürt çocuklarının ve analarının umutlarını katledenleri kabul etmemiş. Büyük komutan Ali Çiçeklere, Kemal Pirlere, ölümsüzlüğün komutanı yiğit Egidlere yoldaş olmak istemiş, tüm irade ve umuduyla yoldaşlarına sarılmış ve ayrılmıştı. Yoldaşlarına büyük kahkahalarını emanet etmiştin. Nisêbîn’in direniş kokan sokakları karşıladı ve bağrına bastı seni. Direnişin şehri, dağların yiğidini karşılıyordu şimdi. Nisêbîn, Gever’in yiğidine elini veriyordu. Devrimi, özgür yaşamı, insanlığın mücadelesini anlatıyordun onlara. Ev ev, sokak sokak uğruna canını vereceğin devrimci halk savaşını, bedelleri, özgürlüğü anlatıyordun. Onlara Önderliği anlatıyordun. Ve büyük Kurdistan devrimine yüreğini ve iradeni verdin. Sana mı değişiyor zalimliğin kurşunu yoksa insanlığın yüreğine mi sıkılıyor kurşunun zalimliği. Güneşin çocukları yürüyor yolunda, güneşe kurşun sıkanlara karşı intikam gücü. Devrimci halk savaşı ile Bakurê Kurdistan’ın geleceğini belirleyecek olan devrim mücadelesinde, halkı savunanların yüreklerine yüreğini koydun ve ölümsüzlüğü yarattın. Gelhat yoldaş YPS’nin ilk şehidi oldu. Direnişin geleneğini gençliğin adıyla canlandırmış, yaratmıştır.

Bir devrimin yüz çizgisine bak ey halkım! Yolun açık olsun Nisêbîn’in Gever’li gerillası, yolun açık olsun...

Nisêbîn Direnişçilerinin Şehit Gelhat Gever'den

Sonraki Süreç Anlatımları:

A.B: “Nisêbîn’de büyüdüm. Alan tutma süreçleri başladığında Sêrt’’de çalışıyordum ve sürekli çatışmaların olduğunu haberlerden duydum ve Nisêbîn’e gittim. Daha önce de gençlikte idim ama aktif değildim. Nisêbîn’e gittiğimde Heval Gelhat o zaman şehit düşmüştü. Abdulkadir Paşa mahallesi Şehit Gelhat mahallesi oldu. Koçerler mahallesini tutmak için bir cadde vardı, o caddede Hakimiyetimizin olması için kapanması gerekiyordu. O mahalleyi kapatmak için gittiğinde Heval Gelhat, Kobra hemen mahalleye giriyor. Kobradan suikast ile şehit düşüyor. Gelhat arkadaşı fazla tanıma durumu oluşmadı, ondan önce Serdem arkadaş vardı ismi Reşit idi. Serdem Heval hiç durmayan, her zaman eylem yapan bir yoldaşı. Fedai bir ruhla katılıyordu ve cesaret veriyordu bize. Ara ara çevik kuvvet yöneliyordu. Daha silahlı eylemler başlamamıştı. Sadece bir keleş vardı, o da zaten portatifti. Silah kullanmayı bilmiyordum, önce Serdem Heval silahı gösterdi bizlere. Mesele silah açıp kapatma değildi, fedailiği, öncülüğü göstermekti. Hep öndeydi o. Korkuları kırıyordu bizlerde. Ancak sonra alandan çıktı, düzenlemesi oldu. O dönem Şehit Gelhat mahallesi tekrar düşmanın denetimine girdi. Hendekleri kapattı ve barikatları kırdı. Sayı azdı, güç yoktu ancak mayın geldiği zaman Şehit Gelhat mahallesi tekrar tutuldu, düşmanın kepçesini imha ettik. Düşman sürekli anonsla bağıırıyordu; “erkekseniz çıkın, nerde sizin erkekliğiniz, cesaretiniz” diye bağıırıyordu. Biz mayın döşenmiştik, kepçe geldi ve imha ettik. İçinde iki polis vardı. Tek seferde düşman dağıldı ve abluka parçalandı. Tekrar elimize geçti o mahalle.

Koçerler Mahallesi tutuldu sonra ve Alike Mahallesi. Ben Alike mahallesinde kalıyordum ve o zaman Şehit Botan geldi. Bedirhan arkadaş vardı, Amara arkadaş vardı. Botan Heval ve Bedirhan arkadaş bize selam verdi. Botan Heval’in duruşundan alana geldiği ve öncülük yapacağı anlaşılıyordu. Heval Botan’ın duruşu çok etkileyiciydi. Çok kaldık beraber. HPG’den arkadaşlar daha gelmemişti. Heval Amed vardı, onu Bagok’da görmüştüm. Alan ilk tutulduğunda bir kısım kimsede, “HDP barış getirecek” beklentisinin olduğunu gördük. Her hendek kazıldığında bu boş beklenti içinde olanların tepkisiyle karşılaşıyorduk. Baxtiyar arkadaş o süreçte geldi,

sabotaj alanındaaydı, bir iki arkadaşla eğitim verdi. Yerel gençlikte kendini ateşe atan, maceracı yaklaşımlar vardı. O süreçte halkı örgütleyememiştik. İşin sadece öz savunma kısmıyla ilgiliydik. Ve en büyük eksiklik buydu zaten. Cesaret, fedai ruh üst seviyedeaydı ancak taktik ve yöntemde, düşmanın gücünü anlamada çok eksiktik ve maceracı yaklaşımlar söz konusuydu. Düşman bizim gibi değildi, tekniğı vardı ve zırhlı araçlarından inmiyorlardı. Dışarıdan ateş açıyorlardı, böyle çok yaralımız vardı. Sivil yaralılarımız vardı. Sonradan taktik geliştirdik, gelebileceğı tüm yolları arabalarla kapattık. Yolları kapatıyorduk. Hendekleri açıp, bu şekilde mayın döşüyorduk. Bu taktikten önce şehadetler oldu.”

Nisêbîn Direnişinde Yer Alan Kadın Arkadaşın İlk Süreç Değerlendirmesi:

B.Ş: “Nisêbîn’e Heval Botan Şoreş ile beraber geçtik, zaten ismimi ondan aldım. Şehit Gelhat sokağına geçtik. Büyük bir güç aldım. Nisêbîn’e “Nisêbîna Rengîn” deniliyordu, gerçekten de öyleydi. Halkı da öyleydi. Çok farklıydı, çocukları, kadınları, her şeyiyle farklıydı. Arkadaşların ilk eylemi mayınla olmuştu. Halk inanmıştı bize. Düşman geldiğinde savunma yapıp geri çekilmemiştik. Bu halkta güven yaratmıştı. “Düşmanı içeri sokmadınız, doksanlardan sonra bunu ilk defa gördük” diyorlardı. Yaşlılar mutluluğı daha çok yaşıyorlardı, çünkü doksanlı yıllarda yarım bıraktıkları mücadeleye şimdi gene devam edeceklerdi. Onlar için bu dönem bir umuttu. Ya da orada mücadele eden direnişçiler halk için bir umuttu. Orada Ferman arkadaştan söz ediyorlardı, ben erkek arkadaş sanıyordum meğer kadın arkadaşmış. İsmi Jiyan’dı. Onun morali ve duruşu herkese moral veriyordu. İlk karşılaştığımız zaman beni gördüğünde, “Bizden moral almaya mı geldin” dedi. Ben de güldüm “Yok, Sizinle beraber savaşmaya geldim” dedim. Gülümsedik. Heval Jiyan gerçekten büyük bir savaşçıydı. Korkusuzca düşmanın üzerine gidiyordu. Hep söz ettiğimiz Şehit Bêrîtan, Şehit Zilan duruşuna sahipti. 4 ya da 5 Eylül tarihleriydi, düşman saldırısı oldu, Ferman arkadaş görünmüyordu, aradım onu ve bir baktım mevzide tek başına duruyordu. Sorumlu arkadaş olduğu için önde olmasını istemiyorduk. Ona, önde durmaması gerektiğini söyledim. İtiraz etti. “Yok, tabii ki duracağım ve gerekirse Şehit Arin gibi de patlatırız kendimizi” dedi.

Birçok defa onun zılgıtı herkesi topluyordu. Bir dönem beraber kaldık.

30 Ağustos tarihinde Nisêbîn'de televizyondan Heval Êrîş'in şehadetini duyduk. O zaman donduk kaldık hem ben hem de Botan arkadaş. Sürekli duygusal yaklaşılamazdık şehadetlere, çünkü intikam almamız gerekirdi. Onun intikamını almanın en iyi tarzı Nisêbîn şehrinden düşmanı atmaktı. 3 Eylül'de Alik mahallesine geçtik. O alanı tutacaktık. Bendim, Botan Şoreş (gençlik kadrosu) oradaki ismi Rohat'tı, Bedran arkadaştı ve HPG'den Amed arkadaş vardı. Halk ile konuştuk, ne düşünüyorlar, ne yapacaklar diye. Halkın bir kısmı istemiyordu ancak halkın bir kesimi de destekliyor ve "arkanızdayız" diyorlardı. 4 Eylül'de Alik mahallesini gençlerle beraber tutmaya başladık. Hendeklerin arkasına barikatlar yaptık, o gün içinde üç hendek ve hemen hemen sekiz barikat yaptık. Çocukların çok yardımı oluyordu. Nisêbîn de onların bizden daha çok emeği var. Moralliydik. Analar yanımızdaydı. O gece sadece Botan arkadaş kaldı, ben Fırat mahallesine yani Şehit Gelhat sokağına gittim. Sabah saat beşe doğru Alik mahallesine gittim, arkadaşlar nöbet tutuyordu. Hemen kazma kürek aldık ve yolları kapatmaya başladık. Birçok genç geliyordu PKK'ye katılmak için, müsaade etmiyorduk çünkü yaşları on üç, on dördtü. Orada kadınların öncülüğünü bir kere daha gördüm. O kadınlardan çok güç alıyordum. Kadın arkadaşlardan birinin ismi Berîvan biri de Şeyda mı, Şerma mı çok hatırlamıyorum ama tüm öncülük onlarındı. Nisêbîn kadınının yıllardır bahsedilen gücünü orada görmemek mümkün değildi. O gün düşman saldırdı. İki akrep ile geldiler. Hemen konumlama yaptık ve yerlerimizi aldık. Rohat (Botan) arkadaş geldi. Herkes geri çekildi bir anda. Kazma ve kürek yerde kalmıştı, geri geldim ve hemen aldım kazma küreği, sonuçta onlarda silah gibiydi. Bir Anaya verdim saklaması için. Ve giderken düşman bizi çembere aldı. Çemberde biz ve gençler kaldık. Sadece bir Kleş vardı o da Mordem arkadaşın elindeydi. Mordem arkadaş önde olmayı seviyordu. Düşman nerdeyse oraya gidip çatıyordu. Kleşi ondan aldım ve "yerinde dur" dedim. Kleşi aldım Lokman arkadaşına verdim ve "sen burayı savun" dedim. Ben, Rohat arkadaşın yanına geçecekken onlar da bana doğru geliyorlardı. Bazı aktarımlar yaptım ve cami tarafına geçtim. Düşman her tarafı sarmıştı. Bir gençle beraberdik, bir camiye geçtik. Cemaat namaz kılıyordu. Bölmek istemedik, caminin kapısını açtım ve bir baktım düşman kapıda. "Teslim ol ne zamana kadar kaçacaksınız?" dedi. Kaçmaya

başladım ve kendimi caminin bir penceresinden aşağı attım. Öylesine bir eve geçtim, Ana sadece bana bakıyordu, fark etmişti düşmandan kaçtığımı, elimden tuttu ve içeri koydu beni. “Sana yardım edelim” dedi. Ana, bana kendi elbiselerini giydirdi ve başka bir eve götürdü. O Ana, bir yoldaşımızın yaralı olduğunu aktardı. Yaralı olan Lokman arkadaştı. Kafamı dışarı çıkarttı. Sesler duyuyordum. Çığlık sesi. Bir arkadaş yaralıydı ve bağıırıyordu. “Teslim olmayacağım, olmayacağım.” diyordu. Düşman yaralı iken de işkence ederek katletti. Büyük bir etki yarattı onun şehadeti.”

HAKİKAT YOLCULARI BİRER BİRER YOL ALACAKTI HAKİKAT DERGAHINA KOMUTAN EGİD’İN ASKERLERİ VE FARAŞİN SAHNEDE

Tesislere kadar gelmiştim. Geniş ve uzun yokuşlu bir yol, tam karşıda A-101 market ve yanında, beş katlı bir bina var, onun da yan tarafında ev yemekleri yapan bir dükkân vardı. Yürüdüğümü görünce orada ki ana ve amcanın seslenmesi bir oldu. Amca Zazaca; “*çoman ser, çoman ser*” dedi yani başım gözüm üstüne demektir. Sağ elimi, sol göğsümün üstüne götürdüm, güldüm. Ana sanki çok uzağındaymışım gibi, “*Hevall gel bir çay vereyim sana*” dedi. Hadi bakalım. Yahu, bu analar iyi hoş ama insanı deşifre ediyorlar. Dükkânın önüne vardım, adımımı içeri atacaktım ki bir de ne göreyim, Sur’da Yılmaz Newroz TV’ye konuşuyor. “*Alipaşa’yı özgürleştirdik*” diyor. O sevinçle Anayı öpüp öpüp, üstüne üç kaçak çay içtim. Devrimin ilk zaferi, hamleyi halkımıza duyurduk diyordum. Bundan üç gün önce çektiğimiz videoyu FTP’ye atmıştık, bu kanalların havuz dedikleri şeydi. Bir türlü yayınlamamışlardı meğerse Newroz TV almış yayınlamış. “*Kanal dediğin böyle olur*” diyorduk.

Ekim ayına kadar bir süre tutulup, bırakılmıştı Sur. Akşamları çatışmalar oluyordu, arkadaşlar çıkıyordu. Gündüzleri de çoğu defa düşman giriyordu. Ancak altı Eylül’de olan çatışmada artık halk desteği artmıştı. Sur’da çatışma başlamıştı. Bizim çalıştığımız yer Dağ Kapı’ya yakındı. Çatışma sesleri geliyordu. Hasret Sur’daydı zaten. Hasret beni aradı, “*Hemen hemen her mevzide çatışma var. Halk yoğun destek veriyor. Dört Ayaklı Minare, Yoğurt Pazarındaki*

mevzilerde ve Hasırlı'da yoğun çatışmalar var” diyordu. İşte bize lazım olan görüntüde bunlardı. Çatışmaların ortasında halkın bu sürece verdiği desteği çekmek temel hedefimizdi. Hemen Sur’a gitmeliydim. Kerim arkadaş vardı. Dicle Üniversitesinde yüksek lisans yapıyordu. Çok eskiden de sürekli gençlikteki yoldaşlarla yurtsever gibi çalışma yürütmüş ve şimdi bize destek için gelmişti. Bireysel bazı kaygıları vardı. Ve sonradan bu kaygılar daha da bireyselleşecek ve ayrılacaktı. Koştura koştura gidiyorduk. Ama nasıl bir mutluluk var içimizde anlatamam. *“Bence yol kapalıdır”* dedi Kerim. *“Bir yerden gideriz”* dedim ve devam ettik. Halk, sokaklarda normal yaşamına devam ediyordu. Balıkçılarbaşı en yakınında olmasına rağmen Dört Ayaklıda neler yaşandığını bilmiyordu. Biz koşturuyorduk ve halkta bize bakıyordu. Kerim’in elinde kamera vardı. Benim de sırtımda çantam vardı. Evet, Kerim haklı çıktı, polisler ve yüzleri kapalı maskeli askerler kapatmış her yeri. Çembere almışlardı. Koştura koştura Ben û Sen tarafın gittik, Surların üzerine çıkacağız. Kerim önde ben arkadaydım. Surlara sırtını vermiş içki içen bir adam *“Ne geziyorsunuz oxlim, gezme zamanı mı”* diye laf attı. Kerim *“neyse”* anlamında başını salladı. Ben ise hiç oralı bile olmadım. Bizim halkımız, bizim! *“Yedikardeş Burçların”* oraya çıktık. Çok sonradan aynı bu yollardan Sur’a cephane götüreceğimiz hiç aklıma gelmezdi. Yürüdük. Çatışma hala devam ediyordu. Kurşun sesleri gelince, sevinçle bir an durup sonra da, ilk defa mermi sesi duyuyormuşum edasıyla *“aha bizimkiler attı ha”* diyordum. Kerim’de, *“adamlar ciddi”* dedi. İçimden ne kadar kötü ve doğru olmasa da, *“sanki biz oyun oynuyoruz, demokrat görünümlü kıskanç erkek!”* diye geçiriyordum. Hiç kimseler yok sokakta, öğlen vakti, bu ne uykusu! O da ne helikopter tepemizde. İlk defa helikopter o zaman geldi Sur’un üzerine. Farqîn’de helikopter gelince arkadaşlar duman çıkartıyordu, düşman görmesin, görüntü de almasınlar diye. Keşke şimdi Sur’a ulaşısam ve hemen yoldaşlara yetişip, *“bir teker yaksak, dumanları Farqîn’i bile selamlasa!”* desem. Kerim, helikoptere baktı ve *“basın kartlarımızı takalım mı?”* deyince hemen eğildim, çantamdan basın kartını çıkartıp boynuma taktım ve tişörtümün altına koydum. Tam ayağa kalkacakken helikopter bize odaklandı. Olduğum yerde durdum, hiç hareket edemedim. Kerim, yüz üstü yere atmıştı kendini. Ben de olduğum yerde durmuştum. Mermi sol ayağımın tam dibinde patladı. Kerim, ayağa kalktı ve beni elimden çekip, Sur duvarlarına adeta yapıştırdı. *“Böyle gidelim”* dedi.

“Öldürmeyeceğine silah sıkmayacaksın kardeş!” deyip güldüm. Diş diş, kana kan artık! Sanki az önce mermi ayağı dibinde patlayıp da şok olan ve hareketsiz kalan ben değildim gibi. Savaşta çok çabuk değişiyormuş insanın psikolojisi meğer.

Ne yaptık ne ettik, kendimizi Hasırlıya yetiştirdik. Hasırlı’da mavi, sarı boyalı, tek katlı, ard arda sıralı bir sürü ev vardı. Arkadaşlar evlerin kapılarına yerleşmişlerdi. Yolun ortasında ateş yakılmıştı. Baran diye kilolu bir genç gördüm, bazen Faraşın’ın yanında görüyordum. Onunla Batı Kentte gece molotoflu eylemde tanışmıştık. Silah sıkmıştı havaya, ben de gidip; “*silah yok dedi arkadaşlar, kitleyi dağıtacaksın*” demiştim. Yahu insanın yüzü bağlı olunca daha mı cesaretlili oluyordu. Sanırsın Türk devletini her gün tehdit eden Heval Cemal değil de sensin! Heval Baran, halkla beraber gürültü çıkartıyor, slogan attırıyordu. İlk sorduğum soru hemen, “*Avesta ve Faraşın nerede? Şervan Heval ne tarafta, bizimkiler nerede çekim yapıyor?*” oldu. Niye böyle bir soru sormama anlam veremiyordum aslında. Oysa orada herkes eşitti, herkes yoldaştı. Ama bazı yoldaşlarla paylaştıkların, gördüğün, bildiğin, dokunduğun, hissettiğin, beraber devrimde gözlerinin içine bakıp özgürlük için sözleştiklerin olunca daha farklı oluyor! Baran Heval anlam veriyordu. Çünkü gençlikteki hemen hemen tüm yoldaşlar böyleydi. “*Avesta, Dört Ayaklı Minare tarafında çatışıyor, sizinkiler orada çekimde, bu mahalleyi çek, arkadaşlar en çok orada.*” Hasırlı’nın o dar sokağına girdik. Kerim, kamera ile köşede çekim yapıyordu. Aha Şervan, elindeki Kleşle yolun ortasında durmuştu. Düşmanı hedef almıştı. Başında bembeyaz bir şapka, üstünde kahverengi bir gömlek ve kot bir pantolon vardı. Gömleğin üstünde, gerillanın “ser milik” dediği raxt vardı. Her iki tarafında dört şarjör vardı. ARGK gerillaları misali siyah çoraplarını pantolonun üstüne çekmişti. Hele bir de bunu ona söyleyince “*Hevalê min biz komutan EGÎD’in askerleriyiz*” deyip duruyordu. Burada altı arkadaş vardı. İki kadın arkadaş, dört erkek arkadaş. Evlerin kapıları hafif açıktı. Sol tarafta evler var, sağ tarafta daha çok sokakların girişleri. Sol taraftaki arkadaşlar kapıların hafif açık kısmında savunmalarını alıyordu, sağdaki yoldaşlar da sokak köşelerinde. Kerim çekim yapıyordu, ben de fotoğraf çekiyordum. Şervan ile göz göze gelince zaten hemen gülüyorduk birbirimize. Şervan Heval, Amed’e katılım çalışmalarına gelmişti. İstanbul Sultan Gazi’den gelmişti, Serhatlı ve on sekiz yaşında bir gençti. Arkadaşlar yanımıza gelip, “*siz basıncısınız, deşifre olmaz yanınızda*”

demişlerdi. Hemen hemen her gün yanımızdaydı. Stajyer olarak tanıtıyorduk başkalarına onu. Hiçbir yer tanımıyordu. Ona hemen ev ilişkisi vermiştik. Her şeyiyle ilgileniyorduk ben ve Hasret. İkimiz de yazınsal birimdeydik ve o da bizim yanımızdaydı. Bize çok bağlanmıştı ve bizim de ona ne kadar bağlı olduğumuzu HPG’de şehit düşen Şervan arkadaş ile onu karıştırdığımızda ve şehit olduğunu sandığımızda ortaya çıkacaktı. Ve daha fazla dayanmadan lafı attım, “*lawo yolun ortasındasın, kenara gel*” dedim. Güldü. “*Heval sen basıncısın ha*” dedi ve bastı kakhahayı. “*Yaw basındayız diye şey miyiz çok affedersin*” dedim. Biz lafa duralım, düşman tarama yapıyordu. Üst üste mermiler geliyordu az önce Şervan’ın durduğu noktaya. “*Akşam kesin gel wê felekê xwe şaş ke dijin*” diyordu ama benim gözlerim o anda sadece Faraşîn’de. Faraşîn tamamıyla savaşa hazırlanmıştı. Amed’de araması çıktı diye her gün bize teşekkür ediyordu çünkü onun aramasının çıkma sebebi bizdik. Aslında suçlu kim tam karar verememiştik.

Ağustos’un ortalarındaydık. Süreç bir türlü başlayamıyordu Amed’de. Birçok yerde hendekler kazılmış ama Amed’de tık yoktu. Her gün çekim için çıkıyorduk, biber gazı ve tazyikli su yiyip geliyorduk. Cizîr’de iki genç şehit düştü, Silopî’de bir genç, Heval Ekin Wan’ı cırılçırıl sokaklara attılar. E, perspektif belli. Bu gece biber gazı yemeyecektik. Faraşîn, legal saha çalışmalarındaydı. Bağlar’a her gün eyleme gidiyordu biz de çekim için gidiyorduk. Her sabah buluştuğumuzda, “*bu sefer de biber gazı yiyeceksek gelmeyeceğiz*” diyorduk. Bu ne biçim iş arkadaş. Ancak olmuyor ve toparlanma sağlanamıyordu. Zinar ve Faraşîn ile konuştum. Faraşîn, “*birimler hazır*” dedi. Avesta’yı da “*Özlem İkinin oraya yollarız*” dedik. Hasret ile de konuştuk. “*Eylemi biz yapacağız ve çekeceğiz*” dedim. “*Sen sadece çekim yap.*” Batı Kente gittik. Batı kentin o tarlanın köşesinde Ari-Der (gençlik derneği) vardı. Zinar ve Faraşîn yüzlerini kapattılar. Ben ve Haki diye bir erkek arkadaş yüzümüzü kapattık. “*Senin nefes darlığın yok mu Heval, nasıl kaçacaksın*” diye tutturdu. “*Kaçmayacağım*” dedim. E, Faraşîn ve Zinar gelmediler. Batı Kent, aşağısı Tesislere, yukarısı Ofis’e çıkıyordu. Sağ taraf Emek, Özlem İkibine giden iki sokak girişi vardı. Kaldırımdan aşağı inince iki çiçekçi dükkânı vardı, kepenkleri indirilmişti, önünde birikmiş kartonlar vardı. Sol tarafta üç iş hanı var, HDP bayrakları asmışlar, kepenkleri yarıya kadar kapalıydı. Binanın önünde bozuk ve yanmış bir kamyon vardı. Küçükken, böyle arabaların direksiyonuna geçip

sürüyormuş gibi yapardık. Kamyonun arka tarafı hepsi tarla. Tarlanın sonunda Seyran Tepeye giden çevre yolu vardı. Yüzümü kapattım. Kamerayı çantama bıraktım. Çiçekçi dükkânının önündeki kartonları yola attım ve ateş yaktım. Kasaları, taşları, çöpleri ne gördüysem hepsini yolun ortasına atıyordum. Bir şey olsun da gerekirse canımıza mal olsun. Ama yeter ki bir şey olsun! Faraşın çıktı, Zinar'da çıktı. Sloganlar atıyorlardı. Ben ve Haki hala ateş yakmaya devam ediyorduk, her şeyi yolun ortasına atıyorduk. Arabalar gelmeye başladı. Faraşın ve Zinar arabaların önünü kapatıp, anahtarlarını alıyorlardı. Böylelikle arabalardan barikat yapacaktık. Tesisler yolu tarafı kapandı, Ofis tarafı açıldı. Faraşın ve Haki resmen Amed halkına sesleniyorlardı; *“Rabe! Şehiden xwe xwedî derkeve!”* *“Amed uyuma! Şehitlerine sahip çık!”* Zaten o günlerde söylediğimizin her sloganın ya başında ya da sonunda *“xwedî derkeve- sahip çık!”* vardı. Hasret, bize bakıp gülerек çekim yapıyordu. Sloganlar yükseldi. Tarla tarafından ona yakın genç geliyordu. Yine tişörtlerini yüzlerine bağlamışlardı beyaz atletli Kürt gençliği! Sloganlar yükseliyordu. Önlerinde kilolu Baran vardı. Baran gelir gelmez panolunun arkasından kurusıkı bir silah çıkartıp havaya ateş açtı. Çok sinirlendim. Hemen yanına koşup *“Çıkartma, arkadaşlar yok dedi, eylemi boşa mı çıkartacaksın Heval”* dedim. O cesareti bir anda kendimde buldum. Benden çok uzun ve çok kilolu olmasına aldırmadan üstüne yürüdüm resmen. Bu cesareti bana veren ya da onun beni dinlemesini sağlayan tek şey PKK idi, PKK militanı olmak! *“Dijmin, dijmin”* dedi bir ses ve bir anda etrafta onlarca Kobra ve Toma, Akrep çıktı. Gençler havai fişek patlatıyorlardı. Bunun anlamı, düşmanı eyleme çağırmaktı. Yüzümü açıp, hemen kamerayı çıkarttım ve kendimi Hasret'in yanına verip, çekim yapmaya başladım. Yahu gene mi biber gazı. Mala me xira bû, weyy! Biz ne zaman eşit şartlarda savaşağız bu düşmanla. Biber gazına karşı eczaneden bir ilaç aldık. Nane kokuluydu. İstanbul'da Gezi isyanına katılan bir genç önermişti. Önceden gözlerine ve yüzüne sürüyorsun her yerin yanmaya başlıyor ve böylelikle biber gazını hissetmiyorsun, çünkü o ara zaten yanıyorsun! Her yer biber gazı oldu, ama her yer. Sanırım bu yeni bir biber gazı. Polis akrepten çıktı, yuvarlak ve kendi etrafında dönen bir şey çıkarttı, yere koydu ve o kendi etrafında döndükçe her yer kırmızı, yeşil duman oldu. Ortalıkta kimseler görünmüyordu, kameraya hiçbir şey yansımıyordu. Yahu bunlar süreç için yeni şeyler mi ürettiler gelo! Hasret ne tarafta göremiyordum.

Ayaklarım bir şeye çarpıyordu ve yerde ki Hasret'ti. Tam da bayılmanın sırasıydı! Onu kaldırmaya çalıştım, kalkmıyordu ve gittikçe nefesim daralıyordu. Her yer kırmızı olmuştu, nefessiz kaldım. O gün şunu fark etmiştim. Sen ne kadar kötü olursan ol, eğer yanındaki kötü oluyorsa sen kendini tutuyorsun ve kendini bırakmıyorsun. Çünkü onun yaşamından da sen sorumlusun. Onu sırtıma almaktan başka çare yok, düşman şimdi gelecekti. Onu sırtımda o bozuk kamyonun oraya götürürken, akrep geldi o tarafa. İçinden biri çıktı. Elindeki silah ile tarlaya rast gele sıkıyordu. Yeter ki bir Kürt ölsün, yeter ki ölen bir genç olsun! Biz kamyonu dolanıyorduk, akrepte kamyonu dolanıyordu. Hasret biraz kendine geldi, aslında çok korkuyordum. Korkunu atlatacak tek şey yanında ki yoldaşındır ama o da şu an baygın. Hayde bakalım! Şu anda düşman yakalasa ne yapmazdı ki! Sanırım en hafifi infaz olurdu. Hasret ile beraber o kamyonun altına girdik. Çatışma seslerinin kesildiğini anladığımızda dışarı çıktık. Ve sol tarafta kepengi yarı kapalı dükkânın sahibi kafasını çıkartıp; “Şşş,şşş heval buraya” deyince oraya gittik. Bu halk, belki zarar gelmesin diye kepenk kapatır ama kimseyi dışarda bırakmaz, vicdanlı bir halktı! Sanırım bir adam Hasret'in yüzünü yıkıyordu, çünkü gözlerimi artık açamıyordum ve nefes alamıyordum. Yüzümde bir ıslaklık hissediyordum, gözlerim daha çok yanıyordu. Yüzüm yanıyor, limon kokusu geliyordu. Bu nasıl bir biber gazı? İnsanın yüzünü ve ellerini yakıyordu. İki dakikaya kalmadı, hafif bir el yüzümde dolaşmaya başladı. Kendime geliyordum. Hasret, “*ben iyiyim*” ve “*Ama görüntüyü yakaladım, merak etme*” dedi. Adam, “*siz nerede çalışıyorsunuz?*” diye sorunca, Hasret hiç bana fırsat vermeden, “*İMC TV amca*” dedi. Teşekkür ettik ve çıktık. Merdivenlerden aşağı indik, anahtarı alınan arabalar daha yolun ortasındalardı. Beyaz gömlekli, iyi giyimli bir adam karşıdan bize doğru geliyordu. Hasret, direk bana bakarak, “*polis, bize doğru geliyor*” dedi. Aslında içten içe ürksem de belli etmiyordum Hasret'e. Çünkü Hasret polis ve askerden çok korkardı. Küçükken babasının parti milisi olmasından kaynaklı her gece evlerine baskın olmuş ve Hasret'in abisine sürekli işkence etmişlerdi. Ufak bir ses duyarken bile titriyordu. Zamanla Sur'da kala kala bunu atlattı. Adam yanaştı ve “*Bacım, sizin arkadaşlar bizim anahtarı aldılar, acaba neredeler?*” Biz de hem rahat bir nefes aldık hem de şok geçirmiş gibi bakarak, “*Onlar bizim arkadaşlarımız değil, biz basınız*” dedik ve yürümüye devam ettik. Bir mahallede tur attıktan

sonra Batıkent caddesinin kaldırımından tesislere doğru ilerliyorduk. Heryere polis yerleşmişti. Arkadan biri bize seslendi. Kimin sesiymi ki, kim seslenebilirdi şu vakitte hem de tam düşmanın caddede olduğu vakitte. Arkama bir baktım. Faraşın! Tam arkamda durmuş, *“düşman her yeri kapatmış.”* Ben de ona dönmeden, *“ortamıza gel, öyle dikkat çekiyoruz, bir şey olursa stajyerimizdir deriz”* dedik. Düşman Faraşın’ı arıyordu, çünkü seçim zamanında çok göz önündeydi. Aramasının çıkmasını aslında çok istiyordu, böylelikle Sur’a girebilecekti. Zaten o dönem araması çıkan birçok yoldaş tutulan alanlara ve illegal çalışmalara gidiyorlardı. Üçümüz beraber ilerliyorduk, ne yapıp edip Faraşın’ı kurtarmak gerekiyordu. Biz alınsak bile basın kartları vardı, işe yarayabilirdi. Daha o zaman basına çok yönelmemişti devlet. Önümüzdeki arabalar gittikçe arttı. Akrepten üç polis indi ve bir dizleri yerde diğeri hafif kalkık şekilde atış pozisyonu almaya başladılar. Ne oluyor ki Xudê! Her üç poliste silahını bize doğrultarak, *“işte onlardı komiserim”* dedi içlerinden biri. Namlular tam da üçümüzün üzerine çevrilmişti. Faraşın yakalanmamalı! Aniden *“koşalım”* deyip kaçmaya başladık. Bir mahalledeydik. Sağ tarafta çok katlı bir bina vardı. İçe doğru inen merdiven vardı, bodrum katının girişi gibi, sol tarafta yokuş çıkan bir mahalle var ama önce onun önündeki çıkmaz sokağı aşmak gerekiyordu. Faraşın’ı o bodruma itekledim, bacağı kırıldı kesin ama artık affetsin! Biz koşmuyorduk, çıkmaz sokağa gidiyorduk, Hasret’i omuzundan tuttum ve *“sakin ol, sakın ol, nefes al”* diyordum. Sanırım bunu kendime de söylemiş oluyordum. Geri dönüyormuşuz gibi yapıp sokağa giriyorduk. Tam o ara belimde bir yanma hissettim, sert bir şeydi. O ara biri, *“bırak onu, dokunma”* diye seslendi. Bir dizim yere düşüyor, ayağa kalkacakken, ikinci yanmayı hissediyordum. Polis elinde ki silahla sırtıma vuruyordu. O ara, içimden gülüyordum, *“istediğin kadar vur, Faraşın’ı alamadın sonuçta”* diyordum. Hiç korkmadım, oysa şimdi öldürebilir ya da gözümün önünde Hasret’e tecavüz edebilir ya da onun kafasına sıkabilirdi. Ama korku adına hiçbir şey yoktu. Çünkü hazırдық düşmanla karşılaşmaya. Her şey hazırlanmakla ilgiliydi..

Böylelikle Sur sonraki günlerde tutuldu.

Gözlerim hala sadece Faraşın’deydi. Üstünde uzun kollu gri bir tişört ve gerillanın askeri şalı vardı. Onun üstünde renkli şeleme ve şelemenin üstünde kahverengi, deri bir ser milik vardı. Ve onu Faraşın yapan, Babaaanın Koçer kefiyesiydi. Mavi ve beyaz çiçek

nakışlı. Evden dışarı kafasını çıkartıyordu ve tam o ara fotoğrafını çekiyordum. Bir silah bu kadar mı yakışır kadına, kadının gözlerine, duruşuna. Tıpkı yoldaşlığı gibiydi gülümsemesi. Beni fark etti ve “*hii, gece gelmedin halaya*” dedi bir kaşını kaldırıp bana bakarak. Düşman üst binaları almış, ha bire ateş ediyordu. Arkadaşlar da net olarak göremiyorlardı. Kerim, kamera ile yakınlaştırıyordu ve yerlerini söylüyordu arkadaşlara. Bir erkek arkadaş en önde ilerlemiş gidiyordu. Faraşın fark etti ve bağırdı, “*were... “vegere!”* Arkadaş dinlemiyordu. Düşman, mermileri üst üste atıyordu, cephane sıkıntısı yok tabi. “*Lütfen Heval*” diye bağıırıyordu Faraşın ve onun karşısındaki sokağa çapraz koşarak gidiyordu. Önde giden erkek arkadaş bağıırıyordu, “*ateş etmeyin*” diye. Şervan seslendi, “*dê were dîno, em zaten ateş nakin.*” Erkek arkadaş arkaya doğru geldi ama hala şikâyet ediyordu. Şervan Heval, ters ters baktı ve “*nıçç nıççç*” ederek rahatsızlığını ifade etti. Çatışmalar geceleri de devam ediyordu. Ama düşman gece girmeye çok cesaret edemiyordu, çünkü her yerde nöbetçi vardı. Gece daha çok müzik çalınırdı, halay çekilirdi.

Sîlopî’de Nedim arkadaş vardı. Telefonla haber vermişti. Êzîdî gençler Cudî’de canlı kalkan eylemi yapacaklarmış halkla beraber. Programın çekimi için Cudî’ye gitmiştik. Devlet, helikopterle ateş açtı tüm halka. Neyse ki helikoptere alıştık, yoksa bir şok daha Cudî’de yaşayacaktık.

SÜREÇ O’NUN SÜRECİYDİ

Sîlopî Direnişçileri Sonra Bunları Anlatacaklardı:

G.G: “*Alanı ilk tuttuğumuzda Heval Êrîş ve Heval Berîvan vardı. Heval Êrîş, ilk önce mahallelerdeki okullara el koydu. Orada gençleri eğitiyordu. Düşman mahallelere kendi kepeçeleri ile girdi, iki barikattan sonra Heval Êrîş mayını patlattı ve düşman geri çekildi, kayıp verdi. Onların kepeçelerine de el koyduk. Heval Êrîş, Zap mahallesine geçti ve orada halk ile toplantılar yaptı sonra köylere geçti, oralarda da toplantılar yaptı ve gençleri örgütlemeye çalışıyordu. Köylüler Êrîş arkadaşına çok bağlıydılar. Êrîş yoldaşın duruşuna çok bağlıydılar. Bir kişiye “Heval Êrîş” dediğinde herkes onunla yürümek istiyordu. Mahallerdeki asimilasyon okullarını*

yaktık, mayın döşedik. Heval Êrîş, halkı düşman hakkında bilgilendiriyordu sürekli. Toplantılar yapıyordu. Genelde toplantı sonralarında halk Êrîş yoldaşa şöyle diyordu. “Sen burada olduğun sürece seninle beraber devlete karşı savaşıcağız, senin için canımızı bile feda ederiz. Yeter ki gitmeyin!”

Düşman tekrar sabah 4-5 gibi saldırdı, silah yoktu, Molotof ve pompalı silah vardı. Barbaros mahallesine saldırdı. O zaman çok kayıp verdik. Devlet 15-16 sivili katletti. Çok yaralı da vardı. Düşmanın kaybı daha çok vardı. Ne yaptılar ne ettiler mahalleyi ele geçiremediler. Ancak güç azdı, halk azdı. Heval Êrîş köylerden destek istedi. Köylere tekrar gitti. Korucu köylerinde onların arabalarına el koydu. Çünkü onlar da saldırıyorlardı. Gece olunca saat 12-01 gibi İpek yolu caddesine gittik. Korucuların arabaları vardı ve arabaları yakıp, şoföre el koyup, cephaneleri aldık. O zaman birkaç kişi yakaladık, görevleri Heval Êrîş’i infaz etmekmiş yani öldürmeye gelmişlerdi. Büyük miktarda para almışlardı. Heval Êrîş bir ajanı halkın yanına getirdi, halka aktardı ve infaz etti. Gerçekten de, Sîlopî’de Êrîş yoldaş ne dediyse o olurdu, odur yani. O, ne dediyse odur. Heval Êrîş ne diyorsa yediden yetmişe halk ona inanıyordu. Okullarda ideolojik eğitim bile veriyordu. Onun duruşundan herkes çok etkileniyordu. Gençler onun yanına gelip mahalle tutmak istediklerini söylüyorlardı. Gençler, ona çok bağlıydı ve ben onu sürekli öyle hatırlıyorum!”

Ağustos’un sonlarına doğruydı. Meral yoldaydı Amed’e gelecekti. Akşam aramıştı zar zor ikna ettim, çünkü sürekli Heval Êrîş ile beraber Sîlopî’de mahallelerde kalmak istiyordu. Heval Êrîş’in şehadetini yolda öğrenmişti. Ama ben bilmiyordum. Sur’a, Kurşunlu Camiye düşman yoğun saldırıyordu, Hasret ve Yağmur ise özel dosya çekmeye gitmişlerdi. Osman Cizîr’den, Hêlîn arkadaşıta Gever’den görüntü gönderiyorlardı. Bu çekimlere kanala gönderiyordum. Kapı açıldı. Sevinçle Meral’in önünde durdum ve kucakladım onu. Hiç orali olmadı. Normalde çığlık atması ve sevinçle onun bana sarılması gerekirdi. Sessizce masaya yaklaştı ve kamerayı masaya bıraktı, çantasını bıraktı. “Ben dağa gitmek istiyorum Heval” dedi. Hoppala! Bu yoğunluğun için de ne dağı, savaş burada arkadaş, yıllardır Bakurê Kurdistan devrimini bekliyor bu örgüt! “Ne oldu Heval?” dedim. Oturttum. Donuklaşmıştı sanki. Üç yıldır beraberdik ve ilk defa onu böyle görüyordum. Çok çaresizce duruyordu. Sanki dünyanın tüm yükünü şu anda onun sırtına vermişlerdi. Gözleri donuk bir şekilde

pencereye bakıyordu. Bir şey vardı, doğru, şehadet olduğunu anladım ama onu bu kadar etkileyecek neydi ve yahut kimin şehadetiydi! Yanına oturdum, gözlerine baktım. Hiç soru sormadım. Aslında doğruyu söylemek gerekirse sormakta istemiyordum. Korkuyordum! Bir anda bana bakınca gözlerinden yaşlar aktı. İşte o an olan olmuştu. Artık çok geçti. Sormam, dinlemem ve kesinlikle güç vermem gerekiyordu. Bir anda kelimeler dökülüyordu ağzından. Kendisi bile tam ne söylediğini sanki anlamamıştı. Ne olduğunu anlamak için adeta sesli düşünüyordu. “*Heval Kemal fedai eylem yapmış*” dedi. Bunu söylerken sanki tüm nefesini harcamış gibi bir anda soluksuz kaldı. Evet, müthiş bir acı! Devrim, bedel, intikam ve özgürlük! İşte hepsi buydu. Hemen su getirdim. Suyu içirdim ve yıkadım yüzünü. Banyoya götürdüm ve yüzüne daha çok su çarptım. Hem ağlıyor hem de “*Çıkar beni şu basından, yeter! Êriş şehit düştü, Ümit daha küçüktü yanımda şehit düştü onu çekmek zorunda kaldım*” diye sözler söylüyordu. Savaş, insanların en çıplak ve gerçek duygularını ortaya çıkartıyordu. Ya da zorluk. Biz, savaşın acımasızlığında direnişin, devrimin güzelliğini yansıtmak istiyorduk. Biz, gerçeği en yalın haliyle aktarmak, resmetmek ve söylemek istiyorduk. Ancak yaptığımız işin en acımasız tarafı tanıdığın, bildiğin, birlikte sadece bir bardak çay bile içtiğin yoldaşının şehadetini öğrenmekti. Şimdi hem işini devam ettirmek gerekiyor hem de bu şehit yoldaşların hayallerini gerçekleştirmek sana kalıyor. Ne yapacaksın. O gitti, sen kaldın. Önemli olan geride kalanların bu hakikatle devam etmesidir. Şimdi işimizi daha büyük bir hırs, öfke ve yüksek bir tempo ile yürütmenin zamanıdır. Öfkem gittikçe artıyor. Öfkemiz artıyordu. Artık intikam sloganları daha yüksek sesle atılmaya başlıyordu. Benim de dilime dolanmaya başlamıştı ve savaş gerçekliğini içinde yaşayarak öğrenmeye başlamıştık. Savaş yaşamın her alanında. Savaşı öğrendik, savaşı öğrenmeye devam ediyoruz. Ve nasıl savaşmamız gerektiğini savaşıarak öğreniyoruz.

G.G: “*Aslında daha şehadeti olmadan da Êriş Heval sürekli elinde bir bomba bulunduruyordu. “Ben düşmanı kafamdan silmişim, onun eline geçmeyeceğim, ret etmişim düşmanı, öyle bir şey yapacağım ki ben değil, düşman bana teslim olacak.” diyordu. “Hiç biz zaman düşmandan korkmayın. Ne kadar teknik, teknoloji, Kobraları, ağır silahları olsa da korkmayın, onun elinde silah varsa senin de elinde silah var, düşmandan korkarsan bir şey yapamazsın.” diyordu. Gerçekten duruşunda, her şeyinde bile düşmana büyük bir nefret, kin*

vardı. Fedai bir ruhu vardı ve Sîlopî halkı bile böyle diyordu. Êrîş Heval, Yeşiltepe Mahallesi'ne geçti eylem için. Heval Berxwedan ve Heval Aydın'la sürekli birliktelerdi. İpek Yoluna mayın döşeyeceklerdi. Arkadaşların eylem yapacaklarını düşman duymuştu. Bir- bir buçuk saat çatışıyorlar ve Heval Aydın yaralanıyor. Ara sokağa girip hemen bir eve giriyorlar ve Heval Êrîş, oradan aileyi çıkartıyor, bir şey olur diye. Sabah saat 3-4 gibi düşman tankla o evi yıkıyor ve bulundukları odaya giriyorlar. Êrîş Heval, silahını bedeninin üzerine koyuyor ve "Biz teslim olmayacağız" diyor ve bombayı kendilerinde patlatıyorlar.

Onun şehadetinden çok etkilendi halk. Onun şehadetinden sonra halk ve gençler, "Burayı bırakmayacağız, bizimde şehadetimiz burada olacak" diyordu."

Başka Bir Yoldaşı da Şöyle Anlatıyordu Heval Êrîş'i:

B.M: "Kobanê serhildanları başladığı zaman Êrîş arkadaş Botan'a gitmek istediğini belirtti. Ve Sîlopî'ye gitti. "Gidebilir misin, yapabilir misin?" dedim. Hiç düşünmeden "yaparım." dedi. Sîlopî, serhildanlarda en büyük direnişleri gösteren yerlerden biriydi. Hiç tanımamasına rağmen hemen direniş başlattı. Eylem içerisindeki duruşu, öne çıkışı halkta, gençlerde bağlılık geliştirdi. Çok kısa bir sürede birçok gelişmeyi yarattı. Gençliği kendine bağlamıştı. Sîlopî'nin birçok hırsızını toplayıp örgütledi. Uyuşturucuyu, fuhuşu bitirip son verdi. Heval Êrîş'e bağlanmayan kimse kalmamıştı. 6 Ekim'de Sîlopî'ye gitti ve Kasım'da alanları tuttu. Gittiği yerde herkesi etrafına toplayıp örgütleyip, iz bırakıyordu. Yerinde duramıyordu. Bir pratik, eylem, çatışma olduğunda onu durduramazdınız. Onun örgütlediği gençler Cizîr'de fedaice şehit düştüler. Şehit Êrîş, gençleri hırsızlıktan vazgeçirip, çalışmaya dahil ediyordu. Êrîş yoldaş sürekli şunu söylüyordu; "bu gençler bizim, onları nasıl bırakayım!" Ve o gençlerden militanlar yarattı. Onlar Şehit Êrîş'e ölümüne bağlıydılar. Devrimci Halk Savaşı başladığında kimse, Êrîş yoldaşı durduramadı. Çünkü süreç onun süreciydi. Tekrar Sîlopî alanına gitti. Artık süreç onundu!

Her gün alanları genişletti ve düşmanı vuruyordu. Şehit Êrîş'in bu süreçte Sîlopî'de örgütlenmediği tek bir genç bile kalmamıştı. Bir aylık süreçte bunları yaptı. Tam bir kahramanlıktı. Şehadetinden bahsetmeyen, ağlamayan kimse kalmadı. Sîlopî halkı onun için

şunları diyordu; “Biz Êrîş gibi birini ne gördük ne de duyduk.” Düşman Zap mahallesine saldırdığı zaman geri çekilelim diyen yoldaşlara “Geri çekilirseniz gidin, ben bir yere gitmiyorum” diyor ve gece boyunca tek başına direniyor. Ertesi gün zaten düşman geri çekiliyor. Eyleme giderken fark ediliyor ve yaralı halde bir eve sığınyor iki yoldaşıyla. Mermisi bitene kadar çatışıp bombasını kendisinde patlatıyor.

Êrîş yoldaş gideceği zaman “Heval Êrîş, yakalanmayasın” dediğimde, “Ben kafamdan sildim yakalanmayı Heval” demişti ve gerçekten de söylediğini yaptı. Akışkandı. Başarılydı, gittiği yerde örgüte bağlıyordu. Bir iş varken saatlerce oturup yorumlar yapamazdı. Süreç başladığında tartışmadan, değerlendirmeden, “bu süreci geliştireceğim” dedi. O kadar pratikçiydi ki yerinde oturamazdı. Sürekli koşuşturandı, sürekli gülen ve moralli olan biriydi. Etrafında coşku yaratırdı. Onun olduğu yerde birileri sakin oturamazdı. Etrafını sürekli hareketli tutardı. Gözü hiçbir şeyden korkmazdı. Çok cesurdu. Cesareti çok az kişide vardı, insanı kendine hayran bırakıyordu, bir şey yapılacaksa ilk önce şehit Êrîş yapıyordu. Cesaret ve fedakârlık onda buluşmuştu. Kendini adamıştı. Fedailiğin önemli bir simgesiydi. Bir yaşam tarzıydı onun için fedakârlık. Fedailik bir özellik değil, yaşam tarzıydı onun için. Onun gözlerinde kahramanlık okunuyordu. “Ben yoruludum.” demedi hiçbir zaman. Kendini bu devrime ve halka adadı. En iyisini yapmalıydı. Kararlılığı müthişti. Onu Êrîş yapan emekçiliği, fedakârlığı, cesaretiydi. Tam ismi gibiydi. Atılğan ve en önde idi. Eylemde ikinci kişi değil, hep birincisiydi. Hiç kendini savunmadı, hep saldırdı. Dolu doluydu. Yaşamı ve kişiliği bir oldu. Pratik ve düşüncesi bütünlük içindeydi. Parçalı değildi ve bu nedenle tutarlılığıyla herkesi etkiliyordu. O, zafer ve başarı çizgisiydi. Düşmandan korkmadan ona saldırmanın çizgisiydi. Bu sürecin mimarıydı. Son nefesine kadar fedaice yaşadı, savaştı ve kahramanca şehit oldu.”

Şehit Êrîş’in Şehadetinden Sonra Sîlopî Çalışmalarına Giden Bir Yoldaşı da Şöyle Anlatıyordu Heval Êrîş’i:

A.B: “Sîlopî halkı, Şehit Êrîş’ten çok etkilenmişti. Cenazesini halk birlik olup oradan aldı. Sürekli Ondan söz ediyorlardı. Onu Cizîr’de görmüştüm. Adı Gelhat’tı. Çocuklar bile ona çok bağlıydı. Çocukla çocuk, büyükle büyüktü. Herkes ondan söz ediyordu. Ondan söz

edilince halk zorlanıyordu. Heval Êrîş hiç uyumuyordu, hep eylemdeydi, her zaman eylemciydi. Misal, gençler gelirdi, “eylem yapalım” derlerdi. Beş dakika gözünü kapatır ve açar “Hadi gidelim” derdi. Heval Êrîş, Cudî mahallesinden, Yenişehir mahalle arasını genişletmek için mayın döşemeye gidiyorlar. İki yerel genç var yanında. Yanındaki genç Heval Aydın yaralanıyor, aileyi dışarı çıkartıyorlar. O evde son bir el bombaları kalıyor ve pimi çekip fedai eylemi yapıyor. Oradaki halk son dakikaya kadar da Şehit Êrîş’ ten söz ediyordu. “Onun gibileri bu sürece cevap oldu, onun gibiler gelsin.” derlerdi. Yerel birimler oluşturduk, halkı örgütlemek istedik. Ancak halk hep Heval Êrîş’ i istedi!”

Heval Êrîş’ten sonra Silopî tekrar direnmek ve Êrîşlerin intikamını almak, onlara layık olma mücadelesi vermeyi istedi. Ancak kendini devrime tam yatıramama bunun önünde engel oluyordu.

HEVAL LOKMAN NİSÊBÎN’İN SEMBOLU OLDU

A.B: “Gerçekten Lokman arkadaşın şهادeti büyük bir eksiklikti. Ve o psikolojiye girmekten bunu önleme yoğunlaşmasına girdik. O tekniğe karşı kendimizi savunacak cephane ve kişi sayısı yoktu.

Şehid Lokman evliydi ve iki çocuğu vardı. Çok genç yaşta evlenmişti. Lokman Xelef diye biliniyordu. Arkadaş gerçekten muhteşem bir yurtseverdi ve çok genç yaşta evlendirilmişti. Her şeyi göze almıştı. Düşman pusu kurmuştu. Silahımız bile o zaman yoktu. Mahalleyi tutmuşuz ve barikatlar vardı. Barikatın yarısını kapattık, Dron geldi. Dron sürekli şehrin üstünden geçiyordu. Lokman arkadaş silah aldı, ancak biz müsaade etmiyorduk, gündüz silahlı çatışmıyorduk, gece kullanıyorduk. Lokman arkadaş, keşif uçağına silah sıktı ve zaten düşman bunu istiyordu, düşman oyalanmamızı istiyordu. Düşman hemen yöneldi. Kobra geldi. Nokta atışları yaptı. Hızlı değilsen kurtulamıyorsun. Kobranın hedefine girmemen gerekir. Sayı olarak çok fazla geldiler, Kleş ile karşılık veremezdik. Lokman arkadaş ile sokağı koştuk, o köşede duruyordu. Botan arkadaş ve ben onun arkadaşındaydık, arkamızdaki sokak boştu, çıkmazdı. Lokman Heval, kendini köşeden çıkarttı ve yaralandı. Botan yoldaş çekti onu hemen. Karın boşluğuna gelmişti mermi. Acil müdahale gerekiyordu. Üçümüz başka bir sokağı girdik, akrep gelince Kleş ile taradık. Lokman Arkadaş, “Beni bırakın, kendinizi kurtarın” diye bağırdı ve kendini Botan yoldaşın kollarından attı. Düşman bizi kovalamaya

başlayınca tutulan sokağa doğru koştuk ve Lokman Heval orada kaldı. Çok sayıca düşman gelmişti. Yerelden daha kimse katılmamıştı, dört- beş kişiydik. Biz, yaptığımız bombaları onlara atıyorduk, biz saldırdıkça düşmana takviye geliyordu. Lokman arkadaş dirayetliydi, çabuk şehit düşmedi. Lokman Heval çok kan kaybetti. Düşman onu o iki Kobranın ortasına aldı. Zaten biz gözümüzle görüyorduk ona yapılan işkenceleri. Düşman namluyu sürekli onun yarasının üzerine bastırıyordu. Psikolojik olarak bizi etkilemek istiyordu. Daha sonra arkadaşları zırhlı araca koydular. Düşman arkadaşları liseye götürdü ve orada işkenceye devam etmişti, çünkü sonradan okula baktık ve kan izleri vardı. Oradan da hükümet konağına götürüp işkenceye devam ettiler. Sol taraftan yaralanmıştı ancak düşman namluyu sağ tarafına bastırıyordu, yarasından kan fişkırsın diye. Haberlere yansıdı. Haberlerde gördük, hastaneye götürdüklerinde bile tekmeliyorlardı, hala şehit düşmemişti. Aslında o görüntüler hepimize ders oldu, acıyla ve sancıyla ders çıkarttık. Maceracı yaklaşmamak gerektiğini en acı şekilde anlamıştık.”

Nisêbîn Direnişinde Sonuna Kadar Kalan Başka Bir Direnişçi de Şöyle Aktarıyordu:

K.M.B: “Ben İstanbul’da limanda çalışıyordum, Nisêbîn’de büyümüştüm. Haberlerden Nisêbîn’i duydum, ben de Nisêbîn’e gittim. Qoser’e gittim o gün yasak başladı, öbür gün kalktı. Heval Lokman, yerelden bir arkadaştı, şehit düşmüştü. Onun cenaze törenine gittikten sonra arkadaşları aramaya gittim.”

B.Ş: “Dedim ya Lokman Heval’in şehadeti büyük etki yaratmıştı. Şehit Gelhat sokağından halkı toplayıp Alike mahallesine gittik. Düşman halkı görünce geri çekildi. Lokman arkadaş orada şehit düşmüştü. Sürecin başından beri bizim yanımızdaydı. Gençleri etkiliyordu. Pratikçi ve emekçi bir arkadaştı, tempoluydu. Onun şehadetinden sonra arkadaşlar beni Alike’den Şehit Gelhat mahallesine verdiler. O gece düşman saldırdı. Bir arkadaş yaralandı. Aslında tek başımızaydık. Halk ve gençler yoktu. Burada taktiksel hatalar yaptık aslında. Hemen silaha sarıldık. Halk kendini geri çekti, onlar da silah da yoktu. Halkı örgütlememenin, süreci anlatamamanın acısını en yoğun haliyle zaten yaşayacaktık. Sonra tek tek evleri dolaşıp aileler ile konuşuyorduk, tartışıyorduk, toplantılar alıyorduk. Lokman arkadaş şehit düştüğünde Alike Mahallesi sürece daha yoğun katıldı, Analar nöbet tutmaya başlıyordu, halk kendisi hendek kazıp, barikat yapıyordu.”

ŞEHİTLER İNTİKAMIMIZIN EN BÜYÜK GEREKÇELERİ OLACAKTI

A.B: “Onun intikamını aldık, otogarda duran Tomanın ön camına roketle saldırdık. Burada iki çevik kuvvet, çarşıda sekiz polis mayınla, Koçerler mahallesinde altı polis imha edildi. Evet, Lokman Heval’in intikamı alındı ama düşmanı ne kadar öldürsek bile o kin, intikam duygusu hiç bitmiyordu içimizde. Botan Heval Lokman yoldaşın şehadetinden sonra çok yoğunlaştı. Onu koruyamamanın verdiği öfke, intikamı büyütüyordu. Her zaman moralli, her zaman gülerdi. Kimse onu moralsiz göremezdi, her dakikası bize moral veriyordu. Onun intikam inancı içimize işliyordu. O inanç ve duyguyu yaşatıyordu. Amed’li olduğu konuşmasından belliydi. Büyük bir güçtü. Halkla diyalogları, silahlı tutuşu, gençlerle konuşmaları her şeyiyle bütünleşmişti. Kaç arkadaş geldi takviye olarak ama onun yeri her zaman farklıydı. Nerde sorun olsa, gerginlik olsa onun adı geliyordu çözüm bulmak ve moral almak için. Akşam nöbet tutuyorduk, gece devriye atıyorduk. Küçük çocuklar ve Analar nerde bir yabancı dolaşırsa hemen bize haber veriyorlardı. Düşman halktan korkuyordu. Gece ya da gündüz sızma yapıyorlardı. Halk, hemen bizi haberdar ediyordu. Bir kere Toma gelmiş sokağın başına, Botan Heval Bisvingi aldı, ben de gittim, “vuracağız” dedi. Görüntü için de gençlik basınından Osman arkadaş konumlandı. Barikattan delik açtık. Tomanın tam önünden onu hedef alıp vurmak büyük cesaret gerektiriyordu. Ama “vuracağım” diyordu. Diz çöktü ve okşadı dizlerini. Daha önce Bisving kullanmış mıydı bilmiyorum ama çok heyecanlıydı. Ayağa kalkıp gene yerine oturuyordu. Bir bana bakıyordu bir de basıncı arkadaşına bakıyordu. Gittik ve Tomanın durduğu yerde üç defa kalktı ve oturdu. Ve saniyeler içinde oldu her şey. Ben tam sağ yanıma baktım, görüntü çeken yoldaş yerdeydi. Kamera da yanındaydı. Yere düşmüştük basınçtan kaynaklı sanırım. O on herkesi gülme krizi tuttu. Ben mevziden başımı çıkarttım ve Tomanın silahı yere düşmüştü. Çok büyük bir mutluluktuk. Hemen Tomanın etrafını sardık ancak hemen iki Toma daha takviye olarak geldi. O an, hayatım boyunca bu kadar gülmemiştik. Botan, çocuk gibi hem vurduğuna sevinmişti hem de bir o kadar şaşırılmıştı. O görüntüyü almak için yapılan fedakârlık ve Tomanın parçalanışı çok heyecan vermişti. Hayatım boyunca unutmayacağım.”

B.Ş: “Belli bir süreden sonra Qoser’e geçecektim, geçmek istemiyordum aslında hem Rohat arkadaşı bırakıyorum diye, hem de Nisêbîn’de başlamıştık, yoldaşları bırakmak istemiyordum. Zaten Qoser alanına geçerken düşman tarafından tutuklandım.”

A.B: “Şehid Lokman’dan sonra Alika mahallesi tutuldu. Dicle ve Yenışehir Mahallesi bu muntıkaya giriyor. Yenışehir mahallesinin yarısı İpek Yoluna bakıyor. Evler sık değil, boş arazidir. Elimizde değildi, düşman caddeyi kullanıyordu. Halkın bir kesimi ilk hendek kazdığımızda tepkilenmişti ama gittikçe bizlere alıştı ve destek sunmaya başladılar. Destekte bulundular ve bizimle beraber mücadele etmeye başladılar. Önce, “siz, gençler rahat durmuyorsunuz” diyorlardı ve biz de, “barış, savaşa kazanılır.” diyorduk. Özgürlük savaşıyla kazanılırdı. Gün geçtikçe halk bizi sevdi. Hendek, alan tutma için bir taktikti. İlk defa Nisêbîn’de sokağa çıkma yaşı oldu, sanırım bir-iki haftaya yakın bir süreçti. Halkın bir bölümü alanları boşalttı, inanmıyordu bizim direnebileceğimize, “gençlerdir” diyorlardı. Bir haftada düşman otuz altı kayıp verdi, üç sivil yaşamını yitirdi. Düşman böyle darbe alacağını bilmiyordu. Şehit Baxtiyar, bir yandan mayınları taşıyor diğer taraftan eliyle kabloyu çekip diğer Toma da mayını patlatıyordu. Bu, muhteşem bir direnişti.”

NETLEŞME SÜREÇLERİ

Gece Amed’e döndüm. Gece ilerlemişti. Zinar ve Meral aradılar. Meral, Sur’daydı. Zinar’ı aradım. Zinar ile Hasret, Sur’dan çıkıyorlarmış şimdi. Arabayla almaya geldiler. Arabada uyuyakaldım. Telefon çalıyordu, Meral ile zaten az önce konuşmuştum. Meral, telefonda ağlıyordu, “Sakin ol, sakin ol” dedim. Telefonu kapattım, sinirlendim. İlk defa bu kadar yakın olduğumuz yoldaşlar yaralanıyordu gözümüzün önünde ama biz düşmanı unutup, her şeyi unutup telefonda açık açık konuşamazdık ki! Hasret ve Zinar merakla, “ne oldu, bir şey mi oldu, birine bir şey oldu” demeye başlamışlardı. Kafamı hemen toplamalıydım. Olmaz ki ama. O, Sur’un en sempatik ve becerikli direnişçisi. Bu da nereden çıkmıştı şimdi gecenin bu saatinde. Kafamdaki bu soruları yansıtmak istemiyordum. Hasret hiç anlamadığım ve bağlantısını kuramadığım bir şey söylüyordu, “kesin kendilerinde patladı” diyordu. Zinar, “açmayın ama demiştik” gibi cümleler kuruyordu. Merak sırası, peş

peşe soru sorma sırası benimdi. Sur'da mayın yapan, taktiği üreten, en tempolu ve hızlı olan arkadaş, Bulut Heval elinde mayın patlamış yanlılıkla. Her iki eli de bileklerinden itibaren kopmuş. Bombanın üzerinde, "*Faraşın arkadaş için*" yazıyordu. Küçük, yumurta şeklinde bir bomba. Odanın içinde çok tüp varmış. Mayına ya basınç uygulandığı için ya da başka bir sebepten kaynaklı duman çıkıyor ve tüm tüpler patlamasın diye Bulut, bombayı ellerine alıyor ve tam dışarı atacakken onun elinde patlıyor. Halaydan koşa koşa gelmiş Meral, Faraşın ve diğer gençler. Faraşın şok olmuş ve "*benim yüzümden*" deyip, bayılmış. Meral ellerini kanın hala aktığı dirsek uçlarına dayıyor ve kanını kimse engelleyemiyor. Zinar hemen dağ kapıya gitti, aldı ve tedavi için bir yere götürmeliydik. Bizden önce halktan bazı gençler götürmüşlerdi onu. O zaman tüm arkadaşlar öfkeliydi. Hem başarılı biriydi hem de seviyorduk Bulut Heval'i. Ancak savaş gerçekliği acımasız ve gerçektir. Savaşmayı öğreniyorduk ve inşa etmemenin acısını, komünlerin olmamasının, meclislerin görevlerini yerine getirmemesinin acısını derin ve büyük yaşıyorduk ve daha da yaşayacaktık. Düşmana karşı silahla savaşmak, düşmanı vurmak her zaman için en büyük istekti. Kurdistan gençliğinin düşmana olan öfkesini kimse anlayamazdı! Alan tutuyorsun ama sağlığını yok. Bunu ileride anlayacaktık. Çatışmalar büyüyecekti, ablukalar başlayacaktı, sağlıkçı olmayacaktı ve küçük bir yaradan da şehit verecektik. Bazı yoldaşlar, sadece kolundan yaralandı diye şehit düşecekti ve biz işin ne kadar ciddi olduğunu o zaman anlayacaktık.

İki gün sonra Sur'a gidiyordum. Heval Serhildan'ın yanına gidiyordum, Remziye ananın evinde duruyordu. Onunla oturup konuşmak iyi geliyordu. Basın açıklaması yazmamı istedi. Sur'da bazı gençler toplu katılım yapacaklardı. Basın açıklamasını yazdım ve çağrıda bulunduk. Meral'in durumunu sordum. "*Êrîş'ten sonra iyi geldi burası, şimdi de Sur'dan çıkmıyor*" deyince, ikimiz de güldük. Akşam Serhildan Hevalle kaldım. "*Faraşın yarın gidecek, bu gece kalırsız beraber, Faraşın gelsin beraber tava yapın he*" dedi. Kaldım. Serhildan'ın yoldaşlarına olan bağlılığı her zaman için farklıydı. Onu kırmak mümkün mü diyeceğim ama zaten komutanımızdı ve onun her cümlesi talimattı. O hem yoldaşlarının hem de içerisinde olduğumuz anın değerini iyi bilirdi. Serhildan'ı tanıyanlar da benden farksız düşünmüyorlardı. Malum konu Serhildan Heval ise yüreklerimiz bir olurdu.

L.S: “Biz Serhildan Hevalle ya 2013 sonlarıydı ya da 2014 başlarıydı tanıştık. Serhildan Heval bir eğitime girmişti. Ondan önce Serhildan Heval’i duyuyorduk. Daha önce bir çalışma yürütmüştü. Herkes soruyordu; “bu arkadaş nereye gitmiş” diye. Amed’de çalışma yürütmüştü. MEGAM’da çalışmıştı. (Gençlik Merkezi) Aileler, gençlerle çok geniş bir ilişkisi vardı. Birlikte çalışma yürüttük, birçok alana da birlikte gidip geldik. O dönem çalışma yürüttüğümüz birçok arkadaş ya özyönetim direnişlerinde şehit düştü ya da tutuklandı. Ama çok kolektif bir ekip vardı. Müthiş eleştirel bir güçtü. Birbirimizi çok eleştiriyorduk. Heval Serhildan da öyleydi. Ama Heval Serhildan’ın çok dikkat çekici özellikleri vardı. Bir kere çok enerjikti yerinde duramıyordu.”

Y.Z: “Serhildan Arkadaşın emeğinden bahsedilebilir. O kum torbalarını at arabasıyla getirecektik, ucundan tutup getiriyorduk. Torbalar arabanın üzerindeyken Heval Serhildan, arabayı hendeğin olduğu yere kadar taşıyordu. Örgüt çalışmasına çok ciddi yaklaşıyordu. En ufak bir şeyde dahi o ağırlıkla ciddiyetle yaklaşıyordu ve o konuyu çözene kadar da mücadele ediyordu. İnsan baktığı zaman etkileniyordu.”

L.S: “Mesela diyelim bir toplantıdayız, toplantı uzun sürmüş bir an önce planlamaya geçmemiz lazım, karar almamız lazım, harekete geçmemiz lazım artık oraya doğru gidince Serhildan Heval’in eli ayağı titriyordu, yerinde duramıyordu, ellerini sallamaya başlıyordu. Harekete geçme sinyali gibiydi. Sıkıldığı zaman böyle hareketler yapmaya başlıyordu. Çok enerjikti, hareketliydi, eylemciydi, yerinde durmuyordu. Genel çalışmalarla ilgileniyordu. YDG-H sözcülüğünde yer alıyordu. Ama yereldeki tüm çalışmalara da katılıyordu. Eylemlere gidiyordu, toplantılar oluyordu, gençlik toplantılarına gidiyordu. Her arkadaşla tek tek konuşuyordu. İnsanlarla müthiş ilgilenen bir düzeyi vardı. Serhildan Hevalle bizim ortak kullandığımız çok ilişki vardı, aileler vs. Her ailede Heval Serhildan’ın yeri çok farklıydı. Onunla çalışan herkes devam etmiştir. Onunla çalışanlar ondan sonra kopmuyorlar. Sürekli çalışmalarda kalan bir şey oluyordu ailelerde. Heval Serhildan’ın çok komik şeyleri de vardı. Bir gülüşü vardı ki, sürekli kahkahasını tutmaya çalışıyordu, çok yüksek bir sesi vardı. Heval Serhildan kahkaha atınca sürekli ağzını tutuyordu. Çünkü çok yüksek sesle kahkaha atıyordu. Böyle sürekli gülen enerji dolu bir arkadaştı.”

Bir kadın arkadaş vardı, çatışma yoğunlaşınca Faraşîn'i mevzide bırakıp gitmiş. Örgüt, “Herkesin netleşeceği bir süreç yaşıyoruz” tespitiinde bulunuyordu o dönem. Kadın arkadaş, daha önce de gençliğin çalışmasını yürütüyordu. Vay be! Neler neler konuşuyordu. Her şey pratikte biter demek ki. Kim geri adım atarsa atsin, biz gençlik olarak geri adım atmayacaktık. Hiçbir gidiş, bu devrime gölge düşürmeyecekti. Tüm gençlik devrimde sözleştik ve ne olursa olsun bu devrim olacaktı. Sonuna kadar direniş! Direniş! Direniş!

Remziye Ana'nın evindeydik. Küçük, uzun kahverengi bir kapısı vardı. Hemen kapıda dar bir koridor, mutfak ve banyo, tuvalet yapışık, sağa dönünce bir oda. Odanın kapısında çamaşır makinası var. Küçük bir odası vardı zaten, küçük iki koltuk koymuştu. Biz yerde oturuyorduk. Koltukta çocuğuna süt veriyordu. Bêritan'a süt veriyordu, diğerlerini sordum. “*Arkadaşlarla hendek kaziler*” dedi. Xeyrî arkadaş geldi. “*Hangi Xeyrî? Uzun Xeyrî*” diyorduk kendi kendimize. Xeyrî, yüzünü kapatıp her gece ajitasyon ve propaganda yapıp, Bağlar halkına ve Kaynaratepe halkına sesleniyordu. Ve sonu her zamanki gibi biber gazı ile bitiyordu. Bir bulsak bunu icat edeni! Sur' a gittiğimiz hemen hemen her gece, Serhildan Heval, “O tedavi için gelmiş, söyle çıkmasın, yüzünü kapatmasın dışarlarda” diyordu. Aynısını aktarsam da gençlik işte yahu dinlemiyor.

Serhat içeri girdi, ayağa kalktık, selamlaştık. Remziye Ana, pozisyonunu değiştirmede. Başındaki beyaz kefiye ile göğsünü örttü hafifçe, bir eli çocuğu tuttuğundan, diğer eliyle Serhat ile selamlaştı. Kurdistan'da sokakta bile çocuk emzirilirdi, bu Kurdistan toplumunda ayıp değildi, günah değildi. Ana ve çocuk Kurdistan toplumunda kutsalı!

Aşağı mahalleden çatışma sesleri yükseliyordu. “*Hele kanalı aç, bak ne diyor*” dedik. O da ne, Meral canlı yayında. Heyecanlı heyecanlı, izin vermiyordu Erdal ER konuşsun. Gürültü çıkartma sesleri geliyordu, hemen onun olduğu mahalleye doğru gittim. Remziye Ana'nın evinden çıkınca küçük bir dükkan vardı, sağa dönüyorum köşeden, açılmış çukurlar var. Havai fişekler patlatılıyordu. Çukura girmeden sola dönüyorum, köşede bir sürü çocuk gürültü çıkartıyordu. Bazı gençler Meral'in etrafına toplanmış, slogan atıyorlardı. Meralin elinde telefon Erdal Er ile konuşuyordu. Meral'i görünce kendimi tutamadım ve gülmeye başladım. Meral heyecanla bana bakıp gülüyordu ve “*analar zılgıtlarla gençlere eşlik ediyor*” diyordu. Onu söylerken bana da el işareti ile “*hadi hadi zılgıt*

zılgıt” diyordu. Bir eliyle telefonu tutuyordu. Ben başladım zılgıt atmaya, Meral da eşlik edip, gülüyordu, zılgıt atıyordu. Erdal Er ve o an orada olmayan herkes, zılgıtları bizim attığımızı öğrenemedi. Ve bu herkese moral verdi.

Eylül ayı çatışmalarla geçti. Bağlar ve Kaynartepe tutulacaktı. Bağlar’da sokaklar çok geniş onun için zorlanmalar oluyordu. HÜDA-PAR kitlesi de vardı Bağlar’da ve istihbaratta yoğunlu. Başka yerler de tutulursa ya da eylemler olursa Sur’u rahat tutarız. Eee, hani Türkiye’de eylem! Neyse hayır yok sanırım Türkiye’den. Bağlar tutulmaya çalışılıyordu. Zinar, yüzünü kapatmıştı, kepçeyle hendek kazıyordu. Gençliğin birçok kadrosu gelmişti. HPG’den de bir-iki arkadaşın olduğunu akşam vakti anlayacaktım. Düşman saldırmış ve geri çekilme olmuştu.

HPG’NİN İÇ İŞLERİ

Zinar aradı, hemen gittim. Sümer Park tarafında onu bekliyordum. Köşeye başka bir adam da geldi. Adam, beni tepeden tırnağa süzüyordu. “*Acaba polis mi*” diye düşünüyorum. Ne polisi bildiğin sapık! Soru sordu, hiç orali olmadım. Kadınlar ne zaman rahatça yürüyecek şu sokaklarda. Eee, bir yerim de açık değil, demek ki bir erkek için önemli olan sadece kadın olmasıydı. Sırf bunun için bile olsa tüm kadınları tutulan alanlara götürmemiz gerekiyordu. PKK’nin olduğu yerde kadın olurdu, özgürlük olurdu, güven olurdu. Tam niyetlendik adama cevap vermeye, adamın yanına yaklaştım. Zinar araba ile hemen önümde duruyordu. İndi arabadan, adama doğru yürüdü, “*xerdir bremin*” dedi. Benim bile sonradan şaşırdığım bir cümle kurdum, “*Arkadaş adres sordu Zinar Heval, hadi gidelim*” der demez hemen Zinar’ın yanına öne bindim. Ama Zinar geçiştirdiğimi anladı. “*Bu ne klasik kadınca bir duruştu*” dedim içimden. Çünkü normalde bu adamı tokatlamamı bekliyordu. Bu sapığı alıp iyicene döveceksin, bak bir daha yapıyor mu yaklaşımımı sürdürüyordum. Acaba erkeklerin bazen feodal olması iyi midir diye düşünüyorum. Tabi bunun da bir yanılgı olduğunu biliyorum.

Zinar ile beraber Huzurevlerine gittik. Bir eve gittik ama Zinar sürekli etrafa bakıyordu. Arabayı karanlık bir sokağa park etti, yarım saat boyunca yürüdük. Hiç sormuyordum nereye gidiyoruz diye, “*vardır bir bildiği*” diyordum. Dar bir mahalleye girdik, karanlıktı. Merdiven çıkıyoruz, bazı binalar var. Merdiven çıkıyorsun ondan sonra kapıya ulaşıyorsun. Yıkık-dökük bir binaydı, kocaman

kahverengi bir kapısı vardı. İçeri girdik. Sırtını kapıya yasladı, beş dakika bekledi. “*Bakalım binaya biri girecek mi?*” diyordu. Ben de sırtımı yasladım. “Yahu iyi hoş, arkadaşız ama erkektir sonuçta” diyordum kendi kendime. “Niye geldik ki?” Sonra da böyle düşündüğüm için kızıyorum kendime, “*Çawa çebû ya bu kadar savaştın içerisinde, yok artık*” diyorum. Ve Zinar’a güvenmem gerektiğini tekrar hatırlıyordum. Beyaz, biraz kırık bir kapıdan içeri geçtik. Kimse yok evde. E, niye geldik ki! O da ne! Bir baktım yerde halının üstünde bir erkek arkadaş, sırt üstü uzanmış, bacağından kanlar akıyor. Kıpırdamıyor. Zinar soğukkanlıydı genelde ama bu seferki tedirginliğini anlıyordum, yüzüne yansıyor. Çünkü yerde yatan yoldaş bir gerillaydı. Ben de böylelikle HPG’NİN işlerine girmiş bulunuyordum. Ondan sonra gelen-giden birçok arkadaş a yer ayarlamak için Zinar’ın işi olduğunda ben gidiyordum, karşılıyordum. Sırtımdan soğuk bir damla su aşağı doğru iniyor, terliyordum. Kendimi tutmalıydım. Oysa ki kan görünce bayılıyordum. Ancak birinin bayılması başka bir yoldaşın şehadetine yol açabiliyordu. Kahverengi bir pantolon vardı üstünde. Zinar’a bakıyorum, “*Ne oldu?*” der gibi bakınca başladı anlatmaya. Bu erkek arkadaş suikastçıydı. İsmi Armanç’tı. Bağlar’da çatışma sırasında nerden geldiğini görmediği bir kurşun sol dizinden girmiş, arkadan çıkmış ama param parça olmuştu bacağı. Eee, ben bir şey bilmiyorum ki nasıl yapacağız. Hemen başımdaki kefiyeyi bağladım bacağına, analardan görmüştük o kadar. Gerilla arkadaş, ter içinde kalmış ama sesi hiç çıkmıyordu. Demek ki o kitaplarda hep bahsedilen gerilla iradesi böyleydi. Ben de buna şu anda şahitlik ediyordum. Erkek arkadaş, zar zor konuştu, hiçbir şey anlamadım. Kulağımı yakınlıktırdım, kan içinde ama hiç sesi çıkmıyor. “*Çan...ta...da iğne var, vur*” dedi. Ama ben bilmiyorum ki; bir bakış attım Zinar’a, “*Şimdi felç olursa ne derim ben örgüte*” diyordum bakışlarımla. Zinar’da kızdı. “*Ben de diyordum sen cin gibisin hal edersin.*” Neyime güveniyorsam, hemen çantayı açtım, iğneyi erkek arkadaşın eline verdim. Bir şeyler koydu içine, elime verdi. “*Bacağımın üst kısmına Heval*” dedi. Zinar’a bakıyordum, ona bakıyordum. Kararsız kaldım. Ya bir şey olursa! Zinar bana baktı ve “*Heval Azad dedi ki sağlam gelsin.*” Aha demek ki Lice’den gelmiş. Bir anda vurduğum iğneyi. Ter attım resmen. Pantolonunu yavaşça çıkarttık Heval Zinar ile. Ondan önce belki utanır diye dışarı çıktım, Zinar gene çağırdı, “*Tek yapamam ki*” dedi. Erkek arkadaş çok utanıyordu, ben de “*ben*

senin yoldaşınım” dedim. Bunu söylerken utanıyordum ama nasıl olsa Zinar da var diyordum. Aslında PKK’de erkek ve kadının özgünlüğü çok netti. Ancak yoldaşlık, cinsiyeti unutup yoldaşlığa olan bağlılık her şeyden önemliydi. Pantolonunu banyoya götürdüm. Kefiye bağladık ama kan hiç durmuyordu. Bir kefiye daha istedim Zinar’dan, gitmiş mutfakta tezgâhın önüne bağlanan bezi getirmiş. Bezi bana verdi. Ben arkadaşşa hem utanarak hem de rahat olsun diye gülümseyerek bezi bacağına bağlarken, Zinar da evin pencerelerinden dışarı bakıp, perdeyi örtüyordu. Evden dışarı çıktım, sağlıkçı getirmek için, belki ayağında kurşun kalmıştır diye, sonuçta biz bilmiyorduk. Koşturuyordum. Daha çok geç olmasın. Gittim, toplumsal alandan bir erkek arkadaşla konuştum, “Bir şey yapamayız ki, çok yaralı var” cümleler sıralıyordu, sonunu dinlemedim ve merdivenlerden yukarı çıktım ve yakında ki başka bir yere gittim. Üst kata çıktım. Odasından bir arkadaş çıktı, söylene söylene “Olmaz olmaz” diyordu. Arkasından benim tanıdığım bir erkek arkadaş çıkınca sordum, “Ne oldu ki?” “Gelmiş bana olmazın teorisini yapıyor, Farqîn’de olmuyor” diyordu. Çok sinirliydi, bir anda yüzündeki tüm mimikler değişiyordu, “ya siz neredesiniz, çok özledik sizi ha, yerinizde durmuyorsunuz?” dedi. “Eee, demiştik ya pasifzm yenilgiye götürür” dedim. Gülmeye başladı. Ben gülümseyince “ne oldu?” dedi, ancak ben ter atıyordum. Konuşmaya başladım, “ama birçok yaralı var tek tek ilgilenemeyiz” dediler. Sur’da olanları yanı başındaki Balıkçılarbaşı bile bilmezken, dışarda olanı, kurumda oturan biri nasıl bilirdi ki! Sıkmadım canımı arabaya binip sağlık işleriyle ilgili kuruma gidiyordum. Arkadaşlar demişti ki, yaralıları yurtsever ailelerin yanına götürün. Sağlıkçılar oradadır dediler. Üst kata çıktım. Kemal diye bir gençle konuştum. Sağlıkçıların sözcüsüymüş. Tartışıyordum sakince onunla. “Çatışmalar yoğun sağlıkçı yok, arkadaş ayağından yaralı, kan kaybediyor. Farqîn’de genç bir çocuk Bilal Meygir kan kaybından şehit düştü. Gel bir şey yap, imkân sağlayalım” dedim. “Çatışmada olmaz, yapamam, arkadaşşı hastaneye götürün” dedi. Ne olduğunu anlamadım ama bir baktım karşımda duran erkeğe bir tokat yapıştırdım. “Terbiyesiz” dedi. Bir tane daha vurdum, “bela mısın” diyordu ve daha bir sürü şey diyordu. Oturdum merdivenlerde ağlayacağım ama ağlayamıyorum ki. Ama ne yapacağım. “Biraz feodal olsaydın, ş...z...” diye küfür ediyordum. Tabi oradakiler beni sakinleştiriyor.

“Ancek gençler bir şey yapsın babam, hele çay getirek sana, sakın ol Heval” diyordu. Beklemedim ve dışarı çıktım. Aklıma, Rojhat doktor geldi. Daha önce bir saldırıya uğramıştım Bağlar’da ve bu doktor *“iyidir”* demişlerdi. Sonra aramız iyi olunca, *“bir şey olursa gel yoldaş”* demişti. Bastım gittim kadın doğum hastanesine. Durumu anlattım. Ohoo Rojhat yoldaş bizden daha kötü. Bismil’den gelmiş. *“Arîn”* ya da *“Asmîn”* adını tam hatırlayamadığım bir kadın gerilla arkadaşın tedavisini yapamamış ve kadın arkadaş düşmanın eline geçmiş. İşkence etmişler, çok etkilenmiş. Onu dinliyordum ama Zinar’ı ve arkadaşı merak ediyordum. Karanlık sokağa tekrar girdik, *“yahu bu gençlik”* dedi ve kafasını sağa sola döndürüyordu. *“İllegal işlere bulaştırdın ya beni, Allah belanı vermesin”* diyordu. Bende içimden, *“yahu Heval, sen taa Lice’ye Heval Çiyager’in yanına gidiyorsun, sanki çok legal iş yapıyorsun da şimdi bize mi söylüyorsun”* dedim. Doktor Rojhat tam kapıya vuracaktı ki Zinar kapıyı açtı. İçeri geçtik, doktor odaya girince şok geçirmiş gibi bize bakıyordu. İkimizde susuyoruz. Zinar, arkadaşın yüzünü temizlemiş, kanı silmiş ve başının altına yastık koymuş, bir bez ile sürekli terini silmiş ve üstüne bir battaniye örtmüştü. Doktor Rojhat, saniyeler içerisinde şoku atlattı ve hemen arkadaşın yanına yaklaştı, elini alnına götürdü. Arkadaş ter içerisinde, bacağı mosmor olmuştu. Kan birikmişti dizinin üstünde. Rojhat yine arkasına baktı ve benle Zinar’a, *“ne bakıyorsunuz, burası çok soğuk, sobayı yaksanıza.”* Zinar, elektrik sobasını taktı. Doktor Rojhat hemen, *“Siz ayaklarından tutun ben de omuzundan kanepeye yatalım”* dedi. Ayaklarını hareket ettiremiyordu. Biz ayaklarından tutunca, bacağının çok acıdığını alnındaki terden ve dişlerini sıkmasından anlıyordum. Kanepeye yatırdık. Burada kimse kalmıyordu. E, bizde kalamayız ki, ne yapacağız. Yurtsever bir ev buluruz da ama sonuçta bir gerilladır ve yaralıdır. Ürkek davranabilirdi halk. Üstelik her gün sabah dokuzda iğne vurulması gerekiyordu, hem de iki iğne. O gece orada kaldık, doktor gitti. Arkadaş iğnenin etkisiyle uyudu. Kanepede yanında oturmıştım, öylece arkadaşın yüzüne bakıyordum, alnına koyuyorum elimi, terine bakmak istiyordum. İçimden hiç konuşmuyordum bile. Sadece Başkan Apo’nun, *“Güzellikler uğruna olmasa, dökülen her kan cinayettir, düşman her şeyiyle üzerimize geliyorsa topyekûn direneceğiz”* dediği cümle geldi aklıma. Mutfağa gittim. Zinar çay yapmış. Yerde beyaz bir poşetin içinde ilaçlar vardı. *“Ne ki?”*

diyordum kendi kendime. Jetokainler (uyuşturucu) var. Onu tek okuyorum, diğerleri hepsi iğneler ve başka başka ilaçlar. Hiç anlamıyordum. İkimiz de konuşmuyorduk, “*Heval cîne sus pus oldun*” dedi. Zinar’ın gözlerine bakıyordum. Gözlerim doldu. Zinar’da hemen, “*Ohoo sen Sara Hevalden daha duyusalmışsın*” diyordu. O zaman anladım ki Zinar’a götürdüğüm kitapları sürekli okuyormuş. İçimden çok mutlu oldum. Zinar’a baktım; “*Hiii! Zinar, bizim Heval Osman’ın yengesi var ya, çok yurtsever, onların evleri var burada. Osman’a söyleyelim gizliden arkadaşı oraya götürelim.*” Osman’a ulaştık, konuştuk. Yengesi demiş ki, “*O gelirse eve, biz Farqîn’e gidelim ki rahat etsin. Sizden biri yanında kalır*” demiş. Biz de sonraki gün, gece onu arabayla oraya götürdük. Zinar yanında kalıyordu. Belkis diye bir ilişkimiz vardı Kuruçeşme’de. İğne vurmayı biliyordu, onu da arabayla getirdik. Bize de gösterdi. Sonra ki günler Zinar vurdu. Zaten dört gün sonra da tedavi için başka yere gönderildi.

Devrim inançtı, güzellikti, yeni, özgür bir yaşam ve Kurdistan’dı. Ancak şu anda somut bir şekilde gördüklerimi aslında devrimdi. “*Demek ki devrim böyle bir şey*” diyorduk artık. Çatışmalar yoğunlaşacak, savaş gittikçe artacak ve devrim isteği her gün daha da çoğalacaktı, intikam çok köklü olarak filizlenecekti. Ve fedailiğin tohumları yeniden yeşerecekti Kurdistan topraklarında. Bunu önceden ön göremiyorduk. Ta ki Ekim’deki dört günlük büyük çatışma süreci başlayana kadar.

Artık Ekim ayına girecektik, çatışmalar yoğunlaşmıştı Farqîn’de, Cizîr’de ve Nisêbîn’de. Ancak Sur’a düşman çok fazla yönelmemişti. Savaş süreci yoğunlaşırsa bir daha toplanamayacağımızı Heval Ferman(Şehit Jiyan) anlatmıştı. Şehit Êrîş’in şehadetinden sonra Meral ve Osman arkadaşlar çok kötü olmuştu. Hêlîn arkadaş Gever’de şehit düşen Rozelin arkadaşın cenazesini görmüş ve kötü olmuştu. Düşman, Rozelin Heval’in cenazesiyle oynamıştı. Devlet kadını hedef almıştı. Türk faşizmi Kurdistan topraklarında ortaya çıkan her serhildan, başkaldırı ve direnişte kadını hedef alıyordu. Çünkü kadın teslim olmazdı! Arkadaşları toplamak ve konuşmak daha iyiydi. Konuşmaya başladığım an da hepsi ağlamaya başladı. “*Savaşmıyoruz, yoldaşlarımız şehit düşüyor biz sadece çekim yapıyoruz, biz militan değil miyiz? Yoldaşımızın cenazesini çekiyoruz, ağrıma gidiyor, bizde savaşabiliriz*” gibi cümleler ard arda geldi. İçten içe hepsine hak veriyordum ama moral vermek, onları örgüte

çekmek, bu alanı güçlü tutma sorumluluğum vardı. Savaş sahası, insanın en netleştiği yerdi. O zamana kadar bunu birçok yoldaş söylüyordu ama en anlam verdiğim ve bunu bizzat gördüğüm yer şu an'dı, şimdiydi! Uzun uzun konuştuk, tartıştık. Az önce sıralanan her cümleyle kendim de sürekli yürek ve beyinle kavga içerisindeydim. Ancak örgüt çalışmasını başarılı kılmadan olmazdı. Devrim bedel istiyordu. Savaş böyleydi. Kurdistan'da yaşanan süreç buydu. Devrime bedel verdiklerimizin hayalleri ve amaçlarına bağlılık intikamı körüklüyordu. Düşmana hiç bu kadar öfke duymamıştım. Evet, bir düşmandan söz edilirdi, tanıdığımızı söylerdik düşmanı, Bakurê Kurdistan'da tanımaya başlıyorduk. Ve düşman gerçek yüzünü her gösterdiğinde acı büyüyecekti ve öfke artacaktı. Gençlik olarak, halk olarak, kadın olarak intikama gebe kalacaktık! “Başarı sözü” verdik birbirimize, vazgeçmeden, “kaybedilir miyiz acaba” fikrini bir saniye bile kafamızdan geçirmeyecektik. Biz de yarın öbür gün şehit olabiliriz, en yakınımızda ki de şehit düşebilir gerçeği sürekli kafamızda ve yüreğimizde dolansa da yanımızdaki yoldaşların şehit düşeceğini, bir daha onlara sarılamamayı, çay içememeyi ve halay çekememeyi, eylemlerde beraber slogan atamamayı hiç mi hiç, ne hayal ediyorduk ne de aklımıza getiriyorduk. Evet, devrim olmalıydı, olacaktı. Hayal ediyorduk, ama o hayallerde yoldaşlarımızın şehadetleri yoktu. Aslında hepimiz birbirimizi yeni yeni tanıyorduk. Çalışma alanlarına dağıldık, uzun bir süre hatta belki de hiç görüşmeyecektik. Kucaklaştık ve ayrıldık. Bu seferki sarılma ne kadar da farklı. Şehadet gerçekliğinden kaynaklı mı?

GENERAL GENÇLİĞİ SELAMLADI

K.M.B: “Arkadaşları aradığımı söyledim ve beni götürdüler arkadaşların yanına. Pala arkadaşla birlikte Mahir arkadaşı (gençlik kadrosu) vardı. Pala arkadaş kim olduğumu sordu ve ben de katılıma geldiğimi söyleyince bir silah verdi elime o kadar. Koçerler mahallesinde kaldım. Heval Baxtiyar'ı tanıdım. Heval Baxtiyar'ın tarzından, konuşmasından etkilenmemek elde değildi. Hazırlıklar yapıyorduk. Yasak başladı, bir-iki hafta sürdü. En uzun kalacağım yasaklardan ilkiydi. Ben ve Hurî Golê, Harun Heval ve Heval Bedran vardı yerelden. Biz Koçerler mahallesinde aynı mevzideydik. Yoldaşlık o mevzide belli oldu. Koçerler mahallesine bir saldırı olmadı. Daha çok Çağ Çağ caddesine saldırı oldu. Sivil kayıplarımız vardı. Şehit Gelhat hattında geri çekilme oldu. Heval Hêvî, Heval

Rojhat ve Heval Seyid (Muhammed Altunkaynak), Heval Rizgar vardı. Heval Rizgar ve Heval Seyid şehit düştü. Heval Rojhat yerelden arkadaştı, o da yaralandı. Düşman Şehit Gelhat hattını aldı. Düşman mahalleye girince yerelerde umutsuzluk oldu. Şirin sokağında yoğun saldırılar vardı. On dört gün sonra yasak kalktı.”

A.B: “Yasaktan sonra, Cemal Heval gençliği selamlamıştı. Bunu duyduğumuzda daha çok eylem yapmak istiyorduk. Bir mahalleye kadar gelmişti düşman. O sokağı tekrar ele geçirdik. Ve ondan sonra mahalleyi terkeden birçok kimse geri geldi. Biz onları karşıladığımızda pişmanlık bakışları vardı. “Keşke gitmeseydik” der gibi bakıyorlardı. Nisêbîn’de büyüdüğüm için yerelden tanıdığım gençleri kurtuluş saflarına çağırıyordum, nöbet tutuyorlardı. Birimler oluşuyorduk. Her şey irademiz ile oluyordu. Çünkü silah bile kullanmayı bilmeyen gençler vardı. Üç mahalle tutuldu, Nisêbîn’ in en büyük mahalleleriydi. Kışla mahallesi tutulacaktı. Askeri tabur bir tarafta, bir tarafta polis var, zordu ancak geri çekildik. Düşman hakimiyeti fazlaydı. Tuttuğumuz dört mahalleyi sağlama almaya başladık.”

K.M.B: “Yasaktan sonra herkes işin ciddiyetine vardı, onun için yerelden bazı gençler gitse de bazı gençler de daha çok kararlaşıyordu. Biz ideolojik hiçbir eğitim görmemiştik ancak, “PKK PKK idi” bunu bilmek yeterliydi savaşmak için. Silah kullanmayı da bilmiyorduk. Biz küçükken bile sadec, “Bijî Serok Apo” diyorduk, “Apo, jî bo me şer dikê” o kadar. Hurî Golê diye bir genç vardı. Çok iyi savaşıyordu, gençler ondan söz ediyorlardı. Çarşıya giderken yakalandı. Gençler çok etkilendi. “O, yoksa biz de savaşamayız” dediler. Çok iyi Bisving kullanıyordu. Düşmana sadece bir kere Bisving vurdu, düşman Şirin mahallesine giremedi. YPG’de de kalmıştı, tecrübesi vardı, korkusuz biriydi. On dört günde on dokuz zırhlı aracı darbeledi. Cesaretliydi. Onun cesaretinden etkilenmiştik.”

Bakurê Kurdistanî Özgürleştirme Hamlesini Televizyonda Görüpte Nisêbîn’e Giden Başka Bir Yoldaşta Şunları Anlatıyordu:

AR.: “Üniversite yıllarında tanıdım partiyi. O zamanlar alan tutmalar başlamıştı ve savaş vardı. Caddenin ortasında şehit düşen bir Ana vardı. O ara, “Bu kadın benim de Anam olabilirdi” dedim. Düşman vurmuştu onu. Bu beni çok etkiledi. “Bu Ananın, çocukların intikamını alacağım” dedim. Bir eğitimden sonra Nisêbîn alanına

düzenlendim. Üç arkadaş gittik Nisêbîn'e. Alan tutulmuştu. Arkadaşlar barikatları, hendekleri yapmıştı."

K.M.B: *"Yasaktan sonra hendekleri ve barikatları daha çok sağlamlaştırdık. O dönem Sur'da, Cizîr'de yasaklar başladı. İstanbul'dan, Avrupa'dan, Wan'dan gelenler vardı, bizimle beraber savaşmak istiyorlardı. Ama, "yapamam, savaşamam, savaşı istemiyoruz" diye gidenler de vardı. Geceleri sürekli çalışıyorduk, dörtte beşte ancak uyuyorduk, saat dokuzda, onda tekrar çalışıyorduk. Orda seni tutan en güzel şey yoldaşıktır. Hiç çıkmak istemiyordum ben. İki üç-gün bir yasak daha oldu. Mevziler değişti. Ben, Heval Ronî, Heval Rojhat Koçerler mahallesindeydik. Düşman en çok Kordon sokakta saldırdı, darbe de çok aldı. Düşman sızarak gelmişti, arkadaşlar geri çekilmedi. Arkadaşlar damların üstündeydiler, her yere hakimdiler, orada şehit düşen olmadı. Baxtiyar arkadaş oradaydı. Tekrar dört günlük yasak oldu, en etkili yasaktı, yoğun saldırdı, özel hareketçılar gelmişti."*

BİBER XAZI VE QIRIK BİLAL

Sur'da gece boyunca çatışmadaydı arkadaşlar. Arkadaşlar artık gündüz de çatışmaya giriyorlar. Arkadaşlar eskiden gündüzleri çekiliyor, gece çatışmaya giriyorlardı. Sur'da Remziye Analarda oturuyorduk. Osman Heval aradı, "*Nisêbîn'de programı çektik, sen de gel istersen çekelim.*" dediğinde zaten gitmeye çok hevesliydim, "*olur*" tabi dedim. İyi de, Nisêbîn halkı Türkçe konuşmuyor ki, gençlerde Kürtçe konuşuyor sürekli. En iyisi biz genç basıncılarla bir program çekelim. Bu düşmanın kanalları halkın hendeklerden sürekli rahatsız olduğunu söylüyordu. En azından onlar halkla gençliğin birbirine olan bağlılıklarını, gençliğin nasıl başladığını, halkın yaklaşımlarını anlatırlar. Sonraki gün sabah erkenden Nisêbîn'e gittik. Hemen hemen hepimiz orada buluştuk. Yusuf, Yağmur ve Rohat konuklarımız oldu. Hêlîn ve Osman kameraman oldu. Önce Nisêbîn'den genel bir görüntü aldık, sonra da Atatürk Lisesi'nin oradan Koçerlerin yolunu tuttuk. Üst üste konulan piketlerle, beyaz torbalarla aralıklı olarak barikat yapılmıştı Koçerler mahallesinde. Havîn adında, esmer, hafif kısa boylu, sıcakkanlı bir kadın arkadaş karşıladı bizi. Ondan sonra Nisêbîn'de ismi Uğur olan ama benim Mordem olarak tanıdığım kişi karşıladı bizi. E, Botan arkadaş neredeydi. Kaldırıma geçtik, oturduk. Ana ve çocuklar vardı ve kamerayı gören birçok genç etrafımıza toplandı. Hepsisi ile sohbet

ediyoruz. Bir ana hemen kızını gönderiyor çay yapsın diye. Genelde zaten Nisêbîn’de saat akşam dörtten sonra tüm çocuklar sokaktadır, tüm analar kaldırımlarda oturup sohbet ediyorlardı. Aslında önceden tandırlar da sokaklardaydı ve analar ekmek yaptıklarında sohbet daha fazla olurdu, toplumsallaşma, duyarlılık daha fazlaydı. Belediyeler yolları yapacağız diye toplumsallığı bitirdiklerini bilselerdi gene yaparlar mıydı acaba! Kadın, ekmek yapmak için sokağa çıkıyordu, şimdi eve daha çok kapatıldığını bilseydi sanırım hepsi barikatların arkasına koşardı. Belediyeler daha sokakları betonlamamışken çocuklar oynarken hiçbir yerlerini kanatmazlardı. En azından toprağa düşüyorlardı. Onları binalara değil ama betonlaşan sokaklara hapis ettiklerini sanırım düşünmediler. Sonra da çocukları sokaklardan alıp, “*bak size park yaptık*” dediler. Oysa ki onlar zaten topraktan çamur, çamurdan bilye yapıyorlardı ve daha bir sürü oyuncak. Parklara da oyuncak koydular. Ve oyun alanları, sohbet alanları hatta gizli buluşmaların, yani sevginin bile alanı daralmış oldu. Oysa komşuluğu arttıran ve bunu toplumsallaşmaya eğriten durumların hepsi bunlardı. Böylelikle herkes birbirinden haberdardı. Şimdi her şeyden belediyeler haberdar. Farkında olmadan parçaladık. Ancak şu anda bu her kirli zihniyete ve köleliğe karşı barikatların arkasında, hendeklerin önünde var oluşumuzun savaşını vereceğiz.

Heval Havîn ve Uğur’da gençlerle oturmuşlar. Heval Havîn’in Şirnex’te şehit düştüğünü çok sonra öğrenecektim. Gerçekten Heval Havîn’in Nisêbîn halk örgütlemesinde çok emeği vardı. Oturduğumuz kaldırımın tam karşığı duvarında “*Berxwedan Jiyane*” yazıyordu. Renkli renkli kocaman harflerle çok güzel olmuştu. Bu düşünceler içerisindeyken bir motor sesi herkesin sesini bastırdı. Bu motoru heyecanlı gençler kullanıyordu, hatta bazen motorun önüne de radyo koyarlardı. Müziğin sesi her yerde yankılanırdı. Açık ve tozlu bir tişört vardı gencin üstünde, hafif sakallı ve bıyıklıydı. Motordan atladı sanki. Durdu önümüzde ve sıkıca sarıldı hepimize. Sonra bana dönerek, “*Kuranıma bilidim geleceğini Heval*” dedi. Ve böylelikle ta üniversite yıllarından beri “*qirix Bilal*” dediğim Heval Botan geldi. Ayakta Heval Botan ile konuşuyorduk. Alike ile Koçerler arasında geçişin biraz zorlaştığını, silah verdikleri her kişiyi yazdıklarını, halkın desteğinden söz ediyordu, o ara bizim de nerde program çekeceğimizi sordu. “*Berxwedan Jiyane*” duvarının önünde. Taxa Gelhat diyorlardı buraya artık. Hemen tüm gençleri harekete geçirdi. Yardım ettiler, tekerleri üst üste koyduk, ateş yaktık ortada,

konuklarımız oturdu, kamera için de sandalye falan getirdiler ve Botan da kaldırımın üstünde oturup bizi izlemeye başladı. Soru soruyorum katılımcılara, daha ikinci soruda burnum ve gözüm yanmaya başladı. Yağmur konuşuyor ama gözlerinden yaşlar akıyordu. Gençler dağılmaya başladılar. Hem Yağmur'un değerlendirmelerini dinliyordum hem de dışardan sesler, “*disê avêtin wa bê namusa*” diyen yorumları. Kameraya, “*işte bu şartlarda çekim yapıyoruz, biber gazının atılmadığı tek akşam olmuyor Nisêbîn’de*” diyordum ki, silah sesleri gelmeye başladı. Yağmur söz aldı ve “*işte bunun için gençler hendek kazıyor, barikatlar yapıyor*” dedi. Ben de gözlerimle Botan arkadaşı arıyordum. Arkamda durmuştu, bir kağıda yazı yazmıştı, kağıdı kamera arkasından bana gösteriyordu, “*Bir şey oldu gidiyorum. Kendine iyi bak*” dedi. Mermi sesleri gittikçe arttı, Havîn Arkadaş yanımıza yaklaşp “*Heval sanki güvenli değil, çekim yapmayın istersen*” dedi. Uygun gördük, bitirdik. Silah sesleri gittikçe artıyordu. Havîn arkadaş, ben ve Yağmur’u bir eve götürdü. Yusuf ve Osman’da Botan arkadaşın yanına gideceklerini söylediler. Saat biraz ilerleyince çatışma durdu. Sonradan iyi olduklarını aktardılar. Sabah buluştuk, konuştuk. Düşman, “*Kopriya Ahmet Kaya*” dedikleri köprüye saldırmış. O köprü, bir ucu hastane tarafından Çağ Çağ caddesine, bir ucu Hükümet Konağı tarafına, hemen sağ ve solunda da bir tarafında Musa Anter Parkından Koçerlere doğru, bir tarafı da Devlet Kütüphane yönünden Dört Yol çarşıya çıkıyordu. Yani hemen hemen her halükârda Koçerler Mahallesine çıkıyordu. Tam da bu stratejik yerde çatışma çıkmıştı. Gençler, düşmanın mahalleye girmesine müsaade etmedikleri için de çatışmalar çıkmıştı. Düşman saldıracakken gençler Molotoflarla düşmana saldırmıştı. Ve düşman bunun için biber gazına boğmuştu her yeri. O biber gazı olmasaydı da mertçe, göğüs göğüse savaşılsaydı... Gerçi zaten mertçe olsa, Türk Devleti, Kurdistan gençliğiyle savaşamazdı.

A.B: “*Tekrar yasak başladı ve halk bizi bırakmadı. Herkes evinin önünde battaniyesi ile oturmuş, sosyal yaşamına devam ediyordu. Herkes sokaktaydı. Çünkü direndiğimizi görmüşlerdi. Tanka-topa karşı Kleşle neler yapabildiğimizi görmüşlerdi. Halk terk etmedi. Perdelemeleri bile halk yaptı. Halk zaman zaman eleştiriyordu ancak manevi yönleri ve bağlılıkları çok güçlüydü, bizi bırakmıyorlardı. Direndik. Düşman ilerleyemedi. Sadece cenazelerini kaldırıyorlardı. Sivil kaybımız vardı. Düşmandan silah kaldırdığımız için cephanemiz çoğalıyordu. Askeri çalışmalara ağırlık vermiştik, halk ile çok*

ilişkilanmıyorduk. Belki de en büyük eksiklik buydu. Askeri olmak, halkından kopuk olmak değildi ama bilmiyorum yanlıştı aslında. Halkla içi çe olan, sorunlarını çözen bir tarz olmalıydı. Şehit Gelhat mahallesinde köprüyü havaya uçuracaktık çünkü düşman oradan geliyordu, takviye oradan geliyordu. 120 kilo patlayıcı ile köprüyü havaya uçurduk, düşman kendi etrafını taradı.”

K.M.B: *“Şehit Gelhat hattı hala düşmanın elindeydi. Köprüden gelmeye çalışıyorlardı sürekli. Koçerler tarafında Kanarya Caddesi var, geniş bir cadde, onun Şehit Gelhat hattına bakan tarafında Şehit Mazlum vardı, çok cesaretli, yereldi; Şehit Xeyrî vardı, sabotajcıydı. Şehit Xeyrî yönlendirirdi, Şehit Mazlum vururdu. Televizyona görüntüsü verildi. Bir ara Ejder tipi araçlarla geldiler. Orada hiçbir asker kurtulamadı, askerler sürekli kaçıyorlardı. Şehit Mazlum’un düzlenmesini Veysika mahallesine yaptılar. O mahalleyi tam tanımıyordu, kalmayı ısrar etti çünkü Veysika tarafını tanımıyordu. Oraya gidince suikastçı vuruyor arkadaşı kan kaybından şehit düştü. Muhtar gelip onu aldı, o kendisi yarasına rağmen düşe kalka yürüyordu. Analar ondan çok etkilenmişti. Yereller ambulansa veriliyordu, sivillerdi çünkü. Ambulansa ulaşmadan şehit düştü.”*

A.B: *“Heval Ali Fırat vardı (gençlik kadrosu) Onunla beraber cephaneyi karşılıyorduk. Düşman küçük çocuklara elli TL verip mayınların kablolalarını kestiriyordu. Çocuklardan başka kimse cesaret edemiyordu mayına yaklaştırmaya, düşman da yaklaşıyordu. Çocukları bu şekilde ajanlaştırmaya çalışıyorlardı. K9 köpekleri vardı, üstlerine çelik yelek ve cihaz yerleştiriyorlardı. Bir köpek vurulunca düşman bir elemanını kaybetmiş gibi sinirleniyordu. Böyle olunca da gençler hangi köpeği görseler vuruyorlardı.”*

SÜRECİN ÇİZGİSİ BELLİ OLDU;

AMED WAN'I SELAMLADI

Ekim ayına girdik artık, ayın sekiziydi yanlış değilsem. Ajanstan bir kadın arkadaş aradı. O dönem bizimle birlikte gelen ya da çatışma başlayınca alandan gitmeyen muhabirlerindendi. Hatta genç kadın arkadaşların yanına gelip, *“Ben Farqîn’e ya da Cizîr’e tek gidiyorum, çatışmada çekim yapıyorum yoldaş, erkek arkadaşımınla kavga ediyoruz. Ona seni YDG-K’ye söylerim diyorum, korkuyor, tamam tamam”* diyor.” Savaş süreci sahte sevgiyi bile deşifre etmişti. Savaş baştan ayağa herkesi, her şeyi etkiliyordu. Gençliğin ve genç kadının iradesinin en tanındığı, duruşunun en kabul gördüğü süreç yaşıyordu Kurdistan’da. Telefonu kapattım.

Hasret arkadaş o zaman Sur'da çekimlerdeydi. Hasret'in üniversite arkadaşı Gülbahar gelmişti. İki aynı sene çıkmışlardı üniversiteden. Sur'dan her geldiğinde, bana imalı imalı bakıp, *“Kadın orada elinde Kleşle savaşıyor ben de burada kamerayla onu çekiyorum”* diyordu. Ben de cevap vermeden durup bakardım, *“ez ji te re dibêjim ha”* diyordu. Ben de, *“neyse”* der gibi bakınca, *“tamam bir şey demedik, şaka yaptım inan ki”* derdi. Gülbahar'ın Sur'a geldiğini öğrenince Sur'dan çıkmaz olmuştu artık, bir de Gülbahar ona Kleşle atış yapmasını da öğretmişti. Şimdi yine Sur'a gitmişti. Sur'un etrafı kapatılmıştı, düşman girilmesine izin vermiyordu. Koşturdum Bağlar'a. Dar bir mahalle, her yer polisler tarafından kapatılmış. Polis yanımıza yaklaştı ve kimliklerimizi istedi. Diğer gazetecilerle gitmek daha işe yarıyordu, taktik de alıyorduk. Yüksek bir binanın tam önünde onlarca Akrep vardı. Kamera ile polisleri ve binanın etrafında olanları çekiyorduk. Yüzü kapalı polisler teker teker binanın içine giriyorlardı. Akrep binanın tam kapısının önünü kapatıyordu. Yirmi saniye sonra her yer sallandı, bir patlama oldu. Üçüncü katın balkonunda yangın çıktı ve her yer yanmaya başladı. Biz de çekiyorduk. Düşman onları öldürdü, katletti. Binanın içindeki polisler tek tek dışarı çıkmaya başladılar. Cihazdan bir polis, *“Üç kişi olduklarına dair bilgi aldık komiserim, tamam”* diyordu. Polis, *“çekim yasağı var, çekmeyin”* diyordu. *“Nasıl yasak ki, sizin basınınız akrebin arkasında çekim yapıyor ama”* dedi kadın muhabir. Ben sadece o tartışmayı dinliyordum, sesler yükseldi binadan, polis birilerine bağııyordu. Ben de içimden, *“Ben gazeteci değilim ki, öldürülenler, katledilenler beraber mücadele yürüttüğümüz arkadaşlardır”* diyordum. Ama aslında içerde kimin olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu ama sonuçta polis birlerini katletmişti. Aslında doğru bilgiyi akşam öğrenecektim. Akşam avukatla görüştüm. Avukat Ahmet, ablasının köyden geldiğini ve çoktandır bizi görmediği için görüşmek istediğini söylemişti. Sertap ablayla uzun uzun oturduk ve sohbet ettik. Avukat Ahmet, dalgın dalgın oturuyordu evde. Sürekli etrafında döndüm dolandım, biliyorum bir şey var ama ne! Genellikle o soğukkanlıydı. Bir ayağı sakat olduğu için gerillaya katılmamanın vicdan azabını yaşıyordu sürekli. Arkadaşların avukatlığını yapıyordu. Bir mahkeme çıkışı polis ona demiş ki, *“Oğlum sen kendin teröristsin, bir de gelmiş teröristlerin avukatlığını mı yapıyorsun.”* Sürekli bize anlatırdı, biz de gülerdik. Çay içerken sürekli bana baktı, ben de sürekli ona Sur'da ve diğer alanlarda olan

bir sürü komik şey anlatıyordum gülsün diye. “Biliyorsun Heval Hızır ben ile Xezal’a (Şehit Faraşin) çok kızıyor, ikiniz de cadısiniz, nasıl baş edeceğiz” diyor. Aaa Sertip Heval, arkadaşları polis sanıp topuğundan yaralamış, Geve’de bilmem ne olmuş, Cizir’deki akademiyi bir görsen hendeklerle korunuyor, Heval Abbas televizyona gene konuşmuş ha, yahu Heval Serhildan eyleme gitmemize gene çok kızdı, bir daha gidersek ona söylemeyeceğiz” bunun gibi onlarca olayı peş peşe sıraladım. Bana baktı ve sustu. Dudakları aralandı ama gülemedi. Söyleyeceği bir şey vardı, biliyordum ama söylemesin istiyordum. Zaten abla da bahaneydi. Bu sefer durdum ve ben de ona bakmaya başladım. Anlam vermediğim bir cümle kurdu bir anda, “Söz ver, gözaltına alınmayacaksınız” dedi. Ben de güldüm ve “Biz hakkımızı sürecin başında kullandık, alındık ama gözal...” Cümlemi daha tamamlamamı beklemeden, “Düşman dün Bağlar’a baskın yaptı. Heval Berfin oradaydı, bombasını kendinde patlatmış” dedi. O konuşurken sabah olanların hepsi gözümün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Bağlar, ateş, bina, patlama! Tüm, hepsi gözümün önünden geçiyordu. Ahmet, çok üzölmüştü belliydi. Ve beni tembihliyordu. Heval Berfin’in yanında başka bir kadın arkadaş varmış, düşman onu almış, Avukat Ahmet’de gözaltında onu görmek istemiş. Kadın arkadaşla aklı hayale gelmeyen ama TC. Faşizminin karakterini oluşturan işkence yöntemlerini uygulamışlar onu konuşturmak için. Avukat Ahmet, onu gördüğünden çok etkilenmişti. Onu gördüğünde, kadın arkadaş elinde bir ip ile kendini boğmaya çalışıyormuş. Avukat Ahmet’de hemen çağırmış polisleri ve müdahale etmişler. Sustum ve onu dinledim saatlerce, en son cümlesini hala hatırlıyorum, “Şehit et kendini, şehit ol ama gözaltına alınma, tutuklanma!” dedi. “Peki” anlamında kafamı salladım. Aklımda tek kalan şey, “Heval Berfin, bombayı kendinde patlatmıştı.” Aklımda kalan tek gerçek, tek hakikat, tek kare ve tek an buydu! Devlet, biz Kürt gençleri ve kadınları için, “Bizim tek amacımız ve çabamız sizi yok etmektir” diyordu. Ama Apocular, ama Apo’ nun militanları, ama Özgürlük davasına ruhunu verenler sonuna kadar direnir ve günü geldiğinde eylemiyle, hakikate ererlerdi. Teslimiyetin ihanete götürdüğünü adı gibi bilmek buydu. Teslimiyeti asla kabul etmeyeceğini pratiğiyle tekrar gösterecekti gençlik. Ve biz gözlerimizi direniş kokan zamanlara açacaktık. Sonsuz baharımızda, özgürlük için sözleştiğimiz yoldaşlarla beraberdik şimdi Bakurê Kurdistan’da.

UNUTMAYIN TESLİMİYET İHANETE GÖTÜRECEK!

Kızıl karanfillerin yolculuğunda uğurladık direnişin yiğidini. Yolun açık olsun Yoldaş.

Kimse yoktu o gün yanımızda. Bulunduğumuz yerde iki erkek arkadaş ve ben kalmıştık. Ben Farqîn'deki yaralı arkadaşlar için sağlıkçı ayarlamak için arkadaşlarla hem tartışmak hem de o dönem Farqîn'de olan Nuda Heval (Muazzez Moğol) ile beraber iki arkadaşın gözaltına alınmış olmalarından dolayı onlarla ilgili bilgi almaya gelmiştim. Nuda Heval, Farqîn'de ilk alan tutma sürecinde yer alıyordu. Onun yüzü kapalı halde, o gür sesi tüm dünyaya yayılmıştı MED NÜÇE yoluyla. Herkesi YDG-K'ye katılmaya, özgürlük için savaşılmaya çağırıyordu. Tutulan alan dışına çıkarken ihbar sonucu alınmıştı. Nuda, cesaretin ve yoldaşlığın adı. Sanırım sonsuz baharımızın en güzel yüzlerinden biri de Nuda Hevaldi. Ve gözaltına alınmıştı.

Bütün merdivenleri ikili ikili çıkıyordum. Merdivenler bitince ikinci katta sağ tarafta hemen girişte bir oda vardı. Orada bir kadın arkadaş, gençlikten bir erkek arkadaşla tartışıyordu, tartışma dikkatimi çekmiş, kulak misafiri olmakla kalmamış anında olaya ben de karışmışım. Kadın arkadaş, gayet sakin ve sade bir üslupla, *“Sizin Sur'da kazdığınız hendekten dolayı çalışma yerimizi açamıyoruz, hendeği kapatın çünkü eğitime başlayacağız”* deyince aynı ses tonuyla ben de, *“Kapatmayacağız yoldaş, hem oranın güvenliği sizin için daha uygun.”* dedim. O ara genel hareketten doğru toplumsal alana bakan iki arkadaşın merdivenlerden yavaşça hem konuşup hem yukarı doğru geliyor olmaları gözümünden kaçmamıştı. *“Gençliğe*

söyleyelim, onlar tanır” diyerek gençliğin kaldığı odaya doğru yürüyorlardı. O sırada beni ve yanımdaki Amed arkadaşı görünce durdular ve “*Wan merkezde düşman bir erkek arkadaşı katletmiş*” dediklerinde aklıma Gelhat Gever yoldaşın şehadet haberini aldığımız gün geldi. Ben ve erkek arkadaş birbirimize baktık ve “*Haşim Özpolat sizin kadronuz değil mi?*” dediler. En son elinde bir koli dergi taşırken görmüştüm onu. “*Valla Hevalê Haşim, dergileri düzenli dağıtan bir sensin*” diyordum ve “*Helal olsun ya baksana kadro işte, vallahi sen öncüsün*” diyordum içimden. Nasıl bir duygudur, daha tanımlayamadım ama onunla ilgili her şey gözümün önünden geçiyordu. Ben sus pus olmuştum bir anda, sanki az önce laf dalaşına giren ben değildim de başka bir kadın arkadaştı. Yanımdaki erkek arkadaş, “*evet*” dedi. “*Biz cenazesini akşam getireceğiz, sizden birileri de gelsin*” dediler. “*Tamam*” dedikten sonra gittiler ve biz tek kaldık. “*Alçak, alçaklar! Haşim’i vurmuşlar*” diyordu yanımdaki erkek arkadaş. Kolundan tuttum hemen odaya gittik. Çabuk internetten PÖH ve JÖH’ün sitesine bakalım diye. İnternet üzerinden sayfa açılır açılmaz hemen Haşim’in fotoğrafını paylaşmışlardı. Kan içerisindeydi, üzerinde mavi ya da yeşil bir tişört vardı hatırladığım kadarıyla, kan içinde kalmıştı, “*Sıra Cizîr’deki hainlere de gelecek*” diye yazmışlardı altına. Yanımdaki arkadaş gittikçe sinirlenmişti. Hemen sayfayı kapattım ve “*Mutlaka gitmemiz gerekir cenazeye*” dedim. Biz bu tartışma içerisinde iken Barış yoldaş geldi ve her zamanki saf ve komik gülüşüyle, “*Biliyor musunuz Gamze’yi bırakmış düşman*” dedi. Barış Heval, daha sonra Lice’ye firar etti ve Lice’de hava saldırısında şehit düştü. Kodunun Zinar olduğunu sonra öğrenecektim. Barış Heval durumu aktardıktan sonra sevindik. He sevinç hem de acı aynı anda yaşanıyordu. Barış Heval, “*Akşam Gamze Arkadaşta gelsin*” dedi. “*Gamze*” Nuda Heval’in çalışmalarındaki kod ismiydi.

Akşam saat on bire geliyordu, Amed sokakları bomboş, biz Bismil üç yola doğru iki arkadaşla gidiyorduk. Arabanın içerisinde sus pus olmuştuk, kimse konuşmuyordu. Vardığımızda hemen etrafı gözetledim. Düşman üç akrep, bir Ural ve iki Toma ile etrafa dağılmıştı. Güya karanlığın içinde saklanıyorlardı. Sayıları ve arabaları da bizden daha kalabalıktı. Yusuf Arkadaşı gördüm, o da Wan’dan geliyordu. Onu bir köşeye çektim ve nasıl oldu der gibi baktım ona. Hemen anlatmaya başladı. “*Yetişemedim*” diye kendini suçluyordu. Anlattıktan sonra, “*Bi şeref Haşimce bir cevap vermiş*”

deyip sustum. O ara yanımızda bir araba daha durdu. İçinden Barış Heval ve Heval Nuda çıktı. Hiç orali olmadan sessizce Yusuf arkadaşına yaklaşıp, *“Gamze Yoldaşa söyle kamyonun arkasına gelsin”* deyip kamyonun arkasına doğru giderken Gamze Yoldaş zaten orada hazırıldı. Önce yavaşça sarıldım ona sıkılamaya çalışıyordum onu çünkü arkadaşlar düşmanın ona çok işkence ettiğini söylemişlerdi. Sonra da kızarak, *“Alan tutmuşken niye gidiyorsun alan dışına Heval, sen ne yapıyorsun ya düşman alana girse idi ya da sana bir şey yapsalardı!”* diyordum. *“Sakin ol a'kadaş”* dedi. Çünkü ‘r’ harflerini söyleyemiyordu. Bence ziyarı da yoktu. Haşim’i hiç konuşmadık ağlamamak için. *“Bu düşman alçak hem de çok alçak”* diyordu. Etrafımızda düşmanlar varken ağlamak kimsenin aklına gelmezdi. Devrim gerçekliğini, yeni bir yaşam için verdiğimiz savaşın en acı yönlerini daha yeni yeni görüyorduk sanki. Evet, sayfalar dolusu kitap, *“savaştan, devrimden, yoldaşlıktan”* söz ediyordu ancak bire bir yaşayınca her şeyi hissederek yaşamak o kadar bambaşka idi ki, anlatılamıyordu. Arkasında bir araba ile siren çalarak gelen ambulans Haşim Yoldaşın cenazesini getiriyordu. Haşim Yoldaşın babası vardı ambulansın önünde. Hemen önümüzde durdular. Haşim yoldaşın babası indiler. El sıkıştık. Hemen Haşim arkadaşın babasının yanına gittik ben ve Gamze yoldaş. Bize Haşim yoldaşın kız kardeşi olan Sozda yoldaşı sordu. *“Görmedik”* dedik. *“Bir haber alınca size hemen söyleriz, merak etmeyin”* dedi Gamze Heval. Elimizi tuttu babası ve *“Yanlış anlamayın, siz de benim kızlarımsınız. Sozda, (Sakine Özpölat) Abisini çok severdi bari mezarına gelsin”* dedi. Sozda arkadaşları bir hafta sonra Cizîr’e geçtiğimde akademide görecektim ancak hiç konuşmayacaktık, söylemeyecektik ona. Çok sonra kendisi öğrendiğinde, *“Abim ve yoldaşım benim için bize çizgi oldu”* demişti. *“Düşmana teslimiyet asla olmayacak”* demişti. Sozda arkadaş daha sonra, 2016 yılının ortalarında Rojavayê Kurdistan’a devrim çalışmalarına gitmişti. 2016’nın sonlarına doğru bir göreve giderken şehit düşmüştü.

Haşim’in babası ambulansa bindi, herkes arabalara geçti, biz de koşar adım gidip arabaya bindik Gamze arkadaş ile. Arabanın içerisinde *“Ez Şehîdîm”* şarkısını söylüyordu Hozan Comerd içli içli. Kimse de karşı gelmedi. İkimiz arabadan kafalarımızı çıkartmış zafer işareti

yapıyorduk. Birbirimize bakıyorduk. Gamze arkadaşın gözlerinden yaş geldiğini görünce, dudağım titremeye başladı ama yüzümü çevirdim. İçimden, *“Ağlayamam, ağlamayacağım. Oyalama, kandırma bizi yok etme sürecini devlet bitirdi, bu bir devrim ve şehadetler olacak.”* Bütün bunlar aklımdan birer birer nasıl geçiyordu, ben de şaşırıyordum. Kurdistan topraklarında şehitlerimizi toprağa verirken bile düşmanın arabaları bizimleydi. İşte bu bizim özgür olmadığımızın göstergesiydi. Arabalar, Riha yoluna doğru giderken kaldırımın hemen kenarında bulunan başını bir kefiye ile bağlamış ve elinde bir poşetle bir adam hızlıca kendini yola attı ve ambulansı durdurdu. Gerçekten o an çok korktuk. Düşman cenazelere bile işkence ediyordu. *“Ya götürürse ne olacak, ne yapacağız”* gibi birbirimize baktık. Tabi bunları düşünürken aynı zamanda arabadan da inmiştik. Adam, ambulansın önünde durmuştu, biz adama doğru giderken bir de baktık adam elindeki poşetten kıpkırmızı karanfiller çıkarttı. Karanfilleri ambulansın önünde asılı olan Haşim yoldaşın fotoğrafının üzerine, kenarlarına bıraktı. Ve aynı hızla gitti. Kısa bir süre sonra o adamın aslında Kobanê’de büyük bir kahramanlıkla savaşıyor ve şehit düşen Viyan Amed (Arzu Adıgüzel) yoldaşın babası olduğunu öğrenecektim. Biz de arabamıza geri gittik. Ve Gamze yoldaş, *“Yahu bizde şehit düşsek acaba karanfil bırakan olur mu cenazemin üzerine”* deyip bir iç çekti. Kızgın bakışlarla baktım ona. *“Bak bak senin sesin güzeldir. Ahmet Kaya’dan ‘şu dağlarda kar olsaydım’ şarkısını söyle”* dedi. *“Ne şehit düşmesi ya! Konuşma öyle”* diyerek kızdım. Ama içimden *“Söylerim tabi ciğerim”* diyordum. Ve sonra Gamze yoldaş yani Nuda arkadaş Cizîr’e geçecekti ve orada fedaice şehit düşecekti. Onun şehadet haberini aldığımında sadece kızıl karanfiller geldi aklıma. Heval Nuda sahipsizler mezarlığına gömüldü. *“Yine sever miydin beni beni sahipsiz mezar olsaydım”* diyordu şarkı. Yine severdim yoldaşım, asi bir rüzgar da olsaydın, arar bulurdum yine de sahipsiz mezar olsaydın. Siverek yoluna doğru geldik ve oradan ayrıldı yollarımız. Yusuf arkadaş ve Gamze yoldaş, Haşim yoldaşın cenazesi ile gittiler. Haşim yoldaş, Wan merkezde düşman ona kimlik sorarken, silahını çıkartıp vuruyor düşmanı ve düşman da onu tarıyor. Onun yanında o gün Ramazan arkadaşta var. Ramazan arkadaş (Welat Telazoq) yaralanıyor ve düşman onu hastaneye götürüyor, orada işkence ediyor ve zindana götürüyorlar, orada şehit düştü.

DÜŞMAN KURDISTAN'DA ARTIK RAHAT DOLAŞAMAYACAK

***Wan Sahada kalan Zerdeşt ve Welat'ın Mücadele Yoldaşı Onları
Şöyle Anlatıyor:***

S.Q: “Heval Zerdeşt, alana ilk geldiğinde bir durgunluk vardı üstünde, daha alanı tanımıyordu zaten. Alan tutulacaktı ancak onun deneyimi yoktu. Fakat isteği ve inancı gerçekten belli oluyordu. İki kepeğimiz vardı. Alanı ilk tutacağımız zaman benle beraber iki kadın bir erkek arkadaş vardı. Bir de Heval Zerdeşt. Önceden istihbarat aldığı için biz hendeği kazmaya başlayınca düşman baskın yaptı ve taramaya başladı. Ben ve bir erkek arkadaş o ara kepeğin üstündeydik. E. Arkadaşın olduğu yerde patlama oldu, ancak biz anlamadık. Bombanın onun elinde patladığını bilmiyordum. Heval Roger hemen müdahale ediyor. Arkadaş şok geçirmişti. Hemen tedavi için götürdü arkadaşlar. Yanındaki kadın arkadaş ile beraber düşman tarafından alındılar. Düşman taramaya başlayınca molotofla, silahla alanı savunmaya başladık. Çatışma geç saatlere kadar sürdü. Bulunduğumuz mahallede nöbetler tutuyorduk. Bazı şeyler zamana yayılıyordu ama Heval Zerdeşt “Bir şeyler yapalım da ne olursa olsun” diyordu. “Başka yerlerde ablukalar var, biz de bir şeyler yapmalıyız” diyordu. Wan’da ismi Andok idi. Birçok gencin katledilmesi karşısında birşey yapamamak onda büyük öfke yaratıyordu. Korkusuzdu. Onunla buluşacağımız vakit geç geldiğinde kızardım, eleştirirdim ve; “Bir gün beni öldüreceksin” derdim. Aslında bir şey olacak diye korkuyordum. Farklıydı Zerdeşt Heval. İnsana farklı bir güç veriyordu, her an gençleri örgütleme, onlarla tartışma geliştiriyordu. Gençler her zaman onunlaydılar. Hiç yalnız kalmak istemezdi. Muhakkak biriyle giderdi her alana. Alandaki

duruşu ve kattıkları farklıydı. Derler ya, “hastayı ayağa kaldırır” işte öyleydi. Arkadaş şehit düşünce Analar ona ağıtlar yaktılar. Alandaki herkes üzerinde büyük etki yarattı. Heval Zerdeşt ile çalıştıktan sonra insan hemen onun tarzını fark ediyordu. Her yerde ailelerle kuruyordu. Onun temposu, tarzı çok farklıydı. Ev ilişkisi kuruyordu, araba ilişkisi kuruyordu ve bunu çok hızlı yapıyordu. Biz ondan önce alanda olmamıza rağmen onun kadar halkla ilişkilenelememiştik. Müthiş bir duyarlılığı vardı. Bir ara beraber bir eve gittik, “Bir halkın bu kadar mı saygısını kazanır bir kadro” diyordum. İlk önce fazla konuşmazdı, ancak bir yere veya bir kişiye alıştığında sahiplenir ve korurdu. Halk ile arasındaki diyalog o kadar açık ve samimice idi ki etkilenmemek mümkün değildi. Onun güler yüzlüğü, yoldaşa olan bağlılığı farklı ve değerliydi.

Bir randevumuz vardı. Onunla gelmemi istedi ancak gidemedim. Sabah erkenden arkadaşlarla görüştim. Orada Welat Heval'i gördüm. Orada Ge. Arkadaş vardı, onunla vedalaşınca Heval Welat elini uzattı, o da hemen, “Gel bir sarılayım sana” deyince, sanki bir daha görüşemeyeceklermiş gibi geldi bana, çok kötü bir histi. Şehit Welat gelince Heval Zerdeşt'i görmek istemişti. Birbirlerini görmüşlerdi. Biz evden ayrılınca evin gelini aniden içeri girip, “Wan'da çatışma olduğunu söylüyorlar, son dakika haberi geçmişler, iki teröristin öldürüldüğünü, bir polisin de öldüğünü söylüyorlar” dedi. O an hepimiz durduk. Heval Welat ve Heval Zerdeşt görmüşlerdi. Sokağa çıktım ve adres noktasına gidinceye kadar ağladım, biliyorum onlardı. Onları sordum. Çarşıya gittiklerini söylediler.

O alanda verdiğimiz ilk şehit arkadaştı. Heval Welat'da düşmanın eline geçmişti. Düşman, onları takibe almıştı. Arabanın içinde polisi vuruyorlar. Heval Zerdeşt, sömürgeciliği Kurdistan'da kabul etmedi. Ve bunun en güzel örneğini pratiğiyle gösterdi. Polisi vurduktan sonra dışarı çıkıyor ve Kobralar tarıyor. Daha yaralıdır ama infaz ediyorlar. Heval Welat'ı da hastaneden cezaevine gönderecekken düşman yolda infaz ediyor.

O an neler hissettiğini anlatamıyorsun, yani ne yapman gerekir, ne yapmaman gerektiğini bilmiyorsun, sadece intikam almak istiyorsun. Duygusal yaklaşmaman gerektiğini biliyorsun. Muhakkak onların intikamlarının alınması gerekir, tek yoğunlaşman bu oluyor. Bazı şeyler cümlelerle ifade edilemiyor, yaşamak gerekiyor. Bir daha Onlara sarılmamayı, çay içmemeyi, görmemeyi asla ama asla tahmin etmiyorsun. Ne olursa olsun Onların intikamı alınacak!”

*İşte S.Q. Arkadaşın Şehit Zerdeşt İçin Yazdığı Şiir;
Soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı,
14 Ekim sonbaharında.*

*Ve
yapraklar tek tek dökülüyordu
Serhat'ın eteklerine...
Pusuya yatmıştı düşman
Ve sonbahar kadar yakındı ihanet.
Gencecik, up uzun fidanlar,
Sonbaharın ihanetine inat
Direnişe duruyorlardı dimdik.
Ey Serhat!
Kanlarıyla suluyorlardı
Senin cennet bahçeni!*

Haşım Heval toprağımızı kirleten düşmana en güzel cevabı düşmanı alnından vurarak verdi. Zerdeşt Heval pratiğiyle çok şey söylemişti. “*Düşman Kurdistan’da rahatça dolaşamaz ve bize bizim olmayan bir nüfus cüzdanı kimliğini soramazdı*” demişti Zerdeşt Heval. Savaş daha da büyüyecekti ve büyüdükçe Kurdistan’dan yeni yiğit gençler uğurlanacaktı. Ve daha nice destanlar yazılacaktı.

ANKARA’DA PATLAMA VE YDG-H ÜYELERİ MEYDANDA

İki gün sonra düşman daha farklı yöneldi. Esas düşman buydu demek ki, ya da o hep siteden takip ettiğimiz JÖH-PÖH bunlardı. Dün gecedен beri çatışma sesleri hiç durmadı. Hasret, Sur’daki dört günlük çatışma sürecinin takibi için Sur’da arkadaşların yanındaydı. Yağmur, sanal medyadan görüntüler yayınlıyordu. Ben, haber takiplerini yapıp kanala gönderiyordum. Ama kanal acil hiçbir şeyimizi yayınlamıyordu. Hep düşmanın tankları, akrepleri vardı görüntülerde. Sanki hep düşman bize saldırıyor, o kadar. Oysa Farqîn’de suikastçı Arjîn arkadaşın özel hareketçiyi öldürmesi, Senar Heval’in yolun ortasında bir polisi öldürmesi, Faraşın arkadaşın Sur’da gösterdiği direniş, Cizîr’in özgün mevzileri, Berjîn’in kahveyi ayağa kaldırması ve bunun gibi onlarca görüntü. Ne zaman yayınlayın diye ısrar etsek, “*Silah var, kanal kapanır, zor duruma düşeriz, silahlı*

gençlik, gençlik işte işi basite alıyor, ne devrimi Heval, hep aynı şey” gibi bir sürü cümle duyuyorduk. Devrim çok anlıktı. Fırsattı, ki zaten bu kanallar bunun için açılmamış mıydı? Basın, bir devrimi tasfiye de edebilirdi; direnişi de, serhildanı da geliştirip devrime de dönüştürebilir ve halkları ayağa kaldırabilirdi. Bu öyle bir süreçti ki bazılarını tarihselleştirecek, bazılarına da lanet edecekti tarih!

Dağkapı’ya varmıştık. Bu kadar mı? Bu kadar değildi tabii ki, Amed halkı’da oradaydı. Başkan Apo, *“Ben Amed’i tanırım, içlerine bir gerilla koyun bakın nasıl öncülük yapacak”* diyordu. Peki, şu anda o Sur’ların içinde, Alipaşa’da, Hasırlı’da, Yoğurtlu’da, Kurşunlu’da devrimin tüm öncüleri savaşıyordu. Ancak Amed halkını bunun için kimse hazırlamamıştı. Dağkapı’dan Sur’un içine nasıl gireceğimizi hesaplıyorduk Yağmur Heval ile beraber. Ve kendimizi bir an da Dağkapı meydanında bulduk. İnternet zaten vardı bizde. Yurtsever bir ilişki ile anlaşılmıştık, bize sürekli internet gönderecekti, çünkü maliyeyi internete veremezdik. Halk, sürekli polisi zorluyordu, Dağkapı’nın sağ tarafında ciğerciler vardı, o tarafta dar sokaklar yoğunlukta idi, biz de dikkat çekmez diye, *“Oradan gidelim dikkat çekmez”* diyorduk. Kendimizi Ciğerci İbo’nun istikameti tarafından aşağı bıraktık. Canon marka satan dükkânın oradan, lokantaların bulunduğu dar sokağa bıraktık kendimizi. Çatışma sesleri gittikçe yoğunlaşıyordu. Tarihi bir konak vardı, orayı kafe yapmışlardı, oradan gidince direk Balıkçılarbaşı’na çıkıyordun. Hemen karşıda Hasanpaşa Hanı vardı ve aşağı ilerleyince karakol vardı. Yukarısında ise Dört Ayaklı Minare durağı vardı, küçük kahverengi tabela üzerinde Dört Ayaklı Minare’yi gösteren işaretler bulunuyordu. Tüm dükkânlar kapalıydı. Dağ Kapı’nın aşağı tarafı ile yukarı tarafındaki yaşam arasında dünya kadar fark vardı. Aşağı tarafta tüm dükkanlar açık, yukarı tarafta tüm dükkânlar kapalıydı. Biraz daha ilerleyip, polisler görünmeden sadece karşıya geçsek ve biraz koşsak, Dört Ayaklı Minarenin orada düşman yoksa aşağı kadar koşarız ve zaten arkadaşların ilk mevziisine varırız diyorduk. Dar sokağa girdik, ilerledik. Dar sokağın köşesinden kafamızı çıkarttık, kimseler yoktu. Çatışmalar çok şiddetlendi. Ter içinde kalmıştık, ben ve Yağmur. Düşman kalesine sızma budur diyeceğim ama öyle değil ki, burası Kurdistan ve burası bizim toprağımızdı! Yağmur’un elinde kamera vardı, benim elimde mikrofon. O çekiyor, ben de hem yavaşça konuşuyordum hem de yürüyorduk. Balıkçılarbaşı’nda hiç kimse yok, bu da nereden çıktı. Dört Ayaklı Minare durağında zırlı araç durdu.

Hayda! Kafamızı çıkarttığımızda hemen karşımızın çapraz hizasında görüş alanımıza giriyordu. Buraya zar zor geldik, sen nerden çıktın be! Yağmur diyor ki, “Gidelim, eğer bizi görürlerse basınız çekim yapıyorduk deriz.” *“Herhalde şaka yaptın”* der gibi bir bakış attım, bu bizim düşmanımızda ne merhamet var, ne vicdan. Kendini satan adamda hiçbir duygu yoktur, kirlilik ve çirkinlik dışında. Eee, buraya kadar geldik, nefes nefese kalmıştık. Mikrofona konuşuyorduk, *“Değerli izleyenler şu anda Sur’a girmek istiyoruz. Gençlerin özgürleştirdikleri alanlardaki mücadeleleri sürüyor, kameramız şimdi de Balıkçılarbaşı ekranlara getirecek”* dedim ve Yağmur kamera ile biraz ilerleyip köşeden Balıkçılarbaşı’nı çekmeye başladı. Aniden nerden geldiğini bilmediğimiz bir mermi Yağmur’un kamera tutan eline geldi, kamera anında yere düştü. Bu da neydi! Mermi nerden geldi? Yağmur’u hemen çektim elimle, kamerayı aldım, parçalanmıştı sol tarafı. Eee, kart yoktu. Kart ve pili yerdeydi. Yere yattım ve pili alacakken aha bir mermi daha. Korkmamıştım çünkü artık mermiye alışmıştım. Ancak tek başına Yağmur’a ya bir şey olursa düşüncesi kalbimin yerinden çıkmasına, nefes nefese kalmama yetiyordu. Yağmur ter içinde kalmış, şok olmuştu, *“Gitme, gitme”* diyordu yüksek sesle. Telefonumu hemen çıkarttım ve kayda bastım. Mermilerin nereden geldiğini öğrenirsek Hasret’e gönderirdik ve oradaki arkadaşlara gösterirdi. Böylelikle ona göre savunma ya da saldırı yaparlardı. Yağmur hala, *“Gidelim, bizim tarafa mermi atılıyor”* diyordu. Onun öyle söylemesiyle zırhlı aracın hemen karşımıza gelmesi bir oldu. Farkında değildim ama biz yönümüzü zırhlı araca verdiğimiz için, telefonda zırhlı aracı çekiyordu. Her şey aniden oldu. Ne oldu ne bitti ancak sakın kafayla düşününce anlamlı bir şey çıkardı, lakin savaşta böyle imkân yoktu. Zırhlı aracın kapısı açıldı ve arkasından dört kişi polis desen polis değil, asker desen asker değil, sakallı adamlar resmen arabadan atladı ve bizim tarafa Arapça bir şey söyleyip, namluyu bize doğrultarak yürümeye başladı. İltifat edecek halleri yok ya kesin küfür ettiler. Hemen Yağmur ile o dar sokaklardan koşmaya başladık. Hiç yere bakmıyorduk, sadece ileri bakıp koşuyorduk. Mermiler bize atılmasa da bize atılıyormuş gibi, sanki şimdi bize degecek ve öleceğiz gibi duygu taşıyordum içimden. Hızlıca koşuyorduk. Lokantaya varana kadar koştuk, meğerse adamlar peşimize vermemiş. Lokantanın orada durduk ve bir kaldırımında oturduk, kırık kameramız ve sırtımızdaki çantalar ile nefes nefese kalmıştık. Önümüzden gelen geçen herkes bize bakıyordu.

Lokantadan önlüklü biri çıktı, elinde su vardı, “*içisen kızım*” dedi. Suyu aldım Yağmur’a verdim. Yağmur sakinleşsin, bir şey istemem diyordum. Ölümçül bir alerjisi vardı. Terlememesi ve koşmaması gerekiyordu. Elimi tuttu ve “*Ben iyim, merak etme* “ dedi. İçim rahatladı. Ondan sonra Yağmur ile birbirimize, “O da neydi” der gibi bakıyorduk. Kart çalışmıyordu, denedik denedik çalışmadı. “*Akşam götürüp, baktırırız*” dedik. Eee, daha telefon var, telefona baktım ama bir şey yok ki. Zırhlı araçla, sakallı ne olduğu belli olmayan, Kobanê’ye saldıran DAİŞ’lilere benzeyen adamlar dışında bir şey yok. Yanaklarımı şişirdim ve telefonu yere bıraktım, her iki elimle saçlarımı çekiyordum. Çaresizlik miydi, başarısızlık mıydı, arkadaşlar orada savaşırken, burada hiçbir şey yapamamanın verdiği vicdan azabı mıydı, ne işi yaradığımı sorguladığım bir an mıydı, bilmiyorum. Her şeyden önce ahlak müsaade etmezdi. Yağmur birden bağırdı, “*Hiii! Bak bak. Ya sen ne çekmişsin. Hemen telefonda kesiyorum ve Hasret’e gönderiyordum*” dedi. Yağmur, telefon üzerinden montaj yapabiliyordu. Çok umutsuzca başımı kaldırdım ve nedir ki diye elinden aldım telefonu. Vay babam bu da neydi! İki suikastçı yakalamışız çekim yaparken. Meğerse Balıkcılarbaşı’na suikastçı yerleştirilmiş. Suikastçıların zamanı da geldi. Suikastçılar, Dört Ayaklı Minareye bakan tarafta konumlanmışlardı. Böylelikle her yer onların açısına giriyordu. Biz de aşağı bakan taraftan çekim yaptığımız için aynı hattaydık, bunun için onları görmüyorduk. Ancak onlar dürbünden Yağmur’u ve elinde ki kamerayı görünce ateş açmışlardı. Eee, taciz ateşi bu olsa gerek. Demek ki artık süreç yeni bir evreye girdi. Dişe diş, kana kan!

Dağ Kapı “da bekleyen halkın yanına gittik, bari buradan bir iki görüntü alalım ki program çıksın diye. İyi de genç yok ki hepsi Sur’da. Yağmur görüntüyü Hasret’e gönderiyordu ki telefonum çaldı ve arayan Hasret’ti. Ağlıyordu, sadece ağlıyordu. “*Bir şey yap Heval*” diyordu. “*Ne oldu?*” demeye cesaret edemesem de, “*tamam tamam, ben hemen arka taraftayım*” derken ben bile ne söylediğimi tam bilmiyordum. “*Gülbahar yaralandı, kollarımın arasında şu anda ve kanaması var*” dedi. Bir anda bu kadar soğukkanlı olmamı anlayamadım. Gülbahar arkadaşı tanımadığım için mi yoksa zaten yaralı haberi mi bekliyorduk suikastçıları gördükten sonra tam kestiremedim. “*Tamam, bir şey bağla kanamasını durdur*” dedim. Dedim ya bunlar Kurdistan Analarının öğrettikleriydi. Bir den kulağım sağır olacak sandım karşıdan gelen sestten dolayı, “*sağlıkçı*

yok sağlıkçı, ne yapayım söylesene” diyordu telefonda çok çaresizce. Sinirli değildi ama şok olmuş ve ne dediğini bilmiyordu. “*Tamam, sağlıkçı göndereceğiz hemen*” dedim. Yine bir şey daha diyordum ki telefon kapandı. Zinar’ın beni tanıştırdığı bir arkadaş vardı, o da sağlıkçıydı, bize Diyarbakır Devlet Hastanesinden sağlık eşyaları temin ediyordu. Pamuk, tentürdiyot, iğne, ağı kesici gibi işte. Hemen onu aradım, onu hiç görmemiştim Zinar hep bahsediyordu, “*Yahu kızdır ama aynı erkek gibidir Heval*” diyordu. Belki de LGBT’li idi ama sanırım bir önemi yoktu, şu anda çünkü o sadece ulusal ve insani kimliği, Kürt kimliği ile bize destekte bulunuyordu. Onu aradım, “*Gelirim ama ancak akşam*” dedi. İyi de şu anda kan kaybediyordu kadın arkadaş ve Hasret beni aramıştı yardım için, hal edemedim diyemezdim ki. “*O zaman söyle kanı nasıl durduracak*” diye sordum. Hasret’in telefon numarasını verdim ve aramasını rica ettim. Ancak arayana kadar arkadaşlar hemen başka birinin kimliği üzerinden “*sivildir*” diye gönderdiler hastaneye. Bir iki defa Hasret gitti haber takibi bahanesiyle onu ziyaret etmeye, ancak Özel Harekatçılar kapısında bekliyormuş.

Dağkapı’dan ayrılıyorduk, görüntüleri kanala göndermeye gidiyorduk. Yağmur telefonda Facebook’a girdi görüntüleri paylaşmak için. Gözleri dolu dolu bana döndü. “*Aman Allahım! Ankara’da HDP mitinginde patlama!*” dedi. “*Na ya*” dedim. “*Baksana resimlere.*” Kan içindeki insanların resimleri, insanların parçalanmış vücutları, sağa, sola dağılmış insanların parçaları ve daha bunun gibi bir sürü görüntü. Türkiye haberlerinin verdiği ayrıntıya bak hele. Neymiş efendim bazı gençler halay çekiyor ve şarkı söylüyor, “ Bu Pazar Kanlı Pazar” şarkısı tam söylenirken patlama olmuş, onun için PKK yapmış diyor. Hele şu medyanın, kendini kandırmasına bakarmısın?!

Yağmur bize bir ilişki üzerinden bilet aldı, biz de Ankara’ya gittik. Ankara patlamasıyla ilgili haber ya da program, görüntü yasakmış. RTÜK yayın yasağı getirmiş. Eee, bu durum bizi çok alakadar etmedi, çünkü biz RTÜK’e bağılı değiliz ki, RTÜK’e bağılı olanlar yapmasın. Ajansa gittik. Kısa boylu, zayıf, esmer, uzun saçlı Sivash bir kadın arkadaş karşıladı bizi. Bizimle ilgilendiler açıkçası ve bize destekte bulundular. Ancak bu patlamayla ilgili onlar ne kadar uğraşsa da, bizim Amed’den gelip, öbür gün hemen program yapmamıza ve yayınlanmasına açıkçası bozuldular. “*Görüntüleri bize verebilir misiniz?*” dediler, verdik. Yeter ki Türk Devleti ve onun

faşizmi bitsin, yeter ki bir görüntü Kurdistan Devrimine hizmet etsin, bizim tek derdimiz buydu.

Ankara'ya vardığımızda Büşra adında bir kadın arkadaş bizi karşıladı. Bizi, Ruşen Altun arkadaş tanıştırmıştı. Mübarek bize de elini veren kolunu alamıyordu. Devrimin hizmetine koyacaksın her şeyi ve herkesi. Ruşen Heval, Dicle Üniversitesinde tıp öğrencisiydi. Köylere sağlık taramasına gittiklerinde tanışmıştık. Lice'ye giderken gerillayı görüyor ve özgürlüğün koşusuna o da katılıyor. Ruşen Heval, Lice'den Batman'a göreve gelirken şehit düştü. Kodunun Sekvan olduğunu sonradan öğrendim. Büşra, sarışın, uzun boylu, Türk bir kadın arkadaştı. 6-9 Ekim serhildanında ve özellikle Kobane serhildanlarında sınırlarda uykusuz kalıp, gelen yoldaşları tedavi ediyordu. Ankara'dan Suruç'a sadece tedavi için gelmişti. Büşra'nın babası şu anda Kurdistan'ın birçok şehrinde bizimle savaşan ve halkımızı katleden ast subaylardandı. Büşra, Numune Hastanesinde çalışıyordu, nöroloji asistanıydı. Bizim için beyaz gömlek giyen herkes doktor ya da hemşiredir. Onu aradık. Bizi hastaneye gizlice koydu. Önlük giydik, bize hastane kartlarından verdi sağlıkçıların taşıdığından. İnsan o beyaz önlükle hastaneye girince daha bir güveniyor kendine, hiç korkmuyorduk. Vay be! Tam terörist olduk. Acaba illegal işler yapınca daha mı çok terörist oluyorsun. Bilmiyorum ama devletin gözü önünde olupta bunları yapmak güzeldi. İçeri girdik, yaralının HDP'li olduğunu anlayınca kameramızı çıkarttık, karşıdaki yatağın altın koyduk. Doktor gelirse müdahale edebilelim diye. Mikrofonu zaten tişörtümün altından çıkarttığım için görmezlerdi. Başladık yaralı bir gençle röportaj almaya. Büşra, kapının önünde bekliyordu. Ben ve Yağmur'da çekimleri yapıyorduk, bir anda içeri kadın-erkek karışık, siyah takım elbise giymiş on kişiye yakın kişi girdi. Büşra, mahcup mahcup bize bakıyordu, *"durduramadım"* der gibi bakıyordu. Merhabalaştık. Ceketlerine taktıkları amblemden CHP vekilleri olduğunu anladık. Sarışın, renkli gözlü ve topal bir kadın *"merhaba"* derken gülümseyerek, *"siz de yaralı mısınız?"* diye sordu. Ne diyeceğimi şaşırdım ve *"yoo değilim"* dedim. O da, *"o zaman ne işin var burada"* der gibi baktı. Röportajı aldığımız arkadaş, *"Benim kuzenim, beni ziyarete gelmiş"* dedi. Vay be! Helal olsun. Oh be! Atlattık.

Çekimlerden sonra ajansın yolunu tuttuk. Ankara patlamasıyla ilgili her yerde yayın yasağı vardı, Bundan kaynaklı görüntü yayınlanmıyordu kanallarda. İlk defa biz yayınlayınca hem programa

hem de sonradan duyduğuma göre hastaneye dava açılmış. Nasıl izin verilmiş diye. Aha bu da gençliğin bir darbesi olsun RTÜK'e. Sivaslı Jiyan arkadaş yine karşıladı bizi. Ona da programda kullanmayacağımız ama çektiğimiz birkaç görüntü verdik. Jiyan ile uzun uzun oturduk ve çay içtik. Kurdistan'ı merak ediyordu, gelmeyi istiyordu. *"Gel" dedim.* Bu fırsatı kaçırmıy mıydık? Jiyan arkadaş sürekli sorular soruyordu, merak ediyordu. *"Kurdistan'da yaşananlar televizyonda ki gibi mi?"* deyince sanki sormasını bekliyordum gibi hemen başladım süreci, hamleyi, özgürlük kavgasını anlatmaya. Yağmur'da bana bakıp gülüyordu. *"Seni gidi"* der gibi. Jiyan, bizimle Kurdistan'a gelmedi ama çok sonra Özgürlük Hareketi'ne katıldı.

Yağmur akşam İstanbul'a gitti, basından anlayan arkadaşlar varsa bize destek için getirecek, çünkü özgürlük kavgası büyüyordu, sayımız yetmiyordu. Bazı arkadaşları varmış, basına ilgileri vardı, biz tüm alanlara yetişmediğimiz için onlarla konuşacaktı. Onlarla konuşacak ve bizimle beraber çekimlere götürerek eğitecektik. Meral, Yusuf ve Arjîn alandan çıktılar. Elif Heval vardı. İdeolojik alanın sorumlusuydu. Elif Heval ile tartıştık ve onların gitmeleri gerektiğini söyledi. Hem psikolojik olarak iyi değillerdi hem de çoktandır hepsi alanda ama hiç alan dışına çıkmamışlar ve HPG'ye gitmek istiyorlardı. Bundan kaynaklı Meral, Yusuf, Arjîn alandan çıktılar. Hemen yeni arkadaşlar örgütlememiz gerekiyordu. Yağmur bunun için İstanbul'a gitti. Ben de akşam Büşra'nın ısrarı ile evlerine gittim. Tıpkı o filmlerdeki gibi evleri vardı. Zaten iki kardeşlermiş. Babası emekli ast subaydı. Evlerinde televizyonun önünde babasının aldığı ödüller vardı. Ödüllere baktım, *"Şimdi bu adam bizi katletti diye mi ödül alıyor. Bê namus"* dedim. Neyse ki Büşra Kürtçe bilmiyor ama o da babasının faşizmin tetikçisi olduğunu biliyordu bence. Babasına benim tıp öğrencisi olduğumu söyledi. Babası oturuşu, kalkışı, konuşmasıyla her şeyiyle askerdi. Anası da edebiyat alanında doçentmiş. Yemeğe geçtiğimde sorular başladı. O çekilmez soru kısmına geçtik. *"Nerelisin, Ana, baban ne iş yapıyor, nerde okuyorsun, kaçınıcı sınıf, ilerde ne düşünüyorsun?"* Bazılarına Büşra bazılarına da ben cevap verdim. Ohoo, gel de söylediğin bu kadar yalan bilgiyi beyninde taşı. Vicdanımız rahat, devrim için her şey mubahtır! Salona geçtik, malum çay faslımız başladı. Babası ekrandaki Ankara katliamını yansıtan görüntülere nasıl baktığını sorarken aynı anda Büşra ile tartışıyorlardı. Büşra bu yapılanların hepsinin AKP'nin yüzünden olduğunu söylüyordu ama çok sinirli ve

öfkeli söylüyordu. Anası elini bana uzatarak, “*Bak hanım kızım ne güzel, hiç ilgilenmiyor, Büşracığım*” diyordu. Bir YDG-H endamının (üyesinin) evinde şu anda kızını örgütlüyor olduğunu bir bilse ne yapardı acaba! Babası çok önemli şeyler söylüyordu, “Hiçbir yerde asker kalmamış, adam hepsini kendi güvenliğine almış, askerler savaş istemiyor, bu adam bu devleti yıkacak, yıkacak” diyordu. Bunları Erdoğan için söylüyordu. Erdoğan’dan orduya gına gelmişti ona göre. Bir sene sonra darbe oldu zaten! Tartışmaları hep dinledim, hiç dahil olmadım. Açıkçası çok güvenemedim kendime. Bir küfür, bir pot, bir laf çıkarsa ağzımdan Büşra arkadaş kötü olurdu. O gün Büşra ile sabaha kadar oturduk, konuştuk. Gecenin yarısı Büşra’nın ağlamasıyla geçti. Sürekli Kobanê sürecinde yaşadığı, gördüğü olaylardan söz eder ve gerilla için, “Onlar gerçekten melek, nasıl terörist ki!” deyip ağlıyordu. Babasının ona anlattığı bir hikâye vardı, onu anlatıp ağlıyordu. Babası bir süre Colemêrg sahasında kalmış. Operasyona çıktıklarında bir komutanlarını arkadaşlar vurmuş, onlar da gelip alacaklarını söylemişler. Arkadaşlar bir yere bırakmışlar. Büşra’nın babası gitmiş almaya ve çok etkilenmiş. Ölen komutanı işkence edilmiş şekilde bulacağını sanarak gitmiş. Gerillayı da kendileri gibi bildikleri için olsa gerek. Gittiğinde, öldürülen komutan bir kayanın dibinde, yüzü yıkanmış, ter temizmiş. Hatta evlilik yüzüğü bile parmağındaymış. Babası çok etkilenmiş ve sonraki senelerde emekliye ayrılmış. Başkan Apo’nun ideolojisi ve gerillanın ahlaki duruşu herkesi etkiliyordu. Büşra, gece boyunca buna benzer hikâyeler anlatıp durdu. Sabah erkenden çıktım ve kuruma gittim. Bir erkek arkadaş vardı, gençlikten. Onunla görüşüp bazı dokümanlar aldım ve Büşra’ya götürdüm. Okusun, daha iyi öğrensin diye. Öğleden sonra yola çıktım ve Amed’e gittim. Yağmur, bir erkek arkadaşı ikna etmiş, İstanbul’dan tanışıyorduk. Ümit arkadaş, gelip bizimle bir süre çalışabilirmiş. Onlar da öbür sabah Amed’e geldiler.

VAR GİT ÖLÜM BAŞKA ZAMAN GEL!

Döndüğümde hemen ofise gittim. Hasret durgundu ve öfkeli. Yağmurlar daha gelmemişti. Kerim’de ofiste Hasret ile beraber çalışıyordu. Hasret ile biraz tartıştık. Arkadaşların geri çekildiğini, sadece bizimkilerin kaldığını aktardı. Arkadaşlar dört gün çatıştılar, sonraki gün bizimkiler evlere girdi, düşman Sur’a gitti. Halk bize çok tepkiliymiş, *“iki defadır bizi bırakıyorsunuz”* demişler. *“Tamamıyla savaş olacaksa biz varız, bir gidip gelecekseniz olmaz, bize de silah verecekseniz olur”* demişler. Hasret, bunlara anlam veremediği için sinirlenmişti. Peki, bizimkilerin durumu nasıldı acaba, çok merak ediyordum. Hemen Kerim ile Sur’a gittik. Gerçekten de bir önceki programda çektiğimiz hiçbir mevzi yoktu, hendek yoktu. Bir hendeğin önünde, *“Sur Kantonu”* yazıyordu. Hendeğin önünde işçi kıyafetleri giyen polisler vardı. Düşman tam hendeğin önünde durdurdu bizi, ters ters bakınca ben de zaten öfkeliydim, sinirlice baktım onlara doğru. Bu polis, uzun ve iri yapılı, Avesta’yı Bağlar’da silahla kovalayan polislerdendi. Bizi durdular ve ben ile Kerim’e, *“Ulan başka basın mı yok, sanki buranın tek basıncısı sizsiniz”* dedi. Ama hiç sinirli değildi. Kızılmıyordu. Hatta gülerek, *“Ne kantonmuş lan, üç günde düştü”* dedi. Kimliklerimize baktı ve bıraktı. İlerledik. Öfkeliydim. Arkadaşların gitmesine öfkeli değildim, zaten gençlikte herkes evlere çekilmişti, kimse Sur’dan dışarı çıkmamıştı. Ama halkın öyle demesine ve böyle düşünmesine çok üzülüyordum. Dört Ayaklı Minare mevziisinin orada Şervan’ı gördüm, sarıldık birbirimize. *“Hiç gelmeyeceksin sandım Heval”* dedi. Ben de düşmanın öyle söylediğini söyledim. *“Lawo biz savaşıyoruz olan sana oluyor le, sen ne zaman program çeksen düşman saldırıyor weyy”* dedi. Beraber güldük. Tam Kerim ile beraber yola devam edecekken Şervan seslendi, *“Dur, gitme”* dedi. Zaten ne zaman yan yana gelsek ayrılamıyorduk. *“Avesta nerede”* dedim. *“İnan ki bilmiyorum”* dedi. Ben ona inanmayan gözlerle baktım. Bir şey mi olmuştu, Avesta neredeydi ki bir sürü düşünce kafamda dolaşıyordu.

Şervan tekrar bana bakıp, “*Kuran-ı kerim bilmiyorum*” dedi. Bir şey olsa haberim olurdu. Eee, Serhildan Heval de yok. Birçok arkadaş yok. Şervan, düzenlemesinin Cizîr akademisine olduğunu söyledi. Akademiden sonra HPG’ye gitmek istediğini söylüyordu. “*Yarabbi, herkes bu süreci gençlik başlattı diye gençliğe geliyor, sen de HPG’ye gidiyorsun, gençlikte savaşıyor, şehit veriyor, bu ne parçacılık Heval, sadece PKK var o kadar!*” diye bir sürü şey sıraladım. Kerim bile şaşırды bu kadar sinirlenmeme ve Şervan çok şaşırmıştı, çünkü bugüne kadar hiç sesimi yükseltmemiş ve bağırmamıştım Şervan’a. Ama düşmanın söyledikleri kafamdan çıkmıyordu. Üstelik arkadaşlar yoktu ve kimse bir şey demiyordu. Çalışma alanında kimse kalmamıştı. Ben, Hasret, Osman ve Rohat kalmıştık. Yağmur’da Anası kanser olduğu için gitmek zorunda kalacaktı. Üstelik biz montaj yapmayı bilmediğimiz için her gün ajansa gidip rica ediyorduk. Zorlanıyorduk. Tüm bunlar kafamdaydı. Şervan, düzenlemesini tekrar söyleyince sakinleştim. “*Bu gece gideceğim*” dedi. Cizîr, en güçlü olduğumuz yerdi. Ama Türk Devletinden her şey beklenirdi. Oturdum yanına kaldırıma uzun uzun konuştuk. Kalktığımda sarıldık. Amed’de bir aileden onun için getirdiğim siyah tişört hala üstündeydi. Bana baktı ve “*Biliyorum, bir gün yine sarılacağız. Hem de Surlarda*” dedi. Ona sarılırken bir gün şehit düşebiliriz gerçeği ile sarıldım. “Yine sarılacağız” dedim. Ona bir şey olmasın istiyordum. Şervan, lise okurken okulu bırakmıştı. Ailesi Türkiye’ye göç etmişti. Ama saflığından, temizliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Ve çok gençti. Çok cesaretli bir gençti. Amed’e ilk geldiği günden bu yana tüm ilişkilerini ayarlamıştık ve hep beraberdik. Hatta ilk defa bu kadar uzun süre ayrılacaktık. Gerçekten de öyle oldu. Onu Cizîr’de sadece bir kere gördüm, halay çektik. Ve üstünde hala o siyah tişört vardı. Cizîr direnişinde onu şehit sanmıştım. Çok sonra bir yaralı evinde onu görecektim ve yine sarılacaktık. Oradaki herkes bizi kardeş sanmıştı. Ama bu sefer her şey daha farklıydı! Kurdistan, yarım kalmış hikâyelerin ülkesiydi. Sarıldık, ayrıldık.

Ekim ayının son günlerinde artık alana birçok arkadaş geldi. Yüzü kapalı, hepsi illegal arkadaşlar ama birçoğunu daha önceden tanıyorduk. Bu arada Ümit de geldi. Tartıştık. Ümit, bir yurtsever düzeyinde basın alanında bize yardım etmeyi kabul etti. Ne ev sorunu var ne de maliye. Zaten herkes tutulan alanlarda yatıyordu, kalkıyordu. Savaş öyle bir evreye geldi ki düşman yüzü kapalı

geziyordu. Hiçbir polis yüzü açık dolaşmıyordu artık. Polis ve memur ailelerin hepsi evlerini taşıyordu Kurdistan'dan. Artık sadece askerler var alanlarda, onların da yüzleri kapalı. Ümit ile tartışmamız bittikten sonra Kerim geldi ofise. Durgun ve mahcuptu. Sanırım korkmuştu. Öncelikle ailesinin ona karşı olan beklentilerini dile getiriyordu. Ben, Yağmur ve Hasret onu dinliyorduk. Gitmek istediğini dile getiriyordu ama müsaade etmiyordum, istemiyordum gitmesini bir sürü cümle kuruyordum. *“Devrim süreci hızlanacak Heval, savaş başlayacak. Üstelik sana ihtiyacımız var.”* Israrla bizimle konuşmak için geldiğini söylüyordu, izin vermek istemiyordum konuşmasına. *“Bu sefer farklı, devrim sürecine girdik”* diyordum. Sakin bir şekilde tüm cümlelerimi söylesem de, içimden *“gitme”* diyordum. *“Zorlanacağız”* demek istiyordum. *“Yardıma ihtiyacımız var”* demek istiyordum. Diyemedim, demedim! Ama sonra pişmanlığını yaşadım. *“Gitme, deseydim kalır mıydı acaba”* diyordum her zorlandığımızda. Ama gitmek istiyordu çünkü korkmuştu, tedirgindi. Herkesle vedalaştı, sarıldılar birbirlerine. Bana sarılacakken, elini sıktım ve gözlerinin içine baktım. Onun gözlerine bakarken aklıma birçok şey geldi. Onu suçlamamam mı gerekiyordu, bilmiyorum. Savaştı, savaşmak zorunda değildi ki. Ama halkımızın özgürlük davasıydı bu. *“On yaşında çocuklar öldürüldü, on yedi yaşındaki gençler mevizelerde bizler için savaşıyor, küçük çocuklar Cizir'de buz dolaplarda saklanılıyor analar tarafından, hiç mi farkında değilsin; baksana kadınlarımızı sokaklara atıyorlar çırılçıplak, nasıl yatacaksın o kadar şey gördükten sonra, devrime inanmayan biri mücadele edemez ki, peki ya şehitlerin intikamı, devrim olduğunda nasıl bakacaksın halkının yüzüne, kulaklarını nasıl kapatırsın çocukların “özgürlük” istemlerine, gel gitme be yoldaş!”* Ve bunun gibi bir sürü cümle, *“Bana sarılmayacak mısın Heval?”* dedi. *“Çok yardımın oldu, emeğin önemli. Çok sağ ol ancak sonuç önemlidir Heval, nerde durduğumuz, kime karşı mücadele ettiğimiz önemlidir.”* dedim. Ve elini tekrar sıktım. Geri çektim kendimi, sarılmadım. Ve kapıdan çıktı. Arkadaşların morali bozulmasın diye belli etmiyordum. Eee, bu seste neydi. Dışardan sesler geliyordu. Çatışma mı oldu acaba? Hasret ve Yağmur, hemen pencereye koştular. Yağmur Ümit'i çağırırdı, *“Bak, burası Kurdistan!”* dedi. Tomadan ve akreplerden *“mehter marşı”* çalınıyordu. O gün ilk defa çaldı ve bundan sonra her sabah devam etti. *“Hep kahraman Türk milleti”* çalıyordu her sabah.

Heval Hasret, Gülbahar arkadaşın yakalanmasından ve yaralanmasından sonra çok değişmişti. Aslında hiçbir şeyin macera olmadığını, savaşın ta kendisi olduğunu, acımasız olduğunu görmüştü. Ahlsızca savaşan bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu öğrenmiş olduk yeterince. Hatta daha da acımasızca olacaktı. Programlarımızın tüm ekibi gitmişti. Rohat'ı hazırlıyorduk program için, sürekli çekime gönderiyorduk. Arkadaşlar onun da, Cizir Akademisine gitmesini söylediler. Gönderdik. Önce aslında istemedim, çünkü alanda kimse kalmamıştı fakat eğitim çok önemliydi. Şimdi düşünüyorum da cevap veremiyorum kendime. Şehadetler olduktan sonra niye sonradan pişmanlık duyuyorduk, bilemiyorum. “*Keşkeler*” dolanıyordu dilimize.

Akşam olmadan Zinar ile beraber Sur'a gittik. Dört Ayaklı Minare'nin orada Heval Mazlum'u görünce durdu. Heval Mazlum'u çok seviyor ve sayıyordu. Mazlum Heval onu görünce, “*Hani can yeleği*” dedi. Ben de güldüm. Zinar, Mazlum arkadaş için can yeleği getirecekti. Zinar'da, “*Düşmanı vurup üstünden alalım*” diyordu. Ben yine güldüm. Remziye Ananın evinin oraya doğru döndüm, Heval Serhildan'ı görmek istediğimi söyledim, yürüdüm. Kurşunlu mevzisinin oraya kadar gittim. Dört günlük süreçte mermilerden her yer delik deşik olmuştu.

Yüzünü kapatmıştı tüm arkadaşlar. Biz arkadaşların fotoğraflarını çekiyorduk. Dört Ayaklı Minareden yukarı gidiyorduk ki sokakta birçok arkadaş vardı. Ama dikkatimi o ara başka bir şey çekmişti. Sokağın biraz kenarında kendinden emin adımlarla ilerleyen, sırtında M-16 taşıyan, başında yeşil bir agal, raxtlarını takmış, uzun ve ince bir arkadaş yürüyordu. O kadar hayran kalmıştım ki, “*Şu güzelliğe bak, gerilla işte*” dedim kendi kendime. Kimdir, nedir, hiçbir fikrim yoktu. Ben de tam arkasıydım. Boynumdaki fotoğraf makinasıyla atış pozisyonu alır gibi köşede durdum ve çektim. Gözümü fotoğraf makinasından hiç ayırmadım. Tam da düşündüğüm gibi oldu, hemen arkasını döndü ve bana baktı, tam o ara bir kere daha çektim. Hiç beklemediğim bir şey söyledi, “*Çek tabi*” dedi. Herkes, “*çekme*” diyordu, “*o çek*” dedi. Bu ne qurrelikti wey! Meral Heval, Şehit Êrîş'in o güzelim direnişinde, onunla hendek kazmaktan bir fotoğrafını bile çekememişti. Ve bu hepimizin çok ağrına gidiyordu, onun için kimi görsem çekiyordum. Raxtının sol üst cebinde küçük tabanca vardı. Sonra merhabalaştık. O silahta takılı kaldı gözlerim, ne de güzel duruyordu onun omuzlarında. Herkes yüzünü bağlamıştı,

onun ki açıktı. Kendi kendime “*HPG’den gelmiş herhalde*” dedim. Varto’lu olduğunu söylediğinde ona Varto’da gördüklerimizi anlattım. O da Varto’da olanlardan etkilenmişti. Gitmek istediğini, intikamlarının alınacağını dile getiriyordu. Varto deyince aklıma saat sabahın dördü ve gördüklerimiz geliyordu. Düşman, Varto’da ne kadar vahşi ve insan dışı olduğunu tekrar herkese gösterdi. Bu düşmana karış savaşılmayacaksınız da ne yapacaksınız ki. Bu savaş, bu dava dünyanın en meşru davasıydı. Özerklik ilanları da, bir halkın geleceğine karar vermesindeki en önemli adımdı. Özerklik ilanlarının ilk bedellerini ödemeye başlamıştık. Devrim ve özgürlük uğruna verilen bedeller her zaman için güzeldir. Sabahın dördünde güzel olan tek şey, yoldaşların yüzüydü ve toprağın üstündeydi. O, Vartolu olduğunu söylediğinde birçok şey aktardım. Bana nereli olduğumu sorduğunda tebessüm ettim. Artık nettim, bu arkadaş gençlikten değildi sanırım, çünkü gençlikte bu soru sorulacak en son soru bile değildi. İsmi söyleyken bile bir havası vardı, “*Navê min Rêber e*” dedi. O konuşmaya başlayınca Serhat’lı erkeklerin özelliklerini kafamda sayıyordum o ara. “*Eee, senin de işin bu, çekeceksin tabi, düşman görsün heybetimizi*” diyordu. Aslında kendimi biraz da ezik gibi hissediyordum. Savaşmaya ve o mevzilerde yer almayı istememek herhalde gençlik dışı bir şeydi. O kadar güzeldi ki! “*Kurtarılmış alan*” diyorduk bu sokaklara. Kadınlar güvenle yürüyebilirdi, sloganlar atılabilirdi, çocuklar vurulmadan oyun oynayabilirdi, halkla beraber kimseler müdahale etmeden istediğin kadar halay çekip özgürlük şarkılarını söylenebilirdin, bu kadar güzel kadın ve erkek, bu kutsal toprakta yoldaşça yaşayabiliyordu. Sanki Kurdistan’ın en güzelleri şu anda buradaydı. Evlerin duvarları mermi izleriyle doluydu, birçok ev boşalmıştı ama moralli olmak ilk görevdi. Kurdistan’a özgürlük ne de yakışıyordu!

Mevzide bekleyen birkaç arkadaş vardı. Tam fotoğraflarını çekiyordum. Remziye Anaların oraya geldim. Köşeden hızlı adımlarla ilerleyen bir arkadaş geliyordu. Omuzunda Kleşi vardı. Normalde kimse tek gitmezdi bir yere. “*Herhalde ya yönetimdendir ya da acelesi var*” dedim kendi kendime. Elimi fotoğraf makinasına götürdüm, o ara kalın bir ses tonuyla, “*Çekme Heval*” dedi. Hayda dengemi şaşırdım vallahi, bir çek, bir çekme. İşte gençlik. Yüzü kapalıydı. “*İllegalim*” dedi. Bir şey demedim, artık alışmıştık. Tebessüm ettim, o da önümden geçti. Karanlık çöküyordu gittikçe. Surlara karanlık çökünce insan çok korkuyordu. Etrafının hepsi

kapalı, küçük, dar bir sürü sokak vardı. Düşman burada felç edilirdi, teknik olmasaydı! Düşman tek başına asla Sur'a giremezdi. Kaybolurdu ya da öldürülürdü. Bu sokakların köşelerinde daha önce uyuşturucu satıcıları, kovaya vuranlar yani eroin çekenler, baliciler, Hizbullahçılar, fuhuşçular, ajanlar vardı. Ama şu anda sadece özgürlük savaşçıları var! Aynı ses tekrar geldi, herhalde pişman olmuştu, durdurdu beni, “Nereye gidiyorsun?” deyince içimden, “Yarabbi” dedim. “Arkadaşlara bakacaktım.” Sonra tekrar bir soru daha sordu ve bir soru daha. Hepsine sabırla cevap verdim. Karşısında durmuştum. Gözlerini göremiyordum ki, öylesine iyi sarmıştı. Burada herkes basıncıları tanırdı, ya düşmandır iç sızma yapmış ya da meraklı biri. Eee, fazla merakta ajan algısı uyandırırdı bizde. Sonra sesli güldü. “Şaka yaptım şaka, beni hatırlamadın.” Eee, tabi bizim yüzümüz, gözümüz açık. “Sen beni hatırlamadın ama ben seni hatırladım, Lice’de yanına gelmişim” dedi. Bakışlarımda anlam veremediği bir ifade gördüğü için olsa gerek, “Yaw, canlı kalkan döneminde yoldaş” deyince, “heee” dedim. Heval Hogir Amed’i ikinci defadır görüyordum. Başladık sohbete, arkadaşlar nasıldır, ne yapıyorsunuz türünden. Bu arada Serhildan Heval yokmuş, başka yerde işi varmış. Yürüdük beraber Kurşunlu Camisine doğru. Ben çok kısa kısa cevaplar veriyordum, O da kısa kısa espriler yaparak gülüyordu. Sonra birden, “Eee, ne de olsa ben senin abimim bacım” dedi Amed diliyle. İlk defa o zaman güldüm. “Nerden abim oluyormuşsun sen?” dedim. Şervan’ın ona sürekli benden söz ettiğini, “sen onun abisisin” diye ısrar ettiğini, ona benzediğimi, ikimizin de qirix gibi olduğunu söyledi. Aslında doğru söylüyordu. Şervan sürekli soruyordu, “Senin abin var mı mücadelede?” diye. “Yok” desem de kendi kendine “amma benziyorsunuz ha” deyip dururdu. Hiç merak etmezdim, galiba bir abim olmasını istemediğim için. Mevziye geldik, arkadaşlar ateş yakmışlardı. Mazlum Heval ve Zinar Heval hala sohbet ediyorlardı. Mazlum ara ara onun kulağına eğilip bir şeyler söylüyordu. “Hele bir şey diyeyim sana” dedi. “Kerem ke” dedim. “Ben buranın cephanesini sorumlusuyum” dedi. Pür dikkat onu dinliyordum. Askeri konularda pür dikkat kesiliyordum. Artık en küçük bir detay bile ilgimizi çekiyordu, çünkü her şey tarihe kalacaktı. Diğer kalanlar da yüreğimize ve düşüncelerimize dağılacaktı. O dönem Lice’den gelen bazı arkadaşları da karşılayıp, evlere yerleştirdiğimizden kaynaklı ve ara ara cephaneyi götürdüğümüz için, “Herhalde onunla ilgili soru soracak” dedim.

“Yaw sen basıncısın, sizin telefonlarınız var, hele bana bir şarkı indirsene telefonuna, arada gelince dinliyecek kendimize” dedi. Bastım kahkahayı, ben ne düşünüyordum, o ne söylüyordu. “Hangisini?” dedim. “Hangimiz sevmedik” dedi. Bir anda, yanlış anlamışım edasıyla bakıp, “Müslüm baba hangimiz sevmedik” dedi. Gülümsedim, vedalaştık ve ayrıldık, arkamdan bağınyordu, “Eee, ne de olsa bacımsın” diyordu. “Lawo te min rezil kir” diyordum kendi kendime. Sonradan ne zaman Kurşunlu’ya varsak, “Hele aç da dinlyex şarkımızı bacım” diyordu. Ben de açıyordum. Hatta bazen sadece o dinlesin diye gidip, onu görüp şarkıyı dinleyip geliyordum.

Zinar ile beraber oradan ayrıldık. Beraber Bağlar’a gittik. Hasret ve Ümit çekim için Bağlar Göçmenlere gitmişlerdi. Ümit, savaş alanına, tutulan alanlara gitmek istediğini, mevzilerde çekim yapmak istediğini söylüyordu. “Hasret, sana biraz öğretsin, hemen gönderemeyiz seni yoldaş, bir şey olursa nasıl sorumluluk alalım” dedim. Üstelik silah da kullanmayı bilmiyordu. Biz çekimlere gittiğimizde, akşam çekim yapamıyorduk, ışık açamadığımız için. Nöbet tutuyorduk, bir saldırı olursa da zaten arkadaşlarla beraber mevzide durup, savaşıyorduk. “Biraz çekimlere alış, hızlılık kazan, kendini nasıl savunacağını öğren ondan sonra Sur’a götürürüz seni, arkadaşlar sana silah kullanmayı öğretirler.” Hasret ile de konuştuk. Biraz gözlemleyelim, belki sonra ona basın kartı çıkartırız, çalışmalarda kalırdı. Onlar orada biraz çekim pratiği yapacaklarmış.

Zinar aradı ve “İşimiz var” dedi. Arkadaş geleceğini anladım. Arabayla Cezaevi arka tarafın yanına gittik, Karedeniz Balıkçıların orada beklemeye koyulduk. Gelmesine dört dakika kala geldik oraya. Zinar, ne kadar da örgütlüydü. Bu kadar soğukkanlı oluşuna vallahi hayran kalıyordum. Ben kendim, belki de yüzlerce gerilla görmüştüm ama her defasında yine de heyecanlanıyordum. Konu ne zaman HPG olsa böyle heyecanlı oluyordum. İki dakika kalınca, Zinar indi ve balık alıyormuş gibi tezgahdaki balıkları kontrol etmeye başladı. Tekrar geldi, işaret ederek, “pencereyi” aç” dedi. “Bir şey olmayacak ama olursa arabayı sür Sur’a git temem mi cîne” dedi. “Wiii, ben araba sürmeyi bilmiyorum ki, öğret süreyim” dedim yanaklarımı şişirerek. “Keçê Cîne, başımın belası” dedi. “Bunu dedi ise kesin öğretir” diyordum içimden. Daha sonra bir hafta boyunca sadece araba kullanmayı öğretti. Böylelikle Heval Çiyager’e verdiğimiz sözü de yerine getirmiş olduk, arabayı öğrendik. Gitti tezgâhın orada iki büyük balık aldı ve arabaya koydu. Bindi, sürdü. Eee, gelmedi kimse.

Zinar, arabayı yavaş sürüyordu, sadece önüne bakıyordu. Dev bir market vardı sürdüğü istikamette, Armina idi ismini yanlış hatırlamıyorsam. Biz daha yanına varmadan marketi kapatıyorlardı. *“Marketin köşesine gelince hemen kapıyı aç”* dedi. *“peki”* anlamında kafamı salladım. Genç, marketi kapattı, market tam saat 22.00 de kapanıyordu. Biz 22.02 de orada olacaktık. Market kapandı, ben arabanın içinde arka koltuğa geçtim. Ön kapıyı hemen açtım, Zinar arabayı hiç durdurmadı, sadece hızını düşürdü. Bir arkadaş bindi. Hızlıca sürdü Zinar, gittik oradan. Ben arkada hiç konuşmuyordum ama aynadan arkadaşın yüzüne bakıyordum, O da yüzünü eğmiş sadece elindeki telefonla ilgileniyordu. Aslında ben telefon olduğunu sanıyordum, değilmiş. Sadece telefonun kalıbıymış. Hiç konuşmadılar. Zinar, Ona baktı ve gülümsedi, *“Sıkıntı çıktı mı?”* diye sordu. Arkadaşa, *“yok bra”* dedi. Her yer karanlıktı, dükkanlar kapanmıştı. Hangi mahalleden geçiyoruz hiç bilmiyorum. Zinar arkadaki balıkları istedi, hemen uzattım ona. Arkadaş bana da merhaba desin istiyordum ama hiç bakmadı. Niye böyle düşünüyordum ki, *“O da özgürlük savaşçısı, ben de özgürlük savaşçısıyım, o tehlikeli işler yapıyor diye mi, illegaller tek mi savaşçıdır, o düşmanı öldürüyordu, o fedaice şehadete gidiyordu, peki ya ben”* diyordum. Kafamda bunun gibi milyonlarca fikir birbiriyle savaşıyordu. Zinar balıkları arkadaşına uzattı, biz Fis, Lice’ye kadar gelmiştik. Fis’i biliyordum, çünkü 27 Kasım’da kutlamalara gitmiştik. Karanlık bir yolun kenarında arabayı durdurdu. Ve ona bakıp gülümseyerek, *“Selam söyle, afiyet olsun”* dedi. Arkadaş elini arkaya uzattı. Gülümsedi, *“Şevbaş Heval”* dedi. Ben de elini sıkıca kavradım. Biri bizim elimizi sıkıca tutup selam verince duruşuna yansıyor diyorduk kendi aramızda. Vedalaştı ve gitti.

O gidineceği hemen öne geçtim tekrar. Ve sürekli etrafa bakıp durdum. Sağ tarafta dağlar vardı, sol tarafta bir köy vardı. Benim daldığımı Zinar Heval görünce, *“Ya! Bu da böyle Cîne”* dedi. Ben de çok üzgün baktım sanırım. Bana baktı ve *“Tu kes ne wek Hevalê Çiyager e!”* dedi. Bana baktı güldü. O güldüğünde kesin bana bir şeyler söyleyeceğine işaret etti. Bana baktı ve eline telefonunu alarak, telefona bir şey yazdı, bana uzattı. Telefonda yazdığı şeyi okuyunca, soğukkanlı olmaya çalışsam da tutamıyordum kendimi mutluluktan. Çünkü Zinar, sürekli ondan söz ederdi, Amed’de kaldığım hemen hemen tüm evler onu tanıyordu ve onun ziyaretine gidiyorlardı Lice’ye. Telefona, *“Heval Çiyager Sur’da”* diye yazmıştı.

Hasret aradı, işim olduğunu söyledim. Yağmur ve Ümit arkadaşların üniversiteden tanıdıkları bir arkadaşla gittiklerini ve tek başına kaldığını söyledi. İçimden dedim keşke gelmeseydi ama olmazdı. Arkadaşlara yardım edeceğime söz vermiştim. Devrim sürecinde hiçbir şeyin önemi yoktu, yeter ki devrim olsun. Ha HPG, ha gençlik, ha illegal, ha legal. Hiç fark etmiyor. Amed merkeze dönüyorduk, otogar yolunun oradan ilerleyince Ceylanlar diye çok büyük bir alışveriş merkezi vardı. Onun arkasına gittik. Arkasında daha inşaat halinde büyük bina vardı, binanın karşısında camii vardı. Zinar indi arabadan. Başımı pencereden çıkarttım ve “*araba sürmeyi öğreneceğim haa*” diye bağırdım. Arkasına baktı ve “*anladık*” dedi ve camiye gitti. Yirmi dakika bekledim. Zinar, hızlı adımlarla elinde bir poşetle geldi. Bindi arabaya ve poşeti elime vererek, “*Saysana sana zahmet*” dedi. Bu neydi. Bir sürü para, ne yapacak ki bu kadar paraya. Kat kat, üst üste konulmuş ve lastikle bağlanmış. Saydım ve tekrar ona uzatım. “*Cami cami değil, mübarek banka*” dedim. O da güldü, “*Caminin altında başka bir şey var, oradan aldım, aylık vergidir*” dedi. Anladım ve sustum.

Oradan Seyrantepe yolundan TOKİ'lere gittik. TOKİ'lerde, her yer ışıklarla donatılmış, yüksek sesle müzik çalan, önünde bir sürü araba olan gazino mudur, bar mıdır, cafe midir ne olduğu belli olmayan bir bahçenin önünde durduk. Ben arabada durdum. Zinar telefonla birine geldiğini haber etti. Zinar, arabada inince yanına uzun boylu, sarışın, çok iyi giyimli bir genç geldi. Konuştular. Aaa ben bunu tanıyorum. Çünkü Zinar'ın arkadaşıydı. Genç, gittikten sonra elini kaldırdı ve ben de başımı eğerek selam verdim. Zinar arabaya bindi ve “*acıktın mı*” deyince hiç oralı olmadan, “*ne dedi?*” dedim. “*Bolu ve Kayseri'den takviye getirmişler Sur'a saldıracaklarmış.*” deyince, hemen başladım konuşmaya, “*Hemen gidip arkadaşlara söyleyelim*” dedim. “*Geçtir, tehlikeli olur, yarın söyleriz*” deyince itiraz ettim, ille de söyleyecektik. O, da zaten hiç itiraz etmedi, “*peki*” dedi.

Seyrantepe tarafı rahattır diye o taraftan Dağkapı'ya gittik. Dağkapı'ya daha varmadan bir kafe vardı. Etrafı açıktı. Bir yönü Hevsel Bahçelerine bakıyor, bir yönü Silvan tarafına bakıyordu. Sırtını Sur'lara vermişti. İsmi Roj kafeydi. “*Sen bugün çok gidip geldiğin için dikkat çek, ben de zaten tabanca var, ben giderim*” dedi. Uygun gördük. Ben kafede oturmaya gittim, dikkat çekmesin diye, o da Saraykapı tarafından Sur'a doğru gitti. Eee, kafede kimseler yoktu. Sadece ben ve orada çalışan on yedi, on sekiz yaşında

ki iki genç ve şişman, yaşını almış bir adam. Her yer karanlık, gece de bayağı ilerlemiş. Dikkat çekmemek için oturdum ve telefonda birilerine mesaj yazıyorum gibi telefonla ilgileniyordum. Ya bir şey olursa, yanımda bir bıçak var ama elimi bile kesmez, bunları hem düşünüyorum hem de kendi kendimle dalga geçiyordum. Çocuk, yanıma yaklaştı ve *“Bir şey içisen abla”* dedi. Aslında istiyordum ama hiç maliye kalmamıştı yanımda. Olanı da çay için bozacak değiliz herhalde. *“Yok, sağ ol zaten para da yok”* dedim ve gülümsedim. O da, *“Getiriyem, iç, ayıp edisen valla”* dedi. Yahu bu Amed gençleri cin gibiydi. Çay içeken yola bakıyordum. Aha, silah sesleri gelmeye başladı. Çatışma başladı sanırım. Kalbim yerinden çıkacak gibi, sanki elime vermişler yüreğimi. Telefonum çaldı. Arayan ajanstan Rûken’di. *“Sur’da mısın?”* dedi. *“Yok”* dedim. *“Gençlerle polisler arasında çatışma başladı”* dedi. *“Tamam”* dedim. Kapattım. Hasret’i aradım. Durumu biraz kötüydü, *“İşim bitsin yanına geleceğim”* dedim. Çatışma sesleri gittikçe arttı. *“Ya arkadaşlara bir şey olduysa, biri şehit düştüyse, Zinar! aman Allahım ya Zinar’a bir şey olduysa. Neyse gideyim, düşman tutarsa da çatışmaların sesi geldi, habere geldim”* derim. Kendi kendime konuşuyordum ve korkumu da bastırıyordum. Uyansana ey Amed! Senin için kendini feda edenlere kalk bir bak! Ayağa kalktım ve Sur’a doğru yürümeye başladım. Saraykapı tarafında Zinar’ı gördüm, gözleriyle işaret etti. Hemen gittim yanına, konuşmadık arabaya kadar. Arabaya binince o kadar merakla bekliyordum ki. Ama konuşmadı ve ben de hep ona baktığım için, *“Hele gelsinler dedi arkadaşlar.”* *“Gelecekler tabi, adamlar Farqîn’e tank konumlandırıp vuruyorlardı, helikopter geziyordu, ya Ekin Wan’a neler neler yapıldı, Hacı Birlik’i nasıl dolaştırdılar akreplerin arkasından, olmaz böyle, Heval Çiyager’e söyleyelim. İndir beni gidip Heval Serhildan ile konuşacağım, o temkinlidir, sığınakları yapmadık ki halk için, tabiki gelsinler, Sur’daki gençlerin inancı bile sarsar onları”* gibi bir sürü cümle sıralıyordum. Zinar, hiç dinlemiyordu, ne kadar sinirlendiğimi biliyordu. Bu durumum, düşmandan korku muydu yoksa yoldaşlarımı kaybetmenin verdiği korku muydu düşünüp duruyordum. Belki de düşman gözümüzü korkutmuştu. Ya da bizi korkutan kendi yayın araçlarımızdı! Ama biz devrime o kadar inanmıştık ki sürekli düşman gelsin diyorduk. Özgürlük savaşçıları için en güzel şey, savaş sahasında şehit düşmektir. Bunları düşünüyordum ki; Zinar aniden, *“Heval Çiyager, Gülbahar arkadaşı kaçırılım”* dedi. *“Olur”* dedim.

Hasret'i Bağlar'dan aldık ve eve gittik. Zinar daha biz eve varmadan, "*Cıne bulaşıkları ben yıkamam ha*" dedi. İki ablası vardı. Biri köye gitmişti biri de uyumuştı, biz eve gittiğimizde. Makarna suyu koydum ve yatakları yaptık. Yatakları balkonda yaptık, baskın ihtimaline karşı. Yarın yapılacak çalışmayı sadece yarın söyledik birbirimize. Hasret, salonda oturuyordu ama öylece boşluğa bakıyordu gözleri. "*Ben militan değil miyim?*" diye sordu ve gözlerinden boşaldı yaşlar. Böyle düşünmesine etki eden bir neden de, kurtarılmış alandaki yoldaşların yaklaşımlarıydı. Aslında onun gibi düşünüyordum ama onu çalışmaya sevk etmek, toparlamak görevimdi. Onunla Başkan Apo'nun yaklaşımları üzerine tartıştık, bütünlüklü olma üzerine. "*Bu iş sadece mevzide durup, düşmana sıkılmakla olmaz. Bu iş sadece kamera ile çekim yapmakla da olmaz. Hepsini yapacaksın*" diyordum ki Zinar gülererek, "*Yahu gece gece ne felsefe yaptın Cinê*" dedi. Hasret'i güldürdü. Devrim sürecinde hiçbir şey, uzun süre moral bozukluğu yaratmıyordu. Moralin bazen düşerdi ama bir yoldaşın bir cümlesi ile hemen kendine gelirdin. Tekrar mutfağa gittim ve makarnayı yaptım, salona götürdüm. Zinar ve Hasret'de uyuya kalmışlardı. Öylece baktım onlara, "*Savaşçının yoldaşlarından başka kimse yoktu ki*" diyordum. İkisini de uyandırıp balkonu son bir defa kontrol edip, yumdum gözlerimi. Ve sabah bambaşka bir sabaha uyanacaktık! Belki yaşamım boyunca "*O sabaha uyanmasaydım*" diyecektim. Var git ölüm, başka bir zamanda sonra gel!

AMED'İN SURLARI DİRENİŞİ İÇTİ; DESTAN YAZMAYA HAZIR

Kasım ayındaydık artık. Dün gecedan beri çatışma sesleri kesilmedi. Hasret ve Ümit'i Sur'a gönderdik. Daha birçok alan açıldı. Hevsel Bahçeleri ve Fiskaya taraflarından Sur'a gidebiliyordun. Farqın'de yasak ilan edilmişti, Sur'da da yasak ilan edildiğini duyuruyordu devlet. Daha önceki yasak dört gün ya da iki gün sürmüştü. Evet, bir iki aydan daha uzun sürebileceğini tahmin etmemek elde değildi. Arkadaşların 105 gün boyunca direneceğini, 105 gün boyunca NATO'nun 3. büyük ordusunun yerle bir olacağını yine de tahmin edemiyorduk. Ya da kendimize itiraf edemiyorduk. Oysa yoldaşlarımızın cephanesi olsa, savaşacak alan kalsa, değil 105 gün boyunca, düşman pes edene kadar direneceklerini herkes tahmin

ederdi. Bakurê Kurdistan’da Amed’in tam ortasında PKK’nin fedailik destanlarına yeni birisini ekledi Sur’un ölümsüz fedaileri. Ve bu Fedailerin ilkinin bize yakın birinin olacağını bilmiyorduk. Belki o biliyordu ancak biz bilmiyorduk. Heval Jiyan (Emel Çetin) not göndermişti. Bu akşam onunla görüşecektik. Çok oldu görüşmeyi, anlatılacak çok şey vardı. Saat öğlen on ikiye geliyordu. Ajanstan Berîvan aradı. Onun da abisi gerilladaydı, biz öyle biliyorduk. Onun için seviyorduk onu. O da gençliği sever ve sayardı. “*Sur’da bir genç yaralanmış, gidelim mi? Çatışma devam ediyor*” dedi ve onun öyle demesiyle benim kendimi merdivenlerden aşağı bırakmam bir oldu. “*Geliyorum*” dedim. Çatışma sürüyordu. Hasret’ler başka tarafta oldukları için gidemiyordu. Ve buluştuktan sonra gittik.

Ambulans ve onlarca zırhlı araç Dört Ayaklı Minarenin orada toplanmıştı. Berîvan hemen koşturdu, gidiyordu. Ben ise yavaştan her şeyi gözlemleyerek gitmek istiyordum ki ondan sonra arkadaşlara ulaştırılam.. Halk yaralı genci ambulansa koyuyordu. Çekim yapıyordum. Yüz üstüydü. Kimdi, kaç yaşındaydı, nereliydi, hangi Ana ağlıyordu şimdi, hangi yoldaş suçluyordu kendini, nerden gelmişti de bu Sur’u direnişiyle güzelleştirmişti? Bir sürü soru soruyordum kendime ve çekim yapıyordum. Gencin yüzü kapalıydı, boynunda asılı kefiyesi vardı. Herhalde arkadaşlar açmıştı. Uzun, ince bir gençti. Ne kadar da yakışmış kızıklar sana! Yerde kanlar içinde bir telefon vardı. Lav silahıyla vurulduğunu söylüyordu bir genç. Artık kim, neyle vuruluyor birçok kişi bilirdi çünkü gelip yaralıyı aldıklarında söylüyorlardı birbirlerine. O gencin yüzüne bakmak hiç aklıma gelmedi. Bir kere bile insan bakmaz mı yaralının yüzünü çekmek için. Ama kan içindeydi. Yaralıyı hastaneye götürdüler, hastaneye gittik. Özel Harekat kimsenin çekim yapmasına müsaade etmiyordu, doktordan ismini öğrendim. İsminin Ferhat Doğru olduğunu söylediler. Hafiza yitimine uğrar ya insan aynen öyle oldum. Bu ad yabancı değildi ama kime aitti. Bu ismi hiç kullanmıyordu ki! Kemal’i gördüm, Sur’dan gelmişti. Bir şey saklıyordu benden biliyordum. “*Niye geldin ki sen şimdi hastaneye?*” dedim. Merak ettiği için geldiğini söylüyordu. Moralsizdi. Ama bir şey demiyordu. Oradan ayrıldım ve üstüm biraz kan olduğu için gidip değiştirdim, ondan sonra görüşmeye gittim. Heval Jiyan’ı görmek çok iyi gelmişti. Onunla daha önceden de tanışıyorduk. Uzun uzun eski günlerden söz ettik. Ve bana “*Rênas’in (Welat)*” geleceğini söyledi. O kadar mutlu oldum ki, artık bizi kimse tutamaz, bu devrimi

gençlik basını çekecek. Savaşacağız, çekeceğiz. Her karesini, her vuruşunu, yazılan tüm destanı, her cümlesini, her direnişini biz yazacaktık. Hele bir Rênas gelsin, bak o zaman! Çok mutlu olmuştum, aklımda hiçbir şey kalmamıştı, o genç dışında. Jiyan Heval, Nisêbîn'e çekim için gidebileceğimi, durumun iyi olduğunu, ilerlediklerini söyledi. Şimdi daha da sevindim. Akşam çıkmadan önce hastaneyi aradım. Doktor, gencin hayati tehlikeyi atlattığını ve yoğun bakıma aldıklarını söylüyordu. Ben de kanala aktarıyordum. Nisêbîn'e gideceğim için çok mutluydum çünkü Botan'ı (Bilal Erdoğan) uzun bir süredir görmemiştim. En son gittiğimde oradaki kadın arkadaş tutuklanmıştı. İdeolojik alandaki Elif arkadaş, illegale geçmişti ama orada olduğundan haberim yoktu.

Nisêbîn'de birçok arkadaşı görmek çok iyi oldu. Ne kadar da genişletmişler alanı. Nisêbîn'de en dikkat çeken şey, halkın çok yoğun desteği ve alandaki disiplindi. Kimlere silah verilmişti, kimlerin nöbeti vardı, arkadaşlar herkesin listesini almıştı. Program akşama doğru bitti. Sabah, Amed'e dönmek için Qoser garajına gittim. Oradan Amed arabaları kalkıyordu. Zinar Heval aradı, *"geleyim mi almaya"* dedi, *"yok yok ben bindim zaten"* dedim. Zinar'ın morali mi bozuktu, sesi kötü geliyordu, niye öyleydi ki! Haberlere de bakamadık sabah. Zinar yine aradı, *"Yahu Heval ne oldu?"* dedim. Durdu. Slogan sesleri geliyordu telefonda gürültü sesleriyle birlikte. Tekrar *"Zinar"* dedim. *"Dün hastaneye götürdüğün genç şehit olmuş"* dedi. Çok üzüldüm, *"Na ya"* dedim öylece durdum. *"Cenaze töreni var şimdi"* dedi. *"Hemen fotoğrafını ve bir iki video gönder kanala atalım Zinar"* dedim. Telefonuma Avesta'nın fotoğrafını attı, Surlarda çekilmiş. Arkasında iki çocuk vardı, zafer işareti yapıyorlardı. Ben, Zinar'ı aradım ve gülerek, *"Bana Avesta'nın artist fotoğraflarını mı attın, yanında mı ki, neredeymiş, görüşeceğiz biz onunla, hiç başka mevziye kaçmas..."* diyordum. Zinar, cümlemi bitirmeme müsaade etmedi ve *"Avesta dün gece şehit oldu"* dedi. Telefon elimden düştü. O gün olanların hepsi gözümün önünden geçiyordu. Kan içindeki gömlek, yerdeki genç, hastanedeki doktorun söyledikleri. Ellerimle koydum onu ambulansa! Bilsem ki senin kızılığındır yıkar mıydım ellerimi gitsin diye kanın. Bilsem, sarılmaz mıydım ona, öpmez miydım gözlerinden, sarılmaz mıydım hasretle beklediğim sana, güzelleştirdiğin direnişin önünde durmaz mıydım selama. On yedi yaşım, güzel yoldaşım. Hele bir dur! Daha Sur'lara çıkıp halaya duracaktık ya, yıllardır özlemini çektiğimiz, yoldaşımız,

Önderimiz, Başkan Apo'yu selamlayıp, “*Biz senin hakikatinin fedaileriyiz*” diyecektik ya! Hani Bağlar'da kamera arkasından eylemlerine eşlik edip, “*Gençlik, Apo'nun Fedaisidir*” diyecektik ya. Senin intikamını alma isteği gözlerimde olan tek renk! Ve daha nice yarım kalmışlık! Hiç gitmedim ne mezarına ne de Anasının yanına. Hiç ağlayamadım sana, hiç dökmedim gözyaşımı senin için, hafifletmedim acımı. Sadece intikam kaldı geriye. İntikam almak ve senin öcünü almak! Gözlerimde intikam dışında hiçbir şey yoktu. Avesta, “*Döneceğim*” diyordu ve daha da ekliyordu; “*Sokak sokak çıksaydım Fiskaya'ya nerden bulabilecekti düşman beni. Sokaklarıma doğru koşarken bunları düşünüyordum. “Korkuyormuyum?” tabi ki hayır. İlk defa yaşamıyorum ki bu anı. Binlerce eylemden geçen yüreğim korkuyu hiç tanımadı. Daha kaç ay önceydi, bu kara köpekler yine salınmışlardı Amed'e. İlk beni hedef almışlardı. Onca kurşun yağmurlarıyla kovalamıştılar beni Emekte. Öyle kolay mıydı beni vurmak, bir kurşunla yere yığmak. Yoğurt Pazarındayım, birkaç metre sonra Dört Ayaklı ve Hasırlı. Arkadaşlar orada. Komutan Çiyager, “Yine ne bela açtın başına kuralısız Avesta?” diye soracak gülümseyerek. Gülümsemesi can katıyor ruhuma, herkesin yüzünde güller açıyor. Bir anda Heval İsa farklı bir ses çıkartarak güler bu gülüşe, kahkahalarla yanıt verilir Sur'da, Mesut ve Sonay bunla eşlik ederken, sessizce Çiyager, Cihan ve ben Heval İsa'nın taklidini yaparız hemen.”*

“*Döner elbet Avesta. Gözlerini iyi aç! Bak etrafına! Bir taşta, bir dağda, bir uçurumun başında, arkasında, düşman ordusuyla Bağlar'da Rang-Rover katilleriyle, Sur'da, Hasırlı'da çıkarım karşısına kahpe düşmanın!”* diyordun.

KÖLELİKLE-ÖZGÜRLÜĞÜN ÇARPIŞTIĞI MEKÂNIN ADI:GEVER

Halkımızın morali bozulmasın diye daha gün aydınlanmadan karın içinde yoldaşlarımızın parçalarını topladık. Onlar, yoldaşlarımızın bedenlerinin parçaları değil, devrimin parçalarıydı ve bütünleştirmek gerekiyordu. Bu düşünce sadece PKK militanında var, başka hiçbir devlette, orduda yoktur.

Bêrîtan Koçerîn (Gever)

Ben, Heval Elişêr'in yoldaşlığa olan inancıyla tanıştım ve yaşadım. O yoldaşlık anlatılamaz, yaşanılır. "Biz sizin çocuklarınız değil miyiz?" en son cümlesi buydu halka.

Jiyan (Gever)

İlk defa bir kadının karakterine özeniyordum. O da Şehid Viyan Amed arkadaştı

Heval Rojvan (Gever)

Bir şehri fedailik güzelleştirdi, bir güzelliği fedailik ortaya koydu. Karanlıkla aydınlığın; çirkinlikle güzelliğin karşılaştığı an gelmişti.

Fedailikle, ihanetin; zalimlikle, mazlumlüğün karşı karşıya gelecekleri an gelmişti.

Dehak'lara karşı Kawa'lar, işkencelere, köleliğe karşı özgürlüğü içenler. Şimdi aynı meydanda varoluşun en sancılı ve direngen savaşı verilecekti. Fedailer birbirini selamlayacak, zalimler devrilecek özgürlüğün zehirli kılıcıyla. Tarihin yazılacağı yer; Gever!

Her gün bir çiçek açtı kıvılcık toprakta, her gün bir direniş bir teslimiyetin yüzüne tükürdü. Hele şu kışı atlatsın da bahara çıksın, işte o zaman göreceğiniz Gever'in direnişini.

Yere düşen karların üstüne bir de sistemin oynadığı, kendine ihanet eden Kürt eklenmişti. Karlar ayaklarımızı, Kleş tutan parmaklarımızı titretirken, ihanette yüreklerimizi soğutuyordu. Ama hiçbir şey; ne direnişin ne de fedailiğin yoluna engel olmuyordu ve daha çok hızlandırıyordu akışını. Hiçbir şey ne Rojvan'ın, ne Viyan'ın ne

Elişer'in ve Arın'ın direnişine gölge düşüremeyecekti. Bu duygular içerisinde Marta çıktı Gever.

“Mala Gel, Taxa Cilo” yazıyordu tabelanın üstünde. Saat 10: 00'a geliyor ama daha kimseler ortalıkta yoktu. Eee, peki Yusuf nerede? Küçük çocuklar etrafıma toplanmaya başladılar bile. Direnişçileri aradığımı biliyorlardı, çünkü sabah sabah *“Mala Gel”*e gelen tek kişi ben ve çocuklardık. Çocuklara sordum, *“Arkadaşlar gece çatışıyorlar, gündüz halkın arasına çok çıkmıyorlar”* diye cevap verdiler. Oturdum kapının önünde çocuklarla program yapmaya başladım. Ben soru sordukça onlar cevapladı ve etrafımız gençlerle doldu. Bir gençle röportaj alırken o da bana basınla ilgili sorular sormaya başladı, hemen başladım ona aktarımlar yapmaya, basın şöyle böyledir diyordum. Aniden bir ses gelince karşıya baktım, gülüyordu. *“Ohoo sen de bizim birimleri kendine örgütlüyorsun ha”* dedi. Bu arkadaş Heval Agir'dı. İki ay önce görmüştüm. İki ay önce en kutsal kararın verildiği mekânın anında beraberdik. İsmi Sefkan'dı orada. Güldük ve kapıyı açtı içeri geçtik. Durumları sorduktan sonra Yusuf'u sordum. *“Dün çatışma çıktığı için sabah dörtte doğru eve gitti, gelir”* deyince içim rahatladı. Uzun uzun konuştu, ardından Heval Ayten, Yusuf Heval ve iki arkadaş daha geldiler. Onlara diğer şehirlerin mevzilenme sistemlerini ve düşüncelerini arkadaşların durumunu aktardım. Hem fikir alsınlar hem de moralleri yüksek olsun diye.

Çekim için Orman mahallesinin uygun olduğunu söylediler. Yusuf'ta geldikten sonra Orman mahallesine geçtik. Arkadaşlar bize yardımcı olması için iki genci yanımıza verdiler. Çekim yapıyoruz, sokağın ortasında etrafı üç- dört priketle kapalı mayınlar var. Orman mahallesinde yokuştan birinin çekim yaptığımız tarafa koştüğünü görünce, hemen kamerayı Yusuf'a uzattım ve ben de onu yokuşun aşağısında kollarım açık bekledim. Gelen arkadaş Güle idi. Ben de diyordum *“Baran”* kimdir. Konuştuk, işi olduğu için Cumhuriyet'e geçti. Çekim yapmaya başladık, gençlerden röportajlar alıyorduk. Rûken ve Rojvan Heval'i gördük. Rojvan Heval, rahatsızdı, elinde sürekli burnunu temizlediği bir selpak vardı. Rûken Heval'i de gördük. Durumunu en son Hêlîn aktarmıştı. Uyuyamadığını, sürekli krizlere girdiğini söylemişti. Şehit düşen bir kadın arkadaşın vücuduyla oynamıştı düşman. Rûken gidip kadın arkadaşın parçalarını toplamıştı ve tek tek dikmişti birbirine. Onunla konuşurken, *“Öyle gömülmesine müsaade edemezdim”* dedi. Ona Varto'dan söz ettim. Bu daha da

büyüyecek bir savaştı ve biz hem kazanım elde edecek hem de kayıp verecektik. Aslında o da bunun farkındaydı am ne yaparsın yoldaşlık seni yaşama bağlayan en büyük değerlerdendi. Rûken, güçlü duruyordu. Rojvan Heval yanıma yaklaştı ve *“Yahu Osman nerelerde?”* dedi. *“Cizîr’e gönderdik çekim için”* deyince, Serhatlıların çok kullandığı, *“Pii ama Heval o iyi mayın dōşüyordu ha”* dedi. Hem şaşırdım hem de güldüm. *“Yahu yoldaş, o arkadaş basıncı, zaten çekim yapamamış, demek ki mayın dōşemiş he”* O ara Yusuf’ta onu haklı çıkartan bir cümle daha söyledi. Meğerse gençler çatışmaya girmeyen ve gelmeyen basıncıyı kabul etmiyorlarmış. Osman Arkadaş da geceleri arkadaşlara yardım ediyormuş. Hoppala! Hadi bakalım, her alanda aynı sorun. Gün boyunca çok yorulunca tek hatırladığım Mala Gel’in önünde Rûken’in ve Baran’ın birçok gençle tuttuğu halay ve ortadaki ateşti. Biz de onların ayak çekimlerini alıyorduk.

Ne kadar yazsam da eksik kalacağını biliyorum. Hiçbir kelimemin Ayten’in yüzündeki inancı anlatamayacağını, Heval Agir’in yüzündeki saf sevgiyi neyle ifade etsem de yerini bulmayacağını düşünürken, sabır taşını sürekli eliyle büyüten Hz. Eyüp’ün sabrını şimdi elinde tutan Rojvan Heval’i anlatamam. Bütün gülüşleri toplasam da Gever’e dağılan Baran’ın kakhahasını elde edip de yazamazdım. Onlar anlattıkça dinledim, anlattıkça ağladılar ve daha da güçlendiler. Onların gözleri ihanete karşı o kadar net durmuştu ki ne ihaneti ne de teslimiyeti affetmediler. Gever’ de duvarlarda Önderlikle, YDG-H ile özgürlükle alakalı gençliğin yazıları, *“Daişleşirseniz, Kobaneleşiriz”* yazıları vardı. O sokaklarda yürümek çok farklı bir duygu. Belki de o farklı duygunun adıydı özgürlüktü. Çünkü daha önce özgürlüğü tatmamıştık ve nasıl olduğunu bilmiyorduk. Elle tutulan bir şey midir ki özgürlük ya da sana dokunan bir şey midir, gördüğümüz, hissettiğimiz bir şey midir bilmiyorsun. Anlatmak ile yaşamak çok farklı. Halkın savunma güçlerinin bellerinde rextleri, ellerinde Kleşleri var. Analarla beraber nöbet tutuyorlar, kadınların tek başına tuttıkları nöbetler var özgün alanlar gibi. Bunlar, bedellerle oluyordu, bedel deniyordu. Güzellikler uğruna Kurdistan toprağı yiğitlerimizi, kadınlarımızı, erkeklerimizi, gençlerimizi istiyordu ve özgürlük için hiç tereddüt etmeden gençler bedel ödüyordu devrime. Fedailiğe hiçbir şey gölge düşüremeyecekti.

Gever Direnişi'ni Gever Direnişçileri Anlattı:

B.N: “Arkadaşlar bizi Gever’e çağırdılar. Heval Rûken’in ilk sözü her zamanki gibi gülerек, “Heval size bir şey aktaracağım, çok güzel bir şey var, yıllardır beklediğimiz şey olacak” dedi. Heval A. hemen kalkarak dediği, “ne yapacağız, ne oldu?” O süreçte dağa gelmek hepimizin tek hayaliydi. Rojava’ya gitmek istiyorduk. Heval Rûken de, “hele bir oturun size aktaracağım” dedi. İlk başta “artık gençlik kendi misyonuna kavuştu, misyonuyla hareket edecek, devrimci halk savaşı başlıyor” dedi. Biz tabi bilmiyoruz devrimci halk savaşı nedir. “6-7 Ekim olaylarını hatırlıyor musunuz? Artık hep devam edecek”. Ben de “Rojava’daki gibi mi?” dedim. O da, “evet aynı Rojava’daki gibi” dedi. Arkadaşlara da toplantıda da aynen böyle aktarılmıştı.

Devrimci Halk Savaşı, hiç istemediğimiz, tasvip etmediğimiz, önceliğimiz olmadığı halde çatışma ortamı demektir. Bu gelişecek ve çatışma ortamı da orta şiddetli olacaktır. Gelişecek bu çatışma ortamı bizim tercihimiz değildi. Diyalog ve müzakere süreci gelişmezse çatışma ortamı doğar, bu işin doğası gereği böyledir, tıkanma bunu getirir. Bu da çatışmaların geçmişten farklı olarak kentlere de yayılması anlamına geliyor. Bir nevi yarı-kent, kent ayaklanmaları şeklinde gelişir. Bir taraftan kentlerde yaygın bir şekilde ayaklanma tarzında olaylar yaşanırken bir taraftan da kırsal bölgelerde askeri çatışmalar yaşanır. Yani şehirlerde yarı-kent isyanları, ayaklanmaları, kırsal kesimlerde ise askeri çatışmalar olmak üzere geniş zamana yayılmış uzun vadeli bir mücadele oluyor bahsettikleri.

Orta yoğunluktaki savaş şu anlama geliyor, şu anda Hakkâri’de olduğu gibi sürekli hareket halinde olmalarıdır. Orta yoğunlukta bir savaş gelişirse bu sadece öyle dağla da olmaz şehirlerde de bunun etkisi çok büyük olur. Şehirlerdeki serhildanlar kent isyanlarına dönüşür. Her şehirde büyük katliamlar da gelişebilir. Halkımız bunu bilmeli ve buna hazırlıklı olmalıdır. Büyük şiddet uygulanır. Bu şiddette birçok genç, kadın, çoluk, çocuk ve halkımızdan birçok insan da ölebilir. Devlet çok daha sert ve acımasızca Kürtlere yönelebilir.

Rêber Apo, önceden süreci ön görmüştü. İmralı Cehenneminde esir tutulan Hakikat, sürecin bu şekilde gelişeceğini söylemiş ve düşmanın neler yapabileceğini önceden belirtmişti. Gever, özgürlükle- köleliğin çarpışacağı meydan olacaktı.”

AR.: “Kurdistan’dan İstanbul’a taşındığımız zaman akrabalarımıza gidiyorduk, o zaman Tülay ile tanıştım. Sürekli beraberdik, yağmurlu bir akşamdı, pencereden sürekli bana seslenince dışarı fırladım ve yanına gittim. “Ben dağa gidiyorum” dedi. Ben ona çok bağılıydim. O benden her zaman çok öndeydi, Kürtlük bilincine sahipti. Ona bağılıydim “katılalım” dedi. Aldık her şeyimizi gittik Gever’e.”

J.N: “İstanbul’da büyüdüm. Metropollere taşındıktan sonra sürekli Facebook üzerinden arkadaşlara bakıyordum. Gever’e, Sur’a. Ondan sonra bir şekilde ulaştım arkadaşlara ve çalışmalara dahil oldum. Katılım yaptıktan sonra bir aylık eğitimden sonra Gever’e düzenlendim. Bir günlük eğitimden sonra Cumhuriyet mahallesine genç kadın çalışmalarına düzenlendim. Gever’de böyle bir süreçte yer almak hem zorlu hem de mücadelenin olduğu, büyük bir yoldaşlık ve savaşın birbirine daha bağılı hale geldiği bir süreçte olmak şanstı.”

R.N: “Ocak’ ta Gever e gittim ve orada kaldım. Elîşêr yoldaş, yolların kapalı olacağını söyledi ve orada kaldım. Fark etmiyordu artık mücadele süreciydi. Orada eğitim aldık, on beş günlük. Şehit Cavreş yoldaş eğitim verdi. Askeri ve ideolojik eğitimdi. Dışarı çıkmıyorduk, sadece atış için bir kere çıktık o kadar. Rojvan yoldaşın yanına gittim. Daha çok öz savunma boyutuyla katılıyordum. Gündüzleri Mala Gel’e gidiyorduk, akşama doğru hendek kazıp, barikat yapıyorduk.”

AR.: “Gever’e gidip arkadaşları bulduğumuzda Şehit Elîşêr yanımıza geldi, biraz sohbet ettikten sonra Heval Viyan ve Heval Rozelîn geldi. Daha sonra arkadaşlar bize Gever’de kalacağımızı söylediler ancak Heval Tülay istemiyordu, dağa gitmeyi çok istiyordu. Tülay ismini Arîn yaptı. Arîn Heval dağa gitmeyi çok istiyordu. Dağ onun için özgürlük gibiydi. Yollar kapalıydı ve gitmemiz mümkün değildi. Bize mücadelenin artık burada olduğunu söylediler ve biz orada kaldık. İlk günler arkadaşları bekledik eğitim devresi toplanana kadar. Burada hem ideolojik hem askeri eğitim gördük.”

J.N: “Mala Gel’e gittim. Heval Elîşêr’i gördüm. Konuştuk, “seni dağa gönderemeyiz, YPS ve YPS-JIN var, devrime hoş geldin” dedi. Her gelen Şervana aynı şeyi söylüyordu. Onun yanında sürekli güliydum, bilmiyorum gülmek, doya doya gülmek geliyordu içimden. Onu anlatmak, bilmiyorum...”

B.N: “Tabi duygusal bir atmosfer de oluştu. Heval Rûken, “Ben ve Heval Agir burada kalacağız. Siz ikiniz de Colemêrg’i tutacaksınız, biz bir daha görüşmeyeceğiz belki de. “Bir hafta geçmedi Şemzînan’da yol tutmalar başladı. Biz de Heval A. ile nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Ben, 6-7 Ekim olaylarından biraz biliyordum. Mêrdîn’de alan tutmuştuk. Sonra bir gün haberleri izledik ve baktık Gever de alan tutulmuş. Arkadaşlar Gever’i tutmuşlar. Biz dedik biz de başlatacağız. Gever’i ilk tutan gençlikten Heval Sefkan (Agir) ve Heval Rûken (Viyan) arkadaşlardır. Şehit Memyan ve Şehit Rozelin’ de orada şehit düşen iki arkadaştı ve halk çok etkilenmişti onlardan. O arkadaşlar on sekiz yıllık bir ajan tarafından öldürüldü. Benim ismimi de arkadaşlar “Rozelîn” koydu. Heval Sîpan, Heval Rojvan, Heval Ayten, Heval Rûken, Heval Şoreş de oradalardı. Heval Senar vardı, Sîpan arkadaş ayağından yaralanınca gelmişti. Heval Senar’da yaralandı. Heval Senar döneminde orada değildim ancak halk anlatıyordu. A4 mermisi ile yaralanmıştı ve tüm bağırsakları dışarıda olmasına rağmen sesini çıkarmadan halka onu nasıl tedavi edeceklerini anlatıyormuş. Arkadaşlar müdahale etmişlerdi.

Heval Elîřêr ve ben, Heval Senar yaralandıktan sonra Gever sahasına geldik. İlk önce Mala Gel’e gittik. Baran Heval (Botan Heval) geldi. İstanbul’da büyümişti. Daha önce Nisêbîn’de beraber çalışmıştık. Amcası Colemêrg sahasında şehit düşünce onun adını almıştı. Geldi. O kadar heyecanlı ve coşkuluydu ki onu o an ki durumunu, sevincini, hallerini anlatabilecek bir kelime bulamıyorum. İlk heyecan ve coşkusuyla karşıladı beni. Heval Sîpan vardı, ikinci yasaktan sonra ayaklarından yaralandı. O kadar kıvranıyordu ki acıdan, bir şey yapamıyorduk, müdahale edebilecek biri yoktu. Ayağı yaralı şekilde sloganlar atıyordu sürekli ve “beni vurun, vurun Heval” diyordu. İnsan nasıl yoldaşına sıkar ki, namluyu bile ona doğrultamazsın kaza olur diye. Hastaneye götürdük. Evet, biz bu devlet karşısında öz savunmamızı yapıyoruz. Bu gittikçe savaşa dönüőecekti. Toprağınızı, sizi, halkınızı sömüren bir devlet var. Araçları, zırhlı araçları sokaklarımızdan geçtiğinde istediği her an, istediği çocuğumuzu, kadınıımızı, erkeğimizi vurabiliyor. İşte bu sömürgeciliğin en açık ispatıdır. Sen buna karşı kendini savunacaksın, savaşacaksın. Böyle bir çatışma ortamında Heval Sîpan bunları söylüyordu ve biz müdahale edemedik, hastaneye gönderdik, orada tutuklandı. Sîpan Heval Şirnex’lı, Adana’da büyümişti. Zindandan çıkıp hemen gelmişti zaten. Gever’e geldi

yaralandıktan sonra Heval Senar geldi. Zaten sonra Heval Senar'da yaralanmıştı. Gever'de duvarlarda devrimle ilgili o kadar yazı vardı ki, diyorsun ki "ben Kurdistan'dayım." En büyük mutluluk o bayrakların Gever'de sallanmasıydı. Tekrar Gever'e gitmeyi isterdim. Arkadaşların omuzlarında silahları, bellerinde raxtları var. O an oradaki her genç ya da Ana bunun mutluluğunu hissettiriyordu. Baran Heval'in de mutluluğu, coşkusu bundan kaynaklıydı. Halk evinde "Heval Elîşêr'i (Felat) görmek istiyorum" dedim. Akşam Baran Hevalle kaldım, aktarım aldım, alanı tanıttı arkadaş. Ben oraya gidene kadar çok arkadaş şehit düşmüştü. Süreç Gever'de ilerlemişti.

Ayten arkadaşın yanına gittim. Hep yarım uyurdu, sabaha kadar uyanık kalıyordu, anlam veremiyordum. "Gençler tek başına nöbet tutuyor, düşman saldırırsa olmaz" diyordu. Yan oda da Rojvan arkadaş uyuyordu. Sesler duyuldu o gece, hemen pencereye koştu. Ayakkabısını bile giymeden kendini dışarı attı. Rojvan Heval de sese uyandı ve hemen ardından koştu, "Bekle Heval Ayten, ben de geleceğim" diyordu ve ardından koşuyordu. Anlamamıştım. Bağlı bir yer vardı, zincirli. Eline taş almışta o zincire vuruyordu. Cephaneyi buraya saklamıştı arkadaşlar. Düşmanın Cumhuriyet Mahallesine saldırdığını söylüyordu. Cumhuriyet'e saldırmışlardı, "Arkadaşlar Cumhuriyette tek başına, hemen onların yanına gitmemiz gerekir" diyordu, nefes nefese kalmıştı. Şaşırıp kalmıştım, onu dinliyordum am korkuyordum da. Arada sürekli bir şeyler söylüyordu. Rûken orada, Elîşêr orada. "Gençler şehit düşecek" diyordu. Cephaneyi çıkarttı, bana baktı ve "benimle gel" dedi. İlk o zaman elime silah verdi. Silah verdi ama nasıl kullanacağımı bilmiyordum ki. Ayağında ayakkabı olmadan saatlerce çarşıda halkı çağırıyordu, evlere bağırıyordu, slogan atıyordu. Onun ayakkabısız öylece saatlerce dolandığını görünce anlamsızca bakıyordum. Bu bir korku muydu, yoldaşına bir şey olacağı endişesi miydi, devrim inancının vücut bulması mıydı bilmiyorum. Belki de onu öyle ayakkabısız sokaklara sürükleyen bunların hepsiydi. Elimde tabanca vardı. Çarşıya doğru gidiyordu, aslında çarşıya gidilmesi yasaktı. O kadar öfke biriktirmişti ki dayanamamıştı, beni dinlemiyordu bile. Arkasında koştururken bir ara bana döndü ve "düşman arabaları alana gelmiş, sen alanı tanımıyorsun, gelme!" dedi. Bu sefer ben dinlemiyordum ve gidiyordum.

Gerçekten de doğru duymuştu Ayten Heval. Cumhuriyet Mahallesinde çatıma çıkmış ve “Diyar” adında çok genç bir arkadaşı şehit vermiştik. Etrafta gençler vardı. O kadar öfke dolmuşlardı ki, bütün gençler “intikam” diyorlardı, “savaşacağız” diyorlardı. Düşman hemen gençlere saldırmıştı. Düşman evin üstünde onu A-4 mermisi ile vurmuştu. O gence Heval Rûken’in silah verdiğini öğrendik. Diyar BKCy almıştı ve dama çıkmıştı. Düşman anında fark etmişti ve müdahale etmişti. Bir an da tüm arkadaşlar alana gelmişti, herkes orada toplanmıştı. Ayten Heval’in ağladığını hiç görmemiştim, “zayıftır, Önderlik sevmiyor” diyordu. Her şey karşısında güçlü durmamız gerektiğini, bunun savaş olduğunu söylüyordu sürekli. Halkın etkilendiğinden söz ederdi onun için belli etmiyordu üzüldüğünü. Geç katılmış olmasına rağmen örgütteki pratiği büyüktü ve Ayten arkadaşta büyüktü.

Rûken Heval çok suçladı kendini, “vermemem gerekir” diyordu. O gençler onun Şervanlarıydı, onları eğitiyordu sürekli. Kendini suçlama fazlaydı onda. Kendini sorumlu görüyordu o gençlere karşı, onları koruyamamanın ağırlığı fazlaydı. Bu gençlerin yaşamı için savaşıyorsun ama aynı zamanda şehit veriyorsun onları. Rûken Heval, başından beri bu gençlerle idi ve bu gençler de başından beri onunlardı. Savaşta duygusallık sadece ağlamak değildi. Savaşa, niçin savaştığına doğru anlam vermeliydin, doğru çizgiye oturtmalıydın. Her şeyiyle büyük bir kontrol gerekiyordu. Hem duygularına, düşüncelerine, duruşuna, hissettiklerine, vicdanına, ahlakına her şeye kontrol gerekiyordu. Aslında bunu bize savaş öğretiyordu, bunu savaşta öğreniyorduk hepimiz. Hatta diyebilirdim ki Gever’de Apoculuk nedir, Önderlik militanları kime denir bunu net görüyordum. Rûken arkadaş, Gever sürecinin başından beri o direnişi örenler arasındaydı. Maneviyat açısından bizim için çok faklıydı. Heval Agir ile beraber sürekli, “başarı kesindir 2015’te” deyip gülüyorlardı. Gever’in her yerinde muhakkak bir damla kan vardı. Ne tarafa baksan, ne tarafta bir anımız varsa oraya muhakkak kan dökülmüştü.”

BİZ BİR ŞEY BİLMİYORUZ Kİ : SADECE PKK'YI BİLİYORUZ; BU DA YETER!

K.M.B: “Yasak kalktı sonra O’nun şehadetinden etkilendim. Eve gittim. “Arkadaşım şehit düşmüş, onun kanı yerde kalmamalı” diyordum ve artık hiç çıkamazdım. Anam beni çıkartmak isterken bir baktım savaş alanına katılım yapmaya gitmiş. Tutulan alanlara geldi, arkadaşlarla tanıştırdım. Anam arkadaşlarımı görünce, “Yazıktır, yalnız kalmasın arkadaşların, onların da Anası ağlıyor, sen burada onlarla kal” dedi ve bana hep destek çıktı. Uzun bir dönem yasak gelmedi. Anam terörle mücadelenin oradan yemek yapar Koçerler mahallesine getirirdi. Heval Hêjar geldi. Tüm mahallelerde kadın kadro arkadaşlar var ama biz de yoktu. Koçerlere geldi. Çok emekçiydi, halk onu çok seviyordu. Halkı kazanmıştı, biz de ondan çok etkilendik. Sonra Amara Heval, Dîlan Heval geldi, çok kadın arkadaş geldi. Heval Binevş geldi, Omeryalı, yerelden Heval Aryen vardı, Qoserli bir kadın arkadaş daha vardı, sanırım ismi Arjîn idi. Heval Havîn de vardı. Kadın arkadaşlarda yoldaşlık çok farklıdır. Bunu o zaman anladım. Onlarla yoldaşlık çok başkaydı. Zerdeşt vardı Bagok tan gelmişti, askeri ve ideolojik eğitim verdi altı günlük. Ondan sonra kaçtı direniş alanından. Kadrolar yereli düzeltmek zorundaydı. Biz bir şey bilmiyorduk ki, sadece PKK’yi biliyoruz o kadar.

Cizîr’e yönelim çok oluyordu. Çağ Çağ caddesine düzenlemem oldu. Şehit Gelhat hattında Kanarya tarafında büyük caddeye bakıyordum. Komalên Ciwan’dan bir yoldaş vardı ancak ismini unuttum, beraber kaldık o süreçte. Heval Medeni vardı yerelden, evliydi, kızı gerillaya katılmıştı. Heval Medeni şehit düşene kadar elinden geleni yaptı. Heval Medeni brandayı alıp duvara sarmak istiyor, suikastla yaralanıyor, caddenin ortasında kaldı. Heval Baxtiyar hemen gidip sokağa vurdu. Kobra Heval Baxtiyar’ı başından vurdu, Heval Amed vardı o da tam kendini caddeye atarken yere düştü, yereller Şehit Amed’i tuttular izin vermediler gitmesine.”

A.B: “Yerel gençlikten Heval Amed vardı. Operatörcü yapmıştı. Kepçe çalışır halde iken düşman taradı ve Amed Heval atladı kepeçeden. Son kepeçemizdi. Amed Heval’in ayaklarından tuttuk eliyle

kepçeyi alabilir diye, Kobra elini hedef aldı ve hemen taradı. Kepçe de tarandığı için alev aldı ve imha oldu. Botan Heval hemen kefiye ile yarayı kapattı ve sağlıkçıların yanına götürdük. Mermi girip geçmişti. Heval Botan bize çok bağlıydı, kimseyi yaralı halde bırakmıyordu, o hep mermilerin önündeydi, bizi geride bırakırdı, şehadeti de böyle olmuştu zaten.”

K.M.B: “On günden sonra yasak kalktı. Halkın hepsi dışarıdaydı, geziyorlardı. Heval Baxtiyar’ın şehadetinden herkes çok etkilendi. Yürüyüş tarzı bile değişti. Sızma yaparken o hiç ses çıkartmazdı, biz sürekli ses çıkartırdık, mermilerin ortasında sokağı yarıp koşardı. Yerelden çok değerli yoldaşlar vardı. Yasakta Egîd arkadaş vardı, yirmi yedi falan yaşlarındaydı. Deli cesaretine sahipti. Sürekli düşmanın üzerine giderdi. Yereldendi. Yasak kalmıştı, o hala bodrumda elinde bombası ile kalıyor orada. Polis in kaldığı eve gidiyor, polis evden gitmiş, Heval Egîd evi basıyor, “polis nerede” diyor ve eve dalıyor. Ana da, “yasak kalktı oğlum” deyince sakinleşiyor. Yedi saat boyunca pimi çekilen bombayı elinde taşımış. Teslim olmamak için. Gidip bir taşın arkasına bombayı atıyor, bomba patlamıyor, pimi çekerken kablo içerde kalmış. Bize sürekli anlatıyordu, biz de hep güliyorduk.”

A.B: “Heval Havîn bir genç kadın arkadaş katmıştı. Karargâh açmıştık sokakta. Halk hep oraya geliyordu. Analar etrafı sardı ve o kadın arkadaş arıyorlardı, bizim de hiç haberimiz yok bir şeyden. Ben Analarla konuşuyordum, terlikle kafama vuruyorlardı, Şehit Botan’da bir köşede bana bakıp güliyordu. Çatışmada bile halay çekip, güliyordu. Maneviyat had safhadaydı. Yaşanılması, yaşatılması lazım bu maneviyyatın.”

AR.: “Heval Kawa insan bakınca güç alıyordu, ben ilk gördüğümde rahat bir nefes aldım. Hemen ona gördüklerimi aktardıktan sonra, “Heval Kawa, düşman yukarıda bekliyor” deyince o da hemen, “Bir şey olmaz yoldaş, biz de burada bekliyoruz, bak” dedi.

Fırat mahallesine asayişe uğradım. Bütün arkadaşlar orada idi. O kadar heyecanlı ve coşku doluydular ki, insan onlara baktığında büyük güç alıyordu. Heval Êrîş vardı, doktor arkadaştı. Ona baktığımda tam bir emekçiydi. Emek doluydu O. Biz hepimiz barikat yapıyorduk ancak o elleriyle adeta bütünleşiyordu yaptığı işle, elleriyle torbalara toprak doldurup barikat yapıyordu. Şunu söylüyordu. “Bu barikatlar sağlam olursa biz de sağlam oluruz.”

İsmi Êrîş idi ancak herkes doktor diyordu. Ben de barikatları kontrol etmek istedim, “Hele bir bakayım sağlam oldu mu, girişi nasıl olsun” derken düşman Kobra ile ateş açmaya başladı. Bu şekilde düşman da “merhaba” dedi bizlere. O an dedim ki vallahi biz savaştayız.”

Sur Direnişinde Kalan Mücadele Arkadaşın da Şöyle Anlatıyordu Seni:

H.D: “Şehit Avesta, (Ferhat Doğru) Sur’un ilk hendek kazmalarında yer alan bir arkadaşı. Sürecin başında gençlik basın çalışmalarındaydı. Bir kadın arkadaş örgütlemişti onu. Eylül aylarının ortalarında sanırım Şehit Faraşın ile beraber geldi. Bir gün ikisi beraber geldi bizim mevziye. Ben tek nöbet tutuyordum, onlar uyudu. Sabah çok yorgundum, onlar uyanınca Faraşın Hevale döndüm, “Bak bir daha sen ve Avesta benim mevzime gelmeyin, yardım etmediniz bana” dedim gülererek. Onlar da gülüp geçtiler. Çok nitelikli bir arkadaşı. Avesta’nın bağlı olduğu bir mevzi yoktu. Her zaman gezerdi, yerinde duramazdı. Nerede bir yoğunluk olsaydı, oradaydı. İlk zamanlar halk olduğu zaman bizler evlere çekilirdik. Bir gün Avesta ile aynı evdeydik. Düşman her yere girmişti, tüm arkadaşlar geri çekilmişti evlere, biz de Yoğurt Pazarı tarafında bir evdeydik. Avesta, “ben bir yere gidip geliyorum” dedi. “Düşman var, bekle” dedim. Dinlemedi gitti ve hemen geldi. 400-500 mermi almıştı. Şehit Faraşın’dan. (Xezal Aslan) Çok seviniyordu. Şehit Faraşın demişti, “kimse çıkmayacak” ama Avesta ikna olmuyordu. Hep çıkmak, her zaman savaşmak istiyordu. O kadar intikam dolu bir arkadaşı. Şehadeti bir sürü genci etkilemiş ve direniş sahasına çekmişti. Hep şehit Faraşın ile gezerdi. Faraşın’e ve başka bir kadın arkadaş vardı, ikisine çok büyük bir bağlılığı vardı. Her zaman, “YPS’ nin ilk şehidi ben olacağım” derdi ve öyle de oldu. Düşmana Yoğurt Pazarı tarafından bomba atıyor, arkadaşları kurtarmak için eylem yapacak ama Kobra ateş ediyor, şehit düşüyor. Avesta Heval, o büyük direnişin sembolü ve çizgisi oldu. O kadar yerel gencin direnişe katılması onun sayesindeydi. Herkes ondan bahsederdi. Sur’a tekrar döndüğümde, ilk olarak onun adını duydum. Avesta şehir gerillacılığının emsaliydi. Şehit Avesta hem lise çalışmaları ve hem de gençlik basınında çalışıyordu. Hatta çoğu defa bizden daha çok üniversite çalışmalarına da geliyordu, aktifti. Öz savunmaya da giderdi. Her çalışmayı yürütür ve etki yaratırdı. Çalışmalardan tanıyorduk birbirimizi. Kleş herkese verilmezdi ama onun Kleş ve raxtı vardı. Sürekli diyordu ki, “Bakın Şehit Faraşın giderse ben de

giderim.” Şehit Êrîş (İsa Oran) Faraşîn arkadaşın yerine gelince Avesta’yı ikna etti ve sonra o da kaldı. Düşmana saldırma, askeri tarz, taktik Avesta’da çok öndeydi, gelişmişti. O çok cesaretliydi. Rêber Varto arkadaş onun şehadetinden çok etkilenmişti. Rêber arkadaş onu kan içindeyken taşımış, dışarı çıkartmışlardı. Ben oradan çıktıktan sonra Dört Ayaklı Minarede Rêber arkadaşla aynı mevziye gelmişti.”

Sur Günlüğünde Şöyle Yer Alıyordu Şehit Avesta Arkadaş:

Sur Günlüğü: “6 Kasım sabah 10: 00 civarında düşmanın saldırısı tekrardan başladı. Kurşunlu ve Yoğurt Pazarı mevzileri saldırılardan dolayı yapılamamıştı ve bu durum bizi oldukça zorladı. Akşama kadar süren çatışmalarda Avesta (Ferhat Doğru) arkadaş şehadete ulaşırken düşmana da vurulan ağır darbeler ile düşman geri çekilmek zorunda kaldı. Düşmanın ilk saldırısı kırılmış ve yeni bir özgüven oluşmuştu. Artık iş, hazırlıkların soluksuzca yapılmasına bağlıydı. Şehit Avesta’ya bağlılık da bunu gerektiriyordu. Dağdaki toplantıya katılan ve YPS örgütlenmesinden büyük heyecan duyan Avesta arkadaşın ilk sözü “YPS’nin ilk şehidi ben olacağım” şeklindeydi. Avesta arkadaş, Yoğurt Pazarında arada kalan arkadaşların yardımına gidip düşmana el bombası attıktan sonra yaralanıp şehit düşen bir arkadaşdır.”

Süreç başlamıştı ve destansı direnişin ilk günleriydi. Hem Farqîn’e hem de Sur’a gidip gelip çekim yapıyorduk. Düşman çok ağır yönelemiyordu. Bir yere tüm gücünü yığıyordu, orayı bitirdiğine inanınca! sonra diğer alana geliyordu. Gücü fazla değildi ancak Aralık ayına doğru takviye arttı ve Kurdistan’ın her köşesini bir polis tuttu. Sur’da sadece yetmiş yakın savaşçı vardı ama karşılarında yirmi beş bin faşist özel güç vardı. Ondan sonra birçok durum oldu, bazıları direnişi büyüttü, bazıları direnişe gölge düşürmek istedi ama fedailik izin vermedi. Bazıları ahlaksızlığın gereğini yerine getirdi. Ama yazılamıyorduk ki her şey. Ne kelime yetiyordu ne de daha biz itiraf edebiliyorduk kendimize. Daha sonra Kasım ayının sonlarına doğru Tahir Elçi öldürüldü. 29 Kasım günü abluka kaldırıldı, o gün Hasret ve Ümit ile görüştük. Ümit bir sabah habersizce Sur’a gitti. Çok sonra Reyhan Ana’nın yazdığı yazıda onun iyi olduğunu ama şu anda zindanda olduğunu öğrenecektim ve Hasret’in de sonradan yakalanıp, işkenceyle zindana atıldığını, Zinar’ın da Sur’a cephane koymaya çalışırken yakalandığını ve çok işkence edildiğini öğrenecektim.

Bir savaşçı için en son cümle, yaşamdaki eylemidir. Olanların hepsi aylarca, yıllarca ve hala bile bana yoldaşlığını, ahlakımı ve vicdanımı sorgulattırdı! Bana eksik yoldaşlığımı en acı ve öfke dolu aylarını yaşattırdı. İntikamımın en körüklendiğı an'ları yarattı. Ve yaşamım boyunca onların intikamını alma ateşiyle yanıp tutuşacağımı bilerek yaşıyorum ve yaşayacağım.

A.B: “Nisêbîn Çağ Çağ caddesinde nöbetçi bırakıyorduk, alanı öyle genişletiyorduk. Tuttuğumuz sokakla askeri tabur arasında bir sokak vardı, ancak bize yönelmediğı için askere saldırmıyorduk, polisi vuruyorduk. Ancak düşman bu hatta çabuk geliyordu, mayın yoktu ama düşman mayından korktuğı için gelmiyordu. Hendeğı derin kazmaktan çok, boydan boya kazdık. Düşman pususuna düştük. Parça tesirli deng (ses bombası) vardı, sabahın en erken saatleriydi. Düşman sokaktan koşarak kaçıyordu, kovalamaya başladım, Çağ Çağa kadar kovaladım ve Botan Hevale haber vermeye gidince Kobra geldi, Mehmet Heval nöbet tutuyordu. Arkadaşlar Kleşle taradılar. Çok işe yaramadı. Kobra geldi ve her yeri taramaya başladı, geri çekilince hedeften çıktık. Heval Mehmet Kobranın tam yanındaydı, ancak düşman bizi tarıyordu. Düşman elimizdeki Kleşi görmediğı için hemen Kobradan indiler, şehit Botan'ın elinde C4 vardı, bende de ses bombası vardı, hemen attık ve her yer toz duman oldu, ardından Mehmet Arkadaş koşarak yanımıza geldi”

AR: “Heval Sinan, Heval Dilşad da vardı. Biz diyorduk, “Bu arkadaşlar yanımızda iseler kesinlikle iyi savaşılır.” Heval Havîn vardı, Alike mahallesinde duruyordu. şehit düştü sanırım. Aileler onu gördüğü zaman sürekli gülüyorlardı. Sanki savaşın değıl de bir düğünün içindelerdi. Ben barikatların dışına çıktığımda düşman beni ve bir kadın arkadaşı yakaladı. Cebimde Kürtçe şarkı sözleri vardı, onu görünce işkence etmeye başladılar. “Seni öldüreceğiz, kimse bilmeyecek” diyorlardı. Ailemi de tanıyorlardı. Ailem benim üzerime ifade vermişti. “PKK'ye katılmış” diye. Ben inkâr ettikçe işkence devam etti. Kadın arkadaşın çığık seslerini duyuyordum, ona da işkence yapılıyordu. Bir hafta bir oda da tek kaldım, kendime geledim, bir hafta sonra gözlerimi açmıştım. Ben yürüyemiyordum, düşman bana baktı ve “Düzgün yürü ailenin yanında” dedi. Aile gelip beni aldı. Eve gittim, düşman güçleri bizim evde ailemle birlikte yemek yiyorlardı. Babam hemen bana atıldı sarılmak için ittim ve sarılmak istemedim. Benim yoldaşlarımın katilleriyle aynı sofrada oturuyordu.

20 gün eve tıkadılar. “Ben sizin oğlunuz değilim, siz düşmanla iş birliği yapıyorsunuz, ben Partiyi tanıdım ve gideceğim” dedim. Ayağımı zincirle bağlayıp, bir ağaca bağladı ailem. “Yüz oğlum olsa birini bile PKK’ye vermem” diyordu babam. Hiç yemek yemiyordum, uyuyamıyordum. Sürekli bu arkadaşlar rüyama gelip, “Geleceksin değil mi Heval?” diyorlardı. Anam çok üzülüyordu, “Sana ilaç vermişler, seni şeyhin yanına götüreceğiz” diyerek ayağımı açtı. Anamı itekledim, kaçtım. Amed’e geldim. Ve “Nisêbîn’e gideceğim, arkadaşlar beni çağırıyorlar” dedim. Arkadaşlar izin vermediler. Heval Rênas Avesta vardı, orada ismi İsa idi. Gençlik basınında idi. Beni bir evde bir aylığına sakladı, Bağlar’da. Bağlar mahalleleri labirent gibiydi. Aramızda şöyle bir diyalog da geçti; “Heval Rênas, bu mahallelerde nasıl kaybolmuyorsun?” diye sorunca bana, “Bu yollar ne ki, siz düşmanı kafanızda çok büyötmüşsünüz. Bu yolda da kaybolsak işimiz ne?” dedi. Çok coşkuluymdu. Arkadaşlar her gün şehit düşüyordu ve “Bir şeyler yapmalıyız” diyordu sürekli. Misal, Rênas Avesta arkadaş ile molotoflu saldırı yapacaktık. “Nasıl atacağım” dedim. “içinde sadece biraz kin varsa düşmana karşı atarsın” dedi. Sadece düşmana arkadan saldırıp geri çekiliyorduk. Ölüm ile yaşam arasında çok ince bir çizgi var. Amacının net olması gerekir. Rênas arkadaş çok becerikli ve çalışkandı, zekiymi ve insan onunla daha da hızlanmak istiyordu. Yerinde duramıyordu. Düşman Bağlar’da onun peşinde idi, bir gün kovaladı düşman onu, Rencır arabadan düşman indi 5- 6 kişi ve kovalamaya başladılar. “Rênas Heval bu sefer gitti, kesin yakaladılar” dedim. Gece yarısı oldu, kaldığımız bir yerde gördüm onu. Gittim yanına, şok olmuştum, “Sen nasıl kurtuldun, düşman seni yakalamadı mı?” dedim. Düşman nasıl yakalayacak beni, ben koşarak büyümüşüm” dedi. İnsanı kendine çekiyordu. “Savaşmam gerekiyor” diyordu insan.”

M.R.: “Heval Rênas’ı anlatmak çok zor. Önce onunla aynı yerdeydik. Çok sıcaktı. Görüştiğimiz ilk gün beraber kaldık, ta ki Kuzey’e gidene kadar. Genç olduğu için daha sıcakkanlıydı. Farklı bir morali vardı. Farklı bir heyecanı vardı. Onu tanıyan biri onu sevmeden edemezdi. Bilmiyorum onu sevmeyen biri olmazdı. İnisyatifliydi. Bir kişi görevini yerine getirmese kızardı. Militanlığın gereklerini, rolünü artık bilirdi ve netleştirmişti. Bazen kızdığında yanakları kızarıyordu. Çok utanırsa ya da bir eksiklik yaptığında yanakları kızarırdı. Çok gençti.”

A.B: “Aralık ayıydı sanırım. Onun şehadeti herkesi etkiledi. Başka bir alandaydım, onun şehadetini duyduğumda bambaşka bir duygu yaşadım. Öyle bir arkadaştı ki... Benim için şu anda Heval Botan hala bir yerlerde çalışma sürdürüyor. Halkı çok etkiledi, gençleri etkiledi. Herkes ona bağlıydı. Konuşmasından, duruşundan etkilenmişlerdi. Bir gün yanıma geldi, “Benimle gel, Qoser’i turalım” dedi. Hemen kafamı salladım. “Her yere gelirim senle” dedim.

Arkadaşlar yerelden Cudî diye bir arkadaşın olduğunu söylediler. Esrar içiyordu, polisten alıyormuş, bağımlı olmuştu. Heval Botan onu örgütleyip saflara katmıştı, küçük kardeşi de vardı, adı Bilal’di. O genç her şeyi bırakıp Heval Botan ile savaşıyordu. Cudî Heval, suikasta uğradı. Heval Botan, “Yaralıdır kurtarabilirim” dedi. Ve daha onu çekmeden göğsünden mermi aldı. Gençler, silah kullanırken ona bakarlardı, militandı. İkisi de beraber şehit düştü.”

B.Ş: “Botan yoldaşı anlatmak çok zor, onun ismini aldım. Botan yoldaş dağda yaşamayı istiyordu, sürekli dağa gelmeyi istiyordu. “Dağda olursam kendimi iyi tanırım” diyordu. Savaşta farklıydı, güvenle gidiyordu gençler onun yanına, düşmana korkusuzca saldırıyordu. Tüm gençleri yanında gezdirebiliyordu. Eksiklik olmamalıydı “Madem devrim yapıyoruz, kusursuz olsun” diyordu. “Qamişlo sınırını kaldıracam diyordu, olmayacak sınırlar artık Kurdistan’da, Qamişlo’dan Rojhilat’a kadar kaldıracamız sınırları. Gelhat yoldaşın intikamını alacağız” diyordu. Rohat arkadaş biraz sessizleşmişti ve sürekli yoldaşlara uzaktan bakıp gülümsüyordu. Gidip sordum, “Gelhat yoldaş burada şehit düştü ve benim cevap olmam gerek. Nisêbîn’i özgürleştirmeden gitmeyeceğim” diyordu.”

A.B: “Düzenlemem oldu. Örgüt çalışması kesinlikle tartışılmaz, kabul edilir. Heval Sozdar ile tartıştık, “Hoş geldin yoldaş, Heval Botan senden çok söz etti” deyince, “Ben onu boşa çıkartmayacağım” dedim. Botan Heval’e layık olmak ancak örgüte bağlanmakla ve düşmanı tamamen Kurdistan’dan çıkartmakla olur.”

İşte Botan Şores (Bilal Erdoğan) Yoldaşın Ailesine Yazdığı Not:

“Merhaba, başta ailemi selamlıyorum. Yani erkek kardeşimi, kız kardeşimi, anamı, babamı selamlıyorum. Bu videoyu zaten onlara yolluyorum, çünkü burada biz savaşın içindeyiz. Onur yolunda, şeref yolunda...

Siz nasıl olduğumu bilmiyorsunuz ama bilin ki yerim iyi bir yerdir, güzel bir yerdeyim. Bütün arkadaşlarımın yeri güzeldir. Geve’de çok

arkadaşımız şehit düştü. Bunlar için, arkadaşlarım için bu yolda, Kurdistan özgürleşene kadar, Önderlik bırakılana kadar bu yolda yürümemiz gerekir. Bu kadar anıları var bende, biz beraber oturduk, beraber güldük, beraber şakalaştık, bu arkadaşlarım bugün şehit düştüler. Bugün böyle olabiliriz ama biz söz verdik Partimize, kanımızın son damlasına kadar bu yolda yürüyeceğiz. Siz biliyorsunuz, Önderimiz zindandadır. Bütün millet, bütün dünya bilsin ki Önderlik özgürleşmeye kadar bu yol bitmeyecek.

Devrimci Selam Ve Saygılarla”

Botan Şoreş

YOLUN AÇIK OLSUN AMED’İN BOTANI!

B.Ş: “Ona çok bağlıydım. Ve birbirimize bağlıydık, beraber alana gelmiştik. Eylemciydi, her alana her zaman hazır haldeydi. Gençleri çok etkiliyordu. Gençler ona bağlıydı, onu esas alıyorlardı. Gençlerle tartışma içindeydi. Analar onu çok seviyordu. Sürekli dağa gelmeyi istiyordu. Gulbang şarkısını, Kato şarkısını seviyordu. Ben burada sürekli dinliyorum onu hep hatırlamak için. Eğer bir gün ben de şehit düşersem bir kız kardeşim ya da erkek kardeşim örgüte katılsın, çünkü Botan Şoreş’in ismi hep olmalı ve yaşamalı. Şehadetim, Botan yoldaş şehadeti gibi direnişle olmalı, sıradan olmamalı ve Harekete güç vermelidir.”

AR: “Heval Botan’ın cenazesini getirdiler Amed’e. Ambulansın içine birçok kişi baktı, tanıyamadı. İşkence edilmişti, tanınamıyordu. Welat (Rênas) Heval arabanın kapısını açtı ve Botan Heval’in yüzüne baktı. Şok olmuştu, sadece; “Sıraç” dedi o kadar. Botan Heval, Cizîr’de “Sıraç” ismini kullanıyordu. Dayanamadı. Zaten Nisêbîn’e firar etti ve orada sonuna kadar direndi. O, gerçekten oportünizme karşı savaştı ve direnerek şehit düştü. Bunlar aklımdan gitmiyor. Savaşmak ve savaşı anlamak. Bu arkadaşlar şehit düştü, kanlarıyla bedel verdiler. Düşmanı görüp de gerçekten darbe vurmayan münaфіktir. O şehitler bize bir miras bıraktılar ve ona layık olmak gerekir.”

M.R: “Yoldaşlarına çok bağlıydı. Biz üç arkadaştık, sürekli birbirimize bağlanmamamız gerektiğini söylerdi, örgüte zarar verebilecek hiçbir şeyi kabule etmezdi Rênas. Çok hareketliydi. Yerde duramıyordu Heval Rênas. Yeri çok farklıydı. Bazı yoldaşlar var, nasıl seviyorsun, nasıl bağlanıyorsun bilmiyorsun, hemen seviyorsun. Fedakarlığı, tarzı, yoldaşlığı insanı kendine çekiyordu.

Her dakika aklına geliyor. Askeri yönü çok güçlüydü. Askeri anlamda kendini yetiştirmek, geliştirmek istiyordu. Bakur'da alanlar tutuluyordu. O da gençlik basınındaydı. Devrimde yer almayı, öncülük etmeyi, savaşmayı çok istiyordu. Askeri yoğunlaşmaları vardı. Güzel savaşıyordu. Sonuna kadar direndi. Rênas, Botan Heval'in intikamını almıştı."

Bir duruşa böylesine mi aşık olur insan, bir duruşa hayran gözlerle böyle mi temizce bakılırdı. Senin yaşamın da direnişin de ismin gibi Botanca oldu ve devrime yakışır bir şekilde şehit düştün. Qoser'i tutacaktık ya hani, eee sensiz gitmez ki Nisêbîn, şunun şurasında ne kaldı ki devrime. Ve binlerce kabul edilmeyen, cevabı olmayan ve yokluğuna çıkan, bitmek bilmeyen sorular. Önümüze özgürleştirmemiz gereken başka bir alan da bıraktın ve gittin. O zaman ne olursa olsun, o alanlar özgürleştirilecek, gerçeklemesi gereken başka bir hayali ve amacı da sen koydun önümüze. Yolun açık olsun yiğit duruşun sahibi, yoldaşlığımın mertçe duruşu.

İNTİKAM İNTİKAM İNTİKAM!

"Ben kadının gücünü Cizîr'de gördüm. Özgürlüğe olan sonsuz bağlılık vardı. Gençlik, ölüme coşku ile hazırды. Ölümü bile bile seçtilerse, bu davanın haklılığına inandıkları için, başarıya mutlaka gideceklerine inandıkları için, arkalarında mutlaka birilerinin bunu sonuna kadar götüreceğine inandıkları için şehit düştüler."

Heval Fîraz (Cizîr)

*Ax dayê pê ra hatî cejn û îda vê qurbanê
Keçik û kurikên me derketin govend şahî lê di dîlanê
Salihê pismamê min bang kir got te porkurê were
Ehmedê Mala Musa birîndare alîyê di eywanê
Gava ez çûm min bi çav û serê xwe dît
Haware dayê dilê min şewitî lê agir dane
Hey wax li min hey wax li min lê mala minê
Heyfa çavên reş û belek hûn dibînin îro lê ax ketin*

Mehmet Tunç

Ben diyeyim Mem, siz deyin Zîn; ben diyeyim Derweş û Edûle siz deyin varılamayan ülke.

Ben diyeyim ki özgürlüğü içmiş savaşçılar.

Ben diyeyim Geliyê Zılan, siz deyin Dersim'de süngülerin ucuna takılan çocuklarımızın yürekleri.

Ben diyeyim Dehak'ın en faşist yüzü, siz deyin ki Kawa'nın en direnişçi kalbi.

Ben diyeyim ki dinmek bilmeyen Ava Mezin, hırçınlaşan Dicle siz deyin ki Kerbela'nın Zeynep'i, Hasan- Hüseyin'i.

Ben diyeyim ki 38 fermanı ve kızılığın toprakları, siz deyin ki Zarife'nin duruşu, Besê'nin gözleri, Rindexan'ın intikamı.

Ben diyeyim ki Kürtler ve Kurdistan, siz deyin ki katliam, direniş, ölüm, serhildan!

Ben diyeyim ki 92 Cizîr, Nisêbîn, siz deyin ki Berîvana Cizîr'i ve Kopriya Ahmet Kaya!

Ben diyeyim Cizîr, siz deyin yanan bedenler, sönmek bilmeyen ateş, durmayan zılgıtlar ve mermiler, direnişe susamış yürekler ve ölümü öldürenler ve yaşama can verenler.

Ben diyeyim Cizîr, siz deyin ki direnişin tüm kaleleri, bodrumlar, sokaklar, mevziler, barikatlar, hendekler.

Ben diyeyim ki Cizîra Botan, siz deyin Axîn, Harun, Faraşîn, Sîdar, Nuda, Sozdar, Serdem, Jiyan, Şerker.

Ben diyeyim ateşin en yoldaşça olanı, siz deyin tarihe sayfa geçirenler.

Ben diyeyim faşistliğin kahpeliği, siz deyin ablukayı kıracak olan yedi yürekli fedai, cana can katan yedi gerillanın destanı!

Ben diyeyim Cizîr, siz deyin intikam, intikam, intikam!

İşte söz aldılar ve yola çıktılar, “*Senin yolunun yoldaşı olacağız*” dediler.

Özgürlüğü içtiğimiz günün şafağındayız. Devrimde erim erim eriyeceğimiz günün ilk sevinçlerindeyiz. İşte Kurdistan'a kendimizi gelin edeceğimiz sözün ilk gecesi, saçlarının beyazlıklarında dökülen elmas tanelerine kadınları yerleştirmenin zamanlarındayız. İşte yeryüzünün adı Jiyan, işte yeryüzünün adı Nuda, Faraşîn...

İşte söz aldılar. Sabrını ruhlarına nakş eden gözlerin parlaklığı, teslimiyetlere senin adın ile and okuyan ve senin intikamını yüreğine “*sevgili*” diye yazdıran gülüşlerin zamanıdır. Gözlerini kapatan gözlerin hançeri olacak olan tılsımların parlaklığının zamanıdır. İşte intikamın adı Harun, işte Serdem, Sîdar...

İşte söz aldı toplumsal aklığı içtikçe köleliği öldüren ölümsüzlük çizgimizin kızıl bayraklı yiğidi. İşte Suriçi'nde çocuklarla sana şekerler uzatacak olan yiğit sabrın iradesi... İşte yeryüzünün adı; Zinar Raperîn. “Hissettikçe güçleniyorum!” dedikçe, kıvırcıklarında aşkı dağıtan Kurdistan dağlarının kadını, intikamın kadın adı, senin gamzelerinin son gülüşü. İşte yeryüzünün adı; Doğa Jiyan...

İşte söz aldılar kızıl saçlı Kurdistan analarının yukarı kalkan parmakları, işkencenin beynine bağırarak, “Biz halkız halk” diyen inancın an’ı... Kurtuluş uğruna dünyaya getirdikleri evlatlarını halkın özgürlüğüne feda etmesini bilen, halkın sesini doğuran analar, işte yeryüzü çığlıklarının adı; Taybet Ana, işte yeryüzü çığlığının adı Cumartesi ikindileri...

Ve ölüm Kurdistan şafağında bir yıldız doğuruyor, Kurdistan analarının döl yatağına... İşte fedailik insanlıkta Kurdistan gençliğinin gözlerinde tekrar yeniden doğuyor kızılığın şafağına. “Gidersek birlikte gideriz, yeni sevinçler buluruz.” Hüzünümüzde, sevincin duruşuyla yeniden doğacağız O an. Kurdistan’da sevincin adı, duruşun adı sen olacaksın. İşte biz etrafında kelekler olan Hakikat Dergahım, işte onlar hakikate, onlar sevince koşuyorlar, işte şimdi onlar devrime, kadın ve gençlik adına koşuyorlar, işte ihaneti öldürecek olan gözlerin zulme karşı olan direnişi. İşte sana koşuyorlar Bilgem!

Son cümle, son yemin senin adın oluyor, son bakış, son istek senin gözlerine oluyor. **“BIJÎ SEROK APO!”**

Hiçbir zaman yalnız değilsiniz! Bizim için en büyük birlik siz özgür savaşan gençlerle birlikte olma birliğidir. Bu yaratılmıştır. Çok iyi inanıyorum ki ben de bu gücümü sizin bu inanmış gençliğinizden alıyorum. Buna inandık ve bununla başladık! Önderlik sizsiniz!

Başkan Apo

Bu savaş, büyük düşünmenin ve büyük yüreğin savaşı. Bu savaş öyle bir savaş ki, içinde bitmiş bir tarihe cevap olacak kadar, çok zor olan geleceğe ilişkin umuda da yegâne bir giriştir. Biz savaşla neler yapabileceğimizi gösterdik. Biz diyoruz ki siyasetle sonuç alalım. Ama eğer bundan sonuç alamazsak tüm halkımız bilmeli ki teslim olacak değiliz!

Başkan Apo

Ölüm değil yaşam! Hiç kimse söyleyemez PKK kolay öldüğünü yerdire. Hayır! Ölüm, her yerde kolaydır, PKK’de çok zordur. Fakat, zalimlerin dayattığı acılar, işkenceler var. Kasıp kavurdular, yakttılar nice insanı, her tür teknikle, silahla, işkenceyle. İşte yüreğimiz diyor ki; Bu yapılanların anısına nasıl sahip çıkılacak? PKK, bunun intikam gücüdür!

Başkan Apo

Her Cizîr denildiğinde, kulaklarımızı yoldaşlarımızın yüreğine veriyorduk ve onların yürek seslerini kaleme almakla başlıyorduk Cizîr'i ölümsüzleştirmeye. Zorlanacaklardı. Zorlanıyorlardı, onların yoldaşlarıydılar, onları anlatıyorlardı. Onları anlattıkça kutsallıklarından, yüceliklerinden, ölümsüzlüklerinden eksiliyor diye korkuyorlardı. Ancak anlattıkça çoğalıyor, anlam olarak dağılıyorlardı evrene. Yoldaşları onları anlattıkça kendileriyle hesaplaşıyordu insanlık, def oluyordu Kurdistan'da sömürgecilik yiğit gençliğin kanıyla. Anlatıldıkça, yazıldıkça ilk başlara dönülüyordu, devrim kararının alındığı güne, Hakikatimizin, “Devrim yapın!” talimatını hatırlıyordu tüm yoldaşlar. Cizîr dedik, seslerini kalbine taşıdık kelimelerin.

L.M: “İlk duyduğumda çok heyecanlanmışım. Çünkü emek vermiştik ve herkes oraya gidecek, savaş sahasına gidecek arkadaşlar diyorduk. Savaşın çok yoğun olacağını biliyorduk. Bu sürecin başlaması gerektiğine inanmışım. Kafamda sadece bu vardı. Ancak ondan sonra henüz nasıl olur, ne olur çok düşünmemiştim. Cizîr'de kazanacağımıza inancım çoktu. Nitekim kazandık da. Yeni süreç başladı artık dedik. Artık ne olursa olsun vazgeçmeyecektik ve başlamıştık, geri dönüşü olamazdı.

Abluka bittiğinden kısa bir süre sonra duyduklarımdan çok etkilenmişim. Arkadaşlar büyük direnmişlerdi. Kendimi çok suçlu hissediyordum çünkü bunlar yapamadıklarımızın sonuçlarıydı. Cizîr'in sonucu; direnmek ve teslim olmamaktır. Boyun eğmemektir, diz çökmemektir. Cizîr'in tarihini değiştirdi. Direniş tarihine yeni bir şey eklemişti. Halkımızın, fedakarlık boyutunu düşünüp, onu her yere yayamamak gerçekten sana acı veriyordu, çünkü sürekli şehit haberleri geliyordu. Hep birçok arkadaştan haber alırdık umuduyla çalışıyorduk. Haber alamadıklarımızdan, “yaşıyor olabilir” diyorduk. Abluka sonrası çok ağırdı durum. Gerçekten ağırdı. Layık olamadık yoldaşlığa diyordum kendi kendime. Ama bu ruh hali geliştirmiyordu, moral bozukluğu yaratıyordu ve yanıltı. Kaybettik ya da kazandık, doğru mu yanlış mı gibi sorular aklıma gelmiyordu, sadece intikam, aklıma tek gelen şey, intikamdı. Onlar bize, diz çökmemenin ne demek olduğunu anlattılar ve öğrettiler. Arkalarından ağlamak, üzülme, duygusallığa kapılmak yanlış olurdu ve yanıltıcıydı da. Öfke çok büyüktü. Hem düşman gerçekliğine hem de yapılanlara. Artık neresi olursa olsun, her şey Cizîr için olacaktı. Konuşman, tartışman, uyuman, adım atman, yemek yemen, oturman her şeyin

müthiş bir intikam duygusuyla besleniyordu. Ne yaparsam yapayım intikam büyümeli diyordum. Kararlı kılıyordu bizi. Şu an da birileri “Cizîr” dediği zaman aklıma sadece intikam geliyor, başka da bir şey gelmiyor. Biz büyük intikam alma mücadelesi yürütüyoruz. Düşman bedel verecek, kaybedecek, parçalanacak. Ve bunun bir hesap verme olduğunu herkes bilecek!

Halkta da böyleydi. Halk da sadece intikam almaya odaklanmıştı. Tüm saflar netleşti. Düşman kim, dost kim, ne yapılması gerekir her şey belli oldu. Her yerde, herkes bir şekilde direndi. Herkesin yüreğinin bir yerinde Cizîr’in intikamını alma isteği var ve ben eminim birçoğumuz Cizîr’in intikamı için kendini seferber edecek, ben de kendimi bunun için seferber ediyorum.”

V.B: *“Cizîr, Cizîr’i anlatmak hiçbir zaman kolay olmadı benim için. Hem büyük bir yara hem de en büyük intikam gerekçem. Yani hem benim Cizîr’li oluşum hem de yıllardır hayal ettiğimiz özgürlük duygusunu orada yaşadığım için anlatılması, anlam verilmesi zor. Şu anda bile zorlanıyorum konuşurken. Cizîr hep direniş, serhildan, çocukların “Bijî Serok Apo” sloganları, halaylarımız, anaların zılgıtları ve tabii ki arkadaşlar. Öz savunmayı alan arkadaşlar. Hep böyle hayal ettim. İşte Cizîr’in gerçeği budur ve Cizîr’i Cizîr yapanda budur. Biz Cizîr’de büyüdük. Katliamlara karşı sessiz kalmak değil, hep serhıldan, karşı çıkış, direniş olarak cevap verdik. Ve şu an da bile Cizîr’in Newroz’da bütün halkın alana akması beni hiç şaşırtmadı, çünkü hem bu halk bize, hem de biz bu halka güveniyoruz. Birbirimize özgürlük sözü verdik. Ne olursa olsun bir gün yine Cizîr’de o sokaklarda halay çekeceğiz ama devrim halaylarımızı çekeceğiz. Ve ben kendim halkımın önünde Berîvana Cizîrê gibi öncülük edip, bu devrimi hem Cizîr hem Nisêbîn halkına armağan edeceğiz.”*

W.Ç: *“Cizîr’i ilk duyduğumda ne hissettim? Aslında bu sorunun bir gün karşıma çıkacağını biliyordum ve bunun için hep korkuyordum. “Muhakkak bir gün birileri bu soruyu bana soracak diyordum” ve bu soruyu bana sorduklarında ben ne diyeceğim diyordum. Çünkü biz Güney’de kalıyorduk. Misal, Kobanê sürecinde, Bakurê Kurdistan gençliği sınırları aştı ve Kobanê’ye elini uzattı. Ve ben hep sordum bu soruyu kendime. Cizîr, Cizîr?*

Biz sadece televizyondan zaten dinliyorduk ve televizyona verilen boyutu çok farklıydı. Katliamlar, bodrumlar. Yani televizyondan alanın tutulduğunu duyuyorduk ama basın sürekli şehadetlerden ve

katliamdan söz etti. Hatta Cizîr'den sonra televizyonu artık izlemedim. Ama şunu da diyordum yani artık başladı, kimse durduramaz, perspektif netti! Hep beklenen bazı süreçler vardır, o süreçler için herkes, “Ne zaman gelecek?” der. İşte söz edilen süreç, o süreçti. Sonradan bu kadar şehadet nasıl yaşandı, neler oldu, sorumluluğu, intikamı çok ağırdı. Duygusal yönden de, düşünsel yönden de, yürekte de, beyinde de çok ağırdı. Dedim ya, bu süreç farklıydı ve yeni bir noktaya götürecekti de. Misal, yanımıza o süreçte savaşan arkadaşlar geliyordu, eğitim ortamında da vardı ama “neler yaşadınız, nasıldı?” demeye cesaret edemiyordum. Belki de hem içsel bir sorgulama süreci hem de ya bana “sen ne yaptın?” derlerse diyordum.

Bu kadar şehadeti düşünüyorum, Cizîr'i. Misal Heval Axîn, bir daha göremeyeceksin, Onunla oturamayacaksın. Ama bunu doğru temelde de intikama nasıl çevireceksin, bunu belirlemek çok zor. Büyük intikamlar uzun solukludur. Her şehadet daha büyük şeyler bırakır sana. Heval Çayan, Dersim'de şehit düştüğünde çok büyük bir acı hissetmişim ve Onunla beraber de büyük bir intikam hissetmişim. Ve aslında Cizîr'i duyduğumda aynı acı, aynı intikam duygusunu hissettim. Ne olursa olsun bu devrimin Cizîr'in intikamını alarak olacağını biliyorum. İlle de olacak!

Bu şiiri o kadar şehadeti duyduktan sonra yazmıştım.

Gözüm arar yoldaşı

Vakitsiz gidişler dağlar yüreğimi, yüreğimizi

O hırs, o intikam duygusu

İçimdeki kıvılcı kıyamettir.

Gebedir senin için

Yeni bir süreç.

Bu kıyamettir.

Anlam intikam, an intikamdır!”

A.K: “Hiç cesaret etmedim bugüne kadar bunu cevaplamaya. Cizîr, beni netleştirdi. Büyük bir direniş vardı, düşman çok acımasızdı. Cizîr olduğunda ancak örgüte katılırsam cevap olurum dedim ve katıldım. O dönem dergilerde yazılan bir yazı vardı ve beni etkileyen de bu yazı oldu.

“Biz Kürt'üz, burası Kurdistan. Canımızı alsalar da çıkmayacağız Cizîr'den. Bu toprakları bırakmayacağız. Bıraksınlar, bildiğimiz gibi

yaşayacağız. Aslını inkar eden insan mıdır? Kanımızın son damlasına kadar çocuklarımızın, gençlerimizin, kadınlarımızın yanındayız. Barikatlarımızın arkasındayız. Biz halkız halk!”

İşte bu cümleler beni PKK'ye getirtti. PKK'ye katılmak, en büyük intikam oldu Cizîr adına.”

B.M: “Onların çizdiği yolda ilerlemek bizim açımızdan dönemin en büyük görevidir. Onlarca yoldaş var Cizîr'de şehit düşen ve hepsi topluma mal edilmelidir. Birçoğu dağ sahasına hiç gelmemiş, sicili yok, bir eğitim bile almamış ama bu büyük direnişin içerisinde kahramanca yer almış ve direnmiştir. İsmi bile bilinmeyen yoldaşlar var. Cizîr'de isimsiz çok kahraman var. PKK'nin direniş çizgisini yeniden canlandırmış ve güncelleştirmiş ve günümüze, topluma mal etmiş kahramanlardır Onlar. Onların hakkını verebilmek mümkün değil, tarih boyunca anlatılması gereken bir direniştir. Tüm dünya halkları açısından ilham kaynağı olabilecek özelliğe sahiptir. Kürt tarihi boyunca böyle bir direniş bir daha yaşanır mı yaşanmaz mı bilinmez ama Cizîr Kurdistan tarihinin sembolü olacak. Bu bıraktıkları miras zaferin garantisi olacaktır. İsimsiz kahramanların, ismini sayamadığımız, hatta bir fotoğrafı bile olmayan, hiç görmediğimiz O kahramanları hiçbir zaman unutmamak, her zaman Onların belirlediği çizgide yürümek, çizdikleri yolda yürümek dönemin en temel görevidir. Bu görevi yerine getirebilmek onlara layık olabilmek... Öyle kolay değilmiş Cizîr'i anlatabilmek, kolay değil. Sadece Cizîr'i, sadece birkaç olay ve yorumla anlatmak mümkün değil.

Cizîr'de yaşananlar Kürt tarihinde Dimdim Kalesine benziyor. Aslında Dimdim Kalesinin yeni dönem Cizîr'idir. Ya da Cizîr yeni Dimdim Kalesidir. Teslim olmamak için ölme pahasına kaleyi yıkıyorlar ve kendilerini şehit düşürüyorlar. Cizîr, Dimdim'a benziyor. Ve düşman da birbirinin benzeridir biri İran ordusu diğeri T.C. ordusudur, ikisi de sömürgecidir. Cizîr'e yakışan direnişti, Cizîr'i Cizîr yapan direniştir. Ve tüm dünyaya direnişi 2015 kışında göstermiştir. Eğer düşmana meydan okuyabiliyorsak bu Cizîr'deki direniş sayesinde. Cizîr, kendisine yakışanı yaptı. Düşman her şeyi yaptı ama Cizîr, direnişi ile anıldı.”

A.D: “Mart ayında Cizîr ablukası bittiğinde katıldım. Ablukadan önce birçok arkadaş tanıdım. Bu kadar arkadaş tanıyordun, uzun zaman geçiriyorsun onlarla, onlar şahsında kadroyu, PKK'yi tanıyorsun, sonra onlar mücadele veriyor ve gidip şehit oluyorlar. Bu

kadar şehadet haberini ilk defa alıyordum. Hele ki bir Kürt kadın olarak artık Kuzey Kurdistan'ın her yerinde mücadele veriliyordu ve her gün şehadet haberi gelirken bir şey yapmamak, cevap vermemek olmazdı. Yer almam gerekiyordu. Böyle bir süreçte yer almak tarihe geçmektir. Cevap olmaktır düşmana. Düşmanın saldırıları sadece PKK'ye değildi, halkımıza, yediden yetmişe tüm halkımıza bir imha politikası vardı. Kurdistan'da uygulanan böyle bir süreçti. Amansız bir mücadele vardı, ölümüne bir mücadeleydi. Tarihe geçiyordu her gün. Normal yaşamına devam edemiyorsun, zaten yaşamadığını hissediyorsun. Devrime çok yakın bir süreçteydik. Kahramanlıklar Kurdistan gençliği şahsında o kadar yoğun yaşıyordu ki buna kayıtsız kalmak mümkün değildi.

Böyle bir süreçte katılmamak, direnişi seçmemek ihanet olurdu. Ve tarihi Cizîr direnişine karşılık katılmak gerekiyordu.”

K.B.M: “Her şeyi unutsam da Cizîr’de o Ananın çocuğunu o buzdolabına saklamasını asla unutamam! Sırf bunun için bile olsa intikam alınacak!”

F.Z: “Cizîr, Cizîr deyince özgürlük, aklıma özgürlük geliyor. O kadar gençle, yaptığın her şey halkınla beraber oluyor, bu özgürlük dışında bir şey olamaz.”

T.N: “Cizîr, hakikat geliyor aklıma. Cizîr, sanırım hakikat dışında aklıma bir şey gelmiyor. Şehit Nuda gerçekliği ve hakikat, bodrum gerçekliği ve hakikat. Düşmanın o evlerde yaşadığı korkuyu sadece o bodrumlarda olanlar anlayabilir.”

G.S: “Muhteşemdi. Tüm duyguların çarpıştığı ama direniş duygusunun, yurtseverlik duygusunun en çok ön plana çıktığı yer oldu. Direniş ve yoldaşlığın kazandığı yer oldu.”

B.M: “Tarih boyunca Botan bu rolü oynadı. 15 Ağustos hamlesinin başladığı alandır. Savaştır. Savaşta dönemsel yenilgiler de olur, geri de çekilir. Ama direndiğimiz sürece yenilmemiştir. Bırakalım bastırmayı şu anda geldiğimiz düzey Türk Ordusunu parça parça etmiştir. Darma dağın olan bir ordu kaldı geriye. Bu ilk değildi, son da olmayacak. Cizîr’de irade kırılmadı. Herkesi belli oranda etkilemiş olsa da şu anda hiçbir dönemde olmadığı kadar devletten nefret var ve yeni dönemi örgütlemek için temelimiz hazırdır. Yeter ki öncülüğümüzü doğru yapalım. Korkuları cesarete dönüştürelim. Tek bir an bile teslimiyet düşünmediler, sonuna kadar direndiler ve mücadele ettiler. O zaman çizgi nettir. Zafer

Kurdistan’da kazanılacaksa bu Cizîr’in direniş mirası ile olacaktır. Bu şekilde Cizîr’i onurlandırabilir ve onlara yoldaş olabiliriz.”

T.N: *“O süreçte Dem-Genç 2. Olağan kongresinin hazırlığını alanda Heval Selim ile birlikte yaptık. Heval Selim daha sonra Cizîr’de şehit düştü. Kongre, Tahir Elçi’ nin katledilmesinden kaynaklı ertelendi. O dönem Amed’de olduğumdan kaynaklı Cizîr’e olan düşman askeri sevkıyatı gözle görülüüyordu. Kendi kitlemiz ve Marmara’dan gelen Heval Fırat (Şehit Xeyrî Serhat) ile birlikte Cizîr’e geçme kararı alındı. Öğrenci arkadaşlarla Cizîr’e gitmek üzere tartışıldı, orda kalınacaktı. Hem destek için hem de Cizîr’e yakından şahitlik etmek ve orada rol oynamak için. Cizîr’e göre hareket etmek, Cizîr’i yaşamak biz gençlik kadrolarını çok sevindiriyordu. Öğrenci arkadaşların bazılarında kaygılar olsa da Cizîr’i gördüklerinde o bütün kaygılar bitmişti. Yirmi altı arkadaşla beraber çıktık yola.”*

G.Ç: *“Türkiye sahasında üniversite okuyordum. Yurtsever gençlikle tanıştığımda Dem-Genç kongresi vardı. Kasım ayının yirmi yedisiydi. PKK’nin resmen kuruluş tarihiydi. Biz kongre için Amed’e gelmiştik. O gün Tahir Elçi katledilmişti. O zaman bile, “Katılamam, Ananın benim üzerimde emeği var katılamam” derdim. Ancak Sur’u gördükten sonra, o kadar Ananın gözyaşlarını gördükten sonra “Benim de bu mücadeleye katılmam gerekir ki bu yaşlar dursun” dedim. Arkadaşların tartışmaları doğrultusunda arayaşa girdim. Kadro arkadaşlarla tanıştım. Onların duruşu sitemde gördüğümüz diğer insanlardan farklıydılar. Sanırsın buradan olmayan bir yerlerden gelmişlerdi. Sistemden farklıydılar. Bu duruş beni çok etkiledi ve sonra katıldım. Üç kadın bir erkek katıldık. Sonra Cizîr’e gittim.”*

T.N: *“Cizîr’e vardığımızda Cizîrli Heval Xeyrî bizi karşıladı. O akşam bizi arkadaşlar evlere yerleştirdiler. Cizîr’in durumu göz önündeydi. Sokağa çıkma yasağından kaynaklı öğrenci arkadaşlarda tedirginlik oluşmuştu. Daha sonra arkadaşlarla tartıştık. Öğrenci arkadaşlar belki de sürecin ciddiyetinin farkına tam da o zaman girmişlerdi. Cizîr gerçekten insanı çok etkiliyordu. Bunun üzerine tartışıldı ve bütün arkadaşlar Cizîr’de kalacaklarını belirttiler. Bunun kararlılığında olduklarını, asla bırakmayacaklarının söylediler ve o sözleriyle durdular.”*

G.Ç: *“Cizîr’e adımımı ilk attığım da yüzü kapalı gençler yolu tutmuşlardı, arama yapıyorlardı. Bilmiyorum ama hiç korkmuyorduk.*

Daha önce Amed’de arkadaşlar, “Cizîr bizindir, kime sorsanız söylerler.” Biz de bunu bilerek gittik. Yürüyorduk, yürüdükçe, “Bijî Serok Apo” sesleri yükseliyordu. Sokaklarda şehit arkadaşların resimleri vardı, her yerde fotoğrafları asılıydı. Sloganlar yazılıydı duvarlarda. YDG-H, YDG-K adına bir sürü slogan. Yine Önderliğin sözlerini duvarlara yazmışlardı. Kadının özgürlüğüyle ilgili o kadar slogan vardı. Herkes dışardaydı. Gerçekten Cizîr insanı keline çekiyordu. O kadar mutlu olmuştum ki sanki hep aradığım, beklediğim, olmak istediğim an ve zamandaydım.”

T.N: “Düşmanın yaptıkları hiç kimseye korku yaratmamış, tam tersi cesareti doğurmuştu. Çünkü Cizîr gerçeklerin yeri, gerçekler Cizîr’de her şeyiyle ortadaydı ve süreç daha da ilerleyince biz her şeyin daha da farkına varacaktık. Düşmanın neler yapabileceğini en acı halde görüyorduk ve bizim neler yapabileceğimizi, devrime ne kadar yakın olduğumuzu o zaman insan daha iyi anlıyordu.”

G.Ç: “Çocuklar çok dikkat çekiyordu Cizîr’de. Bazı çocuklar tahtadan silah yapıp düşmanla sanki savaşıyor, çatışma içindelermiş gibi oyunlar oynuyorlardı. Sinirlenmem, öfkelenmem gerek, gerekmediğini bile çok bilmiyordum. Güliüyordum o çocuklara ama daha bu kadar küçük yaşta da savaşmaları, oyun olsa bile bunun olması beni öfkeliyordu. Beni, kendime karşı öfkeliyordu. Ağladım onlara sarılınca ama niçin ağladığımı bile bilmiyordum. İlk defa özgürlüğe eriştim diye mi yoksa bireysel kaygılardan mı anlam veremedim. Ama bütün gördüklerim mutluluktan bile ağlatmıştı. İşte o büyük buluşma dediğim şey oldu ve Heval Hêvî (Muazzez Moğol-Nuda) ve Heval Faruk (Şervan Bakır-Şerker) ile tanıştım.”

Net olmasa da sanırım tarih olarak Onbir Aralık’tı. Zinar ile beraber Cizîr’e gittik. Heval Sîdar ile görüşükten sonra ayrıldık artık. Heval Sîdar’da, “Çawa çê bû. Ma gidip geleceğ” dedi. Zinar, “Eğer geri dönmeyeceksen ben de senle geleceğim” diye tutturmuştu. Ben de, “Sur’u nasıl bırakırız, senin de dediğin laf mı az kalıp geleceğim. Sanırım arkadaşların benle işleri var, görev beklemez” diye bir sürü cümle sıraladım ve ayrıldık. Savaşın yoğunluğundan ve artan şehadetlerden kaynaklı mıdır yoksa artık savaşçı olduğumuz gerçekliğinin sürekli gözlerimizin önünde olmasından mıdır bilmiyorum ancak üzüldük. Bir daha Sur’a uğrayamayacağım fikri aklımın, hayalimin hatta sıradan günlük cümlelerim de bile yer edinmemişti.

İki gece boyunca, Azadî Heval (Güler Eroğlu) ile eve gittik. Heval Bermal (Sozdar - Hezne İnan) ile biz aynı evde kaldık. Onun duruşu, yoldaşlara bakarken ki gülüşü bana hep Xezal’i (Faraşîn Sîdar) hatırlatıyordu. Xezal’i en son Farqîn’in son ablukasında dördüncü geri çekilmede gördüm. Hep o üzgün, gitmek istemeyen, sonuna kadar savaşmak isteyen hali ile kafamda kaldı. O güldükçe, “*İnan ki sen aynen bizim Xezal’e benziyorsun*” deyip dururdum. O buna da gülerdi. Gündüz çok gelmese de gece muhakkak gözümü açtığımda yanımda oluyordu Heval Bermal. Heval Sterk’in (Berjîn Amargî) selamını getirdikten sonra ne kadar ısrar etse de dinlemek istemedim onu ve akademiye gitmek istediğimi söyledim. Ardından Heval Berjîn haberdar edeceğini söyledikten sonra bekledim ve Onun söylediği saatte belki de ilk defa o karanlık ama halkın çoğunun nöbet tuttuğu sokaklarda güvenle Sur’a doğru yürüdüm ve asayişin önünde buluştuktan sonra karanlık bir köşeye geçtik. Uzun bir zamandır görüşmemenin verdiği hasret ile sohbet ettik. Bir sürü şey aktardık birbirimize. Süreç nasıl ilerleyecek, nasıl olacak, gerçekten devrim sahası ne kadar da güzel, farklı. Özgürlük öyle bir şey mi bilmiyorum ama biz öyle düşünüp aktarıyorduk birbirimize. Evet, bu özgürlüktür! O kadar yoğun aktarımlardan sonra sustuk, bilmiyorum karşılıklı sustuk. Daha önce de birçok defa gittiysem de Berjîn’in moralinin bozuk olduğunu, öfkeli olduğunu ve şu anda bile birilerini vurmak istediğini görebiliyordum. Nedenini her konuşma sırasında sorsam da söylemiyordu. Akademi sorunlarını sıralasam da aslında sebebin o olmadığını gözlerimden anlıyordum. Düşmanla karşı karşıya gelmek istediğinden, savaşma isteğinden söz ediyordu. Ben ise Ona hep hayranlıkla bakıp, “*Hiç değişmemişsin*” dedim. Geç olduğu düşüncesiyle, aslında daha çok Bermal Heval kızacak düşüncesiyle gitmem gerektiğin söyledim, üstelik Azadî Heval yalnız kalmıştı. Yola çıkarken Berjîn’e sarıldığımda kulağıma sessizce bir şey söyleyip, ardından bana sıkıca sarıldı. Bu söylediği şeye kendisi bile inanmamışken ne diye bana söyledi diye kızıyordum. Savaş gerçekliği, şehadet gerçekliği bir kez daha çarptı yüzümüze. Şu anda gözyaşı dökersem şehadetini kabul etmiş, düşmanı sevindirmiş ve yoldaşlığımıza ihanet etmiş sayardım kendimi. Berjîn’e daha sıkıca sarıldım. Bilal’e son bir defa sarılamamanın acısını yaşarken, son defa Berjîn’e sarıldığımı bilemezdim ki. Ellerini sırtımdan çekti ve gözlerini bana dikerek, “*O kırmızı kurdeleyi alınlarına takanlara gideceğiz, unutma*” dedi. “*Gideceğiz*” tabi dedim.

Berjîn'i ilk tanıdığım 2013 yazından beri sürekli Ölümsüzler Taburuna gitmek istediğini söyleyip duruyordu. Aklımda tek kalan, üniversite de beraber çektiğimiz halay başı ve “*Amed'i özgürleştireceğiz*” dediği cümleydi. Berjîn'in Anasına de son cümlesi bu oldu, “Tek bir saç telim kalsa bile beni Amed’e gömün” demişti. Canımız ne kadar çok yanarsa, intikam daha da artıyordu yüreğimizde. Bizi halkımızın, çocuklarımızın ve en acısı da yoldaşlarımızın şehadetiyle yüz yüze bırakarak direncimizi sınıyordu düşman. Oysa biz kan kardeşi olurken, dostluk sözü verirken, yoldaş olurken bile elimizi kanatarak kan kardeş olurduk. Şimdi mi yanacak canımız. Bu devlet, Kurdistan gençliğinin arkadaşlığa olan bağlılığını, Kürtlerin intikamcı yönünü bilmeyecek kadar gaflete düşmüş olabilir miydi? Olsa da olmasa da bir an önce intikam alınmalı ve düşman artık eskisi gibi rahatça öldüremeyeceğini bilmeliydi. Bu şehadetin hesabı kesinlikle sorulmalıydı.

Şehadet, suskunlaştırsa da senin şehadetin suskunluk yaratmadı. Ağlatmadı. Senin şehadetin ardından öfke bıraktı. Yüreğimizin tüm hücrelerine intikam yazdırdı. Tarih alıp sorgulayacak. Hesabını soracak! Sana mermi sıkın elden, tetiğe basan parmaklardan, seni yaşatmayan nefesten hesap sorulacak. İşte o zaman yaramız sarılış olacak. O zaman devrim mücadelemiz daha da hızlanacak ve halayın başını gene sen alacaksın yoldaşım!

Ne diyordu bizim adımıza çalan şarkı;

Acıyı bal eylemişiz

Ölümü yar eylemişiz

Güzel olanı sevmişiz

Söyleyin, ağlamasınlar!

Kanmasınlar, kanmasınlar

Bizi öldük sanmasınlar

Yolun açık olsun Amed’li Botan Şoreş!

O Heval Berjîn’e son sarılışım, Heval Bermal ile son yatışım ve Heval Azadî ile son gülümseyişimiz oldu. Çünkü Cizîr direnişin kalesi olmaya hazırlanıyordu ve zaman geçtikçe tarihin direniş sayfalarında Kurdistan’ın Cizîra Botan’ı olarak yerini alıyordu.

Sur' un Destan Yazan Direnişçileri O Günleri Anlatıyor:

EZ   JI DIJMIN RE BIBIM BAHZO!

H.D: “Ciz r’de eēitimden döndükten sonra ben ve şehit Zilan, Serhildan Hevalle konuşmak için Sur’a gittik. Birkaç günden sonra Serhildan Heval’in tutuklandığını duydum. Tartışma zamanı olmadı. Biz bir evde duruyorduk. Bendim, şehit Harun (Cesim Kaya), Heval Cahit, Heval Serhat, şehit Zelal, şehit Zilan arkadaşlar vardı. Bir evde kalıyorduk ilk zamanlar çıkmıyorduk dışarı. Dokuz günlük yönelimden sonra yasak hala kalmayınca dışarı çıkmaya başladık. Dokuzuncu günden sonra ablukanın uzun s receēini artık öngördük. Düşman, dokuz gün boyunca aēır silahlarla saldırmamıza raēmen geri çekilmedi. Direniş uzun sürecekti. Bomba atarlarla saldırıyordu. Halk olmasına raēmen bu kadar saldırdı. Geri  ekilme planlaması yoktu, dokuz günlük süreçten sonra, “Halk Sur’u boşaltsın” diye on yedi saatliēine yasak kalktı. Düşman, zaten rastgele sıkıyordu, “Bu halktır ya da direniş idir, çocuktur, kadındır” demiyordu. Faşist Türk H k meti şunu söylemişti, “Askerlerimiz yargılanacaklarını düşünmeden saldırırlar.” Halk, direnişin başından ortasına kadar da iyiydi, ablukanın bu kadara aēır ve uzun ge eēeēini o dokuz günlük süreçte anladı. Halk, dokuz günlük aēır bombalamadan sonra geri çekilme yapmadığımızı görünce aēır ge eēeēini anladı. Farqîn grubu, şehit Raman, şehit Adar, şehit Egîd, Heval  iyager (gençlik kadrosu) on beşinci gün bu arkadaşlarla beraber dokuz arkadaş içeri girdiler. Düşman bizim de geri  ekilmeyeēeēimizi anladı. Birkaç Ana kaldı. Onlar da yirmi altıncı güne kadar düşman bir kapı bırakmıştı, çıkılması için halk oradan çıktı ancak biz kaldık. şehit Hogir Amed

ve Şehit Xemgîn geldiler, biz de dışarı çıktık. İlk olarak daha önce o alanda durduğumdan dışarıya ben ve Şehit Harun (gençlik kadrosu) çıktık. Diğer arkadaşlar kaldı. İlk Olarak Dört Ayaklı mevziye gittim, oradan da Sağlık Ocağı mevziisine gittim. Bir gün orada durdum sonra Şehit Xemgîn, “Zagros’cu Lezgîn ile gez” dedi. Alanı tanıdığım için ona da tanıtmamı istedi. Lezgîn en sonunda teslim oldu. İlegaliteye dikkat ediyorduk o dönem. İlk zamanlarda bu mevzide kaldım, sonra Karadeniz mevziisinde kaldım. Şehit İhsan (Cesim Kaya) bizimle ilgileniyordu, sorumlu olarak da Şehit Êrîş (İsa Oran) vardı. Sağlık Ocağında onuncu güne kadar Lezgîn ile kaldım. Düzenlemeler yapılıyordu, cephe komutanları da yapabiliyordu, Şehit Çiyager’de yapıyordu, Mazlum Heval de yapıyordu. Ancak yönetim olarak zaten iletişim halindeydiler. Şehit Şilan düzenlememi Sağlık Ocağı mevziisine yaptı. “Heval Agir (Vedat Bilen) tektir, onun yanına git” dedi. Silahımı aldım ve oraya geçtim. Heval Agir tek başına o mevzide durmuştu. Savaşın on dördüncü günüydü ve tek kalmıştı, nöbetleri bile tek tutmuştu. Onun yanına gittiğimde, “Git dinlen, ben geldim” dedim.”

Y.L: “Bahoz yani Heval Agir, Bağlarda öz savunma çalışması yürütüyordu. Arkadaş zaten Sur direnişinde yer alacağını söylüyordu, dayatıyordu da. Heval Serhildan ve Heval Bahoz’un muazzam bir emeği vardı. Muazzam derecede büyük bir heyecanları da vardı. Heval Bahoz Bağlara konumlandırılmıştı. O arkadaşla on ay bir çalışma sürecimiz oldu, sürekli görüşmelerimiz oldu. Heval Bahoz çok heyecanlıydı. Arkadaşlar onu Bağlara konumlandığı halde arkadaş Sur’a geliyordu. Sur’ da ki direnişin sesini duyup Sur’a gelip Sur’da düşmana ağır darbe vurabilmek için kendi alanından çıkmıştı. Heval Bahoz sürekli kendini temiz tutan bir yoldaştı, titizdi. Günlükte “Qirej (kirli) Agir” olarak geçiyor. Aslında tam tersiydi. Etrafında gelişen en ufak şeyi bile hissediyordu. Mesela o güç vardı Heval Bahoz’da.”

H.D: “Heval Agir (gençlik kadrosu), sessiz bir arkadaştı, fazla konuşmazdı. Beni her gördüğünde “Veyy Allahın Serhatlısı” der ve gülerdi. Savaşçılığı ahlaki kadar güzeldi. Zor yerlerde kaldı. Şehit İhsan ile kaldı. Bir evde altı saat altı saat nöbet tutuyorlardı. Beraberdiler. Bir gün sinirlenmiş, BKC ile tüm her yeri taramıştı. Şehit İhsan ile beraber düşmanın çok yoğun olduğu ve savunmanın zor olduğu bir yerde kalıyorlardı, herkes şaşıırıyordu. Heval Agir Dört Ayaklı Minarede altmış beş, altmış altıncı günde çatışma

deliğinden bakarken suikasta uğruyor. Gözünün altına mermi geliyor. Daha o zaman sağlık malzemeleri vardı, Analar müdahale etti ancak biz hastaneye gittiğimizde şehit düştüğünü söylediler. Onun için her yer ve herkes aynıydı. Nerde ihtiyaç varsa tartışmasız o orada olurdu. Velat Bilen; kod adı Bahoz Agir; Güneş'in Kurdistan topraklarında doğduğu Nisan ayında, direnişin şehri Mêrdîn'in Qoser ilçesinde, yurtsever bir ailede, yaşama gözlerini açtı. Bahoz, ismi gibi fırtınalı bir kişilik, Agir gibi yakıcı bir kişilikti. Fedai bir militan olmak; onun hem ilk hem de son cümlesi oldu. Heval Bahoz silahını sıkıca kavramış ve konuşuyordu, "Ben Anamın bana anlattığı katliamlardan halkımızı ve düşmanımızı tanıdım. Kobanê Devrimi beni bu örgüte getirtti. Ez ê ji dijmin re bibim Bahoz! Ve Önderlik özgürleşmeye kadar, insanlık özgürleşmeye kadar da bu savaşı bırakmayacağım. Canımda sadece bir damla kan kalsa bile devam edeceğim. Önderlik özgürleşene kadar da, düşman bilsin ki bir düşmanı var, öyle bir düşman ki, onu Kurdistan toprağına gömecek olan bir düşmanı var" dedi ve yere bakıp, utanarak gülümsedi ve ayağına kalktı. Heval Bahoz, Amed'de çalışmalar yürüttü ve Sur'un ölümsüz fedailer yaratan direnişinde canının son damlasına kadar savaştı, şehit oldu."

VAR OLUŞUN SAVAŞI: 14 ARALIK

G.Ç: "Cizîr'de İlk defa gerçekten mutluluğu hissediyordum, eğitim aldıkça kendim oluyordum ve daha da mutlu olup, özünü arama çabası içine girmiştım. Arkadaşlar akademiye taşıyacağımızı söyledi. Bize bir şey hissettirmiyorlardı ama süreci en yakından takip eden, gençlik cephesinden ne olduğunu bilen en çok akademi gücüydü. Heval Egîd, Heval Tekoşer, Heval Brûsk, Heval Gelhat ile beraber dört arkadaş geldi akademimize. Heval Nûjiyan vardı, o kadar sıcak kanlı bir yoldaştı ki, o da aynı akademideydi. Bir gün akademiye bir kadın arkadaş geldi. Duruşuna bakınca militan duruşu budur işte dedim kendi kendime. Sonra tanıştığımızda o arkadaşın Heval Sozda olduğunu öğrendim. Heval Sterk, Heval Nûjiyan, Heval Helbest, Heval Kerim vardı akademide. Heval Sterk ilgileniyordu bizimle. PKK kültürünü ve yoldaşlık kültürünü ondan öğreniyorduk. Bizimle tartışıyor, konuşuyordu."

F.Z: "İlk abluka 14 aralıkta başladı. Sonradan da yasaklar konuldu ama büyük operasyon on dört aralıktır. Tahmin

edebiliyorduk uzun süreceğini çünkü düşmanın hazırlıkları onu gösteriyordu.”

T.N: “14 Aralık’ta yasak ilan edildi ve herkes mevzilenmeye başladı.”

F.Z: “14 Aralık’ta var oluş savaşı başladı. Halk kutlamayla karşılık verdi.”

Kulağınızı bana, benim toprağıma, benim taşıma, yağmurlarıma, rüzgârlarıma... Kulağınızı bana verin. Bana! Çar Kendal’a, beni taşıyan, yaramı saran Dicle’ye, Birca Belek’e, gözlerini aşka ve ihanete diken duruşlara; Mem û Zin’ e ve Beko Ewana.

Kulaklarınızı beni ayakta tutan, serhildanlarımın öncülerine, halkıma, Sîlopi’yle, Nisêbîn’le, Derik’le, Hezex’le sardığım çevreme verin kulaklarınızı. Acılarımı, öfkelerimi akıttım Ava Mezin’e, Dicle’ye verin kulağınızı. Etrafımda dolanan, savaşlarımda meydan okuyan Xelef’i genişletin, ele ele tutuşun.

Bana verin sesinizi! Toprağıma düşen, kanlarıyla beni kızılılara boyatan, hep canlı tutan, kurumama izin vermeyen kızlarımın, oğullarımın kanlarına verin sesinizi, alınma sürün kanlarının kırmızılığını, intikam diye yazın alın yazımıza. Gözlerinizi Çar Kendal’e dakin, beni doksanlardan şimdiye serhildanlara aktıran alana. Elinde taşla zalimi gözeten çocuklara, gözlerine kıl (sürme) süren kızlara, avuçlarına kına süren oğullardan, qiras û xiftaniyle belime dolanan Kurdistan analarına bakın!

Kulaklarınızı açın! Dağlarımı tililleriyle karşılayan, gözlerini bana diken Cudî’ye, Gabar’da benim özgürlüğüm için savaşan özgürlük savaşçılarıma bakın. Beni Kurdistan yapan, beni Kurdistan halkının avuçlarına Kürdün kalbidir diye bırakan berxwedanlarıma kulak verin. Beni ben yapan, başkaldırılarıma, isyanlarıma, fedailiğime, yiğitliğime can veren tarihime kulak verin. Zalimi korkutan, sömürüyü topraklarımda def edecek olan, bana intikamın adını kazandırtan duruşuma bakın! Öfkemi dinleyin. Zalimden, zulüm edenden, ekmeğimizi bölenden, parçalayandan, bizi yok sayan, öldürmek için toprağıma ayak basana, bizi yasak kılanın yüzüne vurduğum tokadın sesini dinleyin.

Ey Kurdistan! Aç yüreğinin ve beyninin gözlerini, kulaklarını! Etrafımı tanklarıyla, toplarıyla, en yoğun, ağır silahlarıyla saran gövdeme; namerdin, teslimiyetçinin, zalimin ve alçağın eliyle bana mermi sıkkan düşmanın düşüşüne bak! O beklediğim an’da, beklediğim gün ve ayda yaşıyorum. Devrime gebeliğimin

arifesindeyim. İşte Kurdistan'ı yeryüzüne çıkaracağım günün gecesi. Etrafıma toplanan halkımın özgürlük haykırışlarına bak. Özgürlüğü gören sokaklarıma, duvarlarıma, hendeklerime, barikatlarıma, toprağıma bak. Özgürlüğü karşılayacak olan halkımın duruşuna bak! O gün dost-düşman belli oldu. O gün köleliğe tükürenler, namlunun ucunda yüzyılların intikamını saplayanlar, en ön cephede bedenlerini yaşama yatırdılar. O gün düşmanın gelişini zılgıtlarıyla karşılayan analar, ak sütlerini helal kıldılar doğurdukları yiğitlere. O gün inanç yerini buldu imanın safhasında, o gün azim ve irade Amed'in duvarlarını yıkarak yürüdü toprağıma. O gün Mazlumun, Sakinenin, Kemalın, Berîvana Cizîr'in, Hakinin, Xeyrînin ayak bastığı güne uyandı Kurdistan. O gün Dörtlerin ateşle yeniden yaratıldığı günü karşıladı bereketli Botan'ın toprağı. O gün ihanetin Kurdistan tarihinden silindiği, fedailiğin özüne kavuştuğu gündü. O gün Kürdün varoluş destanı, kadının öz yüzü, direnişçi gözlerin kendini yeşerttiği gün. O gün, On Dört Aralık!

Kulağına sesime, gözlerini duruşuma, yüreğini avucuma bırak Kurdistan! Toprağıma can verecek olan yiğitler geldi. Yüreğim Mehmet Tunç, avuçlarım direniş oldu.

Sesim Kurdistan gençliği, özlemim özgürlük oldu. Duruşum kadın, kulağım halkım oldu. Toprağım Cizîr, adım Botan oldu. Ve ben doğdum PKK'nin halklaşan sloganlarında, hakikatin dilinde ve fedailiğin elinde. Ben doğdum kutsallığın toprağında, Kurdistan'ın döl yatağında. Ben teslimiyetin yüzüne tüküren, ihaneti kendi elimle boğanım. Ben direnişin ta kendisi, intikamın adı Cizîra Botan'ım!

SÎLOPÎ HALKI ÊRÎŞ GİBİLERİNİ İSTİYORDU

Oradaki halk son dakikaya kadar da Şehit Êrîş'ten söz ediyordu. *"Onun gibileri bu sürece cevap oldu, Onun gibiler gelsin"* diyorlardı. Yerel birimler oluşturduk, halkı örgütlemek istedik. Ancak halk hep Heval Êrîş'i istedi!

Heval Êrîş'ten sonra Sîlopî, tekrar direnmek ve Êrîşlerin intikamını almak, onlara layık olma mücadelesi vermeyi istedi. Ancak kendini devrime tam yatıramama bunun önünde engel oluyordu.

Şehit Êrîşlerden Sonra Yaşananları Orada Kalan ve Êrîş'ten Sonra Sîlopî'ye Giden Direnişçiler Anlattı:

A.B: “Sîlopî çalışmaları için gittim. Örgüt çalışması kesinlikle tartışılmaz, kabul edilir. Şehit Sozdar ile tartıştık, “Hoş geldin yoldaş, Heval Botan senden çok söz etti” dedi, beni karşıladığı zaman. “Ben onu boşa çıkartmayacağım” dedim. Boş alanlar vardı ve beş günlük eğitimden sonra Nisêbîn’de tecrübem de olduğu için hemen gittim. Emeğe layık olmak istiyordum. Sîlopî’ye gittim. Heval Baxtiyar Kaddaî, Heval Mizgîn, Heval Botan, Heval Berjîn vardı. Heval Baxtiyar öz savunmada olduğu için görüşemiyorduk, daha çok Mizgîn arkadaşla kalıyorduk. Heval Êrîş’te vardı, Nisêbîn’den katılmıştı. İsmi Şehit Êrîş’ten almıştı. Nisêbîn ve Sîlopî arasında fark vardı, arkadaşlar halkla bütünleşememişti. Arkadaşlar, Nisêbîn’de halkla iç içeydi. Örgütleme çalışmasını yürütüyorduk. Gençlere beş günlük eğitim veriyorduk. Hendeğin dışında örgütleme olsun istiyorduk. Kısa bir süre sonra da sokağa çıkma yasağı başladı.

Düşman, yasakta çok büyük yöneldi. Sîlopî’de düşmanın çok yöneleceğini tahmin ediyorduk, halk köylere doğru gitti. Halkın gidişi herkesi etkiliyordu. Bazı kişilikler, “Halk, bizi bıraktı” diyorlardı. Ama halkı bilinçlendirememiştik, örgütlememiştik. Yani yaşananlardan bizler sorumluyduk, halk değil. Öz savunma birimleri kaçmıştı. Cudî mahallesinde idim. Mizgîn Heval’in Karşı Yaka’ya düzenlemesi oldu. Süreç başladığında silahlı savaşçı çoktu ancak direniş tam olarak ortaya çıkmadı. Savaş ilk önce Cudî’de başladı. İlk akşam tankla top atmaya başladılar. Şehrin elektrikleri kesildi. Barikatlara top atıldı, düşmanın yürüyerek gelme cesareti yoktu, gelemiyordu. Sokaklar sessizdi, sadece barut kokusu vardı. Boş sokaklarda binaları savunuyorduk sanki. Her sokağın başında bir tank ve onu koruyan Kobralar vardı, küçük bir ipe bile top atışı oluyordu. Savaşı evlerle sürdürüyordu, evlere tünel açıp geçiyorduk. Yoğun bomba atışları vardı. Bulunduğum alanda ön cepheyedim. Yerel gençler cepheyi bırakmışlardı. Altı kişi iken ben ve bir tek genç kaldık. Delikler üzerinden, suikast yapıyorduk. Sonunda iki genç kaldık. Takviye gelmiyordu ve Dron sürekli üzerimizdeydi, bırakamazdık. Cihaz kullanmazdık, sinyal gidiyordu. Heval Mizgîn orada tek olduğumu duyunca kendisi geldi. Heval Maria vardı HPG’den, suikastçı. Çok iyi savaşp, suikastler yapıyordu. Ben ön cepheyedim. Mizgîn Heval aynı sokağın gerisinde başka sokak var, orada konumlandı. Moral aldım. Düşman içeri giremiyordu, çembere alıp saldırıyordu. Beşinci günden sonra düşman ağır yöneldi ve iki

kişiyeye karşı onlarca kişi saldırıyordu, cephanemizde bitiyordu. Cudî'den sonra Nuh mahallesine yöneldiler. Obüs ve havan atıyorlardı. Düşman bulunduğum eve top atınca evden düşmanı göremiyordum, duvar kırma sesleri geliyordu, tank, Kobra sesi geliyordu. Kafamı çıkartamıyordum. Ben ikinci katta, yerelden Gelhat Heval ve Maria Heval aşağıdaydılar. Düşman duvarı yıkıp eve girmeye çalışıyordu. Termalden beni fark edince bulunduğum pencerenin altına top isabet edip, yan binaya geçti, ben fırladım ve vücudumu hiç hissetmiyordum. Kulaklarım da duymuyordu. Parçalar yüzüme gelmişti ve ayağa kalkmaya çalıştım. Düşman her evi aşağı indirdi. Sokağın başında düşman vardı, yüz elli metre vardı. Beş altı günden sonra sadece bomba atabiliyorduk. Sokağın hemen başında düşman, yüz elli metre ötede ben, diğer sokağın başında Mizgîn Heval ve yaşı küçük, on beş falan olan bir kadın arkadaş vardı. Sağlam bir balkon buldum ve evin içerisine girdim. Mizgîn Heval de benle geldi. Cihazla sokaktaki mayın başında bekleyen arkadaşla haber verecektim. Toz çıkartmadan yavaşça delik açtık, düşman gördüğü her hayvanı, hatta kuşları bile vuruyordu. Ölmüş kediler, köpekler, kuşlar bir sürü canlı vurulmuştu. Çok az yemek topluyorduk evlerden ve yarım saatlerle nöbet tutuyorduk. Kaldığım üst tarafta Heval Elîşêr vardı. HPG'den gelmişti. Sokağa çıkan bir kapı vardı kapı kırılmıştı, düşmanın olduğu sokağa yakındı. O kapının önünde iki çöp tenekesi vardı. Oraya yaslandım. Eğer uykuya dalsak bile düşman ortadan gelecekti ve ses çıkacaktı. Benim nöbetimde tenekeler düştü ve ayak sesleri geldi. Orayı taradım ve bağırma sesleri geldi, sonra el bombası attım ve ses kesildi. Düşman geri çekilince gidip baktım. Tekrar gittim ve kapıya yasladım tenekeyi. Mizgîn Heval geldi “Gel, on dakika da olsa biraz dinlen, biz buradayız” dedi. On dakika uzandım, uyuyamayınca tekrar yerime gittim Maria ve Gelhat Heval'in yanına. O sokağı hızlı geçmeliydim çünkü suikastçılar oradaydı. Ateş ettiler ama bana değmedi. Arkadaşların yanına gittim. Heval Maria, “Ben binanın üstüne gideceğim, arkadaşları kontrol edeceğim” dedi. Gidiyor ve bakıyor arkadaşlar geri çekilmiş, bize söylememişler. Şehadet olduğu için Heval Elîşêr'ler geri çekilme kararı alıyorlar. Ben ve Gelhat Heval'in haberi yok.

Yüzlerce piyade evleri yıka yıka gelirken Mizgîn Heval'in olduğu yönü taradılar. Cihazdan bir ses geldi, “Cesur... Cesur” deyince Mizgîn Heval'in yaralandığını anladık. Biz geri çekilince onlar evleri

tarayıp geliyordu, Mizgîn Heval'in olduğu tarafa doğru gidemiyorduk. Onlar geri çekilince Kobra mermisi ile bacağından yaralanmıştı, yine Kobra mermisi ile yanındaki çok genç kadın arkadaş karnından mermi alıyor ve şehit düşüyor. Heval Elişêr, Mizgîn Heval'i almaya gitmek için yere uzanıyor ve o ara iki ayağından da yaralanıyor. Biz yanlarına gidince, "Sizin şehit olduğunuzu sandık" diyorlardı. Sokaktan geçerken beş dakikalığına bir çatışma oldu. Yükümüz ağırdı, çünkü kaçıp gidenler cephaneyi de bırakmışlardı, onları da almıştık. Düşman her tarafı yıkmıştı. Gelhat arkadaşla konuştuk, "Heval Gelhat, dışarı çıkarsak şehit düşeceğiz, ama düşmanda kaybedecek, burada kalıp düşmanla çatışırsak sadece şehit düşeriz" dedim. Artık her şeye hazırдық. Girdiğimiz evin içinde bir aile vardı, gitmemişlerdi ve biz ilk defa o eve girdik. Orada olduklarını da biliyorduk. Bir yol vardı "Teko Caddesi" diyorlar, Kobra ve suikastçılar nöbet tutuyordu. Telefon açtı birine aile ve durumu sorunca Kobranın olmadığını, başka tarafa gittiklerini söylediler, ancak "suikastçı olabilir" dediler. Kapıyı kırdık. Heval Maria daha önce suikastçının hedefinden nasıl çıkacağımızı söylemişti. "Aynı hizadan ve aynı adımlarla yürümeyeceksin. Zık-zak yapacaksın" demişti ve o şekilde geçtik. Bir market vardı karşıda, tünel açılmıştı, orayı geçerken otuz-kırka yakın genç vardı. Düşman oraya yönelmiyordu. İlk bulunduğumuz yerde sol taraftaki sokakta okul vardı düşman oraya yerleşecekti. Sürekli mermi atıyorduk, suikastçının yerleşmesine müsaade etmiyorduk. Gençlere şehadetleri sordum. Mizgîn Heval'in yaralı olduğunu ve moralli olduğunu söylediler. Kadın arkadaş şehit düşmüştü. Oradan Heval Mizgîn'i görmeye gittim. Heval Elişêr ve Heval Mizgîn ikisi de yaralıydı. Yanlarına gittim, ikisi bir bodrumdaydı. Ayakları sarılıydı, moral aldım onları görünce. Sonra Nuh mahallesine gittim, düşman Nuh mahallesini almak istiyordu ki, Cudî'ye geçsin. Cudî'de üç hareketli birim oluşturduk, düşmana darbe vurup geri çekileceğimizi söyledim. Düşman kayıp vermeye başladı, çünkü biz vurup geri çekiliyorduk. Nasıl savaşaacağımızı biliyorduk aslında, insiyatif kullanıyorduk, "Artık kim nasıl vurursa, yeter ki düşman kayıp versin!" "

ARTIK DEVLET YOK, HALK VAR

G.Ç: “Dem-Gençli arkadaşlar Cizîr’e geldi. Hem çok mutlu olduk, destek için gelmişlerdi. Zaten ardından yasak başladı.”

T.N: “Düşmanın fiziki yok edişine karşılık artık yaşama ve direnme vaktiydi. Herkes bunu böyle değerlendirip, böyle kabul ediyordu. Bu sokağa çıkma yasağı, düşmanın yüz yıldır uyguladığı politika ve fiziki yok etmenin tekrarıydı. Bunu böyle biliyor ve hazırlığımızı buna göre yapıyorduk. Tarih, Kürdün, yurtseverlerin omzuna direnme, faşizm karşısında başkaldırmayı yüklenmişti.”

Dem-Genç’ten arkadaşların gitmesi hem Cizîr’in gidişatı açısından hem de halkın morali açısından iyi olacaktı. Çünkü Cizîr’de öz savunmanın yanında var edilen onlarca değer vardı, inşa edilen birçok şey vardı. Ve öz savunma bu değerleri koruma, inşa edileni savunma için yapılmıştı. Bu çok önemliydi. Var et ve koru, var et ve savun politikası burada işliyordu. Düşün ki bir şehirde Adalet Binası var ama sekiz aydır işlevsizdi. Çünkü gençlikten, toplumsal alandan ve Cizîr’in ileri gelenlerinin toplandığı bir Hukuk Komitesi vardı ve olan sorunları bu komite çözüyordu. Komünler var, onun eş başkanları var. Meclisler oluşturulmuş. Halkın meclisi oluşmuş. Onun da yürütme ve eş başkanları seçilmiş. Bu yürütmenin maliyeden, hukuktan, sağlıktan, ekolojiden sorumlu birimleri var. Gönüllü sağlıkçıların bulunduğu sağlık komitesi ailelere bakıyordu ve daha birçok durum. Bu kısa bir örnekti sadece. Öz savunma komitesi, hukuk komitesi, sağlık komitesi vb. halkın yaşamını özgürleştirecek demokratik özerkliğin gereği idi. Bir halkın, faşist zihniyetin somut yansıması olan binalara ihtiyaç duymadan yaşaması demekti bu. Artık devlet yok, halk var.

Bundan sonra geliştirecekleri mücadele bir öz savunma özgürlük mücadelesi olacaktır.

Kürtlerin sorunu ulus sorunu değildir, varlık sorunudur. Verdikleri savaş da var olma ve varlığını sürdürme, özgürlük savaşıdır. Kürtlerin sorunu hayati bir sorundur.

Bundan sonraki süreç varlıklarını koruma, özgürlüklerini sağlama ve yaşatma sürecidir. Kürtlerin bir

öz savunma durumuna kavuşması sağlanır. Toplum burada kendi öz savunmasını kurar. Bununla sadece elde silah bir durumu kastetmiyorum. Öz savunma KCK, PKK tarzı silahlı yapıyı değil, halkın kendi güvenliğini sağlamasıdır. Demokratik toplumun her alanda örgütlenmesini, kurumsallaşmasını, kendi güvenlik sistemine kavuşmasını ifade ediyorum. Bunu daha fazla halk tartışır farklı sonuçlara ulaşabilirler. Mesela çocuklarını askere gönderecekler mi? Askeriyede yer alacaklar mı, bunlar tartışılır. Mesela korucular nasıl lağvedilecek, koruculuk meselesi nasıl halledilecek bunlar tartışılmalıdır. Bu güvenlik boyutu, halkın öz savunması ekmek, su, hava kadar önemlidir. Bu olmadan yaşanmaz!

Başkan Apo

Ama televizyonlar ve özellikle düşman Cizîr dışındaki halka ve dünyaya Cizîr’de sadece silahlı güçlerin olduğunu, sadece devlete saldırdıklarını, halka kötü yaklaşımlarından, küçük yaşta çocuklara zorla silah vermelerinden söz ediyordu. Oysa ki Cizîr yılların direnişini şimdi kimliğe kavuşturuyordu. Cizîr’i katleden, yok sayan zihniyetten şimdi intikamını alıyordu. Su nasıl akıyorsa Cizîr’de öyle akıyordu özgürlüğe. Su nasıl koşarsa toprağa Cizîr’de öyle koşuyordu Önderliğin felsefesine. Ve buna Kurdistan Devrimi diye değil de sadece gençlerin devletle çatışma diyenler gafletten başka bir şey yaşamıyorlardı. O büyük abluka bir kere daha Cizîr’in direniş kraterine yeni bir sayfa ekleyecekti. Abluka, devletin gerçekliğini bir kez daha gün yüzüne çıkarttıracak ve Kurdistan gençliğinin fedailiği, Kürt halkının intikam ruhu bir kez daha ortaya çıkacaktı. Ve hatta Türk Devleti ve tüm dünya şunu iyi anlayacaktı ki, Kürt yanmayı kabul eder, teslim olmayı asla!

Kulaklarımızı Cizîr Direnişçilerinin Yüreğine Verelim:

G.Ç: “Heval Axîn, yasağın uzun süreceğini öngörüyordu, çünkü lojistikten sürekli söz ediyordu. Hepimiz Sur’da kalıyorduk.”

F.Z: “İlk gün toplandık ve durumu değerlendirdik kurumlarla beraber, askeri güç netti. Sosyal, siyasal alan çalışanlarında kaygı vardı, “Yapabilir miyiz, yapamazmıyız?” diye. Mehmet Tunç, Asya,

Feride, Berjîn arkadaşlar vardı. Ferhat, Axîn, Sîdar arkadaşlar da vardı. Tüm arkadaşlarla abluka başlamadan toplantı aldık ve düzenleme yaptık.”

T.N: “Öğrenci arkadaşları çok etkileyen durumlar da açığa çıkıyordu. Özellikle sağlık okuyan arkadaşlar ilk günden kendilerini önermeleri bizim için çok iyi olmuştu. Heval Nuda ve Heval Sozdar gelen arkadaşlarla ilgileniyorlardı. Öğrencilerin sağlık ve diğer alanlara kendilerini önermeleri arkadaşlara güç veriyordu. Çalışma yürütmek isteyen arkadaşların düzenlemesi hemen Nur Mahallesi oldu. Kim ne yapabiliyorsa bu savaşta, ne görev alabiliyorsa ona göre düzenleme oldu. Sağlıktan anlayan, silahtan anlayan, taş atabilen, yaralı kaldıracabilen, halkı süreçle ilgili bilgilendirebilecek olan kısacası kim ne yapabiliyorsa yapacaktı. Bu savaş herkesi kapsıyordu. Bu Kurtuluş Savaşıydı ve herkesin kurtuluşuydu.”

G.Ç: “Derste iken yanımıza bomba düşüyordu, önce şaşırır sonra gülerdik. Halkın direnişi bizi çok heyecanlandırıyordu. Eğitimden çıkmayacaktık, yönelim artınca çıktık.”

T.N: “Böylelikle biz hazırдық ve direnen, savaşı, mevzilerde kalan yoldaşlarımızın yanındaydık.”

F.Z: “Nur Mahallesiinde Mahso arkadaş vardı, Rojhilatlı, diğer adı Zerdeştir. Gençlikten Sîdar Heval gitti. Sîdar Heval aynı zamanda YPS komutanlığındaydı. Egîd Heval vardı, Fuat (Serdem) Heval vardı, Rûken Heval vardı. Sur Mahallesi daha çok gençliğin yoğunlaştığı alan olduğu için Heval Axîn’de ordaydı. Ben de Cudî’de kaldım. Cudî, Cizîr’in en büyük mahallesi olduğu için ben orada kaldım. Kadın arkadaşlardan Axîn Amed vardı. Heval Bişeng, Heval Raperîn vardı. O da Nur mahallesinde kaldı. Kadroları her mahalleye dağıttık. Sadece bu yoldaşlar yoktu, çok sayıda arkadaş vardı. Heval Mazlum vardı. Ordaki adı Masiro’ydu. Heval Fırat’ın kodu Rustem idi. Nisêbîn’li bir arkadaş vardı, Dilxwaz vardı. Sinan vardı orada, Sur Mahallesiinde gençlikten Ronî Heval vardı. Mehmet Tunç, Cudî’de kaldı. Heval Ferhat vardı Yafes’e geldi, Asya Heval Nur’da idi, Berjîn Demirkaya Heval Cudî’de kaldı. En son konumlamalar böyle yapıldı.”

T.N: “Bu savaş sürecinde hazır olmak, intikam duygusuyla dolu olmak hem kendi adıma hem Heval Selim, Heval Fırat adına söyleyebilirim ki bizim için büyük şanstı. Yüz yılın intikamı Cizîr’de alınacaktı. Bu şekilde hem çalışmalarımıza hem mevzilerimize geçtik. Savaş başladığında ben Cudî mahallesinde kaldım. Heval Sozdar ve

Heval Nuda ile tartışmalarımızda kırk altı arkadaş ile tartışılıp netleştirme kararı aldık. Bundan kaynaklı ilk başta mevzilerden ziyade mahallede halkla birlikteydik.”

G.Ç: *“Halkla konuşuyorduk süreç hakkında. Onlarla tartışıyorduk. Halk, hem bize çok bağlıydı hem de çocuklarını da düşünmüyorduk. Cizîr Halkı toprağına bağlıydı ama düşmanın savaş politikaları da yoğunlu. Tanka karşı durmak güç istiyordu ama seni ayakta tutan yine de inançtı.”*

F.Z: *“Hem sosyal alan, hem gençlik, hem HPG vardı. Tüm mahallelere cephane dağıttık, Herona karşı duman çıkartmak amacıyla tekel verdik. Aslında birinci ablukaya göre 4-9 Eylül arasındaki ablukaya göre daha nitelikli ve daha çok arkadaşlık. Saat on bir oldu düşman artık ablukayı başlattı. Gece on birde başladı. Öncesinden de giriş, çıkışlar denetimliydi. Bir hafta önce kaymakamın koruması alındı, onun yakalanması üzerine düşman yoğun arama başlatmıştı. Resmi olarak halka duyurulması 14 Aralık’tır.”*

T.N: *“Gençlerle tartıştık. Bireysel sorunlarına takılanların olduğu kadar, savaşta sonuna kadar direnip şehadete ulaşanlar da oldu. Bazı arkadaşlar Cizîr’i gördükten sonra katılım yapıyorlardı. Özgürlüğe, devrime olan inanç büyüyordu. Devrimin Kurdistan’da imkansızlığını sananlar o an orada Cizîr’i görünce inanıyorlardı, “Evet, olabilir demek ki” diyorlardı. Katılım kararı bize ve oradaki halka büyük bir umut, güç ve moral veriyordu. İnançlı gençler devrimi ilerletiyordu.”*

İnsanın tüm gerçekliği savaş sahasında belli oluyordu. Onlar savaştıkça gerçekliği öğreniyorlardı, gerçekliği öğrendikçe de düşmana daha çok vurmak, daha çok savaşmak ve güzelleşmek isteğı doğuyordu. Cizîr Kurdistan gençliğini yeniden tanımlıyor, direnişini yeniden tanımlıyordu. Direniş, Cizîr’in adı, Kurdistan gençliği Cizîr’in hakikati ve **“Bijî Serok Apo”** Cizîr’in son sözü oluyordu. Yanan her can, bin can olarak dönecekti!

SUR'UN FEDAİ GENÇ KADINI

H.D: “Biz Sur’a Zilan Hevalle beraber gelmiştik. Cizîr’de beraber eğitim görüp geldik. Zilan Heval yaşayan bir fedaiydi gerçekten. Teslim olmak, teslimiyet, bir kere bile korkmak ne gözünde ne de konuşmalarında yoktu. Hiç savaş görmemiş ve savaşmamıştı. Bir kadın arkadaşın ne kadar güzel savaştığını, mücadele ettiğinde onunla görüyordum. Şehit Zilan Qers Digor’luymdu. Daha önce savaş görmemişti ama hiçbir zaman geride durmadı, geri çekilmedi. Fedailiği hep göz önündeydi. Duruşu böyleydi. Alanın daraldığı bir vakitte Şehit Çiyager Ona “Tankın altına mayını yerleştirebilirsek imha ederiz” dedi. Mayını görünce, “Ben tankın altına koyabilirim.” dedi ve gitti. Müthiş bir fedailiği vardı, cesaretliydi. Sur’un fedai kadınları vardı ve başta da Şehit Zilan arkadaş geliyordu.”

Z.L: “Onu ilk eğitim ortamında gördüm. Evin yani Zilan, üniversite çalışmalarında kalmıştı. Net bir duruşu vardı, kararlı ve ne istediğini bilen bir duruşu vardı. Hem kadın arkadaşlarla hem erkek arkadaşlarla tartışması, konuşması iyiydi. Düşmanla sadece çatışmada karşılaşmak istediğini söylerdi. Silaha merakı vardı ve büyük bir savaşçı da oldu.

Azimli bir kadın arkadaştı. Biriyle ilişkilendimi ona muhakkak partiyi, partinin amacını anlatırdı ve etkilerdi. Kadın yoğunlaşması güçlüydü. Sistemin kadın emeğini sömürmesini, kadına yapılan işkenceleri hiçbir zaman kabul etmedi. Kurdistan’a gelmeyi hep çok istiyordu. Özellikle Kurdistan dağlarını görmeyi çok istiyordu. Sur’da savaşıtlığını duydum. Zaten artık görüşemedik. Söylediğı bir cümle vardı sürekli hep, “Acaba ben de şehit Zilan gibi Önderlikten söz ederken gözlerim dolacak mı ya da parlayacak mı?” derdi. Ve gerçekten Heval Zilan Digor, Önderlikten söz edince gözleri dolardı.”

Zilan Heval; uzun, dalgalı, simsiyah saçları ve küçücük gözleriyle uzattı elini bize. Gençlik basın çalışmaları için gelmişti. Cizîr’de akademide eğitim gördü. Düzenlemesini tartışmak için Sur’a gelince abluka başladı. Bir inanç ve heyecan bu kadar yakıştırdı bir kadına. Bir direnişte, bir serhildanın yumruğunda, bir devrimin en hızlı

koşusunda vardı onlar. Faşist namluların her kurşununda dirildi onlar. Zulmün ve zorbalığın karşısında, tüm insanlık için onurluca direniş ve mücadele etmişlerdi. Birinin ismi belki Zılan ama diğer binlercesinin ismi; sadece kahraman, sadece yiğit, sadece fedai. Onlar; isimsiz kahramanlardı ve Zılan’ da; direnişlerinin, bağlılıklarının, intikamlarının adı olan isimsiz bir kahraman oldu Sur’un ölümsüz destanında.

TÜNEL AÇARAK CENAZELERİ ALDIK

A.B: “Sîlopi’de artık düşman grup grup geliyordu, her evden onar kişilik gruplar şeklinde geliyordu. Diyelim ki bir asker ya da bir polis bile yaralansa tüm grup geri çekiliyordu ve yeni grup geliyordu. Karınca gibi sıra sıra birçok polis ve asker vardı. Düşmana karşı savunmada kalmıyorduk, saldırı ekibi kurmuştuk ve sadece saldırıyorduk. PÖH ve JÖH vardı, korucular vardı. En ağır silahlarla saldırdıkları kadar, psikolojik savaşı daha da yoğun sürdürüyorlardı. Psikolojik savaşla bizi çökertmek istiyorlardı ama vazgeçmemeliydik. Düşmanın yaralı olduğu zaman psikolojileri allak bullak oluyordu, vurduğumuz grubun hepsi ağlayarak, bağırarak geri çekiliyordu.

Bir ara halktan birilerini gördük ve Heval Gelhat ailesini görünce onlarla gitti. Onunla konuştum ancak çok faydası olmadı. Nuh düşerse Cudî’de düşman zorlanmazdı, komple çembere alıyordu. İki haftadan sonra Cudî’den Zap mahallesine geçtik, üç dört genç kaldı. Tüm Kleşleri aldık ve kendimizle Zap mahallesine götürdük. Gençler kime alıştı ise onunla savaşa girmek istiyorlardı. Doğru değildi aslında ama çok müdahale edemiyorduk. Sokakları kullanmıyorduk, tünellerden geçiyorduk. Şehitleri gömemiyorduk. Şehit düşen bazı arkadaşlar evlerin bahçesine gömülmüştü, hatta bir şehit arkadaş caminin buzdolabına koymuşlardı. Bazen tüneli aç aça cenazeleri alıyorduk. Folyo vardı arabalarda, torba gibidir, onlarla bazen cenazeleri örterdik. Düşmanın oynamasını istemiyorduk. Düşman her cenazeyle muhakkak oynardı.

Barbaros’a geçtim bir ara Heval Kemal vardı orada. Karşıyaka’dan Heval Arjîn vardı. O da oraya gelmişti. O da Zap mahallesine benim yanıma gelecekti. Tünelden geçerken benim önümdeydi, Karnası omzundaydı, Karnası yere değmesin diye omzunu yüksekte tuttu ve suikastçı kalbinden yaraladı onu. Hemen hastaneye götürdük, bayıldı sanmıştım, omzundan yaralanmış gibi gözüküyordu

ancak kalbinden yaralanmıştı. Barbaros Tepesi düştü ve düşman ilerliyordu, havadan bomba atılıyordu. Biz evlerden tünel açtığımız için onlar sürekli evleri yıkıyordu. Bombaların altında kalmayan ev hemen hemen kalmamıştı. Zap'ta çatışma başladı. Bazı yerlerde hiç çatışma olmuyordu, bazı yerlere de nefes aldirtmüyordu düşman. Biz geri çekilince düşman zaten ilerliyordu ve her ele geçirdiği sokağın başına Kobra yerleştiriyordu. Birbirimizden gittikçe kopuyorduk. Bir ara bir evde sıkışık kaldım ve merdiven altına geçtim orayı taradılar ancak arkadaşlar karşı taraftan vurduğu için kendimi hemen tünele attım. Mayınları artık evlerin içine yerleştiriyorduk. Düşman evlere girince patlatıyorduk. Bir iki tüp vardı, onları mayının üzerine koyduk ve beklemeye başladık. Duvarı kırmak için düşman hareketlenince hemen mayını patlattım. Evin her tarafından alevler çıktı. Tüm Zap Mahallesi aydınlandı. Bir anda tüm çatışmalar durdu ve ambulans sesi gelince roketle sokağın başındaki akrebe atıp vurduk. Düşman sabaha kadar Zap mahallesinin her yerini bombaladı. Zap mahallesinin ortasında düşman “C” harfi taktığı ile geliyordu. Saldırı üç yönlü idi. Zap'ı ele geçirmek istiyorlardı, Zap zaten stratejikti. Evleri vurunca kolayca görüntülerimizi alabiliyordu. Önümüzdeki evlere mayın yerleştirip beklemedeydik. Bizi en çok zorlayan tepeden gelen top atışlarıydı. Hareket edemiyordun, keşif seni fark edince anında obüs atıyordu. Zap mahallesinin sokakları dardı, düşman görüntü alıyordu, evler taş olunca çabuk yıkılmıyordu ve düşman bu sefer daha da ağır yöneliyordu. Silahla yönelmiyordu, yönelse de tarama yapardı, daha çok havadan bomba atılıyordu, tepeden top ve roketler atılıyordu. Evleri yıka yıka ilerledi. Çatışma olmuyordu. Tamamen belirttiğim teknik üstünlüğünü kullanarak her tarafa saldırıyordu.”

ERKEKLER BİRBİRLERİNİ BİR TEK PKK'DE BU KADAR SEVER

H.D: “Sur'da düşman tekniği fazla kullanıyordu. Savaşın sıcaklığı vardı, yoğundu. Bundan kaynaklı şehadetlere de çok yoğunlaşamıyordun, öyle bir zaman yoktu. Şehid Avesta'da sürekli dua ediyordu yasak kalkmasın diye, bu sefer de yasağın kalkmaması için sürekli dua eden Heval Rêber olmuştu.

Şehit Rêber Muş Vartoluydu. Yasak dokuzuncu günden sonra kalkmayınca yanıma gelmişti. “Şervan Heval, işte gerçek savaş

başladı” dediğinde ben de gülmüştüm. O kadar heyecanla anlatıyordu ki, insanda bir an önce savaşıma isteği doğuyordu. “Heval Çiyager gelmiş, geri çekilmek yok, sen onu tanıımıyorsun, seni yanına götüreceğim” türünden bir sürü cümle sıralıyordu. Heval Çiyager’in yanına gittik. Şehit Çiyager, “Rêber Heval acilen mevzileri genişletin, düşman bir daha bize zaman tanımayacak, şu anlar en iyi zamanlardır, değerlendirelim” dedi. Rêber bana baktı ve “Bak budur Çiyager!” dedi.

Şehit Rêber, tek bir adım geri atmadı. Savaş sahasında herkesi tanırısın. Savaş sahası çok nettir, her şey zelaldir. Şehit Rêber ile ablukadan daha önce de tanıştık. İlk önce Dört Ayaklı Mevzisine geldiğinde Şehit Faraşın (Xezal Aslan) benim gideceğimi söylediğinde, “Rêber Heval gelecek, birimleri ona tanıt” dedi. Ben çok sinirliydim. “Hem gidiyordum ve ona niye mevzileri ben tanıtıyorum, gitmek istemiyorum” diyordum, kendimle konuşarak. Geldiği ilk gün ben mevziye yüzümü döndüm, yardım etmeyecektim. “Merhaba, benim adım Rêber” dedi. Merhabalaştık. Kürtçemden anladı herhalde baktım dedi ki, “Serhatlıyım, sen bana yardım etmelisin” böyle söyledi. Yani sanki daha önce tanışmışız. O kadar ki kanımız ısındı birbirine. Erkekler, bir tek PKK’de bu kadar sever birbirlerini. Bunu yaratan şey, yoldaşıktır. Ona gülerek baktım ve hemen kum getirdim. Ben ve Şehit Avesta ona yardım ettik, mevziyi yaptık. Eğitimden döndüğümde arkadaşlarla düzenlememi tartışmak için Sur’a gittim. Sur’a tekrar döndüğümde Şehit Zılan’a sürekli onu anlattığım için, hemen onu görmek istedim. Onu Heval Zılan ile tanıştırmayı çok istiyordum. Biz illegal olduğumuz için bir evde bekliyorduk. Evde otururken bir ses dışardan bağııyordu, sesini tanıdım ve çıktım. O kadar mutuydu ki, aynı çocuk gibi. Çocuk nasıl bağııyorsa öyle işte, “Heval Şervan, Heval Şervan gel gel Kobrayı imha ettim. Mizgîni ya min ji te re” dedi. Görüntüleri televizyona verildi, bir Kobrayı imha etmişti. Zılan Heval de çok sinirlenmişti, “Sadece Şervan Heval yok burada, ben de varım” diyordu. İkisini tanıştırdım. Şehit Zılan yanıma yaklaştı baktım diyor ki, “çok popülist weyy” deyince ben de güldüm. “Sen daha onu tanımamışsın, tanıyacaksın” dedim. Yirmi altıncı günden sonra Şehit Zılan ve Şehit Rêber aynı mevziye geçtiler. Dedim ya herkes savaşta belli oluyordu. İşte o zaman tanışışlardı birbirlerini, beraber düşmana karşı savaşmak ayrı bir şeydi. Birkaç günden sonra Şehit Zılan yanıma geldi, “Sen haklısın. Anlattığın gibiymiş” dedi. Şehit düşmeden önce,

bodrumdaydık, yanıma geldi ve “Beni Şehit Rêber’in yanına gömün” dedi. Ablukanın sonlarına doğruydu, Heval Rêber ile görüşmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Şehit Zilan ve Şehit Rêber çantalarını hazırlarken Şehit Rêber, “Çok heyecanlıyım, bugün Şervan’ı göreceğim” demiş. Bodruma doğru geliyorlar, duvardan atlarken düşman onu vuruyor, boynundan mermi alıyor, şehit düşüyor. Onu bodrumda gömüyorlar. İkisi de bodrumda şehit düştü.”

ÖZGÜR ÜLKEMİZDE YOLDAŞLARIMLA TEKRAR GÖRÜŞECEĞİM

T.N: “Dem-Genç’ten fedaice direnenler vardı. Bunlar arasında Heval Cihan İzmir’den katılan, tüm yönleriyle Kurdistanî, emekçi bir arkadaştı. Üniversite kişiliğinin bireyciliğine karşı çalışmalarda da, savaşta da büyük intikam duygusu vardı ve buna karşı hep başı dik durdu. Bu savaşta geri duranlara, katılmayanlara karşı öfkesi çok büyüktü, savaşa çok büyük katılım yapıp moral veren coşkulu bir arkadaştı. “Cizîr’i görenler kulaklarını, gözlerini kapatamazlardı” deyip, kızardı. Düzenlemesi Kasaphaneye olmuştu ve o alanda da şehit oldu.”

F.Z: “Halk kaç gün boyunca havai fişeklerle “Direniş Hazırız!” mesajı veriyordu. Halk bayram gibi karşıladı yasağı. O akşamdan sonra sabaha kadar hiçbir mevzi boş bırakılmadı. Bu mevzilerde kritik yerlere göre silah konumlandırıdık. En ağır silah zaten Bisvingti. Üç dört BKC, dört tane de Karnas vardı ve el bombaları vardı, diğerleri Kleşti. Eldeki imkanla belli bir hazırlık oldu. Sabah oldu, düşmanın caddeden gelmesini bekledik. Nisêbîn, Hezex caddelerinden, ancak sabaha doğru baktık düşman tepelerden gelmeye başladı.”

G.Ç: “Düşmanın geldiğini biliyorduk çünkü arkadaşlar anlatıyorlardı. Biz dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorduk. Arkadaşlar geceleri çatışmaya, nöbet tutmaya gidiyorlardı ve sabahları da bize ders vermeye geliyorlardı. Bu büyük bir emekti. Savaşı ve eğitimi, öze kavuşturma mücadelesini sanırım bir tek PKK yapabiliirdi. Ve onlar da PKK militanıydı.”

F.Z: “Cizîr’in etrafı çevre yoluyla kaplıdır, bu nedenle düşman tüm şehri ablukaya aldı, hazırlığımızın olmadığı yerden geldi. Cafer Saddık denilen yer var, korucuların olduğu bir mahalle oradan geldiler. İlk gün saldırmadılar, ablukayı sağlama aldılar önce, tüm tankları ve zırhlı araçları şehrin etrafına yerleştirdiler. Düşman daha

önce kullandığı zırhlı araçları kullanmadı. Akrep tipi, klasik panzer yoktu. Ejder, Kobra, yalçın yeni imal ettiği robotik tarzda silahlar vardı. Robotikler son derece harekete, ısıya duyarlı, teknik kabiliyeti gelişkindiler, tank zaten vardı. Değişik ordu sınıfından bir sürü deniz kuvvetleri, özel kuvvetler vardı, daha önce görev almış özel hareket elemanlarının hepsi geldi. Düşman topyekûn saldırı halinde geldi. Siyasi, askeri tüm güçlerini getirtti.”

G.Ç: “O günler de YPS ilanı yapılacaktı. Heval Axîn gelmişti. Bize de okumuştı. Çok etkilenmiştik, hele bir de Axîn Heval anlatınca daha çok etkilenme oldu. Onun biz bir şeyler anlatmasını seviyorduk, duruşundan etkilenmemek mümkün değildi. Onun gibi olacağız diyorduk akademidekilerle. Yanında Heval Zerya adında genç bir kadın arkadaş daha vardı. Sürekli gülüyordu. O gülünce karşıdaki de kesinlikle gülerdi. Çok güzel, neşeli ve güzel bir kadındı. Heval Zerya basıncıydı. Amed’e gidecekmiş, abluka başlayınca gidemedi. Morali yüksek bir yoldaştı. Akademiyi dağıtma planlamalarını yavaş yavaş duyuyorduk. Her gün ne zaman dışarı çıkacağız diye planlıyorduk zaten. Düşman ağır yöneliyordu. Heval Axîn, “iki-üç ay sürebilir” diyordu.”

Heval Zerya’nın

Cizîr’e Gitmeden Önce Yüreğinden Akıttıklar:

“Yoldaşlarımdan ayrılıyorum şimdi. Gözleri ıslak bakışlı yoldaşlarım bana bakıyorlar. İşte o zaman anladım, ayrılıyoruz. Beni, büyük ve derin hissiyatları yaşayacağım yere gönderdiğiniz için çok şanslıyım. Buna layık olmak en büyük görevim. Kendimden çıkıp, mücadele uğruna en fazlasını önüme koydum. Bu amaca ulaşınca kadar da başım dik yürüyeceğim özgürlüğün yolunda köleliğin üstüne. O fedai arkadaşların gözlerindeki ışıktan bir parça da ben istiyorum. Bunu ne kadar hak ediyorum? Eski- yeni yoktur bu yaşamda, pratik vardır ve layık olmak!

Duru bir suda, örgüt yolunda yıkanmalıyız. Biz insanlıkla yüreğimizi yıkadık! Halkıma dayatılan acılar, bardağı taşıran son damladır. Nisêbîn’de öz yönetim süreci devam etmekte. İnaniyorum ki serhildan ruhu Nisêbîn halkının direniş kaynağı olacaktır. Öyle bir halkın devamıyım. Her yerde direnişi sembol almalıyız. PKK halktır! Özgür ülkemizde yoldaşlarımla tekrar görüşeceğim.”

BURAYA ÖLMEME DEĞİL YAŞAMAYA GELDİNİZ!

F.Z: “Hemen akşam zaten söylediler, “Ev ev, mahalle mahalle temizleyeceğiz, onları çukurlara gömeceğiz “ diyorlardı. Topyekûn savaş mantığıyla geldi düşman. Bir kıyım savaşının olacağını daha baştan ilan etti. Çok ciddi psikolojik bir savaş olacağı, yapılacak savaşın haklılığını ortaya koyma, bunu ölüm kalım savaşı haline getirme, toplumu korkutma ile ciddi bir propaganda ile gelmişti. Özellikle gençlerde zerre kadar bunu önemseyen bir duruş yoktu. Son derece coşkulu, istekli ve kararlıydılar. Kadınların, çocukların, halkın duruşu baştan beri umut veriyordu. Korku yoktu. Endişe vardı, çünkü her taraf kuşatılmış ve topyekûn saldırı başlamıştı, ancak korku yoktu.”

G.Ç: “Arkadaşlar akademiye geldiler, moral yaptık. Heval Egîd Cudî, Heval Gelhat, Heval Çiya, Heval Rizgar o gün gittiler. Biz de heyecanla gitmeyi, düşmanla savaşmayı, yoldaşlarımızla olmak için sabırsızlanıyorduk. Öbür gün Heval Ronahî’de (Derya Koç) geldi ve benimle konuştu, “Ben gidiyorum. Anama benim özgür bir yaşam, gerçek bir yaşam uğruna şehit düştüğümü söyle, bir şey olursa” dedi. Heval Berjîn bunu duyunca karşı çıktı ve kızdı, “Buraya yaşamaya geldiniz, ölmeye değil” dedi. Aslında tüm gerçekler dışarıdaydı, Cizîr’in sokaklarındaydı. Ve biz de gitmek istiyorduk.”

F.Z: “Halk tankların caddeye indiğini görünce ne olacağını bildirdi. Direnişe katılma kararlılığındaydılar. Özellikle düşman tepeden gelince, çünkü dezavantajı olan mahalleler vardı ve en başda da Cudî geliyordu. Cudî’nin tüm konumu savunmaya dönüktür. Cudî’nin arkası boştur. Tepe üstte olduğu için barikatta yapamıyorsun. Korucular da vardı tepelerde. En zayıf olduğumuz yerdi. Hazırlığımızın en zayıf olduğu yerdi. Daha önce de düşman gelmişti. 4-13 Eylûl ablukasında polis mantığıyla gelmişti, ancak bu sefer askeri bir mantıkla geldi, savaş mantığıyla stratejik tepeleri tuttu ve kendini Cizîr’e bıraktı. Cizîr tas gibidir, çukurda kurulmuş. Düşman zaten bazı tepelerde vardı. Olmayan yerlere de yerleşti ve öyle gelmeye başladı.”

G.Ç: “O gece düzenlemem Şehit Dilbirîn noktasına oldu. Şehit Berxwedan noktası bize yakındı. Oraya gittim. Heval Hüseyin (Sinan Kaya) ve Heval Çiya (Şiyar) oradaydılar. İkisi de Cizîr’e destek için gelmişlerdi ve abluka başlayınca Cizîr’de kaldılar. Gündüzleri yerelden gençler geliyordu, nöbeti onlara devrediyorduk, gece de biz

tutuyorduk. Nöbet yerlerine düzenli olarak her gün Heval Rûken gelip kontrol ediyordu. Heval Rûken, Cizîr'in komutanlarındaydı ve gerçekten bu görevi de yapıyordu. Bize perspektif de veriyordu. Heval Çiya (Şiyar) ile sürekli taktikler üzerine tartışıyorduk. Sokağın başına zil koyalım dedik, koyduk. Her rüzgâr vurduğunda ses çıkıyordu. Arkadaşlar, bir bize bakıp bir de bu zile bakıp gülüyorlardı. Ondan sonra manken fikri geldi aklımıza ve dükkândan manken alıp barikata koyduk. Bu taktik direnişi uzun süre götürdü.”

F.Z: “Nerdeyse on beş günde yapılacak olan işi bir günde yaptık ve Cudî’de tekrar barikat yaptık. Sur mahallesinin Nisêbîn caddesi üzerinden Kasaphaneye kadar ikinci bir barikat yaptık, düşmanın tepeden gelişini hesaplayarak. Ayrıca baktık ki düşman caddeden gelmiyor, caddedeki gücün yoğunluğunu tepeye verdik, mahalle içinde mevziler tutuldu. Çatışmayı esas almadı düşman. Zaten daha sonra anlaşıldı ki savaş hendek, barikattan kaynaklı değil, esas olan şey, Cudî’de yaşanan şey bir ateş üstünlüğü ve askeri savaşkanlıktır. Özellikle Caferi Saddik gene o korucuların olduğu tepelerde otuz, otuz beş gün direnildi.”

G.Ç: “Heval Serhad vardı, Nisêbîn’den gelmişti. Akademide kalıyordu. Nisêbîn’de yaralanmıştı. Heval Hesen’de ona bakıyor geceleri de nöbete geliyordu. Heval Hesen, düzenli ve kurallı bir yoldaşı. Benim düzenlemem Şehit Berxwedan’a oldu. Heval Vejîn’de (Berçem) benim ayrıldığım noktaya konumlandı. Vejîn Heval çok cesaretliydi. Sürekli düşmanın olduğu tarafa gitme isteği vardı. Korucuların bazıları gelip mayınlarımızı kesmeye çalışıyorlardı. Biz gözcülük yaptığımız için fark ediyorduk.”

MİLİTAN OLARAK HALKINDAN KOPARILMAK ZORDUR

F.Z: “Heval Arjîn vardı. Şunu belirtmekte yarar var; direnişin ilk anlarında kadın arkadaşların içinde olup öncülük yapmaları oldukça motive edici bir rol oynadı. Cafer Sadık hattından da hiç aşağıya inmedi. Düşmanı ilk karşılayan grubun içinde o vardı. Düşmanın geçmesini engelleyen grubun başında idi. Amed Farqîn’den gelmişti. Farqîn grubuyla gelmişti. Bizim bir yer vardı misafirler orada kalırdı, gençlik üyesi değildi, genel çalışmalardaydı. Ara sıra görürdüm. Amed’den geldiğini duyduk. Askeri bir duruş ve keskinlikteydi. Sorulan sorulara kısa ve net cevaplar verirdi. Bir Baretta tabancası vardı hep yanında, görünecek şekilde taşıyordu. Hep o vardı onun

yanında. Savaş başladığı gün ilk o geldi, “Ben de mevziye gitmek istiyorum” dedi. Ve gitti. Son güne kadar da, yaralandığı güne kadar Cudî mahallesinin yukarısında bulunuyordu. Heval Arjîn yaralandığı günden sonra hastanede ara sıra tartışma imkânımız oldu. Daha sonra Amed’deki direnişlere katıldığını öğrendim. Yani belli bir deneyimi vardı.”

T.N: “1 Ocak 2016 tarihini iyi anlamak lazım, iyi çözümlemek gerek. Bir kırılma noktasıydı, çünkü Cizîr’de 1-2 saat içinde kırılmaların yaşandığı bir gündü. Cizîr’de değişimin çok hızlı yaşandığı bir zamandı ve 1 Ocağa kadarda düşman tek adım bile ilerleyememişti. Tek adım bile geri adım atılmadı. 1 Ocağa kadarda düşman elinden gelen her şeyi yaptı, tüm gücünü yığdı fakat giremedi. Girmeye çalıştığında da kayıplar veriyordu. 1 Ocak’ta artık savaşın kirli yanı, ihaneti kendisine kimlik edinmeye başlamıştı. İhanet devreye girdi direniş çizgisinin karşısında. Ortaya söylemler atılmaya başlandı, halk eğer Cizîr’i boşaltmazsa düşmanın kimyasal silahı devreye koyacağına dair. Böylelikle direnen direnmeyen herkesin yok edileceğini yaymaya başlamışlardı.”

F.Z: “Heval Arjîn yaralı olduğu yerde, bir gün o ile yine Amed’ten gelen Faraşîn arkadaş, benimle konuşmak istediklerini söylediler. En son anda bile örgütsel duyarlılıkları gerçekten bana güç vermişti. İlk yarası ciddi değildi, topuk kısmında yaralanmıştı. İkinci kere yaralanması ise düşmanın bodrumlara sızma ihtimaline karşı bir grup çıktı, o da grubun içindeydi. Bunu engellemek için bir evin bodrum katında kalıp gözetleme yapmaları gerekiyordu. Bunu yapmaları gerekirken bodrumun üstündeki evde kalıyorlar ve onlar da biraz açık hareket edince termal görüyor, tank evi vuruyor. Yerel iki arkadaş olan Heval Çekdar ve Heval Xebat şehit düştüler.”

T.N: “1 Ocak’ta Heval Tekoşer ile birlikte noktaydık. Cihazdan yapılan anonsla düşmanın tanklarıyla geldiğini, bütün arkadaşların mevzilere geçmesi söylendi. Şehit Tekoşer ile hemen mayınlarımızın başına koştuk. O gün düşman o ana kadar kullandığı tank, silah ve güçlerinin en fazlasını kullandı. Çünkü halk direniyordu, çıkmayacağımızı düşmana göstermiştik. Ablukayı kırmak istiyordu ama düşman yapamayacağını biliyordu. Düşürülmüş Kürt kişiliğinin propagandası ile tank-top atışıyla bombardıman yapıyordu.”

F.Z: “Heval Arjîn ile birlikte, Heval Helbest aslen Goyî’dir, yine Çektar Batu (evli 7 çocuk babası), Rêber (Cesur arkadaş) Mexmur’ludur, yaralandılar. Arjîn arkadaş bu sefer ayağı, kolu

kırılmış, vücudu büyük oranda işlevsiz kalmıştı. Doktor da olmadığı için ciddi müdahale yapma imkânımız yoktu. Yanına gittim bir gün bodruma, dışarıdan geldiği için kim olduğunu merak ettim, “Senin gerçek adın ne?” dedim. “Merak etme kolay kolay ölmem ben” dedi.

Sonra durdu ve “Adım Evin Aydın, ailem Amed’de tanınan bir ailedir” dedi. Bu arkadaşı da en son şubat ayının dördünde gördüm.”

T.N: “Artık şehadetler vermeye başladık. Düşman mevzilere, barikatlara ve gördüğü her yere 2-3 saat boyunca hiç durmadan tank atışı yaptı. Yine de düşman giremedi, geri çekildi. Geri çekilmeden sonra Heval Tekoşer ile noktaya geldik. O anı tanımlamak çok zor, eskiden çocukların oyun oynadığı, halkın sesinin geldiği yerler boşalmaya başlamıştı. Halkın gitmesi, halktan kopmak çok zordu. Sokak boşalmış ve üstelik bunların hepsi 2-3 saat içinde olmuştu.”

F.Z: “Ronahî Heval de vardı. Heval Emel Ayhan ile beraber süreç başlamadan gelmişti. Ronahî Heval ve Arjîn Heval hep beraber çatışmalardaydılar. Beraberdiler son güne kadar, yaralanınca aşağı indiler. Cana yakın, güven veren bir duruşu vardı. Halkı örgütlemeye aktıftı. O da yaralıydı, Heval Arjîn’in olduğu bodrumda şehit düştü. Heval Arjîn,,de orada şehit düştü. Abluka dışına çıkıp Cizîr’den çıktığım zaman ilk onun adı aklıma geldi. O direnişin o kadar uzun sürmesinde emeği nettir. O konudaki inatçılığı değerliydi. On şubatı şehadeti sanırım.”

T.N: “Heval Tekoşer şehadetine kadar da intikam doluydu. Bu eşit olmayan savaş karşısında daha da kararlaşıp çelikten irade haline gelmişti. Düşman her geçen gün arttırıyordu saldırılarını. Dem-Genç Kongresine katılan bir grup arkadaşın savaş koşullarında gönüllüce mevzilere geçmesi, bunun yanında bırakalım daha önce Kleş kullanmasını, bazı arkadaşlar kurşun sesine bile alışmamışlardı. Savaş koşullarından kaynaklı eğitime girmeden barikatların arkasına geçmişlerdi. Bu halk ve bu dava için herkes elinden geleni yapıyordu.”

F.Z: “Daha önce kurduğumuz cephe haricinde on-on beş kilometre geri çekilmek zorunda kaldık. Korucu mahallesi olduğu için gerginlik istemiyorduk. Düşman hep caddeden saldırdığı için alışkanlık olmuştu. Barikatlama zayıftı. Esası zaten barikatlama değildi, daha sonra o barikatlar düşmana hedef oldu. Tepelerde bir tankı ya da zırhı konumlandığın zaman mutlaka o tepelerden bir yerden o barikatlar görünüyor, dron da vardı zaten, obüs atışları yapılıyordu yirmi dört saat ve barikatlar yerini deşifre ediyordu.”

T.N: “Kobanê’ de yaşanan burada da gerçekleşiyordu. Artık halk geri çekilmeye başlamış, bizim de örgütleyebileceğimiz ne halk ne de öğrenci kitlesi çok kalmamıştı. Savaşan, savaşabilecek bir güç kalmıştı. Heval Selim taziye evine yaralı arkadaşların yanına geçti. Heval Fırat birkaç öğrenci arkadaşla Kasaphane tarafına geçti. Ben de Şehit Tekoşer ile beraber Cudî mahallesinde kaldık.”

F.Z: “Polisle çatışmıyordun, ordu ile savaşıyordun. Kurduğumuz barikat dört-beş topla imha oluyordu. Özellikle Cizîr’de bodrumlar doğal mevzi olmuştu. Evlerden düşmana cevap veriyordun, sığınak gibi de olmuştu. Onların oluşu, her evin altında bodruma benzer odaların olması hem gizlenme hem de savunma için iyiydi. İlk gün biraz tedirginlik vardı, “Acaba direnebilir miyiz, bu sefer ki geliş değişik” diyorduk. Bir ordunun bir orduya, bir devletin bir devlete savaş açması gibiydi. Operasyondan ziyade kesinlikle savaştı. Aslında düşman savaş kurallarını da tanııyordu, normal bir savaşta değildi. Düşmanın tüm savaş kurallarını bile çiğneyerek gerektiğinde bir şehrin tamamını da yıkacak ve bir halkı tümenden katliama tabi tutacak kadar kirlendiği, insanlıktan uzaklaştığı, soykırımcı ve faşist niteliğini gözler önüne seren saldırısıydı. Düşmanın bu vahşeti doğal olarak Halkta endişe yarattı. İkinci gün düşman hazırlıklarını tamamlayıp saldırıya geçti. Caferi Sadık dediğimi yer var, o taraftan düşman gelince arkadaşlar vurdu ve bir tank imha edildi. Beş-altı ölüsü vardı düşmanın.”

CİZİR BİR RUHTU, ÖZGÜR BİLİNÇTİ

G.Ç: “Heval Hesen vardı. HPG’den gelmişti. Hem sabotaj hem de suikasta Hakimdi. Çok cesaretliydi. Düşmana her saldırdığında düşman kayıp verdi. Savaş şiddetleniyordu. Düşman bir eve yerleşti. Heval Êriş ve Heval Dengdar ile beraber ön cepheye gidiyorlar. Orada düşman suikast edince bombasının pimini çekti ve şehit düştü. İlk defa bir yoldaş yanımda şehit düşüyor, ilk defa görüyordum.”

T.N: “Heval Tekoşer’i insan ancak yaşayabilir. Onunla her kaldığımda yeni şeyler yaşıyor, öğreniyordum. Yoldaşlık, sıcaklık, coşku. Eğer bir şeye inanılacaksa, güç alacaksa o da Heval Tekoşer’deki yoldaşlık ruhuydu. İnsan onun yanında “yapamam” duygusuna kapılamıyordu. İlk başta silah bilmemek hiçbir zorlanmaya götürmedi, direnmeyi öğrendim onun yanında, yaşamım anlam kazanıyordu. O noktada Heval Tekoşer ile üç hafta Cudî

Mahallesinin üst tarafındaydık. Düşmanın girmek isteyip giremediği yer. Çünkü Heval Tekoşer sadece kendi noktasını değil etrafındakileri de koruyordu. Bir savaşta bu gerekirdi.”

F.Z: *“İnsan hendeksiz, barikatsız savaşabilir sonucu çıktı, halk ta bunu gördü, özgüven geldi. Bir tanka karşı nasıl savaşabilir ve direnilebilir sorularına pratikte cevap verilmişti. Düşman rahat yaklaştı. Darbe yediği zaman daha da düşünüyordu, yeniden gözden geçiriyordu. Çok ciddi bir denetim mekanizması kurmuştu. Düşman bu sefer geliştirdiği bazı ajanlardan kaynaklı, ajanlaştırdığı kişilerle ilişkilendi. Tüm telefon şebekeleri kesilmemişti, aktifti. An be an telefon aracılığı ile haber alıyordu. Biz de kendi sistemimizi geliştirmiştik. Dağda tepeci vardı biz de şehrin yüksek yerine tepeci yerleştirdik, hem Cudî, hem Sur, Yafes ve Nur’a.”*

G.Ç: *“Ben, Hesên yoldaşın şehadetinde bodruma gittim ve ağlamaya başladım. Delîla Heval geldi, elimi tuttu ve kaldırdı, “Ağlamanın zamanı değil” dedi. O gün tüm yoldaşlar bizim mevziye geldi. Heval Mamo, Heval Haşim (Harun Bagok), Heval Axîn, Heval Sîdar geldiler ve “sonuna kadar direneceğiz” diyorlardı. Düşman, beyaz bayraklarla çıkana da infaz ediyordu. Heval Axîn ve Heval Berjîn, Heval Sozdar ve birçok arkadaş artık Cudî mahallesine geçtiler. Heval Rûken, “ bodrumu hazırlayın” dedi. Aslında onlar fark ettiler bazı şeyleri ama biz fark edemiyorduk. Bilmem, belki de farkına varamıyorsun ya yeni olduğun için ya da düşmanı daha tanımadığın için. O gece Heval Axîn ve Heval Haşim sürekli şarkı söylediler. Bize moral veriyorlardı. Heval Axîn dağlardan söz etti ve ben de içimden “Dağı görmeden şehit düşmemeliyim” diyordum. Ve ben bir daha göremedim onları. Biz de Sur mahallesinde kaldık.”*

F.Z: *“Sozdar Heval (Bermal) vardı. Sîlopî’liydi. Vejîn Heval vardı bu iki arkadaş da Sîlopî’liydi. Özellikle Sozdar arkadaş yerinde hiç durmuyordu, sürekli koruyucuydu, kendisinden çok arkadaşlarını koruyordu. İnsan onun yanına gittiğinde önce seni koruyordu sonra kendisini. Özellikle Sozdar arkadaş o ortam içerisinde en aktif olan arkadaşlardandı. Anasının şehadetini bile son derece metin karşıladı, bir militanın karşılaması gerektiği gibi karşıladı. Nereye gidersen bir bakıyordun Sozdar arkadaş oradaydı, çok aktifti. Kendini düşünen bir yaklaşımın tam tersi vardı onda. Arkadaşta olan bağlılık konusunda en fazla etkilendiğim arkadaşlardan biriydi. Arkadaş sevdalısıydı.”*

T.N: *“Cizîr bir ruhtu, bir bilinçti. Bu ruhun, bilincin yaşatılmasında çok büyük bir payı vardı. Önderliği en iyi*

sahiplenendi. Düşman her gün daha da vahşileşiyordu. Ele geçiremeyince daha da saldıırıyordu.”

O, DEVRİMİN İNANÇ VE ÇOŞKUSUNU YAŞADI

H.D: “Tank sokağa girdiğinde ayna ile bakıyorduk. Namlusu bizi hedef alamıyordu, ancak nasıl oldu mevziye vurdu ve yere vurdu. O an gözümden yaralandım. Hastaneye gittim. Şehit Réber ve Şehit Zilan, Şehit Sîti yanıma geldiler, etkilenmişlerdi. Gençlik olarak birbirimize çok bağlıydık, biz de birbirini hissetme öndeydi. Heval Çiyager ile Heval Sonay sürekli, “Baksana gençlik en iyi kadrolarını göndermiş” diyorlardı. Biz de gülüyorduk. Oysa hepimiz de olmamamız gereken yerdeydik. Heval Zozan vardı.

Heval Şehit Zozan (Zelal) ilk olarak Sur’da özgün mevziye bakıyordu. Mevziyi fistikten yapmıştı, o mahallede fındık, fındık imalatı var diye tüm fındık, fındık, çekirdeklerden mevzi yapmıştı. Oranın sorumlusuydu. Çok değerli bir arkadaşı. Ben gençlikten olduğunu bilmiyordum ama gençlikteki o sıcak yoldaşlığı onda hissettim. İlk olarak on beşinci günde düşmanın misket bombası atması sonucu üç kadın arkadaşla birlikte yaralanmıştı. Ayağından yaralanmıştı. Ben ne zaman Heval Zelal’i görseydim, “seni topuklarından vuracağım” diyordu. Artık herkese bu sözü der ve gülerdi. Üç defa yaralandı, her üç kez de topuğundan vuruldu. Yaralı evindeyken diyordum, “Bugün kaç kişiyi topuğundan vurdun?” En son sığınakta Heval Şilan’la beraber şehit düştü. Her zaman gülerdi, hiç moralini bozduğunu görmedim, hep neşeli, yerinde durmuyordu, çok hareketliydi. O, devrimin inancı ve coşkusundaydı. Bu umut, inanç ve iradeyle yaşadı, mücadele etti ve şehit düştü.”

Şükran Altepe; kod adı Zelal Xerzan. Şengal ve Kobanê direnişinden etkilenip, Özgürlük Hareketi’ne katılmıştı. “Bir gün Anam da bu dağlarda, bu patikalarda yürüyecek. İşte o zaman beni anlayacak. Sistemde nefes alamadığımızı ve PKK’nin en büyük yaşam olduğunu anlayacak. Devrimde tüm bağlılığımıyla savaşağım” derken, yanaklarında beliren gamzeler etrafa dağılıyordu ve o büyük bir inançla Sur’da zalimlere karşı savaşp, şehit oldu. Kadının çelikleşmiş iradesi Sur’da, Cizîr’de ortaya çıktı. Bakurê Kurdistan’da başlatılan hamleyle Kadının neler yapabileceğini tüm dünya gözleriyle gördü.

KADININ GÜCÜNÜ CİZİR ORTAYA KOYDU

F.Z: “Cizîr, kadının azmini, gücünü gördüğüm yer oldu. Sozdar arkadaş gerçekten de böyle bir arkadaştı. En son Heval Axîn ile beraberdi. Son günlerdeki kritik durumu anlamış olmalı ki, özellikle Axîn arkadaşın yanından hiç ayrılmıyordu. Çünkü o Cizîr’i daha iyi biliyordu, Onun başına bir şey gelmesini istemiyordu. En son Şubat’ın dördünde karşılaştık, yanında on civarında yerel genç vardı, Onları bir yerde yatırmış o da nöbet tutuyordu. Yaklaşımları insanı gerçekten duygulandırıyor. Daha çok önceki süreçte Sur hattında kalıyordu, ondan kaynaklı çok bir şey diyemem. En son M. Tunç arkadaşın olduğu bodrumda arkadaşların yanına gitmişlerdi. Mehmet Tunç arkadaşla şehit düştüler”

B.M: “Heval Gelhat Nisêbîn’de şehit düşünce, onun yerine katılım çalışmalarının sorumlusu olarak gitti. Sîlopî’liydi. Anası, Taybet İnan Sîlopî direnişinde şehit düştü. Aslında Sozdar arkadaş gerçekten aldığı işi başarıyla yürüten ve birçok kişinin yapamadığı işi yaparak arkadaşların büyük güven ve saygısını kazanmıştı. Sozdar Heval sınır ve karşılama çalışmalarına bakan tek kadındı. Ve en iyi yapanlardan biriydi. Duruşu bu güveni veriyordu. Emekçi ve pratikçiydi. Daha önce de Cizîr’de çalışmıştı. Sokak sokak tanırdı. Elli sekizinci günde bile yaralanmamıştı. Heval Axîn ile beraberdi. Cenazesi daha ortaya çıkmadı.”

T.N: “Saldırı artınca bunun karşısında bizim direnişimiz de geliyordu. Ailelerde, yoldaşlarda bu direniş ruhu vardı. Cizîr savaşı buydu!”

F.Z: “Direnişin başında cepheye çıkan ilk arkadaş Heval Hêvî (Nuda) adında bir kadın arkadaştı. Tepeciliğimizi yapardı ara ara. Cihazda “Rozan” kodunu ilk o kullandı. “Rozan” aynı zamanda bizim genel muhabereyi yürütüyordu. Bu çalışması epey faydalı oldu. Günün hangi saatinde çağırırsaydın, “Banga Rozan’ diye cevap verirdi. Onun cevap vermesi bizi rahatlatıyordu, işlerin yolunda olduğunu gösteriyordu. Cephenin kırılmadığına işaretti. Orda olduğu dönemde o hatta Caferê Sadık denilen tepede ciddi bir direniş oldu, o tepelik alanda mahalle kurulmuştu, düşman yukarıdan doğru tüm ağırlığıyla saldırıyordu. Yaklaşık 40 güne yakın düşman o hattı kıramadı. Nuda arkadaş bir süre orada kaldıktan sonra Sur mahallesine, gençlikten

eğitim gören arkadaşların yanına gitti. O süreçte düşman Sur mahallesine fazla yönelmiyordu. Bir grup genç arkadaşın eğitimi orada devam ettirildi.”

G.Ç: *“Heval Nuda Sur ‘a bakıyordu. Zaten mevzimizin yanındaki asayişte idi. Mevziye geldi. Benim tek kadın olduğumu görünce başka kadın arkadaşta getirdi. Silopili bir kadın arkadaş geldi. İsmi Meryem”di (Havîn) sanırım. Sonra Şehit Berxwedan noktasına gittim. Ben ve Heval Vejîn (Berçem) ile beraberdik. Düşman önce bizim noktalara çok saldırmıyordu. Gittikçe şehadet haberleri gelmeye başlıyordu.”*

F.Z: *“Düşmandan bizi haberdar ediyordu, muhabere de yapıyorduk, günlük tekmil alıp herkesle paylaşıyorduk. El cihazları vardı. Telefonları çok kullanmıyorduk, mecbur kalınmadığı sürece. Daha çok cihazımız vardı zaten. Düşman onlara ulaştı ve bozuldular. Ancak nasıl yaptı bilmiyorum. Sadece parazit yaptı. İlk hafta düşmanın tüm saldırılarına rağmen düşman sonuç almadığından halka yöneldi, evleri hedef aldı. Hatta Cizîr’de damların üstünde beyaz su bidonları var, düşman kurşunla hepsini parçalayarak suları boşaltmıştı.. Her türlü baskı, işkence, saldırı, özel ve psikolojik savaşla halkı Cizîrden göçetmeye zorluyordu. Halk boşaltmayınca direk evlere saldırdılar. İlk iki-üç haftası halkı hedefledi. Kaçtırmak, korkutmak için. Şehadetler sivildi, çocuk, kadın, yaşlılar hepsini öldürüyordu, soykırım mantığıyla yaklaşıyordu. Erdoğan açıklama yapmıştı, “Hiçbir asker yaptıklarından dolayı yargılanacağını hesabını yapmasın.” Açık açık “ne yaparsanız yapın serbestsiniz” demişti. “Böyle bir korkuyla hareket etmeyin, ne yaparsanız yapın, her türlü saldırıyı gerçekleştirin, bu işin sorumlusu biziz, askerin bir sucu yok” diyordu. O rahatlıkla hareket ediyorlardı. Değişik milliyetçi kesimlerden her türlü çeteyi Oraya getirmişlerdi. MHP’lisi, Büyük Birlik Partilisi, Esattullah Timi vardı. Ne kadar faşist, milliyetçi kesim varsa gelmişti. Tabi DAİŞ’te vardı. Kobanê’de ve başka yerlerde savaşmış katil çete sürüleri de vardı. Siyasi iktidarın desteğini alınca katliama giriştirler. Tüm bunlara karşı gerçekten de destansı bir direniş ve mücadele yürütüldü. Kayıplarımıza rağmen düşman İlk haftalarda istediği sonuca ulaşamadı. “*

HELE BİR BAHAR GELSİN DE!

B.N: “Kayıplar olduğu gibi, büyük moraller ve tecrübeler kazanılmıştı alanda. Gever’de Orman mahallesinde dokuz kişilik bir birim vardı. Gençliğin birimleri. Kışla’da Heval Ayten ve Heval Rojvan’ın on bir kişilik birimi vardı. Düşman, ordusuyla saldırdıktan sonra HPG birimleri de oluşmuştu HPG’nin birimleri vardı. Bir birim Kışla’ da vardı. Orman ve Cumhuriyet arasında savunmayı alan birimler vardı. Tüm gençler Halk Evine toplanırlardı. Oranın ismini “Zagros” koymuştuk. Oraya Heval Elişêr bakardı, Heval Ayten ve Heval Rojvan Kışla taraflarına ben de Yeni Mahalleye bakardım. Görev dağılımları artık oluyordu çünkü yasak başlayacaktı. Bu kadar yoğun savaşın ortasında seni ayakta tutan tek şey, moraldti. İnandığın değerler için savaşmak seni ayakta tutuyordu. Heval Agir’in sürekli söylediği bir şarkı vardı, “Peşîya Malê Xendeke” bunu söyleyip, gülüyordu.

Heval Baran’ın düzenlemesi Cumhuriyete örgütlenme çalışmasına oldu. Baran Heval bu konuda çok iyiydi, örgütlenme de gerçekten öncülük Heval Baran’ın işiydi. İnalarak, halka güven vererek onlarca insanı sokağa çıkararak direnişe çekebiliyordu. Heval Rûken’de rahatsızlığından kaynaklı özgün eğitime düzenlendi. Hemen hemen dört-beş devre açtık ve eğitim yaptık. Ben ve Heval Elişêr Halk Evinde kalıyorduk. Aîşer burada olmadığı bir gün herkes toplanıyor onu soruyorlardı. Heval Ayten, Orman mahallesine bakıyordu, Heval Rojvan genel komutanlıkta yer alıyordu. Heval Rojvan o kadar mütevaziydi ki “peygamber” diyorlardı onun için. Beşli komutanlık sistemi vardı. Heval Rojvan, Heval İslam, Heval Zîlan, Heval Bêrîtan, Heval Serdar yer alıyordu. Sonradan Yılmaz Kurdo geldi. En azından biz böyle biliyorduk. Yeni Mahallede Heval Baran, Heval Amed ve Heval Egîd’ti. Cumhuriyette ben, Heval Kamuran ve Bawer arkadaş vardı. Orman ve Kışla Bir Mahallesinde Heval Ayten, Heval Piling ve sanırım Heval Armanç yer alıyorlardı.

Birimler akademiden sonra sayı olarak arttı. Taktik de geliştiriyorduk, HPG ‘deki arkadaşlar gelmişti, her yerde mevzi ve barikat vardı, perdeleme sistemi zaten vardı. Cizîr, Sîlopî, Nisêbîn’den etkileniyorduk. Şehit Newal, Şehit Harun, Şehit Nuda, Şehit Mizgîn Koçer, Şehit İsa’ların şehadetlerini duyuyorduk zamanla, öfke artıyordu. Tanıdığımız, beraber vakit geçirdiğimiz birçok yoldaşın şehadet haberleri günden güne geliyordu. Ve şehadetler

artıyordu. İntikam duygusu o kadar çoğalmış ve artmıştı ki, canımız ve kanımız pahasına o alanları savunacaktık. Her şehadet haberinde bunun kararını yeniden alıyorduk.

Heval Rojevin sabotajcıydı. 2013 de katılmıştı. Sokağa çıkma yasağının başlayacağı zamana kadar hemen hemen dört beş mahalle tutulmuştu, cephane zaten vardı. Her gün saat altıdan sonra halkın evine gidip toplantı alıyorduk ve halkı bilgilendiriyorduk. Özellikle kadınlarla çok konuşuyorduk, çünkü kadınlar bir şeye inanırsa yaparlardı ve sonuna kadar savunurlardı. Laf yerindeyse, kadınları örgütlemek, zaferi garantiye almak gibi bir şeydi. Heval Koçer'in vardı Gever'de ismi Axîn idi. Aslen Bedlîs'liydi sanırım. Heval Koçer'in ile ilk toplantıları almaya başladık. Kadınlarla konuşuyorduk, halkı Mala Gel'e toplayıp süreci anlatıyorduk. Bir kere bile Şehit Koçer'in'in "of" dediğini duymadım. Yorulmuyordu. Kadınlarla ilgilenmek, halkı örgütlemek, Koçer'in Heval'i hiç yormayan bir şeydi, Tam tersine büyük bir heyecanla, inançla yapıyordu. Tekmillerimiz de gelişt, haftalık tekmiller alıyorduk. Toplantı yerlerimiz Cumhuriyet Mahallesiydi. Herkes Halk Evine gelirdi. Sabah erkenden uyanır, perde asardık, kar yağdığı için perde yırtılıyordu, halkla beraber barikat yapardık.

Tünel kazmaya başladık. İlk tüneli Cumhuriyette kazdık. Heval Kamuran'ın birimi başladı tünel kazmaya. Heval Kamuran Amed'li bir arkadaştı. Gever'de öğretmenlik yaparken arkadaşlarla karşılaşır ve dağa geliyor. Dağdan tekrar Gever'in kurtuluşu için alana gelmişti. Gever Halkı ondan çok etkilenmişti. Öğrencileri vardı, ondan çok etkileniyorlardı. O, devletin eğitim yoluyla asimilasyonuna karşı çıkarak öğretmenliği bırakmış ve gerçek eğitimin yeri PKK'ye katılmıştı. Sabah akşam ayakta, sürekli çalışıyordu. İlk tüneli o ve örgütlediği birimler kazmıştı. Tünelin yarısına gelmişlerdi. Bawer vardı, O da Gever'li yerel bir gençti. Son sokağa çıkma yasağına kadar direndi ancak sonra Gever'den çıktı, teslim oldu, düşmanın onu infaz ettiğini duyduk. Gever'de en son yasaktan önce ve yasağın içinde bile iki çizgi mücadelesi sürekli verildi. Hatta iki çizgi de denilmezdi çünkü fedailik tamamıyla çok güçlü bir çizgi olmuştu. Teslimiyetçi eğilim kendini çizgi haline getirmek istiyordu. Ve biri de yıllardır PKK'yi ayakta tutan en değerli çizgiydi. Bırakıp gidenlerin hepsi son sokağa çıkma yasağında gittiler. Heval Kamuran bize tünelle ilgili gelişmeleri aktardığında mutlu olduk. Tünel kazdıka ya su çıkıyordu, müsaade etmiyordu

kazma işleminin hızlanmasına ya da üstüne toprak çöküyordu. Heval Kamuran sürekli birimlerini eğitiyordu, en nitelikli birimler Heval Kamuran'ın birimleriydi. Düzenli, disiplinli yetiştiriyordu. Öğretmen olmasının verdiği bir durum da vardı ancak PKK'de nasıl eğitim alıp, yaşamı nasıl gördüyse bilimlerine de onu öğretiyordu. Hem o çalışıyordu hem birimler çalışıyordu. Çoğu defa birimleri yalnız bıraksa bile onlar kendi kendilerini eğitiyorlardı, çalışıyorlardı. Heval Koçer'in birimleri de tünel kazmaya başlamışlardı, tünelde kayalıklar çıkmıştı. Bu durum zorluyordu. Cumhuriyet ve Orman arasında Şemzînan yolu vardı. Tünel Cumhuriyet'ten Orman'a doğru olacaktı. 3-4 metre kazıyorduk, hemen çöküyordu. Bazen bazı arkadaşlar kazarken altında kalıyorlardı. Bunlardan biri de Deniz arkadaş vardı yerelden genç bir kadın. Tüneli kazmak umuttu. Eğer tünel olursa yaralılarımızı da oraya koyabilirdik ya da tüneli mayınlayıp düşmana da saldırabilirdik. Yani bir tünel ablukayı kolaylaştıracaktı taktik açısından.

Heval Rûbar, Heval Piling vardı, sonradan Heval Deniz ve Heval Devran'da geldiler. İlk geldiklerinde beraber alana gelmişlerdi. Yan yana oturdular. Biz de onlara bakıyorduk sürekli, hiç konuşmuyorlardı. Çok mütevaziydiler. Farklıydılar. Özgün akademi dağılmıştı, Heval Newal ve Arjîn diye iki genç kadın arkadaşın düzenlemesi oldu. Arjîn gitti, Newal Heval zaten Gever'li idi. Abisi de bu süreçte bizimle birlikte çalışmalara katılıyordu. Bazen mayınlar patlamıyordu. Su tutuyordu, bazıları kendi kendine patlıyordu, gübre kalmamıştı. Çalışmak zorlamıyordu, ancak kış koşulları ve kar bizi çok zorluyordu. Gever'in kışı çok sert geçiyordu, yine de "hele bir bahar gelsin de" diyorduk. Gever, dağ sahasına daha yakın olması açısından olumluydu ancak kış koşulları Gever'i olumsuz etkiliyordu. Hiçbir zaman Gever'de kışın savaş yürütülmemiş sanırım. Dezavantaj olan tek şey kış koşullarıydı. Ve zaten düşman bilerek Gever'i kışa bırakmıştı. Arkadaşlar o kadar soğuğun içerisinde savaşıyordu, hasta düşüyordu hatta donma tehlikesi yaşıyordu. Düşman zırhlı araçlarda bizler dışarda mevzilerdeydik. Savaşın eşit ve ahlaki olmayan boyutu zaten yoğun yaşıyordu. "Gever'in kışı Mayıs'a kadar devam ediyor" diyorlardı. Ama halkı örgütlersek, bu savaş yürütülebilir ve bahara ulaşabilirdik. Her yerde savaş yirmi dört saat geçerliydi. Gever'de bir savaşçının yirmi dört saat dışarıda kalması mümkün değildi, çok zordu. "Ama ne olursa olsun Gever'i bahara çıkartmamız gerekiyor" diyorduk. Zaten bundan kaynaklı, "Hele bir

bahar gelsin de arkadaşlar yetişir” diyorduk. Gever, PKK’nin merkezi yerlerinden biriydi. Halkta şöyle bir algı oluşmuştu artık, “Kışın düşman Gever’de her şeyi yapabilir fakat bahar ve yazın hiçbir şey yapamaz, binalardan bile çıkamaz” diyordlardı.

O süreçlerde Rojvan Heval de rahatsızlanmıştı. Üç gün boyunca yataktan çıkamamıştı. Meğerse Ana evde olunca uzanıyormuş, Ana evden çıkınca gece hemen nöbete gidiyormuş, bu onun hastalığını daha da arttırmıştı. Bir anda zayıflamıştı. Bunu Anadan duyunca hemen Baran’ın yanına koştum. “Rojvan Heval hastaymış, doktor da yok, ne yapacağız?” dedim. Ben böyle merak içinde sorunca Baran çok gülmüştü. Baran’a “teşqe Botan” derlerdi. Baran güldü, “Ne yapacağız, otları falan toplayalım, kaynatıp içirelim” dedi. Koştuk evlerden otları topluyorduk, götürdük. Bir de jelibon götürdük. Jelibonu görünce sevindi. Çok seviyordu. Rojvan Heval, gerçekten Şervanlarıyla ilgileniyordu. Her zaman şöyle derdi, “Bir komutan Şervanlarıyla beraber olmalı, onlarla olmalı ki Şervanların içi rahat olsun, onları uzaktan izlememelidir” derdi.

Bir gün hiç unutmuyorum 8 Mart’ta pankart yapıp özgün akademiye gelmişti. Pankarta “Kahrolsun erkek zihniyeti” diye yazıp gelmişti. Onun kadına yaklaşımı saygı çerçevesindeydi. O özgün devre son devreydi, çünkü artık yasak başlayacaktı ve son kutlamaydı.”

ONUN ŞEHADET HABERİNİ DUYUNCA KATILDIK

“Sur’da ben gözümünden yaralanmıştım, on gün boyunca gözümü açamadım. Arkadaşlar geldiğinde gözüm kapalı onlarla konuşuyordum. Yirmi altıncı günlerdi Şehit Mazlum (İsa Oran) yanıma gelmişti, durumumu sormak için, “Beni mevziye götür” dedim. Bana baktı, “Şimdilik gözün tam iyileşmemiş” diyerek karşı çıktı. Çok ısrar edince, Dört Ayaklı Mevziye götürdü beni. Saat on bire doğruydu. Heval Cahit (gençlik kadrosu) ve Şehit Mazlum beraber duruyorlardı. İki-üç genç Yoğurt Pazarı tarafından koşarak geldiler. “Heval Rizgar (Delîl), Mazlum Heval’i çağırıyor, düşman okula girmiş” dediler. Heval Mazlum’da, “Düşman oraya girdi ise onu çıkartamayız, düşmanı orada daha önce çembere almadık ki” dedi. Düşman bizim çembere doğru geliyordu. Düşmanı okuldan çıkartmak için güçlü bir saldırı gerekiyordu ki çembere alalım. Heval Êrîş (İsa Oran) zaten askeri mantıkla bunu düşünecek bir arkadaştı .

Düşmana darbe vurmada askeri yönü güçlüydü. Gitmeden önce, “Heval düşman bir eve girince koyun sürüsü gibi giriyor” diyordu. Oraya gitmeyi mantıklı bulmuyordu. Onu anlatmaya çalışıyordu arkadaşlara. Şehit Delil gitmek istediğini söylüyordu. Eee, Mazlum Heval onu yalnız bırakmak da istemiyordu, o da gitti. Bunlar Türk askeri değildi, daha önce şehir savaşı yürütmüş kişilerdi. Çünkü sıradan asker böyle saldırmıyordu, savaşın ortasında bile bu belliydi. Düşman bir evi almak için arkadaşının mezarını bile orada bırakıp ilerliyordu. Nerde bir çeteci, kontra varsa oraya gelmişti. Sıradan asker değillerdi. Türk medyası da veriyordu, “uzman bilmem ne vuruldu” diye. Şehit Rizgar, çok savaşıyordu. Kendi başına karar verebiliyordu. Heval Delil, “İster gel ister gelme” dedi sinirlenerek, Heval Êrîş onu yalnız bırakmak istemiyordu ve o da gitti. İlk önce merdivenden inince düşman artık tarıyor. Cenazeleri alınamadı. Durduğumuz tünel ile yerleri çok uzaktı. Şehit Êrîş’in silahını kanca ile aldık. Onların şehadeti birçok genci etkiledi, arkadaşları etkiledi. Heval Êrîş, YPS Sur Koordinasyonunda yer alıyordu, Heval Delil’de HPG’ den gelmişti. İkisi de nitelikli arkadaşlardı. Aileleri açlık grevine girince aldı cenazeleri.

Heval Êrîş, daha önce askeri bir alanda kalmamıştı ama askeri mantıkla düşünen, tartışan bir yoldaşı. Genel yönetim ağırlıklı olarak onunla tartışırdı. Genelde gezen bir arkadaştı, nerede yoğun bir çatışma varsa oraya giderdi. O şehit düşmeden her zamana tekmilleri tek tek alırdı. Düzeni oturtuyordu.

Heval Delil’in yerini de kimse dolduramadı. O şehit düştükten sonra altı arkadaş verildi onun kaldığı mevziye. Askeri olarak öndeydi. Bazen lojistikçi arkadaş mevzileri dolaşırken, “ne lazım” diye sorunca, arkadaşlar genelde ya peynir ya da helva istiyorlardı. Fakat Heval Delil’e sorulduğu zaman “mermi var mı mermi” diyordu lojistiğe. Yoğunlaşması sadece savaşı. Geçit vermiyordu düşmana ve kurşunların hakkını veriyordu. Esas aldığı tek şey, mevziinin düşmemesiydi. Şehadetleri böyleydi. Nitelikli ve kahramandılar.”

Z.L: *“Şehit Êrîş, sıkça sohbet ettiğim arkadaşlardan biriydi. Onun şehadeti beni en çok etkiledi. O şehit düştüğünde Ona ne kadar bağlandığımı, ne kadar sevdiğimi, saydığımı, değer verdiğimi o zaman gördüm. Onunla daha fazla vakit geçirememenin pişmanlığı çok fazla oldu. Onunla altı aydan fazla süre çalışmada kaldık. Müthiş bir güç veriyordu yanında kalan yoldaşa. Ve ona da büyük bir değer veriliyordu. Çok kişi tanıdım ona benzemek isteyen. Onun kararlı*

duruşu, çalışmaya yaklaşımı, ısrarcılığı, cesareti, başarıya kilitlenen duruşu ön plandaydı. Sur günlüğünde gözü karalıktan söz ediyordu. Gerçekten Êrîş (İsa Oran) arkadaş, düşmanla karşı karşıya geldiğinde gözü karaydı. Birçok eylemsellikte en öndeydi.”

Sur Günlüğünde Heval Êrîş Mordem Şöyle Anlatılıyordu:

“Mazlum arkadaş yönetimde yer alan bir arkadaştı. Canlılığı ve pratik zekâsıyla kolay çözüm üretebilen ve karar verebilen bir yapıya sahipti. Gençlik (Komalên Ciwan) kadrosu olan Mazlum arkadaş, hangi mevzide ihtiyaç varsa o mevzide yer alıp güç veren bir arkadaştı. Yönetimden Mazlum arkadaşın ve mevzi sorumlusu Delîl arkadaşın şehadeti en ağır kayıplarımız olmuş ve birçok arkadaşın moralini etkilemişti.”

İsa Oran, kod adı Êrîş Mordem. 1994 yılında Kurdistan’ın Xarpêt ilinde dünyaya geldi. Şehit Êrîş militanca bir duruşun ve kararlılığın sahibiydi. Amed sahasından Türkiye metropollerine kadar birçok yerde çalışmalarda bulundu. Amed sahasından kurtulan alana, Suriçi’ne gider. Heval Êrîş Suriçi’nde kaldığı süreç boyunca onlarca genci devrim sahasına sürüklemiştir. Êrîş Heval Sur’da kaldığı sürece kahramanca savaşmış, korkusuzca düşmanın üzerinde gitmiştir. Şehit Êrîş Mordem, Kurdistan gençliğinin öncüsü, Kurdistan halkının yiğidi, Önder Apo’ nun fedaisi olmuştur.

Amed’de Onunla Kalan Başka Bir Yoldaşı da Heval Êrîş’i Şöyle Anlatıyordu:

E.K: *“Devrimci Halk Savaşında Amed’de üniversite okuyordum. Kaynartepe ve Sur alanı tutulduğunda orada arkadaşlarla beraberdik. Arada gidip geliyorduk. İsmimi Heval Êrîş’ten aldım. Kaynartepe ve Bağlar’ı tutma pratiklerinde Fırat Zılan arkadaş vardı. İsmi Ömer Altun’du. Gençlik kadrosuydu. Bizim eve geliyordu. Ve onunla beraber Nisêbîn’e gitme isteğimi belirttim. Onu bekledim ancak Kaynartepe’den şehit haberi geldi. Belki az konuşuyordu ancak sürekli gülüyordu. Kısa ve az yorum yapıyordu. Ben, ismimi Êrîş Mordem”den aldım. Onun duruşu ve pratiği bizi çok etkiledi.”*

Z.L: *“Heval Êrîş’te sonradan fark ettiğim başka bir şey de ortak çalışma yürütmenim verdiği bir duruş vardı. Ortaklığı, komünallığı sağlayabiliyordu. Ne düşünüyorsa, neyi doğru buluyorsa açık açık söylerdi. Yüreği sağlam bir yoldaşı. Alanda zorlanma yaşandığında Onun örgütsel kaygıları olurdu, hemen perspektif yaratabilirdi. Ses tonu bile sertti, sert görünümüldü. Onu tanımayan biri önce ona öyle*

bakardı ancak tanıyınca öyle olmadığını bilirdi. Dedim ya Onunla konuştukça, onunla tartıştıkça tanıyordun. Onun samimi yaklaşımı hep beni etkiledi. Onun yoldaşlığı olan bağlılığı etkileyiciydi. Êrîş Heval alandan çıktığında yalnızlık hissettim aslında. Onunla bazı şeyleri beraber tamamlıyorduk. Gidişi etkiledi ama şehadeti farklıydı. Hatta çok farklıydı.”

E.R: “Şehit Êrîş Mordem’in Sur’daki ismi Mazlum idi. Bir gün yanımıza geldi, üniversitede oturmuştuk, tepeye bakıyorduk. Êrîş arkadaş elini o tepelere doğrultu ve “İki tepe bak, biri ihanet biri de direniş tepesidir” dedi. “Orada düşman sürekli yozlaştırıyor, asimile ediyor ve biz burada halkımız için mücadele ediyoruz.” Hiç dayatmıyordu, „siz de gelin, katılın” diye. Zorlamıyordu hiçbir şekilde. Zaten o öyle konuştuğunda kendimiz yoğunlaşıyorduk. Karar vermiştik, toplu katılacaktık ki etkilenme olsun, birçok genç etkilensin diye. Sur’dan çıktığımızda yasak başladı ve Onun şehadet haberi geldi. Oysa biz ikna olmuştuk. Onun peşinden gidecektik Sur’a. Onun yanında bir mevzi turalım diyorduk ancak olmamıştı. Şehit Avesta’nın şehadeti çok etkilemişti, bunun üstüne bir de Heval Êrîş’in şehadet haberi gelince daha da etkilenme oldu. Onların partiye olan bağlılıkları ve kişilikleri bizi bu Harekete çekti. Onlar yaşamda ilke ve ölçünün adıdır. Onların partiye olan bağlılıkları ve kişilikleri bizi PKK Hareketine çekti. Onlar yaşamda ilke ve ölçünün adı olmayı başardılar. Zaferin gençliği oldular.”

Bir Mücadele Yoldaşı da Onu Şöyle Anlatıyor:

B.M: “Akademi çalışmalarını yürütüyordu, sonra Türkiye’ye öz savunma çalışmalarına gitti. Xarpêt’li bir arkadaştı. Dersim kökenliler sanırım ama Xarpêt’liler. Ailesi eski yurtseverlerdendir. Babası gerçekten kültürlü ve saygılı bir yoldaşı ve babasına çok benziyordu Êrîş arkadaş. Çok saygılıydı. Örgütün özünü almıştı. Biçimsellik o arkadaştan ayırıydı. En erken şehit düşen yoldaşlardandı. Bir şeye katılmasa bile örgüt kararıysa hemen öne geçerdi. Sur günlüğünde nasıl şehit düştüğü yazılıyor.”

L.S: “İsa Heval bir süre akademi çalışmalarındaydı. Çok keskin bir arkadaştı. Parti temsiliyeti konusunda hep akla gelecek arkadaşlardan biri. Çok disiplinli, aynı zamanda çok coşkulu bir arkadaştı. Bir ara alanda bir sorun olmuştu, örgüt bizim çalışmamıza dönük soruşturma açmıştı. O soruşturmayı yürüten arkadaşlardan biriydi. Örgütsel kaygısı çok olan bir yoldaşı. Örgütün ve

arkadaşların Ona güveni tamdı. O yönüyle çok ölçülü bir arkadaşı. Keskin olan yönleri vardı. İlkesel anlamda birinin etkisinde kalarak Parti doğrularının aşındırılmasına izin vermezdi. O yüzden soruşturmaları yürütüyordu ve objektif bir arkadaşı. Öyle tarafların objektifliği değil. Örgütsel kaygılarla hareket ediyordu. Onun şehadetiyle katılan çok fazla arkadaş var Ege'den.”

DEVLET CİZİR'DE YENİLGİYE UĞRAMIŞTIR

G.Ç: “25. günde Yafes bırakıldı.”

F.Z: “Savaş sürdükçe kayıplar oluyordu. Fakat tüm süreç olarak belirtirsek, üst üste arkadaşların tankı ve zırhı imha etmesi, savaş konusunda sıkıntımızın olmadığını gösterdi. Ancak 35. günden sonra Bisvingler bitince ve cephane yavaş yavaş tükenince düşmanın ilerlemesine neden oldu. Panzere karşı, zırhlıya karşı Bisving engel oluyordu, bitmeleri ciddi sıkıntı yarattı. Bu nedenle 25. günden sonra arkadaşlar Yafes'i bıraktı.”

T.N: “Heval Tekoşer Midyat'lı bir arkadaşı. Onu anlatmak çok zor bir durum, savaşın başından sonuna kadar onun yanında olmanın etkisi de şehadetini görmenin etkisi de var. Şehit Tekoşer'in bir kardeşi de mücadele alanlarındadır. Şehit Tekoşer deyince aklıma gelen, güçlü yoldaşlık ilişkileri, bağlılığı ve bunun ruhudur. Kendisini sonuna kadar partiye adanması, savaşın sonuna kadar hiç umutsuzluğa düşmeden savaşması, güçlü, kararlı duruşu hep gözümün önündedir. Savaşın başından sonuna kadar noktada tek başınaydı, mayınları vardı ve noktada tek başına 12-13 saat nöbet tutardı. Bunu mücadele gerekçesi ve tarzı haline getirmişti. Daha öncesinde de serhildanları yaşamış ve bu ruhu Cizir'e yansıttığını bilmişti, bunun inancı ve imanıyla doluydu. Midyat'lı olmasından kaynaklı soğuğa pek alışkın değildi ve savaş kış sürecindeydi. Hep etkileyici bir duruşu vardı. Nöbetlerinde sürekli soğuktan titrerdi fakat asla mevizisini bırakmadı, o soğuğa rağmen hiçbir kırılma belirtisi yoktu ve yoldaşlarına sürekli direniş kültürünü aşılıyordu. Tüm yaşanan olumsuzluklara rağmen düşman karşısında direnmek gerektiğini duruşuyla yansıtıyordu. Şehit Tekoşer şahsında ifadesini

bulan PKK'nin direniş ruhunu bu nedenle kelimelerle anlatmak çok zor."

G.Ç: *"Şehit Tekoşer arkadaş sürekli "Çiyayê Derika" şarkısını söylerdi akademide. Akademiden ilk çıktığımızda hemen gözcü oldu."*

F.Z: *"Gençliğin eğitim çalışmalarına Sterk Heval (Berjîn Heval) bakıyordu. O zaman tanıştık. Savaş tecrübesi yoktu ancak korkusuzca atlıyordu her şeye kendini, heyecanlı bir arkadaştı. Nur Mahallesi düşmeyene kadar da eğitim öyle oldu. Daha sonra bu arkadaşlara da silah verildi direnişe katıldı. Zaten son haftalarda direniş Sur ve Cudî mahallesinde yoğunlaştı, O da Sur hattında kaldı. En son zaten düşman Sur'a girdiğinde direnişin içinde kaldı. Devamlı arkadaşların dilindeydi direnişçiliği, düşmana olan tavırla oradaki gençlerinde idolü olmuştu. Cizîr'e yeni gelmesine rağmen hemen uyum sağlayabildi. Hem ortama hem de savaş şartlarına."*

G.Ç: *"Yüksek binalara tüpler yerleştirmeye başladık. Yafes bırakıldı artık. Cudî'de halk evleri boşaltmaya başlamıştı. Şehit Dilbirîn noktasına gittim. Arkadaşlarla konuştuk. Morali bozuk yoldaşlar vardı. Biliyordum bir şey olduğunu. Sonradan arkadaşlar Soro arkadaşın şehit düştüğünü söylediler. Heval Soro için, "Cudî'nin, Cizîr'in kalbi şehit düştü" diyorlardı. Bu cümle bile Heval Soro'nun Cizîr için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu."*

T.N: *"Ocak ayının sonlarına doğru düşman tüm gücünü bitirmişti. Silopî gerçekliği vardı, bir yandan artık üstümüze daha fazla sorumluluk yığılmıştı. Tarih boyunca olan buydu. Kurdistan'ın yükü ağırdı fakat bu yolda mücadele ederken bu yük güç veriyordu. Cizîr'in etrafındaki üç mahallenin mayınlanmasından dolayı düşman da farklı yollardan gelmeye başlamıştı. Artık duvarlar değil, barikatlar değil evler mevzi olmuş, ağır silahlarla mevzide beklemeye başlamıştık, yani taktik değişmişti."*

O zamanlar devlette öz yönetime nasıl yaklaşacağını ve hatta tutulan alanlarda Kürt Halkına, Kurdistan'a neler yapılacağını mesajını veriyordu! Nitekim Tayyip Erdoğan bir konuşmasında, *"Bu ülkede Türkiye Cumhuriyeti'nin dışında bir devlet asla kabul edilemez. Bu açıklamayı kimler yapıyorsa ağır bir bedel öderler. Hem yasal bir bedel öderler, hem diğer tür bir bedel öderler"* diyordu. İşte Kurdistan gençliği bu yapılan tüm zalimliğe karşı bir aradaydı.

Yedi Ocak'ta Cizîr direnişinin yirmi altıncı günüydü. Bugünden sonra Heval Mehmet Tunç, televizyonlara bağlandı ve Cizîr'de yaşananları aktarmaya başladı;

“Devletin Cizîr’e topyekûn saldırıları sürüyor. On bin asker ile operasyon başlattıklarını ifade ediyorlar. 21. yüzyılın tüm silah tekniği şuan Cizîr’de kullanılıyor. Cizîr’deki direniş karşısında devlet yenildiğini itiraf etmiştir. Devlete karşı bir halk direnişi var. Bu sisteme köle olmamak için direnen bir halk var. Antalya’nın sahillerinde ve barlarında köle gibi öleceğimize Cizîr’in çamurlu sokaklarında bir özgürlük savaşı olarak şehit düşelim daha iyi. Ben son ana kadar halkımın içinde kalacağım. Halkımıza ve kalan arkadaşlarımıza söz veriyorum. Hiç kimsenin şüphesi olmasın Mir Bedirxanlar halkını bırakarak gidip devlete teslim oldu, ben ona izin vermeyeceğim. Biz direneceğiz bakalım sonucu göreceğiz. Cizîr Botan’da yaşananlar faşist AKP’nin eseridir. Kürt halkına yıllardır saldırıyorlar. Cizîr’de yaşanan varlık direnişidir. Cizîr Botan kendisine biçilen ölüm kefenini yırtmıştır. Yirmi dokuz gündür gençlerimiz, Analarımız bu saldırılara karşı direniyor. Hükümet, Cizîr’de yenilgiye uğramıştır.”

İşte bir ses! Bir ses, Nuh Peygamberin şehrinde tüm insanlığa sesleniyordu. Bir ses, Cudî’den Rest’den, Gabar’dan, Teh’den, Sipê’den sesleniyordu. Bir ses, Mem û Zîn’den, Dicle ve Awa Mezin’den sesleniyordu. Bir ses, Bircabelek, Botan, Cizîr Kaleleri ve İmam Cafer Sadık’tan sesleniyordu.

İşte bir çığlık. Bir ses çığlık oluyordu, tüm Anaların ağrıtlarını dilinde taşıyan. Bir ses yükseliyordu, bedel veren Kurdistan topraklarının üzerinden. Bir ses yükseliyor, çığlık oluyor ve dağılıyordu insanlığa. Bir çığlık, şehrin her duvarına çarpa çarpa zalimin kulağını patlatıyordu. Bir çığlık yükseliyor! Bir çığlık, Kurdistan’ın direnişlerini taşıyor.

Bir yürek haykırıyor Cizîra Botan’dan. Bir yürek, Sur’u, Nisêbîn’i selamlıyor. Bir yürek haykırıyor şimdi Cizîr’den Çiyager’lere, Zeryan’lara, Xebatkar’lara. Bir yürek Axîn’den Dersim’e, bir yürek Sozdar’dan Hogir’a sesleniyor.

Bir ses yükseldi direnişin kalesinden. Bir ses tüm direnişçilerin çığlığı oldu. Bir ses çocukların sloganlarını taşıyor, anaların zılgıtlarına dil oluyor. Bir ses yükseliyordu tam şimdi, şu anda. İnsanlığa, Kurdistan halkına, tüm halklara sesleniyordu.

Sana ses veren bir şehit, sana ses veren bir direnişçi. Sana ses veren yoldaşların yoldaşı olmayı başarmış zaferin gerillası oluyordu. Sana ses veren Amed'in "En ıssız köşesinde sömürgecilere sıkıldığı kurşundan sonra ölümsüzleşen destanın" sahibi oluyordu. Sana ses veren zaferin yığıldı, Kurdistan analarının inanç dolu doğumu oldu!

"O gün geldiğinde biz olmasak da bundan bize kalan acı olmayacak. Başardık sevgili ülkem, başardık güzel dünya diyeceğiz. Eğer hala kalbimiz çarpıyorsa ya da yıldızlarda saadeti bulup ışıkla, göklerin ışıklarıyla mesut olmuş olacağız."

Şehit Armanç Kerboran

Sesin, Kurdistan gençliğinin sesi oldu, dağıldı direnişin her mevzisine!

YAPILAMAZ DENİLEN BİR ŞEYDİ, SANCILIYDI FİNAL, ÖNDERLİKLE OLACAK

A.B: "Sîlopî'de geri çekilme başladı artık. Zap'ın ortasına mayın döşedik. Doktor Xebat, "Ben üstüneyim, düşmanın ilerlemesine müsaade etmeyeceğim, siz tüneli kazın" dedi. Ben ve HPG'den Cesur arkadaş vardı, balyoz sesleri geldi, duvarın üstünden bakınca maskeli birçok asker vardı, Doktor Xebat görünmüyordu ve biz onlara bomba attıktan sonra geri çekildik. Sokaklar dar olduğu için Kobra yerleşemezdi ve boydan boya bakamazdı, biz daha avantajlıydık. Biz bahçede, onlar evdeydi ya da düşman bahçede biz evdeydik, çok yakındık birbirimize. Komutanlıktaki arkadaşlar geldi ve "Burada direnemeyiz, geri çekileceğiz" dediler ve Karşıyaka'ya çekildik. Gençlikten bir kadın arkadaş (Heval Berîvan) vardı yanımda ve yerelden iki genç vardı. İki gün Karşıyaka'da kaldık. Oradan gelen Analar, "Sizin ne işiniz var burada, herkes geri çekildi, Sîlopî'yi terk etti. Siz tek kaldınız, herkes geri çekildi Cudî'ye" dedi. Heval Arjîn vardı HPG'den, "Yaralı evine bakayım belki arkadaşlar oradadır" dedi. Heval Arjîn ve Heval Berîvan gittiler. Biz tek kaldık. Çıkmadan önce bir milis ve yerelden bir genç, "Tüm arkadaşları çıkarttık, siz tek kaldınız, sizi alandan çıkartıp, Cudî'ye götüreceğiz" dediler. "Tamam" dedik ve gittik.

Bir eve gittik, kapıyı açan Heval Tolhildan idi. Heval Cuma vardı, komutanlıktan arkadaşlardı, toplantı alınacak sandım, bana baktı ve "Bir şey deme, içeri geç!" dedi ve odaya koydu. Bir dolabın kapağını

açtı, “Tüm arkadaşlar buradadır” dedi. Sığınak yapılmıştı, sonradan yapılmıştı, bir bodrumdu, bir odasının yarısına duvar döşenmişti, delik açılıp, alçı yapılp, boyanmıştı. Bir metre yirmi-otuz santim kadar vardı. Yerelden gençler, cephane ve tüm arkadaşlar oradaydı. Örgütün çatışmayı dururun dediğini, sığınağa inmemizi ve abluka bitince geri çekilmemizi söylediler. Elli yedi arkadaşlık. Kollarımızı dizlerimize sarıp oturuyorduk, yaralı yoldaşlar vardı. Kemal Heval göğsünden yaralanmıştı, Mizgîn arkadaş ayağından, Harun arkadaş yedi mermi yemişti kolundan, ayağından. Yaralananlar geliyordu. On sekiz gün boyunca kaldık, yiyecek sorunu da vardı, yerel gençler kararsız düşüyordu. Düşman alttan elektrik voltajı vermeye başladı. Ve herkes yere düştü. Düşmanın bizi fark ettiğini sanıyorduk. Herkesin eli, elinde ki pimin üzerindeydi. Arkadaşlar durdurdu. Bazıları çıkma kararı alsalar da komutanlıktakiler, “Çıkan ajandır” diyordu. “Burada direneceğiz ve düşmana teslim olmayacağız” dedik ancak komutanlıktakiler bu karara uymadılar! Düşman evden uzaklaştığında dışarı çıkıp hava alıyorduk, düşman evi üç defa aradı, kapıyı düşman iki kere açtı ama bizi fark etmiyordu, sürekli gruplar gelip evi arıyorlardı. Düşman kapsamlı aramayı bitirince mayınları patlatıyordu, hendekleri kapatıyordu. Düşman ablukası hala vardı. On iki günden sonra iki grubun çıkma kararı alındı ancak silahsız çıkacaktık, sivil gibi. Milis tüm yaralı arkadaşları çıkarttı. Ben, Heval Cuma, Heval Nurhak, Heval Erdal, Heval Cesur beraber çıktık. Sadece yanımızda el bombası vardı, Heval Cuma’da tabanca vardı. Düşman ablukasından Karşıyaka’ ya geçtik. Ve Sılopi’nin İpek Yolu’na yakın bir mahallesinde bir eve geçtik. Düşmanın Kobrası vardı hemen caddede, ikiye ayrılıp düşman içerisinden ilerleyip (güvenlikten kaynaklı bazı bilgiler verilmemiştir) suyun içerisinde bir buçuk saat boyunca eğilerek o suyun içinden geçtik, caddeden geçemedik çünkü yabancı olduğumuzu fark ederlerdi. Milis, bizi bir yere bıraktı. Akşam Cuma Heval dışarı çıktı ve sabaha kadar gelmedi. Sabah jandarma baskın yaptı yerimize, hemen orayı bıraktık ve gittik. Heval Cuma’ya ulaşamadık. Ondan sonra çıktık başka yere gittik. Milisler etrafta nöbet tuttu, biz de nöbet tutuyorduk. Oraya da baskın haberi gelince tekrar o yerden başka yere gittik. Heval Cuma silahı kendisiyle götürmüştü ve başka silahta yoktu yanımızda. Sekiz gün boyunca o mekânda kaldık. Sonra zaten çıktık.

Şehit yoldaşlar büyük direniş gösterdi ve direndiler. Şehitlerin verdiği direniş ve mücadele hep aklımızda olmalı. Yoldaşlık,

maneviyat Nisêbîn şahsında bambaşkaydı. Hissediyorduk birbirimizi. Verilen emeğe sahip çıkacağız. Direniş çizgisini pratiKleştirip, tekrar başlayıp, Kurdistan çocuklarına barut kokusunun gelmediği bir ülke armağan edeceğiz. Şimdiki hayalim, şehit düşen yoldaşlara yoldaş olmaktır. Evet, ihanetler yaşandı. Halk bu süreci ilk defa görmedi, her zaman elimizi tuttu. Halkımız elini bize verince tutmamız lazım, öyle tutmalıyız ki halkın elini, onunla bütünleşmeliyiz. Bu direniş bitmedi, final değildi. Final, Önderliğin esaretten kurtarıp Sur'lara çıkıp halkı selamladığında olacak. Tarih Kurdistan Devrimi için büyük bir fırsat verdi. Bir orduya karşı birkaç gencin o düşmanı yeneceğine kimse inanmadı. Acı çok büyük, kayıplar çok büyük, “yapılamaz” denilen bir şeydi, sancılıydı. Êrîşler, Botanlar, Nudalar, Berjînler ölümsüzleşti. Ve Unutmamak lazım! Özgürlüğe ve halkımıza karşı verilecek bir öz eleştiri var. Ne kadar yazılsa ve anlatılsa da hakkı verilemez. Sahip çıkılacak bir emekle çalıştılar. Süreç zafere inanan bir kişilik istiyor. Önder Apo ve şehitlerin çizgisi bizi birleştirecek. Botanların, Êrîşlerin intikamı alınacak ve biz o zaman PKK'lileşeceğiz. PKK ile evrensel hakikate ulaşacağız.”

Heval Êrîş; Devrimci Halk Savaşı'nın tarzını ve taktiğini, fedailiğin ne düzeyde yaşanacağını kendi pratiğinde göstermişti. Direniş, Heval Êrîş'in duruşunda gövde bulmuştu. Artık taktik belliydi ve süreç Kurdistan gençliğininindi! Êrîş'in yoldaşları meydana çıktı.

NE İŞİN VAR BU TOPRAKLARDA, ŞEREFSİZ!

SÜREKLİ GÜLERDİ AMA İLKELERDEN TAVİZ VERMEZDİ

H.D: “Dört Ayaklı mevzide bekliyordum. Oraya fazla bir saldırı yoktu onun için orada çok durmadık. Heval Raman geldi, “Bir kişi lazım” dedi. Ben hemen gittim. Heval Raman, hareketli takımdaydı. Heval Raman Sur'da Heval İhsan (gençlik kadrosu) ile birlikte düşman üzerinden ilk silah kaldıran arkadaştı. Rojhilat'lı bir arkadaştı. Türkçe bilmiyordu. Düşman, “teslim olun!” çağrılarını yaptığı zaman, bozuk Türkçesiyle cevap veriyordu, “Siz teslim olun, son noktayı biz koyarız” diyordu. Heval Hogir sürekli ona gülüyordu ve “Hele Türkçesine bak” derdi. Tam bir Apocuydu. O, Önderliğe bağlı bir militandı. O kadar iyi savaşıyordu ki arkadaşlar ona,

“Zagrosun kurdudur, Şêrê Zagrosê” derlerdi. Beni yanına aldı. Ben yaralandığımda raxtımı arkadaş almıştı hemen gittim, onu diğer mevziden aldım geldim. Heval Raman Karadeniz cephe komutanıydı. O hatta on ikiye yakın ev vardı. O mevzide kaldım. Bana baktı ve “Sen bu mevzinin sorumlususun” dedi. İki arkadaş tek vardı. Bir yerel genç vardı ve bir kadro HPG’den gelmişti. Biz orayı tam bilmiyorduk, düşman nerden gelir, nereye vurur bilemiyorduk. Bir gün arkadaşlar, düşmanın yan evde olduğunu söylediler. Sabah Şehit Raman geldi. Tüneli göstereceğini söyledi. Düşmanın arka hatta olmadığını söyledi. Akşam nöbetini ben tutuyordum 6-12 arası. 12’den sonra da onlar tutuyordu. Sabah saat dörtte çağırdı arkadaşlar gittim. Heval Raman mevzide düşmanın saldırmasını bekliyordu. BKC ile vurunca düşman geri çekildi. Düşman geri çekilince eşyalarını bırakıp gitmişlerdi. Evde sigara vardı, telefonları vardı. Onları aldık. Şehit Çiyager geldi ve arkadaşlara, düşmanın telefonuna şu mesajı yazın dedi, “Biz geri çekilmeyeceğiz, tek bir ev kalana kadar onu da sizinle beraber başınıza yıkacağız.” yazdırdı ve telefonda kayıtlı bir numaraya gönderdi. Sonra da telefonu kırdı attı. “Telefon kullanılmayacak” diyordu Heval Çiyager.

Şehit Çiyager ile güvenlik noktasında asla tartışamazdın. Fazla cevap veremezdin, cihazdaki kodu “Asi” idi. Askeri kural ve disiplin konusunda bir kere uyarırdı o kadar, onun dışında tartışmak istersen, espri yapmak istersen yapardın. Sürekli gülerdi ama örgütsel konularda taviz vermezdi. Yirmi sekizinci günde kar yağmaya başladı. Helikopterler için astığımız perdeler vardı, kardan kaynaklı açtık onları yoksa çökecektiler. Sokakları kullanmıyorduk, tünelleri kullanıyorduk ama yine de acil ise o perdelerin arkasından kaçıyorduk. Misal, yaralıyı tünelden götüremesen sokaktan perde arkasından götürürdün. Şehit Yılmaz, Şehit Raman ve Şehit Xebat saldırı grubundaydılar. Saldırı grubunda bu üç günlük kar yağışında hep saldırdık. Biz hatta beklemekten ziyade kar yağdığı için o hatta saldırı yaptık, on sekize yakın ev aldık. Kar için sürekli dua ettik, kar yağınca saldırı yapabiliyorduk. Ondan sonra kar durunca düşman tekrar saldırı konumuna girdi. Top atışları oluyordu. Tankın açısı o hattaki evleri görmüyordu. Tank, hattı ikiye böldü. Misal, biz diyorduk arkada sokak yok, tank vuramaz. Ama tank evleri direk toprakla bir yapmıştı, yıka yıka geliyordu, bundan dolayı evler artık yoktu. Karadeniz mevzisini, oranın arkasını boşaltmıştı. Üç sokağa ayırmıştı düşman, bundan dolayı da senin üç köşede durman

gerekirdi. Sayımızı bölüyordu bu durum. Zaten üç arkadaşlık o hatta. Sürekli tünellerden tur atıyorduk, hangi duvar delinecek, düşman nerden gelecek, kimse bilmiyordu, kura gibiydi. Düşman içeri girmişse zaten o bizi vuracaktı. Düşman sızma yapmıyordu, sohbet ede ede geliyordu. Bağırarak geliyordu. Zaten hemen bizim yanımızda duvarı yıkıyordu. Düşman geldiği zaman bir yandaki evden duyuyordun. O hatta bekliyorduk, suikast yapan arkadaş vardı, diğer tarafta da hattın savunmasını yapan diğer arkadaşlar vardı. Yaklaşık on beş tane evdi. Düşman saldırdığında önceki grup müdahale edecekti. Direnişte baştan sona kadar savunma taktiği devredeydi. Hem sayımız hem de cephanemiz saldırıya el vermiyordu. Her arkadaşın bir tane bombası vardı, onu da en son kendine saklıyordu. Düşman eve geldiği zaman önce üç-beş bomba atar sonra eve girerdi. O mevzide daha önce teslim olan Simko duruyordu. Simko'nun hastalığının olduğunu söylediler, tank vurduğunda bayılıyordu, benim geçmemi söylediler. O mevziye geçtim. Karşı taraftan tank geldiğinde ve dönüşünü alana kadar sen evi değiştirebilirdin ve başka taktik uygulayabilirdin. Ben, Farqîn ve Cotkar arkadaş o hatta bekliyorduk. Andok ve Berxwedan Heval gitmişlerdi. Kale gibi bir mevziydi. Biri beni çağırmıştı ama etrafa bakıyorum kimse yok, bir baktım, ses karşıdaki hattan geliyor. Biri bağıırıyordu, “Şervan, Şervan Heval” diye sesleniyordu. Tam yüzümü ona çevirdim, “Mamê te hat Şervan” diyordu. Bir baktım Şehit İhsan (gençlik kadrosu) Çok mutlu oldum, “Yemek yediniz mi” dedi. Acıkmıştı, hemen yandaki dükkândan ona bir şeyler getirdim. “Sizi özliyoruz, ama gelemiyoruz, kendine iyi bak, nöbetim var onun için gideceğim” dedi. Saat altı ile on iki arası onun nöbetiydi. O zaman kurşunlu da Şehit Hogir'ın (Mustafa gencik kadrosu) yanında duruyordu. Sonra Çardaklı mevzi sorumlusu oldu. Bir gün düşman tünelden gelirken Heval İhsan ile karşılaşmış, Heval İhsan onu vurunca asker, “Ana” demiş. Heval İhsan ona, “Anan evde bulaşık yıkıyor ulan, ne işin var bu topraklarda, şerefsiz! “deyip, vurmuştu ve silahını alıp gelmişti. O gidip saldırıyordu, onu görenler de gelip mevzide anlatıyorlardı.”

KEŞKE BUGÜNLERİ YAZAN BİRİLERİ OLSA! GENÇLİKTEKİ ARKADAŞLAR MİLİTANCA ŞEHİT DÜŞTÜLER

F.Z: “Cizîr’de Yavaş yavaş daralma oldu, aralıksız tank ve top atışları vardı. Ejderlerin bombaatar atışları ve Doçka hiç durmadı. Düşmana hem psikolojik bir motivasyon sağladı hem de halkta da, “Eğer Sîlopî düşmüşse Cizîr’de düşebilir” görüşlerini dillendirenler oldu. O konuda Sîlopî’nin etkisi olumsuzdur. Ancak bir bütünen sonuçları Sîlopî’yle açıklanamaz. Yafes bırakılmak zorunda kalındı, giderek Yafes’teki arkadaşlar diğer mahallelere gittiler. Direniş sadece askeri değildir, psikolojik olarak da önemliydi. Halkın desteği açısından, kadronun motivasyonu açısından öyle bir durum oldu. O günden sonra yavaş yavaş cephanenin bitmesiyle beraber düşman anladı. Çünkü düşman ne zaman kafasını mahalleye koysa ateş ediliyordu ve çoğu zaman da düşman mecburen geri çekiliyordu. O direniş gösteren yer ateş altına alınıyordu. Özellikle otuz beşinci günden sonra durum değişti.”

G.Ç: “Heval Mehmet Tunç, Heval Axîn, Heval Rûken mevziye geldiler. İlk defa orada gördüm Mehmet Heval’i. Delîla sürekli bana, “Bak, bu Mehmet Tunç, halk meclisinde. Hiç ismini duymadın mı?” deyip, hayranlıkla ondan söz ediyordu. Gerçekten de sesi ve duruşu etkiliydi. Heval Rûken, “Gitmek isteyen arkadaş varsa tutmayız, şimdi gitsin” dedi. O zaman beyaz bayrak alıp çıkmak isteyenler olabilirdi. Beyaz bayrak teslimiyetti. Ve beyaz bayrakla çıkanlar düşman tarafından infaz ediliyordu. Kadro arkadaşlardan hiçbiri çıkmadı. Dem-Genç’ten ve yerelden bazı arkadaşlar da şehit düşene kadar direndiler. Heval Faruk (Şerker) o gün bizim mevziye geldi. Hep öne atılan bir yoldaştı. Arkadaşlar cephane alıp meziye geldiler. Savaş ne kadar yoğunlaşırsa da moralimiz hiç düşmüyordu ve birbirimize daha çok güç veriyorduk.”

F.Z: “Nur, çok iyi direndi ancak Nur ve Sur mahallesinde caddeye bakan taraflar vardı, düşman onlara saldırmadı, caddeye bakan tarafa konumlanan birimler hem savaşın dışında hem de savaşın psikolojik olarak en fazla etkilediği kişilerdi. Savaşan bireyler elde ettikleri başarıdan kaynaklı belli bir güç alıyorlardı. Cadde tarafı boşaldı, dolayısıyla tank taburunda, garnizon tarafında direnenlerin

arkası boşaldı. Direniş esnasında şehitler de oluyordu. Kadro sıkıntısı da oluyordu. Sîdar Heval yanımıza geldi, endişeliydi. Durumu aktardı ve takviye olması gerektiğini aktardı. O sürece kadar takviyeler oluyordu, o süreçte eğitim gören gençlikteki arkadaşlar da mecburen savaşa geldi.”

T.N: “Bu süreçte toplantı yapılarak tartışılmış. Geri çekilme ve diğer konular. Heval Tekoşer ile savaş durumundan kaynaklı gidemedik. Fakat çoğu kadro arkadaş toplantıya katılmıştı. Toplantıda tartışılan şey, yeni bir koridor açıp yeni yerleri mi tutalım yoksa sonuna kadar kalalım mı hususlarıydı. Fakat hiçbir arkadaş geri çekilme konusunu tartışmamış. Böyle bir yaklaşım hiç kimsede görülmemiş. Düşmana direnişimizle diz çöktürecektik, ne olursa olsun çıkmayacağız diyordu herkes. Cizîr, tarihi görevini tekrarlıyordu, eğer başka bir şehirde başka bir zamanda bu toplantı alınsaydı belki de geri çekilme kararı alınabilirdi; fakat Cizîr örgütünde Hakim olan halkın direniş çizgisiydi.”

F.Z: “Onlarca albay vardı, vurulduğunda bahsi geçen general ve kurmay düzeyinde olanlar vardı, bu savaşı koordine eden üst düzey komutanlardı. Bu saatten sonra deşifre olmak gibi bir durum yoktu, düşman yerlerimizi takip altında tutmaya çalışıyordu. Özellikle hastanelerin yerini biliyordu, devamlı hasta oluyordu, sırtında taşıyorsun dron, Heron fark ediyordu. Bu bakımdan Mehmet Tunç durumu belirtiyordu savaşın başından beri, yaralıları öldürüp üstünü kapatmak istiyordu düşman. Biraz da bunun bilinciyle hareket ediyordu. Düşman delilleri yok etmek istiyordu. Artık önüne kim gelirse öldürmeye yönelikti. Bodrumda kalan arkadaşların yarısı sivildi, sosyal alan çalışanıydı. Bazı gençler vardı, kendi iradeleri ile gitmediler ve ikinci bodruma geçtiler. Mehmet Tunç’un ve Asya arkadaşın gitmesini istemiyorduk çünkü düşman onları isyanın başı olarak katledecekti. Ve Onlar sembol isimdi, kendileri gitmemeye karar verdi. Birinci bodrumdan gelip ikinci bodruma gittiler.

G.Ç: “Cizîr’de her evin altında bodrum var. Biz oralara yerleştik ve dışarda gözcü bekliyordu. Pusuda bekleyen arkadaşlara haber vermek için. Her evin önünde bir kuyu var. O kuyudan su taşıyorduk. Sular kesilmişti. Arkadaşlar hep bizim yanımızdalar. Heval Sîdar ve Heval Fuat (Serdem Pir) çok dikkatli olmamız gerektiğini, artık konumlamaların da daha dikkatli yapılması gerektiğini aktarıyordu arkadaşlara. Bazı alanlarda yerel gençler gitmişti ve silahlar düşmanın eline geçmişti. Heval Rûken, “Ne olursa olsun silahları

birakmamamız gerektiğini, gerekirse önce silahı imha ederiz ama o silahlar düşmanın eline geçmeyecek” diyordu. Hepimiz artık birçok şeyin farkına varmıştık.”

F.Z: *“Heval Axîn, Heval Sîdar ve Harun Heval yönetim oldukları için hemen hemen her gün görüşüyorduk. Özellikle Sîdar arkadaşla her gün görüşmemiz oluyordu. Ayrıca her gün Sur mahallesine gidiyordum. Doğal olarak daha öncesinde bu alan çalışmalarına katıldıkları için, HPG’deki arkadaşlardan alanı daha çok tanıyorlardı.”*

G.Ç: *“O gece hepimiz toplanmıştık. Heval Haşim (Harun Bagok) ve Heval İsyân (Axîn Mahir Dicle) o gece şarkı söylediler, “Şehit düşersen hoy memo şarkısını söyle, hele bir de bugünleri yazsaydı birileri” dedi Heval Haşim. Yanında Heval Egîd ve Heval Axîn vardı. Heval Axîn başladı anlatmaya eski dağ anılarını. O anlatmaya başlayınca, “Acaba biz de dağı görecektir miyiz, keşke görsek” diye defalarca içimden geçiriyordum. O gece havan ve toplar yağmur gibi düşüyordu sokaklara. Çünkü sabah keşif uçağını düşürmüştü arkadaşlar.”*

F.Z: *“Gençlik, mücadelenin yürütülmesi ve direnişin uzun sürmesinde büyük emek sahibi oldu. Ta başından beri YDG-H ile atılan temelden, YPS ile geçen sürece kadar hiçbir şekilde geri durmadılar. Hep öndeydiler, en aktif konumdaydılar. Hem gençlik hem de genel kadroların öncülükte zaaf göstermemeleri yerel kadroları da etkiledi, onları da mücadeleye motive etti. Gençlik kadroları militanca şehit düştüler. Militanca savaşp şehadete ulaştılar.”*

SAVAŞTA BİLE KATILIM ÇALIŞMASI YÜRÜTÜYORDU HADİ KIZIL KEFİYENİ OMUZLARINA AL!

Heval İhsan Örgütlülüğün adıydı. O mevzide bile, o savaşın yoğunluğunda bile, düşman saldırmasına rağmen gençlerle katılım tartışması yapıyordu. Sur’da düşmanın üstünden silahı kaldıran ilk kadroydu. Duruşu hayret vericiydi. Duruşu, örgüte bağlılığı, son güne kadar da üzüldüğünü görmedim. Suratını bir gün bile asmadı. Bir gün yanına gittim, bir arkadaş istedik duvar kırması için, *“Heval Çekdar gelsin konuşuruz, mevzi sorumlusu ben tek değilim.”* dedi. O kadar saygılı ve mütevaziydi. Çekdar bir teslimiyet çizgisiydi, İhsan Heval ise tepeden tırnağa direnişin çizgisiydi. Ancak ona rağmen Şehit

İhsan onunla konuşuyor, tartışıyordu. Kazanmak istiyordu. Ondan söz ederken bile gülüyorum, güç alıyorum.

Senden söz ediyorlar ya yoldaşlar neşeleniyor gözleri, seni anlattıkça anlatıyor, hatırladıkça hatırlıyorlar. Sanki seni haykırmak, kulaklarımızda sonsuz bir ezgi yapmak istiyorlar. Duruşunun halayını anlatıyor yoldaşlar, hani düşmanın bombaları arasında ezgi yaptığın kurşunun sesine. Varsın atsin düşman mermileri, yağmurlar yağdırsın üstümüze mermilerden. Biz umutsuzluk bilmeyiz, ağlamak bilmeyiz kurtuluşun savaş mevzilerinde...

Seni anlatınca hareketleniyor, dur durak bilmeyen ayakları. Yürüyor, yürüyüp sana varıyor kurtarılmış tüm sokakların duvarlarından. Ellerini vermişsin yoldaşlığın eline, kavgamızın güzelliği senin yüzünde beliriyor, senin yüzün kavgamızın ısrarında saklı kalıyor. Bir gece vakti yıldızlaşırken bile, gülümsüyor gözlerin gökyüzüne ve emanetini bağrına basıyor savaşçıların. Al hadi kızıl kefiyeni omuzlarına, selamla biraz tütünle ömrünü uzattığın direnişi. Bağırışların yankılanıyor Sur'un duvarlarından yoldaşlığın kulağına. Kavga meydanlarında Önderliğe ayırdığın küçük sohbetlerinin savaşçıları tutuyor şimdi meydanları, örgütlülüğünün militanca duruşunun kızılığı yansıdı mı daha bir anlamlı oluyordu, kanaya kanaya direnmek. Ve seninle yoldaşlık Önderliği kucaklamak gibi oluyordu. Her anın bir köşede hakikat oluyordu.

İşte Yoldaşların Ve Sen:

B.M: “Heval Harun 2013’te Marmara’dan katıldı. Güçlü bir birikimi vardı. Qers’liydi. 2014 serhildanlarında Amed’e gitti. Serhildan süreci, alan tutma süreçlerinde en fazla propagandayı o yapıyordu. Kahve kahve dolaşıp propaganda yapıyordu. Katılım çalışmasına Türkiye’ye gitti. Onun dönemindeki katılımlarla şimdiki katılımlar arasında yirmi kat var. Onun zamanında yüz, iki yüzdü. Şehit Êrîş’i görmek için Sur’a gidiyor ve orada şehit düşüyor. Zeki, yoğunlaşan, üreten bir yoldaştı. Çalışmayı açığa çıkartırdı. Heval Cuma parti tarihinde Heval Abbas için; “Kiri kadar sabunu da yanında taşıyan bir arkadaştır” diyor. Heval Harun’da böyleydi.”

Z.L: “Heval Harun’u nasıl anlatacağım diye çok tedirgin oldum. Ya da ne kadar anlatabilirim diye sorguladım kendimi. Tanıdığım birçok arkadaş var ancak Êrîş ve Harun Heval için artık bir birliktelik oluşmuştu. Onların yoldaşlığı, birbirlerine olan bağlılıkları farklıydı. Zaten aynı yerlerde eğitim görmüşlerdi. Heval İsa (Êrîş) alandan ayrıldı Sur’a gitti. Ardından zaten Heval Harun’da gitti.

İkisinin bir anda alandan ayrılması kötü olmuştu. Bende en çok etki bırakan her iki arkadaş olmuştu. İkisini anlatmak çok zor. Ve onları nasıl tanımlayacağım, nasıl anlatacağım bu daha zor.”

L.S: *“Özyönetim direnişleri gibi bir sureci örgütleyen arkadaşlardan biriydi. Sur’u da örgütledi. Başından beri vardı, hendekler açılmadan önceki süreçte de sürekli böyle bir deneme tarzımız vardı. Sürekli gidiyorduk bir yeri tutuyorduk, diyorduk bugün başlatacağız olmuyordu. Bir süre sonra tekrar deniyorduk.”*

Z.L: *“Heval Harun’un bende bıraktığı ilk izlenim, Onun örgütsel duruşu olmuştu. Sorgulamaları, duruşu, ilişkilenmelerine dair gerçekten örgütsel duruşu, başarıya kilitlenmesini gösteriyordu. Yani Heval Harun, kendini başarıda, zaferde netleştirmiş bir kişilikti. Yeni bir çalışma olmasına rağmen o hiç zorluk çekmiyordu. “Biçilmiş kaftan” diye bir söz vardır. Bu çalışma için en uygunu gerçekten oydu. Çok çabuk adapte olan ve uyum sağlayan bir yoldaşı.”*

E.K: *“Şehit Doğan yani Cesim Kaya yoldaşı, çok kısa bir süre tanıdım. Kodu Harun idi. Gerçekten yüksek bir ses tonu vardı, üslubu çok etkiliydi. Yaşamsal bir konuda eksiklikten taviz vermezdi. Düşmana çok öfkeliydi. Bulunduğu alan ona yetmezdi, sürekli savaşmak istiyordu. İç firar ile Suriçi’ne Heval Êrîş’in yanına gitti. Orada fedaice şehit düştü.”*

Z.L: *“Onun heyecanı ayrıydı. Ekim-Kasım aylarında kanton ilanı yapılacaktı, Sur tutulacaktı. Alanı hazırlayacaktık. Ben ve Heval Harun’a aktarım yapıldığında geç bir saat olmasına rağmen “Hemen gidelim Sur’u bilgilendirelim ve örgütleme yapalım” diyordu. Sürekli, “İşte beklenen an geldi, devrim olacak, hep bunun için çabaladık” gibi bir sürü şey diyordu. Onun aktarımı, bu durumu anlatması herkesi heyecanlandırıyordu. Bu Sur’u tutmada tam istenilen sonucu alamadık belki ama ilk denemeydi. Ve şunu diyebilirim ki ilk denememizdi, ama onun cesareti, inancı ön plandaydı. O zaman 2014 süreciydi. Ve şunu diyebilirim birlikte Kurdistan Devriminin ilk adımları atılacaktı. Heval Harun, halkı devrime inandırmıştı. Müthiş bir ikna gücü vardı. Kendisi devrime inandığı için halkı da inandırabilirdi.*

Bir kadın yoldaş olarak, Heval Harun ile kalmak güzeldi. Onun yoldaşlık olarak verdiği his böyleydi. İçten ve samimiydi. Çok espriliydi. Bir doğruyu ölümüne savunabilecek bir yoldaşı. Eğer bir şeye inanıyorsa ve onun doğruluğunda netse kesinlikle savunuyordu. Ve mücadelesi bu temeldeydi. Beyin fırtınası yapmayı, tartışmayı çok

severdi. Kendini geliştirme istemi çok öndeydi. Askeri yönünü de geliştirmişti. Projeler üretiyordu. Her anın tadını çıkartmayı, dolu geçirmeyi bilirdi ve morali hiçbir zaman eksik olmazdı. Heval Harun'da en net olan şey şuydu ki, içi kan ağlasa bile gülerdi. Kendi bildiklerini bizimle paylaşmaktan hiç geri durmazdı. Soğukkanlılığı, ele alış tarzı, olaya ya da duruma olan hakimiyeti müthişti. Onunla çalıma yürütme çok onur verici gerçekten. Onu hep örnek aldım ve hep alacağım. Sur'da Cizîr'de fedaice şehit düşen yoldaşların hepsi bize perspektif oldu.”

BİZİ KİM NE TUTABİLİR YÜREĞİNİZİ BU DAVAYA VERİN!

G.Ç: “Cizîr'de düşman gittikçe ilerliyordu. Heval Serhad vardı, Nisêbîn'den gelmişti. Yaralıydı. Silahını aldı ve mevziye gitmek istediğini söyledi. Heval Rûken'i son defa gördüm. Ondan sonra Heval Rûken'in yaralandığını ve ikinci bodrumda şehit düştüğünü çok sonra öğrendim. Heval Fuat iki ayağından yaralandı. O da orada şehit düştü, tecrübeli birçok yoldaş orada yaralandı ve sonrasını bilmiyorum.

F.Z: “Serdem yani Fuat Heval halkçıydı. Halkla kaynaşan, her işe koşuran ve bulunduğu ortamdaki insanlarla ilişkileri güçlü olan bir arkadaştı. Gençliğin oradaki temel eksikliği sadece gençlerle ilgilenmeleri idi, çok fazla halkla ilgilenmiyorlardı, ancak Serdem Yoldaş halkın ilgisini de çekiyordu çünkü o da ilgiliydi. Halk onu seviyor ve koruyordu. Serdem Arkadaşta bu çok belirgindi. Çok pratikçi, aktif deyim yerindeyse hiperaktifti. Örgütsel duruşu ve birikimi vardı. Nur Mahallesinde kalıyordu, mahalleyi bıraktıktan sonra, bir grup arkadaşla düşmanın denetiminde bulunan Bazarê Kevn denilen mahallelerinden Sur mahallesine geldiler. Çünkü düşman Cudî Mahallesi ile Nur Mahallesi arasındaki Hezex Caddesini tutmuş, denetim altında almıştı. Aktifliği yaralanıncaya kadar sürdü, son günlerde yaralanmadan önce gördüm. Umutsuz bir duruşu yoktu, ne olursa olsun sonuna kadar direniş yürütülmeli yaklaşımı Hakimdi. Bazı arkadaşlarda gelişecek kötü durumun endişesi vardı ancak O bunu bildiği halde yansıtmıyordu. Bir militandan beklenen duruşu Serdem Heval'de sonuna kadar gördüm.” **B.M:** “Eskişehir'den katılmıştı. Herkes seviyordu. Sağlığı, temizliği ile ön plandaydı. Kendi kendine insan şunu söylüyordu, “Bu kirli dünyada hiç kirlenmeyen biri olarak kalır mı, bu arkadaş ya

mağarada ya da başka bir yerde büyümüş” diyorduk. Hiç etkilenmemişti kapitalizmden. Hiçbir şeye bulaşmamıştı. Duyguları, düşünceleri, hareketleri, ilişkileri, söylemleri, yaklaşımları her şey çok temiz ve saf idi. Onun karşısında şaşkınlık elde değildi. Serdem yoldaşa hiç art niyet yoktu. Hep temiz ve en saf haliyle değerlendiriyordu. Hiçbir arkadaşına karşı olumsuz bir şey demiyordu. Askeri eğitimden sonra Nisêbîn’e gitti. Halk onu çok seviyordu. Onun orda yarattığı örgütlülük yüzeysel değildi, dağılmıyordu. Onun örgütledikleri onun gibi örgüte bağlıydılar. Sonra Cizîr’e geçti. Êrîş yoldaşın yerini dolduracak tek kişi Serdem arkadaştı çünkü. Cizîr gençliğinin en çok bağlandığı yoldaş oldu. Nisêbîn’deki gençler defalarca öneri yaptılar, onu tekrar istediler. Axîn yoldaş Cizîr’e geçtiğinde Serdem arkadaşın düzenlemesi Nisêbîn’e oldu. Çünkü Botan arkadaş şehit düşmüştü. Ama abluka olduğu için kaldı. Düzenlenmesi tartışıldığında HPG kıyametleri kopardı. Cizîr’den çıkmaması gerekiyordu, çünkü Serdem’i YPS’ye istiyorlardı. O kadar hızlı gelişti ki askerlik ve savaşta, vazgeçilmez oldu. “Cizîr’den Serdem çıkarsa Cizîr zorlanır” diyordu arkadaşlar. Dokuz günlük ablukada en fazla saldırılar Nur’a oluyordu ve Serdem Nur mahallesinin sorumlusuydu. Dokuz gün boyunca düşman tek bir adım ilerlemedi. Serdem yoldaş kaçınıcı gün şehit düştü bilmiyorum ama ayağından ağır yaralıydı.”

İşte aynı sofradayız yoldaşım. Güneşin ve ateşin çocuklarının kurduğu sofrada. Cizîr’de, sabahın şafağında, Cizîr’de gecenin en karanlığında, aynı mekânın her zamanında bir aradayız. Nisêbîn’de Botan’ın düştüğü toprağın üstünde, Sur’da Nuda’nın ölümsüzlüğü içtiği yerdeyim. Aynı zamanın her mekândayım. Direnin yoldaşlarım, direnin! Kulağınızı, halkıma seslendiğim sese, yüreğinizi uğrunda toprağa düştüğüm davaya verin.

Ölüm dediğiniz de ne ki

Gözümüzde hainler kadar küçük;

Ve zafere inancımız

Ölümsüzleşen ölümler kadar büyük

İşte aynı sofradayız Sîdar Heval. İlk başladığımız yerde, el sıkıştığımız, devrimi konuştuğumuz alandayım. İlk başladığımız yerde hala ilk sözümleyim Heval. Tüm hücrelerim yek cümle söyler, **“Biz Kazandık!”**

İnanan gözlerin devrime yürümesi ve koşması Serdem şahsında tüm Cizîr topraklarına, sokaklarına yayıldı. İnanıcı, imanın en yüksek

mertebesine kavuşturdu. İnanç, onları yürüttü, koşturttu. İnanç, onları özgür bir ülkenin hayaline kavuşturdu. İnanç, onları savaştırdı ve gözleri kapalı uğurladı. Eee, ne diyordu kelimeleri yürüten ve koşturan Pîran'ın Şehidi;

“Bizden başka başaran olmayacak çünkü biz her biri uğruna kıyametler koparılacak Analardan doğduk. Onların helal sütlerini emdik ve ayaklarımız ülkemizin topraklarına bastı. Artık büyüdük ve dağlarında dünyanın her tarafında gittiğimiz, her yerinde fırtınanın çocukları olduk. Bizi kim ne ile tutabilir? Hangi silah, hangi devlet, hangi iç gerilik bu arzunun önünde durabilir? Duramazlar, çünkü biz hak ediyoruz ve başaracağız.”

Armanç Kerboran

B.M: *“Onun olduğu yerde tek bir yanlış bile olamazdı. Yanlış bir eylem ve pratik olamazdı. Örgüt algısı çok temizdi. Saftı. PKK'yi tüm saflık ve temizliğiyle birleştirmişti. Heval Serdem; PKK'deki saflığın, temizliğin gerçek temsili oldu.”*

F.Z: *“Sur mahallesine geldikten sonra tekrar bir düzenleme yapıldı. Düşmanın Çar Kendal dediğimiz yerden sızma ihtimaline karşı bir grup arkadaşla oraya doğru giderken düşman pususuna düşüp ayaklarından yararlandı, kullanamadı artık ayaklarını. Bodruma yaralı arkadaşların yanına götürüldü. Şehadeti son günlere doğru oldu. Büyük ihtimalle 9-10 Şubat tarihlerinde oldu. Heval Mehmet Tunç'un bulunduğu ikinci bodrumdaydı.”*

G.Ç: *“Düşman sabah erkenden Kerem Otele, Şehit Berxwedan'ın karşısına yerleşmişti. Heval Haşim bizim yanımızda kaldı. Heval Axîn yaralı arkadaşların yanına gitti. Nisêbîn Caddesine düşman daha girememişti. Her koldan, her taraftan düşmana saldırdık. Düşman o gün çok kayıp verdi. Geri çekilme yaptı. Gece on iki civarıydı bodrumdaydık. Heval Xeyrî, Heval Sema'yı getirdi yaralamıştı. Bacağında delik açılmıştı, A-4 mermisi yemişti.”*

F.Z: *“Feride arkadaş ve Mehmet Yavuzer beraber ilk bodrumun yakınında nöbet tuttuklarında havan saldırısı sonucu yaralandılar. Yaraları ağır değildi. Daha çok sivil ve sosyal alan kadrolarının bulunduğu ilk bodrumda şehit düştüler. Rohat Heval vardı Rohat Aktaş, gençlik basınında çalışan bir arkadaştı. O da kolundan yaralanmıştı. İlk bodrumda idiler. Çıkartabiliriz diye düşünüldü, onun için ilk bodrumdalar. Heval Feride orada şehit düştü.”*

YDG-K FERİDE"İN İNTİKAMINI ALDI

B.N: “Heval Rojvan ve Heval Botan’ın çocuklardan oluşan birimleri vardı, istihbarat topluyorlardı. Mahallede ne var ne yok hepsini bilirlerdi. Çocuklar tüm mahalleye hakimdirler. Saf ve zekiler. Gerçekten iyi olmayan şeyleri hissederek ya aynen öyle. Bir gün Halk Evine geldi Heval Baran, yanıma yanaştı, “Başımız sağ olsun” dedi. Anlamadım sonra anlattı. Cizîr’de düşman bir kadın arkadaşın cenazesini sokağın ortasına atmış ve teşhir etmişti. Zaten daha Ekin Wan yoldaşın o halini gördükten sonra nefretimiz, öfkemiz bu zihniyete karşı o kadar artmıştı ki, bir de şimdi başka bir kadın arkadaş. Üstelik bizim tanıdığımız bir kadın arkadaşın olduğunu hiç bilmiyorduk, oysaki hiç farkı yoktu. Sonuçta olan bir Kürt kadını şahsında hepimiz içindi ve bizlere bir mesajdı. O kadın arkadaşın Feride yani Arjîn arkadaş olduğunu hiç bilmiyorduk. Nisêbîn alanında, O kültürde çalışma yürüttüğünde biz de Botan ile orada çalışma yürütüyorduk. Üçümüz birbirimize bağlıydık. Onun şehadetine değil ama onun bedeni sokaklarda olmasına rağmen tanıyamadığımız için kendimizi çok suçladık. İnsan yoldaşını nasıl tanımaz ki, sen onu hep güzel görmüş olsan da o kan içinde, çıplak olsa bile tanır insan yoldaşını. Kokusundan, gözlerinden, ellerinden tanırsın. Şehit düşmeden önce yüreğine bıraktığı histen anlarsın.”

Göz kapaklarımla örteyim seni, bırak sereyim kendimi çıplaklığının üstüne. Ne utan, ne gücen ne de kırıl! Seni direnişinle, güzelliğinle, gülüşünle, duruşunla tanıdı tüm Cizîr çocukları. Başındaki beyaz kefiye ile üstünü örten Kurdistan analarının ağıtıdır senin adın. Tüm kadınların, Kurdistan toprağının ağıtıdır senin adın! Sen yeter ki utanma Feride yoldaş! Bırak zalimlik utansın, kölelik vursun yüzüne tokadı. Bırak alçaklığı diz boyu kabul edenler utansın. Sen direnişe, özgürlüğe verdin hem yüzünü hem yüreğini. Yolun açık olsun Feride yoldaş.

B.N: “Botan Heval çok etkilenmişti. Düşmanın bu kadar alçalacağına mı inanmıyordu yoksa Feride Heval’in şehit düştüğüne mi inanmıyordu bilmiyorum ama intikamı gözlerinden, yüzünden okunuyordu. Gidip gelip, “Onun intikamını ben alacağım” diyordu. Dayanamıyordu. Bir gün Baran, Heval Egîd ve Heval Amed toplanıyorlar bir yerde, Heval Amed nöbet tutuyor, Heval Egîd ile beraber karakolu basıyorlar. Baran (Sterk Botan) Heval, Bisvingi alıp

çatışmaya giriyorlar. Karakolu basıyorlar Heval Egîd ile beraber. Çatışmada yedi polis öldürüp dönüyorlar. Kimsenin haberi olmuyor, kendi birimleriyle beraber gidiyorlar. Düşman onları çembere alıyor, hemen o ara Baran devreye giriyor. O, da cihazla arkadaşlara sesleniyor, düşmanın cihazı dinlediğini biliyor. Cihazda diyor ki, “Kellecileri gönderin yoldaş” diyor, düşman duyunca geri çekiliyor, hâlbuki öyle bir şey de yoktu, düşman korksun diye yapmıştı. Kimse o eylemi kimin yaptığını bilmiyor, tekmil gelince müsaade istedi. Onun birimleri eylemi üstlendi. Kendi kendine, “YDG-K Şehit Feride’ nin intikamını aldı!” dedi. Eylemi onun biriminin yaptığını herkes öğrenmiş oldu. Herkes şaşırmıştı.”

B.M: “Şehit Botan, Şehit Cezmi Arkadaşın (Botan) yeğenidir. O da gençlik kadrosuydu. Aslen Bedlîs’li, İstanbul’da oturuyordu. Zengin bir aileden gelmişti. Gever’de ismi Baran’dı. Gençlikle ilişkisi farklıydı, sanki dayısının yanına gelmiş gibi bakardı. Çünkü dayısı Şehit Botan’da gençlikteydi. Sevilirdi. Dinamik, coşkulu, moralliydi. Bakurê Kurdistan’da inşa çalışmalarına gitti. İlk pratiğiydi. Çok büyük bir performans gösterdi o zaman. Çok güçlü bir zemin açığa çıkarttı Nisêbîn’de, Sêrt’te. Halkla ilişkileri çok iyiydi. Bastırılmış bir kişilik değildi. Güveniyordu kendine. Mevcut yaşadığı ortamı reddederek katılmıştı. Utanıyordu o ortamdan. Kendini tam anlamıyla PKK’ye katmıştı. İnsanın önemine inanan ender yoldaşlardandı. Dilde söyler, pratikte yapmaz olanların tam zıttıydı. Tamamıyla inanıyor ve yapıyordu. Sonuçta alıyordu. Gever’de ilk çatışma başladığında Şehit Botan binlerce insanı peşine taktı ve tutulan mahallelere götürdü. Halk çalışması için Gever’e gitti. İyi bir potansiyel açığa çıkardı ve direnişte şehit düştü.”

DÜŞMANIN TEKNİK GÜCÜNÜN BİR ANLAMI KALMADI

G.Ç: “Hemen ardından Şerker (Faruk) geldi. Elinden yaralanmıştı, kurşun elde kalmıştı, bacağından da yaralanmıştı. Heval Demhat, Heval Haşim, Heval Nalin oradaydı. Heval Fırat’ta oradaydı, yüzünden yara almıştı. Heval Sema’ya pansuman yapmaya çalışıyordum ama karanlıktı. Elime parçalar geliyordu. O ise hala bize moral vermeye çalışıyordu. Küçük bir fener açtım ve pansumanı yaptım. Onlar karşıya geçmek isterken keskin nişancı Sema’yı yaralamıştı.”

T.N: “Cizîr’de dünyanın sayılı ordularından birinin karşısında kırk kişilik güçle bunu yapmak, büyük direnmeyi gerektiriyordu. Dört mahallede de yaşanan buydu. Tarihte hep direnişte olan milletlerin filmi çekilir, üzerine şiirler, şarkılar yazılır. Arkadaşlar, yaşananların filimlerinin çekilmesini, yazıya dökülmesini ve bu şekilde büyük kahramanların, kahramanlıkların ölümsüzleşmesini istediler. Tanınmak ve anlatılmak, ölümsüzleşmek istediler. Ne kadar anlatsam da kelimeler yetersiz kalıyor.”

G.Ç: “Heval Nuda geldi, Heval Faruk’u yerde görünce gülerek, “Sen de mi imansız” dedi. Heval Sema’nın kanaması durmuyordu. Heval Nuda, Heval Sema’nın başında beklememi söyledi. İnliyordu ama hep arkadaşları soruyordu, gülüyordu. Heval Haşim, Heval Faruk’un diğer arkadaşların yanına götürmemizi söyledi. Heval Faruk, iyi olduğunu ve birkaç günde kendine geleceğini söyledi, ısrar etti. Heval Faruk, gerçekten hep öndeydi. Söylediği yer, Cudî ve Sur noktası arasındaydı. Sağlam bir yerdi. Sonradan ikinci bodrum olarak geçti. Heval Serhad ile sabah oradan çıkacakken keşif geldi ve üstümüzden gitmediği için görüntü aldı. Heval Nuda’ya seslendik. O da yanına gitmemizi söyledi. Biz duvarlardan açılan tünelden geçe geçe gittik. O zaman bıraktığımız yer top atışına tutuldu. Heval Nuda, tek tek gideceğimizi söyledikten sonra, ilk önce o gitti. O, hep yoldaşlarının en önündeydi. Heval Laleş (Hülya Aksoy) geldi. Ağlayarak geldi. Bir arkadaşına bir şey olmuştu.”

T.N: “Bu direnme düşmana diz çöktürdü. Erdoğan’ın, “Ya baş egeceksiniz ya da baş vereceksiniz” deyimi aslında kendileri için geçerli oldu. Düşman, “Cizîr’i düşürdük” diyemedi. Cizîr’de yaşayan her yoldaşın ruhu yaşatılmalıdır çünkü her biri direniş kalesiydi. Her bir ruh, düşmana diz çöktürdü, düşmanı bir kez daha yenilgiye uğrattı.”

G.Ç: “Heval Hasan şehit düşmüştü. Hep camide uyuyordu, biz “uyuma” desekte, “güvenlidir” der ve uyurdu. O kadar cesaretliydi ki, tek başına o mayınların üzerine gider, yerleştirir, gelirdi. Kontrol ederdi. İnatçı ve fedakardı. Keskin nişancı vurdu onu.”

F.Z: “Özellikle otuz beşinci, kırkinci günlerden sonra savaş değişik bir hal aldı. En son bir tank vardı o imha edildiğinde düşman çıldırdı, halka çağrılarda bulunuyordu, “Çıkmazsanız kimyasal atarız” diyordu. Bu endişe ve kaygıyla yaşayan halkın neredeyse yüzde sekseni, doksanı boşalttı.”

T.N: “Bu savaş yüz yılın intikamıydı, tarihsel bir intikamdı. Bunun farkında olan arkadaşlar sonuna kadar direndiler. Heval Fırat bunun bilinciyle hareket eden bir yoldaşı. Heval Fırat Cizîr’de düşmanın en çok korktuğı arkadaşlardan biriydi. Wan’lıydı sanırım. İntikam duygusu en fazla olan arkadaştı. Bu tecavüzcü orduya öfkesi çok büyüktü. Heval Fırat bunun bilincindeydi. Her seferinde bunu yapıyor, direniyor, düşmana kök söktürüyordu. Düşmanın bunun karşında hiçbir teknik gücünün anlamı kalmıyordu. Düşman da bunun farkındaydı onun olduğı yerleri vurmaya çalışıyordu. Düşman başarısız oluyordu.”

G.Ç: “Düşman artık Şehit Berxwedan noktasına kadar gelmişti. Nur’dan geri çekilen arkadaşlarla beraber bir eve geçtik. Heval Çavreş (Sinan) pusuya giderken parça alıyor ve şehit düşüyor. Heval Nuda geldi, düzenleme yaptı ve herkesi yeni evlere dağıttı.”

F.Z: “Düşman mahalleler arası bağlantıyı koparmaya çalışıyordu. Hezex, Yafes mahalleleri ile bağlantı kopartmak istiyorlardı. Giderek barikatların çoğunu yıktılar. Caddeyi denetime aldılar. YPS’ye gelen, “Direniş uzatın, takviye gelir” notu vardı. Arkadaşların gelecekleri konusunda nettik. Bir mahalleye bile yetecek kadar cephane kalmamıştı. Nur’u bıraktık. Düşman, Nur mahallesine giremedi, cephane bitti. Arkadaşların hepsi alana dağıldı.”

T.N: “Heval Fırat, düşmanın Onu şehit etmesini kabul etmedi ve şehadetini kendi eliyle gerçekleştirdi. Düşman onun şehadetini arzuluyordu fakat bu şekilde düşmana diz çöktürdü. Vahşilikleri ne kadar korktuklarının göstergesiydi. Cizîra Botan’da bu gösterildi. Heval Fırat bunu yapmıştı. Düşmanın kirli postallarıyla Cizîr’e girmesine izin vermemiş ve bunu eylemlerinde de göstermişti. Düşmanı gördüğü yerde imha etmeyi amaçlamıştı ve bunu yapıyordu da. Bir eyleminde düşman Cudî mahallesinde yukardan aşağıya gelmek isterken tutulu olmayan alanlarımızdan birinde bir eve girmişti ve ev kuşatılmıştı. Düşman habersizdi. Ama Heval Fırat’ın tam da beklediğı andı.”

G.Ç: “Biz başka mevziye geçecektik. Heval Haşim yanımızdan geçti. Sırtında Heval Sema vardı, Heval Egîd’in sırtında da Heval Faruk vardı. Heval Faruk bağıırıyordu, “Berxwedan Jiyane” diye. Yanımızdan geçtiler ve bir daha da göremedik.”

T.N: “Düşmana ilk kurşunu da sıkan Heval Fırat olmuştu. Ağır silahlarla evi vurmıştık. Bu eylemi savaş içinde hep konuşulmuştu. Düşmanı daha büyük vurmanın planını yapıyordu. Bu eylemde

düşmanın oradaki bütün gücü imha oldu ve düşman hiçbir şekilde takviye yapamamış, biz geri çekilene kadar da gelememişlerdi. Heval Fırat tam bir eylemci ruhunu taşıyan bir yoldaştı.”

DİRENİŞİN 81. GÜNÜNDE UNUTULMAYAN ŞEHADETLER

H.D: *Sur'da ellinci güne kadar Analar yemek yapıyordu. Her mevzi gider yemeğini alır ve gelirdi. Gün geçtikçe saldırı ve katliamlar geliştiği ve de deşifre olduklarından dolayı fazla gidilemedi, herkes kendi mevzisinde kendine yemek yapıyordu. Ellinci güne doğru Şehit Berîvan (Mizgîn Koçerîn) ile aynı mevzide duruyorduk. Şehit Nuda oranın cephe komutanıydı. İki hatta bölündük. Ben ve Şehit Berîvan o mevziye bakıyorduk. Heval Raman'da bazen yanımıza gelirdi. Tartışılar, konuşurlardı. Şehit Berîvan'ın (Mizgîn Koçerîn) Sur'daki ismi Karnascıydı. O da gençlik kadrosuydu. Karnas silahıyla gezerdi. On, on beşinci günde gördüm. O zaman çok sessizdi, fazla konuşacak bir zamanımız olmadı. Daha sonra elli ikinci günlerde gördüm, yan yana geldik. Hastaneye yakın hattın sorumlusuyduk, Karadeniz'in üst tarafları. Üç gün orada beraberdik ama doyamadım onun o yoldaşlığına, emeğine, sevgisine, mütevaziliğine. Zerre kadar bir korkusu yoktu, cesaretliydi. Tünelde gidiyorduk, sen onun önüne geçemiyordun, kabul etmiyordu her zaman kendisi önden gitmek istiyordu, o kadar fedakâr bir yoldaştı. Gerçek anlamıyla bir yoldaşlık çizgisiydi. Daha sonra ben Kilise tarafına geçtim, üç gün yan yana durduk, o üç gün sanki üç yıldır beraber yaşamışız gibi bir hissiyat verdi bana. Bu hissiyat Heval Berîvan'ın yoldaşlığından kaynaklanıyordu. Gerçek ismi Asya Taşçı idi. Sêrt"liydi. Botan kadının duruşuna sahipti.”*

Sur Günlüğünde Heval Mizgîn Koçer:

“Yoldaşların yoldaşı Berîvan (Mizgîn Asya Taşçı) yoldaş peki ya sana ne demeli? Militanca duruşunu, düşmana olan öfkeni nasıl anlatmalı. Sürekli, her zorluğa karşı dimdik durup mücadele etmeni nasıl unuturuz ki? Direnişin 81. günü (20 Şubat) gidişinizin unutulmayacak tarihidir.”

H.D: *“Oraya düşman saldırı tarzı nasıl oldu, mesela orada tank tekrar hatları bölmeye çalıştı. Yayan geldiler bu sefer. Piyade geliyorlardı. Bir bomba sonucu yaralandım ve hastaneye götürdü arkadaşlar beni. Haber geldi, “Heval Nuda mayına bastı.” dediler. Heval Raman'ı hastaneye getirdiler, sedyede o kadar ağlıyordu ki*

şşırmış ona bakıyordum. Kendi kendime konuşuyordum, “Heval Raman gibi güçlü biri neden ağlasın” diyordum, düşmanı onun yanında düşünmek ya da korkmak insanın aklına gelmez, onun korktuğunu düşünmek onun duruşuna hakaretti. Ana dedi ki, “Bir şeyin yok gidebilirsin.” Ben hemen Heval Raman’ın yanına gittim. Nedenini sordum. Heval Raman dedi ki, “Ben kendim için ağlamıyorum mevzi boş kaldı diye ağlıyorum.” O çok güçlüydü. Ağlıyorsa vardır bir şey muhakkak diyordum. Sonradan öğrendim, Heval Nuda şehit düştüğü için ağlıyordu. Şehadetler artık üst üste geliyordu. Birkaç saat sonra da Kilisede Piling Arkadaş şehit düştü.

Kurşunlu’da Heval Hogir duruyordu. Kırk dokuz gün boyunca Heval Hogir orada direndi. Kurşunlu düşmedi. Biz ne zaman yanına gitsek ya da o gelse, gülüyordu, “Kurşunlu kurşunlu olalı böyle direniş görmedi arada” diyordu. Yoğurt Pazarı mevzisi düştü o dönem. Heval Hogir’da çembere alınır diye onu çektiler oradan. Sürekli sinirleniyordu, “Düşmedi, düşmedi bu cacık pazarı yüzünden düştü” diyordu. Arkadaşlar ona çok güveniyorlardı. Düşmanın ilk saldırdığı mevziler Kurşunlu ve Sağlık Ocağıydı. Kurşunlu’da öyle bir direniş gösterildi ki Heval Hogir şahsında herkes hayran kaldı. Geçit vermiyordu, arkadaşlar rahatı. “Heval Hogir orada” diyorlardı. Herkes, “Kurşunlu’da sırtımız sağlam, hiç düşmez” diyorlardı ve O, bunu pratiğıyle gösterdi. O, Sur un kalelerine ismini pratiğıyle yazdırdı. Elli sekiz arkadaş şehit düştü. Bunların çoğı da bilinmiyor. Ne bir sicil ne bir görüntü var. Adı çıkan kahramanlar da var o kahramanlardan biri de Hogir Amed’tir. Mayınını kendisi yapardı. Heval Amed genellikle mayın yapıp getirirdi arkadaşlara ya da döşerdi bir yerlere. Ama Heval Hogir, kendisi kendi mayınını yapıyordu ve istediğı alanda kullanıyordu. Kiliseye geldiğı zaman ilk önce cephaneye bakıyordu. Dışarıya çıkacağımız zaman beni çağırırdı, “Gel, sana bir Kleş vereceğim. Bunu koru” dedi. Sonuç alıcı eylemler yapıyordu. Kiliseye geldi. Ben ve Heval Cahit yan yanaydık, Kilisede arka taraftan ses geldi. Biz düşman sandık. Mayın patlattılar kilisede, “Ne yapıyorsunuz Heval Hogir?” dedim. “Biraz işimiz var” dedi ve “Yarın sabah gel uyandır düzenlemem buraya oldu” dedi. Tünel açmak için mayın kullanmışlardı. Hiç dinlenmiyordu. Çok az uyuyordu. Uyuduğı zaman, “Aman hiç ses çıkmasın, gürültü olmasın” diye hiç hareket etmeden başucunda bekliyordum. Diğer mevzilerde birkaç saatliğine de olsa biraz dinlenme vakti vardı ama Kurşunlu mevzisinde öyle bir şey yoktu. Düşman aralıksız

saldırıyordu. Kurşunluda durduğu zaman sabahtan akşama kadar savaşırdı. Kilisede durduğumuz zaman düşmanın yönelimi oraya oldu, duyum mu aldı tünel var diye, yoksa Hogir arkadaş orada diye mi tam bilmiyorum. Zaten orada beş-altı gün durduktan sonra şehit düştü.”

**ERKEK ARKADAŞLARLA KADIN
ARKADAŞLAR ARASINDAKİ
TEK DİDİŞME;
PERDELEMELERİN ESTETİK OLUP OLMAMASIYDI**

B.N: “Gever’de belli bir hazırlık süreci vardı. Akşam meşaleleri yürüyüşler yapıyorduk. Gençlik basınından Osman ya da Yusuf arkadaşlar vardı, onlar gelirdi çekimler için ve akşam da nöbet tutarlardı. Akşam meşaleli yürüyüşler yapardık, Orman’da toplanıp şehitlerin sinevizyonlarını izletirdik. Her gün yeni bir intikamla hareket edecektik. Çatışmalar başladı. Gever’de Güngören’de tank imha edilince daha çok güvendik kendimize, daha çok yoğunlaştık. Heval Rûbar Nisêbîn’li bir arkadaştı, sabotajcıydı. Hamlenin başından sonuna kadar kaldı. Rojevin’le beraber bir yere gidiyorlar mayın yapmaya, onlar mayın yaparken düşman basıyor. Saldırıyor oraya. Onlar da mayını hemen karın altına koyup düşman yaklaşınca patlatıyorlar. Öyle kurtuluyorlar. Heval Baz vardı, Zagroscuydu. Çok bağlıydı silahına, onunla oturur, onunla yatıp kalkardı. Nerdeyse yemek yerken bile Zagros’u yanına alıyordu ve öyle yemek yiyordu. “Wan’da şehit düşen on iki yoldaşın intikamını alacağım” diyordu. Onları tanıımıyordu ama onlara bağlılığı vardı. Bezlerden on iki rakamını yapıp silahına bağlamıştı. Hep her mermi sıkıldığında, on iki rakamına bakıp, “yetmedi” diyordu. Basına bağlılığı vardı. Seviyordu. Arkadaşlar çekim için geldiklerinde eline kamerayı, fotoğraf makinasını alıp oynuyordu, çekiyordu. Ama silahı daha çok seviyordu.

Artık tamamıyla mevzilerde kalıyorduk, çünkü düşman gelecekti. “Düşman gelsin de, ısınalım” diyorduk. Sabah saat sekiz, dokuza kadar kalıyorduk. Zorluydu, acısı vardı ancak irade kırmaya hiçbir şeyin gücü yetmezdi. Düşman gece gelir, bir-iki sıkır sonra geri giderdi. YPS ilan edilecekti. Aslında o ekranda görünen beyaz elbiseleri, kar ve kıştır diye Gever’de, deşifre olmayalım diye yaptırmıştık. Her sokak başında bir mayın vardı, perdelemeler de

bitmişti. Genel komutanlıktan gelen karar öyleydi, bu elbiseleri kullanacağız diye. Az kişi ile ilan etmeyi düşünüyorduk, düşman da ona göre tedbir alıyordu ve o elbiseler deşifre olacaktı. Karara karşı çıkan tek kişi Yılmaz Kurdo idi. Sonradan büyük bir eylem yapıp ilan edeceğimiz dedikse de gizli bir şekilde toplanılıp ilan edildi, tören yapıldı. O tören ile birçok şey deşifre edildi. Doksan sekiz kişi ile tören yapıldı. Çekime müsaade yoktu çünkü TV'ye verilmeyecekti. Çekim olmasın diyordu arkadaşlar. Karşı pencereden çekilmiş video kayıtları bulundu, turist olduğunu iddia eden bir kadın çekiyor ve medyaya veriyor. Kadını soruşturmaya aldık, Avrupa'dan geldiğini söyledi, ilgisini de çekmiş, Youtube verildi. Gençlik olarak ne kadar tutuklanmasından yana olsak ta arkadaşlar gerek yok deyince bırakıldı ve sonradan eğitilmiş bir ajan olduğunu söylediler, öyle duyduk zaten. YPS-JIN'da hazırlıklarını yapıyordu, alanın her yerinde genç kadınlar vardı, toplayıp, düzenliyorlardı yaşamı. Onun için YPS-JIN'ı ilan etmek zor olamazdı. Erkek arkadaşlarla, kadın arkadaşlar arasında çıkan tek didişme perdeleri beğenmeyip yeniden yapıyorlardı. Erkek arkadaşlar perdeleri asardı, kadın arkadaşlar perdeleri beğenmez tekrar bağlarlardı. Yirmi sekiz kadın arkadaşla YPS-JIN ilanı yapıldı. Orman Mahallesinde ilan edildi. Heval Bêrîtan ve Heval Îslam konuşma yaptı. Heval Bêrîtan ve Heval Viyan (Rûken) vardı. Normalde o boyutta yapılmaması gerekirdi.

Herkesin eli, ayağı tüneldeydi, tahtalama sistemi yaptık, su akmasın diye naylon koyacaktık. Aslında bunun hepsi gizli çalışmalardı. Ancak sonradan hepsi deşifre oldu. Sokağa çıkma yasağı ilan edilecekti, çünkü YPS ve YPS-JIN ilanı yapılmıştı. Düşman saldırmadan bizim saldırmamız gerekirdi. Tünel bitmişti. Şimdi diyorum ki acaba bu kelimeler o sürece layık mıdır diye düşünüyorum. Tünel bittiğinde, başında karanlık çökene kadar halay çekmiştik. Tünelin bitmesi ve tünelin olması bizim için çok anlamlıydı. YPS'nin ilanından sonra düşman aynı beyaz elbiseleri alıp, operasyon yaptı Esentepe'ye. Bizim taktikimizle sızarak geldi. Oranın yarısını tutmuştuk, düşman oradaki Halk Evine saldırdı, arkadan gelmişti. Bizim tekniğimizi bize karşı kullandılar. Yerel bir birim şehit oldu. İsmi Fedakâr'dı. O elbiselerle sızma yaptılar. O süreçte herkes çok öfkeliydi, Esentepe ayaklanmıştı. Halk, yaralıları ve şehitler görünce ayaklandı. Birkaç gün sonra Heval Piling, Orman Mahallesinde mayını denerken elinde patlatmış ve dört parmağı kopmuştu. Gever'li idi. Heval Newal'in abisiydi. Belli bir süre sonra tekrar alana

geldi. Bir kepçeye el koymuşlardı, mevzinin önüne barikat ve onun önüne de mayın konulacaktı. Heval Deniz, “beraber yapalım” demiş ancak Heval Piling bir şey olur tehlikesiyle, “hayır” diyor. Biz onun yanına gittik. Öyle onu üzgün göreceğimizi zannederken o kadar moralliydi ki hatta o bize moral veriyordu. Senin için ne yapalım demeye gitmiştik güya, biz daha sormadan o kendisi, “dört parmağım yok, gençlikteki arkadaşların her biri bir parmağını verse benim tam bir elim olmuş olacak ama sizin her birinizin bir parmağı eksik olacak” dedi. O, gerçek bir militandı. Elini kaybetmiş olmasına rağmen hiçbir şekilde işinden vazgeçmedi. Bu moral hiçbir ordu da, devlette yok, sadece Önderlik militanlarında var. Bu moral, bizi savaştırıyordu. Bu moral, yoldaşlık ilişkilerimizi arttırıyordu. Hatta diyebilirim ki düşman karşısında savaştıkça daha çok moral alıyorsun ve bu moralde ayakta kalıyorsun.”

HEDEFLERİ BANA SÖYLEYİN, BEN VURACAĞIM!

H.D: “O savaşı ve duruşuyla tanındı. Örgütlülüğüyle tanındı. Sürekli, “Örgüt benim, Heval Cemal ve Heval Cumadır” diyordu. “Bir sorunuz varsa benim yanıma gelin. Heval Cemal Güney Ordular Komutanıdır, ben de Kuzey Ordular Komutanıyım” diyordu. Kimse onun önünden tünelde gidemezdi, “Tünelden ilk giden kurşunu ilk yiyendir” derdi. Gerçek anlamda örgütlülüğünü, örgütü her yere taşıyordu. Sen onun yanında eksiklik yapamazdın, ölçüler ve ilkeler onda netti, hemen müdahale ederdi, istersen savaşın bodrumunda ol, istersen cephede, istersen birkaç dakika sonra şehit düş, yine de müsaade etmezdi. Fark etmiyordu, çekinmezdi ve eleştirirdi. Seninle tartışırdı. O, şehit düştükten sonra büyük bir kırgınlık yaşandı. “Heval Hogir gibi biri de mi şehit düşecekti” diyorduk. O kadar arkadaş şehit düştü. Savaşın yoğunluğundan şehadetlere üzüleliyordun, acısını yaşayamıyordun ancak onun şehadeti o sıcak savaşta bile hissedildi ve acıttı. Onun şehadet haberi geldiğinde Şehit Çiyager, Yoğurt Pazarı mevzisindeydi. M-16 silahını alnına dayadı, iki eliyle sıkıca sardı ve saatlerce ağladı. Oysa hiçbir yoldaşın şehadetinde kimse bu kadar etkilenmedi, onun şehadeti farklıydı. Herkes için böyleydi.”

Bir öfke dolu bakışlarına baktım bir de seni destanların kahramanı yapan Sur'un kalelerine... Yiğitliğini yazdığının kaleye sürdüm yüzümü. Durduk selama ardından direnişin kalesine akan onlarca

genci. İntkama bürünenleri, direnişini yaymaya gönüllü onlarca genci. Seni anlatan diller duruşundan söz ederken gözlerimde takılı kaldı, yürüdü bakışların. Öfkeni öfkem yaptım, intikamını mücadeleleme verdim, seni taşıdık teslimiyetin kahpeliğini Sur'a sürenlerin mermisine, *"Vur ulan, teslim olacaksak vur alnımızın orta yerinden!"*

Senin savaşını anlatınca donuklaşan gözlere seni sürmek istedikçe can buluyordu anlatan. Senin savaşçılığına, militanlığına ve yoldaşlığına yemin edenler, intikamının nöbetindeler şimdi. Bir yiğit oturuyor şimdi mevzide, elleriyle sarmış silahının bedenini, elleri yumruk yumruk namlunun üstünde alnına dayamış. Bir yiğit intikamını yazdı alnına, bir yiğit kabul etmedi gidişini. Gidişin, yolun yarısında, savaşın yoğunluğunda acıtmış yüreğini bir kahramanın. Herkes Ondan söz ederken, O'da Senin direnişine, duruşuna selama durmuştu. Senin duruşunu anlatınca yoldaşlığa açılıyordu yürekler. Ve ayrılışını hissettiriyordu dinleyen kulaklara. Görmeyen gözler bile kiblesine dönüyordu Senin adına. Gözleri her daldığında Senin adını andı, her zorlandığında Senin yeminini hatırladı, her teslimiyette Senin direnişçiliğini anlattı. Sana selama durmuş bir savaşçı, Sana selama durmuş bir direnişçi, Seni selamlıyor şimdi yirmili yüreklerin heyecanı. Kuzgunlar dolanınca Sur'un bedenine, Senin adın oluyordu, zalimin yüzüne vurulan. Seni anlatıyordu yoldaşın, *"Heval Hogir Amed"* diyor ve tekrar anlatıyor Sur'un ölümsüz direnişini, tekrar anlatıyordu Amed'in Hogirını...

B.M: *"Faruk Kaçman, Heval Hogir Amed; Sur günlüğünde "General Maksimus" diye geçiyor. O, öyle tanımlanırdı. Katılım çalışmalarına baktı, sonra Rojava'da çalıştı, sonra 2015 baharda Amed'e geçti. Amed eyalette kaldı ve Ekim ayında Sur Komutanlığına gitti. Onun direnişçiliğine herkes hayran kalmıştı. Kırk beş gün boyunca Kurşunlu Camiyi tuttu. En yoğun çatışmaların olduğu yerdi. O, en ön cepheye yer alıyordu. O kadar parça almıştı ki vücudu o kendi kendine parçaları çıkartıyordu, hiç hastaneye gitmedi. Bir generalin özelliklerini taşıyordu."*

Sur'un Destanında Heval Hogir Anasına Yazılanlardan:

"Kurşunlu denildi mi sen anılırdın, sırtımız sağlamdır derdik. Sen neredeyse orada düşman ilerleyemezdi. Bunun için Katolik Kilisesinin savunmasını yapmanı istedik, hani Sen de yazmıştın ya, "Neymiş efendim tünel varmış ta 30 km. gidiyormuş..." İşte umutlarımızın savunuculuğunu sen yapacaktın. Kuzey Karargâh

Komutanı General Maksimus bizleri bırakıp gitmen için henüz erkendi. Gittin ve yasını tutacak zamanımız yok, düşman kalleşçe saldırıyor ve kendimizi savunmamız için daha çok çalışmamız gerekli. Ama merak etme kısa zamanda yanında olacağız. Bu, umudumuzu yitirdiğimiz anlamına gelmez, bu gerçekçi yaklaştığımızdandır. Muhteşem sonun son demlerinde daha fazla yanımızda kalman gerekiyordu. Ama acele ettin. Esprilerini, hoş sohbetini, moralli katılımını kendimize örnek alacağımızı bilmelisin Hogir (Mustafa) yoldaş. Ne yazık ki seni uzun uzun yazacak, anlatacak zamanımız yok. İçimizi en çok acıtan da budur. Tüm yönlerinle seni yazmak, günlerce durmadan herkese anlatmak isterdik. Ama neylersin ki dört bir yanımız puşt zulası ve durmadan yaklaşımakta.”

H.D: “Hep düşmanı arıyordu o sokaklarda, “Hedefleri bana söyleyin, ben vuracağım” diyordu. Onun için düşmanın damda ya da sokakta, evde olmasının önemi yoktu. Bir gün onun Anasını göreceğim ve “Senin oğlun bir kahramandı” diyeceğim diyordum sürekli, o zaman Anasının vefat ettiğini biliyordum.”

BU YOLDAŞLARIMIZIN DEĞİL, DEVRİMİN PARÇALARIDIR!

B.N: “Gever’de şehadetler yaşanmaya başlandı, daha abluka başlamamıştı da. sonraki günlerde de Heval Piling bu sefer Heval Deniz ile beraber gidiyorlar mayını çıkartmaya. Her iki arkadaş Halk Evine gidiyor. Heval Deniz ve Heval Piling sabaha doğru mayını çıkartmaya çalışırken mayın onlarda pathiyor. Heval Elişêr ve ben hemen gittik, Orman Mahallesiine gittik, caddenin her tarafında kan damlaları vardı. Gitmek istemiyorsun aslında. Patlama sesini duyduk ama biliyorsun bir şey olmuş, gidip görmek istemiyorsun. Bir şey olmuş, şehit düşmüşler biliyorsun. Aha az önce yanındalardı, şimdi gidip onların yarım kalan umutlarını ve hayallerini toplamak düşüyor sana. Gideceksin ve toplayacaksın diyor sana vicdanın. İntikam doluyorsun. Muhakkak intikam alınmalıdır diyorsun. Gittik. Heval Piling ve Heval Deniz şehit düşmüşlerdi. Sen üç-dört saat önce onlarla tartışıyorsun, birkaç-saat sonra şehadet haberleri geliyor, çok tarifsiz bir duygu. Halk moralsiz olmasın diye yoldaşlarımızın parçalarını taşıdık, ceplerimize koyduk. Acını yaşayamıyorsun. Heval Ekin çok soğukkanlılıkla, büyük bir güçle topluyordu yoldaşlarını, “Eğer bu parçalardan tek bir parça yerde kalırsa devrimin bir

parçası ve örgütümüzün parçaları yerde kalır” diyordu. Avuçlamıştı hepsini. Hepsini topladık. Onlar için bir mezar kazamadık, sadece küçük bir çukur kazdık ve parçaları oraya koyduk. Halk toplandı. Düşman halkı sindirmeye, korkutmaya ve bize karşı kıskırtmaya çalışıyordu. Arkadaşlar o gece her yere eylem yaptılar. Önderlik der ki, “Damla damla kanınızı vermelisiniz.” O zaman Önderliğin ne anlamda, neyi, niçin söylediğini anlıyorduk. Gerçekten kişi savaşın en yoğun zamanında yüreğini ve beynini Önderliğe dönmelidir, ancak öyle kazanabileceğini düşünüyorsun. Nitekim öyledir de. Tören yaptık onlar için ve Şehit Piling’in ailesi ona layık bir duruş sergiledi. Aileler bize çok güç verdi, “intikam” diyorlardı. Heval Newal onun kardeşiymiş. Ona Şehit Piling’in şehadetini söylediğimizde, “Bana onun silahını verin” dedi. Niçin savaştığını, kime karşı, neye karşı varlığını koruduğunun bilincine varmıştı. Şehit Deniz bizim için çok farklıydı, farklılığına bir isim getiremiyorduk. Sanki bir anda Halk Evine girecek ve “Torba var mı yoldaş” diyecek gibiydi. “Gençlik bana bir şeyler lazım” derdi. Heval Rojevin eylemleri ve direnişiyle onlara cevap oldu ve intikamlarını aldı. Gerçekten kanları yerde kalmadı ve kalmayacak.

Heval Arin özgün birimin sorumlusu oldu. Yoldaşlık o savaşta çok farklıydı, hiçbir şey gibi değildir. Seni sonuna kadar götüren de yoldaşlıktır. Bazı şeyler kelimelere sığmaz, işte bu da öyle bir şeydir. Bir isyan ve kızgınlık vardı. Sokağa çıkma yasağı başlayacaktı artık. Heval Berfin vardı, silahını temizlerken yanlışlıkla kolundan yaralandı. Yarıda kalan hazırlıklar vardı, lojistik vardı, perdeleme ve çaydanlıklardan hazırladığımız mayınlar vardı. Düzenlemeler yapıldı, çok genç yaştaki arkadaşlar alandan çıkartıldı, bazı arkadaşlar köylere gönderildi. Amed Heval’in düzenlemesi Cumhuriyet Mahallesi’ne, Fedakar Heval Esentepe’de idi O da Orman’a düzenlendi. Botan Heval Orman’a düzenlendi. Heval Rûken rahatsızlıklarından kaynaklı alandan çıkartılacaktı. Artık Heval Sefkan ve Heval Rûken vedalaştılar. Hangi kelimelerle anlatılır daha çözemedim. Yani nasıl anlatırsam ki hakkını versem diyorum. Heval Sefkan sabah gitti. Rûken arkadaş ile biraz duygusallaştılar. Çünkü sürecin başından beri sürekli beraberce çalışmışlardı. İkisi de Geverleşmişti. Zaten Rûken Hevale, “Rûken Gever” diyorlardı. Fiziki olarak rahatsızlığı vardı ancak dinlenmiyordu. Ayakları hareketsiz kalıyordu, doktor da yoktu, gittikçe kilo verdi ve en son daha abluka başlamadan çıkarttık alandan. Halk onları böyle kabul

ediyordu. Gever’de Sefkan arkadaşın bir isteğine kimse “hayır” demezdi. O gittikten sonra halk çok soruyordu onu. Rûken Heval alandan çıkartıldı. İki üç gün kalmıştı yasağın başlamasına. On altı, on yedi yaşındaki çoğu genç arkadaş alandan çıkarttık. Televizyondan sokağa çıkma yasağını duyduk ve hemen zilgit çekerek sokağa çıktık, bizden önce de arkadaşlar duymuş ve hemen hazırlık için dışarı çıkmışlardı. Güngören Mahallesi’nde; Heval Mezra, Heval Devran, Cudî, Mordem, Amed ve Serhat’lı Azad vardı. Orman mahallesi’nde; Heval Serhildan, Heval Rojvan, Heval Şoreş, Heval Botan ve Heval Ayten vardı. Mevzilerin olduğu yerlere çaydanlıkları koyuyorduk, erzakı taşıyorduk. Yol başlarında mevziler vardı.”

GENÇLİK TARİHİNDE İLK DEFA KERBORAN’A O GİTTİ

F.Z: “Cizîr’de biz başka yere gidecekken öndeki arkadaş yolu şaşırdı, çünkü tüm evler yıkılmıştı, pencereler, kapılar, buzdolapları, bir sürü şey iç içe. Ben öne geçtim ve devam ettim. Evin ön cephesi yoktu, bir baktık sağda, solda ve önde düşmanın askeri karargâhı var. Yüreğimiz çarpsa da gittik. “Bir şey yoksa sizde gelin” dedik. O hatta düşman sürekli suikast yapıyordu. Ha vurulduk, ha vurulacağız derken sağı solu takip ediyorduk. Uzaktan Kobra sesi geldi, termal de aktifti. Ama mecburduk o yolu geçmeye. Ben sonradan anladım, düşman bizi görüntüye almıştı, pusu halindeydi. Düşman ben kafamı çıkarır çıkartmaz görüntümü almış. Ben öndeyim, Heval Harun arkamda, dört arkadaş vardı. Tam yola girdik, iki üç adım atar atmaz Kobra her yere vurdu. Arkamda kimse kalmadı.”

G.Ç: “Heval Haşim”i (Harun Bagok) bir daha görmedim. Ama Heval Egîd, arkadaş hastaneye bıraktıktan sonra dönüyor, o arada keskin nişancı Heval Egîd’i vurdu. Cenazesini alamadık. Zaten artık cenazeleri alamıyorduk. Top atışları yoğundu, yanımızda ailesinden çok şehit verenler vardı. Onları çıkartmak istiyorduk ama imkân olmuyordu.”

B.M: “Egîd arkadaş Nisêbîn’liydi. Nisêbîn’li olduğundan kaynaklı her yeri tanıyordu. Çok etkili oldu direnişte. Kobanê sürecinde katıldı. Kerboran tutulacağı zaman gitti. Gençlik tarihinde ilk defa Kerboran’a düzenleme yapıldı ve ilk giden Şehit Egîd’tir. Orada alan tutmalarda yer aldı. Ciddi bir gelişme oldu ancak geri çekilme olunca

O da geri çekildi. Yürüyerek geri çekiliyor, Nisêbîn'e gidiyor. Sonra Hezex'e gidecekken Cizîr'e gitti ve orada şehit düştü."

F.Z: *"Arkama baktım, ses geldi, "Bijî Serok APO, Bijî Serok APO!" diye sloganlar atılıyordu. Heval Harun'un sesiydi, yaralanmıştı. Heval Harun Bagok'un oradaki adı Haşim idi. Onun temel özelliği, derler ya dersini çalışıp gelmişti. O da öyleydi. Örgütün verdiği perspektifi derinliğine anlamıştı. Devrimin, devrimciliğin ortaklaşmayla yapılacağının inancındaydı. Örgütsel uyumun gerekliliğini vurgulayan davranış ve yaklaşımları belirgindi. Yapılan çalışmayı gençliğe ya da başka bir yere, bir çalışma alanına mal eden parçalayıcı bir tarzı yoktu. Örgüt gibi düşünüyordu, örgütün birlik olduğunu biliyordu, bir alan çalışması olarak ele alıyordu. Bazı arkadaşların yaklaşımında bu oluyordu ancak Harun Heval'de kapsayıcı, ilkeli bir duruş vardı. Tüm çalışmanın beraber yürütülmesinden yanaydı. Çünkü devrim gerçekten ortaklaşma ile mümkündü. Tüm güçlerin ortaklaşması ile. Devrimci Halk Savaşı perspektifi ile donanıp gelmişti."*

DİRENİŞİNİ TÜM DÜNYA İZLEDİ

B.M: *"Cizîr'de bulunan başka bir yoldaşa Harun Bagok idi. Gerçekten bahsedilmesi gereken, bu görkemli tarihte layıkıyla yer alması gereken bir arkadaşdır. Heval Harun'un duruşu, ideolojik duruşu, askeri duruşu, onun arkadaşları motive edişi tüm Cizîr'de etki bıraktı. Amed'de bir eylem sırasında yakalandı. Bir eylemde yakalandı. 2014 yazında cezaevindeydi. Kobanê ve Şengal sürecinde cezaevindeydi. 2014'ün kışında çıktı. Kendini yiyip bitirmişti. Bu süreçte mücadele içerisinde olamamak onu kahır etmişti. Çıkar çıkmaz, "Beni Kobanê'ye gönderin." dedi. "Kobanê yok şimdi Kuzey'de hamle başlatacağız" dedik. Wan'a gitti. 24 Temmuz'da Wan'da idi. O süreçte Wan'da alan tutma denemeleri oldu ancak hem Wan'ın yapısı hem de hazırlıksız olması başlamamasına neden oldu. Ajanlaştırma faaliyeti çoktu. En son YPS'nin kuruluşu içerisinde bir sürü tartışma yürütülüyordu. "Biz devrim sürecindeyiz ne hukuku ne ismi neyi tartışıyorsunuz, neyi niçin tartışıyorsunuz, önemli olan düşmana karşı savaşmak değil mi?" diyordu."*

F.Z: “Heval Harun devrimci mantıkla hareket ediyordu. Devrimci ile eylemciyi ayırmak gerek. Bazıları devrimcidir, bazıları eylemcidir. Eylemcilik de şüphesiz değerlidir, herkeste olan bir özellik değildir. Fakat devrimci aynı zamanda eylemcidir, eylemi de içinde barındırır. Bir devrimci çalışmayı bütün olarak toplumsal, siyasal, askeri ele alır. Ancak eylemci daha çok askeri olarak ele alır. Herkeste olan bir özellik değil, hem eylemci ve devrimci olmak; sosyal, siyasal, askeri yaklaşımı öngören, sistematik öngören kişilikler azdır. Bu anlamda Heval Harun’da ideolojik bir duruş vardı. Askeriydi, saygındı, farklıydı. Misal Heval Sîdar daha çok eylemcidir, gençliğin genelinde bu yön güçlüdür, belki de genç olmanın gereği budur, ancak Heval Harun’da daha geniş kapsamlıydı, bir genç olmasına rağmen yaşının çok üstünde bir olgunlukla hareket ediyordu.”

B.M: “Çok fazla savaş tecrübesi yoktu. Çok mütevaziydi. Abluka başladığında Cizîr’de bulunuyordu. Tüm abluka boyunca 58 gün boyunca bir an bile tereddüt etmeyen, umutsuzluğa düşmeyen ender yoldaşlardan biriydi. Hareketimiz açısından çok büyük bir kayıptı. İdeolojik duruşu, mütevaziliği tam bir komutanı andırıyordu ve ismi zaten “General” olmuştu. Tüm cepheleeri son ana kadar da dolaşıp arkadaşlara moral ve umut verende oydu. “Vazgeçemeyiz, son ana kadar direniriz” diyordu. 58. Günde düşman bodrumlara ulaştığında hala yaralı değildir, çıkıyorlar ve o esnada düşman tarıyor ve şehit düşüyor.”

F.Z: “Şehir çalışmalarını en fazla birleştiren arkadaşlardan biriydi. Her tarafı gezerdi. Direniş esnasında Nur’da idi, daha sonra Cudî’ye geldi, oradan da Sur’a giderdi. Denetimi esas alıyordu, görüş belirtip çözüm üretmeye çalışıyordu. Devrimci kişiliği önemliydi. Son dakikada bile durumun ne olduğunu biliyordu ama yılgınlık yoktu. Hatta diyordu ki, “Benim en büyük korkum tank parçası ya da havan parçasıyla ölmektir, yiğit bir kurşunla ölmek isterim.” Ölümün bile mertçe olmasını istiyordu. Düşmanın yaptığı gibi kallesçe değil. Çatışma anında olsun istiyordu. Arkadaşlardan ayrılınca aynı gruptaydık, şubat ayının beşinde sabah saat üçte Kobra pususuna girdik.”

B.M: “Ve yere düştüğünde bile sloganlar atıyordu. Önderliğe ve Harekete, bu devrime çok bağlıydı. Çok sabırlıydı, genişti, soğukkanlı ve her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Eksiklikleri çözmeye çalışıyordu. Çok saygılıydı herkese karşı. Bir gün bile üslubu bozulmadı, hiç kimse ondan rahatsız olmuyordu. Cizîr’de moral ve

motivasyonu sağlayanların başında geliyordu. Askeri tecrübesi yoktu ama tecrübesi olandan daha çok rol oynadı.

F.Z: *“Yerdeydi. Ve slogan atıyordu. Son dakikaya kadar da “Bijî Serok APO, Bijî Serok APO” sloganını söyledi. Daha sonra silahlıyla yaşamına son verdi. Onun duruşundan Mehmet Tunç’tan sonra en çok etkilendiğim arkadaştı.”*

Unutmadı halkım, ne direnişini ne de evrene dağılan sloganlarının sesini. Milyonlar direnişin sesini izledi. Düşmana nasıl karşı çıktığını, direnişini, yaşama olan bağlılığını milyonlar izledi. Sen kendini Kurdistan halkının özgürlük kavgasına armağan ederken, biz de hala slogan atan yüreğine kulaklarımızı dayadık. İşte o zaman hakikat dile geldi;

“Direnmeliyim, sonuna kadar direnmeliyim. Öyle bir direnmeliyim ki görmeli tüm halkım, onur duymalı bizimle. Ardımızdan ağlamanın hiçbir göz, biz gidiyoruz!

Direnmeliyim, son sözlerimi dostta düşmanda iyi bellemeli kulağına. Bagok’a yakışmalı direnişimiz, Cizîr’e yakışmalı. Axîn bizi karşıladığında onur duymalı bizimle! Beni öldüremiyor ki bu mermiler, bu mermiler korkak, bu mermiler faşizmin besleyicisi, bunlar öldürmez beni. Bak nasıl duyuyor şimdi Cizîr beni, bak nasıl da coşuyor Dicle, alıyor sloganımı götürüyor Cudî’ye, Gabar’a. Vuruyorum şimdi alçaklığın yüzüne, haykırıyorum; “Bijî Serok Apo, Bijî Serok Apo!”

Yolun açık olsun! Gözlerimize intikamı emanet eden, yüreğimize sonsuz direniş yemin kılan Harun Bagok!

BİZLERİ UNUTMAYIN, BULUŞMAMIZ YAKINDIR! SONUNA KADAR SORUMLULUĞUMUN VE SİLAHIMIN ARKASINDAYIM

Heval Ayten’in Şehit Düşmeden Önce Yazdığı Bir Not:

“Gever’de zorlandık hem de çok zorlandık. Fakat bu özgürlük mücadelesinin bir zorunluluğudur. Bu bilinçle ve inançla daha da bağlandık bu partiye. Bu arkadaşlar için asla ama asla şehadetlerine ya da parti emeklerine zarar getirecek en ufak bir sözün gelmemesi gerekiyor. Sizlere sürekli olumsuz şeylerden bahsetmek için yazmıyoruz bu notu. Fakat durumlarımızın anlaşılması gerekiyor. Her şey çok kötü değil. Bizler sonuna kadar kararlıyız ve ucuz bir şehadeti asla yaşamayacağız. Zafere olan inancımız güneş kadar

belirgin ve yakıcıdır. Biz gençlikte, tüm arkadaşlarımızda kararlılık hat safhadadır. Bu durum diğer tüm arkadaşlarda da mevcut. Biraz tedirginlik yok değil sonuç itibariyle tüm gözler üzerimizde. Burada Şino adında bir gencimiz var yereldir daha önce içimizde de kalmış, sürecin başından beri bizimle ve çok iyi bir savaşçı. Anası ona bir defa ihanet ettin bir daha yaparsan sana hakkımı helal etmem demiş o da zafere olan inanç ve örgüte özeleştiri verme hırsıyla karınca gibi çalışıyor şu anda. Moral kaynağımız. Gece mayın, gündüz barikat, mevzi ve duvar delmeyle uğraşıyor. “Yeşildere”de taburun tellerini yırtıp içlerine kadar gitmeden şehit düşmeyeceğim. Benim kanım taburda akmalı, kolay ölmeyeceğim” diyerek çalışıyor ve devrimin zaferle taçlandırılacağına yürekten inanıyor.

Dün gece Esentepe’de arkadaşlar daha önce düşmanın ele geçirdiği mayınımızın yerine hem de aynı yere bir mayın yerleştirmişler ve düşmanın bir aracını imha etmişler. Halk görüntüleri gösterdi, aracın parçaları bile bulunmuyormuş. Esentepe’de şu an 6 arkadaş var ve hepsi de felaket arkadaşlardır. Ablukaya rağmen oradalar ve eylem yapıyorlar. Bizler çok moralliyiz, halk her gün gelip bizimle vedalaşıyor ama biz asla ama asla o havada değiliz. Daha yeni merhabalaşan yeni şervan aşkıyla, moraliyle savaşmaya ve başarmaya hazırız. Şunu çok iyi biliyoruz, imkânlardan önce insan kalitesi önemli. Felat Elîşêr son şehadetlerden sonra biraz kötü olmuştu moral olarak fakat o da her şeye hazır şu anda. Rojvan arkadaşın durumu da çok iyi, yoğunlaşması sağlam, duruşu gençlere cesaret veren bir duruş. Ben de iyiyim, sonuna kadar sorumluluğumun ve silahımın arkasındayım. Buralara gelmeyi biz dayattık ve verdiğimiz sözleri yerine getirme zamanıdır. Tarih bize o zaman ve mekânı çok iyi bir şekilde sundu. Şimdi militanlığı yüceltme zamanı ve biz hazırız. Ekin, Viyana Reş, Baran ve Şimal arkadaşla özlem ve sevgilerimizi gönderiyoruz. Bizleri unutmasınlar, buluşmamız yakındır.”

SUR’DA 95 GÜNDE 270 ASKER ÖLDÜRDÜK, 22 ŞEHİDİMİZ VARDI

H.D: “Ondan iki gün sonra Şehit Digor, iki gün sonra Şehit İhsan, hemen ardından Şehit Agir, Şehit Berivan, Şehit Egîd şehit düştüler. Gençlikteki arkadaşlar daha önce savaş görmemelerine rağmen şehadete kadar da militanca duruşları eksik olmadı. Toplam on iki

arkadaş vardı. Gençlikten dört arkadaş sağ kurtuldu oradan. Şehit Şilan sürekli, “Gençlik en nitelikli kadrolarını buraya göndermiş” diyordu.

Şehit Digor suikastla şehit düştü. Şehit Digor (Akif Mutluhan Yılmaz); Qers Digor, Bacalı Köyünde dünyaya gelmişti. Daha sonra Erdexan’a taşınmışlar, Erdexan’da büyümüştü. Daha sonra İstanbul’a geliyorlar. İstanbul’da Dem-Genç çalışmalarında yer alıyordu. Amed’te Dicle üniversitesinde okuyordu. Devrimci Halk Savaşı döneminde Sur direnişine 12 arkadaşıyla beraber katıldı. Dokuz günlük abluka sürecinde yaralanmıştı. Düşmanın 17 saatlik yasağı kaldırışında 12 arkadaşı korkup çıkmıştı. O sırada birçok kişi gitti, Digor’da yaralıydı. Patlayıcı mermi ile ayağından yararlandı. Çekdar arkadaş vardı. O zaman O da yaralanmış. Digor arkadaş onu yaralı hali ile kurtarmak için kendini öne attı ve o zaman yaralandı. Ve Heval Rêber’in yanına götürdüler. Yaralı olmasına rağmen, “Beni bırakma, çıkmak istemiyorum” diyordu. Digor yoldaşın ayağının parçalarını kediler onun gözünün önünde yemişlerdi ama müdahale edemiyor, yaralıdır diye. Sürekli gülüyordu ve “Kedilerde bizi yedi” diyordu. Yasakların başlayacağını duyurduklarında, “Çıkma Digor yoldaş, beraber kalalım” dedim. “Çıkmaya niyetim yok” dedi. O zaman yaralı evinde ben ve o beraberdik. Ben de gözümden yara almıştım. “Anamle konuşacağım” dedi. Telefonla Anasını aradı. Anası, “Neredesin? Seni öldüreceğim” demişti. Çok gülüyorduk. “Anana „geleceğim” deme, umut verme, daha çok üzülür, gel mücadeleye, özgürlük yoluna katılım yap istersen, mücadeleye katıl” dedim. “Söz, eğer çıkarsam katılacağım” dedi. Gülüştük. Ayağı iyileşti ve artık mevziye tekrar döndü. Çok iyi savaşıyan bir arkadaştı. Yoğurt Pazarı tarafında düşmanla savaştığı zaman onun yanında duranlar sürekli onun cesaretinden bahsediyorlardı. En son Kilise tarafında beraber duruyorduk, Kilisenin bahçesinde bomba atarla şehit düştü. Düşman akşama kadar orayı bomba atarla vurduğu için cenazeyi alamıyorduk, akşama kadar öyle kaldı. Gece alabildik cenazeyi. “İnan ki biz ölürsek melek olacağız” diyordu. Duruşuyla, direnişiyle şehitlerin devamcısı oldu.

Düşman, akşama kadar aralıksız bomba atar attı. Akşamdan sonra cenazeyi aldık oradan. Alan daralmıştı, sağlık malzemeleri hemen hemen yoktu. Direnişin başından sonuna kadar üç doktor vardı onlar da halktan Analardı. Doksan beşinci gün Heval Çiyager, tüm

yaralıları, sivilleri, yerelleri gönderdi. Son üç bodrum kalmıştı. Valilik açıklama yapmıştı, “Sur’un yüzde ikisi kaldı” diye. Doksan beşinci günde bile yirmi iki şehidimiz vardı. O savaşın yoğunluğuna, vurduğun düşmanın iki yüz, üç yüz sayısına rağmen, sabahtan akşama kadar savaşımana rağmen kayıp sayımız az olması bizim için iyiydi. Evet, normal görmemek gerekir şehadeti lakin bir orduya karşı savaşıyorsun, kaybının az olması PKK’nin taktiğidir. Bir yoldaş, bir PKK militanı her şeyle bir ordunun tüm askerlerine değer, bunu yaratan PKK’dır, PKK’nin başarısıdır. Diğer arkadaşlar geri çekilmede şehit düştüler. Yaklaşık otuzdan fazla arkadaş geri çekilmede şehit düştü. Bir tünel daha vardı ancak kazdıkça su çıkıyordu. İlerlemeye izin vermiyordu.

Son bodrumda kırk beş dakikalık ateşkes vardı. Son bodruma geçiyorduk, düşman kırk beş dakikalık bir ateşkes ilan etti. Heval Çiyager, “aileyi göndereceğiz” dedi. Heval Çiyager diz çöktü tek tek arkadaşların önünde, hepimize tek tek soruyordu, “İki yol var bu saatten sonra ya teslimiyet ya da direniş çizgisidir” dedi. Teslim olmak isteyenler gittiler. Lezgîn, Çekdar, Sımko gittiler. Heval Delal vardı, o evde yaralanmıştı, ağır yaralıydı. Gönderildi ama gitmek istemiyordu hiç. Biz o evde konuşurken eve havan atıldı, yaralandı. Yarası ağırdı ama ona rağmen, “gitmeyeceğim düşmana” diyordu.

MIN WEŞERÎN ÇAR KENDALÊ SURÊ’DE

...: “Yönetimdeki arkadaşlar, “Bu gece dışarı çıkacağız, kırka yakın arkadaşız, kendimizi sokağa vuracağız, yaralansanız ya da şehit düşseniz de kimse geriye bakmayacak” diye karar alındı. Gençlikteki arkadaşlar itiraz ettiler. “Biz nasıl yoldaşımızı bırakalım yaralı, onun üzerine ezip gidemeyiz, gerçek yoldaşlık o sokakta belli olacak” dediler. Karara karşı çıkıldığı için kabul edilmedi. İçinde kaldığımız evin bir banyosu ve kömürlüğü vardı. Düşman, sürekli oraya saldırdı, zaten az sayıda ev kalmıştı, evlerin hepsini yıkmıştı. Bizim bulunduğumuz yerin hemen yanında öyle duvarı kırılmış bir banyo vardı, düşman oraya havan attı ve orada arkadaşlar vardı. Arkadaşlar orada yıkılan evin altında kaldılar. Düşman saldırınca onlar oraya gidiyorlar. Bizim olduğumuz yerin hemen yanında bir banyoda duruyorlardı. O banyoda Heval Mahsun, Heval Haki, Heval Felat, Heval Bêrîtan duruyordu. Onların bulunduğu yer yıkıldı. Biz kaç kişinin orada olduğunu bilmiyorduk. Havan artık atılmayınca

hemen koştuk o tarafa. Düşman bu sefer de patlayıcı mermi atıyordu ama biz hedefinde değildik, onun görüş alanına girmiyorduk. Arkadaşları molozların altından çıkarmak için gittik. Heval Haki'nin yarısı görünüyordu. Heval Felat'ın sadece başı görünüyordu, bağıırıyordu, "Silahımı verin, kendime sıkacağım" diye. Heval Bêritan'nın ayakları toprağın altına girmişti. Sadece onları çıkarttık. Zaten başka bir arkadaşın olduğunu bilmiyorduk. Ses geliyordu molozların altından. Mahsun'un orada olduğunu bilmiyorduk, kum ve molozları elimizle kazıyorduk. Birden elim elbisesine değdi, kazağı elime geldi, "Bir arkadaş daha var burada" dedim, arkadaşlara bağırdım ancak çıkarana kadar şehit düşmüştü. Heval Mahsun şehit düşmeden üç saat önce beraber zaten aynı evdeydik. Heval Zılan dedi ki, "Heval Mahsun, hele bize bir şarkı söyle." O zaman dengbêji söyledi. Ağıt gibiydi. Şöyleydi sözleri;

**"Daye du fişenk singamin ketine,
wan fişenga sebra dilemin sotiye,
Daye daye sotiye daye daye,
wez bimirim min bikolin Çar Kendale Surê da."**

Bu dengbêjiyi söyledi. Üç saat sonra şarkı söylediği yerde şehit düştü. Birçok arkadaşın gözleri dolmuştu. Ve söylediği yerde şehit düştü. Heval Mahsun, Amed'li yerel bir genç arkadaştı. Daha önce örgüte katılmış ama arkadaşlar onu şehre göndermişti. Bu direnişe örgüte öz eleştirisini verme temelinde katılmıştı. Şehit Mahsun, birçok mevzide yer almış bir arkadaştı, nitelikli bir arkadaştı, direnişin ortalarına doğru Yoğurt Pazarı tarafında kolundan yaralanmıştı. Şehit Hogir yanlışlıkla vurmuştu onu. Ama hiç kimse bilmiyordu. Yaralı evinde duruyordu, kolunun iyileşmemesine rağmen her gün, "mevziye gideceğim" diyordu. En son alan daraldığı zaman, artık hep beraber duruyorduk.

O, daha Amed'de iken bir arkadaş şöyle anlatıyordu onunla ilgili bir anıyı; "Şehit Mahsum bir göreve gitmek üzere şehir dışına çıkar. Göreve çıkmadan önce bir arkadaşına aşağıdaki yazdığı yazıyı bırakır ve şöyle der, „Eğer geri dönmez de şehit düşersem bu yazıyı arkadaşlara okut"" demişti. Görevi bittiğinde geri döner ve arkadaşları ile tekrar görüşür. Arkadaşı sorar, "Geri döndün ne yapayım şimdi bu yazıyı?" diye. Şehit Mahsum, "Sende kalsın elbet bir gün şehit düşeceğim o zaman okutursun bu yazıyı" demişti."

**Şehit Mahsun Gürkan Bir Şiirinde
Şöyle Dile Getiriyordu Duygularını;**

*Ben tehlikeli yaşarım...
Tehlikeli yaşamamın sebebi ruhları kirli oportünistlere
karşı durduğumdandır.
Ben tehlikeli yaşarım haksızlığa, zulme karşıyım.
Ezenlerin beyninde korkular uyandırır, ezilenlerin
Yüreğinde başkaldırı ve direniş çılgınlıkları yaratırım.
Ben tehlikeli yaşarım.
Özgürlük kuşu olup zulmedenlere,
egemenlere, diktatörlere,
baskıcılara ve emperyalistlere
Devrim çılgınlıklarını haykırıyorum.
Ben tehlikeli yaşarım.
Ben ölüme gülümseyerek gidenlerin izcisiyim.
Doğru yaşamın izcisiyim.
Çabam; doğru yaşamayı
Başarabilmek...*

Şehit Mahsun Gürkan

DİRENEN HALK GERÇEKLİĞİ; CİZİR

T.N: “Cudî mahallesinde tanık olduğum durum düşürülmüş Kürt kişiliğine karşılık direnen halk gerçekliği idi. Bu durum Heval Cabbar ve ailesi şahsında kendini çarpıcı tarzda gösterdi. İsmi Şahindi. Bir oğlu Kobanê’de şehit düşmüş ve onun silahını kaldırmıştı. Tam bir fedai ruhla katılmıştı. Bu süreçte rol ve görevi nedir diye baktığımızda, her Kürt yurtseverinde olması gereken sorumluluk işte Şehit Şahinin ailesinde temsilini bulmuştu.”

G.Ç: “Saldırıları yoğunlaşmıştı. Heval Laleş ve Heval Nisêbîn geldiler. Yaralanmışlardı. Pansuman yaptıktan sonra arkadaşlar, “devrim beklemez” deyip hemen gittiler. Mermileri bile artık sayarak atıyorduk. Hepimiz not defterlerimizi Heval Nalin’e verdik. Ben, Heval Çiya, Heval Hesên hepimiz verdik. Çıkaracaktık onu çünkü.”

F.Z: “Arkadaşlarla artık tamamen ayrıldık. Caddeyi kestim. Altıncı evde çıkış yoktu, tünel de yoktu, Cizîr eğimli bir yer olduğu için gittikçe küçülüyordu bodrum pencereleri. Gidecek başka yer yoktu, orada kaldım. Ne olursa olsun son dakikaya kadar da direnme kararlılığı vardı. Son dakikaya kadar da teslimiyet hiç kimsenin aklından geçmedi diyebilirim.”

T.N: “Savaşın başından beri Heval Şahin’in babası ağır hasta, sürekli tedavi ve ilaç ihtiyacı olmasına rağmen ne aileden biri ne de Heval Şahin bunu yansıtmamıştı. Biz çok sonradan öğrendik. Eğer bu direniş destan haline geldiyse, dünya bu direnişi konuşuyorsa bunda etkisi olan biri de Heval Şahin idi. 3-4 noktanın mayın nöbetini aynı anda tutuyordu. Düşmanın olduğu yerlerdi. Bunu onunla nöbet tutarken fark ettim. Yanında birkaç arkadaşla ihtiyaç vardı, fakat hiçbir zaman Ondan, “Arkadaşa ihtiyaç var” söylemini duymadık.”

G.Ç: “Düşman Nisêbîn caddesine girdi. Heval Nisêbîn bunu duyunca ağladı. Heval Hüseyin (Sinan Kaya) onun yanındaydı. Heval Laleş sert bir şekilde onun ağlamaması gerektiğini, yoksa düşmana cevap veremeyeceklerini deyince sustu. Bombalama başladı bulunduğumuz yere. Meğerse orada bulunan ve bizim görmediğimiz iki genç görüntü vermiş. Heval Nisêbîn, tüm sokakları karış karış biliyordu. Oradan çıkınca top atışı sırasında Heval Nisêbîn yaralandı ayağından. O yaralı ayağıyla bile benim elimden tutup o top atışları sırasında çekiyordu. O yoldaşlık PKK dışında başka nerde olabilir ki?”

T.N: “Berîvana Cizîrilerin serhildan yarattığı dönemlerde üstüne düşeni yapmıştı. Sonra çok işkence görmüştü. Kürt halkı için bedel ödemeye hazır ve bu bedel karşısında özgürlüğün geleceğini bilip sorumluluğa da girmişti. Bahsettiğim Heval Fîrat’ın öncülük ettiği ev baskını eyleminde cephanesi bitmesi üzerine cephane takviyesi getirirken düşmanın attığı bomba atarla şehadete ulaştı.”

G.Ç: “Heval Gelhat Gever noktasına gittik. Şehitler, yaralılar hepsi o noktaydı. Orada Heval Delîla ve Heval Êrîş gözcüydüler. Heval Delîla’nın morali, heyecanını hep örnek aldım. Noktaya sabah Heval Sîdar geldi. Heval Sîdar artık Sur’a bakacaktı. Mayınların bodrumun altında da olduğunu ve bir şey olursa kendimizi bodruma atmamızı söylemişti. Çünkü Nisêbîn caddesini gözetleyen bir tek biz kalmıştık. Ben ve Delîla tek kaldık. Delîla cihazda konuşuyordu, peltekti. “Banga Sterk” derdi. Deli cesaretine sahipti.”

T.N: “Gördük ki önemli olan ruhtu, iradeydi. Girdiğimiz her evin tek sağlam duvarı kalana kadar biz savaşıyorduk, düşmanda bu kararlılık karşısında evleri tanklarla vurmaya başlamıştı. Sonrasında Nisêbîn’de yaşanan da bu olmuştu. Cudî mahallesinde savaş halen çok yoğunlukta idi. Düşman Cudî mahallesini hedef haline getirmişti. Politikası medyaya Cudî’yi aldığını ilan etmek istiyordu. Savaşın başından beri de istediği buydu. Fakat buna cesareti olmadı çünkü orda yaratılan direniş ruhunu kıramadı. Cudî mahallesi üzerinden zafer edası yaratmak istiyordu. Burası merkezdi, yaralı arkadaşların olduğu yer ile, taziye evi, meclis buradaydı. Bu nedenle düşman buranın sürekli üstüne geliyordu. Böylece Cudî mahallesinde geri çekilmeler başladı. Ta ki Sur mahallesinin sınırlarına gelene kadar.”

F.Z: “Delîla arkadaş vardı. “Sterk” onun cihaz koduydu. Heval Delîla aslen Sêrtli’ydi, Mersin’den katılım yapmıştı. Direniş başlamadan iki-üç ay önce Cizîr’e gelmiş. Gençlik üyesi, Mêrdîn’li Ronahî arkadaşla beraber aktif çalışmaya başlamışlardı. Delîla arkadaşın gerçek İsmi Emel Ayhan idi. Sara türü bir hastalığı vardı, daha sonra iyileşince çalışmaya tekrar katıldı. Genç yaşına rağmen katılımı çok güçlüydü. Onaltı, on yedi yaşındaydı, arkadaşları yönlendiriyordu ve askeri duruşu vardı. Sur mahallesindeydi. Dili biraz peltekti, arkadaşlar onunla şakalaşıyordu, sempatik bir arkadaştı. Arkadaşlar cihaz kodundan kaynaklı Ona, “Banga Şterk!” diye takılıyordu. Cihazdan arkadaşlar Ona takılıyordu. Sağlığı fazla

el vermemesine rağmen beklenin çok üstünde bir performans gösterdi.”

T.N: “Savaş artık Yafes, Nur, Kasaphane’den geri çekilmeyle Cudî ve Sur mahallesi ile sınırlı kalmıştı. Cizîr’de şunu da gördük; bu kadar az imkana rağmen büyük bir Kürt direnişi açığa çıktı. Buna karşı düşman büyük imkân ve tekniğine karşı, yine binlerce JÖH-PÖH’üne rağmen büyük bir yenilgi ve kayıp yaşayarak, katliamlarla mahallere girebilmişti. Fakat buna, bu kadar gücüne rağmen geri çekildiğimiz yerlere çok sonradan girebilmişti, üstelik çok zorlanarak. Bizim tekniğimiz yoktu, cephane azdı. Sayısı az bir gruptu fakat önemli olan bu değildi.”

G.Ç: “Karşıdaki binaya düşman yerleşmişti, yanımızda yedi katlı bir bina vardı, yıkılmış ama iki katı kalmıştı. Oraya yerleşecekken düşman yolda taramaya başladı. Heval Delîla ve Heval Êrîş’in yüzleri, elleri yandı. Farklı bir şey atıyorlardı. Yakıyordu. Gelhat Gever noktasının yan tarafına geçtik. Heval Kerim de (Felat) oradaydı. Kerim Heval bizi görünce hemen oturttu ve pansuman yaptı arkadaşlara. Orada yaralı sayısı daha çoktu. Heval Fırat ikinci kez yaralanmıştı, Heval Tolhildan (Barış Gasır), Heval Merwan ağır yaralıydı, diz kapağından itibaren tüm ayağı gitmişti. O gün Heval Ronî (Dilşer) şehit düşmüştü.”

F.Z: “Ronî Heval yeni savaşçı çalışmasına bakıyordu. Asabiydi biraz. O, savaşta son dakikaya kadar da savaştı. Fedaice bir duruşun sahibi oldu. Cizîr’de hiç kimse mevziyi bırakıp gelmedi. Ya yaralandılar ya da cephane bitti. Bırakmak zorunda olunan mevziler vardı. Düşmanın saldırıp da aldığı mevzi yoktu. Son günler hariç, düşmanın üstüne gittiği cenazelerimiz yoktu. Heval Ronî’de Sur’da çatışmaların yoğunlaştığı günlerde, hep mevzilerdeydi. Şubat’ın başlarında şehit düştü.”

ÖLÜM DE OLSA, ZAFER DE OLSA CİZÎR’DE OLACAKTI

T.N: “Heval Hesen’i gördük. Küçük yaşına rağmen her sabah erkenden gelip her göreve hazır ve her görevi yapan bir durumdaydı. Babasının, yoldaşının şehadetinden sonra da bu böyleydi. O savaş ortamında bizi çok etkilemişti. Orda bizim o anki ruh halimize rağmen tarihi görevini yerini getirmişti. Heval Hesen o sabah gelip babasının silahını kaldırıp küçücük yaşına rağmen iradesini gösterdi.

Onu ikna etmek hiç kolay olmadı, bütün arkadaşlar konuşmasına rağmen ikna etmek zordu. O, üstüne düşen görevi yapmıştı. Benim ailem Şehit Şahin'in ailesiydi. Bu süreçte var olması gereken aile Şehit Şahinin ailesiydi. Onun oğlu veya kızı devrimi, Cizîr gerçekliğini en iyi bilen aileydi. Bütün yoldaşların ailesi olmuştu.”

G.Ç: “Heval Sîdar yanımızda olmasaydı çabuk şehit düşerdik, O gerçekten direniyordu. O kadar yoğunluğun içinden doktor noktasından Faruk (Şerker) Heval geldi. Topallıyordu. Heval Xeyrî cebinden şekerli sakız çıkarttı ve verdi. Çok mutlu olduk. Saldırmamız gerektiğini, düşmanın psikolojisinin yenik düştüğünü, düşmanın ne yaptığını bilmediğini, tam saldırı zamanı olduğunu aktarıyordu. O arada arkadaşlar Heval Sterk'in şehit düştüğünü söylediler.”

F.Z: “Birinci bodrumunun yakınında, nöbet esnasında tank Heval Sterk'in bulunduğu evi vurdu, basınçtan kaynaklı üç-dört saat sonra şehit düştü. Birinci bodrum olayı olmadan önce da beş şehit vardı o da onlardan biriydi. O, çok korkusuzdu, öne atıldı hep.”

T.N: “Anadan bahsetmek istiyorum fakat ismini bilmiyorum ve sormadım. Çünkü biz onu “Ana” olarak kabul etmiştik. Çünkü ananın yoldaşlığı vardı. Şehit Selimle bir anısı vardı onu anlatmak istiyorum. Şehit Selim (Rûbar) akşam evlerine gittiklerinde acıkmışlar. Ana bunun üzerine kalkıp akşam saatinde ateş yakmıştı, düşman bunu fark edip tank-top atışına başlamıştı. Ana da bunu biliyordu düşmanın termalden fark edip atış yapacağını ama elinden geleni yapmış ve Şehit Selimlerle yoldaşlığını bir kez daha paylaşmıştı. Şehit Selimler buna engel olamamışlardı. Düzenlememiz olduktan sonra çok ziyaret edemedik Anayı. Bazen darıldığını söylüyordu. Bize, mücadeleyle, oğlunun, eşinin yoldaşlığına sahip çıkarak Kürt kadınının ve anaların tarihsel duruşunu müthiş sergilemiş ve herkesi etkilemişti.”

G.Ç: “Heval Sîdar o ara herkesle konuştu, “Gitmek isteyen varsa gidebilir. Biz bir şey yapmayacağız” dedi. Kimse gitmedi. Heval Faruk ve Heval Çiya (Şiyar) beraber mevziye gittiler. Düşmanı pusuya düşüreceklerini söylediler. Ve gittiler. Ve bir daha da onları hiç görmedim. O an onları son gördüğüm andı.”

T.N: “Cizîr hakikatti gerçeklikti, sonu ölüm bile olsa zafer Cizîr'de olacaktı. Azalan imkanlardan kaynaklı düşmanı vurabilecekken bir Karnasın olmayışından kaynaklı izlemekle kalmıştık. Askeri mühimmat olsaydı biz daha fazla direnecektik. Sur mahallesinde geri çekilme başlamıştı. Sur mahallesinde savaş çok yaşanmamıştı. Düşmanın Sur'u alabilmesi için Yafes'i, Nur'u alması

gerekecekti. Fakat düşman üstten vurmaya başlamıştı. Sur mahallesi hem direniş hem savaşın en kısa sürede en fazla gerçekleştiği yerdı. Aslında Sur ile birlikte zirveye gelmiştik, direniş taçlanmıştı. Halkta bunu görmüşti, bunu yaşamıştı Sur’ da. Sur, herkesin savaştığı, yaralı arkadaşların bile savaştığı bir süreçti. Birçok arkadaşın düzenlemesi evlere, duvarlara, hendeklere, barikatlara olmuştu. Herkes konumlanmıştı. Birçok arkadaşın şehadetini burada gördük. Sur, direnişin, bu ruhun zirveye ulaştığı bir yerdı.”

BİZ BURADAYDIK, SİZ YOKTUNUZ!

H.D: *“Sur’da tank vurduğu zaman tankın tozundan yararlanıp bodruma geçecektik. Sonra biz diğer bodruma geçtik. Yirmi üç arkadaş tek sıra halinde dizilmiş, kepçenin orayı açmasını bekliyorduk, iki üç arkadaşta tünelin başında bekliyorduk, “eğer açarlarsa tararız” diye. Sanırım doksan dokuzuncu gündü. Heval Cahit mektup yazmıştı, “Bugün direnişin doksan dokuzuncu günü, biz yirmi üç kahraman teslim olmuyoruz kafamıza sıkacağız” diye. O nota herkes gerçek ismini ve kodunu yazmıştı. Saat on iki olmuştu. Daha mermilerimiz bitmemişti, son mermimize kadar savaşmak asıl fedailikti. Heval Hogir Amed’in söylediği bir cümle vardı bana, “Bir gün tek başına kalırsan asıl savaş o zaman başlar. Asıl irade tek başına kaldığında ortaya çıkacak, alanımız kalmadığında Heval Şenda’yı düşman alacak, çünkü yürüyemiyor. Ona işkence edecekler, gözümüzün önünde yoldaşlarımızı parçalayacaklar, onun acısına katlanabilecek miyiz, yoldaşımızı bizim yanımızda şehit edecekler, bunlara dayanabilecek miyiz?” demişti. İşte asıl savaş o bodrumda olmuştu. Tek tek tüm yoldaşlarla konuştum, gelmediler. Heval Jiyan’a, “Daha düşmanı vuracak kadar mermimiz kalmış, çikalım en azından birimiz kurtulur” dedim. Ve Heval Jiyan, “tamam” dedi. “Kadın arkadaşları da alır çıkarız” dedi. “Şehit Rêber Varto timi hazırlansın, çıkacağız” dedim. Beş yerel genç benimle beraber çıktı. O ara Heval Jiyan yaralandı. Sonradan onu görmeye gitmek istedim arkadaşlar bodrumun yıkıldığını söyledi. Heval Agir söyledi. Yerelden bir gençti. Aslında bodrumdan dışarı çıktığımızda düşmanın ya o gençleri şehit edeceklerini ya da teslim olacakları ihtimalini göz önünde bulunduruyordum. Ancak bodrumda ölmelerini kabul edemiyordum. Belki de Cizîr’in etkisiydi. Kabul edemiyordum. Evet, son mermini kendine saklarsın, düşmanın seni*

öldüreceğine, düşmanın eline geçmemek için kendini vurursun. Lakin daha mermilerin var ve çatışabilirsin. Bu devrimci inançla alakalıdır. Dışarı çıktık. Hemen karşiki eve geçtik. Üst katta düşman vardı, biz alt katında idik. Şehit Sîî’de bizimle arkadan çıktı.”

CİZİR’DE HEP ÖNDEYDİ

F.Z: “Faruk (Şerker) Heval Cizîr’e abluka başlamadan sanıyorum bir ay önce gelmişti. Hêvî (Nuda) arkadaşla beraber şehir çalışmaları için geldiler. Hem çalışmada, hem iş yapmada uyumluydu. Bu iki arkadaşta örgütün verdiği perspektifi almışlardı. Sıcakkanlı ve cana yakındı. Faruk Heval, halkla ilişkileri, arkadaşlarla ilişkileri iyiydi, aldığı görevin farkında, ağırlığındaydı.”

B.M: “Şehit Şerker Örgütü çok tanıımıyordu ancak çok sıcakkanlıydı, çabuk öğrenmek istiyordu. Bir şey olacak diye korkuyorduk çünkü hep en öndeydi. Atılgandı. Çok istemi vardı ve Cizîr’e gitti. O dönem Cizîr en güvenilir alandı, abluka başladı ve orada kaldı. Abluka boyunca hep cepheye gitmek istedi, biz onu korumak istiyorduk ancak o hep giderdi, Heval Axîn gidip onu alıyordu cepheden. Durmayan biriydi, hep önde olmalıydı. Ve hep önde oldu.”

F.Z: “Heval Şerker, çalışma olunca danışarak iş yapardı, Nuda Heval de öyleydi. Faruk arkadaş abluka başlayınca suikasta olan ilgisinden dolayı eline bir Karnas alarak ilk önce Nur mahallesine gitti, daha sonra Cudî’ye geldi. Yaralı haliyle bir süre hastanede kaldıktan sonra biraz iyileşince son günlere doğru Sur mahallesine gitti, direnişe katıldı, en son günlerde şehit düştü.”

Savaş ey yığidim, savaş ki Sen savaştıkça özgürleşecek Kurdistan çocukları. Bir yudum yaşamın savaşçısı, bir hasretin ve özlemin, bir başkaldırışın gerillası. Serhildan kalesi Amed’in özlemlerini Cizîr’in direniş kalesiyle bütünleştiren yoldaş, Bir kış sabahında direnişinin ayak izleri var. Bak Cizîr sokakları Senin duruşun oluyor. “Ben böyle şehit düşmeyeceğim” deyip cepheye koşan Yoldaş. Hadi Sen de selamla Cizîr’i, Sîlopî’yi, Sur’u, Gever’i. Sen de selamla komutan Sîdar’ı, Axîn’i, Sen de selamla ateşlerde sloganlar yaratan Cizîrli gençliği, selamla öncülüğün adını Mehmet, Pakize Yoldaşları, Sen de selamla sloganlaşan Nuda’nın intikamını, Ronî’yi, Rohat’ı, Berjîn’i, Jiyan’ı... Selamla Hakikatin fedailerini.

Seni konuşacakken susuyor mücadele yoldaşın, “zor bir şeymiş” diyor ve etrafına bakıyor, gözleriyle süzüyor her yeri sanki ona yardım edecek bir yürek arıyor sana benzeyen. Seni anlattıkça eksilmenden korkuyor ve “tamam” diyor. Bir anda paylaşıyor Seni tüm mücadeleyle. Dağıtıyor, yayıyor Seni adeta. Seni yoldaşlarına soruyor, sordukça hareketleniyor yoldaşlık, tüm duygular akıyor durmadan su gibi, Sen gibi, çocukluğun, gençliğin gibi oluyor her yer, her cümle ve her cevap. Kela Dimdimê’ye dönüyor yüzünü herkes, direnişine el vermek istiyor o an tüm yoldaşlar. Canlılık, yoldaşlık, anlam Sende can buldukça Sana el veriyor zaferin ruhu. Ve Sen konuşuyorsun, anlatıyorsun, bağırıyorsun. İşte duyduk Şerker yoldaş;

“Bir gün şehit düşmek istersem” dedin, Botan’ı Kela Dimdimê yapan yoldaşlarınla Botanca, Mazlumca şehit düştün.

“Savaşmak istersem bir gün ülkemde” dedin, Egîdce, Mahsunca savaştın.

Şerker yoldaş; Cizîr’in özgürlük direnişine elini verdi ve Şubat ayında ölümü öldürdü ölüme can vererek.

Bak yarım kalmıyormuş intikam, yarım kalmıyormuş direniş.

Seni yüreğimde, kavganı kafamda götürüyorum

Kurdistan yürekli genç yiğidim, ezgini saçlarımda taşıyorum.

Hadi güneşi çek gözlerine, süreyim tüm yaralarımıza,

Hasretini başına bağlamış Kurdistan analarının huzuruna durdun artık çocuk gözlerinle,

Elini ver kutsallığın toprağına yiğidim...

Hoşçakal halkımızın savaşçısı, hoşçakal direnişimizin gençliği!

SUR’DA KADINLAR ASLA TESLİM OLMADI

H.D: “Şehit Siyajin’i (Siti) dokuzuncu gün Dört Ayaklı Minarede gördüm. Dem-Genç’e düzenlemesi olmuştu. Biraz konuştuk, gençlikte olduğunu söyledi. “Hayırdır” dedim. İnşa çalışmaları için geldiğini belirtti. Dedim, “Weyy biz yıkıyoruz, sen inşa edeceksin.” Güldük. Yaralandığımda hemen yanıma geldi, “Bir şey olmaz, yoldaşın yanındadır” dedi. Yoğurt Pazarı tarafına düzenlemesi oldu. En son direnişin altmışıncı gününde gördüğümde, Heval Şenda’nın

yanındaydı. Biraz konuştuk. Öfkeliydi, arkadaşlar onu göndermiyordu mevziye. Gitmeyi çok istiyordu, en son biz bodrumdan çıktığımız zaman Şehit Siti’de çıktı. Orada on iki arkadaşlık, kepçe yanımıza yaklaştı ve uzaklaştı. “Niye yıkmadı burayı” dedik. Meğerse kepçe de bizim görüntümüzü almıştı. Bir baktım hemen etrafımız sarıldı.

Düşman etrafımızı sardığı zaman, “teslim olun” çağrıları yaptı. Şehit Siti elimi tuttu ve “Birazdan şehit düşeceğiz” dedi. Zerre kadar teslimiyet düşüncesi yoktu. Bizimle birlikte sokağa çıktı. Şehit düştü. Teslimiyeti hiç ağzına bile almadı. Sadeliği, saflığı farklıydı. Hemen göze çarpardı. Hareketli, coşkulu, yerinde duramayan biriydi, herkesin ilgi kaynağı olurdu. Tam olarak bilmiyorum, nerede şehit düştüğünü ama sokaktan çıktığına eminim. Sur’da gördüğüm en önemli ve güzle şey; kadının asla ama asla teslim olmadığıydı! Kadınlar teslim olmuyor, olmazlar.

Düşman çağırmaya başladı, “Teslim olun gençler” diye. Beş yerel genç teslim oldu. O sırada hemen kaçmaya başladık, kendimizi sokağa vurduk. Ben, Şehit Siti, Şehit Xezal, Şehit Brûsk, Heval Cavit, Heval Haki sokağa çıkacağımız zaman vurulacaktık. Ve çıktığımızda Heval Cavit, Heval Haki, önümdeydiler. O hızla düşmanın mevzisine doğru kaçtık. Mevziden tam atlayacaktım, silahımın kemeri mevziye takıldı, önümdeki arkadaşları kaybettim. Yanlışlıkla düşman karargahına girdim. O anda düşmanla göz göze geldik. Asker, Heval Haki ile Heval Cavit’i görmüştü ve son çember olmasına rağmen tam teşkilatlı bekliyordu. Silahını tutmuştu, iki el ateş etti. Benim silahım tutukluluk yapmıştı, koştum diğer tarafa. Arkadaşlarla birbirimizi kaybettik. Sokakta bir çadırın altında biri seslendi. Numan diye yerel bir gençti. Ben hemen çadırın altına geçtim. Sabaha doğru yağmur yağmaya başlayınca hemen oradan Class Otelin yanındaki binaya doğru sızdık ve orada kaldık. Düşman buralarda konumlandığı için aramaz dedik. Üç katlı bir bina vardı biz en üst kata yerleştik. Bir gün sonra düşman alt kata yerleşti. Aramızda bir boş daire vardı. Orada elli üç gün boyunca bekledik. Silahımla sürekli gizlendik. O battaniyenin altında, silahım göğsümde iken onlarca defa düşman gelip kontrol ediyordu, kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Kendi kendime sorguluyordum. “Niye böyle oluyorum, korkuyor muyum düşmandan?” diye çok sorguladım. Kleşim hep elimdeydi, “hazırım” diyordum. Aslında en çok Önderlik aklıma geldi, “Bir kitabı olsaydı şimdi okusaydım, muhakkak bana dair bir şeyler bulurdum”

diyordum. Elli ikinci günden sonra düşman orayı terk etti ve biz öyle çıktık. Artık duvarla kalekol yapmaya başlıyordu. Odanın üstündeki duvarda, “Biz geldik, siz yoktunuz!” diye yazılmıştı. Ben de çıkmadan, “Biz buradaydık siz yoktunuz” diye yazdım ve duvardan atlayıp Sur’dan çıktık.”

BU BİR ÇATIŞMA DEĞİL, BİLDİĞİNİZ SAVAŞ

F.Z: “Kadının gücünü Cizîr’de gerçekten gördüm. Heval Ferman (Jıyan) ve Heval Avesta (Faraşîn) oradalar. “Rozan” kodunu, Heval Nuda’dan sonra ikisi kullandı. Bir nevi bizim tepecilerdi. Düşmanın geliş, gidiş hatlarını, özellikle Cudî’deki her hareketi onlar genel güçlere bildiriyorlardı. Sonuna kadar çalışmalarını yürüttüler. Bu iki arkadaş hep beraber kaldılar ilk geldikleri günden beri. En son şubat ayının dördünde sabah onların bulunduğu alana gittim, onlara ellimi sallayıp selam verdim, bana zafer işareti ile cevap verdiler. Onların bulunduğu yakın bir yerde tünel çalışması yürütüyordu arkadaşlar, yanlarına gittim. Kısa bir süre sonra bulunduğum ev havan ve toplanla vurulmaya başlandı, kendimizi korumaya çalışırken, hemen yanımızda Heval Ferman’ın bulunduğu yerden yardım çağırısı geldi, tekrar üst üste bizi çağırınca ben ile Mehmet Edin (Agirgeş) yerel bir arkadaş, 10-15 metre genişlikte olan caddeyi kesip onların yanına gidince Kobra pususuna düştük, Mehmet arkadaş ağır yaralandı, elimdeki silahta paramparça olmuştu, arkadaş da çekerek, Ferman ve Avesta arkadaşın olduğu yere gittik.”

T.N: “Cizîr bir ruhtu, bir bilinçti. Bu ruhun, bilincin yaşatılmasında gençliğin çok büyük bir payı vardı. Önderliği en iyi sahiplenendi. Düşman her gün daha da vahşileşiyordu. Ele geçiremeyince daha da saldırıyordu. Tabi bunun karşısında bizim direnişimiz, kahraman Şehit Yoldaşlarımızın direnişi gerçekten de destansıydı. Ailelerde, yoldaşlarda bu direniş ruhu vardı. Cizîr savaşı buydu!”

F.Z: “Oraya gittiğimizde inanılmaz bir durumla karşılaştık. Arkadaşların bulunduğu zemin katın büyük kapısı vurulan topla tamamen parçalanmış, yaklaşık on arkadaş, toplardan korunmak için küçük bodrumun köşesine çekilmiş ve endişeli gözlerle bakıyorlardı. Bizi görünce daha da endişelendiler, niye buraya geldiğimi sordular. Fakat ordaki durum da hiç iç açıcı değildi. Akif arkadaş (Sêrt’li gerilla arkadaş) şehit düşmüş, yerel kadro Doğan arkadaş ve Ferman

arkadaş yaralanmışlardı. Yüzü yanmıştı atılan bombanın alevleri ve basıncından dolayı. Ayrıca vücudunu birkaç bomba parçası yaralamıştı.”

B.M: “Şehit Jiyan kısa sürede gelişti. Çabuk kavradı ve dikkat çekiyordu arkadaşlar tarafından. Nisêbîn’de kaldı alan tutmalarda, Amed’de kaldı ve ardından Cizîr’e giderken abluka başladı. Askeri eğilimi vardı, geliyordu.”

B.D: “Üniversitede tanıştık şehit Jiyan ile. Jiyan Heval o zaman gençlik çalışmalarında yurtsever düzeyde yer alıyordu. Jiyan ile tanışır tanışmaz, üniversite gençliğinin devrimdeki rolü, devrim hazırlığında gençliğin neler yapacağı, devletin asimile politikaları üzerine tartışma yürüttük. Heval Jiyan, kendini Kurdistan gençliğinden sorumlu görüyordu. Ciddi bir sorumluluk, fedakârlık ve emekle doluydu Jiyan Heval.”

B.D.F: “Ne anlatabilir ki insan. Kelimelere nasıl dökebilir ki yaşanmışlıkları ve sığırdıklarını yaşama. Böyle anlar insanın aklının durduğu anlardır. Onunla konuşamamak, kucaklaşamamak, sevememek nasıl bir duygudur ki. İnsana ne anlatmaya ne de yazmaya cesaret edemez. Heval Jiyan’dan ayrılırken de hala da hep Onun gibi bir savaşçı olacağımı söylüyordum. Unutmak ihanettir. Ben de Onun gibi büyük bir savaşçı olarak intikam alacağım. Önderlikte ve mücadelede hakikati bulma arayışındaydı Heval Jiyan. Nisêbîn’e geldiğinde sürekli, “Ben buraya Heval Gelhat’ın intikamını almaya gelmişim” derdi. Nisêbîn’den hiç çıkmak istemiyordu. Ben de Onun orada kalmasını istiyordum.”

B.M: “Botan’a çok ilgisi vardı. Bir alana girdiğinde hemen dikkat çekerdi, zekiydi. Cizîr’de savaşçılığından söz edilirdi, savaşta aktifti. Başından sonuna kadar katılmıştı. Her konuda kendini biraz geliştirmişti, çok boyutlu bakardı.”

B.D: “Kurdistan gerçekliğine gözümüzü kapatmamamız gerektiğini hep söylerdi. Çok kararlı bir duruşu vardı. İlk gözüme çarpan özelliği, kişilik olarak belki çok konuşmazdı. Dinleyen, anlamaya çalışan, gözlemlemeye çalışan bir arkadaştı. Doğal, sade, sıcak ve içten bir yaklaşımı vardı. Örgüte katıldıktan sonra da değişmedi. Bu özelliklerine bir de parti kültürü eklendi. Heval Jiyan parti kültürünü, yoldaşlıkta ki kültürü almıştı.”

O CİZİR'DE DOLAŞTIKÇA BERÎVANA CİZÎRÊ DOLAŞTI

B.M: “Bir diğer yoldaşta Xezal arkadaşı. Faraşîn (Xezal Aslan) Örgüte yeni katılmıştı. Ancak o kadar zekiymi ki hemen göze çarpıyordu, dikkat çekiyordu. Müthiş bir zekaya sahipti. Sorgulama ve anlama kabiliyeti çok çok iyiydi. O kadar zekiymi ki Hareket açısından büyük bir kayıptı. İlerde çok fazla gelişecekti. Sadece eğitimde değil, pratik de de büyük bir gelişme kaydediyordu. O en zor alanda çalıştı. Orada zekasını tecrübe ile birleştirmiş ve toplumsallaştırmıştı bunu. Onun yapamayacağı bir iş yoktu. Çok gençti ancak zekâ ve anlama kabiliyetiyle çok kısa sürede daha büyük sorumlulukları yürütebilecek bir gelişmeyi açığa çıkardı.”

Y.Z: “Şehit Faraşîn geldiği gibi alanda bir toparlanma, bir coşku, bir heyecan oluştu. Zaten arkadaşın kendisi çok heyecanlı bir arkadaşı. Moral-motivasyon noktasında çok iyiydi. Zaten şehit Faraşîn’in moral ve coşkusundan ne kadar bahsetsek azdır. Çünkü Arkadaşın muazzam derecede bir morali vardı ve etrafına büyük bir güç veriyordu. Oradaki halk Şehit Faraşîn’den çok etkilenmişti. Çocuklar bile mahalleye girdiği zaman, “Amara, Amara” diye bağıyorlardı. Oradaki ismi Amaraydı. Bir etkisi oldu. İlk başta Sur’da Ali Paşa tutuldu. Şehit Faraşîn gerçekten hep en ön cephede idi.

F.Z: “En son gördüğümde Heval Avesta sağladı, yaralılarla ilgilenmeye çalışıyordu. Çare olamamanın endişesi çok ızdırıp vericidir. Onlarla beraber ona yakın arkadaş vardı. İki arkadaş şehit düşmüştü, üç-dört arkadaş yaralıydı. Biz bazı arkadaşları çıkarttık ancak onlar beraber kaldı ve kaldıkları yerde şehit düşmüşler. Şubat ayının 8-9’unda düşmanla birebir temas oluyor ve oradaki arkadaşlarla birlikte şehit düşüyorlar. Cephane bittiğinden dolayı düşman artık evlere giriyor ve arkadaşlar şehit düşüyorlar.”

Y.Z: “Sur’dan Fiskaya’ya gittik. Oraya bir silah götürdük, silahı bıraktıktan sonra tekrardan motorla geri dönmek zorunda kalacaktık,

biz motorun benzininin olduğunu, motorun sağlam olduğunu düşünüyorduk. Zaten şehit Faraşın olduğunda motoru bilerek hızlı sürüyordum, o da bağıırıyordu. Düşmanın Fiskaya köprüsünde bir tane akrebi sürekli köşede bekliyordu. Biz de sürekli o köprüden gitmek zorunda kalıyorduk. Şehit Faraşın'de kask takmıştı yüzünü kapatmak için, kadın olduğu belli olmuyordu. Fiskaya yokuşundan indiğimizde motorun zinciri tam akrebin önünde attı bozuldu. Şehit Faraşın'ın ilk tepkisi, "Allah belanı versin" oldu. Niye böyle söylediğini sorunca, "Heval sen bizi nerelere getirdin" dedi. "Benim elimde değil ki Heval" diye karşılık verdim. Motoru iteklemek zorunda kaldık, polis farkına varmadı, baktılar ama şüphelenmediler. Ben, "Heval hızlı bir şekilde itekleyelim" dedim. Motoru iteklemeye başladı. Ta o Hz. Süleyman yokuşunu şehit Farasin motoru itekleyerek çıktı. Tabi o esnada sürekli, "Allah senin belanı versin. Allah senin belanı versin" diyordu. Şehit Faraşın'ın o heyecanlı, coşkulu hali gerçekten alanlarda bir simge olarak kalacak. Şehadetini ben zindandayken öğrendim. O süreçte Şehit Faraşın'ın şehadetini duymak gerçekten etkiledi, biraz daha duygusal bir atmosfer oluştu. Şehit Farasin oradan Farqin'e geçti oradan da Cizir'e gitti. Arkadaş tüm direniş sahalarında kaldı.

B.M: "Askerliğe ve öz savunmaya çok ilgi duyuyordu. Ama öz savunmaya gitmedi. Daha da gelişmesi için Dem-Genç çalışması yürütecekti. Bu zekayı değerlendirmek gerekiyordu. Sur ve Farqin alanında kaldı. Tam bir askerdı. Bir işe odaklanırken tamamıyla kendini ona veriyordu, bin kişinin içinden bile fark edilirdi. O duruş çok az insanda vardı. Atik, atılgan, hareketli, coşkulu, moralli, hızlı ve tempoluydu. İleri düzeyde zeki olduğu kadar yüksek bir tempoya da sahipti. Farqin'in geri çekilme sürecinde bir yere gitmeden Cizir'e gitmiş. Ve bizim haberimiz yoktu Faraşın Heval'in Cizir'de olduğundan. Bahar'da arkadaşlar bize ulaştı ve "Dağa gelmedi mi Faraşın yoldaş?" dediler. İşte o zaman Cizir'de olduğunu anladık. PKK Hareketi açısından büyük bir kayıptı. Sürekli gülerdi. Moralsiz bulamazsınız onu. Gençliğin dinamizmini taşıyordu."

Y.Z: "Zindandan çıktıktan sonra bir aileye gittik. Aileye gittiğimiz zaman mahallenin çocuklarından bahsettiler. Çocuklar Sur'a girdikleri zaman diyorlarmış benim kodum Amara. Polisin yanından geçtiklerinde bile bunu söylüyorlarmış. O kadar etkilenmişlerdi. Ne Sur halkı, ne Cizir, ne Kurdistan ne de biz Şehit Faraşın'ı asla unutulmayacağız! Şehit Faraşın'ın pratiği, emeği unutulmamalıdır."

Ne seni anlatacak bir kalemim var ne de sırtlayabilecek bir cümlem. Sana olan hasret, sana olan özlem sonsuz. Senin ardından bizi dip diri tutacak tek şey var, Senin gidişinin ardından bizi dim dik ayakta, yaşamla dolu ve Önderliğe aşkla bağlı kılacak olan tek şey var, Senin kavganın ardından gözümüz açık devrime dek, Kurdistan'dan sömürgeciliği def edecek gücü bizde kılan tek bir şey var; O da İntikam!

Halkımın yüreğini, yoldaşlarımın yüreğini senin sesine verdim. Sen konuşurken dizinin üstünde, yaralı yoldaşının gözlerinde duyduk bizlere talimatını. Halkımın gözü sende, yoldaşlarının avuçlarında yüreğin.

“Bak, ellerim yüzünde. Korkma yanındayım, seni hiçbirakır mıyım? Yaraların iyileşecek, koy başını dizime, bak nasıl diniyor acıların. Sesler geliyor, işte bak Harun Heval yetişiyor bize, son mermime kadar çatışmalıyım Jiyan! Korkma mermiler bitse de zulutlarımız ve duruşumuz var. Hele bir gelsin düşman, aç gözlerini, yumma sakın Heval, şimdi gelecek arkadaşlar. Sözlerimizi, özgülikle olan sözleşmemizi hatırla Jiyan! Bu alan bizim, burası bizim, Kurdistan bizim. Bak nasılda da koşturuyor düşman, kaçıyorlar, bakamıyorlar gözlerimize, duramıyorlar öfkemiz karşısında. Diren Jiyan Heval, diren ki daha çok güzelleşsin kadınlar, daha çok özgürleşsin Cizîr, diren ki başımız dik, yüreğimiz onurlu yazılsın tarihe. Ama dur. Savaşmalıyım son mermime kadar, direnmeliyim ki halayın başına ben geçeyim. Sur'da düşmedim toprağa, Farqîn'de eğmedim boynumu düşmana ve şimdi burada yoldaş olmalıyım Berîvana Cizîrê'ye! Direnmeliyim ki ardımda binlerce çocuğa verilsin bu isim, direnmeliyim ki yoldaşlığımız Faraşîn'e denk düşsün! Diren yoldaşım, direnmeliyiz ki intikam bizim adımız, Kurdistan gençliğinin yemini olsun!”

Yüreğimizin avuçlarına bıraktın son hayalini. *“Ben Kurdistan'daki ve bütün dünyadaki kadınları özgürleştireceğim”* dedin. Şimdi sırtımıza ve gözlerimize senin hayalini alıp köleliğin üstüne üstüne yürüyoruz... Gülüyorsun, savaşıyor, güzelleşiyorsun. Sana koşuyor genç kadınlar, senin gülüşüne, yoldaşlığına, duruşuna... Sana koştukça Faraşîn'e varıyorlar, kırıyorlar köleliğin en zalim zincirlerini, tutuyorlar celladın kırbaçlarını.

Zaferin ölümsüz komutanının dediği gibi, ***“Ne olursa olsun son muhteşem olacak!”*** Ve destansı kahramanların direnişi tüm tarihler boyunca okunacak. Devrim ateşiyle yanan bu yüreklerimiz devrim

coşkusunu yaşatacaktır. “Özgür yarınlarda ve geleceğin gülüşünde buluşmak dileğiyle” dedi. Geleceğin gülüşünü yaratan, Faraşîn’in direnişçi kadını yüzünü, sırtını yoldaşlarına, direnişin kalesi Sur’a, yüzünü ve silahını zalimliğin yaratıcılarına döndü. Önderliğimizle duracağımız halayın kefiyesini taktın başına ve zalimliği yendin her kulağa dağılan sesinle. Seni taşlarının desenlerine dokuyup, Cizîr’in ölümsüz direnişine taşıdı Suriçi. Sur’un direnişini aldın da geldin Cizîr’in gençlik kokan sokaklarına. Hakikate, Önderliğe verdiğin sözü uzattın Sozdarlara, Axînlere, Berjînlere; özgürlüğü, umudu uzattın sana kalkan olan Kurdistan Analarına.

Bir direnişe Faraşîn denildi, bir direnişe aşk

Bir kadına özgürlük denildi, bir kadına hakikat;

Bir hakikate Sur, bir hakikate Cizîr denildi.

“Yiğitlik; çözümdür, direniştir, bağımsızlıktır, korumaktır. Yiğitlik; düşmana karşı olmaktır” demedi mi Hakikat Dergahının özgürlük kavgasında yerlerini tutanlar. Faraşîn Sîdar; Hakikatin kavgasında yerini tuttu. Cizîr’in destan yazar kadınlarının hakikatine karıştı. O dolaştıkça Berîvana Cizîr’e dolaştı direnişin şehrinde. Ve özgürlüğün kadınlarına bıraktı gülüşlerini. Cizîr’i, Sur’u, Farqîn’i yüzünün gamzelerine yazdı Kurdistanlı çocuklar.

Bir direnişe, bir tarihin gamzeli gülüşlerine bak ey Kurdistan!

Bir Sur’a, bir Cizîr’e, bir Faraşîn’e... Yolun açık olsun direnişin Faraşîn’ i...

BODRUM BİZİM DİRENİŞ KALEMİZDİ

T.N: “Hakikat burada görülüyordu, hakikat anlama kavuşuyordu. Her gün burada bir arkadaş yanımızda şehadete ulaşıyordu. Evleri kullanıyorduk mevzi olarak. Dünyada bahsedilen Stalingrad’ı bile Cizîr’deki ruh aşmıştı Stalingrad, böylesi ne askeri gücü ne de böylesi bir düşmanı görmüştü. Böylesine bir eşitsizlik ve güç dengesizliği tarihin hiçbir savaşında yoktu, görülmemişti. Sur’da direniş bu kadar az imkâna rağmen sonuç gösteriyordu. Tarih, intikamını alıyordu.”

G.Z: “Heval Dilxwaz ve Heval Haki (İbrahim) vardı. Yanımıza geldiler. Düşmanla aralarında sadece bir duvar olduğunu söylüyorlardı. Çok moralliydiler. Ardından Heval Felat onlar yoruldu

diye Heval Tekoşer ile beraber gittiler. Heval Felat orada şehit düştü o gün. Kepçe sesi sürekli vardı sabah-akşam. Kepçe evleri yıka yıka geliyordu. Bir arkadaş geldi, boruları patlattı, içinden su çıkarttı ve yaralı arkadaşlara şekerli su yapıp verdik. O gün Heval Merwan (Erdal Şahin) yaralanmıştı. Heval Azadî üç kez yaralanmıştı. Heval Bager sırayla onları getiriyordu.”

B.M: “Şehit Felat arkadaş daha önce cezaevindeydi. İdeolojik olarak kendini geliştirmişti. Cizîr’de akademi çalışmalarına düzenlendi. Akademi önemliydi ve iki devre de eğitim yaptı. Yafes mahallesinin düşmesinden kaynaklı cepheye gittiler. Ne zaman şehit düştüğü belli değil. Olgundu. Bulunduğu çalışmaya düzey katardı. Berjîn arkadaşta akademi yönetimiymi, Amed’de öz savunmaya gitti. Amed’in düzey yakalamasında onun katkısı var. Ablukada yirmi beşinci günden sonra cepheye gitti. Moralli ve istekliydi. Etkisi vardı herkes üstünde.”

T.N: “Sonradan benimde savaştan çıktıktan sonra ismini halktan öğrendiğim 3. bodrum olarak belirlenen bodruma çekildik. Aslında Cizîr’de yaşananlar, açığa çıkarılan görkemli direniş, müthiş kahramanlık ayrı ayrı anlatılması gerekir. Bodrumda yaşananlar aslında hakikatti. Üzerine ayrı bir tarih çıkartılması gerekir. Bir bütünüyle Kurdistan, bir bütünen hakikat ruhu, direniş birliği. PKK’nin direniş mirası, kültürü ve iradesi. Bu ruhtu bodrum. Orası bizim direniş kalemizdi.”

G.Z: “Heval Xeyrî tünel açacaklarını söyleyip, Heval Mervan ile gittiler. Yaralı hali ile diğer arkadaşları kurtarmak için uğraşıyordu. Kanalizasyon buldular, çıkabilirdik. Ama Heval Sîdar, “Yaralı arkadaşları bırakamayız” dedi. Ve tünellere kimyasal atılmıştı. Yaralı arkadaşların vücutları yanıyordu. Yaralıları aramıza alıp yan eve geçecektik. Biz geçerken Heval Egîd suikastla şehit düştü. Heval Sîdar, koridor açarken yaralandı bacağından, Heval Xeyrî’de elinden yaralandı. Müdahale ettik, izin vermediler. Zaten sargı bezi de kalmamıştı, bir arkadaş tişörtünü bağladı.”

T.N: “Burada yaşanan sıradan bir üçüncü bodrum değildi. Şehadete ulaşan arkadaşlar da böyle kabul etmezdi. Sonradan da duyduğum tanımlama ne kadar eksiklik yaşattırsa da biz de hüüzün yaratıyordu, böyle kabul edemezdik. İçi boşaltılmıştı bilinçli ya da bilinçsiz. Orası; direniş kalemizdi.”

G.Ç: “Heval Haki, Heval Çiyager (Orhan Tunç), Heval Botan geldiler. Enkazın altından çıkıp gelmişlerdi. Heval Êrîş yaralanınca

ele geçmemek için bombasını kendinde patlatmıştı. Düşmanın diğer bodrumu yakışını söylüyordu arkadaşlar.”

Ve bodrum süreçleri yaşanmaya başlanmıştı. Her duyduğumuzda öfkeden çıldırdığımız, intikamımızı büyüttüğümüz ama en çok da acı çektiğimiz andı.

F.Z: *“Düşmanın ışıklarını görebiliyordum, yoğundu. Sabaha karşı sesler geldi, yakından araba sesleri geliyor, yaklaşır, uzaklaşıyordu. Sabah bir baktım orası düşmanın karakoluymuş. Evi karakol yapmışlardı. Ben tek başıma kalmıştım. Bir arkadaş kurtuluyor, arkadaşlara ulaşınca Kobra şehit düşürüyor. Bir arkadaş Axîn Amed idi (Eda Kutay) birisi Heval Serhat’tı (Mehmet Yılmaz), Heval Ramazan’dı Gabarlı, yereldi, birisi de Sofî (Mehmet Benzer) dediğimiz biriydi. Onlar şehit düşünce tek kaldım. Beş Şubat sabahıydı.”*

BU KAN YERDE KALMAYACAK!

Tarih yedi Şubat ve Kurdistan halkı sizinle onurlandı. O gün tarih Mehmet Tunç yoldaşın diliyle kendisini gelecek kuşaklara yetiştirdi.

07 Şubat

“Sadece bodruma odaklanmak büyük bir yanılgıdır, tamamı ile Cizîr’e odaklanmamız gerekiyor. Sadece Cizîr’in düşüşüyle ya da Cizîr’de yüz kişinin katledilmesi ile bu hareketin bitmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Herkesin morallerini iyi tutması gerekiyor. Biz de şehitler kervanına katılacağız, ne mutlu bize! Mücadeleye devam eden arkadaşlara buradan selamlarımı iletiyorum. Cizîr halkı 60 gündür soğuk, açlık ve susuzluğa rağmen diz çökmedi. Kalan insanların bizimle gurur duyması lazım!”

O Kurdistan’a seslendikçe İmralı’dan ses yükseldi. O, Kürt halkına ses verdikçe Amara’dan doğan Güneş yeniden doğuyordu Cizîr’in üstüne ve sesine ses veriyordu;

“Size bağlılığın gereğini yerine getirenler ateşle savaşımında asla sizin bu duruş tarzınıza fırsat vermediler. Tektiler, çok zor durumdaydılar. Büyük zorluklarla karşı karşıyaydılar. Ama kararlıydılar, yürekliydiler. Görev karşısında soğukkanlı yürümeyi soğukkanlılıkla yürümeyi bildiler.”

Sesine ses vereni duyuyordu Mehmet Tunç ve devam ediyordu;

“Yaklaşıyorlar yavaş yavaş. Biz teslim olmayacağız, herkesin haberi olsun. Biz beyaz bayraklarla çıkmayacağız.”

Direnış dile geldi, direniş yemini dile geldi, direniş serpildi Şubat ayında karlarını eritemeyen Kurdistan topraklarına. Direniş başlatan, direnişe yeminli kıldıran duruş Ankara’da bir bodrumda yoldaşlarıyla bir araya geliyordu. Birkaç kişiyle dünyayı değıştirmeklerine inanan, devrime inanan Kemallerin, Xeyrilerin, Mazlumların, Hakilerin, Sakinelerin yoldaşları şimdi Cizîr’de bir bodrumda işte devrimi gerçekleştiriyorlar. Sesi Ankara’dan yükseliyordu, bize konuşuyordu değerlerin yaratıcısı;

“Büyüklükler büyüklere yaraşır olmakla gerçekleşir. Büyük değerleriyle oynayanlar, onları yaşamsallaştıramayanlar, onların çok açık gösterdiği yolda, gerekleri yerine getiremeyenler birer ikiyüzlü, sahte yol arkadaş olmdktan kurtulmazlar. Biz böyle günlerde başka davranamayız. Yaşamda özgürlük düzeyi sonuna kadar gerekleriyle yerine getirilecektir. Savaşta da zafer! Şehitlerimiz; en yüce değerlerdir, zaferin gerçek komuta güçleridir. Ve anıları ölümsüzdür.”

*Her seher vaktinde, tan atışında kızıl güller açtın dağlar başında
Faşist namluların, her kurşununda dirildik ey halkım unutma bizi!*

Cizîr halkı direnişçilere ses verdi. Cizîr halkı güneşin ve ateşin doğurduğu yiğitlere ses verdi. Cizîr halkı uğrunda kıyametleri koparttığımız anaların sesiyle ses verdi toprağa. Toprağa düşenler direnişimizin umudu, inancı ve intikamını beslediler. Cizîr halkı direniş tarihine ses verdi. Cizîr’de ülke toprağına direniş saçanlara ses verdi; *“Unutmayın ey halkım”* dediniz, halkım unutmadı sizi. Ne sizi ne de intikamınızı. Zorbalığın, zulmün hesabını soracak olanlar dile geliyordu. İşte Cizîr halkının söyledikleri;

“Biz halkız bitmeyiz. Çocuklarımızın yolundan gitmeye devam edeceğiz. Bu kan yerde kalmayacak!”

YILLARDIR ÇEKMEDİĞİ ACIYI İKİ DAKİKADA ÇEKTİ

K.M.B: *“O süreçlerde Cizîr’de şehadetler artık çok fazlaydı. Biz Nisêbîn’deydik. Nisêbîn’i çok etkiledi. Bodrum süreçleri başlamıştı Cizîr’de. Halkı etkiledi, biz iyi örgütleyemedik. Düşman İpek yolundan gitti Cizîr’e, biz engel olabildik, bizim caddelerden gidiyordu Cizîr’e. Biz Cizîr’den çok etkilenmiştik. Halk büyük baskı, işkence ve katliamla karşı karşıyaydı. Bu yüzden alanı boşaltmak için düşman elinden geleni yapıyordu. Evler yakılıp-yıkılıyordu. Anam,*

“Ben tutulan alanlara geleceğim, o gençleri yalnız bırakamam” diyordu. Önce karşı çıktım, çünkü kimseler kalmamıştı. Sonra o bana karışmadığı için ben de hiç karışmadım. Bir gün arkadaşlar, “Gel, bir aile geldi, evlerini taşıyalım” dediler. Gittim, baktım Anamdır. Savaş alanına getirdik evi. Anamla arkadaşları yan yana görünce iyi oluyordum. Düşünün, bir genç Nisêbîn’i tanımamasına rağmen gelip savaşıyor ben hem orada idim hem de orada büyümüştüm, gidemezdik. Belki katılmamıştık ancak, “Bende kendi evimin önünde savaşıyorum” diyordum. Amcaoğlumu bile Anam getirdi, “Katıl” dedi. Bülent Pekdemir Okulu var, oraya mayın döşedik, basmalı yapacağız eğer altı yüz kilo gelirse patlardı. Akşam gittik, ben Heval Zerdeşt ve Heval Mazlum, bir de ismini tam hatırlamıyorum ama sanırım Xeyrî idi Rojava’dan gelmişti. Gittik, bir ay önce döşediğimiz mayınları basmalı yapacaktık. Gittik, mayınların yerini yaptık, bağlama işi Heval Xeyrî’ye aitti. O, sabotajcıydı. Mayına pil bağlı değildi, kablo ucu yerin altındaydı. Sabotajcı Xeyrî gelmedi, Heval Amara geldi bizi aldı. Ben kalmak istiyordum, “nöbet tutacağım” dedim. Ben iki mayının ortasında idim, arkadaşlar uzaklaştı, kazmayı aldım. Giderken Heval Mazlum seslendi, “dur dur, bir şey unuttum” dedi. Benle mayın arasına tam geçti, birden patlama oldu.

Ben zaten fırlamışım başka yere, çok şey hatırlamıyordum. Basınç fırlatmıştı, okulun bahçesinde buldum kendimi. Ayağa kalktım, başım dönüyordu, hiçbir şey kalmamıştı hafızamda. Okul duvarının yanında durdum, Heval Amara sesleniyordu, “Heval Gelhat, Heval Gelhat” diyordu, benim şehit düştüğümü sandılar, Heval Mazlum’un orada olduğunu bilmiyorlardı. Ben de kendi kendime, “yanımda biri daha vardı” diyordum, mayının patladığı yere gittim, Mazlum Heval yerdeydi, ağır yaralıydı, çenesinin altından parça almıştı, o parça onu çok zorladı. Onu hemen barikatın arkasına götürdük, Kobra görmesin diye. Benim önümde olduğu için bana gelecek olan tüm parçalarda onun vücuduna saplanmıştı. Karanlıkta fazla da bir şey göremiyordum. Arkadaşları haberdar ettim, Heval Soro’yu, Mêrdîn eyalet komutanıydı, Heval Pala geldi, Heval Bedran’da nasıl olduğunu sordular söyledim. Eve götürdük, doktor uzun bir süre gelmedi, İki gün sonra şehit düştü. Tüm vücudu parça parça olmuştu, kan kusuyordu sürekli.

Heval Mazlum gerçek ismi Mazlum Dirî’ydi. Gever’lildi. Dağdaki kodu Aziz Gever’di. Şengal alanından gelmişti. Cesareti insanları etkilemişti. Morali yüksekti, herkes onu severdi. Çok acı çekiyordu.

Belki de yıllardır çekmediği acıyı, iki gün boyunca çekti, konuşamıyordu, göremiyordu ve anlayamıyordu. İki gün yanında kaldım. Hatta çoğu defa silahla vurmak istedim. O bizim yoldaşımızdı ve acı çekmesine dayanamıyorduk. Anam yanında kalıyordu. Başında beklerken uyuya kalmıştım, Anam uyandırdı, “Mazlum şehit düştü” dedi. Cenaze töreni yapıldı ve gömüldü. Şengal’den gelen birçok arkadaş rolünü oynadı bence. Nisêbîn’i tanımıyordu, ona rağmen eylem yapıyordu. O arkadaşlar kendi kişilikleriyle PKK’yi tanıtıyorlardı, PKK’yi onların şahsında görüyorduk ve biz de tanıyorduk. Heval Bedranlarda da mayın patladı. Heval Bedran dayanıklıydı. Bir sivil yaşamını yitirdi. Normalde Kobrayı vuracakken mayın aniden patladı.”

SENDE SONRAYA İNTİKAM DOLU YÜREKLER KALDI

RAHAT OL; BU ZAFER HALKIMIZIN OLACAK!

T.N: “Cizîr’de yaşanan tarihi. Tüm görkemliliği ile yaşatılan bir hakikatti. Zaten o kalede, o anda, o mekânda, o mekânı hissetmek, anlatabilmek, dile getirmek için insanın uzun kalmasına, orada çok uzun süre savaşmasına gerek olduğunu sanmıyorum.

G.Ç: “Sadece birkaç bomba ve yarıya kadar dolu bir BKC zinciri vardı. Heval Nuda tünel kazmışlardı, yarıya kadar suya batmışlardı. Heval Nuda ve Markos vardı, general Markos ve Heval Serhat geldiler yaralı yoldaşların yanına. Orada suikasta uğruyor Heval Nuda ve Serhat Heval yaralandı. Markos Heval şehit düştü. Heval Nuda, sağ el ve sol bacağından yaralandı, sürüklenerek bodruma geldi, “Heval Sara” dedi. Hemen çektim onu. Ağlıyordum, izin vermiyordu. Yüzü üstü yere düştü. Bir şey yoktu yarasını saralım, kanaması çoktu. Durduramıyorduk. Bana döndü yüzünü, “Ağlama, yaramı temizle Heval!” dedi. Sur günlüğünde geçiyordu ya, “Yaralı yoldaşlarımızın an be an şehadete gidişini izler pozisyonda kalıp hiçbir şey yapamamak en çok zorlandığımız bir nokta oluyor” diye bir cümle vardı. En zoruydu bu.

T.N: “Çünkü çıktığımda ve oradan geçtiğimde insanın hissetmesi ve mücadele etmesi için çok şey açığa çıkartıyordu. Mücadele gerekçen gittikçe daha da büyüyordu.”

G.Ç: “Heval Bager, Heval Egîd, Heval Tolhildan, Heval Demhat, Heval Çarçella, Heval Avesta, Heval Çiyayî sabaha karşı yanımıza geldiler. Heval Xeyrî, Heval Sîdar ve birkaç arkadaş daha başka yere geçtiler ve bir daha da göremedim onları. Heval Sîdar olmasaydı belki de çoktan şehit düşerdik. İnşaatın bodrumundaydık. Yaklaşık otuz kişi kaldık, diğer arkadaşlar bodruma geçti. Heval Sîdar, “Düşman gelmeden ateş etmeyin” demişti. Ve yapabiliyorsak tünel kazmamızı söylemişti.”

F.Z: “Serdem arkadaş (Fuat Heval) ve Sîdar yoldaş (Avarez arkadaş) baştan beri direniş hazırlıklarında yer alıyorlardı. Cizîr’e gittiğimizde Onlar zaten oradaydılar. Bu direnişin örgütlendirilmesinde, yürütülmesinde ve hazırlıklarında, komutasında aktif olarak baştan beri hep vardılar. Fuat Heval Nur mahallesinden sorumluydu. Ancak bazen yer değiştirme oluyordu. Gençlikteki arkadaşların genel duruşunda militanlık ruhu vardı. Askeri yönleri daha ağırlıktaydı.”

T.N: “Yaşanan çatışmalarda artık direnişin daha fazla sürmesi için, daha uzun soluklu olması için gidebileceğimiz tek yer bodrum kalmıştı. Daha önce kaldığımız akademiden sonra bodruma geçtik. Burada aslında daha sonra da ismini öğrendim. Beraber bodruma girdik.”

G.Ç: “Oraya girmemiz gerekiyor muydu, gerekmiyor muydu hala bilmiyorum. Sayımız fazlaydı. İrade, dilenişin en net ortaya çıktığı andı. Düşmanın eline geçmemek için herkes silahını elinde tutuyordu. Zor, dile gelir mi bir gün bilmiyorum ama zor.”

F.Z: “Heval Sîdar askeri çalışmayla daha ilgiliydi. Kişilik olarak diğer yoldaşlara göre daha Sertti. Keskindi. Ortamda tavır sahibiydi, sosyal ilişkileri çok yoğun olmasa da çok titizdi çalışmalarda. 14 Aralık ablukasında yaptığımız düzenlemeye göre o komutanlıkta Nur mahallesinde kaldı. Serdem arkadaşla beraber ordaydılar. Nur mahallesini bırakmak zorunda kalınca direnişin son günlerinde Sur mahallesine geçti, oranın sorumlusuydu.”

B.M: “Sîdar arkadaş çalışmadan sonuç çıkartıyordu. Halkla ilişkileri iyiydi. Cizîr’de hemen hemen herkes tanırды. Cizîr komutanlığından doğru Sur mahallesinde yer alıyordu. Nerde olursa olsun yoğunlaşıp katkı sunuyordu. Özellikle Heval Mawa Tolhildan şehit düştüğünde çok zorlandı, buna rağmen hiç geri çekilmedi. Daha da bağlandı çalışmaya. Ve hep kendisine daha fazla yüklendi, hızlı geliyordu, her çalışmayı yapacağına inanıp ciddiyetle yaklaşırdı.

Hiçbir çalışmayı küçük görmedi. Örgüt görevdir diyordu, son ana kadar da moralinden bir şey kaybetmedi, duygusaldı çünkü yoldaşlığa bağlıydı. Etkilenip geri çekilmezdi aksine daha fazla katılırdı.”

F.Z: *“Son günlere doğru benim bulunduğum yer ile Heval Sîdar’ın olduğu yer arasına düşman girdi, artık görüşemedik. Çok fazla birbirimizden uzak değildik, Cudî mahallesi ile Sur mahallesinin birleştiği Nisêbîn caddesine yakın bir alandaydık. Onlar en son günlere kadar direnişte kaldılar, orada elinden yaralanınca gençlikten iki arkadaşla ayrılıyorlar, ondan sonra haber alınmadı. Daha sonra aldığımız bilgiliye göre düşman onları bir yerde fark ediyor, son mermiye kadar savaşp 8-10 Şubat arası şehit düşüyorlar.”*

Sîdar Arkadaş,

“Kurdistan’da bazı şeyler bir daha tekrarlanmayacak! Biz bütün hünerimizi, cevherimizi bu savaşta ortaya koyacağız. O dönem bir daha tekrarlanmayacak ve her şey netleşecek.” demişti ve dediğini yaptı ve dediği büyük bir hakikat olarak Kurdistan direniş gerçekliğini daha da anlamlı kılarak Onu ölümsüzleştirdi.

B.M: *“Çok yoğun bir süreç olacak” dedik Heval Sîdar’a, “Biz yaparız” diyordu. Bilerek yapılan yanlışta tahammül etmezdi. Sessiz kalamazdı, kavgacıydı. 55-56. günlere kadar da haber aldık ondan. Ondan sonra haber alamadık.”*

Senin direnişin, senin duruşun, senin düşmanı korkutan bakışların dile geldi Cizîra Botan’da. Senin devrime olan inancın ve bize, yoldaşlarına bıraktığın o büyük hayal; Devrim!

“Rahat ol yüreğim! Kıрма gözlerini. Ardımızda bıraktıklarımız devr aldı mücadeleyi, bak omuzluyorlar davayı. Elllerine verdim hayallerimizi, yüreklerine serptim amaçlarımızı. Yoldaşlarımız var ardımızda, bak nasıl da koşacaklar devrime ve halkımıza armağan edecekler. Rahat ol yüreğim, git üstüne ölümün, öldür ölümü şimdi, tam zamanı. Ölüm öldürmeden şu canı ben vurmalyım ölümü, var git ölüm, gelme ardımda, sen geldikçe yeniyorum seni! Korkmuyorum senden, ardımda intikam dolu yürekler, düşmanın büyüttüğü öfkeli yoldaşlarım var! Onlar muhakkak devrime gidecek, zafer halkının olacak.”

Yolunun yoldaşı, kavganın öncüsü olmanın yemin dilini taşıyoruz. Yüreğin rahat olsun. İntikam gençliğin; zafer PKK’nin ve özgürlük, halkının olacak!

YA BOTAN OLACAK, YA BÊKES

T.N: “Bodruma geçtiğimizde o savaş sürecinde şehadete ulaştığını düşündüğümüz ya da hiç tahmin etmediğimiz yoldaşları orada gördük. Birçoğu yaralıydı ve yarası ağır olanlar da vardı. İmkanların maddi açıdan tükendiği zamandı. Orada var olan yoldaşlar bize şunu gösterdiler, anlattılar ve bize şunu yaşattırdılar, „Hala devam ediyor direniş; sömürgeciliği parçalayacak, düşmanın yok oluşunu getirecek mücadele devam ediyor.”

G.Ç: “Bodrumda bir şey yoktu. Arkadaşlar su istiyordu, özellikle yaralı arkadaşalar. Orhan Tunç arkadaş boruların patladığı yerden gidip su taşıyordu. Şeker, un vardı biraz ondan helva yaptı ama kendisi yemedi. Sadece yaralı yoldaşlara verdi. Heval Nuda’ya çok bağlıydı. Bir çocuğu olacaktı. Hep ondan söz ediyordu. Gerçekten bizim moral kaynağımızdı. “Benim bu günlerde bir oğlum olacak, eğer buradan çıkarsak ismini Botan yapacağım, eğer çıkmazsak, Güler’e söylemişim ismini Békes (kimsesiz) yapacak.” Orhan, Güleri çok seviyordu, ona olan sevgisini anlatıyordu. Erken bir yaşta evlenmişti. Arkadaşlar, Ne acelen vardı o kadar erken evlendin” diyorlardı. Orhan’da, Gerillaya katılırim diye ailem korkuyordu, bunun için beni erken evlendirdiler” diyerek espri yapıyordu.”

T.N: “Heval Çiyayî öz yönetim alanlarından önce de partiyle çalışmış, görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çalışan bir arkadaştı. Cizîr’de kuryelik ve milislik yapıyordu. Savaşta insanın gidip aslında Ona, “düşman buradadır” demesi yeterliydi. O düzeyde savaşı yaşıyor ve buna göre yoğunlaşarak yaşıyordu. Bu nedenle de düşmanı vurabilecek, onu daraltabilecek, bu sömürgecilerin uzandığı kirli elleri kırabilecek bir nokta, bir ev, bir duvar ya da mevzi bulması hiç zor olmuyordu.”

G.Ç: “Orhan şiir yazıyordu ve yazdığı şiirleri bizimle paylaşıyordu, ağır bir süreçti. Orhan hiç moralini bozmuyordu hep bize moral veriyor, moral kaynağımız oluyordu. Tüm arkadaşlar Orhan Tunç’u çok seviyordular. Biz de ona moral vermek istiyorduk. “Buradan çıkınca Botan doğmuş olacak. Ben onun teyzesiyim” diyordu Nuda. “Ben de Botan’ın halasıyım” dedim. Çiyager arkadaş, “Bir gün gidip dağları görmek istiyorum. Bu benim hayalim” diyordu. Yine direnmekten söz ediyordu.”

CİZİR; KIRK YILLIK DEVRİM HASRETİ

T.N: “Heval Çiyayî bulunduğu her yerde aslında buranın asıl sahiplerinin kim olduğunu gösteriyordu. Şehadetine kadar da, sonuna kadar her şeyi ile her an düşmanı yok etmeye dair planlamaları vardı. Zaten bodruma geçmeden önce Heval Çiyayî’nin elinde Kleşten çok BKC vardı. Askeri yönü güçlüydü. Çok eğitim bile almamıştı. Bu isteği çok fazlaydı, her silahı erken öğrenirdi. Cizîra Botan, Onda hakikatle buluştu. Heval Çiyayî bu ruhtu. Onunla berber bodruma geçtik.”

G.Ç: “Mehmet Tunç’ta gerçek bir halk lideriydi. O direniş tüm Kürt halkı için büyük bir örnekti. Kanımızın son damlasına kadar savaşağız diyorlardı. Çok fedakâr bir aile. O kadar örgütlü bir aile ilk kez görüyorum. Hep, gerçek ailem bunlar diyorum, onlar benim ailem, güçlü bir aile. Mehmet ve Orhan Tunç tarihiler.”

T.N: “Tekoşer yoldaşı, Fırat ve Nuda arkadaşı uzun bir dönemden sonra burada gördüm. Heval Fırat ve Heval Tekoşer’de gerçekten amaçları uğruna büyük mücadele gösterirken yaralanmış yoldaşlardı. Yaraları ağrıdı. Ama onlara bu yaralarından söz etmek bile utandırıyor. İnsan o arkadaşlara baktığında “onlar yaralıdır” diyemiyorsun.”

G.Ç: “Heval Fırat yüzünden yaralanmıştı, tank vurmıştı, bir gözü artık görmüyordu. Heval Tekoşer’de birçok yerinden yara almıştı. Aldığı her yara onu çok güçlendirmişti. Fiziki olarak bacağı ve kolunu daha az kullanabiliyordu. Aynı şekilde gözleri de öyleydi. Ancak bunlar engel olmaktan çıkmıştı onun için. Bundan dolayı girdiği çatışmalarda aldığı yaralar daha da güçlü ve iradeli kılmıştı Onu.”

G.Ç: “Akşam düşmanın sesi yoktu. Sabah erkenden düşman bombalamaya başlıyordu. Bir hafta-on gün sonra düşman artık evi taramaya başladı.”

T.N: “Heval Nuda; aslında onun için sonradan öğrendiklerimden bir kez daha iyice anladım ki O hakikatti artık. Hakikat, onunla berrak bir hal aldı ve gösterdi kendini. Heval Nuda’nın önceki yaşamını da öğrendiğim, ona karşı insanın hissettikleri çok fazla güçlü tutuyordu. Heval Nuda, tüm boyutlarıyla her şeyi kendi

şahsında bize göstermişti. Heval Nuda, bunu sonuna kadar da götüren arkadaşlardan biriydi. Bu devrimde sonuna kadar direndi.”

G.Ç: “Heval Gelhat şehit düştü. Heval Laleş, Heval Serhad düşmanın eline düşmemek için tabancalarıyla kendilerini vurup şehit oluyorlar.”

İşte Serhat (Edip) bağırıyordu ve yüreğindeki son mermisiyle dile geliyordu;

“Her sürecin fedaisi ayrıdır. Ve her süreç kendi fedaisini ister Kurdistan’da. Eğer sen bir çizginin fedaisi değilsen başarılı olamazsın. Ve ben Önderliğin ve Devrimci Halk savaşının fedaisiyim.

Bijî Pengava Serak Apo!

Bijî Şerê Gele Şoreşgerî!”

T.N: “Heval Tekoşer; o ateşin çıkardığı yoğun dumandan şehadete ulaştı, Heval Fırat ve Serhat arkadaş yan yanaydı. Fırat arkadaş da onurlu bir mücadelenin sahibi oldu. Son eylemi de böyle oldu, düşmana bırakmadı, kendisini vurdu. Ve diğer her iki arkadaş da. Düşmana teslim olmamak! Bunun dışında yapılacak bir şey, çatışacak bir imkân yoktu. O sürece kadar da bekledik.”

G.Ç: “Bütün duygular iç içeydi. Yanınızda yoldaşınız, yaralı yoldaşlar, şehit olanlar, direneceğiz, muhakkak bir şey yapılmalı”

T.N: “Yaralı yoldaşlara tedavi yapılıyordu. Düşman en son bodruma yöneldi. O zaman da bizim omuzlarımızda olan, savaşan gençliğin omuzlarında olan sorumlulukta tamamıyla, her şeyi ile yerine getirildi.”

G.Ç: “Heval Hüseyin, Heval Sıraç ayaklarından yaralandılar, Heval Dino’nun kolu kopmuştu, Avesta yaralandı, Heval Azadî her yerinden darbe yedi, yaraları ağırlaştı.”

T.N: “Öyle bir ruhtu ki; bitti dediğin yerde yeniden yeşeriyordu. Hatta kırk yıl önce Önderliğe de söylenen buydu. “Sen bu kuru odundan, nasıl bir ağaç yeşerteceksin” denilmişti. Ancak gördük ki bu bir ağaç olmaktan ziyade bir Orman olmuştu. Ümitsizliğin yaşanabileceği, karamsarlığın olduğu bir yerden uzaktı. Müthiş bir direnişin var olduğu, yaşamın yaşandığı bir mekân haline gelmişti.”

G.Ç: “Heval Çiyager’de yaralandı ve son sözü, “Biz ölmeyeceğiz Heval, hep yaşayacağız” oldu. Çiyagerliğini ortaya koydu ve Sur’un komutanıyla bütünleşti.”

T.N: “Düşmandaki korku daha da fazla derinleşti. Ama bilinmesi gereken şey şuydu; yeni başlıyordu. Direnişin yeni yeni başladığını

düşman anladı. Arkadaşlar bizim üzerimizdeki binanın üzerine çıkıp çatışıyorlardı. Düşman bu sefer her şeyini bıraktı ve bizlere yöneldi, kaldığımız yere. Aslında düşman gerçekliğini, acizliğini, çaresizliğini tüm yönleriyle bu mekânda görmek mümkündü. Büyük bir piyade güç ile yirmi-otuz gence karşı savaşıyorlardı artık.”

G.Ç: *“Delila şehit düştü. Heval Nuda tabanca istedi veremedim, vermedim.”*

T.N: *“Boyun eğmek, itaat etmek, diz çökmek bizim gerçekliğimiz olmadı hiç. Bunu her türlü vahşi ve kirli savaş yöntemleriyle denemeye çalıştılar, başaramadılar. En büyük darbeyi aslında savaşın en sonunda aldılar ve gittikçe de bir yok oluşun bataklığına sürüklendiler. Onlar da bunu anladılar en son.”*

G.Ç: *“Top atıldıktan sonra üzerimize yıkıldı.”*

T.N: *“Açığa çıkan bu hakikat karşısında yapabilecek hiçbir şeyleri yoktu ve çaresizliklerini daha da yükselttiler. Ve tankları devreye koydular. Savaş sahası adaletsizlikle doldu. Bu sefer savaşın bu yüzü karşımıza çıktı. Bodruma ağır silahlarla vurmaya başladılar. Uzun süre vurdular. Bodrumun aslında hedef alınmayan hiçbir noktası kalmadı. Böyle bir saldırıydı.”*

G.Ç: *“Bomba sesleri, araç sesleri, düşmanın sesi, tankın palet sesi ve yağmur gibi mermi yağışı.”*

T.N: *“Tankla aramızda yirmi metre yoktu. Tabi biz burada arkadaşların yaşadığı irade ve ruha bir şeyin söylenmesine gerek yoktu herkes aynı ruh ve bilinçteydi. Direniyoruz ve kazanan da biz oluyoruz. Düşman bir kez daha kaybetti ve mahkûm edildi kaybetmeye. Kaybetmeye mahkûm olduğunu da bu zamanda, bu mekânda da anladı. Daha sonra da vurmaya başladılar, onlar her vurduğunda hakikate binlerce defa yeminler ettik.”*

G.Ç: *“Ne kadar anlatılsa eksik kalacak, yerini bulmayacak, hiçbir kelime yetmeyecek O ruhu, sevinci, acıyı, mutluluğu, direnişi. Cizîra Botan; kırk yılın devrim hasretiydi.”*

T.N: *“O yeminlerin hepsi yıllardır bizlerin ve halkın özgürlüğü için canlarını feda eden yiğitlerin, kadınların, gençlerin mirasıydı omuzlarımızda. Direnen Kürt genç ve kadınına karşı bu yol ve yöntem kullanılıyordu. Zaten ateş devreye girdi ve yakmaya başladılar. Birkaç yerde duvarlar delindi, buradan içeriye küçük su şişeleri ile 20-30 şişe atıldılar benzin dolu ve ateşlediler. Tabi bu bir sonuç vermedi ve boşa çıkartıldı, düşman sonuç alamadı çünkü irade*

kırılmadı, zayıflık olmadı. Şehadete ulaşan yoldaşlar şahsında yenik düşeceğimizi zanattılar, yanıldılar, başaramadılar.”

G.Ç: “Aklıma sadece dağlar gelmişti. Dağları görmeden şehit düşmek olmazdı. Heval Axîn ve Heval Harun bize anlatıyorlardı dağlardaki anılarını. Her şey gözlerimin önünden geçiyordu. Heval Axîn gerçekten çok mücadele etti.”

ÖRGÜT HER ŞEYE KADİRDİR

B.M: “Axîn arkadaş 2005 de canlı kalkanlar sürecinde katılmıştı. Onun sağlık sorunları vardı. Kalbinde ritim sorunları vardı onun için Mexmur sahasına gönderdik. DAİŞ saldırısında bile gelmek istemedi kaldı ve savaştı. Sonra eyalet çalışmasına bazı arkadaşlar gönderildi. Dağdan perspektif yollamak, alana hâkim olmak için Axîn arkadaş Botan sahaya, Andok arkadaş Amed sahaya gitti. Aslında dağdan koordine edeceklerdi. Axîn arkadaş bir süreliğine Botan’a gitmeyi önerdi ve biz de uygun bulduk. Cudî’den kasımın ortalarından sonra Cizîr’ye geçti.”

B.M: “Cizîr’den çıkma! dedik, orda koordine edersin, güvenlidir” dedik. Bu başka bir hava da yarattı. Axîn arkadaşı Kuzeye yollamamızın nedeni çok dayatmasıydı. Çok dayattı. Oysa biz onu biraz korumak istiyorduk, ailesinden çok şehit vardı, sağlık sorunları vardı. “Cizîr daha güvenlidir diyorduk hatta dağdan daha güvenlidir” diyorduk. Hiç kimse Cizîr’in böyle olacağını tahmin etmiyordu, hatta kimse de kabul etmiş değil, güvenlik sorunu olan arkadaşların hepsi oraya geldi. Belli bir süreden sonra abluka oluştu, akademi de vardı onlarca kadro vardı o akademilerde. Cizîr’in yükünü gençlik kaldırıyordu. Ve Axîn arkadaş diğer alanlara karşı da sorumluydu. Axîn arkadaşla başından beri diyalog içindeydik. 56.güne kadar da iletişimimiz vardı çok heyecanlı ve coşkuluymuştu. Hatta şöyle diyorduk, „Bu kadar kapsamlı bir operasyonda sen mi çok iyimsersin yoksa durumumuz çok mu iyi.” Gerçekten de öyleydi.”

B.M: “Axîn arkadaş askeri duruşu, askeriliği ile dikkat çekiyordu. Yoğunlaşmaları, askeri duruşu, askeriliğe daha yakın bir arkadaştı. O yüzden savaş, askerlik, cephe, hep onun daha fazla ilgisini çekiyordu. Çok fazla teorik çalışmalar, siyasal çalışmalar Axîn yoldaşın ilgisini çekmiyordu ve o askeri konuda yetkinleşmişti. Zaten öyleydi. Üslubu net ve keskindi. Birçok şeyi bir cümle ya da bir kelime ile ifade ederdi. Üslubunu da, tarzını da yakalamıştı. Hiçbir

şeyi dolaylı ifade etmiyordu, direk söylüyordu. Onun verdiği perspektif ve talimatlarda ne yapılması net belirlenirdi. Hasta olmasına rağmen bunun konuşulmasından hiç hoşlanmazdı. Kendisinin önünde hiçbir bir şeyi engel olarak görmüyordu.”

B.M: “Kuzeye gideceği zaman, “Heval Axîn zorlanmaz mısın?” dedim. Kızdı. “Ben başarabilirim” dedi. Düşmana karşı öfkesi hep büyüktü. Çok fazlaydı ve bunun için savaşa bu kadar meyil gösteriyordu. Savaş başladığında ya da içine girdiğinde moral alıyordu. Cizîr’e gittiğinde ve abluka olduğunda aslında sevindi; çünkü artık yüz yüze düşmanla savaşılabir ve darbe vurabilirdi düşmana. Aslında sağlık sorunundan kaynaklı zorlanmıştı, ancak hiç kimse onun ne hastalığı vardı bilmiyordu, en son ayağa kalkacak durumda bile değildi ama bir kere bile geri durmadı. Örgüte çok bağlıydı, örgüt bağlılığı farklıydı. Olması gerektiği gibi algılıyordu. Örgütü her şeye kadir olarak görüyordu ve en tıkanıp anda bile, “örgüt bilir” derdi. Bu yanlış bir algı değildi. Kobanê sürecinde, Şengal sürecinde bile bir şey olduğunda, “Bu örgüt bilir” diyordu.”

B.M: “Yoldaşlığa çok önem veriyordu. Son günlerde arkadaşlara moral verme onun için temel hedef olmuştu. “Biz yaralıları bırakamayız, nereye geri çekileceğiz onlarsız” diyen ve ısrar eden oydu. Şunu diyordu, “Hep beraber başladık hep beraber bitireceğiz.” 58. günde bile ne yaralıydı ne de şehit düşmüştü. Ve uzun bir süre haber alamadık, 59. gün şehit düştüğünü duyduk en son. Caddede suikastla şehit düşmüş.”

Yüreğinin dile geldiği zamanlardaydın şimdi. Bir yoldaşın sana dair konuşurken bağıırıyor ve “Axîn, zulmün olduğu her yerde savaşıcağım diyordu” ve başını eğerek senin fotoğrafına bakıyordu. Sen dile gelseydin Axîn yoldaş, gözlerinin netliği, ağız dolusu gülüşün ve duruşun. Kulağımızı yüreğine verdik ve dinledik;

“Axîn Heval

İşte şimdi tam zamanı. Yıllardır bunu bekliyordum. Düşmanla karşılıklı, göz göze, göğüs göğüse çarpışmak, savaşmak! Görsün gözlerimdeki intikam hırsını, ona olan nefretimi, öfkemi! Yüzüne vurmalyım düşmanın, en ön cephede, en yoğun mevzide, en soğuk mermimle. Patlamalyım düşmanın hem beyninde hem de yüreğinde. En kararlı halimle, en istekli ve en güzel günümde. Yoldaşı olmalıyım hem Çiyager’in hem de Zeryan’ın. Mahir bekliyordur şimdi beni. Son mermimi sıktığımda sömürgeciliğin yüreğine, intikamın en yoğun halini yaşayacağım.

Şimdi tam zamanı. Onlarca Şervanım beni bekliyor mevzide, silahlarının başında. Yüreğimi alıyorum elime ve yürüyorum onlara doğru. Güneşimiz, Önderliğimiz, yoldaşlığın en mert olanını, Özgürlük Yürüyüşümüz fedailiğın en yüreklişini dilerken, savaşçılarım, yaşamin en güzeline, şehadetin en layiki olanına istekli. Yürü şimdi halkımızın celladının üstüne. Bizden sonraya kalan hakikat olacak, fedailik olacak. Bizden sonraya kalacak olan tarihin en derinlerine gömülen ve bir daha Kürtlüğē bulaşmayacak olan, Cizîr'in öldürdüğü “teslimiyet” olacak. Bizden sonraya kalacak olan ve tarihin en başında Kurdistan deyince akla gelecek olan, Cizîr'in yeniden doğurduğu “direniş” olacak. Biz gittikten sonra, bize layık olan intikam dolu gözler ve yiğitliğin yüreği olacak!

Şimdi tam zamanı, yola çıktı yoldaşlarımız, öldürebilirim ölümü ölümsüzleşmek için!”

Silinsin şimdi kulaklarımızdaki düşman sesi, sömürgeciliğın kalp ritmi. Kulağımızda sadece senin zılgıtların ve kahkahalarının sesi. Kulaklarımızda, varlığını Kurdistan'a adayanların sesi, yoldaşlarının “intikam” sloganları.

BOŞUNA TARİF ARANIYOR BU ANIN BİR İSMİ YOK

Gençlik ruhu ve duruşu döneme ve sürece cevap bir ruh ve direnişti. Çünkü 4. Stratejik dönemin, devrimci halk savaşı sürecinin farkına varmayan veya ne olduğunu bilmeyen çok kişı vardı. Süreç gençlik öncülüğünde başlamıştı ve gençlik bunun farkındaydı. Bu sürecin ağırlığındaydı, orada bulunan gençlikteki tüm arkadaşlar bu sürecin farkındaydı. Bunlar daha önce buradaki arkadaşlarla tartışılmıştı. Bizler oraya bir eylem için gitmediğimizi, savaşmak için gittiğimizi biliyorduk. Bunun en çok farkına varan gençlikteki arkadaşlardı. Gençliğin direnişteki duruşu, şehit düşen gençlikteki arkadaşların şahsında kendini belli ediyordu. Duruşları şehadet anında bile büyük bir moral ve inançlaydı, militancaydı.

Sur'un bu destanı yazmasına imkân sağlayan birçok arkadaş vardı. Daha önceden Sur'da kalmışlardı. Şehit Faraşın, Şehid Nuda, Şehit Serhildan, Şehit Avesta. Aslında Sur Direnişi, onların eseridir. Devrime inanan ve bu uğurda kendini özgürlüğē adayan gençliğin eseridir. En güzel fedailer 105 gün boyunca Türk Devletini yendilerse bu bizden öncekilerin emeğiyleydi. Eğer Kurtay Faraşın yaşasaydı eminim kendisi de tek tek evleri örgütler ve sonuna kadar direnirdi

bizimle. Heval Kurtay ve Heval Andok Özgür beraber çalışmışlardı, aynı yerde şehit düştüler. Lice’de. Sur Direnişi onların eseridir.

Sur’un İlk Fedaisi; Şehit Serhildan’ın Anısına:

E.A: “Serhildan Hevalde yoldaşlık bağları, yoldaşa inanç çok güçlüydü. Serhildan’da o özellikleri çok belirgin görüyordum ve onu gördüğümde aklıma hep Heval Andok geliyordu. Yoldaşlara yaklaşımı geliyordu. Aileler, Serhildan’ı o kadar güzel anlatıyordu ki. Emegi, çabasını, atikliğini, pratik oluşunu.”

Sur’da Bir Ana: “Serhildan uykusunda bile uyumuyordu. Bazen işi oluyordu, bize diyordu ki beni saat beşte uyandırmanız lazım. Ben odaya yaklaşıyordum, kapıyı açıyordum, odaya gidiyordum diyordum, “Heval Serhildan saat beş.” Onun olduğu yerden sıçraması, üzerini giyinmesi, evden çıkması sanki bana her şey bir dakika içinde oluyormuş gibi geliyordu. Sonra hep arkadaşları bize getiriyordu. Onlara yaklaşımı, ele alışı, her zaman moralli olması, fedakârlığı. O kadar soğukkanlı, o kadar cesurdu ki, ben gerçekten PKK’de ki kadın militanlık duruşunun ne olduğunu orada bir kez daha onda gördüm. Belki daha önce de pek çok şey duyduk, gördük ama onda görünce ikna oldum. PKK, kadını da böyle yapıyor. Bir şey olmuştu, dedi ki, “Neden bu kadar cinsiyetçi yaklaşıyorsun, kadının neden bu kadar güçlü iradeye sahip olmadığını düşünüyorsun?” Ben de şaşırdım. “Devlet, bize öyle öğretmiş” dedim. Ama Heval Serhildan’ı görünce o şeylerin hepsini yıktım. Ben bu arkadaşla her yere gidebilirim, biz bu arkadaşla her yere gidebilirdik.”

E.A: “Tutuklandığını duyduğumda, İlk aklıma gelen şey Serhildan o zindana sığabilecek mi acaba sorusuydu. Bu hareketliliği, düşünce gücü, yoğun enerjisi ile gerçekten zindana sığabilecek mi? Mesela bir aileye gittim, aile sordu alındığını söyledim. İlk söylediği şey Serhildan o zindana sığar mı? Sığmaz sığamaz da. Ailelerin onu o kadar iyi tanıması gerçekten insanı şaşırtıyordu. Demek ki her şeyiyle katılmış, ailelere de her şeyiyle katılmış. Zaten aileler en az bizim tanıdığımız kadar Heval Serhildan’ı taniyordu. Zaten tutuklandıktan sonra bir Anayı görüşüne yazmıştı sadece. Yaşlı bir aileydi. Heval Serhildan’ın ailesi de görüşe gidiyor, Anaya hakaret ediyor. “Siz kimsiniz bizim kızımızı ziyarette geliyorsunuz? Bizim kızımızı bu hale, siz getirdiniz” demiş.”

Sur’da Bir Ana: “Heval Serhildan bir anda ayağa kalktı. Asıl siz kimsiniz, siz kimsiniz ki bu halka böyle yaklaşıyorsunuz, gidecek birisi varsa o da sizsiniz” dedi ve kovdu onları. O kadar öfkeliydi ki, “Eğer

bir daha böyle yaklaşacaksınız, bu örgüte, bu halka bir daha gelmeyeceksiniz buraya” dedi. Şok oldum, ne yapacağımı bilemedim ve utandım. Durumu çok iyiydi, güzelleşmişti, saçları uzamıştı, simsiyah olmuştu, farklı bir güzellik gelmişti. Ama gene de sığamaz o zindana.”

E. Serhildan’ın o zindana sığamayacağını biliyordu. Serhildan örgüte ilk katıldığında bir süre çalışmalardaydı. Sonra ben bir gün onu aldım bir yere gittik. Bir bakkala gittik. Ben sigara alacaktım. “Heval Serhildan bir şey istiyor musun?” dedim, “Bilmiyorum ki istemiyorum” dedi. “Gel sana dondurma alayım, çikolata alayım” dedim bende. Sonra dedi ki, “Biliyor musun Heval, ben o güne kadar örgüt maliyesiyle bir tane bile çikolata almadım, ben hep diyordum örgüt maliyesidir, ben nasıl alırım, sen o gün aldın, ben çok şaşırdım. Sonra kendi kendime düşündüm demek çok yanlış bir şey değil, demek ki abartmadığımız sürece çok yanlış bir şey değil değil mi?” dedi. Ben de, “Evet abartmadığımız sürece yanlış bir şey olmaz” dedim. Bir gün eli dolu çerezle geldi ben öyle bakınca, “Hiç bakma, sayımız kalabalık ondan” dedi.

Mesela Me-Gam”da çalışıyordu müthiş bir örgütlenme yapmıştı. Etrafındaki bütün gençler “Serhildan” diyordu. O zamanlar çok bir eğitim almamıştı, örgüte yeni katılmıştı, yeni gelmişti Ankara’dan. İnsan hayret ediyordu enerjisine, etrafını örgütlemesine, kendisini bu kadar sevdirmesine, sorunlara bu kadar pozitif yaklaşmasına. O kadar müthiş bir güven vermişti ki. Aileler diyordu, “Serhildan tutuklandı, biz ne yapacağız şimdi.” Serhildan bunu vermişti. Aileler, Serhildan’ı anlatırken ben büyük hayranlıkla dinliyordum. Bir kişi bile olsa, bir kişi üzerinden PKK’ye inanıp, güvenip kapılarını açıyorsa bu gerçekten büyük bir başarıydı. Serhildan Heval, o konuda çok büyük roller oynamıştı Amed’de. Son ablukada Sur’a gidemediği için çok kızılıyordu kendisine. “Ben nasıl orada değilim, bu da birkaç gün sürer herhalde değil mi, ama Cizîr daha sürüyor” diyordu. “Biz dışarıda izleyecek miyiz?” dediğinde ben, “Niye izleyelim ki, dışarıda tutacağımız çok alan var, sadece Sur’u mu tutacağız” diye cevap verdim. Ama Sur’a gidemediği için çok kızgındı kendisine. O yüzden bir dağılmayı da getirmişti onda. Nereye gideceğini, nereye sığınacağını bilmeyen bir yaklaşımı vardı. Gelip gidiyordu, “Sur’da şöyle olmuş, biz niye buradayız.” diyordu.”

Şehadetini televizyondan öğrendim. İradesi, bağlılığı o kadar yüksek o kadar güçlü olduğundan kaynaklı şaşırmadım. Akli hep Sur'daydı. Serhildan Heval, Sur'da kaldı.

A: *"Ve sonraki eylemiyle beraber gerçekten herkes*

BAYRAK-12 SUR OPERASYONU VE KURDISTAN GENÇLİĞİNİN DESTANSI DİRENİŞİ

İşte yazıldı bir destan. Biz yazamasak da kelimelere acımızı ve intikamımızın hırsını O dile getirmişti, yazmıştı. Ona sığınmak en iyisiydi, en mütevazi olanıydı. *"O gün geldiğinde biz olmasak da bundan bize kalan acı olmayacak. Başardık sevgili ülkem, başardık güzel dünya diyeceğiz."* Bunları diyordu zaferin savaşçılarına. Onların hayallerini yükledik sırtımıza ve serptik intikam dolu yüreğimize. O, Amed'de ölümsüzleşmişti.

Sur'un ölümsüzlerine sesleniyordu;

"Ne acılar çektik, ne bedeller ödedik. Ne çok şey değişti o günden bu yana. Herkesin yüzünde bir gülümseme ve gözündeki ışığın ardında bir hüznün belirmiştir. Yıllarca toprağa verilen yiğitler, insan güzelleri, bu onurlu tarihin Kürd'e kalan acı bir o kadar gerçek ve bir o kadar da umutlu anılarıdır çünkü. Yaratmak ve kazanmanın karşılığı ölüm olmasın, sevincin yanında acı bilir misin? Paylaşınca kaybetmenin acısı gelip çöreklenmesin diye yüreğe sürüyor bu kavga. Bu kavga sürsün diye nice yiğitler düşlerini gelecek güzel günlere katık edip toprağa düşüyor. Ve yıllarca binlerce Şervan'ın ölümsüzler kervanına katıldığı haberi geliyor. Bir diriliş tarihinin kahramanı olan binlerce Şervan'lar şehit düşüyor... Yola çıktı yoldaşlarım, ışık onları korusun. Art arda dizildi yoldaşlarım. Büyük acılar yaşayıp da temiz kalmayı başarmış insanların yürekleri onları korusun. Fersahların uzaklığına ilk adımları attı yoldaşlarım, iyiliğin ve ışığın bütün ilahi, yüreklerindeki güzeli, merhamet ve sevgiyi görsün; görsün de onlara kirli elleri, taş yürekleri ve kanlı bıçaklarıyla pusular kurmuş karanlığı kör etsin. Ülkemin kayaları, taşları, soylu meşelerin kocaman kökleri ve dalları narin ve temiz bedenlerine kalkan olsun. Geçtikleri yerlerden karaçalılar bitsin de onların izine düşen düşmanın ayakları parçalansın. Dağ ve vadilerde, soğuk zozanlarda rehbersiz kalsın. Ülkemin yüksek dağlarından özgürlüğe

koşarmış gibi akan çıldırmış nehirleri yoldaşlarım geçince aradığı deryaya ulaşmış bir su gibi miskin olsun da yarasarlar ordusuna köpürsün. Çılginca cesaretlerini kırıp rüzgârlarla savursun.

İşığa ve ateşe amin.

Sevgiye ve güzele amin.

Aydınlığa ve güneşe amin.

Boşuna tarif arıyorum, yoldaşlarımın vedasına verilecek bir ismi boşuna arıyorum. Kimsede bu anın bir ismi yok; ne bir masalda ne bir kitapta, ne de dağ başlarından başka bir hayatta. Bu anı geçiyorum, sadece dilsiz olanların geçtiği bu anı. Gerilla bir tarif aradı da yoldaşlarından ayrı kalmaya, bulamadı.”

Biz de bulamadık. Onun kelimelerine sığındık bu yüzden. Emeği, İyiliği, bilinci, inancı ve sevgisiyle anlamlarını çoğalttığı kelimelerine sığındık.

Kelimelere sığınmıştı şehit Armanç Kerboran. Biz de ona sığındık, onda bulduk ölümü çürüten iksiri, biz de on da bulduk cevabı. Onu verdik dilimize, ona verdik kalemimizi yazsın bizim yerimize diye. Onlar özgürlük meşalesinin ateşi olup, direnerek ölümsüzleştiler. Geriye intikam dolu yürekler kaldı. Ve PKK tarihi fedailiğin sayfalarına yeni bir isim yazdırdı. Bayrak-12 Sur Operasyonu ve Kurdistan gençliğinin destansı direnişi!

NATO’NUN 3. BÜYÜK ORDUSU CİZİR’DE KAYBETTİ

T.N: *“Onursuzluk aslında, alçalma, zorlandığım tek şey düşmanın bu haline bir kelime bulamıyorum, bunun dışında zorlandığım bir şey yok. Düşmanın bu dibe vuruşunu tanımlayamama oluyor. Bu sefer gaz bombaları atıldılar içeri yirmi otuz civarında. Yoğundu. O gün saat akşam dörde kadar devam etti. Sonucunda Tekoşer arkadaş, Fırat ve Serhat arkadaş şehit oldular.”*

B.M: *“Kurtay Heval Cizîr’de Serhat ismini kullanıyordu. Nisêbîn’de Heval Botan ile beraber yaralanıyor. Heval Botan (Bilal Erdoğan) şehit düştü. Heval Kurtay’da tedavi için Cizîr’e gidiyor. Ablukada orada kalıyor. Babası korucu başıdır. Bağlılığı, örgüte katılımı, doğuşundan beri sanki bu örgütün içinde gibiydi. Katılımı iyiydi. Babasından kaynaklı çok utanıyordu. Ve bundan dolayı da daha fazla geliyordu. Mêrdîn sorumlusu olarak gitti, Nisêbîn’e konumlandı. Cizîr’de şehit düştü.”*

G.Ç: “En çok Orhan Tunç’un şu anda yaşamasını isterdim. Yaşamalıydı. Çocuğu “Botan” olmalıydı, “Bêkes” değil! “

T.N: “Savaş, direniş Cizîr şahsında böyle yaşandı. Daha sonra benim de dikkatimi çeken, aslında Cizîr’de yaşananları anlatan bir yön var. Cizîr gibi büyük bir direniş kalesinde, düşman sözde cirit attığını, rahatlıkla gezdiğini, bayraklarını rahatlıkla evlerinin çatısına astığını iddia ediyordu. Hiçbir zaman kendilerine şunu diyemediler, “Biz kazandık.” O zaman bile, Cizîr’den sonra da ağırlaşan savaş bunun göstergesidir. Nisêbîn’de daha sonra Şîrnak’ta da düşman daha hızlı bir şekilde bu yenilgiyi yaşadı. Kaybetmişti.”

G.Ç: “Çarçel Heval (Star Öztürk) hep moralliydi, hep gülerdi. O kadar saf ev temizdi ki. Yaralıydı ama bize hissettirmemek için inlemiyordu bile. Biz üzülmeylem diye. Manevîyat o kadar ilerleydi ki. Gerçekte Çarçel Heval ölümden hiç korkmadı. Bir bomba kalmıştı ve “Çember yapıp kendimizde patlatırız.” diyordu.”

T.N: “Heval Nuda, Heval Ronî, Heval Tekoşer, Heval Fırat ve birçok arkadaş şahsında bu yenilgi düşmana yaşatıldı. Tarihte, herkeste, tüm halklarda “Cizîr” dediğinde direniş akla gelir, Kürdün kazandığı bir yer olarak anılacak. Bu o yoldaşların direnişi ile oldu. Hakikate olan tutku, hakikate olan özlemleriyle oldu. Teslim olmaya çağırırdı, ihaneti dayattı düşman fakat her seferinde aldığı cevap direniş oldu.”

G.Ç: “Delîla Heval’i hiç unutmadım. Gerçekten ne zaman üzülsek hep, “Baharda arkadaşlar gelecek, sıkmayın canınızı, hele gelsin arkadaşlar” diyordu. Kıştı. Ona rağmen o hala “gelecekler” diyordu. “Kobanê gibi olacak” derdi ve biz çok heyecanlanırdık.

T.N: “Heval Nuda, düşmanın eline geçmemek için üzerindeki el bombasını patlatarak şehadete ulaştı. Düşmana ilk darbe bu oldu ve peşi sıra gelince düşman diz çökmek zorunda kaldı. Heval Ronî vardı. Gerçekten onda gençliğin ruhu ve gençlikte var olması gereken her şey büyük bir temsiliyete kavuşmuştu. Arkadaştaki heyecan ve moral, hareketlilik çok güzeldi. Savaşın, sokağa çıkma yasağının başlayacağını duyduğunda hemen barikatların arkasına geçti ve sonuna kadar da savaştı. O süreçte çok aradık onu ancak bulamadık. Sur mahallesinde olduğunu öğrendik. Bodrum tarandığında ağır yaralandı kolundan ancak ayakta idi.”

T.N: “Asıl bitirici ve düşmanı kahreden Heval Nuda ile bütünleşen eylemi oldu. Düşman neye uğradığını şaşırды. Beklemediği bir şeydi. Beklemediği bir an idi. Sıkıştığımızı, diz çökeceğimizi zannettiler ve

teslim olacağımızı sandılar. Ronî arkadaşın Nuda arkadaş ile birleşen eylemiyle düşman kendi bitişini yaşadı. Son söylediği şey Önderlikless yaşamın olamayacağı idi. Gerçekten son olarak dile gelen, “Bê Serok Jîyan Nabe” sloganıydı.”

G.Ç: “Orada seni ayakta tutan tek şey yoldaşlık ve aranızdaki manevi gücü. Şehit Nuda, benden tabanca istedi, vermedim. Onu bir yere yatırmıştık, düşman saldırdığı zaman Heval Nuda, “Ben o alçakların kurşunu ile ölmeyeceğim” dedi.”

F.Z: “Bu direniş ruhu, özgür geleceğe dair bir güvendir. Bugün değilse yarın, yarın değilse bir sene sonra muhakkak olacak, direnenler kazanacaktır. Cizîr direnişini böyle anlamlandırmak önemlidir, salt askeri değil, ideolojik duruşla da yer almak budur. PKK’nin ne olduğu dünya aleme gösterildi. Düşman teslimiyet bekliyordu, tarihin en büyük direnişlerinden biri sergilendi. Dolayısıyla bunu karalamak için hendek-çukur demogojileriyle kafa karıştırıyor, manipüle edici psikolojik savaşın en alçakça yöntemlerini kullanıyorlar. Kim ne derse dersin, bu gençler herkese dersini vermiştir, anlamak isteyen ders çöktür.”

T.N: “Ve düşman zaten uzun süre ne yapacağını bilmediğinden sessizleşti. Bodrum böyleydi. Cizîr direnişi mekânı, zamanı ve imkânsızlıkları kendinde kabul etmeyen bir mücadele idi ve bu tarihsel rol ve hakikat Nuda Heval şahsında böyle yaşandı.”

G.Ç: “En zorlandığım şey onun yarasına bakmaktı. Çok kere silah istedi, vermedim. Yarası çok ağırdı ona rağmen sadece yaşamaktan söz etti. Anasını ziyaret edeceğini söylüyordu. Anası yurtsever olmadığı için üzüliyordu.”

F.Z: “Heval Nuda Sur hattında kaldı. En son zaten düşman Sur’a girdiğinde direnişin içinde kaldı. Devamlı arkadaşların dilindeydi direnişçiliği, düşmana olan tavırla oradaki gençlerinde idolü olmuştu. Cizîr’e yeni gelmesine rağmen hemen uyum sağlayabildi. Hem ortama hem de savaş şartlarına. Herhangi bir çatışma süreci değildi, bir savaşta ne oluyorsa o oldu buna rağmen yeni gelmesine rağmen savaş komutanlığı yaptı. Komutanlık, hem savaşan hem savaştırandır. Bu Heval Nuda’ da net ortaya çıktı.”

B.M: “Şehit Nuda arkadaş çok genç yaşta katıldı. Kararlı, cesaretli, moralli bir yoldaştı. Katılım biçimi yoğunlaşmaları güçlüydü. Amed’ de lise çalışmalarında kaldı. Ve sonra Cizîr’e geçti. Bağlılığı, katılımı güçlüydü. Son güne kadar da ağır yaralı olmasına rağmen el bombası hep yanında idi ve kimseye vermeden herhangi

bir durumda yanında tutuyor, düşman bodruma girince bombasını patlatıyor kendinde, Hilwan'lydı.

G.Ç: *“Nuda, kimsesizler mezarlığına gömüldü. O, Kürt halkına yakıştı, PKK davasına yakıştı.”*

T.N: *“Gidip yukarda çatışan yoldaşlara, „Bizi buradan çıkartsınlar, eğer onlar gelemiyorsa buradan kendimizi imha edelim ve böylelikle düşmanı yenilgiye uğratalım. Yoksa düşmanın bu yaptıklarını kabul edemeyiz ve burada aldığımız her nefes bunu kabul ettiğimizi gösteriyor. Bunu şahsımda yaşatamam” diyor. Nuda arkadaşın orada söylediği ve her zaman da bana perspektif olan ve her zaman benim kendimi derinden eleştirdiğim nokta olmuştur, bu zamana kadar Kürde dayatılan işbirlikçilik bazı şahıslarda kabul edildi ancak Heval Nuda'da bunun zerresi yoktu ve eyleme de böyle hazırlandı. Şunu dedi, “Biz düşmanın bu yönelimini hiçbir zaman kabul etmedik, etmeyeceğiz.” ”*

Dile gelseydi Nuda'nın yüreği, daha tetiğe basmamışken parmağı konuşurdu. Ve yoldaşlığı, intikamı dile getirmez miydi!

Dile gelseydi Nuda; *“Yürüyelim üstüne düşmanın, Faraşın'ın her saç teli için kavgaya tutuşalım senle”* demez miydi?

Dile gelseydi Nuda; *“Bizi yoldaşlık birleştirdi, Önderlik buluşturdu, İmralı”ya koşalım da yıkalım bu çarmıhı”* demez miydi?

Dile gelseydi Nuda, bana *“Sahipsiz mezar olsaydım?”* söyle demez miydi? Ve daha neler neler derdi. Tıpkı dayarken kulağımı yüreğinin en güzel köşesine, sustukça bağırıklarını söylerdi.

Duydum da, dağıttım evrene yoldaş!

“Yoldaşlık bizi birbirimize bağlayacak ve o gün geldiğinde devrim yoldaşlık adına, yoldaşlarımızın intikamı adına yapılacak. Yoldaşlık, yoldaşlık! Bizi birbirimize bağlayan ve mücadeleye sevk ettiren, savaşta her yorulduğumda nefes almamı sağlayan kelime. Beni savaştırıyor. Düşmana olan öfkemi artırıyor, yoldaşlık özgür alanlarımızda halay çekme sebebi. Binlerce gencin dağlara, özgürlük mücadelesine katılma sebebi. Yoldaşlık, hakikat demektir, Haki demektir, Kemal demektir. Yoldaşlık; şimdi, şu anda bu bodrumda tek mermimle bile direnişi uzatma sebebim. Yoldaşlık; Özgürlük Mücadelesini kurma sebebimiz ve Önderliğimizi özgürleştirme nedenimiz.”

XWEDÎ DERKEVE!

Dile geldi Nuda ve konuşuyordu Kurdistan'ın direnişle yeniden yazılacak olan tarihine.

Bakurê Kurdistan'da gençlik öncülüğünde başlayan, varoluşumuzun en yoğun mücadelesinin verildiği Öz yönetim sürecinde Heval Nuda (Muazzez Moğol) ve Heval Felat (Hikmet Çark) yoldaşlarla gençlik basınının yaptığı röportaj;

Gençlik Açısından Süreci Nasıl Değerlendiriyorsunuz?

Şehit Hikmet (Felat Arkadaş):

Sürecin devrime evrilmesi konusunda gençlik bir öncülük misyonunu kendine biçmiştir. Yani duruşu, tarzı, çalışma yöntemini, örgütlenme düzeyini buna göre belirleyip bir arayışa girmiş ve bu arayışlar neticesinde sürece cevap olabilecek bir tarz yakalayabilmiştir. Ancak biz süreç açısından şunu belirtebiliriz; aslında bu sürecin 45-50 yıldır savaşla gelen, kimi yerlerde devlet şiddetinin aşırı bir şekilde geliştiği bu sürecin çözüme evirilebilmesi, çözüm konusunda var olan sorunların aşılabilmesi için toplumsal kesimlerin en öncü gücü olan gençliğin kendini tam katması, katarken de yani çözüm konusunda alternatif yaratabilmesi hususunda kimi yetersizlikler bugüne kadar yaşanmıştır. Çözümün oluşabilmesi için özünü, var oluşumuzu kabule eden bir yapıda olması gerekir Türkiye'nin. Ancak süreci bir bütün olarak ele aldığımızda, biz sürece kendi bakış açımızla şöyle bir misyon yüklüyoruz; Sürecin toplumun beklemiş olduğu çözüm noktasına evrilmesi hususunda gençliğin örgütlü yapısı son çözüm konusunu ortaya koyacaktır. Fakat şöyle bir nokta var. Alternatif yaratma konusunda gençliğin bir enerjisi var. Bu enerjiyi ilkeye dönüştürme noktasında herhangi bir sıkıntısı bulunmamaktadır. Ancak bir bütünen kapitalist-modernist sistemin yönelimlerinden kaynaklı bu sürecin alternatiflerini yaratırken çözüm geliştirip ortaya koyma hususunda yani sistemin yedeği haline gelme yetersizlikleri bugüne kadar yaşanabilmekteydi. Fakat bugün gençlik

arayışı böyle değildir. Kesinlikle bizim yaklaşımımız da bu temelde değildir ve bu temelde ele alıp değerlendirmiyoruz. Bizim bugün ki yaklaşımımız şudur; Kapitalist-modernist sistemin temsilci güçleri, paramiliter güçleri çözüme gelse de gelmese de biz kendi alternatif gücümüzü örgütlü bir düzeye getirip, çözüm alternatiflerini yaratarak, bu süreci alternatif süreçleri toplumların sistemi haline getirmeyi planlıyoruz. Bizim böyle bir iddiamız var! Bizim bu iddiaya denk bir arayışımız, bir örgütlülüğümüz var. Kapitalist sistem kendi içinde büyük bir kriz yaşıyor. Bu krizi aşabilmesi için toplumun en dinamik gücü olan bir kesimi kullanıp, bu kesim üzerinden yarattığı kaos ortamından beslenerek kendisini yeni bir alternatif güç olarak sunabilmesi gerekmektedir. Ondan kaynaklı tüm yönelimlerini, eğilimlerini özel savaş politikaları neticesinde gençlik üzerinden sürdürüyor. Dediğim gibi alternatif Özerk bir Kurdistan ise biz her zaman bunun için hem savaşıma hem inşaya hem de sürecin bütün yüküne, öncülüğüne hazırız.

Şehit Muazzaz Moğol (Nuda Arkadaş): Mesela gençliğin sürüklenme gibi bir durumunun gerçekleşmesi bile misyonuna aykırı bir duruştur. Sürükleyecek olandır gençlik. Mesela gençliğin dinamik bir yapısı vardır. Toplumun dinamikliğini oluşturan bir duruşu vardır. Yeni oluşumlara açık, yeni oluşumları geliştiren, bu yeni oluşumlara hamleler tarzıyla cevap veren bir yapısı vardır. Süreçte sürüklenmek bir defa gençliğin kimliğine aykırı bir şeydir. Özellikle mesela. genç kadın boyutuyla da ele alsak bu yine aykırı bir şeydir. Kendi biyolojik yapısına bile aykırı olan bir durumdur açıkçası. Genç kadınlar şu anda her alandalar, insanlığa karşı olan her şeye karşı mücadele edecek genç kadınlardır. Perspektifleri var mı gençliğin, tabi ki de var. Gençlik gözlemleyen, ele alan, gençlik boyutuyla yapması gerekenlerinin takipçisi olandır. Zaten gençliği bir yapı olarak Önder Apo şöyle belirtiyor; misyon olarak, öncülük olarak, bu sürecin, bu dönemin öncüsü rolünü belirtiyor yani Önderliğin bu belirlemesiyle bile gençliğin ne kadar dinamik bir inançla sürdüreceğini açıkça belirtiyor zaten.

Gençlik Bu Süreçte Nasıl Bir Hareket Tarzına Sahip Olmalıdır?

Şehit Hikmet: Gençliğin coşkusundan ve enerjisinden bahsettik. Ölçü koyan, ilke yaratan kesimdir dedik. Dolayısıyla bekleyen insan genç olamaz, biz özellikle bu noktayı açık bir şekilde ortaya koyalım. Beklemek, beklentili olmak; gençliğe aykırı bir durumdur. Gençlik; devrimin bizzat yürütücüsü ve yaratıcısı olacaktır. Hem bu sürecin

hem toplumsal sürecin hem de yaşam oluşturulacak anlamlı yaşamın öncülüğünü yapacak olan gençliktir. Dolayısıyla gençlik bu sürecin bir bekleyeni değil, bir bütünen bu sürecin içinde olan kesim olarak değerlendireceğiz. Mevcut gençliğin pozisyonu, özelde Kürt gençliğini değerlendirirken beklemekten daha çok bunun öncülüğünü üstlenen kesim olarak nitelendirdik ve bizim yaklaşımımız budur. Eğer gençlik gerçekten bekleyen bir pozisyonda kalıyorsa gençlik genç olmaktan çıkmıştır. Biz ona gençlik diyemeyiz, denilemez gerçekten. Enerjisine, ruhuna, coşkusuna, toplumsal ruhuna ters bir durumdur. Dolayısıyla gençlik bekleyen değil yaratan ve yürütendir.

Politik Ve Ahlaki Bir Toplumu Yaratacak Güç Var Gençliğin Elinde. Peki Bu gücü Nasıl Açığa Çıkarmayı Planlıyorsunuz?

Şehit Hikmet: Bu noktada şunu belirtelim; aslında nasıl yaşamalı derken, buna nasıl cevap olunması noktasında gerekli ipuçları da görebiliriz. Ahlaki politik toplum gerçek toplumdur. Hakikat arayışı olan toplumun gerçekliğidir. Şimdi gençlik bunun öncülüğünü yaratmak için nasıl bir rol oynayacak? Bu toplum var olan bir toplumdur. Doğal, komünal, kolektif değerlerini özünde taşıyan tüm toplumsal kesimler ahlaki-politik toplumun bir parçasıdır. Kısaca gençlik buna öncülük yaparak öze dönüş anlamında, öze bütünleşme anlamında bir misyon oynayacaktır. Yeniden bir toplum yaratmak değil; gerçek değerlerinden uzaklaştırılan toplumu olması gereken değerleriyle bütünleştirecektir. Gençlik şimdi ne yapacak bu noktada? Gençlik inşa süreçlerinin hepsinde baştan sona kadar öncü rolü oynayacaktır. Gidecek mahallesinde, köyünde komünlerini oluşturacaktır. Kesinlikle ahlaki-politik toplumun oluşabilmesi için bunlar kaçınılmazdır. Yani ilk önce ahlaki-politik toplum kültürünü oturtabilmesi, oturtulmadan önce bir zihniyet devriminin oluşturulması gerekir. Az önce Demokratik Ulus'u yaratma gibi bir arayışımızın olduğunu belirttik. Önderlik diyor ki: "Demokratik Ulus ruhtur, Demokratik Özerklik onun bedenidir" Bizim bu ruhu Rönesansçı zihinsel bir devrim yaratarak oturtabilmemiz ve gerçekleştirebilmemiz gerekiyor. Bugün 40-50 yıllık bir mücadele gerçekliğiyle beraber biz bunu yaptık, onlarca Rönesans sistemi yaptık biz. Bu hareket 40-50 yıllık mücadele tarihinde onlarca zihinsel devrim yarattı.

Dolayısıyla Bundan Sonra Yapılacak Olan Nedir?

Şehit Nuda: Bu zihinsel devrimi bir çerçeveye oturtabilmektir. Ahlaki politik toplum kültürüyle bütünleştirebilmektir. İşte bunu gençlik Demokratik Özerklik ve kendi misyonuyla yapacaktır. Gidecek köyünde, mahallesinde, sokaklarında komünlerini örgütleyecektir. Komünün olmadığı alanda ahlaki-politik toplumun da olmayacağını da farkındadır. Gençlik bunun çok iyi bilincindedir. Dolayısıyla arayışını ilan etme yerine inşa etmeye çalışıyor. Bunu yaparken de toplumu demokratikleştiriyor. Aslında komün demek, demokratik toplum demektir. Yani demokratik toplumun toplumsal örgütlenme biçimi komündür. Gençlik biraz bunu oluşturarak yani ahlaki-politik toplumun gerçekleşebilmesi için meclisleşmeye doğru gidecektir. Fakat bunu ilk önce kendi içinde yapacaktır. Demokratik ulus bilincini demokratik modernite çerçevesinde ideolojik anlamda kendinde oturtacak, kendini ahlaki-politik toplum çerçevesinde örgütleyecek ve örgütlerken de topluma öncülük yapacaktır. Gidecek, Amed'de Surlarda çalışacak, gidecek Nisêbîn'de, Cizîr'de halkıyla özgür bir yaşam mücadelesi verecek, gidecek Serhat'a, Botan'a.

Demokratik Ulus'u Gençlik Kendinde Nasıl Oturtacak Ya da Komün Yaşamı Nasıl Bir Sistem İle Yaşamsallaştırılacak?

Şehit Hikmet: Şunu belirtelim: Demokratik Komünalite'nin oturtulabilmesi için, var olan Demokratik Ulus bilincinin olması gereken düzeye taşınabilmesi için ilk önce Demokratik Siyaset'in oturtulabilmesi gerekir. İşte gençlik demokratik siyaseti doğrudan radikal demokrasi biçimleriyle kendi içinde örgütlenme düzeyi yaratarak yani kongreleşerek, kongreleşmeden konferanslarını yarayıp yeniden yapılanmalara gidilerek bir bütünen tüm gençliği bir çatı altında bir araya getirerek, ahlaki politik toplumun öncülüğünü üstlenirken bunu oturtma mücadelesine girişecektir. Bunun öncülüğünün yapılabilmesi için örgütlü gücün oluşabilmesi gerekiyor. Örgütlü güç de gençliktir. Gençlik bu örgütlü gücünü ve kendisini tekrar gözden geçirerek ters giden, daralan, çok emek veren, koşup, gidip-gelen fakat emeği oranında yaratamayan, sınırlı kalan tarzını aşarak, bu tarza cevap olma mahiyetinde yeni örgütlenme biçimini, yani yaptığı her emekte ürün yaratabilen bir düzeye taşıyarak kendi örgütünü yaratacak ve bu örgütlülükle ahlaki-politik toplumu oturtacaktır. Biz bu noktada şunu açıkça biliyoruz: toplumun

ahlaki-politik temelde özgürleşebilmesi i için örgütlenmesi gerekiyor. Mevcut toplum, örgütlü toplum değildir. Kapitalist modernite, toplumu parçalamak, dağıtmak için neredeyse yapmadığı kirli savaş politikası kalmamıştır. Kapitalist modernitenin böyle bir yönelimi var dolayısıyla buna karşı aynı düzeyde ideolojik anlamda politik bir duruşun gösterilebilmesi, politik bir örgütlülüğe ortak olunabilmesi gerekiyor. Eski tarzın aşılması, yeni tarzla birlikte yeni alternatifleri yaratarak demokratik siyasete dayalı örgütlülüğün sürdürülmesi ahlaki-politik toplumu yaratacak temel etken olacaktır. Gençlik bundan sonraki süreçte kendi öncülüğünü bu şekilde oynayacaktır.

Son Olarak Gençliğe Herhangi Bir Çağrınız Var mı?

Şehit Nuda: *Büyük inanç ve kararlı direnişimizle güzel Kurdistanımızı devrimle taçlandırmaktır amacımız. Bunu yapacak olan da gençlik ve genç kadındır! Buradan verebileceğimiz en büyük çağrı da şudur: Artık gerçekten bu devrime sahip çıkma, devrimin oluşumunu sahiplenilerek geliştireceğini belirtmek gerekiyor. Artık evlerinden dışarıyı gözetleyen bir gençlik değil de Önder Apo'nun felsefesiyle bütünleşmiş, felsefesiyle hareket eden bir genç kadın, gençlik kimliğiyle beraber bu devrime öncülük etmenin vaktidir. Artık durup yerimizden bakacağımız bir süreç değildir. Önder Apo'nun özgürlüğü temelinde tüm Kurdistan devrimine sahip çıkma zamanıdır. Bu temelde genç kadın ve gençlik kimliğine sahip olan arkadaşları bu mücadeleye davet ediyoruz.*

Şehit Hikmet: *Öncelikle şunu belirtiyim; İşgalci güçler Kobanê'de yenildiler. Orda örgütlü halkın iradesi karşısında yenildiler. Çağrımız: eğer bu savaşı gerçekten bitirmek istiyorsanız be devrimde en ön safta yerinizi alınız. Gençlik bunun bilincinde olsun ki gençlik şahsında aslında Kurdistan'ın tüm toplumsal- kültürel değerleri, toplumsal-kültürel hafızası yok edilmek isteniyor. Tüm işgalciler de gelse de tüm işgalcilere karşı bu mücadelemizi yürüteceğiz. Aslında biz yeniden Kobanê'yi inşa ederken, tüm işgalcileri Kobanê'den söküp atarken, bununla hesaplaşırken biz tüm işgalci zihniyeti Kurdistan'dan söküp atıyoruz. Aslında bir bütünen sömürgeciye, işgalciye yani vahşi-işgalci devlet anlayışının son bulması için bir duruş söz konusudur. Bizim de gençliğe çağrımız yani Xwedî Derkeve*

diyoruz. Kurdistan’da ki tüm gençliğin buna cevap olabileceğine inanıyoruz. Bu temelde de tüm gençliği Kurdistan’a davet ediyoruz.”

F.Z: *“Demek ki bu insanlar inançlarında nettiler. Kendi şehrimizi kurtarıp sistemimizi kuracağız inancı vardı, inandılar. Eğer bu inanç olmasaydı eline silah bile almamış arkadaşlar, bu kadar direnemezlerdi. Her şey askeri yetenek gerektirmiyor. Bir kişi ideolojik bağlılıkla inançlı olarak dürüstçe bağlıysa askeri yetenekte, savaş içinde gelişiyor. Bu arkadaşlar mutlak zafere inandılar. ÖNDER APO’nun Devrimci Halk Savaşındaki Demokratik Özerklik projesine inandılar. Kadrolar bu davanın haklılığına inandılar.”*

Bak bir bir yola çıkıyor Cizîr’in kahramanları. Bir bir yola çıkıyor yoldaşlarım. Birbirine elini uzatıyor yoldaşlarım. Hepsi selama durmuş birbiriyle. Özgürlüğü gören gözlerle, hakikate bakan yürekler bir arada, kan dolu sokakların köşesinde, elleri tetikte. Köleliğe, parmağı tetikte mermi sıkınan ellerle, teslimiyeti Cizîr tarihine yüz karalık sayan ve elinde sıkıca tuttuğu silahla direnişini yücelten duruş yan yana şimdi. Axîn yoldaşla, Andok yan yana şimdi. İşte direnişiyse, son mermiye kadar sloganlarını ne bodrumdan ne de ağzından esirgemeyen Nuda yoldaş Sur’un kalmayan sokaklarında kahrkalarıyla savaşan Harun’u selamlıyor. Bagok’ta yan yana duruyorlar Heval Harun ve Zerya. İşte Sur’un genç komutanı, Farqîn’in savaşçısı ve Cizîr’in komutanı Faraşîn, Sur’un kalelerine adını direnişiyse yazan Avesta’yı selamlıyor. Yolun açık olsun on yedi yaşım. İşte Gelhat, Botan Şoreş yan yana. Cizîr’e gidip de zamanı direnişe durduran Jiyan ile Gever’in direnişini, enerjisinin akışıyla hızlandıran Botan’ı selamlıyor.

“Daha da direneceğiz, elbet yoldaşlarımız intikamımızı alacak!” deyip te bize intikamı tek ölçü olarak bırakan Sîdar yoldaş, Sur’un tütün kokan evlerinde; *“PKK duydu bizi, artık şehit düşebiliriz”* diyen Hogir yoldaşı selamladı. *“Fedailik, gençliğin adıdır”* diyen Zîlan Dîgor, enerjisiyle cephe cephe dolaşıp savaşan Şerker yoldaşı, yaralarına direnişisi süren Edip yoldaşı, Sinan’ı, Şiyar’ı ve onlarca kahramanı, Kurdistan’ın çocuklarını, Hakikate sığınan fedaileri selamladı. İşte Rojvan, Viyan Amed yan yana. Lice’den yükselen ses, Osman selama durmuştu, bir eliyle kamerasını, bir eliyle Kleşiyle sömürgeciliği defeden Welat’ı, Rohat’ı selamladı. İşte Sîlopî’nin Berçem’i, Sur’un Sîtî’si, Zelal’i, Nisêbîn’in Delalî yan yana Arîn’i selamlıyorlar. Cepheden ayrılamam diyen Bahoz, Cizîr’e koşuyor.

Çiya'yı, Felat'ı, Selim'i, Bağlar'da Fırat Zılan'ı selamlıyor. İşte yürekleriyle sınırları kesip, Kurdistan'ı birbirine kavuşturan duruşun gözleri Dersim, Vorîn yan yana. Koşuyorlar Nisêbîn'e, Gever'e, Sur'a Cizîr'e. Roza'yı kaldırdılar Batman'da bir çatışmada, bir kapının önünde. Feride'yi aldılar Cizîr'de bir sokağın ortasından. Bermal'i, Zinar'ı aldılar Lice'nin direniş topraklarından, Sur'un yıkık, dökük ahşap evi önünde Nuda'ya el verdiler, çıkarttılar kimyasalın yaktığı duvarlardan Çiyager'i ve kurtuluşun tüneline Harun'u. Qoser'e yol alırken Bozo, Nisêbîna Rengîn'e yol düşürdü tek kol komutan! İşte Welat ve Zerdeşt yan yana. Berjîn; Dilşer' i, Azadî'yi, Merwan'ı, Egîd'i, Xeyrî'yi selamlıyor. İşte yan yana anaların ak sütü kadar temiz olan, Taybet Ana'nın kızı ve direnişçi oğulları. Yan yana duruyor Sozdar ve Serdem. Selam gönderiyor Gever'den Elîşêr; Wan'ı Agir'la, Qoser'i Newal'le, İstanbul'u Ronas'la selamladı. İşte yan yana İsa ve Mizgîn Nuda.

İşte Êrîş; *“intikamla kazandık, kazanacağız”* dedi

Önderliğin özgürlüğüne ektiğin tohumlar işte söz aldılar, zalimlerin üstüne yürüyorl Heval Çiyager. İşte seninle, aynı savaşta farklı şehirlerde seni tekrarlıyorlar, duruşunu tekrarlıyorlar, tarihe ekliyorlar. Ve tekrar ediyor tüm yürekler, inançlar; ***“Ne olursa olsun son muhteşem olacak!”***

ONLAR DEVRİME İNANDILAR

T.N: *“Düşmanın orada almış olduğu tek sonuç yenilgi ve korkudur. Bu savaşta düşman süreç ilerledikçe daha da vahşileşiyordu. Nisêbîn'de yaşanan bombardımanlarda böyle oldu, ikinci bir Cizîr istemiyordu. Benim inandığım şudur; düşman bu kaybedişi gördü ve savaşın ahlaksız, alçak yönlerini kullanıyordu. Cizîr'i unutamıyor. Direniş kalesi haline gelen o evlerde neler yaşadığını unutamıyor düşman.”*

F.Z: *“İnsan amacında netse bu pratiğine de yansır. Gençlikteki arkadaşların şehadetleri Şubat ayının sonlarında gerçekleşti. Genel anlamda da böyleydi, cephanenin bittiği zamana kadar direndiler, genelde de yaralı olarak en son şehit düştüler. Bazı arkadaşları*

düşman yaralı olarak şehit düşürdü bazı arkadaşlar kendilerini şehit düşürdüler. Bir militana nasıl yakışacaksa öyle şehit düştüler. Onlardaki direnme hırsı uzun süre yaşamda kalmalarını sağladı. Hiçbir yerde ihanet ve teslimiyet olmadı.”

T.N: “Cizîr için her bir anın, sıkılan her kurşunun hikâyesi, aslında gerçekleşen her eylemin tarihi olduğu, hakikatin bir parçası olduğu için daha fazla anlatmak gerekirdi. Bu hakikate ulaşmak gerek ve iddiamız da böyle olmalıdır. “

F.Z: “Ölümü bile bile seçtilerse, bu davanın haklılığına inandıkları için, başarıya mutlaka gideceklerine inandıkları için, arkalarında mutlaka birilerinin bunu sonuna kadar götüreceğine inandıkları için şehit düştüler. Kararsız duruşlar, bu arkadaşların duruşlarından ders çıkartılmalılar. Cizîr’in genel duruşunu ve direnişini açığa çıkaran en temel gerçeklik hem halkıyla, hem kadrosuyla, hem genciyle, hem kadınıyla Demokratik Özerklik ve özgürlüğe olan büyük inanç ve bağlılıktı. Bunun bilinci ve ruhu idi.”

G.Ç: “O direniş kırk yılın mirasıydı, maneviyat kırk yılın mirasıydı. Tekrar Cizîr’e gitmeyi çok isterim, savaşın içinde bir yaşamdı. O, PKK Hareketinin ve Önderliğin iradesiydi.

F.Z: “Kırk-elli gencin üzerine tank-top ile teslimiyeti dayatıp sonuç almadıysa, bu ideolojik duruştaki sağlamlılığı göstermektedir. Silah kullanırken de ideolojik hırs ve inançla bu yapılır, fakat en büyük direniş, en imkânsız anda bu inancı ve inadı göstermektir. Bu gençler bunu gösterdi. On dört Temmuz ile özdeşleştirilmesi tesadüfi değildir.”

F.Z: “Gençler şahsında o ruh, özgürlük ruhu halkın istemleriyle eş bir ruhtur. Halkına layık olmanın gururuyla ölümsüzlüğü seçtiler. Bu gençlerin direnişçiliği doğru anlaşılmalıdır. Toplumsal bir davanın direnişçiliğinin nasıl yapılacağına dair, his ve duygu ve pratiğe bu arkadaşlarda muhteşemdir. Özgürlüğe olan sonsuz bağlılık vardı. Ölüme coşku ile hazır idiler.”

B.M: “Bu sefer tarih farklı bir mekân ve zamanda farklı bir güce karşı yine Kürtler, tarihin gördüğü en büyük direnişe tanıklık ettiler. Yer, Cizîra Botan yıl, 2015. Tarih yeniden yazılmayı, sosyoloji kahramanlığı yeniden tanımlamayı, dünya yiğitliği yeniden görmeyi hak eden bir destan yaşanmıştır. Cizîrliler, Cizîr mahallelerini sömürgeciliğe kapatarak kendi özgür yaşamını örmeye başlamışlardır. Cizîr’li gençler şehri savunmak için tüm hazırlıklarını yapmış 30 yıllık PKK direniş mirasına yakışır bir direniş sergilemeye

hazırdılar. Tarihten gelen Türk egemen barbarları kanlı yüzünü bu kez Cizîr'de göstermiştir ama bu sefer karşısına Botan'ın asi, boyun eğmeyen çocuklarını ve halkını buldu. Cizîra Botan, tarihten beri Kürtlerin Anavatanı olarak var olmuş ve var olmaya devam edecektir. Botan asi ve direnişçi kimliğinden hiç vazgeçmemiş ve Kürt halkının, Kurdistan halkının gözü kulağı olmuştur. İşte tarih yine bu sorumluluğu Cizra Botan'a yüklemiştir. Bu savaş Kürtlerin kaderini tayin edecek bir savaş olacaktı. Bütün Kurdistan nefesini tutmuş, Cizîr'e bakmaktadır. Cizîr kırılırsa Kurdistan kırılacak, Cizîr kazanırsa Kurdistan kazanacaktır. 14 Aralık tarihi Cizîr için aynı zamanda bir kurtuluş günüdür. Özgürlüğün direnişten geçtiğini bildikleri için direnişin zafer olduğunu en çok onlar biliyorlardı. Saldırlar karşısında büyük direnirlerse anlamlı özgürlüğü sağlayacağını bildikleri için saldırı aynı zamanda bir kutlama oluyor. Moraller en üst düzeyde ve herkes sabırsızlık içinde beklemekteydi. Çünkü direniş tümünden kirliliklerden arınmaktır. Çünkü Bilge İnsandan böyle öğrenmişlerdi. "Savaştan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir." Teslimiyet ve ihanet onların literatüründe yoktur. Kurdistan'dan teslimiyet ve ihanet sökülüp atılmalıydı, bunun için savaşılmalıydı. Cizîr şehir direnişçileri teslim olmayı, geri çekilmeyi, düşman karşısında pes etmeyi bir an bile düşünmeden savaşıyor. Savaşıkça özgürleşiyor ve zafere yürüyordu. Kürtlerin kaderini ters yüz ederek bir direniş sergiliyordular. Fedakarlıkta ve yiğitlikte sınır tanımayan direnişçiler, tüm dünyaya nasıl direnileceğinin dersini veriyor. Bu böyle bir direniş ki dost düşman herkesi dehşete düşürdü. Türk sömürgeci ordusunu sarsıp çatlatmıştır. Bundan dolayı devlet ne yaparsa yapsın hincını alamadı. Cizîr direnişçileri zilgıtlarla, halaylarla zafere yürüyorlardı, zaferin yakın olduğunu biliyorlardı. Cizîr direnişine yakıştır bir direniş sergiliyorlar ve mağrur duruşlarından asla taviz vermiyorlardı. Büyük bedeller uğruna direniyor ve direndikçe kutsallaşıyorlardı. Kutsallık en çok bu topraklarda anlam buluyor. Son sözlerini eylemleriyle ortaya koymuşlardı. Cizîr, Özgür Kurdistan sembolü olarak hep yaşayacaktır. Şehitler Özgür Kurdistan'ın müjdesini verdiler. Siz büyük bir başlangıç yaptınız. Sıra sömürgeciliği def ederek Kurdistan'ı özgürleştirmeye geldi. Bu size layık olmanın, direnişinizden, yiğitliğinizden birazcık pay almanın gerekçesi olacaktır. Cizîr direnişçileri son nefeslerine kadar kahramanca

direndiler. Bu kahramanların intikamını almak ise sonrakilerin temel gerekçesi olacaktır. Bu yazılan destanın yazımı henüz bitmedi.”

T.N: *“Tarihi kişilikler, yeri ve zamanı geldiğinde rollerini oynadılar.”*

F.Z: *“Ve bu gençler kendilerinden beklenenin, hatta beklenenin çok ötesinde, fazlasıyla gerekenleri yaptılar. Önderlik, “Siz ne yaparsanız yapın ben tedbirimi almışım.” diyordu. Bu tedbir Kürt halkında, özelde Cizîr’de ektiği diriliş ve direniş tohumlarının, tarihin en büyük mücadelesine tanıklık etmesidir. Mühim olan buna inancı anlamak ve o gençlere bu inancı veren nedeni anlamaktır. Devrime inandılar*

DÜŞMANA BEDEL ÖDETME ZAMANI

***“Kim Direnirse Partiyi O Temsil eder!
Kim Direnirse Örgüt Odur!”***

Bu ses Amed zindanlarının duvarına çarpa çarpa sokaklara yayıldı. Sokaklardan topladı ve ona beden kazandırdı Cizîra Botan. Ve Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, Dörtlerin Amed zindanlarında bıraktığı direniş küllerini avuçladı Mehmet Tunç.

Avuçlarının içindeki direnişi evrene yaydı. Onun yaydığı direnişin attığı zılgıtlar yükselip dile geldi; *“Biz de şehitler kervanına katılıyorsak ne mutlu bize!” diye seslendi.*

Selam olsun; direnip de halkını var edene, halkına kendini gelin edene!

Selam olsun; direnen duruşa, tetiğe basan ele, halkını hakikatini dilinde taşıyan dile ve gerçeğe!

Selam olsun; dönülmez yolu seçip de, Hakikat Dergâhı“nın konuğu olup da özgürlüğü yudumlayana!

Selam olsun; direndikçe yanan bedene, gülümseyen yüze, iki ince çizgide dile gelen *“Bijî Serok Apo”* nidalarına!

Selam olsun; devrime inanıp da kavga edene. Tarihe direnişçi Kurdistan gençliğini bir kez daha geçirenlere!

Nefes aldirtan bir harf, gözyaşlarımız yerine bırakacağımız bir kelime ve hep bizi daha diri tutacak, daha da yaşatacak olan, inancın taşıdığı bir cümle. Bir kelime yoldaşlarımızın tüm hayalleri ve amaçlarını taşıсын, bir kelime ki yılların direnişçi Cizîra Botan'ını sahiplensin ve yüreklerimize su serpsin. Bir kelime ki, şehadetlerini yüreklerimizde hapis etmeden serpsin, dağıtsın, yeşertsin. Bir kelime ki, onların tüm hayallerini, amaçlarını sırtımıza yüklesin.

İşte bir kelime, bizi hep diri tutuyor. Bir kelime, gözümüz açık nöbetlerde gece vakitlerinde hem de şafağında sabahın. İşte bir kelime, özgürlüğü örerken anaların saçlarında, halkımın fedailerinin arayış sebebi.

İşte bir kelime, dağlara yol alma sebebimiz, özgürlük ateşini hep gürleştirme kaynağımız, Kurdistan'ı anlarla tekrar yeşertme sebebimiz.

İşte bir kelime, düşmana hesap sorma, bedel ödetme sebebimiz.
Bir kelime, bir kelime; hala soluk alma, yaşama, kavga sebebimiz.
İşte o kelime dile geldi, cümle oldu dağıldı dilimizden yüreğimize.
Biz dedik, halk bağırdı. Biz dedik Halk dile geldi;

İntikam! İntikam! İntikam!

“İntikam!

Kürt namusuna sürülen lekeyi temizlemek için,

İntikam!

***Süngülenen yüz binlerce Kürt yavrularının feryadını
dindirmek için,***

İntikam!

Girdaplara atılan, ateşlerde yakılan, gelin ve kızlarımızın

Kurdistan şafağında uğuldayan en-illerini teskin için,

İntikam!

***Kürt diyarında uluyan sırtlan ve çakallar ırkının mülevves
vücutlarından Kürt vatanını tafsil için,***

İntikam!

***Medeniyet denilen kahpenin peşine sığınarak bize uluyan
köpekleri susturmak için,***

İntikam! İntikam! İntikam!

***Şehitlerimizin kanlı cesetleri üzerinde kanla ve gözyaşları
ile yazılı vasiyetname işte bu bir tek kelimedir;***

“İNTİKAM” “

Nuri Dersimi

Kürt Gençliğine Hitabesi

Yüzümüzde kalan tek iz,
Ellerimizde, avuçlarımızda kalan çare,
Yüreğimizde kalan tek hedef,
Bizi yürütecek, koşturacak, savaştıracak tek nefes ve inanç,
Sonsuz baharımızın tek sözü, yemini, andı; **İNTİKAM**

İNTİKAMIN ADI; CİZÎR'İN, SUR'UN İNTİKAMCISI, ÖNDERLİĞİN FEDAİSİ ZİNAR RAPERİN

İntikam alındı, şehitler huzurla uyudu. Sıra PKK'nin yaşayan öz'ünü dünyaya yaymakta. Sıra Nisêbîn'in fedailerinde. Ne dedi toplumsal ak'lığın on altı yaşı;

“Yaşamdan bıkkınlık duyarak, çok ölmek isteyen bir ölü psikolojisini yaşamıyorum. Adına mücadele ettiğimiz yaşam gerçeği oldukça değerli, büyük bir heyecan ve mutluluk veren bir yaşam gerçeğidir. Böylesi bir eylem tarzına yürürken, nedense bilmiyorum ama ölen bir insanın ruh haliyle değil de hiç ölmeyecek bir insanın ruh haliyle gittiğimden en ufak bir kuşkunuz olmasın.

Eğer bizler de yaşamın hep özgürlükten yana olmasını istiyorsak, yeri ve zamanı gelen ölümü büyük bir heyecanla karşılayamazsak, gerçek ölüm denen şeyle o zaman yüz yüze kalırız. Ölen bir şeyin çok az bir anlam taşıdığı açığa çıkar; hiç ölmeyen ise hep anlamlı kalarak varlığını sürekli hissettirecektir. Ya bu dünyada kendi öz topraklarımız üzerinde kendi kimliğimizle özgür yaşayacağız, ya da bunun dışındaki tüm yaşam tarzını kendimiz için haram sayıp onurluca bir ölümü tercih edeceğiz. Gün zorluklardan kaçma günü değil, şimdiye kadar çektiğimiz acıları daha güçlü bir şekilde göğüsleyerek zafere yürüme günüdür. Acılardan, zulümlerden, hakaretlerden kurtulmanın günüdür.

Bugün Kurdistan en ağır saldırılar altındayken, bu günlerde şeref ve namusumuza sahip çıkmayacaksak hangi gün kendimize sahip çıkacağız? Yaşamı bize işkence haline getirenlere karşı biz de yaşamı onlar için işkence haline getirmeliyiz. Onlarca defa uzattığımız barış ve kardeşlik elini, her seferinde elinin tersiyle itenlere karşı bizler de özgür yaşamı tek başımıza inşa edinceye kadar direnecek, bunlara karşı acımasızlığımızı her fırsatta ve nefeste gösterecek kadar güçlüyüz. Kurdistan, “Kazılan hendeklerin içine gömüleceksiniz” diyenlerin mezarı haline gelecektir. Vurulan her çocuğumuzun hesabını sorarak, misliyle buna karşılık vermekten asla çekinmeyeceğiz. Kazanacak olan ise özgür yarınların çocukları olacaktır.”

BİZ SİZİN ÇOCUKLARINIZ DEĞİL MİYİZ EY GEVER!

B.N: “14 Mart’tı; İlk başladığımız akşam dokuz buçuğa kadar düşman hiç saldırmadı. Vekiller kaymakamla konuşmuş, “Eğer silahlarıyla teslim olurlarsa yasak kalkar” deyince kabul edilmedi tabi. Vekiller de altı yüze yakın gerillanın alanda olduğunu söylemiş. Gece havan atılmaya başlandı sabaha kadar. Sanırım elliye yakın havan atıldı. Heval Elîşêr, Mehmet adında bir arkadaşla mevzideydi. Düşman elektriği kesti. Arkadaşta mevziyi tamamlamak için ışık açıyor. Mevzilenme daha tamamlanmadan o mevzide küçük bir ışık yakıyor ve o ara düşman fark edip şehit ediyor. İlk şehidimiz Şehit Elîşêr (Felat) oldu. Mehmet Heval, merdivenin altına saklanmıştı, şok olmuştu ve korkmuştu. Gidip onu bulduğumuzda ne yapacağını bilmiyordu. Heval Elîşêr’i kaldırdık ve iki ev ilerisine gömdük.”

J.N: “Ben Elîşêr yoldaşla çalışma yürüttüm Halk Evinde, toplumsal alan çalışmasında. O çok farklıydı, yoldaşlığıyla, halka bağlılığı ve her şeye çözüm üretmede çok farklıydı. O halk tarafından çok seviliyordu. Sorunlara çözüm üretmede zorluk çekmiyordu. Yoldaşlığı derindi Onun. Onunla ilk çalışma yürüttüğümüzde ben hep arka planda kalıyordum, hep tek başına çalışmıştı ve zorlanıyordu. Bir gün mevzi yapmaya gidince aile geldi ve her yerde onu arıyordu. “Elîşêr Heval nerde?” diyorlardı ve ben akşama kadar Elîşêr yoldaşı aradım, mevzi yapıyordu. “Tüm gün seni aradım” dedim. Şaşırdı ve bana baktı. Beraber ailenin yanına gittik. Aile Ona, “Biz seni arıyoruz neredesin, bizden uzaklaştın mı?” dediler. Elîşêr yoldaş üzüldü ve Ben sizi temsil ediyorum, sizin için çalışıyorum, mücadele ediyoruz.” O, kendini PKK’ye adamıştı. Mütevazılığı çok dikkat çekerek. Deniz ve Piling yoldaşlar şehit düştüğünde çok zorlandı ancak bırakmıyordu çalışmayı, kendi elleriyle yoldaşlarının parçalarını toplamıştı. Onun yüz siması ve duruşu o gün çok farklıydı. Her şeye rağmen, “Yoldaşlarım şehit düşmedi” diyordu, inanmıyordu onların şehadetine. Ve yaşama sarıldı, hem de sıkı sıkı, umudunu zaferden asla kesmedi. Onu anlatmayı, doğru anlatmayı çok istiyorum, bende derin etki bıraktı. Çünkü tanıştığım, çalışma yürüttüğüm ilk kadro yoldaşı. Yarım bir eğitim almama rağmen en büyük eğitimi O verdi. Onunla olmak en büyük eğitimdi. Bir topluma, yoldaşlığa nasıl

bakacağını, nasıl hissedeceğini, savaşta yoğunlaşmanın nasıl olacağını, senin bir tabağı ters koymandan bile savaş gerçekliği üzerine yorumlayıp çözümliyordu. Dağınık olmayın derdi sürekli, “Dağınık olan bir militan, savaşta da dağınıklık yaratır.” Onu anlatamıyorum, eksik kalıyorum, güç istiyor onu anlatmak. Onunla geçirdiğimiz zamanı düşünüyorum. Onun halka olan saygısı beni her geçen gün daha da bağladı PKK’ye.

İnanmıyorum şehit düştüğüne hala, bir yerlerden çıkıp gelecek, beni izliyor, bize bakıyor diyorum. Onun intikamını ben alacağım. Düşman, ne zaman Halk Evine saldırmak için gelse hemen silahını alır, raxtını takar ve koşardı mevziye. Halkın gidişi çok zorladı bizi, hem de çok. “Halkımız anlayacak niçin savaştığımızı” diyordu, “Biz, sizin çocuklarınız” diyordu. Onun yoldaşlığına çok yoğunlaştım ancak anlatamıyorum. O, ilk şehit düşen yoldaşımdı, arkadaşım. Partiyi tanımamı sağlayandı. O, bende birçok şeyin ilkiydi. Kimseye benzemiyordu. Bir gün bizim yaptığımız barikatın fotoğrafını çekiyordu, iki ajan tutuklamıştık ve ben ilk defa halkın içinde ajan görüyordum. Duygusaldım ve tam olarak hiçbir şey bilmiyordum. Bana baktı ve “Bunlar bizi, bu örgütü düşürmeye çalışıyorlar.” Aslında sürekli örgütü öğretti, örgütlü olmayı. Ben gülerken ağzımı kapatıyordum, “Saklama gülüşünü, özgürce gülümse.” Onu anlatamamanın ezikliği altında kalıyorum. O gerçekten tarihe geçmelidir. “Bunlar, bizim son günlerimiz” diyordu sürekli. Anlamıyordum, “Niye son günlerimiz olsun ki, düşman gelir, geldiği gibi de gider” diyordum. Halk sırf onun için Halk Evine geliyordu. Halk ona bağlıydı. Benim yerime şimdi burada Onun olması gerekiyordu. Kabul edemiyorum Onun yokluğunu. Onun yoldaşlığını hep yansıtmalıyız, onu görenlerin, yoldaşlık edenlerin aynı yolda yürümeleri gerekir. Ondan etkilenip katılım yapan çok yoldaş, genç var.”

R.N: *“Şehit Elişêr Mala Gel’e bakıyordu. Ben Orman tarafındaydım ancak kuralızsızlık yapıp Onun yanına geliyordum. Onun yoldaşlığı farklıydı. O, sürekli insanların içindeydi. Savaşta halkla ilgilenmek, sorunları dinlemek zor olmasına rağmen bunu en layıkıyla yapıyordu. Kendini yetkinleştirmen gerekir devrim sahasında ve bunu halka vermek gerekir. Ve O öyleydi. Hiçbir kere halka karşı öfkelenmediğini duymadım, görmedim. Kendine kızardı, öfke duyardı ancak halkı gördüğünde her şeyi unuturdu. Birçok arkadaş Mala Gel’e gelirdi ancak halk Şehit Elişêr i arardı.”*

B.M: “Heval Elîşêr coşkulu ve moralliydi. Neşe kaynağıydı. Örgüte çok bağlıydı. Örgüt ne dese onu yapardı. Örgüt dese, “Şurada üç gün bekle” beklerdi. Sorgulamazdı. Bir gün arkadaşlar hattı geçecekler, hattı geçerken arkadaşlar, “Sakin köylüler seni görmesin” diyorlar. Tam hattı geçecekken köylüler geliyor, o da bir ağacın altında oturuyor ve akşamdan öbür güne kadar, yağmura rağmen öğlene kadar orada kalıyor. Arkadaşlar onu her tarafta arıyor, bulamıyorlar. Onu tanıyan bir arkadaş geliyor ve “Ne oldu?” diyor, arkadaşlar, “Heval Elîşêr yok” diyorlar. Onu tanıyan arkadaşlardan biri de, “Siz ona nerede bekle dediyse o oradadır” deyince öbür gün arkadaşlar hatta gidiyorlar bakıyorlar orada bekliyor. Arkadaşlar Ona; “Hareket etme” dediği için köylüler gidene kadar hiç hareket etmeden, o hatta beklemiş. O, örgüte göreydi.”

İNANÇLARI TARİHİ, YÜREKLERİ FETİHSEL; NİSÊBÎN SAVAŞÇILARI

K.M.B: “Ardından en son yasak başladı. “

Yaz, yazı , yazmak...

Yazıyı bulduğu için Sümerlerden başlatırlar tarihi, ondan öncesi bilinmedik, tanışmadık fail faalle... Önceleri nasıl yaşadılar ne yaptılar vs. vs. birçok cevaplanmamış soru ardı sıra diziliyor, tüm yazılan satırlara. Tarihe geri kalan ise ezenlerin, haksızların, izleri olmuştur. Geriye kalan satırlar yeryüzündeki değişimlerin eksenini oluyor. Satırlar yön verir, yön yaratır. Yönler mekânı! Mekân insanı, insan mekânı yaratır. Fakat her şeyden önce söz vardı. Söz yaratıcı, söz eylem, söz eylemsel kılındı. Yazı, sözü tarihe nakşeden tek eylem! Öncekiler sözü nakşetmediği için bilinmedik kaldılar. Gerçekten de söz uçuştu yazı kaldı. Fakat uçan söz gökyüzünde kanatlarını çırpmakta. Evrenin bir yerinde, birileri tarafından hissedildiler. İyinin, yaratıcının, haklının eylemi olan söz, Kürtler, Kurdistan ile yeniden canlandı. Ve PKK, yazıya hakikati nakşeden yaşam olarak belirdi kâinatta. Sözü ve yazının birleştiği mutlak hakikat ve PKK'liler. Her biri kendi sözleri kadar özgür, kendi sözleri gibi anlamlı ve güzeldiler. Bu sözleri yazıya dökmek ise bazen geride kalanlara, geri de kalanlarla bir nebze de olsa tarihe bırakmak. Tarih bunları bildiği sürece onlar hep var olacak ve hep var edecekler...

AR.: “Kurdistan tarihi ve parti tarihinin bize bıraktığı miras ve mücadelenin mihverleridir tutulan alanlar bizim için. Her bir sokağı, caddeyi, köşeyi, kuytuyu adımlarken şehitlerimizi hep düşünüyor ve layık olmaya, özgürlüğe dönük adımlamaya devam ediyoruz. Yürüdükçe yeni fikirler oluşuyor. Oluşan yeni fikirler hepimizde ilk katılımımızın ve dağı ilk görüşümüzün heyecanını yaratıyor. Bu heyecan, bizde kararlılığı, bağlılığı, sevgiyi, saygıyı, savaşıma istemini netleştiriyor. Ve savaşın başlamasını bekliyoruz... Derik, Kerboran, Farqîn, Cizîr, Sur, Hezex gibi tutulan alanlardan ders çıkarmaya çalışılıyor. Hazırlıklar ona paralel yapılmış. Biraz da olsa eksiklikler öğrenilmiş, alt yapı ona göre hazırlanılmaya çalışılmıştı. Hendek ve barikatların yanı sıra caddeler arası tüneller yapılmış, Alike, Şehit Gelhat, Koçerler mahallesinin arasında üç mahalle arasında bağlantı sağlamak için tüneller kazılmıştı. Fakat Kanika Mahallesi kopuk... Uzak yani. Lojistik üç ay için hazırlanmış. Yani üç aya yetecek kadar erzak depolaması. Cephane ise biraz eyaletin aktarımıyla biraz da Heval Xeyrî'nin çabasıyla kaçakçılardan temin edilmiş tabi birazını da arkadaşlar yollamış. Anlayacağınız cephane bu savaşı karşılamak için yeterli değil. Ama her şeyden en önemlisi arkadaşlar var. Gülen, seven, fedakârlık yapan, bağlı olan, kararlı olan arkadaşlar var. Her bir mahalleden birbirinden güzel, birbiri gibi kararlı ve bağlı arkadaşlar var. Onların varlığı he şeye yetiyor. İnanc, inanc bizde zafere odaklanmayı öğretiyor. Kaç gün direnebilme değil, “Zafere nasıl gidebiliriz” yoğunlaşması oluşuyor hepimizde. Sayısal olarak Nisêbîn'in yüzde 80'i bizde. Orayı özgürleştirip, Kurdistan'ın başka yerlerinde de bu özgürlük kıvılcımını yakma hayali var hepimizde. Başaracağımıza yürekten inanıyoruz. Alike mahallesi, Kanika ile beraber sınıra yakın olan iki mahalle ama dedim ya Kanika üç mahalleye uzak. Yani yalnız kalacak. Bizim mahalle Alike! İki cepheye ayrıldı. 1. Cephe ipek cephesi, 2. Cephe ise tabur cephesi. Her cepheye yirmiden fazla mevzi var. Her mevzide arkadaşlar ikiye en fazla üçerli mevzilenmişler. Kadın arkadaşların sayısı az olduğu için her mevziye bir kadın arkadaş gönderiliyor. Tabi her mevziye yetmiyor. Tabur cephesinin komutanları; Heval Fırat, Heval Kendal, Heval Tekoşîn, Heval Dilgeş. İpek cephesinin komutanları; Heval Yıldız, Heval Bawer, Heval Rustem. Alike mahallesinin komutanları ise, Heval Xeyrî (gençlik kadrosu) ve Heval Dîlan. Genel komutanlıkta ise Heval Xebatkar, Heval Kawa, Heval Evîn var. Yani hem genel hem de bizim mahalle, cephe komutanları oldukça güçlü

arkadaşlar. Her birinde fetih yüreği var, insan onları gördükçe gerçekten inanıyor. Tabii bu savaşın Şervanları yeni olmalarına rağmen inançları tarihi, yürekleri fetihsel... Hepsi savaşın başlamasını büyük bir heyecanla beklerken ve sokağa çıkma yasağı bugün geldi dayandı kapıya!”

KEDİLER CASUS TAVUKLAR DA LOJİSTİKÇİ OLSUN!

Ç.A: “Saat 12”de yasak başladı. Esasen düşmanın bu kadar yoğun geleceğini tahmin etmiyorduk. Halk Nisêbîn’de kaldığı için düşman göze alamazdı. Abluka yüz on gün oldu zaten daha da sürüyor birçok mahallede. Abluka başladığında ve halka yönelik saldırılar gelişince halk gitmeye başladı Alike mahallesinde birçok defa halk, “Siz ne dersiniz öyle olsun Heval” diyorlardı, ancak biz çıkarttık onları.”

AR.: “Yasak ve halka yönelik saldırılarla birlikte Nisêbîn yavaş yavaş boşalmaya başlıyordu. Çok bir şey diyemiyoruz gidenlere. Fakat yüzlerindeki mahcubiyeti de görüyoruz. Buna rağmen halktan ısrarla kalmak isteyenler de vardı. Fakat bırakmıyoruz. Koruyamama korkusundan değil, kanımızın son damlasına kadar elbette ki halkımızı koruyacağız. Fakat düşmanın vahşiliğini bildiğimiz için o insanlara da kıyamıyoruz. Son güne kadar kalanların hepsini ağlaya ağlaya gönderdik. Tabii biz de etkilenmiyor değiliz. Kurdistan’ın tüm sokakları, anaları ve çocuklarıyla güzel. Gidin güzel analarım, çocuklarım, babalarım, kardeşlerim. Yalnız biz değil, bu sokaklarda sizi çok özleyecek. Etkileniyoruz, Şervanı, komutanıyla beraber. Fakat bu etkilenme bizde yalnızlık, çaresizlik ve umutsuzluk duygusunu yaratmıyor. Aksine mücadele ve inanç duygularımızı kamçılıyor. Tüm bu gidişler bizde halkımıza olan sevgimizi daha çok arttırıyor. Dualarının, fikirlerinin, yüreklerinin hep bizimle olacağını biliyorduk. Düşman bizi ayırdı. O halde kavuşmak için mücadele üst doruklarda. Ve gittiler. Kaldık biz bize. Herkes birbirine bakarak gülümsüyor. Tabii espriler hava da uçuşuyor. Bir saat içinde Nisêbîn’de bizden, kedilerden ve tavuklardan başka kimse kalmadı.”

K.M.B: “Gece saat 12 de başladı. Halk gitti, Amed’li bir Ana kalmıştı. Bermal koymuştu kodunu. Yasaktan önce gelmişti, “Doktorum, yara sarabilirim, yanınızda kalacağım” dedi. Bir Cizîrî Elif Ana ve Nisêbînli Tekoşîn ana kaldı çok cesaretli idi ve benim

Anam Yasemin ana kaldı. Dört Ana bizimle kaldı. Birçok kişi gitti, saat on iki olmadan birçok genç Nisêbîn dışına çıktı.”

Ç.A: “Heval Dersim, Heval Delal, Heval Roza, Heval Aryen vardı, Silopîli bir kadın arkadaş vardı unuttum ismini ancak yirmiyeye yakın yerel genç vardı, Nisêbînli olan ya da başka şehirden gelip Nisêbîn için savaşmaya gelen gençler vardı. Uzun süreceğini tahmin ediyorduk. Cizîr, Sur pratiği vardı çünkü. Ancak düşmanın bu kadar saldıracağını, savaşın boyutunu, yirmi dört saat uçakla vurulacağını, obüs ve havanlarla saldırılacağını açıkçası ön görmedik.”

AR.: “Heval Argeş Goyi, “Kedileri casusluk için, tavukları lojistik için kullanalım” diyordu. Heval Delal’de “Bence tavukları arka cepheye alalım. Düşman tek canlı bırakmayacağım” diyor. “Biz olmasak bile tavuklar kalır.” Herkesin kedi ve tavuklar üzerine esprisi devam ederken anlıyoruz ki hiçbir şeyimiz olmasa bile bu bizdeki moral zaferin tomurcuğudur. Çok geç olmadan herkes mevzisine ve cephesine dağıldı. Tabii neler olacağını da herkes merak ediyor. Kaç arkadaş dışında kimsenin pek tecrübeleri yok. Hoş, savaş öyle bir haldeydi ki hepimiz tecrübe konusunda eşitlenmiştik. Akşam on iki de başlayacaktı yasak.”

Ç.A: “Gece ikide düşman saldırmaya başladı, ilk saldırı bizim kaldığımız mahalleye bir camiye oldu, İpek Yolunu denetime almak istiyorlardı. İlk yoğun saldırı İpek cephesineydi.”

K.M.B: “Heval Egîd vardı benim mahalleden arkadaşım, hep beraberdik, her gidene beraber bakardık her şeyi beraber yapardık, nöbetleri de beraber tutardık. O, Ahmet Kaya köprüsüne bakıyor, ben de okul tarafında ki mevziye bakıyordum. Benim mevzimde Erkan Benli vardı, Şoreş Heval vardı Türk solundan, Heval Berxwedan vardı iç firarla Rojava’dan gelmişti. Heval Dersim’de Rojava’ dan gelmişti Alik mahallesine düzenlenmişti. Heval Şahin vardı mevzide sürekli çatışmaları anlatırdı, Kobanê’de kalmıştı, bizim mevziye o bakıyordu, Heval Mahir vardı Muş Bulanıklı. Heval Şahin’in timi, Heval Roger’in timi olarak ayrıldı timler. Kadın arkadaşlar da orta mevziye bakıyorlardı. Heval Zelal, Qoserli bir kadın arkadaş ve adını net hatırlamıyorum ama ya Zinarîn ya da Zerîn idi öyle bir kadın arkadaş vardı. Sadece bir erkek arkadaş vardı yanlarında, Heval Akîf, Nisêbîn’de başından beri yer aldı. Heval Hêjar vardı Şengal’den gelmişti, cephenin, mahallenin en hızlısı o idi, düşmana en büyük darbeyi vuran Heval Mahir ve Heval Hêjardı. Düşman onları görse kaçarlardı. Heval Roger’in timi yerelden Bahoz, Heval Mahir ve

Cizîr’li Zerdeşt vardı Komalên Ciwan adına üniversitede katılım çalışması yürütüyordu. Herkes kendi mevzisine gitti.”

AR.: *“Fakat on ikiden önce elektrikler ve sular kesildi. Bu düşmanın ilk hamlesiydi. Karanlıkta ve susuz bırakarak iplerin elinde olduğunu göstermek istiyordu. Daha ilk günden kendince terbiye derslerine başlayacağını biliyoruz. O yüzden biz de hazırlığımızı ona göre yapmıştık. Su sorununun olacağını bildiğimizden birçok yere su stoklamıştık. Karanlık ise bizim için sorun değil. Zaten savaşçılar karanlıkta savaşır ama gerçek savaşçılar. Ve derken karanlık çöktü. İlk geceydi, hepimiz çok merak ediyoruz, “Acaba ne olacak?” diye. Tabii hepimiz nöbet halindeydik. Düşman yayan gelebilir ihtimalinden gelebileceği yerlerde pusuda bekliyorduk. Gece on ikiden sonra bombaatar yağmuru ve Kobranın taramasıyla, Doçkanın dolu dolu sesiyle sabah oluyordu Nisêbîn sokaklarında.”*

DİRENİŞ HALAYI BAŞLADI

K.M.B: *“İlk atış bizim mevziye oldu. Tankı hiç tanıımıyordum, ne kadar etkili olduğunu o gün anladım (gülüyor). Tünel vardı sokak arası. Tank atışı oldu mevziye yakın, basıncı beni yere fırlattı bodrumdaki demirlerin içine düştüm, gülme krizine girdim. Heval Berxwedan, “Ne oldu sana?” dedi. Ben de, “Yahu bu neydi, hele sen onu söyle” deyince, “İşte bu tanktı” dedi. Ben de daha çok güldüm. Çünkü ben tankın bomba atar attığını sanıyordum. Onun için çok gülüyordum.”*

ÇA: *“İlk birkaç gün DAİŞ taktiği ile geldiler, tankın arkasından bir sürü piyade geliyordu. “Cizîr, Silopî’yi bitirdik hemen size geldik” diyorlardı. İlk saldırdıklarında çok kayıp verdiler. Üç cepheye ayrıldık, benim bulunduğum cephede daha tam mevzi sistemine geçmemiştik. Düşmanın nasıl saldıracığını bilmiyorduk, altı-yedi gün izledik ve taktiğe göre düzenlemeler oldu, düşman mevzi mevzi her sokaktan geliyordu. Biz de cephelere ayrıldık.”*

AR.: *“Bu sabah hoş olmayan, istenmeyen kişilerle gözünü açtı Nisêbîn. Biraz da öksüzlük duygusu vardı. Bu sabah, Nisêbîn anaları yerine düşman mermileri sokaktaydı. Ama tüm bunlara*

rağmen yine o sokakları analarına verecek çocukları vardı. Sokaklar arası tüneller zaten yasaktan önce de yapılıyordu. Herkesin elinde balyozlar inletiyoruz duvarları. Sabah 6 akşam 5 arası duvarları bahçeleri kırmaya devam ediyorduk. Tabii aynı zamanda mevzilerde de bekliyorduk. Bazı duvarlar çift katlı, yoruyordu bizi. Bunların yanı sıra arkadaşların esprileri her kırılan tünelin ardından beliriveriyordu.”

K.M.B: “Mevzi gözlem için uygun değildi, arkadaki mevziye gittik, önü İpek Yoluna bakıyor, önde ev yok, bahçede takılı kaldık, geçiş yerimize tank vurduğu için gidemedik, iki metre duvarın üstünden hemen atlamamız lazım yoksa tank vuruyor gene, parçalar her yere geliyor. “Gidelim, şansımıza” dedi Heval Berxwedan ve biz de gittik Erkan Benli’lerin mevzisine, ismi orada Ciwandı. Şahin Heval çok gelmiyordu yanımıza ama mevzi sorumlumuzdu. Düşman sürekli vuruyordu, aramızda iki yüz metre mesafe vardı. Aramızda ev olmadığı için rahat bir şekilde geçti, ikinci gün havanla vurmaya başladılar. Ben ve Heval Şoreş yan binaya geçtik, düşmanı gözetliyorduk, havanla vuruyorlar ama biz havanı tanımıyoruz. Yere düşüyor, patlıyor ve duman çıkıyor. Şoreş Hevalla birbirimize bakıyoruz çünkü tanımıyoruz. Gittik Heval Berxwedan’a sorduk, “Bu nedir” dedik, gülmeye başladı, “Bu havandır Heval” dedi.”

AR.: “Heval Bawer gülüyordu; “Bazı tünellerimiz şişman arkadaşlar, bazıları kısa boylular için. Herkese özel.” Heval Bawer aynı zamanda cephe komutanıydı. Varlığı herkese hem güven hem de özgüven veriyor. Tabii bu espriye Heval Yıldız alınıyor sanki (kısa da değil, fazla şişman da değil) bakış fırlatıyor ve balyoza sarılıyor. İlk silah eğitimlerinde bize silahı sevmek için verilen tüm nasihatları Heval Yıldız balyoz için veriyordu, balyoz artık canımızın öbür parçası oluyordu Kleşin yanında. Bizim balyoz sesi, düşmanın zırxlarının sesi kafamızı şişiriyordu ikinci günden. Bu işleri yaparken sokakları da sürekli aynayla kontrol ediyoruz. Anlaşılan düşmanımız temkinli. Ne zaman geleceklerini büyük bir merakla bekliyorduk. Öbür mahallelerde daha bir şey yoktu. Ama buraya ağır yöneleceklerini iyi tahmin ediyorduk. Sınıra yakın olduğu için ilk burayı almak isteyecekler. Fakat bu mahalledeki hiçbir arkadaş bu mahalleyi vermez. Çoğunluğu iç firarla gelmiş. Oldukça asi ve cesur yürekli arkadaşlar.”

Ç.A: “Dersim Heval İpek cephesine konumlandı, çünkü saldırı o taraftandı. Zaten Heval Dersim nerede bir çatışma, saldırı varsa

oradaydı, komutanlıkta yer aldığı için herkesi kontrol ederdi ve denetlerdi. Bir kolu olmamasına rağmen Nisêbîn savaşının kaderini tayin eden yoldaşlardan biri oldu. Gerçekten hem duruşu, morali, herkese verdiği moral farklıydı. Nerede bir mevzi varsa hep oraya gitti, daha önce Kobra vurdu ve bir gözü de görmüyordu artık, komutanlıktaydı. Heval Cem vardı, Heval Dılan tabur cephesine bakıyorlardı. Zaten mahalle komutanlığındaydı. Her hatta arkadaş vardı, her hata düzenleme yapılmıştı. Tabur mevzilerini yaparken ben, Heval Egîd ve Heval Gelhat, Yılmaz arkadaş aynı yerdeydik. Tabur cephesinin Mohrîza yakın olan kısmına yedi sekiz gün piyade olarak daha yönelmemişti, ancak havan ve obüs atılıyordu. Yaklaşık bir hafta yoğun bir savaş gelişti. Ben Heval Egîd ve Heval Gelhat aynı mevzideydik. Arka mevizde Heval Hebûn, Heval Dilşer, Heval Rêzan vardı, bir arka mevzide de arkadaşlar vardı. Düşman tam çembere almak istiyordu, arkadaşları İpekten uzaklaştırıp tam çember oluşturunca. Düşman, İpekten ilerledi ancak Çağ Çağ da durdu. Bir hafta-on gün hem tekniği hem de yürüyerek geliyordu.”

K.M.B: “Kendi kendimize her şeyi öğreniyorduk. İkinci gün de çatışma yok. Üçüncü gün Heval Zerdeşt bahçeye çıkmış İpek Yoluna bakmak için düşman mesafesini öğrensin diye, o ara da arkadaş füzeyi fırlatacak düşmana. Füze düşmana değmediği için düşman artık oraya saldırıyordu, tank Heval Zerdeş’i vurdu, yaralandı. Heval Bahoz’da parçadan kaynaklı yaralandı. Zerdeşt Heval’in durumu ağırdı, yeleğindeki mermiler de onda patlamıştı. Yedi, sekiz mermiye yakın. Heval Şahin onu götürdü. Çok istekli biriydi, yaralı haliyle bile, “Heval siz mevziye gidin, boş kalmasın mevziler” diyordu sürekli ve sonra şehit düştüler.”

AR.: “Mart ayının on yedisidi sanırım. Nihayet geldiler. Tam tahmin ettiğimiz yerlerden gelmediler. Biz ilk Çağ Çağ’dan bekliyorduk fakat Mohriz ve tabur tarafından saldırdılar. Tabur tarafından arkadaşlar vuruyordu, ölüleri vardı. Arkadaşlar sağlam bir şekilde mevzilerini koruyorlardı. Moris tarafından da arkadaşlar etkili vuruyordu. Fakat Heval Êrîş ve Heval İsa suikastçıların hedefi oldular. Heval Êrîş belinden iki mermi aldı.”

Ç.A: “Heval İsa ve Heval Êrîş beraber düşmanın karşısına geçiyorlar. Şehit Êrîş suikastçıdır, konumlandığı yerde düşman onu görüyor ve ateş açıyor, İsa Heval şehit düşüyor. Heval Êrîş de yaralanıyor. Biz iki gün sonra falan duyduk. Aslında ablukanın ciddiyetini o zaman daha iyi görüyorsun, yani kayıp vermeye

başladığında. İlk şehadet sana bunu kavratıyor. Şehadeti çok çabuk oldu, onu bahçeye gömdük.”

Bir göz bir gözle karşı karşıya. Bir onur bir zalime karşı ayakta. Bir halkın evlatları faşizmin yüreğini deşiyordu. Görsün göz, duysun kulak, hissetsin yürekler, onlar savaşıyordu, onlar zulmün sofrasını yerle bir ediyorlardı Nisêbîn’in kadın ve çocuk kokan, direniş, serhildan kokak sokaklarında. Bağrını açan toprağa düşecek gençler ve tohum olacaklar devrimin gelecek direnişine, büyük başkaldırışına. Bağrını aç kızılığın kanı, yoldaşlarımı sana emanet ediyorum, Kurdistan gençliğini sana bırakıyorum. Adı, İsa, adı Bawer adı Yıldız. Yazsın tarih, yazsın kalem!

AR.: *“Ve mahallemizin ilk şehidini verdik. Heval İsa! Direniş halayı daha yeni başlamışken böyle erken gitmek olur mu yoldaşım? Barikatin dışına çıkıp, düşmana bisiving atmak isterken hedef oldu. Olduğu yere düştü. Yüzünde sonsuza dek sürecektir olan son tebessümü kaldı. Battaniyeye sarıp, toprak anaya emanet ettik güzel yoldaşımızı. Buradaki direnişi anlatacağım. Çünkü bu gizemli direnişi bugüne ve yarına bırakan onlar.”*

NISÊBÎN’DEN SUR SELAMLANDI YOLUN AÇIK OLSUN TEBESÜMÜN ADI!

Ç.A: *“Nisêbîn’in en güzel yönü yoldaşlıktı. Yoldaşlığı maneviyatla doluydu. Mahallemizin ilk şehidi Heval İsa oldu. Yaşı küçüktü, Serhat bölgesinden gelmişti, Şehit İsa’nın ismini almıştı.”*

AR.: *“Heval İsa Yeni katılmış bir arkadaşı. Fakat yaşamı, duruşu, gülüşü, Mütevaziliği bizde çelişki uyandırıyor. Bu kadar küçük yaşta böyle bir duruş! Yani öz olarak gerçekten insanlığı ve Kürtlüğü yaşıyordu. Hani partide her arkadaş belirgin özellikleriyle tanınır ya Heval İsa emekçiliği ve yüzündeki o tebessümüyle hep hatırlanıyor hafızalarda. Erken gidişi yüreğimizde derin burukluk yarattı. Zaten yaşamı etkileyen bir arkadaşı, gidişi de çok etkiledi. Gidişi bizi sarstı ve daha mücadeleci kıldı. İntikamını, intikamınızı alacağız.”*

K.M.B: *“Heval Şahin ve Heval Amara geri çekilme kararı almışlar ama kimsenin haberi yoktu Heval Kawa’nın da haberi yoktu. Herkes geri çekilmişti ama biz bodrumda takılı kalmıştık, çekilmedik. Ondan önce, bodrumda daha takılı kalmadan Heval Ciwan’a, “Gidip Kobrayı gözetleyeceğim, sen sakın pencereye bakma, görüntü alır” dedim ve çıktım. Bir baktım Kobra bizim pencereye döndü. Gözlem yerinden*

bakınca Kobra orayı taradı. Çıktım ve baktım Ciwan yerde, baktım gülüyordu, “Pencereden bakma demiştin sana” dedim ve kızdım. Heval Hêjar ve Heval Berxwedan o evde takılı kalmıştı, evleri delerek suikasta hazırlanıyorlardı. Biz bodruma geçtik, havanlarla vurmaya başladılar. Balyoz fırlattım Heval Hêjarlara, pencereyi kırmaları için. Altı saat sonra haber geldi, geri çekilmiş arkadaşlar diye. Heval Şahin geldi yanımıza ve Heval Hêjar, “ses geliyor” dediler. Yanımızdaki iki katlı eve girmiş askerler, bizim tarafa gelmişler, amaç bizi çembere koymak, görüntü almışlardı. Tünel gibi bir yer var, ben zayıf olduğum için bir tek ben bakıyordum, tünelden baktım hemen bizim kaldığımız bodrumun bahçesindeler, bir asker ile aramızda iki metre vardı, sadece duvar. Sayıları çok fazlaydı, önlem almamıştık, geri çekildiğini de bilmiyorduk. Pusu ile öldürebilirdik ama onlar bizden önce davrandı. Cephede sadece Heval Binevş düşmana darbe vurmuştu suikastla. Herkesin morali bozuktu, geri çekildi diye. Heval Mahir ve Heval Roger sinirliyidiler, sonra aynı mevzide kaldık. Heval Mahir, Bisving kullanıyordu, Heval Serdar vardı Bagok’tan gelmişti. Cesaretliydi, fedakârdı. BKC ile vuruyordu. Tuzaktan darbe vuruyordu düşmana. Heval Mahir ve Heval Hêjar, piknik tüpünü alıp, tünele koyup Kobrayı darp ettiler düşmanın içinde. Heval Kawa ve Heval Evin geldiler, Heval Evin yasaktan birkaç gün önce gelmişti. Heval Xebatkar vardı ARGK döneminden beri, deneyimliydi. Geldiler ve “Neden geri çekildiniz, düşman bile daha saldırmadı” dediler. “Sabah erkenden gidip evleri kontrol edin, eğer düşman girmediyse mevzilenin, eğer girdiyse zaten geri gelin” dediler.”

BEN REŞİT SERDAR’IN ŞERVANIYIM!

B.N: “Gever,,de Esentepe’den gelen arkadaşlar karşı mevziye giderken düşman suikastla yaralayıp sonra da taramıştı. Heval Rohat, Cumhuriyet mahallesine geldiğinde çok etkilenip katılmış bir yoldaştı. İsmi hatırlamıyorum arkadaşın. Cenazesine mayın bağlanıp ortaya bırakılmıştı. Düşman Cumhuriyeti düşürüp, Güngören ve Orman arasındaki bağlantıyı koparmak istiyordu. Güngören ve Orman’da hiç çatışma yoktu, sadece Cumhuriyette vardı, çünkü orta alandı. Oradan takviye gelmesi gerekiyordu. Arkadaşlar Heval Serdar(Karker Arkadaş) Colemêrg’li idi, sokağa çıkma yasağında tepki vermişti, çünkü Dijwar ve Hogir silahlarını

bırakıp gitmişlerdi, çok öfkelenmişti. Orada harekete geçen ilk kişi Oydu; “Ben Şehit Reşit Serdar’ın Şervanıyım ve Onun gibi Şervanlarımın önünde şehit düşeceğim” derdi. Ayaklarını kaybetti. Kar üç-dört metreydi. Arkadaşlar onu taşıyor, “Taşımayın, mevziler boştur, gidin” diyor. Ayaklarını kaybetmişti. Arkadaşlar battaniye almaya giderken Heval Serdar silahıyla kafasına sıkıyor. Heval Serdar yoldaşlarına yük olmamak, savaşı zorlaştırmamak için öyle yaptı. Herkes Onun intikamını almaya odaklanmıştı.”

UMUDUN BİTTİĞİ YERDE MAYIN PATLADI

***AR.:** “Nisêbîn’e gökten yoğun havanlar yağmaya başladı. İlk üç gün tek tük atıyorlardı. Ma bu yağmur mu ki? 60’’lık ve 80’’lik havanlar yağmur bereketi gibi yağıyordu. Dördüncü gün yani bugünden itibaren savaş kızışmaya başladı. Ne yapmak istediklerini anladık ve ona göre konumlandık. “L” harfi tarzında gelip bizi ortada sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Fena fikir de değil hani. Anlaşılan düşman fazla zamana yaymak istemiyordu. Yoğun tekniğin yanında yayan gelmeye başladılar. Savaş bir mevzide sınırlı kalmıyordu. Aynı anda bir cephe 3-5 mevziye saldırıyorlardı. Ve bugünden itibaren Çağ Çağ’a yönelimler arttı. Bereket girmiş mîratê! İlginçtir, o gün hava güneşli olmasına rağmen bazen rüzgâr sesi geliyor gibi oluyordu. Bu duruma Heval Bawer açıklık getirdi, „Rüzgâr sesi değil o, fırtına obüsünün sesi.” Hayda bu obüs de nedir? Tamam, şimdi tam teşkilat teknik devrede. Teknikten korkmak değil de sesi felaket rahatsız edici. İlk hafta olduğu için arkadaşlar, motive etmeye, savaştırmaya daha çok yoğunlaşıyorlar. Anlaşılan onlar da ilk haftanın psikolojisine çok yoğunlaşmışlar.”*

***Ç.A.:** “Heval Êrîş’in yaralandığını duyduğumuzda moral bozukluğu oldu, onu yaralı evine götürdük ona rağmen çok moralliydi. Bir evin bodrumunu hazırlamıştık, yaralıları oraya götürüyorduk. Şehit Dersim sürekli taktiğe yoğunlaşıyordu, evlerin önüne, cephenin ön evine tuzaklama mayın yapıyorduk, cephe geniş, mahalle büyük ancak mevzide sadece ikişer kişi duruyorduk. Gençlerin moralini hep yüksek tutuyorduk, şehadetleri, yaralanmaları onlara aktarıyorduk, etkileniyorlardı.”*

***K.M.B.:** “Sabah ben ve Heval Mahir ve Heval Binevş, Heval Roger gidip bakacağız evlere. Alanı tanıyordum yerelden olduğum için. Heval Mahir ve Heval Roger, Heval Şahin; Heval Binevşi*

göndermediler suikastçı diye. Sızmaya gitmiyordu. Heval Binevş çok değerliydi, kuralıydı, sürekli aklımda, yedi yirmi dört onları düşünüyorum. Kleşini eline aldı ve “Ben gideceğim” dedi. Düşman onları görüyor orayı tarıyor, zor kurtuldular, orayı bıraktık. Oradaki tünel çok uzundu orayı mayınladık ve havaya uçurduk, düşman sızma yapmasın diye. Daha obüsleri kullanmamıştı düşman, havan kullanıyordu. Gözetime gittim ben, Roger Heval tank gelince “haber et” dedi. Geri çağırdı, tank geldi ancak mayın patlamıyor, basmalı var ama patlamıyor, umudumuzu mayınlardan kestik. Tek umudumuz Heval Mahir’in Bisvingi atmasıydı. İnşaat var, etraflı açık, ama bir tek o yer var, gitmesini istemedim ama gitti. Yukarıya hemen çıktı, Şengal’den gelmişti, yerinde duramıyordu, Bisvingi tankın altına vurdu, basmalıya bastı ama patlamadı, yirmi dakika sonra tekrar geldi, oradan bir daha atamazdı, Bisvingi aldı, “başlıkları yapıştır” dedi, “sen burada kal” dedi; “gitme” dedim, hemen yukarı çıktı ve oradan da attı, tankın altına vurdu, tank geri gitmedi, çaresiz kaldık deyince baktık basmalı patladı, çok mutlu olduk. Umudun bittiği yerde basmalı patladı.”

MAKARNA VE ÇORBA DÜNYANIN EN GÜZEL NİMETİ ŞİMDİ

AR.: “Nisêbîn’de üçüncü günden beridir çok yoğun değildi ama Heval Delîl’lerin mevzisinde savaş oldukça yoğun. Tüm mevzilere yönelim var fakat orası aralıksızdı. Mevzileri hem öbür cepheye geçiş yeri hem de İpek için stratejik. Hele ki Pazar sokağı hem bizim için hem onlar için stratejik bir yer. Fakat burası bizde. Geliyorlar hem de sürü şeklinde! Alana bizler hâkim olduğumuz için pusu vaziyetinde bekliyorduk. Kobranın arkasına saklanıp geliyorlardı ve sonra kan gövdeyi götürdü. Yirmiden fazla cenazeleri yerde. Cenazeyi almaya gelenlerde patladı mayın. Cenazeleri çoğaldığı için hat boyu yoğun teknik devreye girdi. Kendimizi sağlama aldık. Biz kayıp vermeden müthiş bir eylem çıktı. Hem Mohriz, hem ipek, hem de tabur çok kayıp vermeden iyi vuruyordu. Yoğun teknik kullanıldığından cenazelerinin üzerine gidilemiyordu. Onlarda patlayan mayınlar şok etkisi yaratıyordu. Neye uğradıklarını anlamıyorlardı.”

K.M.B.: “Başka bir tank geldi, parçalanan tankı almak için, Heval Akif BKCyi çalıştırıyordu. Adamlar yere indi tankı çekmek için, dört Kobra tarıyordu her yeri, BKC yeri buldum ve Akif Heval’i çağırdım.

“Buradan vur” dedim. Vurmadı. Düşman geri çekildi. Veysika tarafına Heval Bedran, Heval Rêber, Heval Xebatkâr’la bakıyor, haberimiz yok orada ne olduğundan. Ben Heval Mahir’in yardımcısıydım, yolları tanıdığım için, hiç yerinde durmuyordu. Heval Mahir, “Gel, düşman bizim tarafa doğru mevzi yapmış” dedi, ben de, “Yok, onlar Heval Xebat’lardır” dedim. Ama Heval Mahir ısrarla, “Hayır, eğer bunlar Xebat’lar olsa niye bizim tarafa mevzi yapsınlar ki” dedi. Sonra Heval Mahir, “Bak, Heval Gelhat onlar asker, vuracağım” dedi. “Yok” dedim. Meğerse askerlermiş, Heval Roger yine beni mayınların gözlem yerine gönderdi, mayın gelirse patlatacaktık. Heval Binevş, Heval Mazlum hareketli timin sorumlusuydu, mermi dört duvarı delip Heval Mazlum’un sırtına geldi. Merminin yarısı Heval Mazlum’un sırtına yarısı da yerdedi. Heval Binevş onu sağlıkçıya götürdü. Doktor bildiğimiz Bermal Anaydı. Sonra da öğrendik ki iğne vurmaktan bile çekiniyormuş, sürekli şaka yapıyorduk. Oysa onun bir Ana olarak orada kalması bile bizim için çok değerliydi. Bir Ananın cesareti ve fedakârlığı ile bir gencin fedakârlığı, cesareti aynı değildi çünkü o arkasında bir aile bırakmıştı, çocuklarını bırakmıştı. Bize destek olması yeterliydi. Elif Ana Cizîrli, hiç dikiş ve iğne bilmiyor ama yapıyordu. Mayını gözlemlemeye gittim, yan tarafımızda mevzide Heval Amara’lar atış yapmışlar, „Ana” diyerek düşman geri çekildi, onlar da geri çekildi. Tek başıma orada kalmıştım. Havan yanımda patlayınca basınç başıma vurdu, başım demirin üzerine düştü, en çok basınçtan etkileniyordum, duvara yaslandım, arkadaşlar gelir diyordum, meğerse arkada düşman var. Bomba atar isabet edince basınçtan iyicene gittim ve baktım Heval Mazlum, “Heval gel gel” dedi ve beni çağırırdı. “Ben mayını gözetliyorum, gelemem, tank gelecek, arkadaşlar vuracak” dedim. Kızdı ve “Çabuk gel, peşimden gel” dedi ve ben Onunla gidince bir baktım mayınların yanındaki arkadaşlar da geri çekilmişler. Heval Şahin’de, “Gelhat’ı unuttum, Gelhat’ı” deyince, “Ben buradayım” dedim.”

AR.: “Gündüz dron, gece Heron geçiyordu. On dokuzuncu günlerdi. Bilmeyen arkadaşları bu sese karşı uyarıyorduk. Fakat bu gürültüde de ses duymak pek mümkün değildi. Bunca tekniğe rağmen görüntü vermemeye özen gösteriyorduk. Bir yerlerden sesler geliyordu fakat kimse görünmüyordu. Bu düşmanı çılgına

çeviriyordu. Korkuları bize güç oluyordu. Nasıl ki korkan bir insan mezarlığın önünden geçtiğinde ürkek sesle konuşur ya onların da öyle. Gelince patırtı-kütürtüyle ya da yüksek sesle konuşup geliyorlardı. Televizyonlarda hep bir kahraman gibi sahneye girişleri olur. Fakat burada öyle değildi. Birbirlerinin arkasına saklanarak, ürkerek geliyorlardı. Bu kadar korktuklarına göre kesin bizi ve Nisêbîn'i çok farklı tasvir ediyorlar. Zaten mayın tarlası diyorlardı buraya. Büyük ihtimal bizi de duvarların arkasında pusuya yatan karakaşlı, kara gözlü, saç başı karışık, boynunda puşu olan birileri olarak hayal ediyorlardı. Kendi televizyonlarında yarattıkları teröristlerden korkuyorlardı. Havalarda epeyi soğuktu. Elektrikleri olmadığı için soba da yoktu. Gece termal olduğundan sıcaklığa dikkat ediyorduk. Gündüz keşif görmesin diye güneş sıcaklığından çok yararlanamıyorduk. Üstümüzdeki montlar çok ısıtmıyordu. Bazen iki kişiyle de olsa „cida“ ile ısıniyorduk. Gündüz hep hareket halinde olduğumuz için, gece hareket biraz daha kısıtlı olduğu için soğuk kendini gece hissettiriyordu. Duvarları kırmayı sürdürüyoruz. Düşman gece gelmekten korktuğu için bir tek akşamları yemek yapabiliyorduk. Yeterince konservemiz yok o yüzden iki akşamda bir konserve, gerisi makarna ve çorba. Bize dünyanın en güzel nimetleri gibi geliyordu. Ekmek ve kuliçe stoklarımız vardı. Yasaktan önce analar epey ekmek yapmıştı. Fakat ileriki zamanlar için tedbirli kullanıyorduk.”

K.M.B: “Kadın arkadaşlar diğer eve geçmişlerdi. Hêjar ve Heval Serdar, Heval Zelal vardı. Düşman sızma yaparak oraya sızıyordu. Heval Xeyrî uzaktan kumandalı mayın yapıp bize gönderiyordu. Heval Serdar Kerboran'lıydı. Yoldaşına zarar gelmesin diye her şeyi yapardı, yoldaşlığa çok düşkündü. Her şeyi öğretirdi bize, cesareti bize de hatıra olarak kaldı. Düşmanın üzerine korkusuzca giderdi. Gördüğü askeri affetmezdi. Düşman, mevziye saldırdı bir gün, mayın patladı. Ev düşmanın üzerine yıkıldı, düşmanın birimleri en az yedi kişilikti, o mevzinin üzerinde Heval Hêjar duruyordu.”

YPS QURBANA YPS-JIN BE!

AR.: “Nisêbîn’de yirmi Martı topla karşıladık. Günü bol havanlı, obüslü ve tank sesleriyle karşıladık. İlk haftada bu kadar yoğun yönelim olacağını pek tahmin edemiyorduk. Biraz öbür alanların tecrübesinden kaynaklıydı bu tahmin. Fakat görünen o ki erken bitirmek için ilk hafta da her şeyi deniyorlar. Saldırıları yoğun olduğu için cephe komutanları her yere yetişmeye çalışıyordu. Bazen arkadaşlar için lojistik, bazen de cephane yetiştirmeye çalışıyorduk. Tam performansla duvarları kırmaya devam ediyoruz. Bu işi yaparken espriler havada. Böyle pratik işlerde kadın ve erkek arkadaşlar beraber olunca kıyamet yakındır demektir. Heval Armanç ve Heval Zilan beraber duvar kırıyor. Heval Zilan genç bir arkadaş. Heval Armanç’ın bir balyoz vuruşu Heval Zilan’ın 10-15 balyoz vuruşu gibi. Heval Armanç, „Bak öbür kadın arkadaşlar çok iyi duvar kırıyor, senin kıramadığını da ben kırıyorum.” Zilan’ın tek cevabı, “YPS qurbana YPS-JIN be” diyordu. Moralleri daha da motive ediyordu. Fakat ha bire bir yerlerden balyoz sesi geliyordu. Barikatların dışından balyoz sesleri yükseliyordu. Düşman da bizim yöntemimizi kullanıyordu. İlk hafta olmasına rağmen çok kayıp verdi. O yüzden olacak ki temkinli yaklaşıyordu. Gece balyoz sesleri gelince arkadaşlarla övünüyorduk. Gece-gündüz durmadan çalışıyorlar diye. Sonra öğrendik ki gece çalışan düşman!

Heval Delîl’lerin (Pazar sokağı) yanında saldırılar yoğunlaştığı için Heval Bawer koşup oraya gitti. Biz de Heval Yıldız’la yukarı kesimlere yoğunlaştık. Vurduğumuz düşmanı gözümüzle görebiliyorduk. Çatışmadan sonra Heval Yıldız canı sıkkın bir şekilde, “Sadece bir tane vurabildim” dedi. Hepimizi bir gülme tuttu. “Biz de sandık ki düşmanı öldürdün diye üzülüyorsunuz” diye ekledi Heval Rustem. Yoğun saldırılar olduğunu bildiğimiz için arkadaşları merak ediyorduk. Akşam olunca arkadaşların yanına geçtik. Heval Xeyrî ve Heval Delîl karşıladı bizi. Büyük bir heyecanla anlatıp, olanlara gülüyorduk. Fakat onlar sadece tebessüm ediyordu. Bir şeyler olduğunu anladık. Arkadaşlar anlatıyordu, bugün ağır yöneldiler ve sayıları da kalabalıktı. Arada sadece bir duvar vardı, iç içeydik. Net on beş ölüleri yerdeydi ve yaralıların inlemeleri geliyordu. Arkadaşlara döndüm, “Peki bizden kayıp var mı?”

O en çok korktuğumuz ve hiç sormak istemediğimiz soru. En çok bizi acıtacağını bile bile sordüğümüz, cevabını alınca bile ikna olmayıp kabul etmediğimiz. Bir devrimi güzelleştiren, ona anlam veren o yoldaşımızın artık olmaması ve ölümsüzleşmesi. Bizi en çok intikama büründüren, öfkemizi kuşanmamızı sağlayan anlamlı mertebe; Şehit olmak!

K.M.B: “Koçerler mahallesinde Heval Hêjar çok etkiliydi. Mevzilerine düşman sızarak geliyordu bir gün, mayını önde ki eve döşemişler, düşman yoğun vuruyordu, düşmanın içinde ya binbaşı ya da yüzbaşı vardı, yani rütbeli biri de vardı, enkaz altında kalıyorlar, on bir kişiler, öbür askerler de enkazının üzerinden komutanlarına sesleniyorlardı,” Dayanın komutanım dayanın” diyorlardı. Heval Hêjar anında BKCyi aldı ve hemen düşmanın bulunduğu yönü taradı, düşman şoka uğradı. Heval Hêjar'ın kaldığı eve tank, top, akrep, Kobra hemen hemen tüm araçlar geldi ve taramaya aldılar her yeri. Heval Hêjar'a desen ki, “düşman buradadır” derdi ki, “Hele göreyim ondan sonra vururuz.” Bir şeyi netleştirmeden başlamıyordu. Netleştirir ve sonra mayını patlatıyordu. Düşman evi ilk aldığı anda aramızda dört katlı bina vardı. Ne biz geliyoruz, ne onlar vuruyor, birbirimizi bekliyoruz. Ev ev yol açmışız, ve evlerin geçiş yerlerine cam, şişe her şeyi bırakmıştık sızma olursa ses gelsin diye.”

ROJVAN'DAN; BİR PARÇA SAĞLAM GİTMELİ DAĞLARA

... : “Tünel başında Şiyar arkadaş yer alıyordu, Riha’lıydı, Kobanê’de kalmıştı. Yaralılar oradaydı. Heval Şiyar bir buçuk ay kaldı Gever’de ve sürekli tüneldeydi. Ancak tamamıyla su toplamıştı, düşman da orayı öğrenmişti. Tünelin bir ucunda düşman, bir ucunda biz vardık. Tünelden çıktı arkadaşlar ama mayınlayıp çıkmışlardı. Gever’de Yılmaz Kurdo gerçekliği de var ancak Şehit Serdar komutanlık gerçeği de vardı. Gever, hep ikili yürüdü. Anlayış ve çizgi beraber yürüdü. Ama fedailik o kadar çoktu ki, fedakârlık ve bağlılık o kadar derindi ki teslimiyet, kaçıp gitmeler gölge düşürmeyecekti. Önderliği, halkı en derinden hissettiğin, korkuyu yaşadığın anlar oluyor. Bireysel kaygılarının peşine düşenler gittiler. Ancak kendini halka ve Önderliğe adanmışlar sonuna kadar savaştılar.

Heval Arîn, Heval Arjîn benim yanımdaydılar. Ön cepheye vermemiştik yeniler diye, pratik işlere bakıyorlardı. Heval Arjîn, Gever’liydi. Abisi de şehit oldu ablukada. Savaş sırasında silah kullanmayı öğrendi. Heval Arîn, Bedlîs’li, Türkiye’de büyümüşü. İsmi Tûlay Eren’di. Birim sorumlusuydu. Heval Zilan vardı, Kobanê’de ve birçok alanda yer almış pratikçi, emekçi biriydi. Komutanlıktaydı. Çok duygusal, yoldaşlığı derin yaşayan biriydi. Yirmi üç yıldır katılmıştı. Heval İslam vardı, savaşta gazi olmuştu, tecrübeleri önemliydi. Sona doğru sürekli şunu diyordu, “Takım komutanlığı da yaptım ve her zaman tüm Şervanlarımı kaybettim. Ama bu defa Şervanlarımı kaybetmeyeceğim. Ağaçlardaki tomurcuklar da açılacak.” Gever’e bağlılığı vardı. İsmi şehit amcasından almıştı. Orman’dan da haberler alıyorduk cihaz üzeri. Ayın yirmi

dördündeysdik. Heval Rojevin yanında bir arkadaşıla tepeye gidiyor. Düşman tepede bekliyor, onlar bilmiyor o ara düşmanın suikasti sonucu şehit düşüyor.

Savaşla duygusallık bir arada gitmez. Duygusallık kaybettirir. Savaş; taktik işidir. Heval Rojvan, Heval Mizgîn ve Heval Armanç karakolu basıyorlar, evi yerle bir ediyorlar. Geri çekilmede Heval Armanç şehit düşüyor, Heval Mizgîn yaralıdır diye bombasını kendinde patlatıyor, gençler Heval Rojvan'ı kurtarıyor. Heval Mizgîn kadının güzellik ölçüsüdür, daha sağ iken bile çözümleme yapıyorduk onun üzerinde. Pratikçiydi ve her değerlendirmesi kadın üzerineydi, Şehit Bêrîtan'ın, Şehit Zilan'ın fedai çizgisini yaşıtıyordu. Kadınlar onu çok severdi. HPG birimleriyle çalışıyordu. O, kadınlara bir perspektifti. Heval Mizgîn Önderlik sahasında kalmış bir yoldaşı. Orman'da sürekli onu ararlardı, Heval Mizgîn bir mevzide ise o mevzi düşmezdi. Zafere ulaşmıştı direnerek. Heval Rojvan sürekli slogan atıyor, "Bijî Serok APO, Bijî Serok Apo" diye. Müdahale edecek sağlıkçı yok. Düşmanın savaş ahlakı da yok. Şehit Rojvan, "Beni vurun" diyor, arkadaşlar vurmuyor, ne olursa olsun insan kendi kurşunuyla yoldaşını vurmamalıdır. İnsan nasıl yoldaşına sıkır ki, çok ısrar ediyor ve acı çekiyor. Düşmanın eline geçmek istemiyor. Rojvan Heval kelimelerle anlatılamaz, herkes onu esas aldı, ne Şehit Rojvan ne de Şehit Serhat kimsenin ağzından düşmedi. Bir tespih vardı Şehit Rojvan'ın elinde, onu aldım ve O şehit düştüğünde Ondan söz eden herkese bir boncuğunu veriyordum. Rojvan'dan bir parça sağlam olarak dağlara gitmeliydi."

ONA KAVUŞUNCAYA KADAR SAVAŞACAĞIZ

Ç.A: “Nisêbîn’de İkinci bir şehadet, daha önce trafik polisine eylem düzenleyen, en çok güvendiğimiz, en çok düşmanı vuran Heval Bawer’di. Bir evi basıyor, düşmanı vuruyor gidip düşman üzerinden silah kaldıracacağı zaman düşman ateş ediyor ve şehit düşüyor. İlk on günlerdi ve kalbinden mermi yemişti.”

AR.: “Soruyu kimse yanıtlamadı. Gözüm salondaki kanepeye, kanepenin üzerinde battaniyeye sarılı birine ilişti. Sandım bir arkadaşır yatıyor. Fakat tamamına bakınca bir arkadaşın şehit olduğunu anladım. Yüzüne hem bakmaya, hem bakmamaya korkuyordum. Bir daha göremeyecek olmanın bende yarattığı o müthiş duygu ellerimi battaniyeye doğrultuyordu. İnancın yarattığı o geri dönüşü olmayan, inanmama duygusu bu sefer derinden aldı bizi avuçlarına. O battaniyeye sarılı olan Heval Bawer!”

Ç.A: “Heval Bawer Mêrdîn’liydi, Mêrdîn eyaletinden gelmişti, Bagok tarafından, genç bir yoldaştı. Komutan gibiydi, komutanca bir duruşu vardı, her zaman en ön cephedeydi, sürekli düşmanın içinde olmak isterdi, bir yerde düşman varsa Bawer Heval’de oradaydı, nerede bir mermi sesi gelse o tarafa giderdi.”

AR.: “İpek cephesinin komutanı Bawer! Heval Xeyrî anlatıyordu. “Çatışmadan sonra zaten düşmanın inleme sesleri geliyordu. Heval Bawer, “İsrarla ben gideyim silah kaldırayım” dedi. Biz de pusu olabilir diye bırakmadık fakat ısrar etti ve gitti. O, içeri girince kısa süreli bir çatışma oldu. Bir baktık hem hilti sesi gelmiyor hem de Heval Bawer’den ses yok, içeri girdiğimizde Bawer yerde yatıyordu. Sanırım keskin nişancı vurmuş, çünkü tam kalbine isabet etmiş mermi. Silahında ise sadece bir mermi kalmıştı. Son mermisine kadar yere düşmemiş.” Heval Bawer’in şehadetine inanmıyoruz. Böylesi ağır bir savaşta böylesi yiğit bir yoldaşın bu kadar erken gitmesi derinden sarsıyor bizi. Son bir defa kucakladık canımızı, yoldaşımızı ve onu toprağa emanet ettik gecenin bir yarısı.”

Ç.A: “Bir gün eylem yapmaya gidiyordu, akşamdan planlama yapmışız, bomba patladığı zaman biz de eylem yapacaktık, saat altı

da eylemi yaptı, biz de iki-üç noktaya saldırdık. Yukardan mahalleye bakıyorduk, bir erkek elinde tabanca vardı, sürekli ateş ediyordu, tanıyamadık, dürbünle baktık ki Şehit Bawer'miş. Eylem çok iyi geçtiği için mutlu olmuştu. Daha ablukanın ikinci günüydü, "Nasılgidiyor" diyorduk "Yedi asker öldürdüm daha" deyip üzüliüyordu. Onun şehadeti zorlayıcı oldu, çünkü o zamana kadar rolünü oynayan bir yoldaş oldu, düşman darbe vuruşu, morali etkileyiciydi."

AR.: "Nisêbîn trafik şubeye fedai eylem yapmaya gideceği zaman herkes onu gözyaşlarıyla uğurlamıştı. Fakat saatler sonra Heval Bawer koşu temposunu yükselten sevinç ve moralle yoldaşlara doğru gelmişti. Arabayı patlatıp gelmişti. Sağ-salim gelmesi mucizeydi. Yine kalkacağını düşünüyorduk çünkü o güzel gülüşüyle ölümü öldürmüştü. Gülüşü ve duruşu her zaman bize moral ve güç kaynağıydı. Heval Bawer'in olduğu yerde sadece cesaret, yüreklilik ve Önderliğe bağlılık konuşulurdu. Her gencin dilinden anlar ve ona göre yaklaşırdı. Heval Bawer'e "düşman geldi" dendiğinde yerinde duramazdı. İşgalcilere karşı müthiş bir öfke ve kını vardı. Çok uyumuyordu zaten. Tiki olan arkadaşları bir araya toplar durmadan oynardı. Bu bizi hem güldürüyor hem de yoldaşlığı öğretiyordu. "Zayıf noktaları yenmek gerek" diyerek daha da uğraşıyordu. Böyle bir yoldaşı kaybetmek bizi derinden sarsıyordu. Düşman moral almasın diye kimliğini açıklamamayı kararlaştırdık. Gençler etkilenmesin diye, "Düzenlemesi başka mahalleye oldu" dedik. Daha ilk haftadan böyle ağır bir yönelim ve böyle bir yoldaşı kaybetmek zorumuza gitti. Fakat şehadet bizdeki intikam duygusunu daha çok kamçılardı. Şehitlere layık olabilmek için moralimizi en üst düzeyde tutuyorduk. Fakat hepimiz de birbirimizden gizli bir yerlerde durup gözyaşı akıtıyorduk Heval Bawer'in toprağına. Emekçiliğı, yoldaşlığı, savaşçılığı, gülüşü hep aklımda. Ondaki kalanlarla devam edeceğiz bu savaşa. Ta ki Ona kavuşuncaya kadar. Keşke herkes tanıyabilseydi Heval Bawer'i."

O BİR PKK KADROSU

A.N: “Heval Rojvan sessiz, çok mütevazı bir arkadaşı. İçi dışına yansıyan arkadaşlardan biriydi. Tamamıyla şeffaf, onu görüp yoldaşlığını hissedebiliyordun. Geceleri Heval Ayten, ben ve Heval Rojvan beraber nöbet tutuyorduk. Son günlere yakın biz düşmandan kepçe kamulaştırmıştık. Hendek kazıyorduk. Gever’de aklımda kalanlar genelde anılar. Son günüm, son sözler. Oradaki yoldaşların mücadeleye olan bağlılıkları, özgürlüğe olan inançları gerçekten görebiliyorduk. Bunu hissettiriyorlardı bize, aynı şekilde bizim dahil olmamızı sağlıyorlardı. Bu hiç unutulmaz bir yan.”

B.M: “İki çizgi çıktı Gever’de. Birincisi sonuna kadar direnmek, Sur ve Cizîr gibi olmak, ikinci çizgi de Silopî’de kimileri şahsında yaşanan teslimiyet çizgisiydi. Bir kısım arkadaş sonuna kadar direnişi ve bir kısım kadro da ihaneti seçti ve parçalanma ortaya çıktı. Fedailik çizgisi ile teslimiyet çizgisinin çatışması oldu. Gever’de düşman istediği sonucu çok alamadı. Geri çekilmelerde şehadetler yaşandı. İhanet o kadar ileri düzeydeydi ki sığınakta bile şehit düştü arkadaşlar. Tarihi rolünü oynamadı. Teslimiyet çizgisini alt eden müthiş kahramanlıklar yaşandı. Yılmaz Kurdo daha altıncı günde, “geri çekileceğiz” dedi. Bu bazılarını kararsız bıraktırdı. Şehit İslam, Şehit Rojvan buna karşı sonuna kadar direndiler.

Heval İslam, Gever’i teslimiyete bıraktırmadı, Kurdo çizgisine karşı sonuna kadar direnişi seçti, fedai çizgiyi yaşattırdı. Tüm zorlanmalara rağmen sonuna kadar direndi. Şehit İslam o çizgiyi Gever’de hakim kıldı.

Şehit Rojvan, komutanlıkta yer aldı, gençlik sorumlusuydu. 2010’da katıldı. Bakurê Kurdistan’da, Başurê Kurdistan’da çalıştı. Dağ sahasında kaldı, katılım çalışmalarına baktı, 2013-2014 kışında Şehit Ali Çiçek Akademisine girdi, Zagros hattına Gelî Reşe gitti. 2015 baharında eyalet grubuyla kırsala Esendere’ye gitti. Şehre ilk inen Şehit Rojvan’dı. Kız kardeşi de Kobanê direnişinde şehit düştü.

Gönderdiğimiz arkadaş kısa sürede yaralandı ve geri çekildi. Şehit Rojvan sonuna kadar kaldı. Çok öfkeliydi, yaşanan ihanetlere karşı çok öfkeliydi. Rojvan arkadaş sinirlenen ve öfkelenen biri olmamasına rağmen ilk defa onu öyle gördük. Bunlara karşı, “direnilmeli, bırakılmamalı” diyordu. Yaralandığı zaman yanındaki arkadaşına kendini vurdurtuyor. Bu gençlik hareketi açısından ve Gever açısından büyük bir düzeydi. Düşmanın eline geçmemek için kendini vurdurtuyor. Hiçbir şey düşmanın eline geçmemeli. Gençlik Hareketinin fedaileşme ve askerileşmesini zirveye çıkaran Şehit Rojvan’dır.

Gençlik Hareketi 2011 tarihine kadar sosyal bir grup olarak tanımlanırken en son Şehit Rojvan’ın düzeyine kadar gelmiştir. Çizgiyi belirledi, bir çizgi oldu. Bunu yapmasaydı, arkasındakiler direnmeyebilirdi. Yarası ağır değildi, yaşayabilirdi ancak düşmanın eline geçme ihtimali vardı. Gever’de direnmeyi dayattı. “Düşman” kavramı Şehit Rojvan’ın kafasından silinmiştir. Değil teslim olmayı, yaralı bile ele geçmeyi kabul etmedi. Bu bir eylemdir. Şehit Viyan bizim içimizde Önderliğe kaşı olan komploya karşı bir müdahale olarak nasıl eylem yaptı ise bu da öyledir. Gever’de bazıları şunu diyordu, “Öleceklerine teslim olsunlar.” Oysa Şehit Rojvan’ın bu eylemi her şeyi bitirdi ve nokta koydu. Savaşabileceği kadar savaştı ve en sonunda teslim olmadı. Onun eylemi bu yapılanlara bir müdahaleydi. Şehit Rojvan zaten karakter olarak da, kişilik olarak da bunu ifade ediyordu, normal bir katılımı esas almadı. Bu eylem onun karakteriyle bütünleşti. Yani, Êrîş Heval nasılsa Rojvan Heval de böyleydi. Kafasından silmişti düşmanı. Düşmanın varlığını kabul etmedi. Onun eline girme ihtimalini kabul etmedi. Sömürgeciliği meşru görmedi. Cezaevine girmeyi normal sayarsak, sömürgeciliği de kabul etmiş oluruz. Yakalanmayacaksınız! Yakalanma meşru değildir, böyle kabul edenler ideolojik sapma yaşar. Devrimci yakalanmamalı. Bunun karşısındaki tutum Şehit Rojvan’ın eylemidir. Devrime bağlılık, devrimci özellik budur. PKK’nin çizgisini sonuna kadar yaşatmak budur. Örgüt dışında hiç hareket etmedi. Hep mütevazı yaklaştı ve sonuna kadar da böyle yaklaştı. PKK’nin mütevazılığı onda yaşamsallaştı. Ona bakınca, “İşte PKK Kadrosu” diyorsun. Herkesin aradığı PKK kadrosunun özellikleri Şehit Rojvan’da bulundu. Çok pratikçi ve emekçiydi. Moralini bozarak hiçbir göreve gitmezdi. Moralli ve sevinçle giderdi. “Bu niye böyledir” demedi hiçbir zaman. Onların akademisinde beş bin kilometrelik

hortum döşedi ve hiçbir zaman “sıkıldım” demedi, hortum sorumlusu, boru müdürü diyorlardı. “Keşke hortum açılmasa da bende derse girebilsem” diyordu. Ta ki bahara kadar. Tüm pratik işlerin içinde o vardı. Çok suskundu, konuşmazdı. Güçlü yoğunlaşmaları vardı. Bir cümle söylerdi herkes dururdu. Arkadaşlarla ilgilenirdi, kafaları netleştirirdi, “Peygamber gibi insan” derlerdi. Kızmaz, sinirlenmez, çok çelişki yaşamaz. Bunlar insan özellikleri değil, peygamber özellikleriydi. Konuşup, iş yapmayanlara öfkelenirdi. Yüzeysel yaklaşmazdı. Bir işte sadece elleriyle çalışmazdı, tüm hücreleriyle çalışırdı. Yanındaki herkesi çalıştırırdı. Onun yanında kimse keyfiyet yapamazdı. Görevlendirme yapılırken bile o herkesten önce bitirip gelirdi. O, Gençlik Hareketinde bir düzey yakaladı ve fedailiğin, askerleşmenin en zirvesini yaşadı ve yaşattı. Bir çizgi oldu ve bu çizginin yaşatılması gerekir. Şehit Rojvan; bir kişiliktir ve bu kişiliğin yaşatılması gerekir

O MERMİLERN ÜSTÜNDE ŞEHİT KANI VAR, DÜŞMANA BIRAKMAM!

K.M.B: “Nisêbîn’de sol yanımızda çatışma çıktı, arkadaşlar el bombaları ile darbe vurdu. Heval Mahir el bombalarını mermi gibi kullanıyordu. Attığı her bomba gerçekten düşmanda patlıyordu, bir gün bombayı atıyor ancak bomba patlamıyor, “Sıkma canını” dedim. Baktım dedi ki, “O bin bir emekle yapılıyor, şehitlerin kanı var üzerinde, kimseye bırakamam” dedi ve başka bir gün gidip bombayı alıp getirdi. Emegi ve örgütü düşünüyordu, düşmana saldırışı bile fedaiceydi. Heval Mahir hiç yerinde duramazdı. Koridor vardı gidip geldiğimiz, düşman vurunca kullanamadık artık. Düşman mayınlar için köpek gönderdi, köpekler mayınları arıyorlardı. Tank çok vuruyordu, havan atılıyordu. Mevzimiz sağ ve ön taraftan düşmanla karşı karşıyaydı. Sol taraftan da çapraz ateş ediliyordu. O mevzide geri çekilme yapılacaktı, dört kişiydik. Heval Roger tim komutanımız oldu. Düşman yoğun saldırdığı için sokağı kesemiyorduk. Heval Roger, “sokaktan geçelim” dedi, riskli olduğunu söyledim ama geçmeliydik, nasıl kendimizi sokağa vurduk hemen taramaya başladılar, ayaklarımızın dibinde onlarca mermi patlıyordu. Beş kişiydik, Heval Fuat’ta gelmişti yanımıza. Hiçbirimiz yaralanmadı ve

sokağı geçtik. Aradan birkaç gün geçti düşman vurmadı artık ve sessizleşti her yer.

Ç.A: “Diğer mahallelerde neler olup bitiyor çok haberimiz olmuyordu, en son güne kadar bile geri çekilme tartışmamız olmuyordu, yani haber alıyorduk ancak çok fazla değil. Düşman yoğun saldırdığında düşmana darbe vurup, bir ev geri gidiyorduk. Alike mahallesi farklıydı, savaşı götüren mahalleydi, güç gönderiyordu, moral veriyordu ve savaşçı yapısı sürekli moralliydi. Heval Dersim, orada ki ismi Heval Xeyrî idi, koordineyi sağlıyordu ve komutanlık yapıyordu. Mevzi bırakılmıyordu. İlk başlarda mevzide üç arkadaş olurdu, gelişen şehadetlerle ikiye indi.”

K.M.B: “Ben ve Heval Fuat yereldik. Heval Fuat hiç savaş görmemesine rağmen çok iyiydi. Piknik tüpünü alıp gidiyorlar, sokağı geçmeleri gerekiyordu. Gidince pusuya düşüyorlar. BKCCi Heval Canfeda ve Heval Roger’in ayağından yaralanıyorlar, Heval Canfeda kendini kurtarıyor, Heval Fuat ve Heval Mahir’e bir şey olmuyor. Askerler bizi görünce sürekli tarama yaparlardı hedefe vurup vurmaması önemli değildi, sürekli tarardılar. Ellerinde piknik tüpü vardı onu zaten ellerinden düşürseler hepsi şehit düşer. Heval Mahir Heval Roger’i almak için öne atılınca boğazından iki mermi yedi. Ona rağmen gidip Heval Roger’i alıyorlar. Düşmanla mesafe çok yakındı. Heval Mahir o haliyle yetmiş metre falan yürüdü. Uyanmıştım ve onları arıyordum, “Arkadaşlar nerede? Bu tarama sesleri nereden geliyor?” dedim ve taramanın geldiği yöne doğru gidince Heval Mahir’i gördüm. Heval Mahir yürüyordu ama yere de düşüyordu. Bir ağaca tutundu. Heval Roger’de bir arkadaşın sırtındaydı. Çünkü yürüyemiyordu. Heval Mahir’in çenesi dağılmıştı, boğazından kan mideye gidiyordu, iki saat boyunca direndi ve kanı durmadı bir türlü durduramadık ve orada şehit düştü.”

NİÇİN SAVAŞTIĞINI BİLENLER TARİHE KALIR

B.N: “Gever’de yasağın on birinci günüydü. İlk öncülerin hepsi şehit düşmüştü. Geri çekilme yapmak isteyenler toplantı yapıyorlar, o arada Botan onları görüyor. Bilmeden eve giriyor ve bazı arkadaşların geri çekilmeyi tartıştıklarına şahitlik ediyor. Bireysellik, savaşlarda kaybettirir. Heval Botan, toplantının kapısını açıyor ve “Hayırdır, gidiyor musunuz” diyor. Oradan biri de, “Sen gelmeyecek misin?” deyince, “Siz beni kiminle karıştırıyorsunuz” deyip, kapıyı çarpıp gidiyor. Savaşta ne için savaştığını bilenler tarihte kalırlar. Düşünün ki, yanınızda o kadar arkadaş var, senin yanında şehit düşüyorlar, yanında komutanın var, yoldaşların var onu bırakıp nasıl gideceksin? Evet, savaş süreçlerinin hepsinde geri çekilmeler var. Bu bir taktiktir ancak yoldaşların var, savaşıcak gücün var, cephanen var. Ancak bunlar Kurdistan savaşı için yeterli değil. Kurdistan devrimi için inanç ve umut olması gerekir. Başaracağına olan inanç seni yürütür. Orman tamamıyla düşmüştü, erzak ve cephane tükenmişti. Yarıları düşmanın eline geçmişti. On iki docka mermisi kalmıştı. Mermilerin çoğu düşmanın eline geçmişti. Güngören’de düşman ya banyo ya da tuvalet penceresinden ateş ediyordu. Saldırı grubu hazırladık, düşmandan cephane kaldıracaktı, Heval Rizgar, Heval Çekdar ve Heval Egîd, Heval Azad gidiyorlar. Heval Rizgar görüntü veriyor ve düşman onları fark edince saldırıyor, geri çekilmeye BKC yere düşüyor. Heval Rizgar, “Örgütün silahıdır” diyor ve BKC’yi almak için geri adım atıyor, o ara düşman tarıyor. Arkadaşlar onu alamadılar. Diğer arkadaşlar da yaralıdır, Heval Mezra onları almak için bir evin duvarına delik açarak, “Oradan alalım” diyor. Amed’e haber veriyorlar, sağlıktan anlıyor Amed. Amed sonra geleceğim deyip, gidip düşmana teslim oluyor. Heval Egîd sırtından ve ellerinden yara almıştı, biz kolunun içinde A-4 mermisi kaldığını bilmiyorduk.

Gever’in her noktasında bir şehidin kanı vardır, bastığın oturduğun anının olduğu her yer de muhakkak bir gerillanın, direnişçinin kanı var. Ya orada ilk mermisini yemiştir ya da orada ebedi sonsuzluğa, ölümsüzlüğe gözlerini açmıştır. Gittiğin her evde bir gerillanın resmi vardır, ya şehit düşmüştür ya a hala dağda mücadele ediyordur

BUGÜN NEWROZ

Nisêbîn Direnişini Anlatan Bir Günlükten:

“Bugün NEWROZ... Ateş yakıcılığındaki bir savaşta biz ateşin çocukları, ateşle kutsayıp, ateşle kutlayacağız bu yeniden doğuşumuzu. Bizi küllerimizden yaratan Önderliğe, şerefli ve onurlu şehitlerimize bir kez daha şükürler olsun. Bugün Newroz. Oldukça heyecanlıyız. Basını radyo üzerinden takip ediyoruz. “Radyoya Dengê Cudî’ doğru dürüst haber yapmasa bile tek-tük bir şeyler veriyordu. Düşman birçok yerde Newrozu kutlama yasağı getirmiş. Bu yasağın bir serhildan doğuracağı inancındayız. Çünkü ne olursa olsun her zaman kutlanmıştır. Tıpkı bir bebeğin yaşaması için göbeğinin bağlanması gibi bir şey: vazgeçilmez! Yaşam kordonu gibi bir şey işte. Yine de kaç kuralsızımız Newrozu kutlamak istiyor. Fakat böylesi durumlarda kalabalık olmak ölüme davetiye çıkarmak oluyordu. Tüm bu imkânsızlıklar Newroz’u hakikatiyle karşılamayı öğretiyordu bize. Fiziki olarak iki-üç kişi olabiliriz ama yüreğimizdekilerle beraber kalabalıklaşıyorduk. Bu Newrozumuzu Önderlik, şehitler ve halkla kutluyorduk. Aslında gidip kaç lastik tekerlek bulduk, kendi mevzilerimizden uzak, düşman mevzilerine yakın sembolik bir ateş yaktık. Biz uzaktan ateşi seyrederken düşmanın o küçük saldırıları büyüttü onu. Basitinde ve somutunda gösteriyor, yaktığımız her kıvılcımı söndürmek istediklerinde her yer yangın yeri olacaktı. Yani kazanan biz olacağız. Böylesi tarihi bir anda, tarihi yaratacak bir mekanda olmak istisnasız her yoldaşa heyecan ve güç veriyordu. Moralimiz ve tempomuzdan bir şey kaybetmiyorduk. Aksine gün geçtikçe daha da güçleniyorduk. Yönetimden arkadaşlar mevzileri hep dolaşıyorlardı. Arkadaşları yalnız bırakmamaya çalışıyorlardı. Hepsî de ayrı bir moral kaynağı, sanırım bizim mahalle bu konuda çok şanslı. Heval Bawer’in şehadeti bizi duygusal olarak zorlasa da yanımızdakilere sınıksız sarılmayı bir kez daha anlatıyordu bize.”

K.M.B: “Heval Mahir Muş, Kop’luydu. Herkes Onu sevdi, saydı. Onun şehadetinden çok kişi etkilendi. O anlatılmaz, gerçek bir fedai oldu, Heval Hêjar bile çok etkilendi. Onun gibi bir yoldaşı kaybedince ne diyeceğini bilmiyorsun, gerçekten PKK’yi temsil ediyordu, duruşu, fedailiği, öğretici tarzı, öğretme isteği her şeyi. Bugün biz PKK’yi tanıyorsak Onun sayesinde oldu. Kimse Onun şehadetini kaldıramadı. Ve zaten Ondan sonra geri çekilme tartışıldı o mahallede.”

ÇIYAGER NİSÊBÎN'DEN SELAMLADI KOMUTAN ÇIYAGER'Î

AR.: “Dronlar sinek gibi ha bire uçuyorlardı. Dronları düşürmek bizim için pek zahmet olmuyordu. Günde en az iki tane dronlarını düşürüyorduk. Ardından sığınaklarla tekniklerini boşa çıkarınca daha da bir özgüven kazanıyor, zafer inancımız daha da artıyordu. Heval Xebatkar durmadan, dinlenmeden, yorulmadan, bıkmadan, usanmadan, her zaman severek, tüm yoldaş şefkatiyle yoldaşlık yapıyordu. Mahalleler, cepheler, mevziler arası dolaşmadan duramıyordu. Hemen hemen her arkadaş temposuna ve yoldaşlığına hayran. Tabii ben de. Onu korumaya çalışıyorduk fakat müsaade etmiyordu. Bizimle beraber en ön mevzilerde savaşımayı, geride arkadaşları korumayı çok iyi biliyordu. Bugün hem düşman vurduk hem de dron düşürdük. Fakat teknik üst düzeyde devrede. Zaten bir yerden ateş ettikten sonra düşman orayı tarumar ediyor. Böylesi yoğun teknikte genelde banyo ve tuvalet arasındaki küçük boşlukta pusuda bekliyorduk. Bir ev gerilemek ya da ilerlemek cephenin ve savaşın gidişatını değiştirebilir çünkü daha teknikle çok isabet ettiremiyorlar mevzilerimizi. Kendi önlerindeki boş duvarları Doçkayla tarıyorlardı. Orta alan havan, obüs yağmuru altında. İlerleyen zamanlarda düşmanı okumak zor olmuyordu. Düşmanın saldırı tarzına göre konumlanmamızı bazen değiştiriyorduk. Heval Xeyrî tek tek mevzileri gezerek anlatıyordu bize. Düşman bir mevziye üç taraftan saldırıp ortadan imha etmek istiyordu. Çizdikleri şekil yani geliş şekilleri „L” harfine benziyordu. Düşmanımızın hamlelerini tanıdıkça hamle geliştirmek zahmet olmuyordu.”

K.M.B.: “Ben ile Heval Fuat kalmıştık mevzide, geri çekilme olmuştu mahalleden. Biz diyorduk, “Düşman gelsin, mayını patlatalım, sonra gideriz.” Sîpan geldi, “Kumandayı bana ver” dedi, kadroydu, Fuat Heval verdi, o da bağırarak, “Düşman geldi, düşman geldi” dedi ve patlattı mayınları, ben ile Heval Fuat’a, “Gelin, gidip düşmana bakacağız” dedi, gitmedik, sonradan ajan pratikleri açığa çıktı. Geri çekildik. Tünel sıkıntılarımız oluyordu, yasaktan önce yapmıştık, Kobra önde sokağı keserdi ve sokağı temizlerdi düşman. İki sokağa bakıyorduk artık, Çağ Çağ deresini kimseye bırakamıyoruz, bizim mevzi iki tarafa bakıyordu. Yaralılara Analar bakıyordu. O yaralı evi de tehlikeye girdi. Evleri yıkıp, sokak yapmıştı düşman. Düşman karşıdaki evi tuttu ve birkaç eve Doçka bıraktılar, ondan bir gün önce sessizdi, bahçede oturmuştum. Kamyon sesi geldi, kimse

inanmadı, meğerse düşman onun üzerinde silah taşımıştı. Hangi silah bilmiyorum, bir kere eve vurdu ev mahvoldu, 75 diyorlar, (heft û penç) bu silahı Heval Hêjar tanıdı, Amerikan yapımı leopar tank getirdiler, katuşa kullandılar artık ve ağır saldırmaya başladılar. Mevzide ben, Şahin ve Heval Akif kaldık.”

AR.: “Burada yaşananları ve yaşamı kelimelere dökmek, anlatmak zor. Gün geçtikçe düşmanın kayıpları çoğalıyordu. Her çoğaldıkça çılgına dönüyordu. Heval Bager cihaz üzerinden bizi çağırıyordu. Sesi biraz telaşlıydı. Heval Heja ve Heval Berxwedan’ı acil yanlarına gönderdik. Çok geçmeden geri döndüler ve Heval Çiyager’i sırtlamışlardı. Heval Yıldız’la şaşkına döndük. Hemen Heval Çiyager’i indirdik. Heval Yıldız ile hiç beklemeden sağlıkçı arkadaşı getirmeye gittik. Sağlıkçı dediğim bir doktor falan değil, sağlıktan anlayan bir arkadaş. Fakat her fedakârlığı da yapıyordu Heval Roza. Nabızı az da olsa atıyordu, fakat gözleri kapalı. Ne yapacağımızı bilmeden bekliyorduk yanında. Olayı o esnada Heval Bager anlatıyordu, “Yukarı kata çıkıyordum Heval Çiyager dedi gelme düşman yoğun bomba atar atıyor. Bir baktım sesi gelmiyor. Yukarı çıktığımda yerde yatıyordu. O esnada gözüm ondan başka bir şey görmedi ve sırtlayıp getirdim.” Bir parça başına bir parça da karnına isabet etmişti. Parçaların yerini görünce kalkacağına inanıyorduk. Uyuyor gibiydi. Yarım saat sonra Heval Yıldız beraberinde Heval Xeyrî, Heval Roza ve Heval Egîd geldiler. Heval Roza’yı görünce sevindik. Hemen müdahaleye başladı fakat Heval Çiyager uyanmıyordu bir türlü. Heval Egîd ısrarla serumu takmaya, Heval Xeyrî de ısrarla kalp masajı uyguluyordu. Uyanmasında ısrar ediyordu arkadaşlar. O yaralarla şehit düşeceğine bir türlü inanmak istemiyorduk. Fakat sadece en son derin bir nefes verdi. Zaten ondan sonra nabızı da atmadı. Heval Bager, mevzi arkadaşını kaybetmenin acısıyla ağlıyordu. Heval Roza, yoldaşını kurtaramamanın acısıyla ağlamaya başladı, Heval Yıldız, geç kalmanın acısıyla ağlıyordu. Heval Xeyrî ağlamamıza kızıyordu, „Şehitlere layık olmak gözyaşı dökmek değil, yarım kalan gülümseyişlerini devam ettirmektir” dedi. O da bunları söylerken gözleri doluyordu. Elbette şehadet gerçeklerimizi boynumuza künye gibi takmışız, beynimize, yüreğimize. Fakat yoldaş acısını böylesi zamanlarda kelimelerle anlatmak ya da acıyı dindirmek olmuyordu. Keşfin olmadığı bir zaman diliminde (sabaha karşı) Heval Çiyager’i de kucaklayarak toprağa emanet ettik.”

GEVER' DE KOLOMBİYA'LI CUDÎ

B.N: “Fedakâr adında genç bir arkadaş vardı geldi ve “Ben korkuyorum tek başıma mevzide kalmaya, pratik işler verin yapayım” dedi ve arkadaşlar uygun gördü. Arkadaşlara açık ve dürüst olması yerindeydi. Arkadaşlar onu kazanmaya çalışıyorlardı. Yoğunlaştırıyorlardı, o savaşın içerisinde çok iyi sabırla yaklaştılar. Roza Heval vardı. Eşi trafik kazasında ölmüştü. O da mevzilere geliyordu, direniş alanından çıkmamıştı. Sesiyle, sabrıyla moral veriyordu.

Heval Devran ya karşı sokağa geçecekler ya da mevziye gidecekken yaralanıyor ayağından. Devran Heval, “Kimseye söyleme yaralandığımı” demiş ona. Heval Roza sesiyle bize coşku veriyordu, sesi çok güzeldi, sürekli şarkı söylüyordu. Rojhat vardı Gever’li. Yaşı çok küçüktü. Yaralandı, eve gönderdik, yarı yoldan geri döndü. “Sizi bırakamam, direniş alanından geri gidemem” diyordu ve geri geldi. Bu şekilde fedaice direnen yoldaşlar vardı. Yine, Heval Cudî vardı, onun da yaşı küçüktü. Elinden yara almıştı, sürekli diyordu, “Buradaki militanlar benim elimin üzerinde sağlıkçı oldular.” Gerçekten öyleydi, biri pansuman yapardı, biri yarayı dikerdi, biri açardı. Hepimiz onun elinin üstünde sağlıkçı olmuştuk. Ne gerekiyorsa biri koşar, gidip yapardı. Korkularımız yoktu aslında, yüzleşemediğimiz durumlar, yaklaşımlar, anlayışlar vardı. Oradaki inanç ve moral, Önderliğe olan bağlılıktı. Önderliğe olan bağlılık, halka ve davaya olan inanç seni daha da savaştırıyor, başarıya kilitliyor.

Heval Cudî’nin şehadetine değinmek istiyorum. Biz Cudî’ye “Kolombiya” derdik. Heval Cudî’nin bir hayali vardı, “Devrimden sonra Kolombiya’ya gidip savaşacağım” diyordu. “Burası Kurdistan, burada faşist yaşayamaz” deyip, düşmana saldırıyordu. Beytülşebab’lı, Wan’da büyümüştü. Heval Cudî’nin yaşı küçüktü. Şehit Mezra’ya çok bağlıydı, Şehit Mezra’nın ismi Nuda idi orada, Heval Cudî ona çok bağlıydı. Şehit Mezra, gençlik kadrosuydu, sonradan askeri güçlere gidiyor. “Ben burada olduğum sürece o mevzi düşmez Heval Mezra” diyordu. Bir gün ailesi geldi onu

görmeye o kaçtı bizim yanımıza geldi, görmek istemediğini söyledi. Biz de görmesi için ısrar ettik. Yaşı itibariyle de görmesini istiyorduk, o bizden daha olgun ve örgütsel davrandı. “Heval Botan ailesini göremedi, ben de görmek istemiyorum” dedi. Hepimiz çok şaşırırdık. Bu kadar kısa zamanda, bu kadar derin bir yoldaşlık ve bağlılık oluşmuştu. İşte bu her şeye bedeldi ve bunun için beraber, omuz omuza aynı mevzide kuşkusuzca savaşılabildin. On sekiz yaşındaydı. Ondan sonra biz daha da ısrar ettik, çünkü ablukayı kıramıyorduk ve şehit düşmeyi göze almıştık. Onun ailesini görmesini en çok bundan kaynaklı istiyorduk. Israrımız üzerine gidip ailesini gördü. Anası da onun yaklaşımından daha örgütsel bir yaklaşım sergiledi. Herkes o kadar şaşırı ki, Cudî Heval’i yanına çekti ve “Bak Cudî, sakın tek bir düşman bırakma, polis bırakma yoksa sana hakkımı helal etmem, Gever polislerden, askerlerden kurtulacak ya da sende gelme eve” dedi. Herkes şok oldu böyle bir Ana, aile olabilir miydi diyorduk. Gerçekten bir Kurdistanlı Anaydı. Heval Cudî, “Ben zaten bunun için buradayım” dedi. Sarıldılar ve ayrıldılar. Heval Cudî pusu grubuydu. Bir inşaatta kalıyorlardı, oranın banyo kısmında pusuya düşmüşlerdi. Heval Xemgîn, Heval Çekdar saldırı grubuydular, Heval Cudî’nin yanına konumlandılar. O hala yaşıyor, sürekli, “Devrimci halk savaşında sonuna kadar direneceğim ve Apoculuğu oraya götüreceğim” derdi. O hala yaşıyor ve burada. Çok derin hissediyorum bunu. Yoldaşlarımız şehit düştüğünde ya da başka bir yerde de bir dostumuzu, arkadaşımızı kaybettiğimizde, “Bir yerlerden bize bakıyor, bizi izliyor, böyle durgun üzgün durmamıza kızıyor” gibi cümleler kurarız. Aynen böyle oluyor şu anda. Bir yerlerden, “Biz onun intikamını almıyoruz diye bize kızıyor” diyorum kendime. Ama alınacak. Cudî Heval’in intikamı alınacak!”

KİMSE DURDURAMAZ KAHKAHALARIMIZI

K.M.B: “Nisêbîn’de sessizlik vardı. Veysika mahallesinde Heval Bedran şehit düşmüştü. Bizim haberimiz yoktu, yirmi üç-yirmi dört yaşlarında ve evin tek çocuğuydu. Babası hapisteydi. Ailesi yurtseverdi, herkes onu çok severdi, onun cesaretli oluşu herkeste hayranlık uyandırmıştı, vurulan Kobraların hemen hemen hepsi ona aittir, yerel bir arkadaşı. Heval Réber vardı, o da Nisêbîn’li. Bazı arkadaşlar “yapamaz” dediler, sonra da onun cesaretine herkes hayran kaldı, her gün düşmana sızmaya giden ekipteydi. Savaşı bilen,

taktiksel yaklaşan, değerli yoldaştı. Biz bütün bu şehadetleri sonradan duyduk.”

AR.: “Tüp bulamadıkları için bir hafta boyunca Heval Bager’le buldukları sirikli peyniri yemekten midesi bulanıyordu. Aralarda her mevziye gider, arkadaşların verdiği yemeği yemez yanındaki bidona koyardı. Üç mevsinin yemekleri o bidonda değişik bir yemek olurdu. Yeni bir tat bulmuş havalarına giriyordu. Her gittiği arkadaşına da büyük moral oluyordu. Daha yeni katılmıştı, nişanlıydı. Kurdistan’daki zulme dayanamamış Nisêbîn’e gelmişti. O kadar kısa bir süre de yoldaşlık felsefesini benimsemesi etkilemişti bizi. Heval Bawer’in şehadetini öğrendiğinde tek sözü “intikam” olmuştu. “Onun gibi bir savaşçı olacağım” derdi. Gerçekten de Heval Bawer gibi bir yiğit oldun. Fakat avuçlarımız artık gülüşlerin yerine yiğitliğinin bıraktığı anılarla dolu şimdi.”

K.M.B.: “Yoldaşlığı, sana öğreten arkadaşlar şehit düştüğünde düşmana olan öfken gittikçe artıyor, düşmanı ilk vurduğunda bu öfkeyi hissettim. Düşman mayın var diye gelmiyordu. Heval Hêjar’ın mevzisine vurmaya başladılar. Doçka ile tarıyorlardı, heft û penc ile vuruyorlar, barikatları vurmaya başladılar. Şehit Gelhat hattından fîrar edip gelen Heval Şervan vardı, Heval Fuat’ın en iyi arkadaşı, benim de akrabamdır. Heval Hêjar mayını patlattı, araç imha olunca askerleri de Şervan taradı, çok asker öldü orada. Heval Binevş’ta akşamdı, üç katlı bir eve çıktı, termalle bakıyordu, Heval Binevş onları gördü, iki askerde, birisini kafasından vurdu, diğeri başını hiç çıkartmadı, elini kaldırdı o ara Heval Binevş vurdu, vurunca kaçmaya başlayınca onu ayağından da vurdu, sürünerek geri geldi sekiz dokuz mermi vurdu askere ve öldürdü. Heval Binevş mahallenin hepsini geziyordu, Atatürk Lisesinin oraya çıktı ve orada Doçkacıları vurdu. Bir ara onların basıncısı araçtan elini çıkarttı. Heval Binevş’i suikastla vuracaklar, onu çekecek. Tam o ara elini çıkarttı, kamerayı Heval Binevş’in olduğu yere doğru çekti, o ara da Heval Binevş düşmandan daha hızlıca elinden vurdu onu, kamera yere düştü. Kimse durduramaz kakhahalarımızı.”

YASAK KALKTI HEVALNO, JÖH-PÖH KAÇTI

BİZİ DE HEVAL CEMAL ZİYARETE GELECEK

AR.: “*Ve o günlerde Heval Êrîş’in de yaralandığını duydum. Heval İsa şehit olduğu zaman O da sırtından iki M-16 mermisi yemiş. Arkadaşlar durumu iyi diyorlardı. Görmek istiyordum fakat yoğunluktan kaynaklı gidemiyordum. Şu yoldaş acısı olmasa bu savaş zorlamıyor hiç! Dışarıdaki gelişmeleri merak ediyoruz. Radyodan pek bir hayır göremiyorduk. Şırnak ve Gever’deki durumları merak ediyorduk. Arkadaşlar haberler için arada televizyonu açıp bakıyorlardı. Ve derken Heval Xeyrî yeni haberlerle geldi. Şırnak ve Gever’in durumu iyiymiş. Bir de Koçer’ler mahallesinde, „Devrim arkadaş” ortalıkta yokmuş. Arkadaşlar şehit olabileceği ya da yaralı ele geçmiş olacağı üzerinden tahmin yürütüyorlar. Bu sorunun cevabını zaman verecek.*”

Tam da o günlerde Martın yirmi beşinde Nisêbîn’e çok uzak bir yerde radyoda genelturmay başkanının Nisêbîn’e gittiğini duyduk.

“Genelturmay başkanı Nisêbîn’e geldi. İlk 10 günde verdiği kayıplar hepsini etkilemiş benziyor. Moral vermek için gelmiş. Heval Rustem bu haber üzerine kendi arşivinden hazırladığı haberi veriyor bize. “Bizi de Heval Cemal ziyarete gelecek” diyordu. Çünkü yoğun gazların ve tekniğin sebebini şimdi daha iyi anlıyorduk. Bu tekniğe muhakkak bir çare bulunuyor da bu biber gazı da nerden çıktı? Bu gaz midemizi bulandırıyor. Bugünlerde onun için de yöntem arayışındaydık. Yanımızda maske var fakat etkili değil. Limon desen nerede! O esnada tuz atıyorduk dilimizin altına. Arkadaşlar iyi gelir diyorlardı. O gün Rustem Heval camda düşmanı görüyor. Bir baktık koşup geldi; “Heval pencerede düşman var vurayım mı vurmayayım mı?” Tabi Heval Rustem bu soruyu sormaya gelene kadar düşman gitmişti. Düşman öldürmek için izin isteyen ilk arkadaş herhalde. Akşama kadar düşmanı kaçırdığı yerde pusuda bıraktık onu. Düşman, yine pencereden bakınca Heval Rustem’in kurşunlarının hedefi oldu. Fakat Heval Rustem esprilerimizin konusu oluyordu. Bir ordu da imha etse kırdığı pot yılın potuydu. Zaten nerde komik bir gelişme

yaşansa, mevziler, cepheler arası bir perspektifmiş gibi dolanıyordu. Ortalık sakinleşince Heval Bager ve Heval Delal'i görmeye gittik. Alanda kadın arkadaşların sayısı az olduğu için arada da olsa birbirimizi görmek güzel oluyordu. Yarım saattir düşmandan ses çıkmıyordu. Ortalık sessiz. Heval Rustem durmadan cihaz üzerinden espri yapıyordu. "JÖH-PÖH'ler korkudan kaçıp gittiler, yasak kalktı." Bunu gülerек tekrarlayıp söylemesi düşmanı tahrik ediyordu. Akşama kadar durmadılar. Sanırım ellerini tetikte unuttular."

K.M.B: "Heval Binevş, bizim mevziye geldi, bizlere bağlıydı. Bizim mevzide sızma olacağı için bizim mevziye geliyordu. Geri çekilme gününe kadar da o mevzi düşmedi, Ahmet Kaya köprüsünün orada dört arkadaş vardı, Heval Zerdest (gençlikten) Nisêbîn'li. Heval Ciwan (Erkan Benli) vardı, Heval Hogir vardı Wan'lı bir yoldaş. Mevzi sorumlusu Heval Zerdesti. Yasaktan önce köprüyü uçurduk, oradan düşman gelsesin diye, yoğun saldırı sonrası oradan gelmişler ancak bizim haberimiz yoktu. Mahalleye girdiler, ondan fazla zırhlı araç. Şehit Gelhat hattında Doktor Xeyrî ve Heval Botan ve Rojhat Heval var. Şirin sokak tarafından Taxa Gelhat'a bakıyorlardı. Dr. Xeyrî anlatıyordu, "Ben dürbünle baktım, Taxa Koçera'da düşman geziyor, ya alan düştü, ya bizimkilerin haberi yok, ya da onlar köprü yapıp kuruyorlar" Düşman sızma ile mahallenin yarısını almış, haberimiz yoktu. Heval Serdar, Sîpan, Heval Agir Şiyar silahını kullanıyordu. Heval Egîd, "Düşmanı vuracağım" dedi. Biz de, düşman girmeden bırakacağımız yerlere mayın bırakalım diyorduk. Heval Niştîman vardı, sanırım Rojhilat'lıydı. Yüzünde yanık vardı gözünün bir tarafında. Cehennem topu yaptı, iki yüz metre de gitti ancak patlamadı, en son "tekrar yapacağım" dedi. Atatürk Lisesine gidip bakacakken Kobra ile şehit düştü, onun çok fazla emeği vardı Nisêbîn'de. Heval Hêjar'ların mevzisi de riske girmişti ve çembere gireceklerdi onun için geri çekildiler oradan. Heval Egîdler oraya mevzi yaptılar, Egîd ilk defa Bisving atacaktı, "Ya O yoldaşların yanına gideceğiz ya rolümüzü oynayacağız" dedi. İki Egîd vardı. Düşman özel suikastçı getirmişti. Düşman yönelimi artık gelince Hulisi Akar'ın geldiğini söylüyorlardı, zaten o köprüyü de onun kurduğu söyleniliyor. Bizim evin karşısındaki bahçeyi kepçe yıktı, BKC ile birkaç mermi atınca kepçe geri gitti. Birkaç saat sonra palet sesi geldi, "Buda ne?" derken artık tank geldiğini anladık."

DÜŞMANIN ELİNE GEÇMEMEM GEREKİYOR

B.N: “Gever’de hemen hemen her yerde tek duvar kalmıştı bizlerle, düşman arasında. Artık tek duvar kalıyordu bizle düşman arasında. Cudî’de eve yerleşiyor. Duvarın arkasından düşmanla konuşuyordu, cesaretli ve güçlüydü. Yan odada çaydanlıklar var, çaydanlıkları arkadaşın alması için o da düşmanı oyalıyor, düşmana sesleniyordu, aralarında konuşmalar geçiyordu. Cudî Heval, “Sen hiç aşık oldun mu, Kürtçe şarkı biliyor musun?” gibi bir sürü soru soruyor askere. Ondan sonra Cudî Heval ona bir şarkı söyleyeceğini söylüyor, o da dinleyeceğini söyledikten sonra, Cudî Heval sloganlar atıyor. “Bijî Serok APO” diyerek ve elindeki bombayı açtığı küçük delikten anında içeri askerin olduğu bölüme atıyor. Düşman orada sekiz askerini kaybetti. Heval Cudî sevinirken tam o ara başka bir yerden bomba düşüyor eve ve Heval Cudî şehit oluyor. Belki şehit düşeceğini bilmiyordu ancak Önderliği andı ve şehit oldu. Şehadetleri duyduğun zaman yaşamın durduğunu hissediyorsun. Ancak o zaman durup düşünmeye bile vaktin yok. Duramıyorsun. İntikam almak istiyorsun. Bu inançla savaşıyorsun, savaşacaksın ki yoldaşlarının intikamını alasın, savaşacaksın ki yoldaşlarının kanı yerde kalmasın, savaşacaksın ki halkınla yüz yüze geldiğinde alnın açık olsun, savaşacaksın ki Önderliğe yoldaş olup, davaya layık olasın!

Şervan Heval var yanlarında, o da yaralanıyor. Heval Xemgîn, “Kalk gidelim Şervan, Cudî Heval şehit düştü” deyince Heval Şervan diyor ki, “Siz gidin, ben burada kalacağım, arkadaşlara haber verin” diyor. Heval Xemgîn, Heval Şervan’ın elinden tutarken, Şervan’ın elleri Heval Xemgîn’in avuçlarında kalıyor, elleri kopmuş ancak biz elleri koptuğunu bilmiyorduk. Heval Xemgîn’e bakıyor ve “düşmanın eline geçmememiz gerekir” diyor ve orada kendini bombasıyla şehit ediyor.”

Şimdi Nisêbîn’in ve Gever’in intikamını almaya geldi sıra. Kendini ateşle yaratanlar, yüreklerini fırtınaya verdiler. Ve fırtınalı kişilikler Devrmi gerçekleştirdi. Tıpkı Türkiye’yi faşistlere cehennem eden, Nisêbîn ve Gever’in intikamını alan Doğa Jiyan yoldaş gibi.

Ne Dedi Doğa Yoldaş;

“Gerçek devrimcilik kıran kırana savaş, her şeyiyle, her şekilde ve koşulda mücadele etme çabasıdır. Bir yanda kendinden çıkma,

kendini bir halka ve insanlığa adama, eksikliklerden dersler çıkarıp tecrübeye dönüştürme ve aktarma, bu şekilde gelişimi yaratabilme somutu var. Bunun yanında en derin ve kirli düşman gerçekliği, içimizde ajanlaştırılmış unsurlar, kendini dayatanlar, kendini yaşatmak isteyenler... Bunlara karşı gerçek gücün sembolleri olan Mazlum'ların, Besê'lerin, Azime'ler, Bêrîtan'lar ve Gulan'ların duruşu...

Feda edebilmek, fedakarlık yapılabilmek için kendin olup kendinden çıkman gerekiyor. Gerçekten Fuat Arkadaşın değerlendirdiği gibi, "Bireycilik „ben" dediğin an'da başlıyor ve bir fare gibi yavaş yavaş toplumsal ahlak örgüsünü kemiriyor, yok ediyor."

Şu bir gerçektir ki, hiçbir zaman hissettiklerini tam olarak aktaramazsın, hep bir ifade fakirliği yaşarsın. Bazen vicdanının sesini duyup ne söylediğini anladığın halde dile getirememen gibi... Bu pratikle iddiamı daha da güçlendirdim. Bu eğitimi bir ateş gibi düşünüyorum ve kendimi cayır cayır yakıp küllerimden bir havari oluşturma, yaratma hedefini önüme koyuyorum."

NİSÊBÎN'DE DÜŞMANA 1 NİSAN ŞAKASI

AR.: "Sabahı güzel bir yağmurla karşıladık. Heval Delal yağmurdan sonraki toprak kokusunu seviyor fakat toprak kokusu alamadık. Bu doğa harikasının yanında düşman iğrenç müzikler çalıyordu. Heval Rustem Batman misilleme yapıyor hemen. "Lexin Lexin Gerilla" parçasını cihaz üzerinden hem bize hem düşmana dinletiyor. Böylesi jestler hepimize büyük moral oluyordu. Aslında savaşta en yürekli işin, en cesur işin gülümsemek olduğunu bir kez daha anlıyorduk. Gülmek, ideolojik bir eyleme dönüşüyor. Bugün büyük komutan Şehit Egîd'in şehadet yıl dönümü. Bugünü her mevziyi hem dolaşarak anlatıyorduk hem de gittiğimiz mevzilerde birer türkü söylüyoruz. Arkadaşların morali, temposu oldukça iyi. Gün geçtikçe moraller yükseliyor. Düşman hiçbir yerde ilerlemedi. Sabahları araçlarını da yakınlaştıırıp vuruyorlar, akşam olunca geri çekiliyorlar. Sızmaya karşın büyük korkuları var."

K.M.B: "Tankla aramızda 3-4 metre var, mevziimizi biliyorlar ama vurmuyorlardı. Heval Rojhat'lar düşman kepçelerine el koymuşlardı, almışlardı. Ondan sonraki süreçte suikastla yaralandım, parçalar çeneme gelmişti, ben fark etmemiştim, arkadaşlar fark etti."

Ağır değildi. Sağlık evine gidip geldik, baktık Fuat Heval dönmüş. Fuat duygusaldı, yoldaşlarını çok seviyordu, “Heval Rojhat şehit düştü” dedi. Arkadaşlar Taxa Gelhat’tan gidiyorlar, tünel tarafından bakıyorlar panzer var, Rojhat Heval önceden ayağından da yaralanmıştı, hızlı koşmadı, beraber sokağı kesiyorlar, Heval Rojhat arkada kalıyor ve kapının önünde şehit düşüyor. Cenazesi oradaki bodrumda saklandı, cenazeler düşmanın eline geçmemeliydi, Serdar Heval’in yeğeniydi. Serdar Heval sinirlenmişti belli etmiyordu.

Sonraki gün Karnas’ı aldı dama çıktık, düşman gelmişti, adama nişan aldı ve vurdu. “Komutanım” diye bağıryorlardı, Serdar Heval’in içi öyle rahatladı. Sonlara yaklaştığımızı anlamıştık, az arkadaş kalmıştık. Serdar Heval, daha yaralanmamıştı, düşman beş altı defa ölü olarak televizyona veriyordu, bir parça bile yememişti, “Heval bak sende göreceksin, gidiyorum ya yaralanacağım ya da şehit düşeceğim” dedi ve gitti.”

AR.: “Sanırım önlerindeki evleri dümdüz etmişlerdi. Çünkü artık mevzilendiğimiz evleri vuruyorlardı. Daha sabah bir evi Kobra, bombaatar ve tankla yerle bir ettiler. Heval Xebatkar’la yine görüştük. Müthiş bir tempo ve moralle başarıya odaklanan ve odaklayan bir yapısı vardı. Bir başarı kişiliği! Önderliğin çözümlemelerinde okuduğum komutan kişiliğini onda somut görebiliyordum. Önderliğin cümlelerinin eylemsel kılınmış hali. Her arkadaş “Cigera min” diye hitap ediyor. Heval Xeyrî Ona, “Valla Heval Xebatkar sen böyle herkese qurban, heyran diyorsun herkes delalî olacak, sonra nasıl yaparız” diyordu. Bu gülmelerin eşliğinde birden olduğumuz ev sallandı. Tank yan taraftaki evi vuruyordu. Heval Xeyrî bir görüş açısı yakaladı. Tankın namlusuna isabet ettirmeye kararlıydı. Bir saat bekledik fakat biz defalarca uyardık onu. Sanırım Kobra gördü ve Heval Xeyrî’nin olduğu odayı tarıyordu. Salonda bir şaşkınlık ve korkuyla odadan yükselen dumanlara baktık. “Sanırım şehit oldu” diye geçiyordu içimizden. Fakat bir mucize gibi delik deşik olan o duvarların ardında Heval Xeyrî geldi. Sevinçle ona doğru koştuk fakat yüzü kan içindeydi. Yüzünden bir sürü parça almıştı. Biz Onunla uğraşırken o espri yapmayı sürdürüyordu. “Karizmamı çizen parça yok değil mi? Bak parçaları dikkatli çıkarın yakışıklılığımıza bir şey olmasın” diyordu. En çok parçaları gözünden almıştı hemen sağlıkçı arkadaşın yanına gönderdik. Bugünü kayıpsız geçirmemiz büyük mucize. Çağ Çağa yönelimler daha da arttı. O yüzden çok sayı bulundurmamaya özen gösteriyorduk. Az ve dağınık.

Maksat düşmanın dikkati dağılsın. Bu az sayı bizi sadece nöbetlerde zorluyordu. İki kişi hep nöbet halinde. Akşamları ise birer saat aralarla nöbet devirleri oluyordu. Tabi bu saatler bazen değişiyordu. Her tekniğe evvallahta bunu niye sıkıyorsunuz? Bazen ölecek gibi oluyorduk. Bu da yeni taktikleri herhalde. Ve o gün kepçe geldi. Şimdiye kadar geldiği mesafeyi belli ki temizlemişti. Fakat şimdi bizim bölgelere doğru geliyordu. Yolu temizleyip mayın arıyordu. Yaklaşınca vurduk gitti. Eee, bir de o gün 1 Nisan'dı biz de onlara şaka yapalım dedik.”

GEVER'DEN MESAJ; “BENİ AMED’ DE SUR’A GÖMÜN”

R.N: “Şehit Şervan Amed vardı. Okuma yazması yoktu. Ancak en bilgin insana bile taş çıkartırdı. En küçük şeylerden, en büyük morali elde ediyordu, en büyük morale sahip oluyordu. En iyi atışları o yapardı. Nasıl şehit olduğunu bilmiyorum. İlk gördüğüm gibiydi. Coşkusu, sevinci, morali ve mütevaziliği her zaman aynı kaldı. Şehit İhsan vardı, Ali de diyorlardı. Bize ilk gelip ders veren arkadaşlardandı. Örgüt içerisindeki yaşamdan söz etti. HPG’den gelmişti. Misal, biz halkın sorunlarını dinlerdik ancak o halkla tek tek ilgilenirdi, sorunları dinler, çözüm üretirdi. Sürecin ağırlığındaydı. Duramazdı yerinde. Cumhuriyet’te kalıyordu normalde ama her yeri gezer ve önerilerini söylerdi. Onu anlatabilmek için onun yaşamına, vardığı örgütsel düzeye varmak gerekir, anlam ve hissiyatta empati kurardı. Halk gittiği zaman Onda hala moralsizlik yoktu. Moralliydi”

B.N: “Heval Xemgîn sabaha kadar orada tek başına savaşıyor. Şehadeti belli olmadı, şehit düşmüşse olabilir ama net bilgi yok. Köyden katılmıştı, çobandı. En büyük hayali, tekrar koyun ve keçilerine kavuşmaktı. Onları özliyordu, “İnsan koyun ve keçi olmadan yaşayamaz yahu” derdi. Hiç kitap okumamıştı. Ancak düşmanın saldırılarını kabul etmiyordu, dağları görmeyi çok istiyordu, “Dağları gezip, ceylanları toplayıp, onlara çobanlık yapacağım” diyordu. On altı yaşındaydı. Arkadaşlara anılarını anlatıyordu. Bir saldırıda düşman onların kaldığı eve giriyor, o da ölü taklidi yapınca düşman dışarı çıkıyor. Heval Cudî, yoldaşları için kendini feda etti çünkü düşman o evi geçse idi Heval Mezra’ ya yetişecekti. “Düşmanın Heval Nuda’ya (Heval Mezra) ulaşmaması için benim hep bu mevzide kalmam gerekir” derdi. Onun Heval

Mezra şahsında yoldaşlarına duyduğu bağlılık o mevzide Onu günlerce savaştırdı, o mevzi Onun sayesinde düşmedi. Ve O sağ kaldığı sürece o mevzi düşmüyor. Heval Mezra Onun şehadetini duyduğunda bir dönem sessizleşti ve “Benim Onun hayalini gerçekleştirmem lazım. Devrimci Halk Savaşında direnebildiğim kadar direnmeliyim” dedi. Şehit Mezra yapı taşıydı. Nerde bir eksiklik, kimin morali bozuk ise hemen herkes ona koşardı. Biri Mezra arkadaşı soruyorsa çözüm arıyor demektir. Sen onun yanına gittiğinde sıkıntını dile getirmene gerek yoktu. Çünkü o hemen konuşmaya başlardı ve sen almak istediğini alırdın. Gençliğin özelliklerini taşırdı, atılgan, moralli, girişkendi. “Sen gençlik endamısın ha” derlerdi. Gever’liydi. Şehit Roza’yı O katmıştı örgüte. Şehit Mezra’nın şehit düşerken, “Beni Amed’e Sur’a gömün” dediğin söyledi arkadaşlar.”

KENDİNİ BOY AYNASINDA DÜŞMAN SANIP VURDU

K.M.B: “Ben Heval Amara, Heval Ekin, Heval Egîd, Nisêbîn İpek Yolu mevzisinde kaldık. Heval Pala geldi Veysika’dan bizi haberdar etti. Sonlara doğru geldiğimizi, alanın daraldığını falan aktardı. Arkadaşlar beni Anamın yanına götürdüler, orada çok arkadaş vardı. Yaşı küçük, yaralı yoldaşlar vardı. Sonraki günlerde Pala Heval, “Gel, git Ananı görmelisin” dedi, ben de, “Yok, mesafe uzak” dedim. Çok ısrar edince gittim, Şirin sokağa gitmişler, önceki binaya düşman obüs atmıştı ve arkadaşlar çıkmıştı oradan. Tünel açıyorlardı Taxa Gelhat’a. Bir saat falan kaldım, döndüm artık. Meğerse arkadaşlar geri çekilme yapacaklarmış ve ben son bir kere Anamı göreyim diye götürmüşler beni.”

AR.: “Medyada hep teröristlerin yola önceden tuzakladığı patlayıcı diye söylüyorlardı. Biz bunu tersine çevireceğiz şimdi dedik. Heval Xebatkar yöntem arayışında “Öyle bir şey yapalım ki düşman şok olsun” diyorlardı. Çatışma için uygun olan iyi bir bodruma (yerle sıfır) götürdüm onu. Orayı gördüğü gibi dönüp baktı. Evet, şaşırtacağımız yer burasıydı. “Bak! Düşman yolu kepçeyle temizlemiş ve biz de buraya mayın döşeyeceğiz.” Bu söylediği bizi de şok etti. Mayın döşeyeceğimiz yer suikastçıların görüş açısına ve Kobralara yakın bir yerdi. Bunun için zayıf ve kısa boylu bir arkadaş lazımdı. Tabii gözlerini bana dikmiş söylüyordu. „Yola sonradan döşenen mayın” esprisini yapıyorduk. Tüm ayrıntıları bir kez daha

anlatıyordu. Dikkat konusunda üstüne basa basa uyarıyordu. Biz görev aşkı ve heyecanı ile dinliyorduk onu. Kucaklaşıp ayrıldık. Arkadaşlar, “Akşam yemeğini de siz gelmeden yemeyeceğiz” deyince biz muhakkak başarıp dönmeye odakladık kendimizi. Derdo Hevalle birbirimize bakıp gülümsedik. Koyulduk işe. Ben mayını bağlarken Derdo demir parmaklıkları benim geçeceğim boyuta getirdi. Hafiften bir yağmurda çiselemeye başladı. Sanki şans bugün bizden yana. Günler sonra caddeleri ilk defa böyle görüyordum. Derdo dürtme manzarayı seyretmeye başladım. Derdo ayaklarımdan tutmuş ve ben kazıyordum. Kum olduğu için rahat kazılıyordu. Fakat yerin Sertliği mahvediyordu. Yere sıfır hem kazıyor, hem sağa-sola, ileriye bakıyordum. Tabi Derdo bileklerimden sıkıca tutmuştu. Fakat biraz daha ilerlemek lazımdı. Biraz daha ilerleyince sadece ayağımın bir ucu Derdo’nun elinde kaldı. Sanırım duygusal anlar yaşıyorduk. Çukur kazdıktan sonra tekrar içeri girdim ve sıra mayını yerleştirmedeydi. Ağırdu, taşıyacağımı pek ummazdım fakat Derdo Heval’in tebessümü onu hafifletti. Mayın önde ben arkada sürükleyerek gömdük kabloyu. Bodrumun içine kadar kamufle ettik. Kırığımız demirleri hiç kırılmamış gibi yerine taktık. Yoldaşça bir kucaklaşma kutlamamızdı. Heval Xebatkar sofrada oturmuş bizi bekliyordu. Görünce sevinçten ayağa fırladı. Onun bu yaklaşımları hep mahcup ediyordu bizi. Beraber çorbayı lokmalarken o anki tüm hallerimizi espri konusu yaptık. Derdo Heval’e, “Kendimi fedai eyleme gidiyormuş gibi hissettim” dedim. “Bir tüple mi?” demesi sabaha kadar bir sürü espriyi çeşitlendirdi.

Heval Cîlo 27 Martta gelmişti. Çağ Çağa yönelimler arttığı için yanımıza Heval Cîlo geldi. Alanı tanıtıyoruz. Üçüncü alanı biliyor ama tünelleri, koridorları sonradan açtığımız için dolaşıyorduk hızlı bir şekilde. Evlerden evlere geçmeyi sürdürüyorduk. Rizgar Heval önde, ben ortada, Cîlo arkadaş arkada. Bir eve girerken boy aynası belirdi. Heval Rizgar kendine bakıyor ben de onun yaptığını tekrarlıyordum. Fakat Heval Cîlo birden silaha sarıldı. Biz de birden ne olduğunu anlamadık. Heval Cîlo boy aynasında ki kendisini düşman sanıp vurdu. Kahkahalarımızı kimse durduramazdı artık.”

K.M.B: “Geri çekilme olacağını bilmiyorduk. Heval Egîd ile alanı dolaşıyorduk, düşmanın patlamayan mayınlarının hepsini aldık ve mayın yaptık, çember daraldı. Taxa Gelhat tarafını bırakmıştı düşman, Şirin sokağa yakınlaşıyordu ve üç taraftan bize saldırı oluyordu. Egîd Heval ile gözlem yapıyorduk, kepçeyi darbeledik

ancak ilerleyişi durduramıyorduk. Sigaramız azaldı, Egîd Heval ile evlerde tütiün arıyorduk, Heval Binevş, Heval Fuat, Heval Serdar'dan haber alamıyorduk. Ama her üç arkadaşta normalde bizim mahallede kalıyorlardı. En azından bizim için gelirdi muhakkak. Sorduk ama bir cevap alamadık. Biz etkilenmeyelim diye bize demiyorlardı.”

AR.: “Düşman Tabur ve Mohris tarafından darbe yediği için şimdi de buradan girmeye çalışıyorlardı. Tabur cephesinin durumu iyi, yönetimden arkadaşlar sürekli aktarıyorlardı. Ve dün döşediğimiz mayını arkadaşlar kepçede patlatmışlardı. Kepçenin ağız bizimkilere kalmıştı. Herkes üzerine espri yapmayı sürdürüyordu. Düşman gireceği yerleri ağır teknikle vurup, bizi geri püskürtmek ve yüksek katlı binalara yerleşmek istiyordu. Durmadan vuruyordu, hiç susmuyordu namlunun sesi. Tankın sesi geliyor, biliyoruz bir yeri vuracak ama nereyi? Heval Fırat'la evde bekliyorduk. Birden olduğumuz ev toz duman içinde kaldı. Olduğumuz evi tank vurdu. Kan içinde Heval Fırat'a bir şey oldu korkusuyla onu çağırıyordum. Otuz saniye içinde oradan çıktık. İkimizde kan içindeyiz fakat hangimiz yaralıyız bilemiyorduk. Basınç ikimizi de gej gibi yapmıştı. Meğerki Heval Fırat'ın başından akan kan ikimize de yetmişti. Hemen kanayan yeri yıkayıp saçını kestik, bir parça çıkardık. İkincisini çıkarmaya çalışırken kan fişkirdi. Başını bağlayıp hastaneye gönderdik. Eğer 30 saniye içinde çıkmasak şuan yerle bir olan evle bütünleşmiştik. Atıklık bir kez daha kazandırıyor. Artık hem biz zırhlıları görüyor hem de onlar bizi görüyordu. Daha da tehlikeli olmaya başladı. Öbür mevziden Heval Cîlo'nun yaralandığı haberi geldi. Arkadaşlar hastaneye götürmek için battaniyeden sedye yapmışlardı. Heval Cîlo battaniyenin içinde bize gülümsüyor, espri yapıyordu. “Karnımın yırtıldığına bakmayın, kefeni yırtmanın yanında bir şey değil” dese de, o esnada da gözümlü karnına ilişti. Ya rabbi! Tüm karnı dışarıdaydı. Böylesi parçalanmış halde nasıl da durabiliyordu. Hemen hastaneye yetiştirdik. Arkadaşlar müdahale etti. Durumu iyi görünüyor.”

K.M.B: “Bir gün ben, Heval Pala, Heval Egîd, Heval Amara konuşuyorduk, arkadaşlar ağızlarından kaçırıyorlardı. Çok etkilendim, “Nasıl şehit düştüğünü söyle bana” dedim ve anlattı. Bizim evin karşısında bir ev var gözlem için iyidir, Qers’li bir yoldaş var hep o gidiyordu, tank sürekli vuruyor, risklidir. O gidince Heval Binevş onu yalnız bırakmamak için gitmiş. Qers’li arkadaş görüntü veriyor ve

tank hemen vuruyor, Qerslı arkadaş orada şehit düşmüş, ev çökmüş. Şehit Binevş'in karnına parça gelmiş ve çok kan kaybetmiş."

AR.: *"Heval Cîlo akşam şehit düştü."*

K.M.B: *"Heval Binevş şehit düştü, çok kan kaybetti."*

AR.: *"Heval Cîlo Zagrosu iyi kullanmasına rağmen sırtı ağrıdığı ve zayıf olduğu için tek taşıyamıyordu. Biz de onun bu durumuyla hep şakalaşırdık. Burnundan konuştuğu için taklit ederdik. Önderliğe bağlılığını hep şiirlere dökerdi. Her an tetikte, korkusuz, yoldaşlarına karşı sevgisi ve saygısı vardı. Müthiş etkiliyordu bu duruşu. Siması şirin ve sempatikti. "Bir militanın heybeti olmalı, senin gibi şirin değil" dediğimizde hep kızardı. Neşe kaynağımız, sevgimizin saygımızın özüydü. Komutanlaşma çizgisinde yürüten yoldaşımızdı. Böyle erken veda etmek olur mu? Daha bu cepheye yeni gelmişken nedir bu gidiş. "Kurdistan sevdiğimiz kadardır" sözünle tüm dünyayı kucakladı. Yürekli bir komutan, cesur bir devrimci daha gitti diyarımızdan. Şehadeti bizi derinden etkiliyordu."*

K.M.B: *"Şehit Binevş çok değerliydi, korkusuzdu. Daha ilk geldiği günden beri öyleydi, kimse söylemeden giderdi yapacağı işi yapardı. Gerçekten Onu çok seviyorduk, Onun şehadeti bizde kırılmalar yaşattı ancak düşüş olmamalıydı, çekilme olmamalıydı. Kabul edemiyorduk."*

BİZİ ANCAK İNTİKAM TAMAMLAR! YOLUN AÇIK OLSUN GEVER'İN ON YEDİ YAŞI

B.N: *"Heval Arîn vardı, yaşı küçük ancak eylemi, sorumluluğu büyüktü. Bu sürecin ağırlığını bile bile bu savaşa dahil olmuşlardı. Benle beraber yaralılara bakıyor, pratik işler yapıyordu. Dicle Heval geldi. Biz Gever'e yakın bir köye gidecektik. Biz alanı bilmiyorduk, Heval Dicle biliyordu. Arjîn Heval de geldi. Yola çıkınca tek bir mermi sesi geldi, Arîn Heval yaralandı. Suikasta uğradı. "Bir şey yok sakın ol" dedim ve onu çekmeye çalıştım. Uzandırdım onu toprağa. Taramaya başladı düşman, ben de Arîn Heval'in üzerine attım kendimi ve bekledik toprağın üstünde, kanaması devam ediyordu, ikimiz toprakla bir olmuştuk. O ara Dicle Heval ayağa kalkarken birden yere düştü, vuruldu. Arjîn karın içine saklanmıştı. Karnım sıcaklaşmaya başladı, karnım çok ısınmıştı. Ben, Heval Arîn'in sadece elinden yaralandığını sanıyordum, onun için Dicle Hevale bakıyordum, gözümü ondan ayırmıyordum, yüzünün hepsi*

parçalanmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Bana sesleniyordu, “Arîn’i al git” diyordu. Karnımda ve göğsümde sıcaklığı gittikçe daha çok hissettim ve o ara Arîn’in nefes almadığını fark ettim. Bakamadım yüzüne, biliyordum son nefesini verdi, şehit oldu. Son nefesini boynumda hissettim. Dicle hala yaralıydı ve Arjîn Heval kayıptı. Dicle Heval’i çekmeye çalışıyordum, kaldıramıyordum. Dicle Heval’i gidip çektim, kenara kadar getirdim ve o ara Heval Arjîn’i gördüm, elinden tuttum ve “gel, arkadaşları çağıracağız” dedim. Arjîn, “Yerinden kalkamayacağını, kalkarsa düşmanın onu vuracağını” söylüyordu, onu çektim ve bir tokat attım. “Kendine gel” dedim. Çok korkmuştu. “Burada şehit düşersek düşmana gittiğimizi sanırlar” dedim. Düşmanın hedefinde değildik. Dicle Hevale bakıyordum, “git” dedi. Gittim arkadaşlara haber verdim. Heval İslam’a, “Arkadaşlar şehit düştü” dedim. Dicle yaralı haliyle sürüklenip bahçeye girmişti. Çok iradeliydi. Yaralı arkadaşları aldı. Duvarın arkasında Arîn Hevale bakıyordum. Kediler, köpekler onun vücuduyla oynuyordu. Arin olamazdı bu. Hiç böyle cansızca yere düşer mi ki Arîn, kalkıp oynar o kedilerle, köpeklerle, kovalar onları. Sonra da şarkı söyler bağıra bağıra. O, moral kaynağıydı, moralin simgesiydi. Onlarla yaşamak lazım, onu anlatamıyorsun. Gençlik basınından Yusuf Heval vardı ondan çok etkilenmişti, mevziye geliyordu. Onunla oturuyor, tartışıyordu. Onun Türkiye’den gelip direniş alanında savaşmasına şaşırıp kalmıştı. Bu Onu çok mutlu etmişti. Yaşının küçük olması ama bu kadar istekle ve olgunlukla mücadele katılışına çok büyük anlamlar yüklüyordu. Arin, kuzeniyle birlikte gelmişti. Zaten beraber katılmışlardı. Heval Cudî’ye çok benziyordu. İdeolojiye çok hâkim olmasa da Kurdistan’ın sömürge olduğunu söylerdi. Sadece halkın ezildiğini söylerdi. “Ben adımı Örgüt yapacağım. Kodum Örgüt olacak” diyordu. “Niye” dediğimizde, “Eee, biz hanginize bir şey desek, „örgüt biliyor, örgüt yapar” diyorsunuz, onun için” dedi. Hepimiz güldük. Sorgulayan, araştıran bir yoldaştı. Dağlara çok bağlıydı, çok merak ediyordu. Onun için gerilla olmak, gerillaya gitmek hayal gibiydi. “Ben dağları göremeyeceğim sanki büyük bir özlemim var dağlara karşı” diyordu. Onun şehadetinden sonra mevziye geçtim. Cumhuriyet’ten ayrıldık. Heval Ronî’nin yanına geçtim.”

A.R: “Şehit Arîn, yaşamda gerçekten her şeyden kendini sorumlu gören, her şeyde kendini var eden, rengi olan bir arkadaştı. Ben duygusal biri olmama rağmen beni sürekli motive etmeye çalışırdı.

Ortama çok çabuk ayak uydurabilen bir arkadaşı. PKK 'ye de büyük bir aşkla gelmişti, çok bağlıydı. Daha sonra Gever'de eğitimindeki platformunda, "Büyük bir iradeyle yaşamım boyunca Önderlik ve şehitler çizgisinde namusum ve şerefim üzerine yürüyeceğime, mücadele edeceğime söz veriyorum" diye çok güçlü bir tutum vermişti. Çok etkilemiştim. Tutumuna layık bir şekilde pratiğe geçti. Kendini devrime adadı. Niçin barikat yaptığını bilen ve bir torbayı şuradan şuraya neden kaldırdığına anlam veren bir arkadaşı. Biz aynı bölgedeydik, Orman'da gece boyumuzu aşan karlar içinde saatlerce nöbet tutan, aynı gece tünele gidip yine saatlerce çalışan, gündüz ise barikatta çalışan bir arkadaşı. Günün yirmi dört saati devrimcilik yapan bir arkadaşı. Yaklaşık bir buçuk ay kadar Orman mahallesinde kaldı, daha sonra birim komutanı oldu ve biz ayrıldık. O birim komutanı olduğu için gelemiyordu ama ben gidiyordum yanına. Cumhuriyet mahallesine düzenlemesi oldu. Birim komutanı olduğunda çok sevinmişti. Mücadele öncülük ister gerçekten, öncülük yapabilecek, yönlendirebilen, devrimde insanları aktifleştirebilecek bir arkadaşı. Orman mahallesinde kalmak istiyordu ama hiçbir zaman bunu problem etmedi. Daha sonra ben yine bir gün yanına gitmek istedim. Mala Gel'i bulamadığım için geri dönmek zorunda kaldım, daha sonra tekrar gittim bir arkadaşla bizi görünce çok mutlu oldu. Tek kalıyordu bizi çok özliyordu ve bizi görünce de çok mutlu oluyordu. Arın, şehit olduğunda haberlerde onu için şöyle yazmışlardı: "Hiç bilmediği sokaklarda savaştı. Dört yaşından sonra metropole taşındı ve sonra yeniden Kurdistan'da doğdu." Gerçekten hiç bilmediği sokaklarda, tanımadığı insanlar için hiçbir şekilde tereddüt etmeden canını verebilecek bir insandı. Gece boyunca nöbet tutan, hep kendinden veren, hep fedakarlık yapan, yaşamın her alanında fedaileşen bir insandı. Cumhuriyet'te de Orman'daki gibi sürekli tünelde barikatta kaldı.

Arın Hevalle son günümü anlatmak istiyorum. Arın Heval geldi yanıma, Orman'a ve beni aldı. Birlikte Cumhuriyet'e gittik. Orada Heval Rozerin'in kefiyesi vardı, ben ilk defa kefiye takacaktım. Heval Rozerin bir kefiye Heval Arın'de bir oyuncak ayı vermişti. Ben kefiyeyi taktım ve Heval Arın bana çok yakıştığını söyledi, "Hiç çıkarma" dedi. Sonra Heval Arın'le ayrıldık, ben onun da geleceğini sanıyordum ama gelmedi. Ayrıldığımızda sarıldık, "Söz ver bana, dağa gittiğinde yüksek bir yere çık ve Arın diye bağır." Ondan öncesinde ise ben de, "bana söz ver, biz birbirimizi bir daha

göreceğiz.” O da bana, “Şehit olmazsam görüşeceğiz” dedi. Benim hiç aklıma gelmemişti. Doğru, yoldaşlarımız şehit düşmüşlerdi, hala düşüyorlardı. Ama en yakınım, parçamdan, içimden, canımdan birinin şehit düşebileceği hiç aklıma gelmedi. Gelemezdi herhalde. O an şehadet gerçekliği gelmedi aklıma. “O da gelir” diye düşünüyordum.

Zaten dağa geldiğimde ilk işim o oldu. Xakurkê’ye gittiğimde “Arınnnn” diye bağırdım. Saatlerce, defalarca. Sesimi duysun da ellerini uzatsın bana. Defalarca “Arîn” dedim. Duysun da bilsin sözümüzü yerine getirdik diye, duysun da rahat uysun! Eminim beni duymuştur içerdeki gibi. Daha sonra haberlerden duydum Arîn’in ismini, kendime söz vermiştim “ağlamayacağım” diye ama söz konusu Heval Arîn olunca kendimi tutamamıştım. Bize söylemişlerdi şehadetler karşısında güçlü durmamız gerektiğini, daha fazla şehadette olabilirdi ama ben dayanamadım. Şehit Arîn, tamamiyla dağa aşık olan biriydi. Bir haftalık eğitimle çok güçlü bir katılım yaptı. Şehit Arîn çok güçlü biriydi. İlk defa kar görmüştü ama kar altında barikatta karınca gibi çalışıyordu. Ben bir torba taşıırken, iki torba taşıyordu ve bana yardım ediyordu, beni güçlendiren biriydi. Onsuz yarım kaldığımı düşünüyorum sürekli, intikam ancak bizi tamamlar.”

YETER Kİ HEVAL EGİD ÇIKSIN

AR: “Nisêbîn’de düşman bilerek su borularını patlatmıştı. Bodrum ve tünelleri, mayınları etkisizleştirmek için. Tüneller için kötü oluyordu her tarafı su sarmıştı. Zaten caddelerde mayın olduğunu bildiği için çok yanaşmıyordu düşman. Biz de ona alternatif olarak araziye de mayın döşedik. Bu suya çorap dayanmıyordu ki, bulduğumuz her çorabı cebimize koyuyorduk. Yine bir çorap aramada Heval Yıldız dikkatle duvara bakıyordu, yanaştı ve tükürdü. Ne olduğunu merak edip duvara baktım. Duvarda asılı olan bir asker fotoğrafına tükürdü. Biz gülerken o esnada Heval Xebatkar bizi eleştirdi, bir devrimcinin tarzı böyle şeylere yönelmek olmamalı. Fakat ne yapalım düşmanın görüldüğü bir resim veyahut başka bir şeyi görmeye dayanamıyorduk. “Yalnızca çaresizler, bir şey yapamayanlar simgelere saldırır. Bugün Türklerin yaptığı da bu” dedi Heval Xebatkar. Utandırdı bizi, anladık.”

Ç.A: “Heval Yıldız çok moralli bir kadın arkadaştı. Bir anısı vardı, bir gün bir eve giriyor, evde bir korucunun resmi var, tükürüp, yere

fırlatıyor. Düşmana öfkesi yoğun olan bir yoldaştı. Çok iyi tanımıyordum, çünkü birbirimizi az görüyorduk, yoğun saldırı var ondan kaynaklı gidip başka arkadaşları göreyim diye bir şey olmazdı, çok hareket edemezdin, bıraktığın bir mevziden iki ev ilerliyordu düşman, onun için cepheden çok ayrılamıyorduk.”

AR: “Öbür cepheden arkadaşların iyi olduğu haberi geldi. Diğer mahalleden de şehadet haberleri geliyordu. Heval Şevger, Heval Sinan, Heval Niştîman ilk hafta şehit düşmüşlerdi. Sadece yönetimdeki arkadaşlar gidip geldiği için diğer mahallelerin durumlarını onlar aktarıyordu. Heval Xeyrî’nin bir gözü görmüyordu zaten bir eli de yoktu. Arkadaşlar, “Parçalı yoğunlaşıyorsun” diye takılıyorlardı. Heval Xeyrî de korsanlığa aday gösteriyordu kendini. Yapılan esprileri bir de o devam ettiriyordu.”

K.M.B: “Düşman çok sayıda Doğa getirdi ve yerleştirdi. Doğa ile sürekli sıkılınca Heval Egîd merdivenin altında kalıyordu, orada kalmıştı, onu kurtarmamız da gerekirdi, ben tektim. BKCyi aldım ve evin penceresinden ateş ettim. Yeter ki Heval Egîd çıksın oradan. Heval Egîd çıktı oradan.”

UĞURLAR OLSUN NİSÊBÎN’İN KADIN ŞÖVALYESİ

AR.: “Aralıksız bir haftadır geceleri sabaha kadar her tarafı tarıyorlardı, sesler hiç dinmiyordu, psikolojik olarak yıldırma istiyorlardı. Bizi uykusuz bırakıp yormak istiyorlardı, zaten sesten uyumak mümkün olmuyordu fakat ona rağmen moralimizi hiç etkilemiyordu. Moral fiziği aşıyordu. Moral yettiğinde fizikte yetiyordu. Onlar geceleri ellerini tetikte unutturken biz de sürekli tuzak hazırlıyorduk. Heval Fırat ile beraber hazırlandık. Fakat önümüzdeki evden balyoz sesi geliyordu. Tozun kalktığı duvarı gördük. İkimiz de konumlanacağımız yer bulduk. Duvar delindiği esnada vuracağız onların suikastçılarını. Fakat bir an da her şey değişti Heval Yıldız ve Heval Hêja karşıdan geliyorlardı tam da suikastçının gördüğü açıdan. “Gelmeyin” demeye daha fırsat bulmadan arkadaşların olduğu yeri taramaya başladılar. O esnada biz de onlara ateş ettik. Bir an durdu tüm sesler. Bir de baktık Heval Yıldız duvarın kenarında oturur vaziyette duruyor, yardım istiyordu bizden. Fakat namertler arkadaşın düştüğü yeri yoğun tarıyorlardı. Bir an da biber gazı, bombaatar yağmuruna uğradı orası. Heval Fırat ateş ediyordu, ben arkadaşı almaya çalışıyordum olmuyordu, taşıyamıyordum. Ben ateş ediyordum ve Heval Fırat Heval Yıldız

çekiyordu. İlk söylediği cümle, “Silahımı alın” oldu. Hemen silahını aldık. Bacağından yaralandığını sandık fakat karnında sadece bir mermi girişi vardı. “Üşüyorum, uykum geliyor” diyordu. Onun şehit düşebileceğini hiç düşünmüyordum. Uyanık olması, gözünü kapatmaması için ısrar ediyordum. Gözünden sadece bir yaş geldi ve bir cümle söylüyordu ama tamamlamamıştı, “Bijî Serok A...” gözünde yarım kalan gözyaşıyla cümlesini tamamlamamıştı. Fakat ne dediğini çok iyi anlamıştık.”

Ç.A.: “Heval Yıldız’ın şehadeti oldu. Hem Bawer Heval hem Yıldız Heval cephe komutanıydı ve şehadetleri etkiliyordu. Heval Yıldız, Nisêbîn’liydi. Çağ Çağ’da suikastla şehit düştü. Moralli ve gittiği her yere güç götürüyordu, daha yeni geldiği ilk süreçte onu gördüm ve sonra bir daha çok göremedim.”

AR.: “Heval Fırat düşman geliyor diye ileriye gitti. Heval Yıldız’la kaldık. Fakat her zamanki gibi koşmuyordu. Daha canımızdan bir parça yoldaşımızın son nefesini vermesinin şokunu yaşıyorken bu yoğunluk duygusal davranıp pes etmemiz için kurgulanmış sanki. Fakat bu sefer iki kat hızlı koşmak lazımdı Yıldız için. Tank sesi geliyordu, arkadaşların olduğu evi vuruyorlardı. Hemen Heval Yıldız’ın üstünü battaniyeyle örtüp arkadaşların olduğu eve doğru koştum. Eve girişimle tankın vurması bir oldu. Üzerimde duvar parçalarıyla uyandım. Uzanıyordum silahımı almak için ikinci vuruştan sonrasını hatırlamıyordum. Arkadaşlar düşmanın ilerleyişini durdurmuşlardı. Fakat teknikle yoğun saldırıyorlardı. O esnada arkadaşlar Heval Yıldız’ı biraz daha geri çekiyorlar ve Onu da iki arkadaş toprağa emanet ediyordu. Ve ikinci cephe komutanımız da erken veda etti. Canın gibi olan, emek kadar, sevgi gibi değerli olan yoldaşlarının, komutanlarının son nefesine tanıklık etmek dünyada en ağır acılardan biri. Yoldaşlık buydu. Kendi acılarımızdan güç yaratmak! Fakat öyle bir ortam ki daha şehadetine bile inanmamışken, acısını yaşamamışken devam ediyor namertlikleri.

Yıldız demek, yağmurdan sonra ki toprak kokusu, topraktaki şehit kanı kokusu, sabahın ılık esintileri, esintinin getirdiği yoldaş gülüşleri, güneşin huzmeleri ve huzmelerin getirdiği özgür Kurdistan inancı.

En zoru da bu işte, seni kelimelerle anlatmak! Yürekliliğine, cesaretine, savaşçılığına, yoldaşlığına, komutanlığına hangi cümle yetecek. Seni yaşamak varken cümlelerle anlatmak büyük haksızlık. Nerede yoğunluk varsa oraya koşturur durur, geceleri uyumaz tuzak

döşerdi. Her arkadaşın güzelliğine hayran kalırdı, her arkadaş onun yoldaş güzelliğine hayran kalırdı. Önderliğin anlattığı yaşayan Zîlan çizgisinde ilerliyordu. Yiğit kadın yoldaşlığıyla herkese güç ve özgüven veriyordu. Sürekli bir halayı, zılgıt coşkununluğundaki yaşamıydı bizi etkileyen. Sabırla öğreten, emekle çoğaltan, sevgiyle kucaklayan Yıldız yoldaş! Fedailiğin PKK'nin yürek ve vicdanı olduğuna inandırdı. Aşk tanrıçamız, zafer tanrıçamız, güzel yoldaşımız. Seni nasıl anlatmalı senden sonraki nesillere, tarihe nasıl tarif etsek yürekliliğini, yiğitliğini, sırtında raks eden örüğüün toprağa nasıl sığacak? Özlediğin Kurdistan çocuklarını görmeyecek misin? Anaların elini şefkatle tutmayacak mısın artık? Uğurlar olsun kadın şövalyem! Uğurlar olsun yiğit kahraman!”

ANLAŞILDI GEVER'E KİMSE GELMEYECEK! BİZ VE İRADEMİZ KALDI

B.N: “Heval Rûbar vardı, tünel yapıyordu, tünelin içine mayın yerleştirmişti. Yan taraftaki evde düşmanda duvarı deliyor, bandın sesi geliyor diye düşman duvara balyozu her vurduğunda Heval Rûbar'da bandı açıp yapıştırıyor. Düşmanla yakın mesafedeydik. Çok pratikçiydi. Ve gerçekten estetiğe dikkat ederdi. Diyordu, “Bir sabotajcı estetiğe dikkat etmeli ve sabırlı olmalı.” Biz yirmi bir, yirmi ikinci gündeydik artık. Birçok yerde mayınların istihbaratı gittiği için patlamadı, deşifre olmuştu. Heval Rûbar mayın döşemek ve erzak götürmek için Heval Viyan'ların mevzisine gidiyordu. Gever'e en hâkim arkadaş Heval Rûbar'dı. Ve şehit düştüğünde onu Gever'e gömmemizi istiyordu. Giderken düşman suikast yapıyor, mermi Heval Rûbar'a değmiyor. Gençlikten Mehmet Heval ve bir arkadaş daha görünce hemen yanına gidiyorlar, Heval Rûbar düşman var diye el işareti ile onlara geri gitmelerini söylemiş. Arkadaşları telaşa da koymak istemiyordu. Onlar geri gidiyor. Ben ve birkaç arkadaş da Heval Viyan'ların yanındaydık. Heval Viyan onu gördü ve “Heval Rûbar gelecek” dedi. Akşama kadar bekledik gelmedi. Heval Rûbar'ın yanında iki çanta vardı, biri bomba doluydu biri de sabotaj aletleri vardı. Heval Rûbar içeri girer girmez düşman taramıştı. Onun pusuya düştüğü ev ile Heval Viyan'ın bulunduğu ev arasında bir duvar var ve çantası o duvarın yanına düşmüştü. Onun pusuda olduğunu duyan tüm birimler o evin hepsini taradılar. En çok mermi harcadığımız ve en sıcak çatışma anı o zamandı. Yani Heval Rûbar'ı kurtarmak için

nerdeyse herkes seferber oldu. Ama yine de kurtaramadık. Şehit düştü. Heval Rûbar'ı çıkartmak için bir genç atladı ve "Ben çıkartacağım" dedi. O, arkadaş eve gittikten sonra hiç ses çıkmadı. Ve arkadaşın durumu hala netleşmedi. İkisi de şehit düştü sanırım. Düşmanın o eve yerleştiğini sandık. Ve sonradan, üç gün sonra aynı evde çatışma oldu ve sonra evin hepsi patladı. Bazı arkadaşlar Heval Rûbar'ın fedai eylem yaptığını, bazı arkadaşlar da düşmanın vurduğunu söylediler. Ondan sonra tüm arkadaşlar sessizleşmişti. Heval Ronî vardı, Az konuşurdu. Gözleri anlam dolu bakardı. Günde bir kere yemek yenilirdi, kar eritilir su haline getirilir ve yemek yapılırdı. Ne bulunursa onunla yetinilirdi. Düşman bulunduğumuz evi deşifre etmişti, havanlar atılmaya başlandı, kafamızdan parçalar alıyorduk. Heval Ronî'nin boynundan kan akmaya başladı. "Ben savaşmak için yaralıları bıraktım ama sen yaralandın" dedim, ona moral vermek istiyordum, ilk savaş tecrübesiydi. Yoldaşıltaki en büyük bağlılık Heval Ronî'nin gözlerindeydi. Hatay' dan katılmıştı. Gever'e takviye geleceğini söylüyorlardı, bu bize moral veriyordu. Heval Azad geldi, bizi oradan çıkarttı, sekiz gündü oradaydık, biz de arkadaşların geleceğini söyledik. Azad Heval, "Kimse gelmeyecek, sadece irademiz var" dedi ve çıktık oradan. Cumhuriyet'te Şehit Viyan, Şehit Baz, Şehit Bêrîtan, Şehit İslam, Şehit Sîpan ve Şehit Bawer kalmıştı. YPS'li gençler şehit düşmüştü. Şehit Adil Bilig o gün şehit düştü. Silopî'li idi, Şehit Adil Bilig'in yeğeniydi. Onun ismini almıştı ve ona layık biriydi. Suikastla şehit düştü. Güngören'in sonlarında onu gömdük. Şehit Rojvan onu çok severdi. Yoğun bir hissiyatı vardı."

ÜZÜLME, BEN YOLDSLARIMIN YANINA GİDİYORUM

K.M.B: "Heval Egîd Nisêbin'liydi. Bazen kuralıydı. Yan yana geldik, düşman sesleri yakınlaşıyordu. Düşman Şirin sokağa yakınlaştı artık. Başka bir evden düşmanı gözetledik, İkimiz ard arda gidince bomba atar atıldı ve Heval Egîd'in sesi kesildi, başı dönmüştü. Dışarıda Taxa Gelhat'tan gelen yoldaşları gördük, geri çekilme yapmışlardı. Heval Aryen vardı yerelden bir kadın arkadaş, Heval Nuda ve uzun boylu, kıvrıkcık saçlı bir kadın arkadaş daha ve Heval Xelîl gelmişti. Biz de dedik ki, "Mademki geri çekilme oldu Heval Serdar ve Heval Fuat nerede?" Arkadaşlar, "Serdar Heval yaralı evinde, çok sayıda parça yedi, Heval Fuat'ta düşman saldırısında

atar damarından yaralandı.” O an söylemesini, konuşmasını istemesem de o cümle çıktı ağzından ve “Kan kaybından şehit düştü” dedi.”

AR.: “Tank hiç durmadan aralıksız vuruyordu. Heval Delil’lerin mevzilerine yönelim hala devam ediyordu. Pazar sokağı onlar için de önemli. Geçiş güzergâhı ve Alike’yi birbirine bağlıyordu. Heval Delil kolundan, Heval Sema ayağından, Derdo bacağından yaralanmıştı. Durumları iyi, tünellere yöneliyorlardı. Düşman tank ve Doçkayla yıkmaya çalışıyorlardı. Mevziler arası irtibatı kesip, hem takviyeyi engellemek hem de mevzideki arkadaşları imha etmek istiyorlardı. Tünellerin ağız kısmını yoğun tarıyorlardı. Var olan duvarları yıkıp tüneli açık hale getiriyordu. 3-5 saniyelik yol 5-10 dakikaya çıkıyordu. Arkadaşları görmek için hastaneye gidiyordum. Yaralılarla karşılaştım. Heval Cudî silahının emniyetini açık unutmuş ve ayağına sıkıştı. Yerde yatan arkadaş’a gözüm ilişiyor, Heval Rustem Batman’da yaralanmış. İpek cephesinin üçüncü komutanı yaralıydı. Mermi bir bacağından girmiş çıkmış, öbür bacağının içinde kalmıştı. Yaralılarımız artıyordu. Çoğu arkadaş ayağından vuruyorlardı. Yürüyemeyen arkadaşlar zorlanıyordu. Heval Rustem’i o halde görmek moralimi bozuyordu fakat o gülümsemeye devam ediyordu.

Düşmanın hemen hemen darbe yemediği gün yoktu. Genelkurmay Başkanı gelip gittikten sonra tekniği vahşice kullanıyorlardı. Bazı zırhlıları imha oluyor, bazıları kötü darbe alıyordu, o yüzden ilerleyemiyorlardı. O tekniği daha çok evleri yıkmak için kullanıyorlar. Evleri yıkıp mevzileneceğimiz yer bırakmak istemiyorlar. Kendi girdikleri evleri de yani suikastçıları yerleştirdikleri evlerini de kale gibi yapıyorlardı. Sızmaya karşın da bir Kobra ve ejder kapıda nöbette bekliyordu. Ve o gün Heval Êrîş’in şehit düştüğünü öğrendim. Daha önce yaralanmıştı, sırtında iki mermi olduğu halde kalkıp mevziye gidiyor. Kaç defa görüştüğümde iyileşmiş, morali ve durumu gayet iyiydi. Onu görünce daha da güç alırdık. Tuzak döşerken kendi mayınına basmış. Arkadaşlar her parçasını toplamışlardı.”

Ç.A: “Şehit Bawer, Şehit Yıldız’ın şehadetleri, Heval Êrîş’in yaralanması bizleri ve alanı etkiledi. Heval Êrîş sırtından yara almıştı ancak bodrumda bile tuzaklı mayınlar yapıyordu, hiç durmuyordu. Biraz dinleneyim diye hiç böyle bir isteği falan olmadı, iradeliydi, ne biliyorsa onu öğretirdi gençlere. Heval Roza sağlıktan biraz anlıyordu, onu sağlıkımız yapmıştık. Sırtından M-16 mermisi

yemişti, yaralanmasına rağmen beni “mevziye gönderin” diyordu. Yarası daha tam iyileşmeden mevziye gitti ve o arada bir eve mayın döşemiş, döşediği mayını arkadaşlara söyledi ve her gün uyarı yaptı. “Oraya mayın döşedim, kimseler gitmesin Heval” diyordu, sonra kendisi gitti ve mayın patladı. Aslında tam da netleştiremedik şehadetinin sebebini, sabah erken oldu. Yaralandığından kısa bir süre sonra oldu.

AR.: “Bir genç vardı yeni katılmıştı fakat psikolojik sorunları olduğu için en çok ilgilenen Heval Êrîş’ti. Bir gün bu genç Heval Êrîş’e evlenmek istediğini söylüyor. Heval Fırat’ın halkla ilişkileri iyi olduğu için gence, “O işlerle Heval Fırat ilgileniyor” deyip genci Heval Fırat’ın yanına gönderiyor. Herkese müthiş bir sevgiyle yaklaşır, her arkadaşın moral kaynağıydı. Düşmana, istilaya karşı büyük bir öfkesi olduğu için yaralandıktan kaç gün sonra mevziye gitmişti. Bir gülme sesi geldiğinde hepimiz anlardık ki Heval Êrîş geliyordu. Savaşımında olduğu gibi yaşamında da örnek ve yürekli bir arkadaştı. İçten içe onu kaybetmekten korkardık aslında. Bıyığı ince olduğu için takılırdık ona. Kurdistan özgürleşince bıyık ektireceğim diye gülüyordu. Fakat o kaza Heval Êrîş’i parça parça almıştı bizden.”

Yüzünde gülüşlerin eksik olmadığı güzel yoldaşım böylesi bir şehadet senin gibi bir yiğit için hiç olmadı. Varlığına dahi doyamazken yokluğuna nasıl alışacağız ki. Önderlik aşkıyla yarattığın bu yiğitler hep takipçin olacak. Minnet ve saygımız sonsuz sana!

K.M.B: “Heval Fuat’ın şehadeti ağır geldi. Onun savaş tarzı, yoldaşlık aşkı çok öndeydi, yoldaşına bu kadar düşkün başka bir arkadaş yoktu. Şehit Binevş ve Şehit Mahir’e çok bağlıydı. Şehit düşerken “Onların yanına gidiyorum” dedi. Yerel olmasına rağmen sanırsın yirmi yıllık bir kadrodur, o kadar iyi savaşıyordu ki, sızma ekibindeydi, başarılıydı.”

NE ZAMAN GEREKİRSE O ZAMAN ŞEHİT DÜŞECEĞİM

B.N: “Gever’de Güngören’i bıraktık. Sağlık malzemesi kalmamıştı artık. Yaralı çoktu. Heval Viyan’ı uzun süredir görmemiştım, onu görünce sımsıkı sarıldım. Heval Devran’ı gördüm, fedai eylem hazırlığı yapıyordu. Heval Viyan’ın bir muskası vardı boynunda bir boncuk aldım ve onun boynuna taktım. “Ben ve Heval Devran fedai eylem yapacağız” deyince karşı çıktım. Belki de en doğrusu şu anda

onun söylediği. Belki ide intihar psikoloji denilen tespiti ya da ölüm isteği, belki de şehadete bağlılıktı ya da gerekmeyen bir durumdu. Ama biz militandık, Önderliğimizin savaşıydık ve ne zaman gerekirse o zaman şehit olacaktık gerçekliği de vardı. Belki de o anki duygularımdan kaynaklıydı ama izin vermek istemiyordum, karşı çıkmak istiyordum. Onu kaybetme korkusu mudur, ona git de diyemezsin, kendim yapardım ama ona “sen yapmalısın” diyemezdin. Daha savaşabilirdik, cephane vardı çünkü. Ben izin vermedim. Düşman çoğu noktayı almıştı zaten, arkadaşlar geri çekilme kararı aldılar, aslında durum aktarıldı ve artık geri çekilmenin olacağı aktarıldı. Tünele biz giremedik. Düşmanın çoğu tünellerde kayıp verdi. Mayınlarla döşendiği için.

Bu kadar zalimlerle savaşacak tek güç, PKK Hareketidir. Bu kadar zulme karşı inançlı tek güç YPS ‘dir. Gever otuz iki gün direndi. Artık geri çekilme olacağı için toplantı oluyordu. Heval Devran, “Ben Apoculuğa inanıyorum ve geri çekilmeyeceğim” dedi. Bizim daha her şeyimizle direnmemiz gerektiğini hatırlatıyordu Heval Devran. Heval Baz, Heval Viyan, Heval Bawer, Heval Zinar ve Heval Egîd kabul etmediler. Ayın yirmi sekiziydi. Heval Viyan’ın fedai eylem yapma isteğini örgüte aktardığını ve örgütün uygun bulduğunu aktardılar.

B.N: “Gever’de son iki ev kalmıştı, o iki eve de mayın döşenmişti. Heval Devran artık ortada yoktu, düşmana karşı fedai eylem yapmıştı. Rohat geldi, teslim olan biri, o zaman bizi çağırdı Heval Baz, “nereye gideceğiz?” deyince, “başka mevziye” diye cevap verdi ve gittik, bıraktığımız yere tüp döşedik ve patlattık. Geri çekildik başka mevziye, düşman mermi atıyordu ama kimse çatışmıyor. Meğerse geri çekilme kararı uygun görülmüştü. Yaralı arkadaşlar yoktu, almışlardı onları. İlk iki grup hafif yaralı olanlardı. Heval Azad, “Geri çekileceğimizi” söyledi. Ayın otuz biriydi. Kimse bırakmak istemiyordu. Birinci grupta Heval Viyan, Heval Baz, Heval Ronî, Delîl, Heval Gelhat, Heval Zinar vardı, on üçe yakın arkadaşı. Geri çekilme yapacağımız noktaya gittiler. İkinci grup bekliyordu. Heval Delîl geldi ve “Kanal deşifre olmuş, düşman pusu kurmuş” deyince ikinci grubu aldı gitti. O gruptan Heval Delîl ve Zinar geldi, ikisi de Gever’li. Heval Egîd’ te gelmişti. Önüne koştum. Ve birden, “Heval Viyan nerede?” dedim. “Herkes birbirinden koptu ve bilmiyoruz” dedi. Çok sonra başka grupları da gördüm, herkese soruyordum, biri bir şey söyleyecek diye, merakla soruyordum. Sonradan şehit olduğunu söylediler.”

İLK DEFA BİR KADININ KAREKTERİNE ÖZENDİM

B.M: “Şehit Viyan hızlı gelişti. Dikkat çekiyordu. Örgüt çalışmasında yer almamasına rağmen bağlıydı. Sakarya’da okumuştı. Hızlı kavrayan, öğrenen bir yoldaşı. Güven veriyordu, ilk bakışta anlaşılan biriydi. Amed’li idi. Kurdistan’da çok az kişide olan, kadındaki öz güven vardı. Zeki ve çabuk algılıyordu, çabuk uyum sağlıyordu, çabuk aktifleşirdi. Cilo’ya gitti. Colemêrg çalışmalarıyla ilgilendi. Askeri eğitim bile almadan gitti. 24 Temmuz hamlesi başladığında tek başına kaldı. Ekim ayından sonra öneri yaptı Gever için ve kabul edildi. Gever’e gitti. Şehadeti geri çekilmede oldu, sığınakta şehit düştü. Son dönemlere kadar da kaldı. Gever gibi zorlu bir yere gitti ve etki bıraktı. Gever halkı da çok bahsediyor Ondan. Kendine güvenen bir kadındı. İlk günden beri bu yaşıyordu. “Şehadet benim zoruma gitmez ancak düşmanın cenazem ile oynaması zoruma gider” diyordu. Yanlıslardan rahatsız olduğunu dile getirir, ne olursa olsun o yanlışa karşı çıkardı.”

AR.: “Heval Viyan’ı pratiğe geçince tanıdım. Heval Viyan’ın en çok sevdiğim özelliklerinden biri gülüşü ve temizliği. Tüm benliğiyle kendini mücadeleye adayan, halkçı biriydi. Bu halkçı özellikleriyle müthiş bir mücadele verdi Gever’de. Üç ay boyunca gece-gündüz birlikteydik. Heval Viyan, siyah rengi hiç sevmezdi, çok renkli biriydi. Narçiçeği rengini çok severdi. Tamamıyla kendini adayan, hiç yorulmayan biriydi. Her barikattan sonra biz mutlaka halay çekerdik, o şekilde Mala Gele giderdik. Üstümüz kirli ve çamurluydu ama her şekilde o gülüşü mücadeleye olan inancı kaybolmadı, karşısına ne çıkarsa çıksın hiçbir şekilde pes etmeyen, hep aynı inanç ve iradeyle mücadeleye katılan biriydi. Heval Viyan’ın bir mavi sırt çantası vardı ve hep onunlardı. Bir keresinde çantası kaybolmuştu. Yaşlı bir amca vardı onu gördüğünde, “Ayten keça min çenteyê te li kure?” demişti ve biz çok gülmüştük. Halkın hepsi ona hayranlıkla bakıyordu, onu dinliyordu, onu seviyordu.”

A.D: “Bakurê Kurdistan’da Devrimci Halk Savaşı süreci başladığında ve en üst aşamaya geldiğinde, Heval Viyan da diğer tüm yoldaşları gibi bu destansı savaşta yerini almak istiyordu. Bu amaçla çok sevdiği Kurdistan dağlarını ardında bırakıp ve sırtını bu dağların ihtişamına dayayarak yüzünü Bakurê Kurdistan’ın görkemli savaşına döndü.

Yiğitlerin filizlendiği Gever’de Heval Viyan’da diğer tüm yoldaşlar gibi bu süreçte emek vermiş, savaşın hazırlık ve gelişim aşamalarında yer almıştır. Düşmanın tarihin hiçbir sahnesinde görülmemiş vahşetine ve insanlık dışı tüm muamelelerine rağmen PKK’nin direniş kültürünü şahsında yaşama kavuşturmuş ve bu direnişle tarihsel hafızalarda kendini yaratmıştır. Hiçbir zaman yenilgiyi kabullenmemiştir. Şehit Viyan; yüreğinin yoldaşlığa akan nehrinde bu sözleriyle yoldaşlarıyla vedalaşıp şehitler kervanına doğru yol aldı.

Güler yüzlü yoldaşım, Gever’de bir destan da siz yarattınız. Öyle bir destan ki Zilanların ve Egidlerin ruhu tekrar dolaştı Gever sokaklarında. Şimdi o sokaklarda direnişin gizli. Herhangi bir barikatın ardında gülümseyişin, hendeklerde emeğin, silahının namlusunda çığlığın ve Gever direnişinde faşizme karşı başkaldırın gizli...

Bize bıraktığın son satırlar zafer bayrağımızı dalgalandıracak rüzgârın esisi olacaktır.”

R.N: *“Şehit Viyan; bilmiyorum abartılı mı olacak ama onun karakterine çok özeniyordum. İlk defa bir kadının karakterine bu denli özeniyordum ve onun gibi olmak istiyordum. Hep gülerdi, sürekli gülerdi. Hayret ediyordum ona bakınca. Bir insan, bir kadın, bir devrimci, bir fedai coşkusundan hiçbir şey kaybetmez mi, kaybetmiyordu. Halk gidiyordu ama o sürekli diyordu, “Halk gitti, en fazla kim kimi örgütleyecek, bakalım” derdi. Heval Rojvan ile çok uyumlu çalışıyorlardı, ilk defa öyle bir uyum gördüm. Bir kadınla bir erkeğin yan yana geldiklerinde didişmeler sanki Allahın emriymiş gibi sürekli olmasına inat gibi hep uyumluydular. Onlar gerçekten benim gözümde örnek kadın ve erkek profilleriydi. Önder Apo’nun yarattığı erkek ve kadın böyle olurdu ancak. O savaşta moralsiz kişi görmedim, sadece birkaç kişi vardı, onlar da zaten teslim oldu. Biz halkımız için ordaydık ve savaşacaktık. Herkes birbirine moral ve güç veriyordu gençlikte ve bu bir çizgi olmuştu bu arkadaşlar şahsında.”*

SUR VE CİZİR'İN İNTİKAMINI BURADA ALACAĞIZ

AR.: “Nisêbîn’de erzak yavaştan suyunu çekmeye başladı. Zaten bir bulgur, bir de makarnamız vardı. O gün gözümüze sağ kalan bir tavuk kestirdik. Aramızda iş bölümü yaptık. Tutacak, kesecek, yolacak, pişirecektik. Bu dört görev de başarıyla yerine getirildi. Beşinci görevi kedi gerçekleştirdi. Sanırım artık düşman kategorisine kediler de girmeye başladı. Ve ekmekler... Askeri taktikle yiyoruz. Görüş açısı yapmak için kullandığımız çekiçleri ekmek kırmak için kullanıyorduk. Tank ve obüsler hiç durmuyordu. Tüm ağır silahları taramaya almışlar.”

“Direniş kadar bu direnişte yer alan direnişçileri anlatmak. Düşman tüm namertliği ve vahşiliğiyle saldırıyor. Bir ayda harabeye çevirdi evleri, sokakları. Çıldırasıya vuruyorlardı duvarlara, yollara. Duvarlarımıza, yollarımıza dahi faşist bir nefretle saldırıyorlardı. Düşman saldırıları Sur’da, Cizîr’de olduğu gibi burada da vahşiliğini sürdürüyordu. Kendileri ilan ettiler. Sur’un savaş koordinesi Nisêbîn’deydi şimdi. Sur’da uğradıkları yenilgiyi burada örtbas etmeye çalışıyorlardı. Sanırım yoğun tekniğin nedeni bu koordine. Uzaktan yıkma projeleri vardı. Arkadaşlar söylüyordu. Sur’un intikamını burada alacağız. Destansı bir direnişi görkemli bir zafere dönüştürme inancındaydık. Bu inanç bize dayanıklılık gücü ve moralini veriyordu. Fakat onların daha şimdiden moralleri alt üst olmuş durumda. Korkuları bize cesaret olarak ekleniyordu.”

Ç.A.: “Heval Roza’nın çok tecrübesi yoktu ama iğne, pansuman yapabiliyordu, yaralanmalar biraz daha arttı sonra, Canfeda, ardından Delîl Heval yaralandı. Şehadetler her arttığında kin ve öfkemiz artıyordu, duygusal havadan çok intikam alınması gerekirdi, duygusal yaklaşımlar olsa da izin verilmezdi. Şehadetlerin hepsi, şehit olanların hepsi hep en ön cephede olmak isteyen yoldaşlardı. İlk önce havan kullandılar, dozajı gittikçe arttırdılar, tek tük obüs vardı başlarda sonra hep kullandılar. Altmışlık, seksenlik, yüz yirmilik havanlar atılıyordu.”

AR.: “Mehter marşı ve bombardıman eşliğinde yağmur çekilmiyordu. Ön mevzileri yoğun vuruyorlardı. O yoğun vuruşlardan

bizim geri çekildiğimizi düşündüklerinden bize daha çok yaklaşıyorlardı. Fakat biz en güvenli yerin düşmana yakın olma olduğunun kanısındaydık. Ve aramızdaki uzaklık bir duvar ötesine geçmiyordu. Çekildiğimizi sandıklarından hesapsızca geliyorlardı. Gün geçtikçe biz de tuzaklama sistemine zenginlik kazandırıyorduk. Geliş güzergahlarını tahmin ettiğimiz yerlere döşeme yapıyorduk. Genellikle tahminlerimiz doğru çıkıyordu. Düşmandan biraz uzaklaşırsak yoğun tekniğin hedefi olacağımızı biliyorduk. Ses konusunda dikkat ediyorduk. Sızma için bir planlama yaptık. Fakat biz gidene kadar düşman tedbirini almıştı. Bu kaç sefer kendini tekrarladığında anladık ki dinleme cihazı atıyorlar. Çünkü bazen bir şey atıyorlardı yere düşüyor ve hiç patlamıyordu.”

K.M.B: *“Heval Serdar’da yaralıydı, kalkamıyordu. Sîpan’da ortadan kayboldu. En sonunda ajan olduğu anlaşıldı. Sîpan, dört beş arkadaşı sağ ele geçirip düşmana teslim etmek istiyor, arkadaşlar bunu anlıyor. Ve tam düşmana gideceği vakit Heval Dersim fark ediyor ve infaz ediyor. Heval Dersim sürekli diyordu, “Benim felsefemde tek kol, tek gözle savaşmak vardır” diyordu. Yani Heval Dersim’i anlatmak çok zor geliyor, onun Kurdistan aşkı, PKK’ye olan bağlılığı, savaşının tarzı çok faklıydı.”*

PKK’NİN BÖYLE BİR ŞEY YAPACAĞINA ASLA İNANMAM

AR.: *“Ve örgütün ikinci perspektifi ulaştı bize. Buradaki her arkadaştan sürecin öncüsü ve komutanı değerlendirmesi yapıyordu. Mevzi mevzi gezip her arkadaşta okuduk. Günün yorumunu Heval Rizgar yaptı, “Heval Cemal bize de efsane diyor” deyince moralimiz kat be kat arttı. Bu örgüt bize bu kadar güvenmişse biz de bu örgütün militanı olmayı hak etmek için muhakkak başarmamız lazımdı. O gün üç arkadaşın şehadetini öğrendik. Heval Gelhat, Heval Rêber, Heval Hebûn. Toplu şehadetler için bu kadar dikkat ederken 3 arkadaş da kaza sonucu şehit düşmüştü. Daha önceden döşedikleri mayına basıyorlar. Heval Gelhat orada şehit oluyor. Heval Hebûn’un bir bacağı kopuyor, yaralı. Heval Rustem gözlerini kaybediyor ve*

bedeninden parçalar sarkıyor. Heval Hebûn'un diğer bacağı da kopmak üzere kangren yapmasın diye arkadaşlar kesmeye çalışmışlar fakat Heval Hebûn çoktan şehit düşmüş. Heval Rêber hem kurtulamayacağını hem de arkadaşlara daha fazla acı vermemek için kendisini şehit düşürüyor. Kendi çektiği acıyı değil de yoldaşlarının çektiği acıyı düşünüyor. O halde tek söylediği, "Bijî Serok Apo!" Bu acı kayıplar hem bizi derinden etkiliyordu hem de dikkatsizliğimiz zorumuza gidiyordu. Üç kahraman, üç yiğidi uğurluyoruz yüreğimizin derinliklerine.

Heval Hebûn; Heval Dilgeş 'le beraber nöbet tutuyor. Heval Hebûn üşüdüğü için sandalyeye oturup üzerine battaniye atıyor. Yeri de sıcak olunca uyuklamaya başlıyor. Onu gören askerler onu ana sanıyorlar, sızmayla yanına yaklaşıyorlar. Heval Hebûn başını kaldırdığında bakıyor bir asker, onu görünce korkuyor. Heval Hebûn'a "sen kimsin?" deyince, Heval Hebûn da şaşkınlıktan, "Asıl sen kimsin?" diyor. Ses Heval Dilgeş'e gidiyor, düşman olduğunu görünce vuruyor. Tabi Heval Hebûn olayın şokunu anca ertesi gün atlatıyor, sabahta rüya niyetine anlatıyor arkadaşlara. Emeği, sevgisi ve kavgalarıyla meşhurdu Heval Hebûn. Aceleciydi. Müthiş temposu ve moraliyle gençlere, ailelere kendini çabuk sevdirmişti. Yoldaşlık şefkati bizi bağlamıştı Ona. İlke ve ölçülerde çok radikal. Gidişi hepimizi çok zorluyordu. Hele ki Onsuz gülmek yüreğimizde derin iz bırakıyordu. Bir ara da sabahdan akşama kadar hendek kazmıştı. Akşam olunca mevziye gidecekken kendi kazdığı hendeğe düşmüştü. Bülent Arınç'ın "kazdıkları hendeklere gömeceğiz" yorumunu yaparak takılırdık Ona."

Ç.A: "Tank, caddenin başına konumlandı sonra da evlerin başına konumlandı, tank mermisi beş duvarı geçerdi, senin konumlanan altıncı duvara göre olmalıydı. Yirmi iki bin asker gelmişti korucular dışında. Zırhlı kepçe artık gelmişti, tüneller de işlevsiz hale geliyordu hem sudan kaynaklı hem de açığa girmişlerdi. Düşmana uçakta kaldırıdıysa artı direniş bu boyuta geldi diyorduk, düşman uçak kaldırdı ise zorlandı demek ki diyorduk, daha çok direniyorduk. Düşman uçak kullandığına göre artık bırakacak diyorduk. Yani "Bu devlete uçak kaldırtana kadar direndik, artık bitti, kaybettiler" diyorduk. Her şey "an" meselesi olmuştu, misal bir arkadaşı görüyordun üç saniye sonra şehit düşüyordu, bırakmak istemiyorduk birbirimizi.

K.M.B: “Yetmiş, yetmiş ikinci günlerde arkadaşlar “Yaralıları ve yerelleri teslim edeceğiz” dediler, böyle bir durum aktarıldı bize. Heval Cavre ve Heval Hêvî bunu aktardılar. Birçok arkadaş bunu uygun görmüyordu ve kabul etmiyordu. Anamı sordum, Alike mahallesinde olduğunu söylediler. Alike’da kırk beşe yakın, bizim mahallede de yirmiye yakın kişi teslim edilecekti. Biz PKK’nin böyle bir şey yapacağına ne inandık ne de inanacağız.

VIYAN AMED TANRIÇA ZÎLAN’I SELAMLADI

Heval Viyan’ın Bakurê Kurdistan Devrimine Kaydettikleri:

“Cizîr ve Kobanê Kantonları birleşti. Girê Spî artık güzel insanların elinde. Ve yaşam orada adım attı. Artık tarih bunları bizlere yaşatan yüce şehitlerimizin başarıları gülümsüyor şimdi. Şimdi tüm ezilen halklar bir kez daha yüzünü tüm sıcaklığıyla Güneş’e dönmüş durumda. El açık YA-STAR’dan dua dilemekte. Ve Zîlan yoldaş yıllar sonrasına böylesine kutsal günlere şavkını, tacını bir kez daha yansıtmakta ve takmakta.

Ey Zîlan! Ülkemin toprağı, taşı, suyu, havası ve yüreğı selama durdu sana bir militan. Bir kadın, bir çocuk, bir Kürt, Türk, Êzîdî bir soylulukla. Seni anlamak, seni yaşatmak, yüreğınle bir ömrü kucaklaştırmayı gerektirir. Sana yakışan Arınlarla hiçbir kapının arkasında muhtaçlıkla dilenmedik, dilenmeyeceğiz. Bu ülkeyi sana ve tüm yoldaşlara adadık. Bu savaş uğrunda, yürüdüğün tüm ezilmişlerin mahsumların yurduna adadık.

Ey Zîlan! Sen sevda kadını, sen herkesin kendisini içinde pakladığı bir derya, bir zerya! Tüm andlar senin tanrıçaların için! Sana koşan ülkene aç kollarını, içinde Önderlik, içinde senin yaratmak istediğın ruh var. Kuzey cephemiz için artık devrim zamanı.”

Ruhunuz şad olsun! Ey güzel yoldaşlarım. Ruhunuz şad olsun ey güzelliğın tacı.

YPS'NİN İLK SİLAHI NİSÊBÎN'DEN

AR.: “Çağ Çağ’a ağır yöneliyorlardı. Çağ Çağ caddesi 3 mahalleyi de birbirine bağlıyor. Bağlantıyı kesip mahalleleri boğmaya çalışıyorlardı. Yerleştikleri bir eve arkadaşlar onlar evin üst katındayken mayın döküyorlar ve bir rütbelileri daha öldü. Ölen rütbelilerin sayısı artınca korka korka geliyorlardı. Hemen hemen vurulmadık bir ev bırakmadılar. Fakat biz enkazları bile onlara bırakmıyorduk. Bize doğasında mevzi de oluyor bazı evler. Bombaatarların deliği suikast için, Doçkayı Bisivingi kullanmak için iyi oluyor. Havan ve obüsler yağmur gibi yağmaya devam ediyordu. Patlayan- patlamayan hepsini sayıyoruz. Durduktan sonra 10 dakika içerisinde gidip patlamayan havan ve obüsleri topluyorduk. Kullanmak için tek fünye yetiyor. 60’lık havanları el bombası niyetine, 80’lik , 120’likleri ve obüsleri tuzak ve zırhlılar için kullanıyorduk. Patlayanlar onların, patlamayanlar bizim deyip seviniyorduk. Kendi elleriyle cephanesini yapıyorlardı.

Arkadaşlar birbirlerine moral vermek için cephede cihaz üzerinden müzik dinletip birbirlerine armağan ediyorlardı. Birbirine yakın olupta bazen görüşmemek özlemi arttırıyor arkadaşlarda. Hele ki yoğun çatışma yaşanıyorsa YPS ve lexin lexin gerilla şarkıları durmuyordu. Bazen zor susturuyoruz arkadaşları. Düşman, Heval Dilgeş ve Heval Egîd’in olduğu tarafta bir eve yerleşmiş. Heval Egîd ve Heval Dilgeş düşmanın havanlarını o eve atmışlar. Bu sefer onlar havanları yağmur gibi yağdırıyorlardı. Düşman cenazelerini bırakıp kaçıyor. Cenazeleri almayalım diye bu sefer de onlar evi tank, havan, obüs yağmuruna tutuyordu. Beş dakika içinde ev yerle bir, cenazeleri paramparça. Havanları atmak için yapılan YPS-1 silahımız var tabi. Bu silahı anca 4 arkadaş olmadan kullanamayız. Mancınık’a

benziyor, fakat sapanın abisi gibi bir şey yani sapanın büyümüş hali. Bir arkadaş sağ ayağından, biri sol ayağından, biri fitili yakıyor, öbürü atıyordu. Zaten Heval Egîd kendine atölye gibi bir şey yapmış, tamirci dükkanından kalan enkazların altındaydı. „Ölümiü değil, yaşamı seçin gelin adalete teslim olun” çağrıları yapıyorlardı sürekli. Biz de, “Gelin halkın vicdanına, YPS güçlerine teslim olun, size yaşam koridoru açacağız” anonsunu yapıyorduk. Onların güvenlik koridoru biz de yaşam koridoru oluyordu. Çağrılarımız psikolojilerini bozuyordu. Kendi aralarındaki kavgaları bizim cihazlarımızdan da yankılanıyordu. Erdoğan’a ve birbirlerine küfürleri devam ediyor. Bizim arkadaşlar kendilerini tutamayıp araya girince düşman hemen kesti. Bizimkiler kendilerini tutabilseler kim bilir neler diyecektiler. Bugün bir suikastçıları gafıl avlandı. Suikastçılarının vurulduğu yere ertesi gün ağır silah yerleştirdiler. Geceleri gelen o çekiç sesi beynimizde yankılanıyordu. Psikolojik savaşın bir parçası da buydu. Bazen açıcı açmak için bazen de sinirlerimizi bozmak için duvarlara vuruyorlardı. Bunu sürekli tekrarladıkları için çekici niye vurduklarını da biliyordu. Bazen ise bizi harekete geçirmek için zırhlıların içindeyken kapıyı açıp kapatıyorlardı ya da demirle vuruyorlardı. Eğer sürekli onları gözlemlemesek belki de kurdukları tuzaklara düşebilirdik. Gözlem bu yöntemlerini boşa çıkarıyordu. Bunu özellikle gece Heron varken yapıyorlardı. Nisan’ın yirmisiydi Bir sokak ilerlediler ama zırhlılarla. Kanika mahallesinden iyi haberler yoktu. O mahalle uzak olduğu için arkadaşlar bağlantıyı büyük cihaz aracılığıyla sağlıyorlardı. Kaç gündü cihazdan ses yoktu. Olayı haberlerden öğreniyorduk. Fakat çok geçmeden arkadaşlar öğrendi. En son 30 arkadaş kalıyorlar. Geri çekilme kararı alıyorlar ve 30 arkadaş birden kendini sınıra vuruyor. Düşman 18 arkadaştan söz ediyor, geri kalan 12 arkadaş ne oldu bilmiyoruz. Bu haber hem moralimizi bozuyor hem de bu vahşi saldırı zorumuza gidiyor. Arkadaşlar etkilenmesin diye çok paylaşmıyorduk. Arkadaşların yanına hiçbirimiz suratı asık gitmek istemiyorduk, bu durum bazen zorluyor fakat yapmamız gerekiyordu.”

ŞENGAL'DEN FİRAR EDEREK NİSÊBÎ'NE GELMİŞTİ

Ç.A: “Kanika mahallesinin haberi gelmişti. Dört mahalle birbirine yakındı ancak Kanika mahallesi uzaktı, tekti, düşman çok yöneldi. Rojava sınırına kendilerini atmak istediler, kanal açılabilirdi ancak o taramada şehit düştü on sekiz arkadaş. Geri çekileceklerini söylediler, arkadaşlar, “Direnin ancak olamayacak gibiyse de geri çekilin” dediler. On sekiz arkadaşın şehadetinden sonra düşman diğer mahallelere çabuk yöneldi, cihazdan onların isimlerini söyleyip bize, “teslim olun” diyorlardı. Yavaş yavaş sonlara doğru geliyorsun, sayı sorunu yok, cephane de, Bisving de azdı, ancak Kleş, M-16 silahı vardı. Düşman vurma mesafesine gelmedi artık, hareketsiz bıraktı bizi, çünkü tekniği çok kullandı. Bir ev arasından geçerken bile muhakkak bir ya da iki şehit veriliyordu.”

AR.: “Kanika'dan sonra düşman saldırılarını daha çok yoğunlaştırdı. Fakat Şehit Gelhat'a daha çok ağır teknikle yöneliyorlar. Koçerler'de biraz gerileme var. Bizde ise sadece bir sokak ilerlemiş durumdaydı. Bugün yaralı arkadaşları ziyarete gittik. Fakat yaralı sayımız gittikçe artıyordu. Heval Çiyager Bisving atarken hemen yanına havan düşüyor ve iki bacağından da bir sürü parça yemişti. Heval Rêzan kuralsızlık yapıp tünel yerine caddeyi kesmeye çalışırken baldırından mermi yemişti. Heval Elişêr çatışmadayken kafasını durduğu yerden çıkarıyor ve kurşun boğazından girip yanağından çıkmıştı. Arkadaşlar müdahale etmese şehit düşebilirdi. Hepsi moral olarak çok iyi, sadece mevzide olmamanın huzursuzluğunu yaşıyorlar. Cihaz üzerinden Heval Dilgeş'in yaralandığı haberini aldık. Düşmana Bisving atarken roket parçaları yemişti. Heval Egîd ve Heval Roza müdahale için gittiler. Durumu iyi, ciddi bir şey yok dedi arkadaşlar. Bir baktık Heval Egîd ve Heval Roza tek geldiler. Demek ki durumu çok ağır değil diye düşündük. Fakat Heval Egîd'in kaşından boynuna, boynundan tüm kıyafetine yayılan kanı gördüğümde bir şeylerin yolunda olmadığını

belliydi. Kimse bir şey soramıyordu. Heval Egîd yardım için beni çağırđı. Bir baktım caddenin ortasına çıkmış. Ölüme meydan okuma! Düşman tüm su borularını patlattığı için caddeler nehir gibi akıyordu. Çağırıyorum, Heval Egîd gelmiyor. Belki gidersem vazgeçer diye yanına gittim. Eline su döküyorum harabeleşen binaların orta yerinde duran caddede. “Bu kutsal kan bu suyla beraber Kurdistan topraklarına aksın” deyince Heval Dilgeş’in şehit olduğunu anladık. Fakat durumu ağır değildi ne oldu? Arkadaşlar ilk müdahaleyi yapıyorlar, durumu ağır değil fakat kalan kaç parçayı çıkarmak için hastaneye getirmek istiyorlar. Heval Egîd, Heval Dilgeş’i sırtına bağıyor hastaneye kaç adım kala bir caddeyi kestiklerinde, caddede barikat var, Heval Dilgeş, Heval Egîd’in sırtında olduğu için barikatın üstünden görünüyor suikastla başından mermi alıyor ve Heval Egîd’in avuçlarında şehit oluyor. Çok geçmeden Heval Dilgeş’i de toprağa verdik. Heval Egîd kendine öfkeli, yatıştırmaya çalışıyorduk. Yoldaşını kurtarmak isterken şehit vermek canını çok acıtıyor, kendini suçluyordu.”

Ç.A: “Heval Dilgeş kilolu olduğu için arkadaşlar “Şişko” diye takılıyorlardı. Şengal’den fîrar edip gelmişti. Savaştan kaçtın diye takılıyordu arkadaşlar. Fakat Heval Dilgeş herkesin neşe kaynağı, gülümsemenin diğer yüzüydü. Dilgeş demek, korkusuzca yaşamak, düşman üzerine gitmek, yoldaşın moral kaynağı olmak demektir. Onunla yaşayanlar yaşamı seviyordu. Dilgeş yaşamı sevdirdiyordu. Savaş boyunca müthiş savaşmış, düşmana da darbe vurmuştu. Bir ara yerde kablo görüyor. Ne olduğunu anlamak için kabloyu çekiyor fakat kablo gelmiyor. O da alıp kablonun ucuna pille basınca patlama oluyor. Meğerki kendi mayınlarının yerini karıştırmış. Düşmandır diye kendi mayınlarını patlatmışlar. Gittiği her yerde anlatıp gülüyordu. Heval Dilgeş’in hep komik anıları olurdu. Ve anlatılamaz, kelimelere sığmaz bir Kurdistan yiğidini daha uğurladık. Bu kadar güzel, yürekli arkadaşların gidişine tanıklık etmek bizi zorladıgı kadar bağıyor, inancımızı arttırıyordu.”

BEN ELÎŞËR'İN YOLDAŞIYIM TELSİM OLMAM!

B.N: “Heval Bêrîtan geldi. On-on beşe yakın arkadaş orada şehit düşmüştü. Ve tüm videolar, siciller, cihaz ve notlar Heval Baz’a verilmişti ve o da şehit düşmüştü. Gever’deki bu savaşın şervanları, fedaileri vardı, komutanı yoktu. En büyük irade oradaydı ama komutan yoktu. Ben, Heval Mehmet ve Rojhat beraber ayrıldık. Heval Egîd, Heval Zinar, Küçük Rojhat beraber, Rohat ve Wan’lı Rizgar beraber, Roza Heval ve Heval Azad, Heval Xemgîn beraber grup grup ayrıldık. Ben ve Heval Mehmet ve Rojhat Heval iki gün boyunca bir evin damında kaldık. Evin etrafına tank gelince o iki katlı evden atladık ve bir noktaya kadar koştuk. Bir adama yakalandık, bağıırıyordu. Adama, “Bizi buradan çıkartman gerek” deyince adam bizi bir köşeye sıkıştırdı, “Düşman burada” dedi. Biz bekledik, o ara bizim arkadaşları gördük. Heval Rohat ve Heval Rizgar idiler. Heval Rizgar’ın bir elinde BKCsi, sırtında Heval Rohat vardı. Heval Rohat’ın böbrek sorunu vardı, kriz geçiriyordu, ondan kaynaklı onu sırtına almıştı. Bizi gördüklerinde sanki yıllardır görüşmemişiz gibi sarıldık. Heval Rizgar bizi görünce bile BKCsini bırakmıyordu. Ona Kleş verdik almadı, “Ben bu örgüte geldiğimde bana bu silahı verdiler, bırakamam” dedi. Adam bize yardım etti. Bir tandur vardı yakınlarda, düşman geldiğinde o tandurun içerisinde saklanıyorduk. Heval Egîd ve Heval Zinar’ın sesleri gelmişti. Amed’li Bawer ve Cizîr’li Botan da gelmişti. Meğerse sığınak yapmışlar orada. Heval Rizgar sürekli, “Kadın arkadaşın yanımızda şehit düşmesi zordur, sakın düşme” diyordu. Sonraki gün diğer arkadaşları çağırdık ve kucaklaştık. Yine gruplara ayrıldık. Heval Mawa’yı gördük, ihanet sonucu orada kalmıştı, sürüklenerek bize doğru gelmişti ve bağırmişti, ayakları kangren olmuştu. Onu bir eve yerleştirdik.

Gideceğimiz nokta zordu. Zaten ölümü göze almıştık. Düşmanın elinde kalamazdık. Düşman noktanın sonunu tutmuştu. Arkadaşlar ortadan kayboldu ve Zinar'la birlikte bazılarının teslim olmaya gittiklerini söylediler. İnanmadık ama dönen de olmadı. Ben, Heval Egîd ve Küçük Rojhat kalmıştık. Küçük Rojhat kolundan yaralanmıştı, yaşam isteği büyüktü. Gittiğimiz noktada bir eve girdik. Pencereden başımı yavaşça çıkarttım, neler olduğuna bakmak için. O ara saç, sakalı uzamış birini gördüm. Döndüm arkadaşlara, "DAİŞîçilere benzeyen biri var dışarıda" dedim. Ve bir baktık Mehmet arkadaşdır. Evde beşinci günümüzdü. Zinarlar, Mehmet arkadaşsa, "Teslim ol sen de" diyor, O da, "ben Heval Elîşêr'in yoldaşım, teslim olmam" diyor ve kaçıyor oradan."

J.N: "Gever deyince aklıma direniş, mücadele, irade ve aynı zamanda Heval Arîn ve oradaki yoldaşlar geliyor. İlk başlarda çok duygusal bakıyordum ama şimdi öyle değil. Devrimin bir parçası olan bir yer Gever. İnanılmaz fedakarlıklara, kahramanlıklara şahit olan bir yer. Gever deyince fedakarlıklar, fedaileşmeler geliyor aklıma. Benim amacım Onların hiçbir şekilde vazgeçemedikleri mücadeleyi kesinlikle zafere ulaştırmaktır. Arîn'in ardılı, Heval Viyan'ın ardılı olmak, Onların gülüşlerini, Onların bütün özelliklerini yansıtmaktır. Hepsini tek tek yaşatmak, mücadelelerini zafere ulaştırmak. Onların da buna inancı tamdı. Heval Arîn'in ardılı olmak, Heval Viyan'ın ardılı olmak. Zaten bu yüzden adımları "Arîn" koydum. Çünkü Arin dediğim gibi hiç dağ görmeden dağa aşık olan biri. Bütün amacı, isteği dağa gitmekti. Kürdistan'ın özgür dağlarına. Şu an aslında elimden geldiğince Arîn'i yansıtmaya, yaşatmaya çalışıyorum. Onun ardılı olup onun mücadelesiyle kendimi kuşatacağım."

B.M: "Aslında şehit düşen çok yoldaş var ama biz hepsini tanımıyoruz, bazılarının ismi ya da sicili yok. Ama kahramanlar var, sadece bu arkadaşlar direnmedi, ismini bilmediğimiz onlarca genç direndi. Muazzam bir direniş ve birikimdi."

B.N: "Son kez diyeceğim tek şey; Onların intikamı kesinlikle alınacak."

NİSÊBÎN GÜZELLİK ABİDELERİNİN YERİ OLDU

AR.: “Gün boyu ses hiç dinmiyordu. Hele o kepçe sesi çekilmez. Fakat PKK, insana farklı bir yaşam gücü veriyordu. Ve en önemlisi de Önderlik! Önderlik bize dayanabilme ve mücadele etme gücü veriyordu. Önderlik insanı yaşama bağlıyor ve iradeli kılıyor. Saldırıları yoğunluğunu sürdürüyordu. Yetmiyormuş gibi biber gazı kullanımını arttırdılar. Bugün Heval Egîd’in müthiş bir atışı oldu. Hayran kaldım iddialılığına. Başımıza bela olan tanktan kurtardı bugünlük. Tank tam atış yapacakken Heval Egîd, Zagros mermisini tankın namlusuna denk getirdi. Sonuç; tank imha! Gever’deki gelişmelerden de haberimiz oldu. Bunu düşman cihaz üzerinden söylüyordu. İnanmıyoruz fakat arkadaşlar da doğrulayınca bu haber daha da öfkelenendiriyor bizi. Heval Xeyrî, “Gever’in namusu bize kaldı” esprisini yapınca arkadaşların etkilenmesini istemişti. Zaman ilerledikçe şehadetlerimiz de artıyordu. Düşmanla yakın mesafe olduğu için bazen iç içe bir çatışma, bazen de tuzaklama yöntemiyle düşmana müthiş darbe vuruluyordu. Ve Heval Egîd Marine’nin şehadet haberini aldık. Bir ses geliyor ve Heval Egîd kontrol için gidiyor. Arkadaşlar bir gün sonra ulaşıyorlar. Heval Egîd kontrol için gittiğinde düşmanın hain tuzağına düşmüştü. Düşman bilerek ses çıkarmıştı. Heval Egîd sırtından Kobra mermisi alıyor. Buna rağmen kendini bir bodruma atabiliyor. Arkadaşlar bir gün sonra gördüklerinde oturur vaziyette, cihaz yere düşmüş, Heval Egîd de cihazı almak isteyen bir pozisyonda şehit düşmüş. Şehadeti bizi çok derinden acıttı.

Ç.A.: “Heval Egîd hep mütevazî ve yoldaş yaklaşımıyla herkesi etkilemişti. Şehit düştüğü o güne kadar, o kadar ağır saldırılara rağmen bir adım bile gerilememişti mevzisinde. Enkazların altında savaşıyor dururdu. „Bu vatanın enkazını dahi düşmana bırakmayacağız” dercesine tüm bağlılığı ve kararlılığıyla katıldı şehitler kervanına. PKK ilke ve ölçülerini kendi kişiliğinde öyle somutlaştırmış ki hayran kalıyorduk.”

Partimizin güzelliği bir kez daha yoldaşlarımızı güzelleştiriyor ve onları bizde vazgeçilmez kılıyor. Her biri ayrı güzel, her biri ayrı bir güzelliği şahsında öne çıkarmış. Hepsi birer güzellik abidesi!

AR.: “Nisêbîn’in yarısı dümdüz bir ova olmuştu. Tabi biz o düzlüğün içinde sivriliyorduk. Yoğun fosfor bombası kullanılıyordu. Tuzaklardan çok darbe yedikleri için bugünlerde daha yoğun kullanıyorlar. Saniye başı bir yerler yanıyordu. Kendi girecekleri evi dahi yakıyorlar. Biz de buna karşın yaktıkları evlere girip yine tuzak döşüyorduk. Ya banyo kazanlarına koyuyorduk ya da fayans altlarına döşeme yapıyorduk. Köpek getirdikleri için, köpekler için de karabiber kullanıyorduk. Böylelikle tuzaklarımız gönül rahatlığıyla patlamaya bırakılıyordu. Hastane yeri çok vurulduğu için arkadaşlar yerini değiştirmeyi düşünüyorlar. 4 arkadaş ayağından yaralı olduğu için yürüyebilen arkadaşları o gün, diğer arkadaşları başka gün çıkaracaklar. Bazen arkadaşlar tekmile yetişemiyor. Kobra, ejder imha olabiliyor da bu tank sadece bir süreliğine durabiliyordu. Ve Heval Roza, Heval Çiyager Suruç, Heval Rustem Batman, Heval Rêzan’ın şehadeti yaşandı. İlk defa toplu bir şehadet ve yaralı arkadaşların olması bizi kahrediyordu. İnanası gelmiyor kimsenin. Hastanenin yeri taşınacaktı. Yürüyen arkadaşları gündüzden çıkarmıştı arkadaşlar. Üç arkadaş ayağından, bacağından yaralı oldukları için. Heval Roza sağlıkçımız, tek doktorumuz yanlarında kalıyordu. Planlamaya göre gecenin 3-4’’ü gibi çıkacaklardı. Bodrum yer altı olduğu için arkadaşlar bodrum ağızına yatak bırakmışlardı. Kapıya fosfor düşüyor duman her 4 arkadaşı da zehirlemişti. Heval Egîd onları almaya gittiğinde görmüş. Üç arkadaş yattıkları yerde uyuyor gibiydiler. Heval Çiyager iki bacağından da yaralı olmasına rağmen merdivenlere kadar sürünerek gelmişti ve O da merdivenlerde son nefesini vermişti. En gençleri Heval Rêzan’dı.”

KALEM ZORLANDI NISÊBÎN DİRENİŞİNİ YAZMAYA

“Heval Rêzan; daha 15 yaşında fakat büyük bir yüreğe ve anlam dünyasına sahipti.

Heval Roza; tüm savaş boyunca yaralı arkadaşlarla ilgilenmiş, çoğu arkadaşların tedavisini yapmıştı. Bazen mevzilerden çıkmıyordu. Her işe yetişmeye çalışır, yaptığıyla hiçbir zaman yetinmezdi. Bir günlük tutmuştu bizi her gördüğünde baştan sona kadar okurdu. “Eğer bir gün şehit olursam günlüğümü örgütteki tüm kadın arkadaşlara okutun” derdi. Kürt kadının kendi varlığı için savaştan başka bir yolunun olmadığı ve “Kürt kadınının doğasında gizli bir savaşçı var yeter ki onu doğru açığa çıkartsın” derdi. Bir kadın olarak savaşçılığı, savaşı ve savaş ortamını değerlendirmişti hep. Kürtlük ve kadınlık bazılarına ceza gibi gelirken Heval Roza hep Tanrı’nın bir armağanıymış gibi yaklaşırdı. Defteri, nakış nakış yazdığı tüm satırların külleri vardı yanında.

Heval Rustem Batman; çatışmanın yaşandığı yerde olmasa bile cihaz üzerinden müzik açar arkadaşlara moral olmaya çalışırdı. Bazen cihaz üzerinden düşmanın psikolojik savaşımına karşı müthiş bir savaş yürütüyordu. Mütevaziliği, yoldaş canlılığı tüm arkadaşları bağlamıştı ona. Derin suskunluğunun ardında, derin bir devrimci, coşkulu bir yüz vardı hep. Suskunluğu ve coşkuyu müthiş dengelemişti. Erken iyileşmek için kimi görse masaj yaptırırdı. Bazı arkadaşlar durmadan ayaklarını gıdıklardı. Hissetmiyordu ayaklarını. Fakat arkadaşların gülmesine gülüyordu. Hep güldü. Heval Çiyager anlatılması zor bir arkadaş. Mücadele edişi ve ısrarı bir kez daha gösteriyordu ki Kurdistan muhakkak özgürleşecek. “Nisêbîn’i özgür görmeden şehit düşmek istemiyorum. Ha olur da şehit düşersem eğer oradaki yoldaşlara umut ve inanç dolu selamlarınızı iletirim.” Hatırladığım en son sözü buydu. Partiye katılmadan önceki yaşamın özeleştirisini vermek istiyordu. PKK’ye müthiş bağlanmış bir PKK militanını daha uğurladık. Dört arkadaş

yan yana emanet ettik uğruna can verdikleri Nisêbîn topraklarına...”

Ç.A: “Şehit düşeceğiz diyorduk ancak ne kadar düşmanı kendimizle götürürüz onun hesabındaydık. Mesele fırtına öncesi değil, fırtına sonrası ne yapacağındır. Biliyor musun aslında insan şehadete bağlanıyor, fiziki yaşam yok oluyor gibi, sonuca bakıyorsun sadece, yaşamak sana zor geliyor bazen. Hangi düzeyde yaşam zor geliyor diyorum bazen, birçok noktada zor geliyor. Eğer ablukadan çıkarsak sadece düşmana büyük darbeler vurmak için çıkmalıyız diyordum. Ne kadar yaşadığın önemli değildi, yaşama ne kattığın ve neler yaptığın önemliydi.”

Düşman saldırıları tüm ahlaksızlığıyla, direniş muazzam güzelliğiyle devam ediyordu. Artık kalem zorlanacaktı hem direnişi hem de direnişçileri yazmaya.

AR.: “Çağ Çağ’dan düşmana müthiş bir darbe daha vuruldu! Balyoz sesiyle beraber irkildik. Karşıdan bir evden geliyordu. Banyo camından baktık, net görebildiğimiz 20 kişi, bir o kadar da kişinin sesi geliyordu. Hepsi duvarın başına toplanmış duvarı kırmaya çalışıyorlardı. Hemen tüpümüzü hazırladık. Düşmanın kırdığı duvarın öbür tarafına koyduk. Duvar kırıldığı gibi patlatacaktık. Fakat ara koridorda sayıları giderek çoğaldı. Hepsi kalıplı, iri yarı, saç sakal pis suratlı adamlar. Duvar kırıldığı gibi patladı mayın. O toz dumanın içinde “Allahu Ekber” sesleri yükselmeye başladı. Ardından düşman delice taramaya başladı her tarafı. Yakın mesafeler için yaptığımız fitilli piknik tüplerini yüksek katlı binalardan üzerlerine atıyorduk. Patlama üzerine patlama. Her fitili yaktığımızda intikamın yaratmış olduğu o coşku bizi daha da iyi motive ediyor. O tüplerden sonra da düşmanın sesi kesildi. Cenazeleri enkazların arasından görünüyor. Cenazelerin üzerine gitmek için nöbet tutuyoruz. Onlar da nöbetteler. Sabaha karşı sürüne sürüne gözcü eşliğinde iki melez, iki sarsılmaz tabanca, kask, bir termal dürbün kaldırdı arkadaşlar. Bir de sigara. Zaten sigaralarımız da 20 gün önce tükenmişti. Bazılarımız cephaneden çok sigaraya seviniyoruz. Hemen hemen her mevziye birer kent sigarası verdik. Fakat düşman çığına dönmüştü, „Hepsi aslanlar gibi hastanede durumları iyi. Onlar Antalya’ya tatile, siz de burada mezara gireceksiniz” diyorlardı. Genelkurmayın ikinci gelişinden sonra çok yayan görmemiştik onları, “Sanırım bir daha cesaret etmezler” diyorduk.

Örgütün bir perspektifi daha ulaşmıştı bizlere. Yine bizi ve eylemleri selamlıyorlar. Her arkadaş oldukça moralli. Perspektif bizim için bir kez daha bağlılık, inanç, umut ve zafer sözümüzü yinelememizde ışık oluyordu. Düşman her yenildikçe kendine yeni yöntem bulma arayışına giriyordu. Kaç gün önce her sokak başındaki evleri yıkıyordu, kepçe onları sürekli üst üste biriktiriyordu. Ve en son her sokak başına bir tepe yapıp, kalkan koyup, panzer, tank, ejder ve Kobra ile geldiler. Her sokak başında bir tepe ve tepelerde bu hayvanlar vardı. (Cihazdan bu zırhlıları hayvan diye şifrelendirmiştik. Görmeyenler “Yaw dengê wê heywanê ji kur tê?” diye sorardı görenlere. Kalkan yaptıkları için Bisving isabet oranı düşüyordu. Ve derken sahneye kepçe girdi. Tüm zırhlılar kepçenin savunması pozisyonunda duruyorlardı. Kepçe yolları, evleri yıkıyordu. Bir yerlerden kepçenin „yağ” borusuna ateş ediyorduk. Sonra tüm zırhlılar sesin geldiği yöne ateş ediyorlardı. Kepçeler yarım saatte bir değişiyordu. Akşama kadar böyle tekrar etti. “Artık JÖH-PÖH’le değil kep-çöh’le savaşıyorduk” diye espri yapıyorduk. Sabah Heval Egîd (“Bozo” diyorduk ona) gözlemeye giderken Kobra belden aşağı taradı onu. Olduğu gibi arkadaşların kolları arasında şehadete ulaştı. Daha Heval Egîd’in şoku üzerimizdeyken aynı gün Heval Zehra’nın da şehadet haberini aldık. Bisiving atmak için, Kobranın nerde olduğunu görmek için bakıyor. Baktığında Kobrayı görüyor ama Kobranın da onu gördüğünü hesaba katmamış. İkinci defa bisiving atmak için çıktığında Kobra başına vurdu.”

Heval Zehra caddenin soğuşunu, yüreğinin ve kanının sıcaklığıyla ısıttı. Kanı; Nisêbîn topraklarına karıştı.

EĞER BİRİNİN HEYKELİ YAPILACAKSA NİSÊBÎN’Lİ EGÎD’İN HEYKELİ YAPILSIN

Bazen kurye, bazen müthiş bir suikastçı bazen ise iyi bir sabotajcıydı. Heval Egîd’in şehit olduğu yerde düşmanın da kanı dökülmeliydi ve döküldü.

Heval Aryen Armanç (Nisêbîn)

K.M.B: “Heval Xelîl’in anlattığına göre bir Kobranın etrafını dönüp düşman mevzilerinden kaçmaya başlamışlardı kadın arkadaşlar. Orta alana ve orta alandan bizim mevzilere sokak sokak koşuyorlardı, önlerinde bir sokak kalmıştı, BKC’ci taramaya

başlamıştı. Arkama bakınca iki kadın arkadaş yoktu, sanırım şehit düşmüşlerdi, beş arkadaş kendilerini kurtaramadılar. Kobra Amed’li o arkadaşı da vuruyor, şehit düşüyor. Cenazesini arkadaşlar sağlam bir eve bırakmışlardı. Sağlık için ayırdığımız bir bina vardı oraya geldiler, dört yoldaş şehit düştü. Onlar panik içerisinde kaçtıkları için tüneli göremiyorlar sokağın ortasında. Heval Xelil sinirliydi, “Böyle olmamalıydı” diyordu sürekli. Sonraki gün telsizden ses geliyor, düşman ile konuşuyor, onları teslim edeceğiz diye, yerelleri koordine ediyor.”

AR.: “Nisêbîn’e bir gün arkadaşların heykeli yapılırsa eğer, ilk başta Heval Egîd olmalı. Bir halay şeklinde desmal Heval Egîd’de olmalı. Adı gibi Egîd yoldaşımız. Nisêbîn’li bir arkadaştı. Yeni evli, bir çocuk babasıydı. Bir de çocuk bekliyordu. İkinci defa baba olmanın heyecanını yaşıyordu. Hem bir savaşçı hem de bu sefer özgür Nisêbîn’de arkadaşlara çok bağlı olduğu için gitmedi. Yoldaşlara bağlılığı onu PKK’ye bağlamıştı. Biz de onun temiz yürekliliğine, korkusuzluğuna, inancına, savaşçılığına, sevgisine, saygısına bağlanmıştık. Yapmadığı bir iş, kullanmadığı silah kalmamıştı. Arkadaşlar üzerinden tanıdığı partiye müthiş bağlanmıştı. Bazen kurye, bazen müthiş bir suikastçı bazen ise iyi bir sabotajcıydı. Her şeyi öğrenmişti. Öğrenme isteği ve emeği bizi bazen utandırıyordu. Ona komutanımız gözüyle bakıyorduk. Sanki bir komutan olarak gözünü açmıştı kâinata. Bir o kadar da deli dolu, coşkulu, heyecanlı, biriydi. Tek vasiyeti, “Şehit olmadan önce doğacak oğlumun sesini duyayım. Yok eğer şehit olursam beni evimin bahçesinde gömün. Sağ tarafıma oğlumun, sol tarafıma kızımın resmini koyun.” Oğlunun sesini duyamadı. Evi ise düşman tarafından işgal edilmiş, yerle bir olmuştu. Düşman orda olduğu için vasiyetini yapamamak çok zorluyor bizi. Eğer O olsaydı muhakkak ne pahasına olursa olsun yerine getirdi vasiyeti. Egîd öyle bir Egîd’di. Kelimeler yiğitliğinin yanında mahcup, anlatamaz seni. Yeryüzüne bazen ender insanlar gelir ya Heval Egîd öyle bir insandı. Düşman bazen cihaz üzerinden bizim şehit arkadaşların ismini söylerken Heval Egîd’de onların ölümlerini ismini söylüyordu. „Dur bir de biz sayalım” deyince başlardı.

Her anını yiğitlikle, bir Kürt ve PKK savaşçılığı, yoldaşlığıyla geçiren böylesi bir arkadaş kaybetmek bizde tarifi olmayan bir acı yaratıyordu. Fakat öfkemiz, nefretimiz daha da artıyordu. Uğurlar olsun destansı komutanımız! Yolun açık olsun!

Düşmanın yayan hareketliliği yine başladı. Uzaktan-yakından kullandıkları teknik kar etmeyince yine gelmeye başladılar. Sabah 4-5 gibi nöbetçi uyuklarken bir tıkırtı sesiyle uyanıyor. Aşağı kata düşman girmişti. Üst katta da arkadaşlar vardı. Üç arkadaş hemen mevzileniyor. Biri tararken düşmanı, ikisi piknik tüplerini seri bir şekilde atıyorlardı. Düşman yine sürü şeklinde kayıp verdi. Kimseye bir şey almadan rojbaşı böyle karşıladık. Sanırım üst katta olduğumuzu tahmin etmiyorlardı. Heval Egîd'in şehit olduğu yerde onlar da kan döktü...”

BİZ CİZİR VE SUR'LA KAZANDIK

AR.: *“Düşman ne zaman bir eve çok vurup da yıkmasa gelip oraya yerleşeceğini biliyorduk. Yine 3 katlı bir eve vurdukça vuruyordu. Onlar vurduktan sonra gidip mayını evdeki elbise dolabına koyduk. Kablonun parçalardan kopmaması için hortuma, hortumu da kamuflle ettikten sonra nöbete koyulduk. Kaç saat sonra yine sürü şeklinde geliyorlardı. Evin temiz olduğunu gelen-giden grup yapmıştı. Temiz diye geldikçe geliyorlar. Hepsi birbirine pis pis küfürler yapıp gülüyorlardı. Fakat yüzleri iğrenç ve korkunç. Velhasıl patlattık mayını. O esnada önce tarayıp şok etkisi yaratıp, sonra mayını patlatacaktık fakat heyecandan unuttuk. O kadar düşmanı bir arada görünce hemen pili bastık. Mayın patladığı gibi onların savunmalarında olan zırhlılar olduğumuz evi deli gibi tarıyordu. Sürünerek başka bir eve geçtik. Yarım saat sonra ambulanslar geldi. Oralara zırhlı konumlandırıdıkları için silah kaldırma planları suya düştü. Zaten çok mayınımız kalmadı. Var olanları isabetli kullanmaya çalışıyorduk. Bir başka mevziden arkadaşlar onların 500 kiloluk obüsünü onlarda patlattı. Heval Xebatkar iki gün önce Şehit Gelhat mahallesinde yaralanmış. Bu haber sarsıyor bizi. Sol baldırından ve sağ omzundan mermi yemiş.”*

Ç.A: *Şehit Xebatkar çok moralli ve emekçiydi. Düşman stratejik bir binaya girdi, Şehit Xebatkar sırtından ve bacağından yaralandı. Sürekli yanımızdaydı. Uçaklar ellinci günlere gelince vurmaya başladılar, altmış dört-altmış beşinci günlerde geri çekilme tartışıldı. Son süreçlerde yaralılar, yerel gençler artık geri çekelim tartışmaları yapıyordu. Yarılıların çoğu yerel gençlerdi. Gençler gitmek istemiyordu ancak zorladık, gittiler. Altmış dört-altmış beşinci günlerdi artık”*

AR.: “Genelkurmaylığın 3. gelişinden sonra bunlara yine bir haller oldu. Yine boy göstermeye başladılar. Güçleri kaç defa değişti bilmiyorum ama bu ekipte DAİŞ olduğuna hem fikiriz. Aylardır tek savaş uçağı eksikti. Akşam büyük patlama sesleriyle sallandık. Her savaşta muhakkak bunun tartışması yapılır, “ne sesiydi?” diye. Fakat bu daha çok kazan sesine benziyordu.

Sabah sesin geldiği yere doğru gidiyoruz. Yerde kocaman bir şey duruyordu. Arkasında da bir sürü halka küçük-küçük. Üzerinde „sana gelsin güzelim. “Yazıyordu. Bu yazı daha önce bir havanın üzerinde de vardı. İmza da, “Samsunlu” yazıyordu. Bunun imzasını yazmayı unutmuşlar diye espri yapıyorduk. Dokunmaya çekiniyorduk. Yabancı cisim elinde patladı haberlerine kurban gitmemek için fotoğrafını çekip haber yapmak için arkadaşlara yolladık. Bundan sonra sabah meyve kokularıyla uyanmasak esprisi kocaman kazanı gözümüzde küçülttü. Orada yaşanan her an her saniye yoldaşlıkla dolu ve paha biçilmezdi. Oradaki her şey o kadar değerli ki. Tek bir sigarayı on yoldaşın paylaşması, bir tencere bulguru on arkadaşın yemesi, gülümseyişleri dünyanın hiçbir harikasıyla tanımlanamazdı ki. Fakat halkımızın evlerini kendi kirli silahlarıyla yıkması zorumuza gidiyordu. Bu enkazlar bizi Kürtlüğümüze tekrardan götürüyor. Kürt olmanın kaderi yakılıp yıkılan evler, terk edilen köyler, şehirler değil. Biz bunu kader olarak görmüyoruz. Vatan sevgimiz, bağlılığımız, mücadelemiz olmalı Kürtlük. Ve biz bunu Sur’la Cizîr’yle başardık. Nisêbîn’de bu geleneğin devamcısı ve büyük kahramanlarımızın ardıllarıydık.”

İHANETİN TEK YÜZÜ VAR, OYSA KAHRAMANLAR HER BİRİ AYRI RENK

K.M.B: “Ya sığınağa gireceğiz diyorduk ya da kanalizasyonlardan dışarı çıkacağız, hatta bir ara çikalım savaşalım son mermiye kadar. Çünkü teslim olamazdık ve kabul edemezdik, o kadar güzel arkadaş tanıdık, o kadar güzel anıya layık olma için savaşmamız gerekiyordu. Bunun için her şeyi yapardık. Toplam otuz beşe yakın arkadaşız. Sekiz arkadaş yaralıydı. Gerilla Heval Berxwedan, Heval Serdar, Heval Roger, birkaç arkadaş daha var. Arkadaşlar bize yaralıları sakladıklarını söylediler. Güvende olduklarını söylüyorlardı. Herkes tim tim oldu, yedişer, sekiz kişilikler. Heval Ekin ve Cavreler grup grup yaptılar. Bozo, Heval Cavre, Heval Hêvî, Agide Hov, Heval

Ekin ve yerelden Heval Xelîl vardı bir grup; Veysika tarafına da Heval Serdem, Heval Akîf, Heval Fîraz, Heval Kamuran idi. Onlar da yediye yakındı. Heval Serdem muhabereciydi, kimsenin mevziye gitmesine müsaade etmezdi, yereller ve herkes onu çok seviyordu, biz diyorduk, “Sen bize Hevale Cemal’den haber getir, bizim Heval Cemal’le buluşması bir hayaldir, bize onun sesini getir” diyorduk.”

AR.: *“Heval Cemal ne zaman Nisêbîn’i selamlasa düşman çok ağır yöneliyordu. Selamı bizlere moral ve tank top olarak geri dönüyor. Burada Heval Cemal ve Heval Cuma’yı görmek isteyen o kadar çok arkadaş vardı ki... İnaniyoruz partilileşmek bizi zafere götürecektir. Bir de şu tükenmeye başlayan cephaneye olmasaydı! Düşman son 10 gündür cihaz üzerinden sohbeti koyulaştırmış. Hepimizi cihaz kodumuzla çağırıyordu. Sanırım konuşan kişi psikolog falandı. Türkler sadece özel savaşı yürütmede yetkinlermiş bunu işte o zaman gördük. Bugüne kadar yürüttükleri savaştan sonuç alamayınca buna başvurmuş olmalı. Konuşan kişinin üslubu etkili. Korucular da bu operasyonun bir parçasıydı. Bize hep cihaz üzerinden Kürtçe küfür edip duruyorlardı. Heval Egîd Bozo bazen kendini tutamaz cevap verirdi. Fakat bu son kişi öyle değil, oldukça özenle konuşuyordu. Korucular bize Kürt değil, Ermeni olduğumuzu, kendilerinin de onurlu ve şerefli Kürt olduklarını söylediler. Bizimle konuşan düşmanın cihaz kodu; Kudret! Öyle şeyler söylüyor ki bazen hayrete düşüyorduk. Bir ara bize, “Tamam siz devrimcisiniz, kavganızı veriyorsunuz. Peki, o çocukların suçu ne? Bugüne kadar yanınızda kalarak kahramanınız oldular bırakın gelsinler yanımıza ve bizim kahramanımız olsunlar”. Kudretin ağzı iyi laf yapıyordu. Fakat bizim arkadaşlarımıza yetişemiyordu. Kudret, gerçekten sabırlıydı. Cihaz üzerinden yoğun kavgalar oluyordu. Yönetimden arkadaşlar izin vermiyordu cevap vermeye fakat kuralsızlarımız çoktu. Her grupların yanında tercüman vardı. Biz Kürtçe ne söylersek tercüme ediyordu. Bazen onların da cihaz sesleri geliyordu bize. Her gün bir başka şey üzerinden propaganda yapıyorlar. “Yıllardır Mezopotamya’da kardeş gibi yaşıyorduk, gelin kardeşlik sofrasını yeniden kuralım” teklifine arkadaşlar onların Orta Asya göçmenleri olduklarını hatırlatıyorlardı. Tarih biliminde de bizim arkadaşlarla savaşıyorlardı. Kudret, arkadaşların verdiği her cevaba hem şaşıyor hem sinirleniyordu. Kudret, yönetimdeki arkadaşlara korkak, öbür arkadaşlara da, “Gelin teslim olun, kahraman olun” diyordu. Her günümüz Kudret’in ayrı palavralarıyla doluydu. Bu*

Türk askerleri nasıl eğitiliyordu gerçekten. Ne bir tarih bilinci ne de bir insanlık bilinci. Yalanlar üzerine kurulu, yapmacık, yalancı, birer insan görünümlü canavarlar yaratıyorlardı. Bunları her gördükçe hepimiz PKK'ye bir kez daha şükrediyor, PKK'li olduğumuz için övünüyorduk. Koçerlerden Serfiraz teslim olmuştu. Düşman her seferinde kullanıyordu. İhanetin her zaman tek yüzü ve tek türünü Serfiraz'da yaşadık fakat kahramanlar her biri ayrı bir renkte.”

K.M.B: *“Heval Serdem yoldaşlarına çok düşkündü, biz de Ona çok düşkündük. O sıralar da geri çekilme resmi olarak ilan edilmişti. Ancak biz daha oradaydık, hatta geri çekilme kararından bir hafta sonra da düşmanla çatışmaya girdik. Sağlam bir yer bulup kazmaya başladık sığınak için, bir evin altını kazdık. Heval Zerdeşt ve Sîpan beraber sırasıyla sığınağı kazıyorlardı, sonra Zerdeşt arkadaşı, Sîpan'ın kaybolduğunu söyledi, ondan sonra zaten teslim oldu.*

GENÇLER ZILGITLARLA NİSÊBÎN'E GİRDİ

AR.: *“Gece, Heval Rohat, “Koş Heval yasak kalktı. Bak analar zılgıtlar, gençler de slogan ve müzik eşliğinde Nisêbîn'e girmiş.” Beraber dinliyorduk. Gerçekten de slogan ve zılgıt sesi geliyordu fakat sanki insanlar çok az. Öbür mevzideki arkadaşlar slogan atıp, zılgıt çekiyorlardı. Bir değen radyoyu koymuşlar duvarın üzerine sesi hoparlör gibi. Bizim arkadaşta gerçekten halk içeri girmiş sanmıştı. Bu umutlu hali bizde güzel bir duygu yaratıyor fakat daha çok komikliğine gülüyorduk. Her gün birbirinden güzel yaratımlar yaşıyorduk fakat hepsini anlatmak o kadar zor ki. Düşman kirpi ile indirme yaparken aralarına anti-personel roket attık 3 kişi gözümüzle gördüğümüz yerdeydi. İki tanesini de başka bir arkadaş vurdu. Sadece bir mevzide 5 kişi öldü. Bir başka mevziden Heval Serhat'lar 3 kişi vurmuştu. Değil ki abartmak, gerçekten de kaybetmeye doğru gidiyorlardı. Fakat bu grup farklı biraz. İlk grupları vurduğumuzda korkup gelmiyorlardı. Bir gün darbe yeseler kaç gün sonra geliyordular. Fakat bunlar kendi cenazelerine basarak geliyorlardı. Anlaşılan o ki kesin talimat almışlardı. Cephanemizin az kaldığını kendi ajanları sayesinde öğrenmişlerdi. Roketlerimizi tüketmek için zırhlı geliyordu. Mecbur, gelmişse vuruyorduk. Fakat yarım saat geçmeden yenisi geliyordu. Şehit Dilgeş'lerin mevzisinde arkadaşlar bir kepeciyi iyi vurmuşlardı ve kepece alev almıştı. Roket isabet edip*

patlamasın diye de zırhlılara da yeni şekil vermişlerdi. Hepsine kum torbası koyup etrafına da tel örmüşlerdi. Kepçenin üzerinde de Doğa vardı. Anlaşılan o ki zırhlıları çok darbe yemiş. Bazı yerlerden geri çekilmek zorunda kalıyorduk ve her geri çekildiğimiz yerleri tuzaklarla döşemiştik. Arkadaşları tekniğe kurban etmek istemiyorduk. Düşman da geri çekilip hepimizin bir yerde toplanmasını ve bizi öyle imha etmek istiyor, fakat hiçbirimizin yoğunlaşması buna dönük değildi. Hepimiz üzerimizde kalan cephaneyle son damla kanımıza kadar savaşıma yoğunlaşmıştık. “Asla istediklerini yapmayacağız” diyorduk.”

K.M.B: “Bizim yerimizi ihbar eder diye oradan gittik, sığınağa devam etmedik. Çok dar ve küçük bir alanda kalmıştık. Koşerler mahallesinde bir market vardı oranın yakınlarında bir yere girdik. O evin bodrumuna girdik. Su ve erzak topladık, hemen iki kadın arkadaş ekmekleri ayarladılar yaptılar, sığınağa her şeyi koyacaktık. Mayını üzerimizdeki evde patlatacağı ki, molozlar üstümüze düşsün diye, bazı yerlerde mayınlarımız vardı, onları da topladık. Mayın yerleştirdik etrafa ve işe de yaradı. Ben ve Heval Egîd, basmalılar aldık ve altı tüpü bir mayına bağladık ve marketin yoluna döşedik, artık sığınağa girecektik. Sabotajda bir hata son hata olur diyorlardı arkadaşlar, onun için dikkat etmeliydik, altı tüpü basmalıya bağladım, orası stratejikti, oraya bağladık. Hangi odaya girerlerse basacağı ilk şey onun olmasını sağlayacak şekilde yapıldı.”

AR.: “Katuşa, fosfor yağmuruna bir de asit eklendi. Heval Zılan ve Derdo da ayak ve bacaklarından yaralandılar. Yaralılarımızın sayısı yine artıyor. Zaten sayımız fazla değildi. Şehadet ve yaralanmalar ekleniyor bunun üzerine. Fakat bunlar asla kararlılığımız önünde engel değil. Hepimiz aynı yerde görüşeceğimize inandığımız için birbirimize espriler yapıp, takılıyorduk. Ve moralin, maneviyatın olduğu her mevzi bir başarı mevzisine dönüşüyordu. Bugün akşamüstü girdikleri bir evde dama Türk bayrağı asmaya çalışırken birini vurdu arkadaşlar. Bir ev onlar için bir ülke gibi bir şeydi sanki. İşgale geldikleri her hallerinden o kadar belli ki. Düşman mahalleler arası tüneli geçtiği için, arkadaşlar yeni bir tünel kazımına başlamışlardı. Düşman sürekli su bıraktığı için tüneller su doluyordu. Bodrumdan kazmamıza rağmen su doluyordu. Su kaç günden kuruduktan sonra tünel kullanılmaya başlandı. Eğer mahalleler arasındaki bağlantı koparsa iyi olmazdı. Bunu onlar da bildikleri için Çağ Çağ’a hala ağır yöneliyorlardı.

Savaş uçağı kalkacağı zaman yoğun teknik kullanıyorlardı. O seste zaten kimse bir şey duymuyordu. Alanımız giderek daralıyordu. Değil ki biz bıraktığımızdan, savaşacak alan kalmamıştı ki. Arkadaşların farklı bir planlaması vardı. Heval Xeyrî ve Heval Fırat üzerinde duruyordu. Heval Xebatkar yaralı olduğu için şebeke yerine gelemiyordu. Aktarımları yapıyorduk. Biz kadrolar için tek planlamanın direniş ve zafer olduğunu söylüyordu fakat yaralılarımız için bir planlama konuşuluyordu. Geri çekilme kelimesi bile bizi rahatsız ediyordu. Moralemiz bozuluyordu. Tüm arkadaşlar kararlı. Heval Kendal bir keşif uçağı düşürmüştü. Ama ilginç bir şeydi, etrafında bir kalem kadar kameralardı vardı ve sessizdi. Zaten tüm dronlar ses alıyordu. Fakat biz bunu bilmediğimiz için test etme yöntemimiz oldukça komikti. Keşif geldiğinde evde bağıra bağıra konuşuyorduk sonra başka yere geçiyorduk. Kaç dakika sonra sesin gittiği ev yerle bir oluyordu. Böylece keşfin ses aldığını öğrendiğimiz günden beri fısıldaşarak konuşuyorduk. Bazen ise jest ve mimiklerimizi okuyorduk. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk arkadaşlarla. Bakışlar her şeyimiz olmuştu. Her arkadaşın bakışı farklıydı, fakat ortak duygu zaferdi.”

GERÇEK SAVAŞÇILAR SESSİZ OLMAZ KI!

K.M.B: *“Heval Kawa’nın şehit düştüğünü öğrendik. Gerçekten iyi koordine ediyordu, O da kendi yaptığı mayına basmış ve şehit düşmüştü. Onu görünce moral alıyorduk, “Helikopter gelse bile düşürürdü, O varsa güvendeyiz” derdik. Savaşı koordine ediyordu, savaştırıyordu. Cenazesini getirdiler, parçalanmıştı vücudu. O nereye gönderse giderdik. Sığınaklara girmeden mahalleleri vurdular uçakla, Alike mahallesini çok vurdular. İlkın Taxa Gelhat’a vurdular.”*

AR.: *“Heval Xeyrî ve Heval Dilan bir sabah aceleyle çıktılar. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Arkadaş sayısı da az kaldığı için her şeye yetismeye çalışıyorlar. Heval Kendal ve Heval Tekoşîn’in şehadeti sarstı bizi. İkisi de yönetimden arkadaşlardı. Heval Kendal sabotajcı, Heval Tekoşîn suikastçıydı. Heval Kendal patlamayan bir havanı açmaya çalışırken havan patlıyor ve iki arkadaşta şehit oluyor. Düşman havanları ve obüsleri kullandığımızı biliyordu o yüzden son günlerde çoğu patlamıyordu. Tuzaklı atıyor olabilirler tahmini oluştu. Her arkadaş buna karşı uyarmıştı. Fakat*

arkadaşların açtıkları tuzaklıymış. Parti bu arkadaşları güzelleştirdiği gibi bu arkadaşlar da partiyi güzelleştiriyordu. Heval Kendal'ın duruşu insanı partiye katıyor, Şervan katıyordu. Umutlu bakışları, sevinci ve yüreği bizlere çok şey öğretmişti. Savaşta yoldaşlığı yaşayıp yücelmişti. Süreç boyunca tüm yüreğiyle savaşıp geçit vermedi düşmana. Uyumadı, düşmanı bekledi. Düşmanın üzerine gitti. Yorulmayı bilmedi. Heval Kendal ve Heval Tekoşin'in güzel bir yoldaşlığı vardı. Bir kadın militan nasıl olurun tanııydı Heval Tekoşin. Heval Tekoşin'in boyuna eşlik eden uzun örüğü yüzüne dağılmıştı şehit olurken. O kadar güzeldi ki. Heval Kendal'ın güzelliğini parça parça toplamak acıtiyordu yüreğimizi. Paylaştığımız, yaşadığımız yoldaşları uğurlamak ağırmıza gidiyordu.”

Ç.A: “Şehit Kendal ve Şehit Tekoşin'in şehadeti yaşandı. Düşman bazen havan atıyordu, patlamayınca biz kullanıyorduk ve mayın yapıyorduk. Şehit Kendal, sabotajcıydı, o ile Heval Tekoşin bir obüs açıyorlar kullanmak için açarken şehit düştüler.

Şehit Tekoşin, ilk süreçte anlaşımadığım tek yoldaşı, ancak tanııyorduk birbirimizi. Son süreçlere doğru, beraber eyleme gidince, yaşamı paylaşınca ne kadar rol oynadığı, moral verdiğini görüyordum, Şehit Kendal, sessiz ve pratik bir yoldaşı. Şehit Xebatkar onu gördüğünde, “Gerçek savaşçılar hep sessiz mi olur” derdi. Tüm mayınları o çıkarttı ve temizleyip döşedi. Çok emeği vardı. Aslında gerçek savaşçılar sessiz olmazdı.”

UMUDU GÜLÜŞLERİNDE GÖSTERDİ HEVAL XEBATKAR

AR.: “Arkadaşlar bir ajan açığa çıkarmışlardı. Düşman yönelmeye arkadaşlar savaşmaya devam ediyordu. Heval Xebatkar'a, “Biz tarihi değiştirme iddiasıyla girdik fakat coğrafya değişti” esprisini yapıyorduk. “Asıl tarih işte budur. Tarih kitaplarda değişen satırlar değil coğrafyada yaratılan yitliklerdir” deyince espriyi mecbur yuttuk. Ne farklı bir şeydi, her durumda gülebiliyorduk. En zor koşullarda dahi birbirimize sevgi besliyor, umut büyütüyorduk. Bu yaşam değil, yaşam üstü bir şeydi. Açlık, susuzluk ilk defa güzeldi. Yürümesi, oturması, koşması, gözyaşı, gülmesi, öfkesi, merakı, türküsü, iki kişilik halayı, tüneli kazması, duvarı kırması, sürünmesi, barutu, mermisi her şeyi güzeldi. Güzelleştiren PKK'nin yaratmış

olduğu değerler ve bu değerli insanlardı. Bunu her seferinde görüşlerinde gösteren Heval Xebatkar'dı. İyi ki böyle bir komutanımız var diye hepimiz kendimizi şanslı hissediyorduk."

K.M.B: *"Dört katlı binanın bodrumundaydık, ev sallanmaya başladı ve olduğumuz yere vurdu düşman, ancak attığı bomba her neyse patlamadı. Sığınağa girdik. Korucular evleri arıyordu, eşyaları alıyorlardı, biz de eşyaları bodrum katının üstüne koyduk ve yaktık. Tüm sıcaklık bodrum katına geldi, çok sıcaktı sığınak. Çok sıcak olduğundan hemen hemen kimseler yatamıyordu. Bir ay boyunca orada kaldık. Kepçe sesi, askerlerin sesleri geliyordu. Evleri yıkıyorlardı. Basmalıya basmıştı askerler ve çok sayıda asker ölmüştü. Birkaç günden sonra Pala, ben ve Heval Egîd gözlem yapmamız için dışarı çıktık, zaten çok istiyorduk. Amara Heval, "Buradan çıkan artık sığınağa gelemes" dedi. Biz de "peki" dedik. Zindî diye bir arkadaş vardı o da bizimle çıktı. Sıcaklıktan ter içinde kalmıştık, terleyince bizdeki küçük yaralar tüm vücutlarımızı sarmıştı. Zindî elini kullanamıyordu, Onu bir yere bıraktık, "Biz bakacağız, güvenli bir yer bulunca seni gelip alacağız" dedik. Bir evde tatlı, kuruyemişler işte incir tarzı falan vardı onları sığınaktakilere verdik. Sığınagın suyunu içmedik, evleri dolaşıp, banyodaki şofbenlerden su aldık. Askerler patlamamış olan mayınları patlatıyorlardı, evleri yıkıyorlardı, ancak başka mahalledeydiler. Birçok şey götürdük sığınağa. Eşyaları aldığımız ev çok iyiydi, her tarafı görüyordu, sığınağa gittik, "Gelin yeni yer bulduk." dedik. Pala ve Amara grup grup olmamızı istediler. Biz, "Ya hep beraber çıkalım ya da olmaz" dedik. Sonra Pala ve Amara gelmediler. Biz çıktık, "Bir şey olursa bizi de haberdar edin" dediler. Biz yemek yapıyorduk o evde Onlara da sığınağa gönderiyorduk."*

AR.: *"Hareket alanımız oldukça daralmıştı. Mahalleler hala bizde fakat düşmanın görmediği yerler çok nadirdi. Her şey anı anına değişiyordu. Fosforların kokusu oldukça arkadaşları rahatsız ediyordu. Herkes artık kendini fedailiğe hazırlamış durumda. Planımız herkes yanına cephanes alacak ve vurabildiği kadar düşmanı vuracaktı. "Madem biz de gideceğiz o zaman sizden kaç tane gitse kardır" diyorduk. İşgale ve işgalcilere karşı eli boş gitmek bir devrimci için olamayacak bir şeydi. Hepimiz şehadete, şehadet bize yakın. Fakat içimiz rahat. Tek isteğimiz keşke Kurdistan'ın diğer özgürleştirme hamlelerine de katılsaydık. Öyle bir inanç ki ölüm denilen şey vız geliyordu bize. Zamansız ve destursuz bir şehadet*

daha. Bazı yoldaşların şehadetine şahitlik etmek, onlarsız bir dünya zorluyordu. Heval Xeyrî, Heval Rizgar'la beraber bir caddeyi geçeceklerdi. Önce Heval Rizgar geçiyor. Ayağı takılıyor ve düşüyor. Tabi o esnada düşman da görüntü almış. Heval Xeyrî, Heval Rizgar'ın düştüğünü görünce ona doğru koşuyor. Suikastçılar Doğa, Kobra, bombaatar aynı anda Heval Xeyrî'ye vuruyor. Ve Heval Xeyrî şehit düştü.”

HERKESİ ŞEHİD VERSEK BİLE ONUN CENAZESİNİ ALACAĞIZ!

Ç.A: “Altmış dokuzuncu gündü Şehit Dersim'in şehadeti yaşandı. Şehit Gelhat mahallesinde bir şey olmuştu, müdahale için gitti, dönerken de o caddede düşmanın açısına girdi, bombaatarla şehit düştü. Arkadaşlar geldi gece ve “Heval Xebatkar seni çağırıyor” dedi, gittim ve yanına oturdum. Şehit Xebatkar, “Güçlü olmalısın” dediğinde anladım. Ve durdum. Cenazesi sokakta kalmıştı, herkesi şehit versek bile gidip almalıydık, hemen gidip aldık. Bir okulun bahçesine gömdük.”

AR.: “Heval Xeyrî olduğu yerde şehit olmuştu. Süreç boyunca hiçbir arkadaşın cenazesi yerde kalmamıştı. Buna Heval Xeyrî müsaade etmemişti. Fakat şimdi onun cenazesi yerdeydi. Heval Rizgar kaç defa almak istemiş fakat suikastçılar tuzak olarak kullanıyorlardı. Sabaha karşı halat atılıp cenazesi alındı. Fakat alındığı esnada düşman deliye döndü. Kim olduğunu biliyorlardı. Arkadaşın sağlam kalan tek yeri yüzüydü. Yüzü, temiz ve güzeldi, uyuyor gibiydi.”

Ç.A: “Heval Dersim Rojava'dan firar edip gelmişti, komutanlıkta yer alıyorduk. Taktiksel, yaratıcı bir zekâsı vardı, bir yerde biri farklı bir şeye yoğunlaşıyorsa o her şeyin önünü alıyordu, gidip konuşuyordu, kimse moralsiz olamazdı Onun yanında. Nisêbîn'in bir komutanı da Şehit Dersim'dir. Düşman onu tanıyordu, hedef olmuştu, örgütsel duruşu, askeri duruşunu biliyordu düşman. Kodu Aram idi, düşman hep onu tahrik ediyordu, o da her defasında, “Size cevabımız farklı olacak” diyordu. düşman bir şey deyince hemen küfür eden, daralan biri değildi, politik yaklaşırdı. Yaralandığında, gözü görmedi artık ancak ona rağmen her mevzideydi, on gözü, yirmi ayağı vardı sanırsın. Bir saati vardı ben çok seviyordum, eylemde mayın patlattığın da basınçtan etkilenmişti, gittim yakasını açtım, hava aldı ve tam o sırada saatini aldım, geldi yanıma, “Yahu benim saatim nerde” dedi ben de, “Sen eylemden gelince çok mutlu idin al senin

olsun saatim dedin bana” diye karşılık verdim. Bana bakarak, “İyi de ben öyle şeyler demem ama neyse” dedi. O ara ben çok güldüm. O, savaşıncısını savaştırıyordu ancak kendisi de savaşıyordu. Sağını kesecektik bir tarafını kesmiştik ama makine bozulduğu için yarıda kaldı, yarısını kestik, bir gözü de görmüyordu, başına kırmızı bir kefiye bağlamıştı ve gözü de çekikti. Orta Asyalılara benziyordu, biz diyorduk, “Sakin düşmana yakalanma, Sur için Sırlı suikastçı getirdiler, Nisêbîn için de karate ustası getirmişler diyecekler” deyip gülüyorduk. Onunla her şey bir anı oluyordu. Misal, cihazla bağlantı kurardı, cevap yoksa direk o mevziye giderdi, “Gitmeliyim” derdi ve giderdi. Bazı arkadaşlar yaşamda senin komutanındır. Şehit Dersim doğal komutanlık yaptı bizlere.”

TEK KOL, TEK GÖZLÜ KOMUTAN

B.M: *“Şehit Dersim erken şehit düştü. O kadar girişkendi ki ve o kadar sıcak giriyordu ki düşmanın olduğu her yere. Hiç kimse Onun kadar öfkeli değildi düşmana. Babası şehitti. Çok yurtsever bir aileden gelmişti. İçerde çalışmalarda yakalandı ve cezaevine girdi. En fazla gelişen ve kendini pratiğe dayatan arkadaşı. Kobanê saldırılarının olduğu süreçte gitti ve serhildan oldu. O yoğun süreçte Suruç’ta kaldı. Yüzlerce genci Kobenê için örgütledi. Sadece sicili olan, resmi savaşçı 680 savaşçıydı, seferberlik hariç. O süreçte Suruç’un tüm köylerinde birim, komite kurmuştu. Ardından Afrin sınırını açmak için kendisi gitti. Nasıl oluyor daha çözemedik, yaralanıyor. Ardından dağa geldi. Kuzeye gitmek istedi. “Savaşa gitmek istiyorum” dedi. Ayakları da parça almıştı. Israrları üzerine askeri eğitime gitti. O durumda bile en çok çabalayan Oydu. Pratikte ve askerlikte fiziğin çok fazla bir önemi yok, belirleyici olan insan iradesidir. Eğitim komisyonu şaşırıp kalmıştı. Yaralandıktan sonra daha dinamikleşti. Rojava’ya gitti. 14 Aralık Operasyonları başladı, yanına iki arkadaşı örgütleyip Nisêbîn’e firar etti. O hali ile Nisêbîn’de durumu değiştirdi. Yaratıcı fikirleri, taktikçiliği, tedbirleri müthişti. “Biz Dersim Heval’i gönderirsek, Nisêbîn’de direnemeyiz” dediler. Rojava’nın tüm cephanesini çekti. Komutanlığa katıldı, oranın komutanını bile etkisiz bırakmıştı. Mayınların yarısını o döküyor. Tankları imha ediyor, BKC kullanıyordu. Hep öndeydi. O, Şehit düştükten sonra Nisêbîn çok etkilendi. Abluka dışına çıkıp eylem yapıyordu. Savaşa önemli bir düzey, nitelik kazandırdı. Düşmana*

olan öfkesi çok fazlaydı. Büyük savaşmak istiyordu ve sürekli yoğunlaşıyordu. Her zaman, “şurada şu eylemi yapalım, şunu şöyle yapalım” derdi. Cesur ve kararlıydı. Girdiği işlerde büyük başarılar kazandırıyordu.”

YA şEHİT OLUR ÖZGÜRLÜĞÜN NİşANESİ OLURUZ YA DA NİSÊBİN’İN ÖZGÜRLÜĞÜNE şAHİT OLURUZ!

AR.: “Heval Xeyrî’nin sağ eli yoktu. Sol bacağından hafif aksıyordu, sol gözünü ilk ayda kaybetti. Sağ gözü ise 4 metre önünü görebiliyordu. Dışardan bakıldığında bunlar bir engel gibi görünüş. Zar-zor yaşamını sürdürür yorumları da vardır belki de. Fakat Heval Xeyrî hiç durmadı. Herkesten daha dinç ve daha pratikti. Oldukça şaşırtıyordu herkesi. Yaralı çoğu arkadaş onu örnek alır, yaralı halleriyle mevzilere giderdiler. Gerilla mantığı oldukça gelişkindi. Yoldaşlık maneviyatı onu iyi bir komutan, iyi bir yoldaş, iyi bir savaşçı, bazen de iyi yaramaz bir çocuğa dönüştürdü. “Cesurları, savaşçıları herkes savaştırabilir. Esas komutanlık korkularıyla yüzleşmeyenleri, korkularının esiri olanları özgürleştirip savaştırmaktır” derdi.”

YAZALIM BİR YERLERE GÖMELİM, ÖRGÜT MUHAKKAK BULUR VE NUSAYBİN DAHA İYİ ANLAşILIR!

“Nisêbîn’in sonu her şekilde özgürlük; ya biz şehit olur özgürlüğün nişanesi oluruz ya da Kurdistan’ın özgürlüğüne şahit oluruz.” Her sözü, her yaklaşımı bizim için bir öğreti olan komutanımızı kaybetmek bize inanılmaz geliyordu. şehadetlerin ardından ağlayan herkese kızardı fakat tüm arkadaşlar şimdi onun şehadetine ağlıyorlardı. Onun şehadetine ağlamak yakışmaz. “Geleneksel bir yastansa militanca bir öfke ve intikam duygusuyla asıl yası düşmana yaşatacağız” sözü her zaman aklımda. Fakat gidişi zorhuyordu. Geri çekilmeye ilk tepkiyi veren ve karşı çıkan oydu. “Halkımız döndüğünde burada bizi görmeli. Umutlarını bizim varlığımızla büyüttüler. Bizi görseler inançları ve mücadeleleri de umutlarıyla eş değer olacak.” Dediği gibi olsun diye onu hiçbir düşmanın bulamayacağı fakat halkının her gün selamlayacağı

Nisêbîn topraklarına sakladık. Nisêbîn'in ve Nisêbîn kahramanlarının bilinmesini, tanınmasını en çok o istiyordu. "Yazalım bir yerlere gömelim, örgüt muhakkak bulur ve Nisêbîn daha iyi anlaşılır" diyordu. Düşmanın nasıl vurduğunu, nasıl hareket ettiğini, düşmanımızı daha iyi tanımak için yazmak, şehitlerimizi ve partinin yüceliğini, güzelliğini ve zafere yakın olunduğunun bilinmesi için hep yazmamızı istedi. Heval Xeyrî'nin en son sözü, "içim rahattı" oldu

PKK BİR İNTİKAM HAREKETİDİR

İçiniz rahat olsun yoldaşım. Bağlılığınızı ve komutanlığınızı Önderliğin ve Kurdistan'ın özgürlüğüyle taçlandıracağız. PKK bir intikam hareketi, bütün yapılanların, zulmün, işkence ve katliamların intikamı alınacak. Tekrardan and olsun!

Heval Dersim, Bakurê Kurdistan'da Türk faşizminin Kürt halkına yaptığı işkenceye göz yummamış, Bakurê Kurdistan'da Dehak'a karşı fedaice direnen binlerce Kawa'ya elini uzatmıştır. Cesaretin ve asiliğin duruşunu kendinde ölümsüzleştiren Heval Vorîn ile beraber Qamişlo'dan Nisêbîn'e kadar, devletlerin ördüğü tüm sınırları cesaretleri ile kaldırarak Bakurê Kurdistan topraklarında süren direnişi kanlarıyla tekrar filizlendirdiler.

Mücadele yoldaşı, kardeşi Armanç Med, Vorîn Heval'i anlattı:

ARM.: "Vorîn kendisine yakışanı yaptı. Ben ilk defa Onu anlatıyorum. Son dönemde çok fazla bir araya gelmemenin özlemi var. Bu, zorluyor insanı. Vorîn, hiç tatmadığımız duyguları tattırdı. Anlattığımda eksilecek diye korkuyorum ancak tüm herkesin duymasını, onun bilinmesini de çok istiyorum.

Ondan bahsedilmesi, anlatılması gereken şeyler var. Çocukluk karakteri özgündü. Benim gözümlün önüne hep çocuk haliyle geliyor. Mücadelede sanırım daha zor oluyor hem kardeşin olması hem de yoldaşın olması. Acın da, intikamın da, mücadele gerekçen de daha büyük, daha net oluyor. O daha çocukken Onun karakteri, kişiliği hep dikkat çeker ve beni de kendine çekerdi. Onda yurtseverlik, adaletli yönü, cesareti. Ağır basan yönler onlardı, belirgin olarak çocukluğundan beri değişmeyen özellikleriydi. Heval Vorîn kalabalık

ve yoksul bir ailede büyüdü. Yoksul ama maddi anlamda yoksul. Gerçekten maneviyatı güçlü, değerlerine bağlı olan bir aile. Örf, âdetini yaşayan, gönlü zengin bir Ana, baba. Bundan kaynaklı Onda hiç maddiyatçılık yoktu. Öyle maddi istemler hiçbir zaman ilgisini çekmedi. Her zaman ona itici gelmiştir. Onun maneviyata olan bağlılığı, Onun maddiyat dışında anlam verdiği anlam bulduğu, anlam yüklediği o kadar güzel şeyler vardı ki. Biraz da aile bileşenlerinde kadınların fazla olması onun maneviyata olan bağlılığını da etkiliyordu. Çünkü kadında anlam, maneviyat daha öndedir. Daha çok Anayı esas alırdı. Zaten ona müthiş bir bağlılığı vardı. Anaya olan sevgisi çok fazlaydı. Yani adeta bir hayranlık vardı ona karşı. Çünkü gerçekten asaleti olan, asil bir kadındı. Sadece kendi evlatları arasında değil, çevrede de saygın bir kadındı. Ondan kaynaklı biraz kendi karakteri üzerinde Ana etkili oldu. Küçükluğünden beri onda müthiş bir inat vardı. Bir şeyi kafasına koydu mu ne olursa olsun. kim ne derse desin yapardı. Daha doğrusu o inadıyla yaptırtırdı. Bir şeye inandı mı, olması gerektiği noktasında inanmışsa kıyamette kopsa yapardı. İnatçılığı onda inancı doğuruyordu ve Vorîn'i inandığı şeyler yürütüyordu. Zaten Onun Nisêbîn'e gitme isteği ve gitmesi de yoldaşlığa, devrime olan inançtı. Vorîn, hem devrime hem de yoldaşlığa inanıyordu ve bir şeylerin bu şekilde ancak değişebileceğine inanıyordu. Orada bir devrim süreci yaşanıyor ve Vorîn eğer içinde yer almasaydı kendini devrimci kabul etmeyecek kadar dolmuş ve inanmıştı devrime. "Orada olmam gerekir, orada savaşmam gerekir" deyip duruyordu."

VORÎN SESİNDE BİR HALKIN ÇIĞLIĞINI TAŞIDI

Z.L: "Heval Vorîn girdiği ortamda muhakkak dikkat çekerti. Düşüncelerini dile getirmedi, espri yapmada, hemen ortama ayak uydurma olurdu. Bazen sadece susardı, suskunlaşırdı. Öyle olunca da hemen müdahale ederdik çünkü kimse onun sessiz olmasına alışmamıştı. Birbirini anlayan, dinleyen, ön yargılı olmayan bir yoldaşlık kurduk. Dengbêjî söylemeyi çok severdi. Misal, birilerine söyletmek istersin bayağı bir zamana yayar, oyalar öyle söyler. Ancak Vorîn Heval böylelerinden değildi. Dengbêjî söyle dendiğinde hemen söylerdi. Vorîn, yoldaşlığa çok bağlıydı. Yoldaşlarını da severdi. Vorîn, sıcaktı ve yoldaşlarını anlardı. Ondan ayrılan herkes bir kere daha onu görme arzusunu dile getirirdi."

ARM.: “Yaşamı seviyordu Vorîn, yaşamı dolu dolu, anlamlı yaşamayı seviyordu. Heval Vorîn biraz aile ortamında hem küçük olması hem de karakterinden kaynaklı en çok sevildi. Yani reddettiği şeyler, kabul etmediği şeyler herkesin kabul edeceği tarzdan şeylerdi. O yönü çok ön plandaydı. Bizim içerimizde de yani aile içerisinde her ne kadar teşqalesiyle, kalabalığıyla da bilinse de aslında kardeşler arasında da çok seviliyordu. Kalabalık biriydi, gürültü çıkartan, sessiz olmayan, ortama girişi belli olardı. Sanki sesinde tüm sessizlerin, konuşamayanların sesini taşıyor gibiydi. Onlar adına konuşuyor gibiydi. Vorîn, gerçekten de kendi sesinde bir halkın sesini taşıyordu. Kendi sesinde bir halkın feryadını, özgürlük istemini, direniş sloganlarını taşıyordu. O, bu davanın ve halkının temsilcisi olduğunu bir kere de böyle gösteriyordu. Bunun için de adaletli, insan sevgisi de çok fazlaydı. Paylaşımından korkmayan ve gittikçe sevgi biriktiren biriydi. Sevgiye inandıkça paylaşıyor, paylaştıkça da sevgi besliyordu ve sevgi ekiyordu paylaştıklarına. Hem yoldaşlarıyla, dostlarıyla, aile içinde de bizimle. Ve en önemlisi de benimle. Sevgi beslediği kişiler, insanlar için çok şey yapardı, fedakârlık adına. Mesela çocukken, bayramlarda şeker toplayıp şeker almayan ailelere, şeker toplamayan çocuklara verirdi. Bazı ailelerin şeker alacak durumları yoktu. Çocuklardan ekip oluşturur, şekerini toplayıp o ailelere bırakırdı. Topluma karşı daha çocukken bir sorumluluk duygusu vardı. Müthiş bir gözlemciydi, hep gözlemliyordu. Doğruyu-yanlış ayırt etme çabası çok fazlaydı. Bir de arkadaş ortamında, özellikle okula başladıktan sonra Onda bir liderlik karakteri vardı. Her zaman kendi etrafına toparlardı. Doğal bir öncü rolünü her zaman açığa çıkartırdı. Köyde de, köy dışına çıktığında da tüm çocuklar, köydeki, mahalledeki tüm çocuklar onun etrafına toplanırdı. Gerek cesaretinden olsun, gerek pratik zekâsından olsun böyle kendini hemen kabul ettirirdi. Köyde de biraz rolü öyleydi. Mesela Vorîn denildiğinde, zaten “Bozo” olarak biliniyor çocukluktan beri, kimse Ona kendi ismiyle hitap etmezdi. Bozo, çünkü o ilk doğduğunda da hep sarıydı, sarışın bir çocuktü. 7-8 yaşına kadar sap sarışındı böyle bembeyaz sonra sarıya dönüştü, hep öyle de kaldı. O yüzden hep ona Bozo denirdi, kimse gerçek ismiyle hitap etmezdi. Bizim orada öyle sevilen insanlara öyle isimler takılırdı. Ya “Keko” denilir ya da “Bozo” denilirdi. Yani böyle arkadaş gibiydi aile içinde. Rahat davranabilen, böyle çok abi kardeş, abla kardeş ilişkileri çok yoktu. O herkesle aynıydı. Biraz o

boyutuyla böyle bir aile ortamı vardı aslında, o karakter özelliklerini aileden aldı. Her zaman topluma karşı bir duyarlılık, bir sorumluluk alması gerektiği, bir şeyler yaptığında çevresini hesaba katması gerektiği noktasında ailede her zaman anlatılan şeylerdi. Bir diğer nokta da ailede sohbet ortamı çok yaygındı. Böyle aile dostları geldiğinde, babanın arkadaşları geldiğinde, Kürtlerde vardır böyle sohbet geceleri falan olur. Kurdistan'da dengbêjî geceleri, sorunları konuşma, tartışma geceleridir. Hatta bir gün iki gün süren, aralıksız süren sohbetler olurdu. Vorîn Heval, hemen gider babanın yan tarafında oturur, hiç sesini çıkartmazdı. Böyle çok meraklıydı anlatılan Kürt hikâyelerine, dengbêjî söylemlerine çok çok meraklıydı. Aslında o yurtseverlik biraz o süreçte gelişti Onda. Ondan kaynaklı sürekli dengbejî dinler, Kurmanci bilmemesine rağmen dinlerdi. Sürekli de söylerdi. Ondan sonra o da arkadaşlarıyla toplandığında onlara dengbejî söylüyordu. Kürt hikâyelerini araştırırdı. O zaman tabi okula gitti ortaokulu köyde okudu, orda da sürekli öğretmenleri şikâyet etti çünkü öyle çok kurala gelen birisi değildi, kurallara uyup söyleneni yapan biri değildi. Öğretmenin onu Kurdistanî özelliklerinden çıkarttığının farkındaydı. Arkadaş ortamında da böyle herkesle ilişki geliştirmezdi. İki tip insanla arkadaşlık yapardı. Ya toplumda ezilen, kendini geri çeken insanlarla ya da gerçekten de böyle kavgacı yönü olan, cesaretli yönü olan insanla arkadaşlık yapardı. Çok öyle geniş bir kitle ortamında bulunmazdı. Bulunduğu zaman da dikkat çeken O olurdu.

Diğer bir yönüyle köyde sadece erkek ortamında sevilen biri değildi. Normalde köylerde çok kapalılık durumu var ama bu aileye karşı böyle değildi. Mesela Vorîn'in arkadaşları kadınlar da olabiliyordu. Onlarla arkadaşlık geliştirebiliyordu. Gidip oturup sohbet edebiliyordu. Hatta böyle mahallelerde beraber tur atabilir, kimse onu yadırgamaz yani farklı bir şey sorgulamazdı. Gerçekten de o güveni çevresine veren birisiydi, herkes güvenirdi. Düşünlerde genelde hep halayın başını çekerdi. Çok severdi halay çekmeyi. Nerde halay varsa Vorîn ordaydı. Nerde halay varsa başı Vorîn'di. Bulunduğu koşul, imkânlar o kadar sorun olmasına rağmen mutlu olmayı da bilen birisiydi. En karmaşık ortamlarda dahi bir şekilde mutluluğu ortaya çıkaracak nedenler bulurdu. An'a anlam yükleyebiliyordu.

Liseyi Xarpêt'de yatılı okudu. Xarpêt'deki o yaşam tarzı hep ona itici geldi. O yüzden sürekli sorunlar yaşadı daha çok böyle kavgacı

yönleri ön plana çıktı. Çünkü orası da faşist bir alandır, her yönüyle böyle seni kendi kimliğinden dolayı dışlayan bir yaklaşımları vardı. Bir ara müdürle kavga etti, müdür hakkında imza toplamaya başlamıştı yani müdürü okuldan attırmaya yönelik imza toplamıştı. Hatta müdür o zaman aileyi arayıp, “Yalvarıyorum bu imzaları iptal ettirsinler” demişti. Arayışı hiç bırakmadı. Sonra İstanbul’a bizim yanımıza geldi. 2007 de İstanbul’a geldiğinde daha yeni böyle yurtsever ortamlarla tanışmaya başladı. Yurtsever gençliği yavaş yavaş tanımaya başladı. Yurtsever mahallede kalmıştı. Orda sorgulaması daha da gelişti. İstanbul’da artık biraz böyle mücadeleyi gördü. Eylemlilikleri gördü, örgütlü ortamları gördü. Artık o ortama yerleşti. Belli bir süre orada kaldı. İstanbul’a çalışmak için gitmişti ama çalışmıyordu yani kendisinin sömürüldüğünü hissediyordu. “Ben yapamıyorum, ben bu kadar çalışıyorum karşılığı bu değildir” diyordu. Kendine yediremiyordu, o kadar emek verip karşılığının maddiyatla ödenmesini kabul edemiyordu, çok mantıksız buluyordu. Bu yüzden çalışmıyordu. Başta zaten çokta o metropollerini sevmeyi, geri gelmek istedi. Tabi 2008 de artık ben çalışmalara girmiştım. Katıldığında bulunduğum alanda kalıyordum, geldiğinde yaşamımıza baktı, tabi artık daha çok bana yaklaştı. O da sorguluyordu ama çok net değildi. O alandan çıktığında artık yerelde çalışmalara kendi imkânı dahilinde katılıyordu. O zaman Vorîn’e şöyle demiştim ilk katıldığında, “Senin karakterin itibarıyla benden önce katılmanı bekliyordum örgüte ama sende bir şey var. Niye katılmıyorsun?” Gerçekten bir arayış içerisindeydi. Ne yapacak, nereye tutunacak bilemiyordu. Bir alana gitti mi o alanı ayağa kaldırırdı. Başta tanımayan insanlar onun ilk gelişiyiyle biraz ürkek yaklaşabilir ama tanıdıktan sonra Vorîn ile bir şekilde bir daha bir araya gelmek istemiştir. En baskın olan özelliği gerçekten müthiş bir adalet yönü vardı. Haksızlığı hiçbir şekilde kabul edemiyordu. Kimden gelirse gelsin isyanı vardı. Gücü yetse yetmese bir reddi vardı. Dedim ya inatçıydı daha çocukken bile o inadından belliydi. Kesinlikle Onda boyun eğen, itaat eden bir şey yoktu. Böyle çok hesaplayan, düşünen bir tarzı yoktu, daha çok duygularıyla, sezgileriyle yaşama katılan biriydi. Aslında objektif yönü de biraz da ondan geliyor. Beraber büyüdük. 2008’e kadar çok ayrılmadık, nerdeyse yirmi yıllık bir anımız var. Bizi birleştiren en temel özellik, ikimizin de sürekli bir arayışının olmasıydı. Genelde çocukken çok gerillanın olduğu bir alan olmadığı için, kendimizce anladığımız duyduğumuz şeyler

üzerinden genelde gerilla anıları, gerillayı tartışma yönüyle hep beraber katılımı konuşurduk. Nasıl olur, nasıl yaparız gibi. İşte o kamlarda duyduğumuz hikâyelere, karakterlere özenme çok fazlaydı. Onda özellikle “Yado karakteri” çok belirgindi. Şeyh Said isyanında olan biriydi. Böyle karakterlere özenme fazlaydı. Biraz o noktalar vardı, yani bizim arayışlarımız falan. Ama Vorîn’de olan cesaret hiç kimse de yoktu. Bir insan da hiç mi korku olmaz, hiç mi hesap olmaz. Aslında o yönü her zaman hayranlık uyandırmıştır. Hepimizin hayran olduğu yönü adaletli ve cesaretli yönü olmuştur.

BİZ KARDEŞ DEĞİL ARKADAŞ OLDUK

Biz köyde dört arkadaştık. Ben, Heval Vorîn, Şehit Bêdeng ve Heval Rodî vardı. Biz o zaman da demiştik biz katılacağız. Gerçekten de bağlı kalındı. İlk ben alandan çıktım sonra Heval Rodî, sonra Heval Vorîn, sonra Heval Bêdeng geldiler. Biz ikimiz kardeştik, Onlar da ikisi kardeşti. Heval Vorîn ile Heval Bêdeng şehit düştüler. Heval Bêdeng Kobanê’de şehit düştü. Gerçekten de Kürt değerlerine, Kürtlüğe sevdalı olan biriydi. Mesela, senle yoldaşlık yapar ama bir hesaplılık görürse bunu hemen söylerdi.

Vorîn’in olduğu yerde kendimi güçlü hissediyordum. Çünkü Vorîn insanı eksikliğe düşüren ya da basit hareketler yapan biri değildi. Küçüktü ama olgun biriydi. Ne yapacağını bilen, sohbet ortamlarında oturmasını, kalkmasını bilen biriydi. Vorîn ile yaptığım arkadaşlıktan aldığım hazzı kimseden alamıyordum. O da öyleydi. Abi kardeş ilişkisi çok yoktu, gerçekten arkadaşlık yaptık. Onu hissediyorum, Onunla iken bile ne kadar güçlü olduğumu hissediyordum.

Zaten 2010 yılının 11. ayında tutuklandı. Normalde bana dönük bir operasyonda Vorîn’de orda biliniyordu. Tutuklanmayı kabul etmiyordu. 3,5 yıl cezaevinde kaldı. Kaçmak için pencereyi açıp süngeri atıyor bakıyor aşağıda da düşman var. O zaman birbirimize söz vermiştik bir daha ne olursa olsun düşmanın eline geçmeyeceğiz diye. Sürekli dışarıya mektup yazan örgütleyen bir tarzı vardı. İlk mektubunu Anama ve kız kardeşlerime yazmıştı, özeleştirisi tarzında bir mektuptu. Özellikle Anaya güçlü özeleştirisi vermişti. Bizim yapılan eylemliliklerden kaynaklı alınan ceza durumları olduğundan çok yazışamıyorduk. 2-3 mektup ya verdik ya vermedik. Cezaevinde çok kısa sürede tanındı, sorumluluk verildi. Biri geldiğinde mutlaka ondan bahsederdi. Çünkü gürültülüydü, bir yere gittiğinde kakhaha

eksik olmazdı, zaten onun meşhur bir kahkahası var, gittiği yerde duyulur. Kahkahası zindanın havasını değiştirmişti. Gittiği bir ortamda moralsizlik olamazdı. Moralsizlik, gülmemek ona anlamsız geliyordu. Bu tür insanlardan uzak dururdu. Açlık grevleri sürecinde biz kendimizi önerdik. İkimiz de cezaevi yönetimindeydik. Açlık grevine gireceğim zaman arkadaşlar dediler, “Sen giremezsin çünkü Heval Vorîn giriyor.” Biz 2. grupta girdik. O zaman kendi yoğunlaşmalarını anlatan bir mektup yazmıştı. İlk defa Vorîn’in bu kadar duygusal olduğunu fark ettim. Şehadete kitlenmişti, sonuna kadar gideceğine dair. Özgürlüğe bedel bu gerekiyorsa o zaman o yapıldı. Zaten 68 gün sürdü onların açlık grevi. Sonlara doğru yazmıştı. Anılardan bahseden bir mektuptu. Bir önceki mektupları da insanı güldüren anılar oluyordu. Diyordu, “biz senle çok resmi olmayalım.” Zaten bir türlü başaramadık da. Aslında yoğunlaşmalarını orda toparladı. Önderlik ideolojisi üzerine derin yoğunlaşmalar içerisine girdi. Bunu yazdığı makalelerde insan bariz görebiliyordu. Gözleri o açlık grevinde bozuldu. Gözlük takmıştı. Benden önce cezaevinden çıktı, tedavisini yaptı. Sonra ben çıktım

BİLİYORUM HEP ETRAFIMDA, YANIMDA

Dört yıldan fazla görüşmemiştik. Arkadaşlar, “Görüşseniz iyidir” diye kaç defa söylediler. Ne benden ne ondan cevap gelmedi. İlk görüşmemiz ilginçti, kendimi açık görüşte hissediyordum. O zaman Ona sarıldığımda, gördüğümde ne kadar çok özlediğimi fark ettim. İnsan örgüt ortamındayken zaten yoldaşlarınlasın çok fazla fark edemiyorsun ama orda Vorîn’i gördüğümde fark ettim ne kadar özlediğimi. Onda da aynı şekil özlem vardı, birbirimize itirafta ettik orda. Devre bittikten sonra O Rojava’ya geçti, ben Rojhilat’a geçtim. Oraya geçtiğinde de hemen arkadaş ortamında tanındı, kabul edildi. Ben gittiğimde artık 1 yılı falan bitmişti.

Bakurê Kurdistan’da öz yönetim süreci başlamıştı. O kadar şey yaşanıyordu ki öz yönetim direnişlerinde Vorîn’in buna seyirci kalmasının imkânı yoktu. Her gün, “Bir şeyler yapalım, benim gitmem gerekiyor” diyordu. Her ne kadar gerekçelerini sıralasak ta kitlenmişti. Rojava’da hamlelere katılmıştı, aslında savaştan çok uzak değildi. Bakurê Kurdistan Onda bir yaraydı. Kendini Bakur’a atma istemi çok çok fazlaydı. Mücadeleyi orada yürütmeyi çok istiyordu. Alanlara gitmek istiyordu. Örgüt önlerine bir planlama koymuştu, savaşta kalmış, yetmişten fazla yerel genci hazırlamıştı kendisiyle

beraber götürmek için. Sonra örgüt politikasını değiştirmişti, “geçmeyeceksiniz” diye. O, bunu duyunca son nokta oldu. Heval Dersim, Vorîn ve başka bir arkadaş beraber geçtiler Bakurê Kurdistan’a. Ama Vorîn’de şöyle bir şey vardı tutulan alana girmeyecekti. Üçünün gidişi yeni bir alan açmak üzereydi. Onlar o kuşatmayı kırmak adına gittiler. Bu temelde gitmişlerdi. Geçtiklerinde arkadaşlar Heval Dersim Onları içerde bırakıyorlar Heval Vorîn’i eyalete aldılar. Orda kaldı, Qoser’e düzenlendi. Qoser’ de de başta orda olan arkadaşların anlatımına göre Vorîn’in oraya gitmesi bir etki yaratmıştı. Halkla olan diyalogları çok güçlüydü. Yaşlıyla yaşlı, gençle genç, çocukla çocuk oluyordu. Çocuklara olan sevgisi apayrı bir şeydi. Yaşlıların sohbetini çok seviyordu. Qoser’de çalışmalar yürütüyor, deşifre oluyor, arkadaşlar orda yukarı çekiyor. Orda toplantı alınıyor, şehadetler oluyor gücün tekrar içeri gitmesi gerekiyor. Mücadelenin olduğu yerleri, savaşın olduğu yeri seviyordu. Ben kongreye geldim. Ayın sekizinde kongre bitti.

Ben geldiğimde o gün çok farklı bir şey vardı. Bir şeyler insan hissediyor, bir şeyler duyacaksın gibi bir şey vardı. Farklı bir durumdu. Birileri bana bir şey anlattığında kötü bir şey diyecek gibi bir şey vardı bende. Zaten Çiyayê Spi ye geldik, telefon geldi. İşte dediler, “Qoser’de 4 arkadaş şehit düşmüş.” Bizim Qoser’den haberimiz vardı zaten hangi arkadaşlar ordaydı biliyorduk, öyle söyleyince ben anladım zaten Onlardır. Arkadaşlar Onun olduğunu söylemediler ama ben anladım.

Bilmiyorum nasıl bir şeydir ama insan hissediyor. O günün akşamı yayınlanmıştı. Arkadaşlar getirip fotoğrafını gösterdiler. Vorîn’in her zaman bir uyuma şekli vardı, şehit düşerken de öyleydi. Dizlerini karnına çeker, ellerini bacaklarının arasına alırdı. Orda da aynı o şekildeydi, yani ne yapsan da o pozisyonu alırdı. Heval Vorîn, gerçekten bir daha düşmanın eline geçmedi. Biz demiştik bir daha olmamalı, Vorîn Heval sözüne bağlı kaldı. En sonunda düşmanın eline geçmemek için eylemini yaptı. Sözüne bağlı biriydi, “Bunu yapacağım” dedi mi yapan birisiydi. Ondaki insan sevgisi, yoldaşlık sevgisi apayrı bir şeydi. Çünkü onun içine dalıp gidiyordu. Vorîn’in o yönüne insan hayran kalıyordu. Kayıptı, büyük bir kayıptı. Çok şey yapabiliirdi, Onunki de öyle oldu. Kendi tercihiydi zaten. Diyorlar ya herkes kendi ölüm tarzını belirler. Ona yakışanı yaptı. Çok özliyorum ve biliyorum hep etrafımda, hep yanımda. Onunla ne kadar onurlandığımı eminim biliyordur. Vorîn’in biraz da hikâyesi buydu.”

BOZO, MAZLUM DOĞAN'IN SESİNİ GÖTÜRDÜ QOSER'İN GECELERİNE

Vorîn'den söz ederken sol gözünde bir damla yaş duruyordu. Yüreğinde kabul edemediği şهادete duyduğu isyanın damlasıydı. Aksın istemezken, Onunla yapamadıklarının pişmanlığını dile getirince o bir damla yaş yere bıraktı kendini. Tutup avuçlamak isterdim. Avuçladım gözlerimle ve intikama serptim. Su nasıl akıyorsa öyle akıyordu yüreğinden Vorîn, anlatıyor, anlattıkça gülüyor, Onu hatırlıyor ve tekrar şükrediyordu Onunla yaşadıklarına. Bense, Vorîn yoldaşı görememenin sızısını hissederken, Onu gören gözlerle ve Onunla halaya duranlara şükrediyordum. Belki de aylardır Onu anlatmak için bekliyordu. O da bıraktı yüreğindeki yüreğimize!

İşte söz aldılar ve yola çıktılar. “*Senin yolunun yoldaşı olacağız*” dediler. İntikamın adı, direnişin duruşu oldular. Adı Dersim, adı Vorîn.

“Görüyorum ki, bir an önce varmak istiyorsun oraya.

Gerginsin

kıpır kıpırsın, soluk soluğasın, yay gibisin ey yolcu

coşkunluğun ne güzel, öfken ne güzel

Sana selam, sana saygı

ey yolcu

gitmek

nehirlerle yan yana

gitmek

nehirler gibi zor

nehirler gibi çetin

nehirler gibi umutlu

gitmek

nehirlerden de öteye

oraya

taaa oraya

o büyük kurtuluşa”

Büyük kurtuluşa yol aldı Vorîn. Qoser, özgürlüğü kanıyla kızılaştıran gence bakıyordu. Qoser'in direniş yüzü, çocukça inadı ve cesaretin adı. Sen adaletli yürek, hıncını adaletsiz düşmanın gözlerine, yüzüne çarpan yoldaş. Senden söz ediyor ya sevinçle doluyor gözleri, seni anlattıkça anlatıyor, hatırladıkça hatırlıyor. Seni bağıırıyordu evrene ve kabul etmiyordu erken gidişini. Sanki seni haykırmak, ölümsüzleştirmek için döküyordu tüm kelimelerini. Bir abi bir kardeşi, bir yoldaş bir yoldaşı, bir deniz bir nehri uğurluyordu gecenin bir yarısı. Kulaklarım sesinde, gözlerim kurşunların ışılgıyla tuttuğun halayda kaldı. Varsın yağsın üstümüze mermiler, dört yanımız puşt zulası olsun. Vorîn; korku bilmez, ağlamak bilmez kurtuluşun yolunda!

DERSİM VE VORÎN BÜYÜK KURTULUŞA KOŞTULAR VORÎN; ZÊ TI JÊ BO!

Daha çocukken bile haksızlığı asla kabul etmeyişin dile geliyor, düşmanın üzerine gider gibi üstüne gittiğin ve sahte yoldaşığa vurduğun tokadı anımsatıyor direnişin, etrafına topladığın tüm çocuklar, söylediğin dengbêjler, inadına söylediğin Zazaca şarkılar ve anlattığın hikâyeler hala diri, hala canlı. Tıpkı senin gibi, saçlarının başaklığı gibi, gözlerin gibi. Nasıl da akıyorsun yaşama; öldürür gibi ölümü, durmak bilmeyen nehirler gibi. Senin Amed'li kekolar gibi duruşunla bütünleşmiş yiğitlik. Hesapsız yoldaşlık, durmak bilmeyen akış sende can buluyor Vorîn yoldaş. Sen, halkına yapılan hiçbir zulmü kabul etmeyensin. Gitmek zamanıdır dedin ve doldurdun heybene sonsuz direnişi. Uzattın hem elini, hem yüreğini. Akışı kesen bir sınırdan bir sınıra. Senin yüreğin aktı Qamişlo'dan Nisêbîn'e, Rojava'dan Bakurê Kurdistan'a, Kobane'den direnişin kalesi Sur'a.

Zalimliğe sıkılan kurşun Amed'in zindanlarından, "Direniş zafere götürecekt" diyen Mazlum Doğan'ın sesini götürdün Qoser'in direniş gecelerine. Bir türkû gibi dinledin, bir nehir gibi aktın. Sen; sınırları aşan ve elini uzatansın özgürlüğe.

Köleliğin yüreğine indirdiğin yumruk, duruşun sembolü oldu. İnsan her şeyiyle yaşama katılır mı? Katılır. Vorîn gibi asice, Vorîn gibi, delice ve yiğitçe. İsmine olmadığı bir sokakta, zalimlerle girdiğin savaşta, gecenin bir vaktinde varoluşunu ilan eden eylemin akışını hızlandırdı devrimin. Sen, devrime hız veren, cesaret veren yoldaşımız! Son olarak Zazaca onu anlatacaksam; Vorîn, zê ti jê bo!

Yolun açık olsun Vorîn Heval, yolun açık olsun!

TESLİMİYET YOK, BİZ MİLİTANCA ŞEHİT DÜŞMEK İSTİYORUZ!

K.M.B: “Bayram günü, askerler binaya geldi, ilk merdivende oturdular, biz de elimizdeki tabancalar ile beklemeye koyulduk. Bayramda evlerine gitmek istediklerini konuşuyorlardı, biz de, “Eğer giderlerse güvenlik zafiyeti olur, gideriz” dedik. Gidecekken sığınağa uğradık, Pala’da, “Siz Elişêr misiniz görüntü vermeden gideceksiniz” dedi. Ben ve Heval Egîd sokakları kesiyoruz, evleri kontrol ediyorduk. Bazı evlere düşman bayraklar asmıştı, çok bekledik, tartıştık, sığınaktakiler de geldi. En son beş yerel beraber çıktık. Serseri tarzında bir şeyler giydik, bombalarımızı cebimize koyduk. Aryen arkadaş vardı onu da eve bıraktık, Anası onun şehit olduğunu sanmıştı, Onu görünce ağlamaya başladı. Sonra ben de o evden dışarı çıktım.”

Ç.A: “Geri çekilme artık gündeme geldi, yönetim karar aldı ve geri çekilme olacaktı. Yaralılar ve siviller geri çekilecekti. On, on beş kişilik bir grup çıkmayacaktı, devam edecekti ama ağır yaralılar geri çekilecekti. Geri çekilmenin tam hazırlığı olmadığı için yaralıları teslim etme gündeme geldi. Gençler teslimiyeti kabul etmiyordu, Analar gitmek istemiyordu, örgüt talimatıdır diye biliyorlardı, bir şey diyemiyorlardı. Düşman yaralıların olduğu alanı bildiği için saldırabilirdi. Bizim mahallede üç grup oldu, Şehit Rizgar, Şehit Argeş, Şehit Fırat bir grup; Şehit Delal, Şehit Delîl ve yaklaşık on arkadaş bir sığınak yapılmıştı onlarda orada kalıp yasaktan sonra çıkacaklardı. O sığınak içindeki arkadaşlar da çıkmaya çalışırken beş arkadaş şehit düşmüştü diğer beş kişi de zorla teslim oldu.”

AR.: “Bir geri çekilme planlaması vardı yaralılar için fakat o planlama olmuyordu. Arkadaşlarla ne yapabiliriz dair bir toplantı yaptık. Toplantı esnasında füze rampaları kullandı düşman. Şiddetli patlamaların sarsıntısı hepimizi etkiliyordu. Yönetimden arkadaşların kararı, yaralı sivilleri bir heyet gözcülüğünde ikinci bir Cizîr yaşanmasın diye dışarı çıkartmaktı. Fakat bunu çoğu arkadaş kabul etmiyordu. Düşman o kadar vahşi ki hepsini infaz edeceğini biliyorduk. Fakat burada Onları koruyabileceğimiz yerde yok zaten. Böylesi bir karar bizi O kadar zorluyor ki. Zaten arkadaşların çoğu da gitmek istemiyordu. Burada beraber şehit olmak istiyorlardı. Bu zorlu savaş sürecinde hiç ağlamayan çoğu arkadaş ağlıyordu. Bunu

teslimiyet olarak görüyorlardı. Bir sivil olarak gitmek değil, militanca şehit olmak istemleri zorluyordu bizi.”

Ç.A.: “Heval Xebatkar, yaralı olmasına rağmen herkesi koordine ediyordu, çok hareket edemiyordu. Misal çağırıyordu, gelip tartışıyordu onlarla. Bulunduğu yerden koordine ediyordu, gerçekten kendimize örnek alacağımız, militan özelliklerini kendimize alacağımız biriydi.”

AR.: “Ve örgüt bugün YPS’nin geri çekildiğini, sivillerin de dışarı çıkacağı açıklaması yaptı. Radyodan takip ediyorduk. Arkadaşların hepsi ağlaya ağlaya gitti. Anons seslerini duyuyorduk. Sesleri, söyledikleri çok zorumuza gidiyordu. Tek dileğimiz arkadaşların katledilmemesiydi. Geride kalan sayımız az, sonuna kadar savaşmak tek yoğunlaşmamızdı. Fakat geri çekilme için arkadaşlar iki arkadaştan oluşan bir grup hazırlıyor. Heval Bager ve Heval Şahin ikisi de gözü açık, atik arkadaşlar. Başarabileceklerini umut ediyorduk. Tek tek vedalaşıyorduk. Kalan değil giden arkadaşlar duygusallar. Bir grubu da sakladık. Bir evin bodrumuna koyup evi üzerlerine yıkacaktık. Eğer geri çekilecek gruba bir şey olursa bu arkadaşlar muhakkak örgüte ulaşırlardı. Her şey o kadar hızlı gelişti ki hala olayın şaşkınlığı içindeyim. Düşmanı nasıl vuracağımıza dair planlama yapmaya koyulduk.”

Ç.A.: “Biz çekildik, zaten YPS açıklaması oldu, Heval Fıratlar, Heval Delallar bir tarafa gittiler, biz daha ön cephelere gittik. Gittik, biz gidince düşman o evden çıkmıştı, yakıp çıkmıştı enkaz haline getirmişti.”

O BENİM KOMUTANIMDI

“O, teslimiyet çizgisine karşı düşmanın ortasında kendini feda etti. Keşke yanımdan hiç ayırmasaydım ya da onunla şehit düşseydim. Gerçek adını bile bilmiyorum, bir fotoğrafı bile yok örgütte.”

Heval Çiya (Nisêbîn)

AR.: “Heval Bager ve Heval Şahin sanayinin oraya kadar gidebilmişler fakat lanet korucular arkadaşları görmüş ve ikisini de orda infaz ediyorlar. Heval Bager, süreç boyunca rolünü oynamış ve tüm arkadaşlara moral olmuştu. Esprileri bize neşe verir, yoldaşlığını sevdirtirdi. Bazen gider gelir „Şşş! Kimse ses çıkarmasın hepiniz öleceksiniz” diyordu. Bazen kızıyorduk fakat o vazgeçmezdi. Kadın

arkadaşlar bir şey dediğinde, „Boş versene be Mualla dert etme nasıl olsa öleceksin” derdi. Düşman geldiğinde gez, göz, tarama felsefesini yaygınlaştırmaya çalışıyordu. O kadar yetenekli bir arkadaştı ki “Muhakkak örgüte ulaşmanın bir yolunu bulur” diyorduk. Onunla yaşamak coşkulu, moralli olmak demekti. Süreç boyunca tek duygusallığı vedalaşırken oldu. Karşımızdaki Heval Bager mi diye şaşırıırken O da, “Eğer dağda görüşemezsek Erzurum da görüşürüz” dedi. Erzurum’u kimse çok anlamadı. O da, “Eee artık oranın morguna götürüyorlar” dedi. Duygusallığı sadece birkaç dakika sürmüştü. Cenazelerini alamadığımız ilk arkadaşlardı. İkinci grupta yani sakladığımız grupta: Heval Delal, Heval Rustem, Heval Delil, Heval Devrim, Heval Suphi ve Heval Cihan, Canfeda, Zilan vardı. (Suphi, Cihan, Zilan MLKP’li) Canfeda ve Zilan teslim olalım diyor fakat öbür arkadaşlar kabul etmiyor. İkisi teslim olmaya gittiklerinde öbür arkadaşların yerini tespit ediyorlar. Düşman Onların da teslim olacağını sanıyor ve Onlar düşmanın içinde bombalarını patlatıyorlar.”

Ç.A: “Evet, farklı durumlar da vardı ancak direnişe gölge düşürecek düzeyde değildi, direnişe gölge düşüremez. Şehit Delal, gerçekten hep aklımda kaldı, hem kadın yoldaşlığı açısından, hem de her şeyiyle bağlı kalabileceğin bir yoldaştı. Benim komutanımdı. En zorlandığım durumdu hemen hemen. Gerçekten Şehit Delal’in şehadeti bir yara gibi kaldı içimde, o nokta tıkanıp bir noktaydı. O, teslimiyet çizgisine karşı düşmanın ortasında kendini feda etti. Keşke yanımdan hiç ayırmasaydım ya da onunla şehit düşseydim. Gerçek adını bile bilmiyorum, bir fotoğrafı bile yok örgütte.

Z.L: “Heval Delal, gerçek ismi Gamzeydi. Onun samimiyeti, duruşu gerçekten etki yaratıyordu. Sistemde de hep mücadele etmişti. Öyle bir yaklaşımı ve duruşu vardı ki, şimdi bile halkın arasına koysan çalışmaları ilerletir, özgürlüğe, devrime hizmet eder gibi netti, bilinçli bir duruşu vardı. Yoğunlaşması, tartışmaları çok canlıydı. Onun gülüşü insanda güzellikler açığa çıkartıyordu. Somurtan bir karakteri yoktu. Onun sıcaklığı herkesi sarardı. Onun gamzeli gülüşü vardı çok masum gülerdi. Onun direniş alanlarında en son Cizîr’de eğitim gördüğünü sonra da Nisêbîn’de olduğunu duydum. Kendini geliştirmişti. Kurdistan’a gittiğinde çok heyecanlıydı. Nisêbîn’de şehit düştü. Müthiş bir yoldaştı. Çok gençti. Heyecanından ve duruşundan, moralinden bir şey kaybetmemiş ve daha fazla eklemişti. Kısa ve öz yaşadı.”

Ç.A: “Dağa gelmeyi çok istiyordu, müthiş bir bağlılık vardı dağlara karşı. Şehit Delal Cizîr’de eğitim görmüştü, yaklaşık yirmi beş gün aynı mevzide kaldık, on yedi yaşında bir kadın arkadaştı. Askeri eğitim görmemesine rağmen müthişti.”

GÖZLÜKLÜ ŞİRİN

AR.: “Heval Rustem’e tüm arkadaşlar “Gözlüklü Şirin” diyorlardı. Tüm arkadaşlara kendini sevdirtmişti, yoldaşlığı hep yaşatmıştı. Fedakârlığı ve bağlılığıyla süreç boyunca hep emek vermişti. Kelimeler; kahramanlığıyla, yoldaşlığıyla, güzelliğiyle Heval Delal için, o kadar hafif kalıyor ki. Heval Delal dağı hiç görmemiş fakat hep dağın hasretini, özlemini çeken, gülünce yüzünün ardından bir dünya şavkıyan bir arkadaştı. Tüm yürekliliği ve güzelliğiyle sonuna kadar direndi. Hep Şehit Zilan’ı tanımak istediğini söylerdi. Fakat Şehit Zilan Onda zaten saklıydı. Yaşama müthiş bir saygı ve sevgisi vardı. Yoldaşlara bağlılığı herkesi Ona bağlamıştı. Buradaki oluşan halkanın en güzel parçalarından biriydi. Parti olgunluğu, şehitlere bağlılığı onu bizde vazgeçilmez kılıyordu”.

Ç.A: “Rizgar vardı, eyalete kadar gitmişti ama ona rağmen arkadaşları çıkarmak için eyaletten geri gelmişti. Üstelik içerdekinin yerlerini bilmediğinden tek tek enkazların altına bakıyor. Bir grup dört kişilikti, onları çıkartıyor, sonraki gurubu dışarı çıkartınca şehit düşüyor. Düşman Heval Rizgar’ı her yerde arıyordu. Heval Rizgar; düşmana en çok darbe vuran, silah kaldıran, saldıran arkadaşlardandı. Onun şehadeti zorlayıcıydı. Onun mevzisi sürecin başından beri en çok savaşın yoğun olduğu mevziiydi. Bu nedenle de düşmanın özel olarak hedefinde olan bir arkadaştı. Yoldaşlarını kurtarmak pahasına kahramanca şehit düştü.”

AR.: “Geleceğin büyük komutanlarından biriydi Heval Delal. Kadın yoldaşlığının kutsallığını tüm arkadaşlarla paylaşırdı. Gülümseyişleri ve bakışları hep huzur doluydu. Ne zaman kim onunla göz göze gelse sanki tüm yorgunlukları alıyormuş gibi oluyordu. Avuçları sürekli bir ülke gibi sıcaktı. Üşüyen arkadaşların elini ısıtırdı. Kendi ısınısını dahi paylaşıyordu. Şehit Yıldız’ın örüğünü yüreğinin üstüne ekmişti. Şimdi de O yüreğimize nakşoldu. Tüm bunları bilmenin bizlere verdiği ağırlık zorluyor. Fakat kararlılığımızı, nefretimizi arttırıyordu.”

ÖNDERLİKLE GÖRÜŞECEĞİZ, DEVİRİM OLMUŞTUR! O HAKKI VERİLMİŞ BİR YAŞAM YAŞADI

Ç.A: “Bazı yoldaşlar gerçekten farklıdır ve Şehit Xebatkar o yoldaşlardandı. Onun gibi olmamız gerekiyor diyordum, tıpkı onun gibi militanca. Melekti, gerçekten melekti. Senin yanında iken sana “yapabilirsin” güvenini veriyordu, kimse Onun yanında öz güvensiz olmazdı, Onun bulunduğu yerde olumsuz bir şey olamazdı. Konuşulan cümleler sadece, “Önderlikle görüşeceğiz, Önderlik için yaptık devrimi, devrim olmuştur” diyorduk. İnsan yarım saat boyunca yoldaşına sarılır mı, O sarılıyordu, bizim kokumuzu içine çekiyordu. Nisêbîn direnişi bir boyutunda kazandıysa, hakkı verilmiş bir yaşam diyoruz ya gerçekten Şehit Xebatkar bunun temsilidir. İnsan yetersiz kalıyor Ondan söz edince. Yaşayan ve yaşatan bir yoldaştı. En zor, en zahmetli yerde ve zamanda bile muhakkak bir çıkış buluyordu. Bir savaşçı aynı zamanda sanatçı olmalıdır, gerçekten Heval Xebatkar sanatı yaratıyordu savaşın ortasında, her şeyi anlam doluydu. Gençliğin kadrolarını tanıımıyordu ancak tanıyınca bize bağlı olan da O oldu ve biz gençlik olarak sonuna kadar kaldık ve direndik ve o bunu sürekli dile getirdi. O, gidemediği bir yere kimseyi göndermezdi, önce kendisi giderdi. Yoldaşlığın kutsallığını sana her şeyiyle hissettiriyordu. Düşmanın tüm yönelimleri de ona karşıydı, savaş onun koordine ettiğini biliyordu. Nisêbîn’de düşmana çok darbe vuruldu ise, sürece katkı sağladı ve devrime yakınlaştırdı ise Şehit Xebatkâr bunun öncülüğünü yaptı. Bizi gelip görmediği gün yoktu, mevziyi tek tek dolaşırdı. Mevziye ilk geldiği gün, ilk karşılaşma yaşandı düşmanla.” Düşmana bir ev dahi verilmeyecek, geri çekilmeyecek. Düşman bir adım gelmek istiyorsa kayıp vermeyi göze

alıp gelsin” diyordu. Kime nasıl davranacağını bilirdi, her şeyi planlamış gibiydi.”

AR.: “Heval Xebatkar çıkmamız için ısrar ediyordu. Yaralı olduğu için onu bırakmak istemiyorduk ki zaten burada kalıp yoldaşlarımıza kavuşmak istiyorduk. Belki askeri mantıkta bir yanlışlık var fakat biz PKK’liyiz. PKK kültüründe asla yoldaşını bırakamazsın. Hiçbir şey öğrenmemişsek bile bu süreçte bunu öğrendik. Düşman her yere kepçe ve zırhlılarıyla girmiş durumda. Heval Xebatkar’ı saklayabilmeyi düşünüyoruz, Onun derdi de bizim Onun yanından gitmemizdi. İlk defa bize o zaman kızdı fakat biz hala ona espri yapıyorduk. Biraz bodrum kasiyordu bizi. Cizîr’de olanlar hepimizi etkilemişti. Zaten süreç boyunca hiçbir arkadaş bodrumda kalmak istemiyordu. Özel savaşın bu yönü dolaylı ya da doğrudan üzerimizde etki yaratmıştı. Fakat daha çok da intikam duygusu! Heval Xebatkar güldüğümüz bir esnada, “Keşke bir kamera olsaydı da bu anımızı kaydetseydik” dedi. O anda sonsuzluğu görebilirdiniz Heval Xebatkar’da. Güldükten sonra birkaç saniye durur, “Eee hadi gidin örgüte muhakkak birilerinin ulaşması lazım” diyordu. Biz bu gitme konusunu kapattıkça o açıyordu. Sonra, „Eğer ölürsek mezarımızı yan yana ama derin kazsınlar, malum siz orda da espri yapar bizi güldürürsünüz. Gülince yer titremesin diye derin olsun” derdi. Ne zaman özeleştirisel konuşmaya başlasa korkuyorduk bir şey yapmasından. „Önderliğe, şehitlere, halka layık olmak” konuştuğu hep bunlardı. Ona göre bizim bir yaşama şansımız vardı fakat o yavaşlatıyordu. Bunun böyle olmadığını ısrarla anlatıyorduk. Düşman şuan etrafımızı sarmış durumdaydı. Yanımızda bir telefon vardı. En son açıp arkadaşlarla konuştuk. Fakat bir veda değil bir başlangıç için. Telefonda ki Qelqeli Arkadaş oldukça duygusallaştı. Zaten Qelqeli Nisêbîn’de hep bizim aramızdaydı. Telefonlarıyla hiç arkadaşları yalnız bırakmadı en son da gözyaşlarıyla. Bodrumdan başka çıkacak hiçbir yer yoktu. En son bodrumda sığınak kazmaya başladık. İki gün iki gece hiç durmadan kazıyorduk, durmuyorduk. Heval Xebatkar hala ısrarcıydı gitmemizde. Bu saatten sonra gidemeyeceğimizi söyleyince artık hiçbir şey demedi. “Arkadaşlar yorgun düştüler biraz dinlensinler” dedi.

YAŞANILANLARIN BİR KARŞILIĞI YOK

Ç.A.: “Artık... Yani bilmiyorum... Anlatamıyorum sanırım, o anki duyguları, fikirleri şu anda tarif etmek, tanımlamak çok zor sanırım. Bir dolabın içerisindeyim, saklanıyorsun, bilmiyorum. Şu anda sana anlatırken ne kadar zorlandığımı fark ediyorum. İçimden çekiliyor sanki her şey, tarif edemiyorum, oysa sana normal geliyor, sanki şehadet sana normal geliyor hatta şehadet dışında bir şey olsa tuhaf geliyor. Bu intihar psikolojisi ya da ölüme yatma değildi, başka bir şeydi ancak adı yoktu hala da yok, yaşananların karşılığı yok şu anda bende.”

AR.: “26 Mayıs 27 Mayıs bağlayan gece iki gibi nöbet tutuyorduk beraber. Konuştukça konuşuyorduk. „uykum yok, sen de biraz yat dinlen” dedi. Fakat benim de uykum yoktu ama ona karşı koymak istemedim. Uyuyormuş gibi yaptım. Bodrum o kadar karanlıktı ki gözümdeki beyazı görünce bana takıldı. Görmesin diye arkamı döndüm 15-20 dakika sonra karanlığı yırtan o mermi sesi geldi. Feneri açtığımızda başından oluk oluk kan akıyordu...”

Ç.A.: “Her kelimesinde birçok anlam vardı. Her şeyi anlam doluydu. Her yönüyle duyarlıydı, savaşı yürütüyordu, netti. Bu bizim için bir perspektifti.”

HERŞEY BİR FİLM ŞERİDİ GİBİ GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN GEÇİYORDU

Ç.A: “Düşmanı orada karşılayacaktık, biraz su vardı, dört beş şaşal almıştık. Daha önceki yasaklarda bir kişi vardı Selahattin adında, sivildi, o süreçte sığınak gibi bir şey kazmıştı. Sonra teslim olmuştu, biz orada kaldık. Caddelere vurduk kendimizi dört kişi; ben, Heval Aryen, Heval Armanç, Heval Dılan. Düşman o bölgeye piyade olarak gelmiyordu. Düşman var olan mayınların korkusundan gelemedi sanırım. Su ve yemek sorunu vardı, yani yoktu bir şey. Suyumuz bitti, yağmur yağınca yağmur sularından yararlanıp aldık, o bize üç dört gün dayandı.”

AR.: “O psikoloji, başta uyuyamıyorsun, hangisi rüya, hangisi gerçek bilmiyordun, sürekli arkadaşları soruyorduk, hepsi şehit düşmüş, yani hemen hemen psikoloji hep böyleydi. Bir hafta sonra kepçe gelip evi üzerimize yıktı. Baktık kepçe evin üç tarafını yıktı ancak bizim olduğumuz tarafı yıkmadı, yıkılsaydı zaten el bombalarımız, tabancalarımız yanımızda. Kepçe gidince çıktık ve eve baktık hepsi yıkılmış, sadece kaldığımız taraf yıkılmamış. Yani nasıl oluyor ki enerji midir bilmiyorum ya da umut ile ilgili bir durum sanırım, her yeri yıkıyor ama senin bulunduğun yeri yıkmıyor. Kepçenin evi yıkıp senin kendini vurman, böyle bir ölüm kabul edilemezdi.”

Ç.A: “Sadece an’lık durumlardır ancak film şeridi gibi her şey gözünün önünden gelip geçiyor. En baştan en sona kadar her şey gözünün önünde, tüm yoldaşların, geride bıraktığın yoldaşların, her şeyin sadece Onlar oluyor ve gözünün önünden geçiyor. Ondan sonra çıktık ve gidebileceğin bir yer yok yani, o evde gene bekledik ve on günden sonra ne yemek ne su hiçbir şey yoktu. Bir süre geçtikten sonra düşman artık etrafı boşaltıyordu, var olan çemberlerden ikisi kırılmıştı.”

“Nisêbîn’i düşünüyorum bazen, sonu farklı olabilirdi diyorum, direniş müthiş bir boyuta geldi. Biz ablukadan eyalete gittiğimizde yaşanan sekiz arkadaşın şehadeti vardı Koçerler mahallesinde, rolünü oynayan yoldaşlardı, çıkmaya çalışınca şehit düştüler.”

HALK EN BÜYÜK GÜÇ ÖYLE BİR DİRENİŞTİ Kİ HAYRETE DÜŞMEMEK ELDE DEĞİL

“Gerçekten yeniden dünyaya gelsem o müthiş direnişe tekrar katılmak isterdim. Ben, PKK ruhunu Heval Binevş’te tanıdım.”

Kurtay Mahir Binevş (Nisêbîn)

K.M.B: *“O direniş alanında ilk defa kendini özgür hissediyorsun, düşmanla yüz yüzesin artık. O kadar güzel insan tanıdığım için geçekten çok şanslıyım. Gerçekten yeniden dünyaya gelsem o müthiş direnişe tekrar katılmak isterdim. Ben, PKK ruhunu Heval Binevş’te tanıdım, PKK sevgisini, aşkını. PKK’yi tanımayan biri bile bence Şehit Mahir’i görse o fedailiğin PKK’ ye ait olduğunu bilir. Hiç gözünü kırpmadan binlerce askerin arasına girebilirdi. Şehit Kawa, askeri taktiksel, yaratıcı tarzıyla çok darbe vurdu düşmana, hep büyük düşündü, hep, “Eylem yapacaksanız adı çıkmalı” derdi. “Sessizce eylem yapmayın” derdi.”*

Ç.A: *“Bin yıl da geçse bu direniş unutulmaz. O, bağlılık hiçbir yönelimle kırılmaz, öylesi bir direniş vardı ki karşısında hayrete düşmemek mümkün değil. O gençlerin bağlılığı tartışılmazdı, Şehit Dersim, Şehit Xebatkar şahsında komutanlık gerçekten de PKK’ye yakışır tarzdaydı. Bu ruha, bağlılığa, duruşa şartlar ne olursa olsun bağlı kalmak farklıydı. O kadar kaldık ama bir gün bile bir arkadaş, “Su ya da ekmek niye yok” demediler. Sadece “Direnişi nasıl daha fazla yükseltebilirim” mücadelesi ve arayışında oldular.”*

Savaşı teorik anlamda tartışmak çok önemli ve bilmiyorum tartışırsın ancak yaşamdaki savaş, somut anlamda savaş zordu, mesele sadece cesaret meselesi de değildi. Savaş nedir, nasıl savaşılır, hepsini orada görüyorsun. Savaşın pratiğe dönüştüğü an basit değildir. En son sürece kadar da hiçbir zaman, “Artık yapamayız, yapamıyoruz” cümleleri yoktu, o ruh direnişi ortaya çıkardı.”

K.M.B: *“Tekrar Nisêbîn’e dönme şansım olsa arkama bile bakmadan Nisêbîn’e koşarım. Halkı örgütlerim. Halk, en büyük gücün. Şehit Binevş’in şehit düştüğü yerde şehit düşmeyi isterim.”*

Ç.A: *“Bu bir savaştı, isimsiz onlarca kahraman yoldaş var, onlarca savaşçı var yiğitçe her şeyiyle savaşan. Evet, YDG-H birimleri ile beraber başladı ve sonra YPS’de inşa edildi. O yoldaşlara layık olmak, Onlara yoldaşlığın hakkını vermek kolay değil ancak Onların intikamı alınacak ve Kuzey Kurdistan devrimi olaca*

ONLAR BİLİNMEK VE TANINMAK İSTEDİLER

Nisêbîn'in Ölümsüzleşen Fedailerine Adanmıştır

"Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Son defa canı acıdığında

Yıkıntılar arasında kalmış Yıldız'ın umut çılgılığıyız

EGÎD'in hiç durmayan koşan adımlarıyız.

Yıkıntılar altında kaybolmuş eşyaların

anıların üzerinde geleceğe, sevdaya mevzilenmiş

durmadan damlayan EGÎD'in alın teriyiz.

Sessizce nesnelerin dünyasından sıyrılıp yol alacağız yiğitlerin dünyasına

Coşkun bir ırmak, birbirine göz kırpan yıldızlar gib

ve belki de bir yoklukta daha elimdeki kıp kıızıl yoldaş kanıyız.

Kurulmayan Kendal'ın gülüşlerinin yarattığı

bereket tarlasındaki son tütünüz.

Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Göğsünde paramparça bir bombanın tanıyamadığımız ve keşfedemediğimiz

Delal'in yaralarıyız.

Sen Delal'in gülüşündeki soluk

Ben de suya hasret soluğuyum belki de.

Biz neyiz biliyor musun?

Hebûn'un izinde yürüyen gülüşün ve emeğin ayak izleriyiz

Rêber'in keşfedilmemiş kıtaları gören

mucizelere tanıklık eden

görmeyen gözlerin şakağına dayadığı son mermisiyiz.

İhanet ve korkunun hiçbir anlam taşımadığı bu dünyada uzak yakınlıklar içinde yiğitliği

Keza zifte asfaltta sarılı Xeyrî'nin olmayan eli görmeyen gözü

Kucaklaştığı son yoldaşıyız.

Bir ülkenin dörde paylaştırılmış haritasında,

yiğitlik destanını çizen

Rizgar'ın caddelerde kurumayan ıslak kanıyız.

*Daha demini alamayan mevsimler gibi
Rustem'in umuda gebe bakışlarıyız
Tarih ve aşk keşfedilmeyen bir yaşam ördüğünde
Yüzü sevgi semasına dönük Tekoşın'ın
boyly boyunca uzanan örüğünün ye'siyiz
Toprağa gömülen yıldızlar gibi kendimize gömülüyoruz bizde.
Dünyanın bir daha kendi etrafında dönüp
hızının oluşturamayacağı zamanın geriye kalanlarıyız.
Şimdi biz neyiz biliyor musun?
Çocuk gülüşlerinin yankılandığı,
yağmurun ölümlere değil yaşamların tenine dokunduğu bir dünya
hayaliyle*

*Tepeden tırnağa
kanla battaniyelerin kucağındaki Xebatcan'ın son yutkunuşuyuz.
Cîlo'nun onurlu bakışları,
Zehra'nın inanç kokan avuçları
Nisêbîn'in herhangi bir bodrumunda
Zafere ve militanlığa sarılmış beş beden
Yıldız, Roza, Rêzan, Rustem ve Çiyager'in
ışık hüzmeleriye
Konuşamadıklarımız
Paylaşamadıklarımız
Acılarımız
Sevdiklerimiz
Özlediklerimiz
Savaşlarımız
Tarihimiz
Ülkemiz.
Bir mezarın toprak kalınlığında
Duruyordu aramızda
Aramızda toprak yoktu
Biz daha toprağın üstündeyken
Şimdi biz neyiz biliyor musun?
Yıkıntılar arasında,
yakınlarını arayan öksüz savaş çocuklarıyız.
Birbirimizi yaralarından tanıyan
Farklı ülkelerin anaları gibiyiz
Ve
Elbette ki biz de bu ülkede büyüüp yol alacağız.*

**Uçurtmalarımızı
kûflenmemiş ve köhnememiş gökyüzünde uçuracağız
Parçalara ayrılmamış bir ülkenin arasında
olmayan tel örgüler olacağız.
Geçiş izninin kimsede olmadığı
bu ülkede
güneşi çocuklara
Güneş gösterecek!”**

.....: “Onların ardılı olma, onların intikamını almayı emreder, talimat olarak önümüze koyar. İşte bu yüzden şahitlik ettiğim mekânlardan biri olan Nisêbîn’i şüandan itibaren tarihe ardıllara emanet ediyorum. Biraz da olsa her arkadaştan geriye kalan bir söz ve eylemiyle onları size emanet ediyorum. Onları var ettikçe, var olacağız, var oldukça da hep yenilerini yaratacağız. Yarattıkça tekrardan var olacağız çünkü onlar bilinmek ve tanınmak istediler!”

KOMALÊN CÎWAN 5. KONGRESİ HAKİKATİN PERİLERİNE VEDANIN İNTİKAM TÖRENİ

“Şehitler için içtiğimiz yeminlerin gereklerini yerine getirmek için Onların yaşamlarını sadece Kurdistan’da değil gücümüz yettiğince dünyaya mal edeceğiz”

Hakikat Dergâhının güneşin hüzünlü yüzüne benzeyen kumaşın üzerine asılan cümlesi karşılıyordu ateşin intikam yeminli çocuklarını. İşte birbirini selamlıyor Kurdistan’ın evlatları. Şehit Ronahîlerden bayrağı devralan Cizîr’in Tanrıçaları Gever’in yiğitlerini selamlıyor. İşte öz’ün adı Êrîş yoldaş, Onun gözleri Botan’ın yüzünde belirdi, işte Rênas yoldaş, devrimin inancını topluyor Faraşın yoldaşın gamzelerinden. “Ne olursa olsun son muhteşem olacak!” diyen Suriçi’nin fedaileri onurlu bir şekilde komutanları Çiyager yoldaşa bakarken, gülüşü kongre alanını aydınlattı Axîn yoldaşın. İşte Andok Özgür, karşılamaya koyuldu Kurdistan’ın militanlarını... Ayakta bekliyor toplumsal ak’lığın on altı yaşı Zinar Raperîn yoldaş. “Hissettikçe güçlendim” diyordun. Doğa Jiyan yoldaşın talimatını uyguluyorduk şimdi. Hissediyorduk ve hissettikçe kendimizi yeniden yaratıyor, direnişle yıkıyorduk ruhlarımızın teslimiyetçi kirliliklerini...

Binlerce selam Güneşin özgürlüğü için anlaşılan gerillalara...

Binlerce selam gülüşlerinde anaların özgür Kurdistan hasretini bitirecek olan militanların sözleşmesine...

Binlerce selam Kurdistan devriminin müziğini duruşuyla yazan gençliğin şehitlerine...

Hakikat Dergâhı, Haki yoldaş şehit düştüğünde, “*Sanki kanadım kırıldı*” demişti. İşte etrafında toplamış tüm gençleri Haki yoldaş. İşte güneşin kızıl inancına şahin kanatları yaratan gerillalar, yoldaşlığın çelikten kanatlarını ölümsüzleştiriyor. Cizîr direniş kahramanı Mehmet Tunç; duygularının kızılığını içiyor ve bağıyor;

“Biz düşman karşısında boynumuzu eğmedik, bizimle başınız dik olsun!” derken; bizler devrimci halk savaşını zafere ulaştırarak intikamınızı alacağız diyerek sözleşiyoruz.

Alana gelen herkes içinden yeminlerini tazeliyor, ancak elini yüreklerine götürerek değil, şehitlerin yüreklerini avuçlarına alarak tazeliyorlar. İşte yeminler yıkandı taze yüreklerin kanıyla, işte saçlarında yazılamayan kadın özgürlük tarihinin muhteşem kahramanları. İşte Hakikat Dergâhı’nın beyazlıklarından dökülen tılsımların nurunu taşımaya hazırlanmış ve örüyorlar ülkemin özgürlüğünü.

Kongre alanı; iyilikle güzelliklerin, hakikatle yiğitliklerin, aşkla özgürlüğün yemin yerine dönüşmüştü. Eski çağların kendini yaratma mabetlerini, mazlum halkların yerle bir edilmiş rüzgar kokulu ibadet yerlerini andırıyordu. Asılan her fotoğraf baharın birer tomurcuğuydu. Yeryüzünün gövde bulduğu mekânda yiğitlerin fotoğrafları birer ruhu andırıyordu gövdesine hasret. Toprağı güzelleştiren aşka olan inancın yere düşmesiydi. Kongre alanı; Güneşi karşılamaya hazır olan inancın gözleri, Suriçi’ni özgür kitlelerle donatacak olan ve sana çocuklara vermek için eline şeker verecek olan hayallerin sahipleriyle doldu. Zulmün, zorbalığın hesabını soracak olan militanlarla doldu. İşte Nisêbîn’in Botanca, Dersimce, Delalca intikamı; Sîlopî’nin Êrîşce adı; Gever’in Rojvanca, Viyanca duruşu; Cizîr’in Axînce gülüşü ve bombaların çığlıklarına Andok Özgür’ün kakkahasını yaşatacak olan militanların sözleşme yeri; Komalên Ciwan’ın 5.Kongresi ve ateşin mavi kıvılcımlarının yaratıcıları...

Komalên Ciwan 5. Kongresi öz yönetim direnişlerinden sonra Apocu Gençlik Hareketi’nin yeni bir hedefleşmeye gittiği, tutumunu belirlediği ve direniş sürecinin eksikliklerini kahraman şehitlerin mücadele izinde zafere götürme kararlılığının pekiştirildiği devrimci

bir intikam kongresi oldu. Öz yönetim direnişleri nasıl ki Kurdistan Özgürlük Mücadelesinin gidişatında yeni bir dönemin adı olup faşist sömürgeci çete devletine tarihinin en büyük kabusunu yaşatarak şok edici darbeler vurmuşsa, 5. Kongre de bu eşsiz, büyük kahramanlıklarla dolu devrimci direniş ve mücadeleye cevap olmanın ve öncülüğe yakışır bir duruşu ortaya çıkarmanın adı olmuştur.

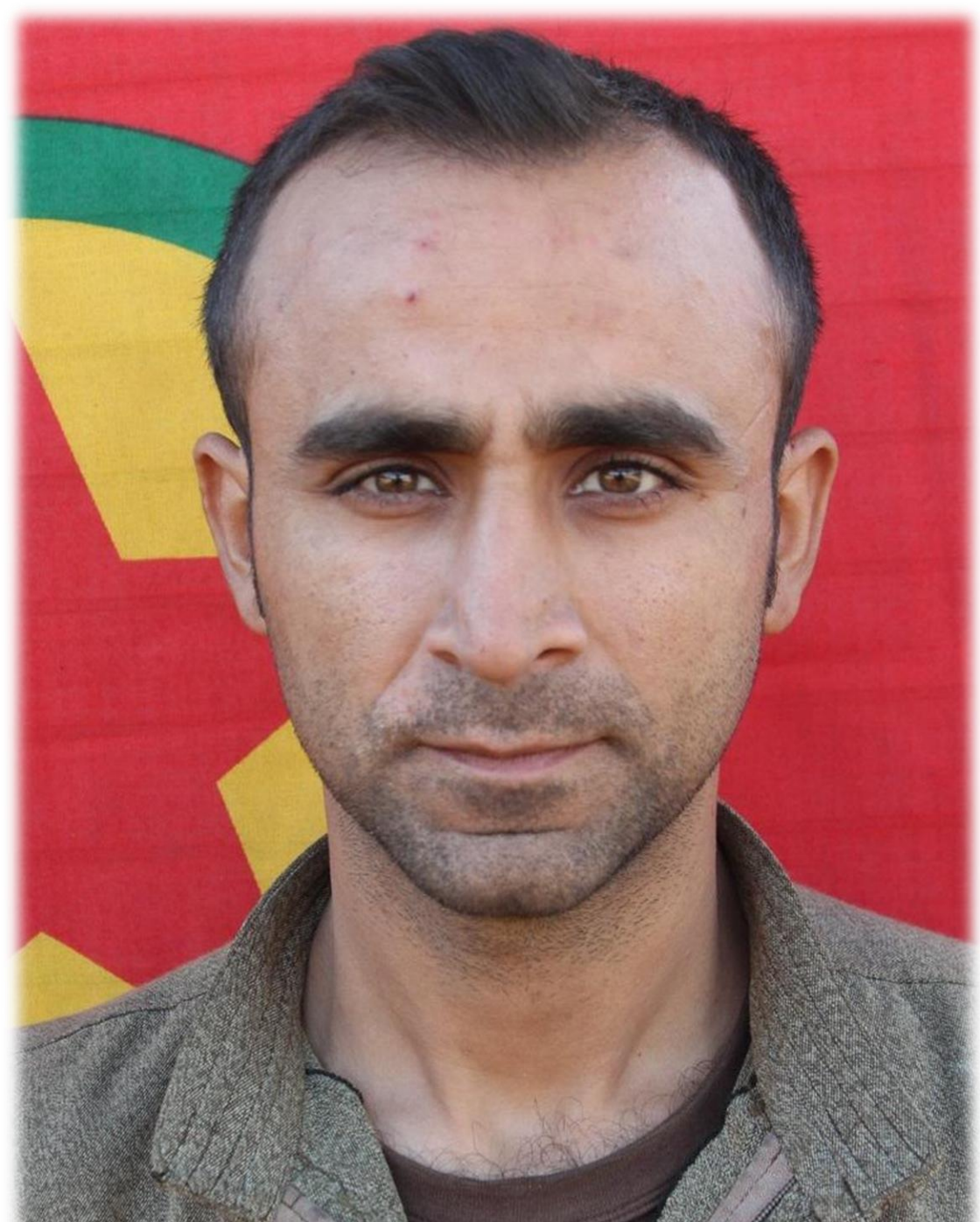
Kongrede yürütülen tartışmaların tümü tek bir noktaya kilitlenmişti, o da tüm tarihinde olduğu gibi öz yönetim direnişlerinde de pratikleri, duruşları ve savaşçılıklarıyla efsaneleşen fedai şehitlerimizin manevi komutası altında zafere ulaşmaktı. Yürütülen mücadele düşmanı felç etmiş, sendromlar yaşamasına neden olmuş, köşeye sıkıştırmış ve inançlı ve iradeli özgürlük militanları karşısında ne düzeyde zavallı ve çaresiz olduğunu tüm dünyaya göstermiştir. Düşmanın barbarlığı, vahşeti ve faşizmi nasıl olursa olsun, ne şekilde saldırırsa saldırırsın, **“Ölümü Öldüren Kahramanlar”** karşısında eninde sonunda yenilginin soğuk yüzüyle karşılanacağını derin bilinciyle sarsılan düşman şaşkına uğratılmıştır.

İşte bu isyancı, özgürlükçü, değerlerine halel getirmemek adına her türlü fedailiği ortaya koyan, insanlık tarihinin direniş sayfalarını imrendiren bu kahramanlık ruhu Komalên Ciwan Kongresinin her şeyine damgasını vurdu ve sonucu belirledi. Yüzlerce fedainin kanlarıyla kızıla bürüdüğü devrim bayrağı Komalên Ciwan Kongresinin bulunduğu yerden dalgalanarak tüm Kurdistan gençliğinin yönünü çevirdiği bir hakikate dönüştü. Tüm Kurdistan gençliği kongrenin şiarı olan **“Devrimci İntikamla Sömürgeciliği Parçala”** ruhuyla öz yönetim direnişlerinin araladığı devrim kapısından geçecek ve tarihin en anlamlı, en fazla hak edilen ve en kutsal devrimi olan Kurdistan özgürlük devrimini zaferle taçlandıracaktır. Çünkü biz daha son sözümüzü söylemedik...

ÖZ YÖNETİM DİRENİŞ ŞEHİTLER

**“Genç Başladık
Genç Bitireceğiz”**

Önder Apo

Nasnav: **Dilşer Amed**

Nav û Paşnav: **Edip Öztürk**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2014**

Cih û Dîroka Şehadete: **Kobanê / 30.06.2016**

Nasnav: **Andok Özgür**
Nav û Paşnav: **Eser Tekin**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed, Pasur**
Cih û Dîroka Şehadete: **Amed / 07.06.2016**

Nasnav: **Bermal Bawerîn Koçer**
Nav û Paşnav: **Berivan Taptik**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Efîh / 2014**
Cih û Dîroka Şhadete: **Amed**

Nasnav: **Mawa Rêger**
Nav û Paşnav: **Osman Çapan**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Antalya / 20.05.2014**
Cih û Dîroka Şhadete: **Amed / 2016**

Nasnav: **Zinar Pirsûs**

Nav û Paşnav: **Barîş Coşkun**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Êfîh / 22.05.2014**

Cih û Dîroka Şhadete: **2016 / Amed**

Nasnav: **Firat Zilan**

Nav û Paşnav: **Ömer Altun**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2014**

Cih û Dîroka Şehadete: **Amed, Rêzan / 2016**

Nasnav: **Roza Botan**

Nav û Paşnav: **Menekşe Ergün**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Êlîh / 2015**

Cih û Dîroka Şehadete: **Êlîh / 15.03.2016**

Nasnav: **Egîd Nisêbînê**

Nav û Paşnav: **Aydın Güler**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Nisêbîn / 2014**

Cih û Dîroka Şêhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Axîn Mahir Dicle**

Nav û Paşnav: **Derya Karahan**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed, Pîran / 2005**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Berçem Spertî**
Nav û Paşnav: **Çimen Tankan**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Sîlopî / 2005**
Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Berjîn Amargî**

Nav û Paşnav: **Pervin Taşçı**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Afyon / 2014**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Soro Firat**

Nav û Paşnav: **Cihat Altun**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2010**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Nurhak Amed**

Nav û Paşnav: **Çihat Dursun**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2008**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Çiya Serhed**
Nav û Paşnav: **Yakup Yalçın**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed / 2015**
Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr**

Nasnav: **Dilşer Egîd**

Nav û Paşnav: **Agît Bilir**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2014**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Faraşîn Sîdar**

Nav û Paşnav: **Hazal Aslan**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Wan / 2013**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Felat Serhed**

Nav û Paşnav: **Hikmet Çark**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Idîr / 2007**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Harun Bagok**

Nav û Paşnav: **Mehmet Demir**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Çukurova / 2013**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Hogir**

Nav û Paşnav: **Rohat Aktaş**

Cih û Dîroka Tevlîbûne:

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Jiyan Şengül**
Nav û Paşnav: **Emel Çetin**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Stenbol / 2013**
Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Kurtay Faraşin**

Nav û Paşnav: **Edip Avras**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Erzîncan / 2013**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Merwan Baz**

Nav û Paşnav: **Erdal Şahin**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Îzmîr / 2013**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr**

Nasnav: **Mizgîn Goyî**
Nav û Paşnav: **Mûjde Tonga**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Qileban / 2015**
Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr**

Nasnav: **Nuda Elefterya**

Nav û Paşnav: **Muazzez Moğul**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Ege / 2014**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Nujiyan Mahir**
Nav û Paşnav: **Hülya Aksoy**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Xerzan / 2015**
Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Ronahî**
Nav û Paşnav: **Derya Koç**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr**

Nasnav: **Rûbar Adar**

Nav û Paşnav: **Mehmet Selim Soyal**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2014**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

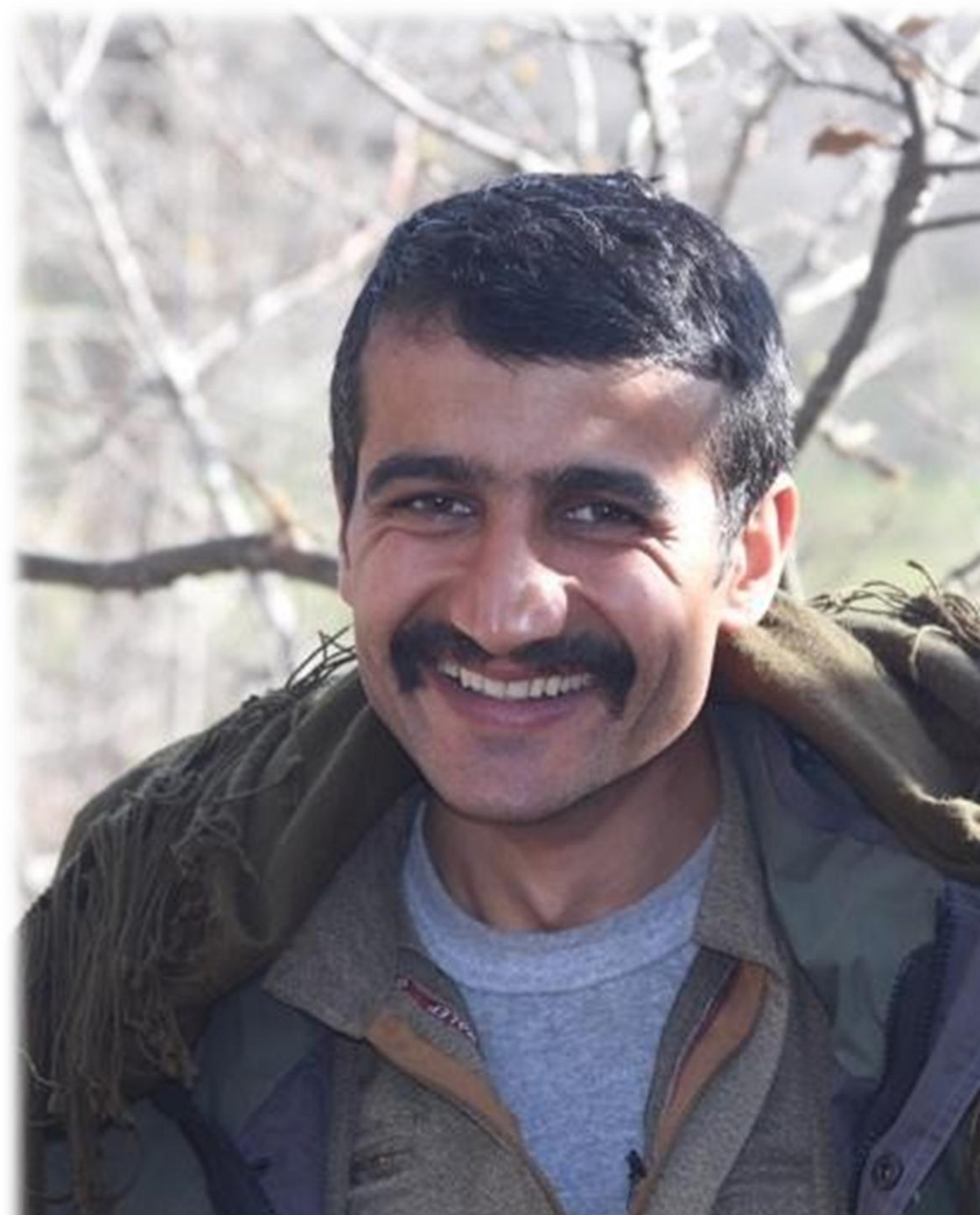

Nasnav: **Serdem Pîr**

Nav û Paşnav: **Îbrahim Temel**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Çanakkale / 2013**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr**

Nasnav: **Sîdar Masîro**

Nav û Paşnav: **Aşkın Eşsiz**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2012**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr**

Nasnav: **Sozdar Şerger**
Nav û Paşnav: **Hezne Înan**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Sîlopî / 2011**
Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr**

Nasnav: **Şerker Mazdek**

Nav û Paşnav: **Şervan Bakır**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed / 2014**

Cih û Dîroka Şehadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Şiyar Baran**
Nav û Paşnav: **Sinan Kaya**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2011**
Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr**

Nasnav: **Xeyrî Serhed Cudî**
Nav û Paşnav: **Mehmet Anıl Sarıtoprak**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Meletî / 2015**
Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Zerya Bagok**

Nav û Paşnav: **Evin Öz**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2015**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Serhildan Garzan**

Nav û Paşnav: **Zehra Epli**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2012**

Cih û Dîroka Şhadete: **Cizîr / 2016**

Nasnav: **Elîşêr Hoşîn**

Nav û Paşnav: **Serkan Dikme**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed / 2015**

Cih û Dîroka Şhadete: **Gever / 2016**

Nasnav: **Rojvan Arvîn**

Nav û Paşnav: **Yüksek Sümbül**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Edîrne / 2010**

Cih û Dîroka Şhadete: **Gever**

Nasnav: **Stêrk Botan**

Nav û Paşnav: **Altun Yaray**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2013**

Cih û Dîroka Şhadete: **Gever**

Nasnav: **Arîn Rojhat**
Nav û Paşnav: **Tûlay Eren**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şhadete: **Gever / 22.03.2016**

Nasnav: **Viyan Amed**
Nav û Paşnav: **Leyla Çetin**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Sakarya / 2013**
Cih û Dîroka Şhadete: **Gever**

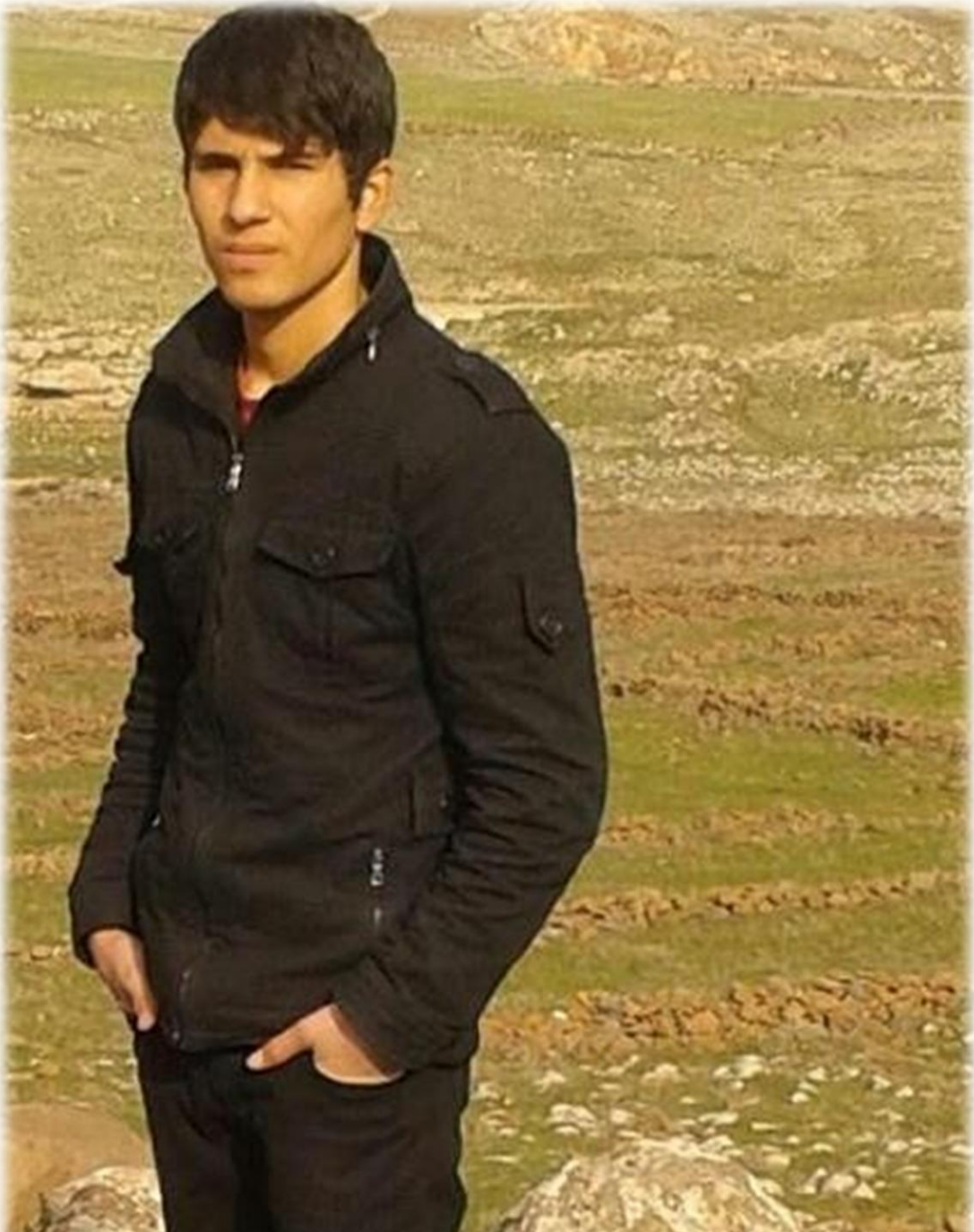

Nasnav: **Rûken**

Nav û Paşnav: **Kader Şakar**

Cih û Dîroka Tevlîbûne:

Cih û Dîroka Şehadete: **Hezex / Sibata 2016**

Nasnav:
Nav û Paşnav: **Tajdin Gazyak**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şhadete: **Hezex**

Nasnav: **Ronas Agir**
Nav û Paşnav: **Dilan Kurtak**
Cih û Dîroka Tevlîbûne:
Cih û Dîroka Şhadete: **Stenbol**

Nasnav: **Botan Şoreş**

Nav û Paşnav: **Bilal Erdoğan**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Çanakkale / 2013**

Cih û Dîroka Şhadete: **Nisêbîn / 07.12.2015**

Nasnav: **Demhat Ararat**
Nav û Paşnav: **Cengiz Yazan**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Manîsa / 2015**
Cih û Dîroka Şhadete: **Nisêbîn**

Nasnav: **Dersim Tolhildan**
Nav û Paşnav: **Mazlum Kaygun**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Riha / 2011**
Cih û Dîroka Şehadete: **Nisêbîn**

Nasnav: **Gelhat Gever**

Nav û Paşnav: **Seyithan Dede**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Çukurova / 2013**

Cih û Dîroka Şhadete: **Nisêbîn**

Nasnav: **Harun Serhed**
Nav û Paşnav: **Bedrettin Erdoğan**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2014**
Cih û Dîroka Şhadete: **Nisêbîn**

Nasnav: **Kurtay Ronahî**

Nav û Paşnav: **Mustafa Özmen**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2014**

Cih û Dîroka Şhadete: **Nisêbîn / 09.12.2015**

Nasnav: **Mazlum Azapert**

Nav û Paşnav: **Metin Ak**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2014**

Cih û Dîroka Şehadete: **Nisêbîn / 09.12.2015**

Nasnav: **Rênas Avesta**

Nav û Paşnav: **Welat Cengiz**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Wan / 2014**

Cih û Dîroka Şhadete: **Nisêbîn**

Nasnav: **Newal Dara**

Nav û Paşnav: **Mizgin Karakeçili**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Enqere / 2013**

Cih û Dîroka Şhadete: **Qoser**

Nasnav: **Vorîn Çewlîg**

Nav û Paşnav: **Mahmut Gücin**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed / 2013**

Cih û Dîroka Şehadete: **Qoser / 10.06.2016**

Nasnav: Êrîş Çirav

Nav û Paşnav: **Faruk Aydın**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Dîlok / 2011**

Cih û Dîroka Şhadete: **Silopî / Tebaxa 2015**

Nasnav: **Avesta**

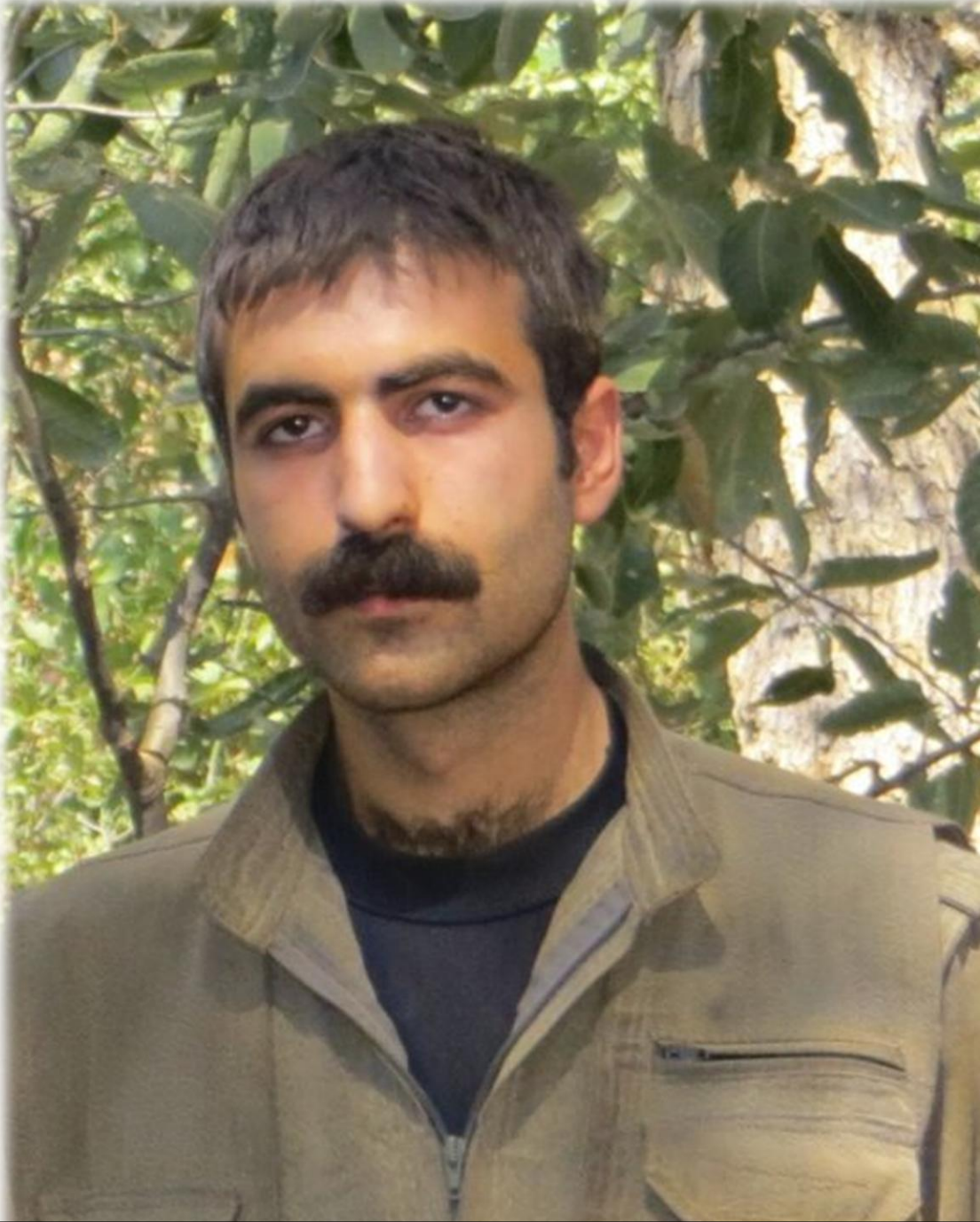
Nav û Paşnav: **Ferhat Doğru**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2012**

Cih û Dîroka Şhadete: **Sur**

Nasnav: **Bahoz Agir**
Nav û Paşnav: **Welat Bilen**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Qoser / 2014**
Cih û Dîroka Şehadete: **Sur**

Nasnav: Êrîş Mordem

Nav û Paşnav: Îsa Oran

Cih û Dîroka Tevlîbûne: Zanîngeha Ege / 2013

Cih û Dîroka Şhadete: Sur

Nasnav: **Harun Welat**
Nav û Paşnav: **Cesim Kaya**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / 2013**
Cih û Dîroka Şhadete: **Sur**

Nasnav: **Hogir Amed**
Nav û Paşnav: **Faruk Kaçman**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed / 2012**
Cih û Dîroka Şhadete: **Sur**

Nasnav: **Mizgîn Nuda**
Nav û Paşnav: **Asya Taşçı**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Înonu/ 2014**
Cih û Dîroka Şhadete: **Sur**

Nasnav: **Sitî Jiyan Mak**
Nav û Paşnav: **Cihan Yılmaz**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Bolu / 2015**
Cih û Dîroka Şhadete: **Sur**

Nasnav: **Zîlan Dîgor**

Nav û Paşnav: **Evin Erkmen**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2015**

Cih û Dîroka Şhadete: **Sur / 13.03.2016**

Nasnav: **Zelal Garzan**

Nav û Paşnav: **Şûlran Altepe**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **2015**

Cih û Dîroka Şhadete: **Sur**

Nasnav: **Kadir Tanıt**

Nav û Paşnav: **Hamza Cudî**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Mexmûr / 2015**

Cih û Dîroka Şhadete: **Şirnex**

Nasnav: **Şervan Serhed**
Nav û Paşnav: **Sidar Saka**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Stenbol / Adara 2014**
Cih û Dîroka Şehadete: **Şîrnex**

Nasnav: **Agir Adar**

Nav û Paşnav: **Delil Akyüz**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Enqere / 2013**

Cih û Dîroka Şhadete: **Wan**

Nasnav: **Andok Ararat**

Nav û Paşnav: **M. Emin Özer**

Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Îzmîr / 14.05.2015**

Cih û Dîroka Şhadete: **Wan / 2016**

Nasnav: **Zerdeşt Che**
Nav û Paşnav: **Haşim Özpolat**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Zanîngeha Aydın / 2011**
Cih û Dîroka Şhadete: **Wan**

Nasnav: **Welat Talazok**
Nav û Paşnav: **Ramazan Beyazpirinç**
Cih û Dîroka Tevlîbûne: **Amed / 07.03.2013**
Cih û Dîroka Şhadete: **Wan**

CIZÎR ÖZYÖNETİM DİRENİŞİNDE ŞEHİT OLAN YDG-H KADROLARI

“Bizimle Gurur Duyun”

Mehmet Tunç

ABBAS GÜLBAHÇE

ABDULLAH ÖZGÜL

ABDUSELAM TURGUT (EGÎD)

ALİ FIRAT KALKAN

NURSEL DALMIŞ (AVESTA)

GÜLER EROĞLU (AZADÎ)

İZZET GÜNDÜZ (AZAD)

İLYAS AKSU (BERXWEDAN)

CİHAN KARAMAN

CÜNEYT KIZILAY

EMEL AYHAN (DELÎLA)

MEHMET CAN (MERWAN)

MURAT KAZICI (ROHAT VİRANŞEHİR)

SAKİNE SİRAY (SARA)

SULTAN IRMAK

WELAT ZAL

BRÛSK WAN (ŞEREF)
MUĞLA ÜNİVERSİTESİ

ÇIYA (BAHOZ)

ÇIYA (LOKMAN BİLGİÇ)
DOĞUM TARİHİ VE YERİ: 1992-CİZİR
ANA VE BABA ADI: HANIM-SAİT

DERSİM AKSOY
DOĞUM YERİ: MÊRDÎN-ÖMERLİ

FERHAT ÖZLÜER
DOĞUM YERİ: WAN-QELQELÎ
ANA VE BABA ADI: HATİCE-SEYİTHAN

FIRAT (MEHMET)

SERHILDAN KARAYAZI (SERHAT)

WELAT (KENDAL)

BAGER

**“Teslimiyet İhanete
Pasifizim Yenilgiye
Direniş Zafere Götürür”**

Mazlum Doğan

sör
K

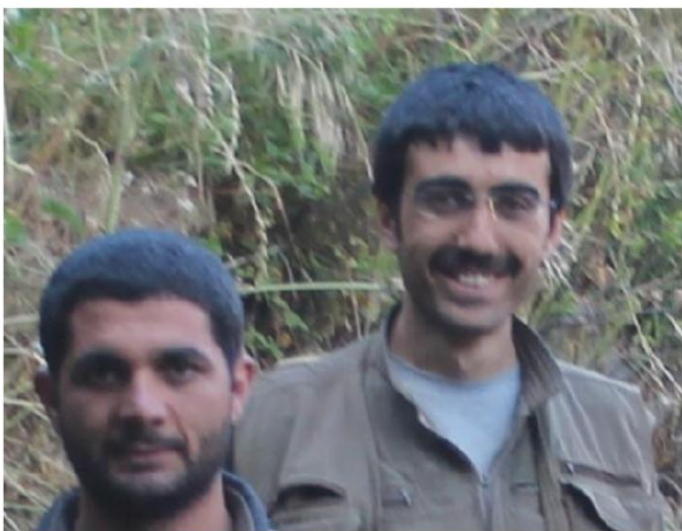
MÜRGEÇİYİ SÖKÜP
ÜRDİST'İN HAR

"Hangi edebi dil, hangi şarkı,
hangi film anlatabilir bu direnişi?
Yazın Gever'i yazın.
Gever halkına onuruyla direnen
kadınların mesajını iletin.
Ve benim hikayemi de yazmayı
unutmayın..." Tülay Eren

'PS Jin savaşçısı **Tülay Eren** (Arin Rojhat) 20 yaşında ölümsüzleşti

